

Liên Thập Lí

b
o
t
t
o
g
e
i
h
a
n
h
t
i
n
h
·
w
o
r
d
p
r
e
s
s
·
c
o
m

W
o
r
d
p
r
e
s
s
·
c
o
m
·
h
u
i
t
h
e
r
e
a
r
e
a
l
l
t
h
e
r
e
a
r
e
a
l
l

Ô VUÔNG
thủy sinh

Ô VUÔNG THỦY TINH

Tác giả: Liêm Thập Lí

Dịch giả/Editor: Bọt

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, HE

Nguồn: botngoaihanhtinh.wordpress.com

dtv-ebook.com

Chương 1

Cuối năm 2007, trời Đông giá rét chợt ập đến, lúc này còn lạnh hơn mùa Đông năm ngoái một chút.

Giang Nhiễm xuống khỏi xe buýt thì trời đang mưa to. Trận mưa này tới bất ngờ, xối thẳng vào vài cọng lá khô còn sót lại trên cành cây. Cây ngô đồng cao ngất đứng sừng sững hai bên lối nhỏ, con đường phía dưới cũng là đường xưa mấy chục năm đầy mấp mô, tới lúc về được tới nhà thì ống quần đã ướt sạch rồi.

Giang Nhiễm thu ô, rũ nước và bỏ vào trong thùng ở cửa. Cô vừa vào tới cửa thì đã ngửi được mùi hầm cách thủy.

Giang Mi đang ở trong phòng bếp, bà nghe được tiếng động thì quay lại nhìn rồi hỏi: “Bị ướt à? Có lạnh không?”

“Giày hơi ướt ạ.”

“Lên gác tắm rửa đi, tắm xong rồi xuống ăn cơm.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm đi giày ướt lên gác, lòng bàn chân khó chịu vì ướt lạnh, mỗi bước đi đều nghe được tiếng nước chảy ra từ lót giày. Cô để cặp sách xuống ghế, rồi thành thạo cởi quần áo và vào phòng tắm.

Phòng của cô có phòng tắm độc lập. Diện tích phòng rất nhỏ nên mở nước nóng một lúc là cả phòng tắm đều tràn ngập hơi nóng.

Cơn mưa này vừa trút xuống một chút thì nhiệt độ không khí đã giảm đi mấy độ. Cách tiếng nước cũng có thể nghe được tiếng mưa tấp lên cửa kính vừa dày vừa mạnh, lộp độp giống như đốt pháo vậy.

Giang Nhiễm tắm tới lúc da nhẵn lại mới tắt vòi hoa sen, sau đó đứng thẩn ra ở đó.

Cô nhú mào, giặt khăn tắm trên móc và quần người lại, sau đó chạy đến trước ngăn tủ run rẩy lấy áo lót và quần áo giữ nhiệt mà quăng lên giường, tiếp đến lại lấy một cái khăn khác trùm lên đầu.

Ngày mai là buổi liên hoan cuối năm của trường, vì thế lớp nào cũng phải chuẩn bị văn nghệ.

Trước đây nhà trường đều tổ chức buổi liên hoan cuối năm trong hội trường, nhưng không biết lần này thế nào mà lại tổ chức ở phòng biểu diễn trong khu vực mới. Khu vực mới này là khu mới phát triển, thư viện và bệnh viện trong nội thành cũng dần dần chuyển tới đó cả.

Lần đổi địa điểm này cũng là để thêm long trọng, bởi nghe nói có lãnh đạo liên quan tới xem diễn, vì thế nhà trường rất chú trọng. Nhưng Giang Nhiễm bẩm sinh không có khả năng trong việc này, cô vẫn luôn tập sai hai chỗ, vì thế vẫn còn lẩn tẩn mãi từ lúc diễn tập xong buổi tối tới giờ. Nếu còn không nhớ rồi múa sai thì làm thế nào bây giờ, cô không tập trung nên cũng quên cầm cả quần áo.

Lúc tay chân đang luống cuống thì điện thoại Nokia nho nhỏ trên giường không ngừng rung lên.

Giang Nhiễm vừa mặc quần áo vừa nhận điện thoại, tiếng hét chói tai của Quý Vân Tiên ở đầu bên kia sắp chọc thủng màng nhĩ của cô rồi.

“A a a! Tiểu Nhiễm! Trời ơi..! Tao không tin nổi nữa!”

Giang Nhiễm kẹp di động giữa đầu và bả vai, lúc cô bắt đầu mặc quần áo giữ nhiệt thì Quý Vân Tiên lại phẫn khích như đứa nhóc. Cô cười hai tiếng rồi hỏi: “Có chuyện gì mà vui thế?”

Quý Vân Tiên: “Mày biết Kai không? Anh ấy nói mai sẽ đến xem tao diễn, sau đó hẹn tao cùng đi hát!”

Kai là một tay đua xe Quý Vân Tiên mê đắm, dưới sự phổ cập của Quý Vân Tiên, Giang Nhiễm cũng biết được sơ sơ. Nghe nói vì gần đây có thi đấu nên người đã tới Mặc Thành, mà Quý Vân Tiên lại chính thức kết bạn với tay đua này qua diễn đàn từ một năm trước, thậm chí còn add cả QQ.
(1)

(1) QQ: Tencent QQ, thường được gọi là QQ (có biểu tượng hình chim cánh cụt), là một phần mềm nhắn tin nhanh do công ty TNHH Tencent (Tencent Holdings Limited) của Trung Quốc phát triển. QQ đồng thời cung cấp nhiều dịch vụ khác như trò chơi điện tử mạng xã hội, kho dữ liệu âm nhạc, mua sắm trực tuyến, blog nhỏ và truyền giọng nói trên giao thức IP.

Có điều hẹn gặp mặt thì... Chuyện này...

Giang Nhiễm ngập ngừng: “Anh ấy hẹn gặp mày à? Liệu có ổn không đấy? Chẳng may...”

“Không không không! Tao chủ động mà! Tao rất muốn gặp anh ấy một lần! Tao nghĩ đây là đỉnh cao của đời mình!”

Giang Nhiễm: “...”

Quý Vân Tiên: “Tiểu Nhiễm, mai mày đi với tao đi, đi một mình hơi sợ.”

Giang Nhiễm tức cười: “Mày vẫn biết sợ cơ à?”

“Ai da, nhưng được gặp thần tượng ngoài đời vui lắm! Mày không hâm mộ nên không hiểu đâu! Mày bảo mai tao nên mặc gì bây giờ? Không biết anh ấy thích kiểu con gái thế nào nữa...”

Quý Vân Tiên líu ríu không ngừng, Giang Nhiễm lạnh tới run lên nên mặc xong đồ giữ nhiệt thì chui tọt vào trong chăn.

Quý Vân Tiên đã mơ ước xong: “Không nói nữa không nói nữa, mai lại nói chuyện với mày. Tao đi tắm rồi đắp mặt nạ, sau đó ngủ dưỡng nhan đây.”

Giang Nhiễm ném di động lên bàn sách, sau đó thoáng trông thấy dao cạo trên đó. Hôm qua cô mới mua món đồ này, dùng để cạo lông nách.

Đồ diễn của họ là đồ cổ trang màu đỏ không tay, nói trắng ra thì là quần áo của mấy cô gái nông thôn, trên ngực còn thêu đóa sen lớn nữa. Lúc các bạn nữ trong lớp nhận được bộ đồ này thì khóc không ra nước mắt, đồ diễn tập thể trong trường có hạn, quần áo đầy “tiên khí” đã bị giành mất, đến lượt các cô thì chỉ còn bộ đồ này thôi.

Áo không tay sẽ lộ nách, không cạo không được.

Lông ở nách của cô không nhiều, lại không biết nghe ai nói càng cạo sẽ càng nhiều, vì thế trước kia chưa từng động tới nó.

Cô không có tiền để đi triệt lông ở ngoài, nên chỉ có thể dùng cách nguyên thủy như thế, mà dường như các bạn nữ trong lớp ai cũng làm vậy cả.

Giang Nhiễm không muốn lát nữa mặc quần áo rồi lại phải làm việc này nên quyết định cạo luôn bây giờ. Cô cởi quần áo giữ nhiệt, dựng thẳng tấm gương nhỏ, hướng nách về phía mặt gương rồi cẩn thận cạo từng chút một.

Vừa lạnh vừa tổn sức.

Vì phần ánh sáng bên phải không tốt nên cô đổi vị trí ngồi trên giường.

Cũng coi như cạo được sạch sẽ, tuy nhìn gần thì thế nào cũng nhìn ra.

Giang Nhiễm cởi áo giữ nhiệt nên trên người chỉ còn áo hai dây. Chỉ mấy phút thôi đã lạnh tới đỏ mũi, cô không để ý được tới chuyện khác nên mau chóng mặc thêm áo len và áo khoác vào.

“Tiểu Nhiễm, ăn cơm!” Giang Mi ở dưới nhà hô lên.

“Con xuống đây ạ.”

Giang Nhiễm dịch ra mép giường, nhưng mũi chân vừa chạm tới dép đi trong nhà, cô vô tình ngược mắt nhìn thoáng qua thì chợt sửng sốt.

Cửa sổ đối diện có một người đàn ông.

Khu cô ở hơi giống Tứ Hợp Viện của Bắc Kinh. Nhà cô theo hướng Nam, có hai tầng, trong khi còn có hai nhà nữa là bà Tôn và một đôi vợ chồng câm điếc. Tất cả đất và nhà đều là của bà Tôn.

Ngay bên cạnh nhà cô là một căn nhà cũ 2 tầng rưỡi. Cửa sổ của cô đối diện với cửa sổ căn phòng phía Đông của căn nhà cũ kia. Vì tất cả đều là nhà kiểu cũ nên khoảng cách rất gần, có lẽ chỉ cách nhau khoảng 1 mét.

Tòa nhà cũ kia đã phủ bụi nhiều năm, hình như mấy ngày gần đây có người qua lại thật, nhưng có thể nào Giang Nhiễm cũng không ngờ lúc này ở đó lại có người, còn là một người đàn ông đứng ngay trước cửa sổ nữa.

Mưa vẫn rơi tí tách tí tách, những giọt nước cũng bám đầy trên ô cửa kính hình vuông. Ánh sáng ở phía đối diện rất yếu, nhưng khoảng cách gần như thế, Giang Nhiễm vẫn thấy khá rõ được người kia. Đó là một người đàn ông trẻ, rất cao, mặc áo khoác màu đen.

Người đàn ông đối diện đưa điều thuốc ngậm lên miệng, một tay giữ điều thuốc một tay châm lửa, ngọn lửa vụt lên liếm lấy điều thuốc. Đốm lửa yếu ớt lóe lên chiếu lên mặt anh ta. Người đàn ông rít một hơi thuốc rồi mở mắt ra, cũng đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với cô.

Mặt Giang Nhiễm mau chóng đỏ lên, tim đập thành thịch không ngừng, cô cấp tốc kéo rèm cửa vào.

Anh ta nhìn thấy hết cảnh cô mặc áo hai dây lúc nãy rồi à? Hay là nhìn thấy nhiều hơn nữa?

Giang Nhiễm đứng đưa lưng về phía cửa sổ, mặt lại càng lúc càng nóng hơn.

Cô đứng ở đó mấy phút rồi mím môi, thận trọng xốc một góc rèm lên xem thử. Căn phòng đối diện đã tắt đèn, cũng không thấy người đàn ông đó đâu nữa, nhưng tầng một của tòa nhà cũ vẫn sáng đèn. Trong sân còn có hai chiếc mô-tô, xe này không giống xe máy bình thường, mà là mô-tô công suất mạnh và càn rỡ trong mấy phim truyền hình băng đảng.

Khoảng thời gian này bận nhiều việc của liên hoan cuối năm và thi cuối kỳ, nên Giang Nhiễm không để ý tình hình nhà bên. Vài ngày trước cô nghe bà Tôn trong khu nói có người muốn thuê tòa nhà cũ bên cạnh, nhưng vẫn

chưa quyết định.

Giang Nhiễm ngồi trước bàn cơm và gắp từng miếng thức ăn nhỏ. Giang Mi đang nói chuyện trong xưởng với cô, cô gật đầu đáp lại hai câu, nhưng trong đầu toàn là cảnh vừa xảy ra lúc nãy, cũng đang nghĩ người kia thấy được tất cả hay chỉ một chút. Mà dù là tất cả hay một chút thì với khoảng cách gần như thế, nếu có ánh sáng mặt trời còn thấy rõ cả lỗ chân lông của người ta nữa. Nếu anh ta là người tốt thì sẽ không đứng ở đó nhìn chăm chăm cô như thế.

Căn nhà đó mấy chục năm rồi không có người, cô cũng không có thói quen kéo rèm.

“Tiểu Nhiễm, con đang nghĩ gì thế?” Giang Mi nhìn cô.

“À, không có gì ạ.” Giang Nhiễm lắc đầu.

“Hôm nay trong xưởng thông báo tổ chức tiệc tất niên, người làm trong xưởng đều phải đi hết. Ông chủ đặt chỗ rồi nhưng hơi xa, có lẽ hôm sau mẹ mới về được. Một mình con ở nhà ——”

“Không sao đâu mẹ, con ở một mình được mà.”

Giang Mi “ừ” một tiếng.

Giang Nhiễm nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Ai ở nhà bên thế ạ? Con thấy hình như có người.”

Cô chỉ tiện thể hỏi một chút nhưng vẻ mặt của Giang Mi lại lạnh xuống, lời nói của bà cũng thêm lạnh lùng: “Mấy tên lưu manh thôi, con đừng để dính líu tới bọn họ, có gì giả vờ như không thấy là được rồi. Họ cũng sẽ không ở đây lâu đâu.”

Giang Nhiễm gật đầu rồi chuyển đề tài: “Mai có buổi diễn cuối năm ở trường, sau khi xong có lẽ con sẽ đi dạo phố với Vân Tiên rồi mới về.”

Cô không dám nói với Giang Mi là đi hát ở KTV. Giang Mi luôn thấy những nơi kia rất rối ren, từ ngày Giang Nhiễm lên cấp 3 tới giờ, bà luôn dặn cô rằng nơi nào cũng có mấy kẻ lưu manh cả. Giang Mi sợ cô dính tới mấy người kia rồi học thối xấu. Chỉ còn mấy tháng nữa là thi tốt nghiệp trung học rồi, bà hi vọng cô có thể tập trung ôn tập để thi vào một đại học tốt.

Có điều, cũng may Giang Mi là một người mẹ thấu tình đạt lý. Bà chưa từng can thiệp vào việc con đi dạo phố giải sầu với bạn, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải là con gái.

Vì người đàn ông đứng ở cửa sổ bên kia, mà ban đêm Giang Nhiễm mơ thấy ác mộng. Khi bị đồng hồ của ngày hôm sau đánh thức, cô mới bừng tỉnh khỏi giấc mơ, nhưng trong lòng vẫn buồn bực không thôi, sững sốt một lúc lâu mới bình thường lại được.

Cô từng có bóng ma với việc này nên khá miễn cảm.

Mùa Đông đầu tiên cô đạp xe đi học, trời mùa Đông lúc 6 giờ vẫn tối mịt, có một ông chú hơn 40 tuổi đi xe máy bắt chuyện với cô. Cô tưởng ông ta gặp chuyện gì, ai ngờ nói được vài câu thì ông chú kia bắt đầu đùa tặc tữu, còn nói vài lời dâm uế. Cô sợ quá nên mau chóng tăng tốc, đạp tới con đường nhỏ của một hộ gia đình. Ai ngờ ngày hôm sau ông chú vẫn chờ cô ở đó. Vì quá sợ hãi nên tới ngày thứ ba, cô đổi sang đường khác.

Lúc mới học cấp 2, Giang Mi muốn sửa trần nhà và ban công nên thuê mấy người thợ nề về. Vì mùa hè quá nóng nên Giang Nhiễm xuống ngủ ở phòng của Giang Mi, bởi ở đó có điều hòa. Nhưng lúc cô mơ mơ màng màng tỉnh

dây thì bị dọa giật nẩy, vì có một gã đàn ông đứng trên ban công đang nhìn cô. Chỗ đứng đó rất đặc thù, gã đứng sát vào tường, chỉ để lộ nửa mặt, trông như muốn áp hấn vào cửa sổ vậy, đã vậy còn cười cười với cô.

Có điều qua một đêm, Giang Nhiễm đã dần tiêu hóa được chuyện xảy ra tối qua. Nhưng lúc cô tiện thể kể với Quý Vân Tiên, cô ấy lại sừng sốt tới suýt chọc bút kẻ lông mày vào mắt.

Buổi liên hoan cuối năm được ấn định bắt đầu vào 1 giờ chiều. 12 giờ trưa, những người biểu diễn đã lục tục xuống khỏi xe của trường rồi vào hội trường biểu diễn để bắt đầu thay quần áo và trang điểm. Người đến người đi trong hậu trường lớn như vậy, nên tiếng nói chuyện của hai cô gái cũng chìm ngấm trong tiếng người ồn ã.

Quý Vân Tiên buông thông bút kẻ mày xuống rồi truy hỏi: “Mày thấy rõ người kia không?”

“Trời tối lắm, ánh sáng yếu nữa, với cũng không dám nhìn kỹ, hình như còn rất trẻ.”

“Anh ta nhìn thấy bao nhiêu rồi?”

Giang Nhiễm nhớ lại một lần rồi lắc đầu: “Tao không biết.”

“Nếu đứng đó để xem mày thay quần áo thì quá biến thái, nếu chỉ thấy mày đang cạo lông nách thì vẫn còn đỡ. Mày phải cẩn thận chứ, bây giờ nhiều biến thái lắm. Lần trước Lý Thiển đi mua hoa quả buổi tối gặp phải kẻ thích khoe thân, nó sợ phát khóc đấy. Nếu về sau người kia còn làm thế với mày thì bảo tao, tao tìm người đánh hấn.”

Giang Nhiễm do dự mấy giây rồi thấp giọng hỏi: “Lúc cạo lông nách, tao chỉ mặc áo hai dây thôi, không mặc áo lót.”

Quý Vân Tiên bất giác liếc nhìn ngực cô, sau mấy giây thì cười hì hì: “Mày làm gì có ngực, người khác không nhìn thấy gì đâu.”

Giang Nhiễm vừa tức vừa buồn cười.

Hai cô gái vừa cười vừa âm ỉ mấy chuyện riêng tư của con gái.

Có điều Giang Nhiễm không ngờ Quý Vân Tiên một giây trước còn chị em khăng khít với cô, nhưng chỉ sau một buổi diễn đã phản bội cô mất rồi.

Đã vậy cô ấy còn thề son sắt với cô: “Không thể nào, Yang không phải người như thế. Anh ấy muốn con gái kiểu nào mà chẳng được, sao phải cố tình nhìn lên mày. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, yên tâm, không sao đâu.”

Chương 2

Buổi diễn cuối năm kết thúc lúc 4 giờ, những học sinh biểu diễn sẽ về muộn hơn một chút.

Đến lượt mấy người Giang Nhiễm ra sân khấu biểu diễn thì đã sắp tới cuối chương trình rồi. Quý Vân Tiên căng thẳng tới run tay, nhưng cô ấy hồi hộp không phải vì biểu diễn, mà vì người tên Kai kia nói rằng sẽ đến, còn vào khán phòng xem nữa. Vì thế Quý Vân Tiên sợ dáng múa của mình không đủ đẹp.

Trước khi lên sân khấu, Trần Hạo còn có lòng tới cổ vũ bọn họ. Trần Hạo là hot boy của lớp họ, cậu ta thích nhảy, cũng thường chạy tới phòng tập nhảy, hơn nữa sẽ có rất nhiều bạn nữ quây xung quanh xem họ nhảy Hip-hop. Cậu ta có vóc người thanh tú, khi nhảy rất có khí chất. Những bạn nữ thích cậu ta cũng không ít, mà điệu múa của các cô cũng do Trần Hạo biên đạo.

Quý Vân Tiên nhìn trang phục cô gái nông thôn trên người thì lại thấy bực, cô ấy xông ra phàn nàn với Trần Hạo: “Cậu thấy ai mặc quần áo hái hoa sen đi múa Đài Hoa Cúc bao giờ chưa? Có thể múa thành cái gì đây?”

Bài Đài Hoa Cúc của Châu Kiệt Luân và bộ phim Hoàng Kim Giáp (1) năm 2006 nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ, nhạc phim uyển chuyển mà đau thương cũng rất phù hợp với điệu múa Trung Quốc.

(1) Hoàng Kim Giáp: (Mãn thành tận đời Hoàng Kim Giáp) là một phim võ

thuật kết hợp tâm lý xã hội của đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu làm năm 2006, kịch bản dựa trên vở kịch Lôi Vũ của Tào Ngụ, nhưng bối cảnh phim diễn ra đã bị đẩy lùi từ Thiên Tân thời cận đại về thời Hậu Đường thuộc Ngũ Đại Thập Quốc. Tuy nhiên, Hoàng Kim Giáp đã phát triển tình tiết theo hướng khác so với nguyên bản Lôi Vũ của Tào Ngụ.

Trần Hạo cười vài tiếng, sau đó chuyển mắt sang nhìn Giang Nhiễm: “Trang điểm xong trông càng xinh hơn, màu son rất hợp với cậu.”

Giang Nhiễm giống Giang Mi, mặt trứng ngỗng, mắt hạnh, da lại trắng nên đánh son vào càng làm bật lên màu da và khuôn mặt của cô. Trang điểm biểu diễn sẽ khá đậm, vì vậy có vài cô đánh lên trông như nôi thuốc nhuộm, nhưng đến lượt Giang Nhiễm thì lại khiến cô xinh đẹp hơn, kể cả bộ quần áo này cũng thế.

Ánh mắt của Trần Hạo nóng cháy, còn Giang Nhiễm chỉ cười gật đầu, có điều nụ cười này lại rất lạnh nhạt.

Trần Hạo muốn nói chuyện với cô mấy câu nhưng Giang Nhiễm lại cố tránh đi. Cô nói muốn vào nhà vệ sinh rồi chạy đi mất. Quý Vân Tiên liếc đi liếc lại hai người này, khi thấy có điều kì lạ thì cũng đi theo.

Giang Nhiễm không vào nhà vệ sinh thật mà chỉ đứng ở bên ngoài, Quý Vân Tiên lăm miệng hỏi: “Mày với Trần Hạo thành đôi rồi à?”

“Không.”

“Thế bọn mày là thế nào? Sao mày không để ý tới cậu ta? Người ta đã theo đuổi mày hơn nửa năm rồi. Dù không nói thẳng ra, nhưng ai tinh mắt cũng nhìn ra hết.”

Giang Nhiễm tựa vào tường: “Một tuần trước tao thấy Tiết Đan thổ lộ với

Trần Hạo.”

Hôm đó đến lượt Giang Nhiễm làm trực nhật xếp xe đạp và phụ trách trông coi ngay sau núi. Trời xui đất khiến thế nào mà cô lại nghe được Tiết Đan thổ lộ với Trần Hạo. Nhưng Trần Hạo không từ chối cũng không đồng ý, một cậu con trai có cách cư xử như thế đã đủ để chứng minh hết thảy rồi.

Tiết Đan là học sinh nữ lớp 10, lớp 10 và lớp 11 là học sinh nghệ thuật. Năm ngoái hai trường sát nhập nên học sinh nghệ thuật cũng chuyển tới đây. Ai cũng nghe danh học sinh nghệ thuật không ngoan, mà sự thật đúng là như thế. Nhà Tiết Đan có tiền, lại được khóa bọn họ bầu là đại tỷ. Cô ta cởi mở nhưng cũng kiêu ngạo, tóm lại là kiểu người mà Giang Nhiễm không muốn dây vào.

Quý Vân Tiên nghe xong thì cũng hiểu: “Cậu ta định bắt cá hai tay à? Hay là giữ Tiết Đan làm lớp xe dự phòng? Nếu mà từ chối thì... Đúng là không ngờ, tưởng cậu ta si tình thế nào chứ. Con trai tuổi dậy thì đúng là xốc nổi, không đáng tin cậy, chặc chặc chặc.”

“Tao cũng không rõ lắm.”

“Mày đừng buồn, sau lên đại học rồi con trai kiểu gì mà chẳng có.”

Nếu nói không rung rinh với cậu con trai như Trần Hạo thì là giả, không buồn phiền cũng là giả. Nhưng kể cũng lạ, hai thứ cảm xúc này không hề mãnh liệt chút nào. Thậm chí sau khi việc kia xảy ra, cô cũng không nghĩ tới chuyện như Quý Vân Tiên Nói, sức nặng của chuyện này vẫn còn kém xa tên biến thái tối qua. Cô luôn nghĩ cứ như thế mà qua đi, coi như một tờ giấy có chỗ phẳng chỗ cong, chỉ cần không xuyên thủng thì vượt vượt đi một chút là vẫn như ban đầu.

Giang Nhiễm nói: “Vẫn ổn, chỉ thấy nên giữ khoảng cách thôi.”

“Đúng đấy, giữ khoảng cách chút đi, đúng là đều giả.”

“Giang Nhiễm, Quý Vân Tiên! Phải lên sân khấu rồi!” Bạn nữ ở cửa hông hô to.

Họ đáp lại hai tiếng, sau đó Quý Vân Tiên kéo Giang Nhiễm đi vào, vừa đi còn vừa nói thầm: “Làm thế nào bây giờ, Tiểu Nhiễm, tao run quá. Anh ấy ngồi ngay dưới sân khấu, lát nữa còn gặp trực tiếp, mà bảo liệu anh ấy có nhận ra tao không?”

Giang Nhiễm an ủi cô ấy: “Không nhận ra đâu, đừng căng thẳng. Đồ diễn và trang điểm giống nhau thế này, khoảng cách giữa sân khấu và khán phòng cũng rất xa. Chắc anh ấy không ngồi hàng ghế đầu tiên, với lại người ta cũng đã thấy mà bao giờ đâu.”

Lời an ủi này như dội gáo nước lạnh xuống vậy, Quý Vân Tiên kêu lên: “Mày nói toẹt ra thế làm gì, không để người ta kích động một tí được à?”

...

Màn biểu diễn tràn ngập kích động đã được hoàn thành như thế. Cả khán phòng tối đen, Quý Vân Tiên nhìn mấy lần mà vẫn không tìm được người.

Lúc Quý Vân Tiên thay quần áo thì nhận được tin nhắn: Bọn em múa không tồi, sau khi xong bọn anh chờ ở cửa ra vào nhé.

Quý Vân Tiên mau chóng cho Giang Nhiễm xem tin nhắn, Giang Nhiễm lại nhìn hai chữ “bọn anh” kia tới gần người.

Giang Nhiễm: “Còn ai nữa?”

Quý Vân Tiên nghĩ nghĩ: “Đi hát chắc chắn không thể chỉ có ba người chúng ta được, tao đoán mấy người kia cũng sẽ tới. Trời ơi, nếu như thế thì tao thật sự phải đi dâng hương tạ Phật Tổ mới được.”

“Mấy người kia?”

“Trước đây có kể với mày rồi còn gì. Mấy anh ấy có một đội xe tự thành lập, tổng cộng có năm người.”

Giang Nhiễm không hứng thú với mấy chuyện này nên không nhớ được. Cô không giống Quý Vân Tiên, thích gì mà đua xe rồi bóng rổ, sở thích như con trai vậy.

Chào cảm ơn xong, Quý Vân Tiên nhanh nhẹn đổi lại quần áo của mình, rửa mặt xong lại trang điểm nhẹ thêm lần nữa. Cô ấy có gương mặt baby đáng yêu bẩm sinh, thêm tính cách hoạt bát nên đáng yêu lại hoàn đáng yêu.

Hôm nay Quý Vân Tiên mặc áo khoác dạ màu xanh nhạt, bên trong là áo len cao cổ màu trắng có ống tay kiểu đèn lồng, tóc thì búi cao lên đỉnh đầu. Đây là cách ăn mặc rất phổ biến trong hai năm gần đây do ảnh hưởng từ phim Hàn, tất cả các cô gái đều bắt chước cách ăn mặc của nữ chính.

Giang Nhiễm vẫn mặc áo khoác dày và quần bò đen như ngày thường. Quý Vân Tiên tự trang điểm xong thì vui vẻ chạy tới trang điểm cho Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm lắc đầu: “Đừng, ở nhà không có nước tẩy trang.”

“Thế thì đánh son thôi. Mày đánh son lên đẹp lắm, cả người toát lên khí chất.”

Giang Nhiễm không cảm được nhiệt tình của Quý Vân Tiên, mà lớp son nhàn nhạt màu mật ong kia cũng thực sự biến cô thành người khác. Sau hai lần trang điểm hôm nay xong, Giang Nhiễm mới cảm nhận được sự thần kỳ trong đó. Bảo sao các bạn nữ trong lớp đều thích nghiên cứu son và mascara gì đó.

Trời mùa Đông tối sớm, học sinh trong thính phòng dần rời khỏi cửa chính. Cửa chính của hội trường biểu diễn rất đông học sinh, mà tất cả đều mặc đồng phục màu đen. Nhưng dù người nhốn nháo là thế, Quý Vân Tiên lại tìm được bọn họ ngay.

Có mấy người đang đứng phía bên trái cây ngô đồng, có cả nam lẫn nữ, trông cực kỳ nổi bật. Các học sinh mặc đồng phục, chỉ có những người kia là mặc quần áo cá nhân. Mấy người đàn ông cao lớn, tóc đủ loại màu trông càng thu hút ánh nhìn hơn.

Quý Vân Tiên vẫy tay với bọn họ rồi kéo Giang Nhiễm qua, Trương Gia Khải bên kia cũng giơ tay ra hiệu.

Hai cô gái nhỏ như hoa như ngọc kéo theo vẻ thẹn thùng độc nhất của con gái tuổi 17, 18 mà tới, lúc đi đến dưới chân các cô như trái hoa vẫy. Trương Gia Khải hơi sững người và mê say trong giây lát.

Trước đó chỉ nghe Trương Gia Khải dụ dỗ học sinh cấp 3, hẹn hôm nay tới gặp mặt, ai ngờ cô bé ấy lại đáng yêu thế này.

Chu Thụ dùng cánh tay chọc nhẹ Trương Gia Khải: “Cậu được đó!”

Trương Gia Khải cười cười, khi thấy các cô đi tới càng gần thì lần đầu tiên cảm thấy hồi hộp đến thế. Quý Vân Tiên ở đầu bên kia cũng không tốt hơn là bao, lòng bàn tay cô ấy đã rịn thêm một tầng mồ hôi rồi.

Giang Nhiễm nhìn thấy Trương Gia Khải trước, anh ấy đứng phía trước, trên người mặc áo khoác gió dày, tai đeo hai khuyên tròn, mái tóc màu bạch kim phẩy thêm mấy sợi light xanh, phong cách ăn mặc này cường điệu hơn mấy tên lưu manh ở cổng trường nhiều. Sau đó là đến mấy người bên cạnh, hai người nam có kiểu tóc rất cá tính, còn một cô gái thì đứng khoanh tay một bên, trông có vẻ rất lạnh lùng nhưng tuổi lại không lớn, cũng chỉ khoảng trên dưới 20.

Sau khi đi đến, Quý Vân Tiên nói câu “chào” bằng giọng hơi mất tự nhiên.

Trương Gia Khải ho hai tiếng, anh ấy thân thiện giới thiệu bạn cho cô trước để phá tan xấu hổ trong lần đầu gặp mặt: “Đây là Hạ Quân, đây là Chu Thụ, Chi Hạ.”

Chu Thụ vẫy tay: “Chào hai tiểu mỹ nữ.”

Trương Gia Khải lại chỉ sang hướng bên trái: “Kia là Trầm ca, chắc Vân Tiên cũng biết.”

Giang Nhiễm cũng nhìn theo hướng Trương Gia Khải chỉ. Có một người đàn ông trẻ mặc áo khoác đen đang đứng dưới cây ngô đồng cách đó mấy chục mét. Lúc này áo khoác của anh đang mở rộng, bên trong là áo len màu đen.

Người đàn ông rất cao, khuôn mặt anh tuấn, hai đầu lông mày nhuộm vẻ khí khái. Anh đang vừa ngậm điếu thuốc vừa gọi điện thoại, không biết đầu điện thoại bên kia nói gì khiến anh hứng thú nhướn nửa bên lông mày lên, môi mỏng hơi nhếch, tuy cười nhưng vẻ mặt lại rất khinh thường.

Có lẽ vì mặt mũi và dáng người của anh quá nổi bật, nên các nữ sinh trên đường cứ ngoái lại nhìn mãi.

Người đàn ông đưa điếu thuốc lên miệng, khói thuốc phả ra nhanh chóng tiêu tán trong gió lạnh. Anh như cảm ứng được điều gì nên ngược mắt lên nhìn mấy người Giang Nhiễm vài lần. Lần nhìn lên này khiến động tác hút thuốc chậm đi rất nhiều, anh híp mắt lại rồi tập trung vào một vị trí.

Giang Nhiễm chưa kịp rời mắt thì đã bất ngờ chạm phải ánh mắt của anh, trong lòng cô cũng hơi hồi hộp.

Mắt của người kia rất đen, giống như vùng nước sâu vậy, bên trong lại có vòng xoáy khuấy động, vừa sâu không lường được lại vừa mang tính xâm lược.

Anh ta... đang nhìn cô sao?

Giang Nhiễm đang nghĩ có phải mình nghĩ nhiều quá rồi không, nhưng mấy người bên cạnh lại đang vây quanh và cười nói với Quý Vân Tiên. Cô lại quay ra sau lưng nhìn thì không thấy có ai cả.

Đúng là anh ta đang nhìn cô đúng không? Bọn họ có quen à? Ánh mắt đó là thế nào vậy?

Giang Nhiễm thoáng đánh mắt qua, cô muốn nhìn trộm thêm vài lần, thì người đàn ông đã gọi điện thoại xong và đang bước tới đây rồi. Anh người cao chân dài, khi đi tự cuốn theo gió, sau lưng là ánh sáng lờ mờ nên càng mang thêm chút cảm giác trong phim thần tượng.

Giang Nhiễm còn đang suy tư chuyện kia thì bên người bỗng nhiên thêm một bóng người. Anh dừng lại chính xác bên người cô, thân hình người đàn ông cao lớn nên cả bóng dáng như áp tới, khiến người ta chợt sinh ra cảm giác bị bao phủ.

Trương Gia Khải cười nói: “Trầm ca, đây là Quý Vân Tiên, còn đây là bạn

cùng lớp em ấy... Này, bạn học của em tên gì thế?” Trương Gia Khải quay đầu hỏi Quý Vân Tiên.

Quý Vân Tiên kéo cánh tay Giang Nhiễm: “Giang Nhiễm! Biết Lý Tiểu Nhiễm không, là chữ Nhiễm đó thêm chữ Vương bên cạnh đấy.” (2)

(2) Chữ Nhiễm trong tên của Giang Nhiễm là [珽 – có nghĩa là ngọc], chữ này được ghép lại bởi chữ [王 – Vương] và chữ [冉 – Nhiễm].

Giọng đàn ông khàn khàn trên đỉnh đầu Giang Nhiễm mang theo vẻ hài hước: “Giang Nhiễm...?”

Cô không biết người này nhắc lại tên mình làm gì, nhưng vừa bị nhắc tới như thế lại chợt thấy rùng mình.

Hạ Quần nhai kẹo cao su, khi thấy ánh mắt của Dương Kế Trầm dừng trên người Giang Nhiễm thì trêu: “Trầm ca cứ nhìn người ta chăm chăm thế? Sao hả, anh quen em gái này à?”

Chu Thụ nói: “Trầm ca đào hoa thế mà, có khi là người quen cũ cũng nên.”

“Đúng là hơi quen thật.” Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chú, giọng nói lại hơi mang ý cười.

Cô đang cúi đầu, tóc đen nhánh trông có vẻ rất mềm mại.

Hạ Quần và Chu Hạ cùng cười lên như trộm. Bọn họ đều biết cô gái nhỏ này là học sinh ở đây, họ lại lần đầu tới Mặc Thành, nói là người quen cũ là quá khiên cưỡng. Nhưng chỉ đùa chút thôi, ai ngờ Dương Kế Trầm lại hòa theo như thế, e là cừu nhỏ bị sói xám già để mắt tới rồi.

“Bạn học Tiểu Giang, em phải đề phòng tí đấy, đừng để Trầm ca tóm được,

con gái bị anh ấy tóm được thăm lăm đó.” Chu Thụ nhắc nhở.

Giang Nhiễm không nói lời nào.

Dương Kế Trầm liếc nhìn Giang Nhiễm, cô đang núp trong khăn quàng cổ nhưng càng cúi đầu xuống thấp hơn. Lốp nhung mướt mà làm nổi lên vẻ mềm mại động lòng người của cô, nhưng cũng giống như chú chim bị kinh sợ vậy, dáng vẻ buồn cười này rất giống tối hôm qua.

Hạ Quần và Chu Thụ kể tung người hứng trên ghẹo thêm mấy câu, nhưng từ đầu tới cuối Giang Nhiễm vẫn cúi đầu không nói một lời.

Dương Kế Trầm hút xong điếu thuốc cuối thì dập tắt, thấy cô không nhận ra nên cũng lười đùa tiếp: “Được rồi, người đã đến đủ thì đi thôi, lão Ngũ đến rồi.”

Trương Gia Khải sợ hai cô gái mất tự nhiên nên nói: “Ngoài miệng họ bộp chát không đứng đắn thế thôi, nhưng không phải người xấu đâu.”

Anh ấy lại nói với Quý Vân Tiên: “Xe bọn anh đỗ bên ngoài, không được đỗ ở đây.”

Giang Nhiễm đi theo sau Quý Vân Tiên và nhìn mấy người đàn ông kia vài lần. Người được gọi là “Trầm ca” kia cao nhất, ăn mặc rất sạch sẽ, tóc cắt ngắn gọn gàng chứ không giống mấy người kia. Có điều nhìn lưu manh như thế thì có lẽ cũng không phải người dễ chọc. Giang Nhiễm thầm lắc đầu, cách ăn mặc và dáng vẻ của Trương Gia Khải kia có vẻ khoa trương nhưng cũng coi như người tốt, những người khác thì thôi đi.

Đúng là lời nói, hành động của xã hội đen thường vẫn lỗ mãng hơn.

Tới lúc đi đến chỗ đỗ xe, Giang Nhiễm mới giật mình. Trước mắt là 4 – 5

chiếc mô-tô xanh xanh đỏ đỏ. Máy xe này khiến cô chợt nhớ tới xe mô-tô trong tòa nhà cũ bên cạnh, bởi chúng đều có một phong cách giống nhau.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu xong, thì ba giây sau đầu Giang Nhiễm như nổ “ầm” một tiếng.

Hai xe ở giữa kia không phải hai xe tối qua hay sao! Thế thì thế thì...

Dương Kế Trầm đi tới chỗ chiếc mô-tô màu trắng đỏ, sau đó móc chìa khóa trong túi quần và thuần thục cắm vào. Một cơn gió thổi tới tấp vào mặt, cũng khiến một góc áo khoác của anh bay lên.

Áo khoác màu đen.

Giang Nhiễm bỗng nhìn về phía anh rồi sửng người tại chỗ.

Chương 3

Quý Vân Tiên cầm mũ bảo hiểm Trương Gia Khải đưa, cô ấy quay đầu lại tìm Giang Nhiễm thì lại thấy cô đang trì độn nhìn chăm chăm Dương Kế Trầm. Ánh mắt kia đầy những phức tạp khó hiểu và cả sóng lớn cuộn trào.

Quý Vân Tiên lại nhìn về phía Dương Kế Trầm. Thật không hổ là nam thần giới đua xe, chỉ đứng ở đó lộ ra nửa bên mặt hoặc bóng lưng thôi mà đã đẹp trai đến ngạt thở.

Thảo nào, thảo nào Giang Nhiễm cũng nhìn tới sững người.

Những nữ sinh từng gặp Dương Kế Trầm có ai mà không thần hồn điên đảo cơ chứ. Chưa nói đến chiến tích thi đấu của anh, mà chỉ gương mặt kia thôi cũng đã cực kỳ đáng chú ý khi đứng giữa đám đông rồi.

Có điều Quý Vân Tiên lại tương đối thích Trương Gia Khải. Trương Gia Khải khá thân thiện với người khác, đôi mắt lại rất trong trẻo. Không giống như Dương Kế Trầm, tuy tuổi còn trẻ nhưng lại khiến người ta nhìn không thấu. Người như vậy khiến Quý Vân Tiên thấy sợ.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì tính cách hai người này vậy mà lại rất hợp nhau. Tính Giang Nhiễm hiền hòa, trước giờ đều hiểu mình muốn gì, cũng là một người biết nghĩ và có chủ kiến, chỉ là cô thường suy xét trong lòng mà không thể hiện ra. Nếu nói khó nghe một chút thì hai người này kẻ tám lạng người nửa cân, nhìn như sao cũng được nhưng thật ra trong lòng lại sáng hơn gương.

Người ta thường nói bổ khuyết cho nhau mới thích hợp, nhưng Quý Vân Tiên lại thấy càng giống sẽ càng hợp hơn. Còn nói đến mâu thuẫn và cãi nhau, thì có đôi nào mà chưa từng đây.

Nhìn ánh mắt si mê của Giang Nhiễm mà Quý Vân Tiên mừng rớt nước mắt, trong đầu lại nghĩ cuối cùng con nhóc này cũng thông suốt rồi.

Trương Gia Khải nhìn cô ấy chăm chăm rồi hơi buồn cười: “Sao mặt em lại như mẹ già hiền từ thế?”

Quý Vân Tiên chớp mắt với anh ấy rồi bạch bạch bạch chạy tới, nói với Dương Kế Trầm: “Trầm ca, anh đèo Tiểu Nhiễm qua đó đi. Nó nhát gan, kỹ thuật của anh lại tốt như thế, nó chần chẫn sẽ không sợ nữa.”

Giang Nhiễm nghe thế thì hơi nhếch miệng.

Dương Kế Trầm như cười như không nhìn Giang Nhiễm vài lần. Anh không nói gì mà chỉ tiện tay ném mũ bảo hiểm cho Giang Nhiễm. Giang Nhiễm nhận lấy một cách thụ động, mũ bảo hiểm nặng trĩu lao tới khiến cô lảo đảo về phía sau một bước.

Một con chim bay qua bầu trời xám xịt trộn với vài tia sáng ám trầm.

Giang Nhiễm: “...”

Hạ Quần và Chu Thụ chỉ nhìn rồi cười mà không nói gì. Ánh mắt của Từ Chi Hạ vẫn quanh quẩn giữa Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm, cô ấy nắm chặt chìa khóa trong tay, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng trước sau như một.

Quý Vân Tiên vừa nói ra lời ấy thì mấy người đàn ông cũng chuồn mất, có lẽ đồ ngốc mới không nhận ra ý của Quý Vân Tiên.

Từ Chi Hạ vẫn đứng tại chỗ, Chu Thụ huyết sáo gọi: “Chi Hạ, đi thôi.”

Từ Chi Hạ im lặng mấy giây, sau đó nghênh ngang phóng xe rời đi.

Đứng dưới góc độ của Hạ Quần và Chu Thụ, thì bạn thân của bạn học Tiểu Giang đang cố tình tác hợp, chứng tỏ có lẽ bạn học Tiểu Giang có ý với Trầm ca. Mà Trầm ca vừa thấy người đã nhìn không rời mắt như thế, có lẽ cũng nhìn trúng rồi.

Đứng dưới góc độ của Trương Gia Khải, Quý Vân Tiên muốn tác hợp thì cứ tác hợp đi. Dù sao anh ấy chỉ muốn Quý Vân Tiên mau chóng lên xe thôi.

Bốn chiếc mô-tô nghênh ngang rời đi khiến mặt đất dậy lên đầy bụi đất.

Giang Nhiễm: “.....”

Dương Kế Trầm khoanh hai tay trước ngực, người tựa trên mô-tô và nghiêng đầu nhìn cô: “Không muốn đi?”

Đại não trống rỗng của Giang Nhiễm dần ngộ ra, anh ta nhận ra cô à?

Tối hôm qua phòng cô sáng trưng như thế, nhìn từ phòng anh ta sang chắc chắn sẽ thấy rõ mồn một. Thế nên vừa rồi mới nhìn cô như thế đúng không?

Lúc đầu cô đã không nghĩ quá nhiều tới việc này, có điều lại bất hạnh gặp phải, mà dường như đối phương còn nhận ra cô. Song, lời lẽ người này lỗ mãng như thế khiến Giang Nhiễm hơi bực dọc.

Anh ta khác với mấy kẻ tự xưng là đại ca lưu manh ở trường, bởi trán anh

ta thực sự lộ ra vẻ cuồng vọng và ngỗ ngược, cũng chỉ cần nói 1 – 2 câu thôi đã khiến cô khó chịu được rồi. Có lẽ kiểu người này đã quen trêu chọc con gái, nên vốn không hiểu được cái gì gọi là ga lăng.

Bực dọc qua đi thì điều tiếp theo ập đến chính là xấu hổ, xấu hổ vô cùng.

Giang Nhiễm thậm chí còn hơi không biết làm thế nào, cô đang đứng trước mặt người đàn ông có thể đã thấy cảnh trần truồng của mình. Dựa trên tư tưởng phái nữ truyền thống của Trung Quốc, cô thấy mình vừa khó xử vừa xấu hổ.

Dương Kế Trầm: “Sao, sợ à?”

Sợ cái gì? Một lời hai nghĩa.

Giang Nhiễm há miệng muốn nói lại thôi, sau đó im lặng ôm mũ bảo hiểm và đi đến bên cạnh anh.

Dương Kế Trầm ngồi lên mô-tô: “Lên đi.”

“Ừm.”

Giang Nhiễm chưa ngồi trên mô-tô bao giờ, chưa kể chiếc xe không nhỏ này không thể giảm bừa lên chỗ nào rồi đạp chân ngồi lên được.

Cũng may cả hai đều mặc khá nhiều, cuối cùng cách lớp quần áo lại không thấy có gì lúng túng.

Giang Nhiễm vừa đội mũ bảo hiểm vừa điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái. Sau đó đã nghe thấy anh đạp chân ga khiến xe phát ra tiếng nổ brừm brừm, vèo một cái đã vọt thẳng ra ngoài.

“A!” Tiếng hét chói tai của Giang Nhiễm bị giam trong mũ bảo hiểm.

Quán tính cộng thêm tâm lí sợ hãi khiến cô bất giác ôm lấy thứ duy nhất có thể ổn định được mình.

Các sự vật xung quanh như vụt đi trong nháy mắt. Mô-tô hòa vào làn đường, sức gió sinh ra khi vụt qua những chiếc xe kia như có thể chém người ta thành hai đoạn.

Giang Nhiễm nhắm chặt mắt lại, rồi thầm cầu nguyện trong lòng cho người này lái chậm một chút, chậm một chút.

Gió lớn thốc vào khiến áo khoác của anh bay lên, góc áo bay phật phật trong gió, còn Giang Nhiễm lại ôm thật chặt.

Có lẽ bên trong anh chỉ mặc áo len và áo phông nên rất mỏng. Giang Nhiễm túm lấy áo len của anh, hai tay ôm sát vào phần eo nên có thể cảm nhận được phần cơ bụng và cảm giác cứng rắn của đàn ông.

Dương Kế Trầm cúi đầu nhìn thoáng qua vòng tay bên hông mình rồi thấy hơi buồn cười.

Có ai ngồi trên mô-tô này mà không ôm anh đâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được người suýt kẹp chết anh như thế này.

...

KTV Huy Hoàng là KTV lớn và nguy nga, lộng lẫy nhất ở thành phố nhỏ này. Trời vừa tối là cửa vào đã sáng lên ánh vàng rực rỡ, đèn đuốc chói lọi như có thể mê hoặc lòng người vậy.

Nơi này đối với Giang Nhiễm có thể nói là xa không chạm tới. Đi hát ở

KTV bình thường có lẽ 100 tệ đã đủ, nhưng chỗ này ít nhất phải hơn một ngàn, chưa kể cộng thêm rượu các loại. Nếu học sinh bọn họ có hội họp gì, thì đều tới mấy chỗ giá rẻ gần trường, mọi người hát mấy bài vui vẻ là được rồi.

Từng nghe nói KTV kiểu này có buôn bán “chuyện kia”, hơn nữa nó cũng cao cấp hơn những nơi bên ngoài.

Nguyên nhân xa không thể chạm tới có lẽ vì nó đã không chỉ là nơi để ca hát đơn giản nữa.

Giang Nhiễm xuống xe và trả mũ bảo hiểm lại cho anh, Dương Kế Trầm lại tiện tay treo trên tay lái. Anh cúi đầu nhìn cô, vì đội mũ bảo hiểm nên giờ tóc cô hơi lộn xộn, nhưng mà... Lộn xộn, xốc xếch kiểu đẹp, son môi lại động lòng người. Đây giống gì nhỉ? Giống nụ hoa chớm nở Ngu mỹ nhân.
(1)

(1) Ngu mỹ nhân: hay là Ngu Cơ, là thiếp của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ – một vị tướng quân phiệt lẫy lừng thời Hán Sở tranh hùng. Theo đúng như các sách Sử ký lẫn Hán thư, cái chết của bà không hề rõ ràng. Về sau, dân gian lý tưởng hóa câu chuyện của Ngu Cơ, liền biến Ngu Cơ gắn liền với điển tích mà người đời sau gọi là Bá vương biệt cơ. Đây là một điển tích cực kỳ nổi tiếng, trở thành nổi bi ca được truyền tụng nhiều đời, nhất là trong nghệ thuật, thơ, phú, hội họa, điện ảnh. Cảm thương sự quả cảm của Ngu Cơ, trong văn hóa dân gian đương đại liệt Ngu Cơ cùng Bạch Nương Tử, Mạnh Khương Nữ và Vương Bảo Xuyến được gọi là Tứ đại tình nữ.

Giang Nhiễm bị ánh mắt nóng rực kia làm cho không dám ngẩng đầu lên.

Dương Kế Trầm đút hai tay vào túi: “Giang Nhiễm đúng không? Nhiễm có nghĩa là ngọc?”

Giang Nhiễm hơi giật mình: “Anh biết chữ này à?”

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười như có như không, anh nói như tự lẩm bẩm: “Đúng là...”

Anh nói xong thì sải chân dài bước đi, để lại Giang Nhiễm không hiểu ra sao.

Quý Vân Tiên thấy Giang Nhiễm đến thì kích động chạy đến, dán vào nhỏ giọng với Giang Nhiễm: “Lần đầu tiên tao ngồi mô-tô đấy, kích thích quá đi. Tao còn vừa mới... vừa mới ôm anh ấy...” Nói đến đây, Quý Vân Tiên vẫn còn hơi xấu hổ.

Giang Nhiễm còn chưa hoàn hồn từ tốc độ nhanh như chớp kia, lúc này chân đứng trên mặt đất vẫn còn hơi lằng lằng. Vừa rời trên đường có mấy khúc cua, người anh sẽ nằm thấp xuống, thân xe cũng ép sát, cô còn tưởng mình sẽ lăn từ trên xe xuống nữa kìa. Cảm giác đó còn nguy hiểm hơn cả ngồi cáp treo.

Quý Vân Tiên thấy cô chóng mặt thì cười nói: “Mày đừng sợ, Yang là tay đua già đời, chưa từng bỏ qua giải thưởng nào cả. Không sao đâu.”

Giang Nhiễm đỡ trán, ánh mắt hơi không rõ.

Quý Vân Tiên nhìn ra ít đầu mối: “Sao thế? Có phải lời bọn họ nói vừa nãy làm mày không thoải mái không? Mày đừng để ý, bọn họ là vậy đấy, nhưng thật ra đều là người tốt. Nếu mày đùa lại với họ, họ cũng không để ý đâu, ai da mặt cũng dày cả. Tao đoán có lẽ bọn họ thấy Yang nhìn mày chăm chăm nên mới đùa thôi, người bị hại phải là Yang chứ không phải mày.”

Giang Nhiễm nghiêng đầu nhìn qua, không biết mấy người họ đang nói gì ở quây bên kia.

Ánh mắt của Giang Nhiễm rơi vào người Dương Kế Trầm đứng giữa:
“Hình như... anh ta ở cạnh nhà tao.”

“Hả?” Quý Vân Tiên mở miệng thật lớn: “Mày bảo Yang ở cạnh nhà mày á? Trùng hợp đến mức đó cơ à? Ờ... Bảo sao vừa thấy mà mày đã nhìn anh ấy tới sững người, tao còn tưởng mày... Ấy, tên biến thái mày kể tối qua là anh ấy hả? Không thể nào, không thể nào, Yang không phải người như thế. Anh ấy muốn con gái kiểu nào mà chẳng được, sao phải cố tình nhìn lên mày. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, yên tâm, không sao đâu. Bí mật sân bay của mày vẫn chỉ có chúng ta biết.”

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười: “Nước đổ ruộng ngoài, bị bạn thân bỏ rơi rồi.”

Nhưng Quý Vân Tiên nói cũng không phải không có lí. Chí ít người này không phải kiểu biến thái thô bỉ kia, có lẽ cô đã nghĩ nhiều thật rồi.

Quý Vân Tiên: “Tao thấy chắc là anh ấy ngẫu nhiên đứng đó thôi, bọn họ đến Mặc Thành để thi đấu mà. Tao nghe Kai nói đợt trước anh ấy chạy đi chạy lại nhiều chỗ để tìm nhà cho Yang, cuối cùng chọn được một nơi non xanh nước biếc phong thủy hữu tình. Thấy bảo sẽ thuê nửa năm, vì nửa năm sau có trận đấu mà Yang rất coi trọng. Không ngờ thế mà lại thành hàng xóm của mày, nói ra không biết sẽ được bao nhiêu cô gái hâm mộ đâu. Dù vòng tròn này không cuồng nhiệt như fan hâm mộ minh tinh, nhưng Yang là tay đua có fan nữ đông nhất đấy. Con gái thích anh ấy còn xếp hàng từ đây tới Thiên An Môn ở Bắc Kinh nữa kìa (2). Người như thế mà đi nhìn lên con gái chắc? Mày thấy có đúng không?”

(2) Thiên An Môn: là cổng chính vào Tử Cấm Thành tại Bắc Kinh. Nó nằm ở lề phía Bắc của Quảng trường Thiên An Môn.

Quý Vân Tiên dừng một chút: “Có điều... Ánh mắt vừa rời Yang nhìn mày có cảm giác gì đó khó nói thành lời, bảo sao mấy người Chu Thụ lại đùa như thế. Không lẽ anh ấy quen mày từ trước à?”

Giang Nhiễm: “Sao có thể.”

“Cũng đúng, sao có thể. Tao thấy tám phần là Yang nhìn trúng mày rồi.”

“Hả?” Lần này đến lượt Giang Nhiễm há to miệng, cô cười bất đắc dĩ: “Mày xem nhiều phim thần tượng quá đấy à?”

“Vân Tiên, Giang Nhiễm, đi thôi.” Quầy bên kia chỉ còn lại mình Trương Gia Khải, anh ấy vẫy tay gọi hai người.

Quý Vân Tiên vỗ vỗ vào vai Giang Nhiễm: “Đừng nghĩ nữa, khó lắm mới ra ngoài vui vẻ. Bình thường mày chỉ biết học thôi, thành tích đã tốt lắm rồi, cũng nên thư giãn một chút. Đi nào đi nào, vào chơi thôi, lần sau chúng ta có thể lên mặt với lũ kia, nói cho họ biết trong Huy Hoàng rốt cuộc là thế nào.”

Phòng được đặt nằm ở tầng 8, nghe nói những phòng xa hoa nhất đều nằm ở tầng 8, và một đêm cũng không chỉ dừng lại ở một ngàn tệ. Phong cách trang hoàng của KTV rất hoa lệ, giống như hoàng cung Châu Âu vậy, bốn phương tám hướng đều là mặt kính có hoa văn và đèn chùm. Ánh đèn ở hành lang lờ mờ, dưới chân là là mặt kính muôn màu muôn vẻ, mang đến cho người ta cảm giác sung sướng mê mê.

Trương Gia Khải đưa hai cô vào, vừa đẩy cửa ra mùi thuốc lá đã xộc thẳng vào mũi. Căn phòng lớn như thế toàn nam nam nữ nữ, oanh oanh yến yến, đèn tròn nhấp nháy trên đỉnh đầu cũng như mang ý nghĩa khác vậy.

Trong phòng có hai màn hình lớn, góc trên bên phải có quầy bar nhỏ, kê

rượu trên đó bày các loại rượu tây, còn có cả người pha rượu nữa. Ở giữa phòng là sàn nhảy, bên cạnh sàn nhảy có một chiếc đàn dương cầm mới tinh.

Dương cầm màu trắng, cũng là thứ phát sáng nhất ở nơi này, Giang Nhiễm nhìn mà hơi không rời mắt nổi.

Cô từng trông thấy đàn dương cầm ở trường rồi, cũng thấy đàn dương cầm trong đêm nguyên đán rồi, nhưng tất cả đều kém xa chiếc đàn to lớn và tinh xảo trước mắt. Chiếc đàn này rất giống đàn biểu diễn trong đại hội âm nhạc, mà lúc này nó còn ở trước mắt nên càng chân thực và rung động hơn trên TV nhiều.

Quý Vân Tiên chọc chọc tay, sau đó kéo cô ngồi xuống.

Sofa đỏ tươi rộng rãi đã đầy người, trừ 7 người bọn họ thì đại khái có thêm 7 – 8 người khác nữa.

Ngồi ở giữa sofa là một người đàn ông trung niên bụng phệ, cả người đeo dây xích vàng thật to, mà điều xì gà trên tay và ria mép của ông ta mới thật sự là tuyệt phối. Hai bên người đàn ông có hai người phụ nữ, giờ là giữa mùa đông mà họ chỉ mặc váy cúp ngực liền.

Dương Kế Trầm ngồi ở bên trái sofa hơi chếch người đàn ông kia, mà bên người anh lúc này cũng có hai người phụ nữ như thế.

Anh dựa vào sofa, áo khoác kia đã bị cởi ra rồi vứt sang một bên. Tay áo len được kéo lên, hai người phụ nữ hai bên dán lấy như cá nheo (3), một người dăng thuốc và một người châm lửa.

(3) Cá nheo: hay bộ Cá da trơn (danh pháp khoa học: Siluriformes) là một bộ cá rất đa dạng trong nhóm cá xương.

“Vào ngồi đi, vào ngồi đi.” Trương Gia Khải chỉ tay để hai cô gái nhỏ đi vào.

Giang Nhiễm rất hối hận vì đã đi trước, nếu không cô cũng sẽ không phải ngồi giữa. Cô và Dương Kế Trầm chỉ cách nhau một người phụ nữ, gần đến mức có thể nghe được vài lời hạ lưu.

Người phụ nữ kia nói bằng giọng nũng nịu: “Yang, em thích anh lâu lắm rồi, từ năm 2002 đã bắt đầu để ý đến anh.”

Dương Kế Trầm nhéo eo người phụ nữ kia một cái: “Ồ? Thế sao?”

“Đương nhiên ~ Em lừa anh làm gì? Đáng ghét! Ngựa!”

“Ngựa ở đâu? Chỗ này à?”

“Ai da, anh không đứng đắn!”

Người phụ nữ cười nói ha ha như gà mái đẻ trứng vậy, Giang Nhiễm nổi hết da gà vì điệu cười này. Quý Vân Tiên che miệng cười rồi đưa tới một ly cocktail màu hồng phấn cho cô: “An ủi chút, an ủi chút.” (4)

(4) Từ [压惊 – yājīng] được dùng ở đây có nghĩa là an ủi, cho đỡ đỡ sợ (mời ăn uống hoặc một cách nào khác để an ủi người bị sợ hãi.)

Điều ngăn lại tiếng cười lảng lơ của người phụ nữ kia là tiếng hát trong phòng. Người đàn ông bụng phệ đang cầm mic biểu diễn thâm tình, như thể trong tim ông ta có hàng vạn nút thắt vậy.

Quý Vân Tiên bật cười rồi xích lại gần và nói với Giang Nhiễm: “Mẹ ơi, ông ta lấy đâu ra tự tin thế?”

Giang Nhiễm: “Ông ta là ai vậy?” Chỉ nói là đi hát thôi mà, sao lại có những người khác nữa, hình như lai lịch còn không nhỏ.

“Nghe Kai nói cũng là một người chơi đua xe, ông ta tìm họ có việc nên chủ động thuê phòng chờ luôn.”

Người đàn ông bụng phệ vừa hát vừa nhìn về phía các cô, ông ta đánh giá cả hai bọn họ mà không kiêng dè chút nào. Khi thấy Trương Gia Khải cực kỳ nhiệt tình với Quý Vân Tiên, ông ta bắt đầu chuyển sự chú ý sang Giang Nhiễm.

Hết một bài hát, ông ta thấm giọng rồi hỏi Dương Kế Trầm: “Người của cậu à?”

Ánh mắt của ông ta quá trần trụi, những ý nghĩ trong lòng đều viết sạch lên mặt. Không rõ tại sao Giang Nhiễm lại nghĩ đến mấy gã tục tĩu kia, cô cúi thấp đầu nhấp một ngụm cocktail, nhưng vị vừa ngọt vừa kích thích này khiến cô hơi nhúu mày lại.

Hai chân Dương Kế Trầm cùng gác lên một chỗ, một tay anh cầm điều thuốc còn một tay đặt trên thành sofa. Trông như anh đang ôm người phụ nữ kia nhưng lại như không giống lắm. Anh nhìn về phía Lão Ngũ bằng đôi mắt hẹp mang vẻ âm đạm không rõ: “Bên cạnh Ngũ ca nhiều gái đẹp như thế, có ai không ngực tấn công mông phòng thủ. Sao nào? Giờ muốn đổi vị à?”

Tiếng gọi Ngũ ca này khiến lòng Lão Ngũ không thoải mái. Đâu phải ông ta không biết Dương Kế Trầm là người thế nào, đây là kẻ tâm cao khí ngạo, chưa từng đặt ai vào mắt. Tiếng gọi ca này rõ là châm chọc ông ta mà.

Có điều vì sắc đẹp làm mờ mắt nên lão Ngũ cười cười: “Aiz, đồ gì dùng lâu

cũng sẽ chán thôi. Tôi đã hơn 40 rồi, mỗi năm lại lực bất tòng tâm thêm một chút, luôn thấy trong người không phấn chấn. Mục đích của mấy cô gái học đại học kia rõ ràng quá, không còn vẻ ngây thơ trong sáng nữa, mất hết thú vị.”

“Này.” Lão Ngũ hơi hắt hàm với Giang Nhiễm, rồi cố ý mềm giọng hỏi: “Em tên gì?”

Giang Nhiễm siết chặt ly rượu trong tay. Cô cho là mình không để lộ cảm xúc gì, nhưng trong mắt người ngoài thì cô lại như chim sợ cành cong, run rẩy một cách nhu nhược.

Cô không biết rốt cuộc người này có bao nhiêu quyền thế, nhưng nhìn qua đã biết không phải người hiền lành. Chỉ cần có chút quan hệ thôi thì tai họa về sau sẽ liên miên không dứt, vì thế cô càng không muốn trả lời câu hỏi của ông ta.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với kiểu người bức bách lại quyền thế này, vì thế tim cũng như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Quý Vân Tiên liếc mắt, trong lòng đã thầm mắng vài câu. Nhưng cô ấy vừa định mở miệng thì đã bị giành trước.

“Lão Ngũ.” Dương Kế Trầm đặt hai chân lên mặt bàn trà: “Ông nghĩ cũng đừng có nghĩ, tôi cũng chưa nói em ấy không phải người của mình.”

Tay Giang Nhiễm run lên một cái, cocktail trong ly hơi sóng sánh, suýt chút nữa thì tràn ra ngoài.

Cô quay đầu nhìn Dương Kế Trầm, dưới ánh đèn khiến người ta hoa mắt chóng mặt là đôi mắt đen kịt thâm thúy của anh. Đôi mắt ấy tràn ra vẻ ngỗ ngược và cuồng ngạo, như thể vốn không đặt người đàn ông ngồi chếch kia

vào mắt vậy.

Chương 4

Lão Ngũ hơi thu lại vẻ phóng túng nhưng lại không tin: “Đừng đùa tôi chứ, nếu đây là người của cậu thật, thì sao lại cho cậu ôm ôm ấp ấp mấy cô khác? Đúng không, em gái nhỏ?”

Dương Kế Trầm cười cười: “Vì chưa theo đuổi được chứ sao?”

Lão Ngũ càng không tin: “Yang, có cô gái nào cậu không theo đuổi được ấy hả?”

“Khéo thật, đúng là có đấy.”

Giang Nhiễm không lên tiếng, cô không ngốc, cũng biết anh đang giải vây cho mình.

Dương Kế Trầm híp mắt rít một hơi thuốc lá, anh khẽ hất hàm ra hiệu cho người phụ nữ bên trái tránh ra. Người phụ nữ đó biết điều lắc mông rời đi. Bên cạnh Giang Nhiễm không còn ai nên mùi thuốc lá dần bay tới. Mùi hương kia mau chóng bao quanh cô, tựa như đang biểu thị điều gì vậy.

Dương Kế Trầm: “Em qua đây.”

Giang Nhiễm ngẩng đầu, người lại như cứng đờ. Anh lặp lại một lần nữa: “Em qua đây.”

Giang Nhiễm hít sâu một hơi, cứng nhắc đi đến trước mặt anh.

Dương Kế Trầm cười nhẹ một tiếng: “Đứng đó làm gì, ngồi xuống.”

Giang Nhiễm ngồi xuống một cách cứng ngắc. Cánh tay anh vẫn còn đặt trên thành sofa, khi ngồi xuống vai cô hơi chạm vào tay phải của anh, giống như... bị anh ôm vậy.

Đột nhiên bả vai Giang Nhiễm bị siết chặt, tay anh từ phía sau rơi xuống, cũng vừa lúc ôm lấy bờ vai cô.

Lần này là bị ôm thật rồi.

Dương Kế Trầm dùng lực ôm lấy khiến cả người cô tiến vào trong ngực anh. Hai vai Giang Nhiễm tạo thành độ cung tròn, đầu kê ở hõm cổ của Dương Kế Trầm.

Cánh tay của anh rất có lực, lồng ngực cũng cứng rắn như thế, có lẽ bình thường là có rèn luyện.

Dương Kế Trầm vỗ vỗ vai cô rồi cúi xuống nhìn: “Theo đuổi em lâu như thế rồi, hôm nay có muốn trả lời không? Nếu em không muốn ở bên anh, ông đây cũng không lãng phí thời gian nữa.”

Toàn bộ hơi thở của anh đều phả lên mặt cô khiến từ cổ tới mang tai của Giang Nhiễm đỏ hết lên. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên cô dựa vào gần người khác phái như thế.

“Hừm? Nói chuyện.”

Giang Nhiễm nhẹ giọng nói câu “được”.

Ánh mắt Dương Kế Trầm nhàn nhạt, khóe môi nhếch lên cười: “Lão Ngũ,

nhờ phúc của ông, bây giờ xem như theo đuổi được rồi.”

Lão Ngũ đâu có mù, nhìn thế nào cũng thấy Giang Nhiễm gượng gạo. Máu chốt là vẻ trong sáng như nước kia khiến lòng ông ta ngứa ngáy không thôi, chưa đến Hoàng Hà chưa cam lòng.

Lão Ngũ lưu manh nói: “Em gái nhỏ, em đừng sợ, không thích thì không thích, đừng để mình phải oan ức.”

Ngón tay Dương Kế Trầm vân vờ vành tai của cô: “Ngũ ca nói em không thích tôi, là như thế đúng không?”

Tai Giang Nhiễm như bốc cháy, cháy tới mức đỉnh đầu cô cũng bốc lên hơi nóng.

Giang Nhiễm phát hiện lúc này nói chuyện cực kỳ mất sức, vì thế cô thẳng thắn lắc đầu, coi đó là phủ định.

Lão Ngũ kẹp xì gà rồi nói: “Vậy em hôn một cái đi.”

Giang Nhiễm ngạc nhiên liếc nhau với Dương Kế Trầm một cái. Trong con người đen như mực của anh có thứ ánh sáng nhàn nhạt, nhưng vẫn hờ hững như trước.

Lão Ngũ: “Không dám hôn? Người đàn ông mình thích mà cũng không dám hôn?”

Ánh mắt của Dương Kế Trầm rơi xuống môi cô. Màu son tươi đẹp rất hợp với cô, màu son ấy ở dưới ánh đèn lại càng quyến rũ thêm vài phần. Thế nhưng đôi mắt to kia lại nhuốm đầy khẩn trương.

Anh cười khẽ, rồi nhìn về phía lão Ngũ mà con người hơi trầm xuống:

“Phải hôn mới thôi đúng không.”

Quý Vân Tiên nhìn hai người ôm nhau thì sợ tới trợn mắt há miệng. Cô ấy chọc chọc vào đùi Trương Gia Khải: “Trầm ca không nhìn trúng Tiểu Nhiễm thật đấy chứ?”

Trương Gia Khải gãi gãi mái tóc màu bạch kim của mình: “Anh cũng không biết, trước đây Trầm ca sẽ mặc kệ mấy chuyện này, shhh... Không lẽ để mắt tới bạn em thật? Đổi khẩu vị từ lúc nào thế này?”

Từ Chi Hạ ngồi một bên nghe được đoạn nói chuyện của Trương Gia Khải và Quý Vân Tiên. Cô ấy không nói gì mà đứng dậy ra khỏi phòng.

Lão Ngũ không phải người không thức thời. Khi thấy vẻ mặt của Dương Kế Trầm hơi lạnh xuống, ông ta nghĩ thôi thôi, cũng chỉ là một cô gái. Huống hồ hôm nay ông ta tới để thuyết phục, có thể nào cũng không thể đắc tội Dương Kế Trầm được.

Chỉ là thật đáng tiếc.

Lão Ngũ cười nói: “Ai, đùa chút thôi mà. Cậu không nói sớm chút, biết rồi sẽ không tìm phụ nữ cho cậu nữa, để em gái nhỏ ngồi đó buồn bực biết bao nhiêu. Ngồi đó làm gì nữa? Còn không qua đây!” Ông ta quát người phụ nữ ngồi bên cạnh Dương Kế Trầm.

Bả vai của Giang Nhiễm hơi sụp xuống, sau đó là thở dài một hơi.

Lão Ngũ tự rót rượu cho Dương Kế Trầm, rồi nói chuyện như bạn bè cũ: “Cậu chơi đua xe cũng 6 năm rồi nhỉ, chơi tốt như thế, tiền đồ lại rộng mở. Nhưng các cậu tự lập đội xe thế nào cũng kém đội xe chuyên nghiệp. Tài chính, huấn luyện, sân bãi đều có hạn, không cần nhắc đến việc gia nhập đội xe chuyên nghiệp à?”

Dương Kế Trầm hơi ngẩng lên, nụ cười trên mặt cực kỳ mỉa mai.

“Ồ? Vậy ông có đề cử gì?”

Lòng Lão Ngũ rất vui vẻ, còn nghĩ thật ra người này cũng không khó nói chuyện như trong truyền thuyết.

Ông ta vui vẻ nói: “Đội xe giỏi nhất trong nước là đội xe Vân Phong ở Vân Châu. Mấy năm này, 60% quán quân đua xe đều xuất thân từ Vân Phong, họ đã có thể được gọi là trung tâm huấn luyện đua xe vàng rồi. Chắc cậu nghe về người tên Trịnh Phong rồi đúng không, đó là người sáng lập ra Vân Phong, anh ấy cũng suýt chút nữa đã được tham gia MotoGP (1). Trung Quốc vẫn chưa có ai tham gia MotoGP, Trịnh Phong luôn hi vọng có người có thể bước ra đấu trường này. Nhưng người bình thường đâu thể tham dự dễ như trở bàn tay, chỉ có người có thực lực mới làm được. Đầu tư cho một đội viên ít nhất sẽ mất 1500 vạn, Trịnh Phong đã tìm được nhà đầu tư rồi. Yang, trừ Lục Tiêu ra, có lẽ cả Trung Quốc cũng không có ai ‘pk’ (2) được với cậu.”

(1) MotoGP: là giải thể thao tốc độ số một thế giới về mảng đua moto được tổ chức ở các trường đua đường nhựa. Các cuộc đua xe moto riêng lẻ đã được tổ chức từ đầu thế kỷ 20 và những cuộc đua lớn nhất trong số đó được gọi là các Grand Prix. Tổ chức được thành lập để điều hành các giải đua xe moto quốc tế là Liên đoàn đua xe moto quốc tế, viết tắt là, FIM trong năm 1949 đã thống nhất các quy định và tổ chức giải đua MotoGP vòng quanh thế giới đầu tiên, tên chính thức tiếng Anh là FIM Road Racing World Championship Grand Prix. Nó chính là giải đua xe vô địch lâu đời nhất thế giới. Trước đây MotoGP là tên gọi chung của 3 thể thức đua là 500cc, 250cc và 125cc. Từ năm 2002 tên gọi MotoGP được thay cho thể thức 500cc. Hiện tại, giải đua MotoGP bao gồm 3 thể thức là MotoGP, Moto2 (thay thế thể thức 250cc) và Moto3 (thay thế thể thức 125cc).

(2)PK: tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game.

Dương Kế Trầm hút điếu thuốc này rất chậm: “Trịnh Phong? Tôi nghĩ lại đã. Ồ... Là Trịnh Phong 4 năm trước từng đâm tôi một dao?”

Lão Ngũ sững sờ: “Haiz, chuyện đã lâu thế rồi, không đánh nhau không quen, đúng không? Hơn nữa nếu muốn vào MotoGP thì chỉ có Trịnh Phong đủ bản lĩnh để giúp cậu thôi.”

“Thật sao?”

“Chuyện năm đó cũng coi như hiểu lầm. Người Trịnh Phong nhìn trúng chính là nhân tài, nếu hai người hợp tác thì nhất định sẽ tạo ra bầu trời riêng. Năm nay Mặc Thành là chặng thi đấu cuối, nếu cậu vẫn đoạt quán quân 150cc nữa, thì là bốn năm liên tiếp đứng thứ nhất. Cái danh thiên tài kia cũng không uổng chút nào, nhưng thiên tài sao có thể an ổn với hiện tại được? Thói đời này có ai mà không muốn trèo cao, thậm chí trèo được càng cao thì càng tốt.”

“Trịnh Phong không muốn nâng đỡ Lục Tiêu lại muốn nâng đỡ tôi, ông bảo nếu tin này truyền đến tai Lục tiêu, có phải hẳn sẽ học theo người 4 năm trước tên Trương ... Trương gì nhỉ?”

Lão Ngũ: “Trương Tự.”

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Đúng, Trương Tự.”

Anh chỉ nói một nửa, nhưng trong lòng Lão Ngũ cũng hiểu rõ.

Bốn năm trước là lần đầu tiên Dương Kế Trầm tham gia tranh giải đua mô-

tô viết dã toàn quốc, sau đó còn phá vỡ kỉ lục của Trương Tự. Trương Tự kiêu căng tự mãn lần đầu bị thua như thế, giới truyền thông bên ngoài lại đưa tin với ngôn từ kịch liệt như bất kì người nào đứng trên đỉnh tháp đều không cho phép mình thảm bại hay lùi bước. Trương Tự nuốt không trôi cục tức này, anh ta uống rượu rồi tìm 7 – 8 người chặn đánh Dương Kế Trầm. Cũng không biết quá trình thế nào nhưng chỉ nghe sau đó, Trương Tự tìm Dương Kế Trầm tính sổ mà một tay lại tàn phế, không thể không rời khỏi giới đua xe.

Việc này vừa lộ ra, tiếng tăm của Dương Kế Trầm đã nổi như cồn. Tất cả đều nói người này có chút bản lĩnh, đã vậy còn thủ đoạn độc ác.

Trương Tự là học trò yêu một tay Trịnh Phong bồi dưỡng ra. Trương Tự tàn phế là một đả kích với cả Trịnh Phong và đội xe. Trịnh Phong nhờ tới quan hệ với xã hội đen tìm người trối Dương Kế Trầm lại, tuy vậy lại thật không dám gây họa ra mạng người, vì thế tránh thiệt tình hại đâm anh mấy dao.

Hai người này, đều là những nhân vật hung ác.

Không bao lâu sau, Lục Tiêu gia nhập đội của Vân Phong, nhưng trùng hợp là mỗi lần thi đấu đều bị Dương Kế Trầm áp xuống. Trịnh Phong càng xem càng tán thưởng Dương Kế Trầm, hai năm này luôn lục tục tìm người đến thuyết phục. Thế nhưng Dương Kế Trầm khó chơi, làm thế nào cũng không chịu.

Khi thấy một năm nữa lại sắp trôi qua, đội Vân Phong lại rơi xuống vị trí thứ 2, Trịnh Phong thật sự đã hơi cuống nên mới tìm Lão Ngũ tâm sự.

Lão Ngũ nói: “Tôi cũng chỉ nói thế thôi, mọi người đều chơi đua xe, tôi còn hơn cậu mười mấy tuổi, cũng hiểu rõ nhiều mùi vị trong đó. Nếu lúc này tôi còn trẻ và có vận may cũng như thực lực của cậu, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nếu không tới cái tuổi này rồi, nhất định sẽ hối hận.”

Giang Nhiễm nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, mà tất cả lực chú ý của cô đều đặt trên cái tay kia. Dương Kế Trầm vẫn ôm cô như cũ, tay khoác trên vai cô với vẻ lười biếng. Đôi tay rũ xuống kia có khớp xương rõ ràng, trên mu bàn tay nổi gân xanh, nhưng nó lại như nặng nghìn cân, ép cô tới sắp không thở nổi.

Người đàn ông bên cạnh cười một tiếng khiến trước ngực hơi rung lên, Giang Nhiễm ngược mắt nhìn thì thấy yết hầu hơi nhấp nhô của anh.

Cuối cùng Dương Kế Trầm cũng hút xong một điếu thuốc, anh thu hai chân đặt trên bàn trà lại, sau đó đập thuốc vào gạt tàn.

Lúc người hơi nghiêng về phía trước, tay anh trượt từ đầu vai của cô xuống thắt lưng, đã vậy còn không nặng không nhẹ ôm lấy cách lớp áo khoác.

Dương Kế Trầm không trả lời Lão Ngũ mà lại nhìn Giang Nhiễm và nói với giọng thoải mái: “Muốn hát không? Hay muốn ăn gì không?”

“Không cần...” Giọng Giang Nhiễm nhỏ như muỗi kêu. Cô dừng một chút rồi nói: “Em vào nhà vệ sinh.”

Cô trượt ra rồi đứng lên, sau đó gấp rút bước đi như phía sau có sói đuổi.

“Này! Giang Nhiễm, chờ tao chút. Tao cũng đi!” Quý Vân Tiên hô.

Dương Kế Trầm quét mắt qua khuỷu tay trống rỗng của mình, sau đó cầm rượu trên bàn trà uống mấy ngụm và nói với Lão Ngũ: “Không thì hát thêm mấy bài đi?”

Lão Ngũ thấy anh không muốn nói tiếp chuyện kia nữa thì coi như thôi, ông ta nghĩ bụng kiểu gì khi về Dương Kế Trầm cũng sẽ cân nhắc.

Ông ta vỗ đùi, ôm sát hai người phụ nữ: “Nào, hát thôi hát thôi, chọn cho anh một bài kỷ niệm hồng đi.”

...

Hành lang bốn phía thông với nhau, Giang Nhiễm đi một vòng mà vẫn chưa tìm được nhà vệ sinh. Cô cũng không phải thật sự muốn đi, chỉ là không muốn kề sát gần với anh như thế, giờ đi một vòng tâm tình cũng đã dần bình ổn rồi.

Quý Vân Tiên cười hì hì: “Lúc mới ra mặt mày đỏ lăm ấy, thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Bị anh siêu đẹp trai ôm có cảm giác thế nào?”

Giang Nhiễm: “...”

Cô cúi đầu đi lên phía trước, Quý Vân Tiên lại giữ chặt: “Ai da, mày ngượng cái gì. Vừa rồi Yang giúp mày như thế, có khi là có ý với mày thật ấy chứ?”

Giang Nhiễm bị cô ấy kéo thì cũng không đi nữa, mà tựa trên tường nghe Quý Vân Tiên nói hươu nói vượn.

Quý Vân Tiên cười xấu xa: “Mày nói xem, hay là tối qua anh ấy nhìn thấy mày... Sau đó không kìm lòng được... Sau đó...”

Giang Nhiễm bị chọc cười: “Sao bây giờ mày hư thế hả, học ở đâu vậy?”

“Trong truyện chẳng viết như thế là gì, vừa gặp đã yêu đấy, nam chính bị

vẻ xinh đẹp của nữ chính hấp dẫn. Có lẽ lần đầu tiên trông thấy mày, Yang đã nghĩ trời ạ, đây là cô bé xinh đẹp trong sáng lại kiên cường nhất trên đời này. Mình nhất định sẽ bảo vệ cô ấy. Vì thế hôm nay trông thấy mày thì ý nghĩ đó càng thêm kiên định. Đến cả Kai cũng nói, bình thường Yang sẽ kể những việc thế này, với anh ấy mà nói thì mày cũng chỉ là một cô bé xa lạ mà thôi. Cuộc sống của họ oanh oanh yến yến đầy ra, sao lại để ý tới mày được. Trừ tình yêu vĩ đại ra thì tao thực sự không nghĩ ra lý do gì khác. Nhất định là yêu, đúng là để người ta rửa mắt mà nhìn!”

Giang Nhiễm bật cười: “Vân Tiên, mày không thi Học Viện Điện Ảnh Bắc Kinh à? Mày hợp với kịch nói lắm đấy.”

Quý Vân Tiên nghiêng răng: “Mày dám nói mày không động lòng?”

“Sao tao phải động lòng?”

“Bị người như thế anh hùng cứu mỹ nhân, không động lòng thật á?”

“Trần Hạo, anh tránh cái gì? Tôi nghe nói anh ở sau sân khấu xem nó diễn chăm chú đúng không? Sao, vẫn rất thích nó à?”

Đột nhiên có giọng nữ bén nhọn xông vào tai hai người.

Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên đứng ở ngã rẽ cầu thang, còn tiếng nói kia truyền tới từ hành lang bên trái.

“Anh nói với em rồi, chỉ là giao lưu bình thường thôi. Em muốn nghĩ như thế anh cũng không còn cách nào khác.” Dường như giọng trả lời của nam sinh còn hơi tức giận, có điều giọng nói này thực sự rất quen tai, Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên nghe là đã nhận ra ngay.

Quý Vân Tiên thò nửa đầu ra nhìn thử, sau đó rút cổ về nhỏ giọng nói với

Giang Nhiễm: “Trần Hạo với Tiết Đan đấy, thế mà lại gặp ở đây. Hình như bọn họ đang cãi nhau.”

“Suyt.” Giang Nhiễm ra hiệu cho cô ấy đừng lên tiếng, sau đó muốn kéo Quý Vân Tiên đi nhưng cô ấy lại không chịu.

“Xem một lát thôi, đừng vội.”

Thái độ của Trần Hạo khiến Tiết Đan càng tức điên lên. Cô ta khoanh tay, bước từng bước tới gần Trần Hạo trên đôi cao gót bằng da.

Tiết Đan cười lạnh: “Tôi biết anh yêu tôi chỉ vì tiền thôi. Không có tôi, anh lấy gì trả 2000 tệ bên ngoài kia, dựa vào 500 tệ bố mẹ cho mỗi tháng à? Trần Hạo, Tiết Đan tôi thích con trai nhất định sẽ theo đuổi bằng được, nhưng mỗi quan hệ bất đắc dĩ thế này khiến người ta không thoải mái chút nào. Con bé Giang Nhiễm kia tốt đến mức đó à, mà khiến anh thương nhớ lâu đến vậy. Người anh thích luôn không đáp lại anh, thế mà dám con trai mấy người còn xếp hàng theo đuổi. Con trai mấy người thích kiểu XX lạnh nhạt như thế à?”

Trần Hạo bị chọc vào nỗi đau nên dần nắm tay lại, cắn răng chịu đựng.

Tiết Đan tiếp tục hùng hổ gây sự: “Anh cho nó là loại gì tốt? Tôi nghe nói nhà nó rất nghèo, mẹ nó quyền rũ chủ nhiệm xưởng, chính nó cũng tìm đàn ông bao nuôi bên ngoài. Nếu không gia đình đơn thân như thế, một tháng mẹ chỉ có đồng lương 2000 tệ, sao nó có thể xuôi chèo mát mái được?”

Tay kéo Quý Vân Tiên của Giang Nhiễm cứng đờ. Trong hành lang tối như mực, chỉ có một hai tia sáng từ chỗ ngoặt hắt đến, tiệp thể đưa cả giọng điệu chanh chua của Tiết Đan tới.

Quý Vân Tiên mở hai mắt thật to, sau đó vén tay áo xông lên.

“Tiết Đan, mày là cái quái gì mà ở đây to mồm? Mẹ mày cho mày cái miệng không phải để ăn c** mà phải biết nói chuyện!”

Giang Nhiễm không kịp ngăn cô ấy lại, lúc đuổi qua thì liếc nhìn Trần Hạo một cái, còn cậu ta lại luống cuống một cách rõ ràng.

Giang Nhiễm giữ chặt Quý Vân Tiên rồi nhìn Tiết Đan: “Điều kiện nhà tôi bình thường nhưng mẹ tôi không làm vậy, tôi cũng thế. Mong cậu ăn nói sạch sẽ một chút.”

Ánh mắt của Tiết Đan như băng nhọn đâm thẳng vào các cô, cô ta cả vú lấp miệng em: “Lời đó là thật! Suốt ngày giả vờ thanh cao cho ai nhìn? Cả mày nữa, Quý Vân Tiên đúng không, không đến lượt mày âm ỉ ở Nhị Trung này đâu. Kể cả những kẻ mày quen ở bên ngoài kia nữa, lúc đứng trước mặt, vẫn phải quỳ xuống liếm giày cho tao như thường.”

Tính Quý Vân Tiên nóng lên là như bom hạt nhân phát nổ, không kiềm chế được.

“Liếm giày? Đôi giày 20 tệ bán ở vỉa hè đó hả? Mày đừng giả vờ cao quý, bố mày làm ăn thua lỗ hơn ngàn vạn, vốn liếng sắp đi tong hết rồi. Mày còn ở đây mà tiêu xài thoải mái đi.”

“Mày nói vớ vẫn gì đấy hả!”

Bí mật của Tiết Đan bị đâm thủng, lửa giận bốc lên nên cô ta lao vào túm tóc của Quý Vân Tiên. Hai người bắt đầu xông vào, mày kéo tao, tao đá mày vừa tàn nhẫn vừa nóng nảy.

Trần Hạo hơi ngẩn ra, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy con gái đánh nhau, vì thế cứ đực ra đó không biết phải làm thế nào.

Giang Nhiễm hoảng hốt rồi vội vàng lên khuyên, nhưng làm thế nào cũng không tách được hai người này ra.

“Đừng đánh nữa, đừng như thế! Mà buông nó ra!”

“A!” Trong lúc hỗn loạn, Giang Nhiễm bị Tiết Đan túm chặt tóc giật mấy lần, sau đó đẩy mạnh ra sau.

Mặt đất bằng kính trơn như băng, Giang Nhiễm lão đảo ngã ra phía sau.

Bỗng nhiên hai cánh tay của Giang Nhiễm được ổn định và có thứ gì đó đỡ cô từ phía sau.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng đàn ông uể oải đầy nhạo báng: “Ô, mấy người đang nhảy điệu hắt tóc à?”

Chương 5

Lão Ngũ vừa ôm phụ nữ vừa ca hát đung đưa, vui tới quên hết mọi người trong phòng.

Dương Kế Trầm tiện tay lấy một điếu thuốc trong bao ra châm, mắt nhìn Lão Ngũ lại hơi trào phúng.

Trương Gia Khải cũng coi như đã hiểu ý định của Lão Ngũ, hóa ra lại đến làm thuyết khách lần nữa.

Dương Kế Trầm hút hết điếu thuốc này rất nhanh, bao thuốc lá cũng đã trống không. Anh gậy tàn vào gạt tàn thuốc, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Dương Kế Trầm mua bao Trung Hoa ở siêu thị trong KTV, lúc châm điếu thuốc thì nghe được tiếng con gái cãi vã cách đó không xa. Khi nhìn kỹ lại thì trước người nữ kia còn có một cậu trai, mà cậu ta lại để mặc cô kia quở trách. Anh vốn định xoay người đi, nhưng một câu Giang Nhiễm của người nữ kia đã khiến anh dừng bước.

Anh còn chưa nhìn rõ hai người kia thì đã có hai cô gái lao ra từ khúc cua, sau đó là một giọng nói hơi quen tai. Giọng nói đó rất trong suốt, cũng rất rõ ràng.

Mấy người tôi một câu cô một câu, không ai chịu nhận thua.

Dương Kế Trầm tựa trên tường hút thuốc và xem màn kịch này.

“Đừng đánh nữa, đừng như thế! Mày buông nó ra!”

Bóng hình mảnh mai kia định ngăn lại nhưng lại chỉ như trứng chọi đá, không có tác dụng gì.

Dương Kế Trầm nhìn chăm chăm một lúc, rồi không hiểu sao lại nghĩ đến việc kia. Anh cười nhẹ một tiếng, rít một hơi thuốc rồi tiện tay đặt nửa điếu thuốc còn lại lên thùng rác gần đó, sau đó sải bước đi qua.

Người nữ kia đẩy một cái, vừa lúc đẩy Giang Nhiễm vào trong ngực anh. Dương Kế Trầm đỡ lấy cô từ phía sau, đầu nhỏ nhỏ đâm không nặng không nhẹ vào ngực anh, giống như lông vũ xẹt qua vậy.

Áo khoác trên người cô bị kéo tới dùm đó, tóc lúc trước buộc đuôi ngựa cũng đã lỏng lẻo. Mái tóc đen nhánh vì ầu đả mà tán loạn, trông như bà điên nhỏ vậy.

Dương Kế Trầm cúi đầu nhìn cô rồi không nhịn được trêu: “Ồ, mấy người đang nhảy điệu hất tóc à?”

Anh cảm nhận được cô cứng đờ lại.

Dương Kế Trầm cười khẽ một tiếng rồi buông lỏng Giang Nhiễm ra.

Tiết Đan và Quý Vân Tiên vẫn còn đánh xé, một người phun ra lời thô tục, còn một người dử dãn hơn người kia. Anh cũng không ngờ Trương Gia Khải lại hẹn hò với một cô gái mạnh mẽ thế này.

Dương Kế Trầm đút hai tay vào túi quần rồi nhìn hai người kia, sau đó giọng hơi lạnh xuống: “Phiên phiên là được rồi, buông tay.”

Quý Vân Tiên thấy Dương Kế Trầm nên cũng không cam lòng thu tay lại. Tiết Đan thấy cô ấy không động đậy thì tức giận đẩy một cái, rồi chỉnh lại quần áo của mình.

Trương Gia Khải đợi trong phòng một lúc lâu, sau không thấy các cô quay lại nên cũng ra ngoài theo, vừa ra thì đúng lúc trông thấy cảnh này.

“Thế này là thế nào? Vân Tiên, sao mặt em tím vào thế này?”

Quý Vân Tiên quệt miệng nhưng không nói lời nào.

Tiết Đan cười lạnh, nói với Trần Hạo: “Thấy không, kĩ nữ anh thích không biết đã ra ngoài dụ dỗ bao nhiêu người rồi kìa, giờ còn có đàn ông ra mặt giúp nó nữa! Muốn cái gì mà không có, suốt ngày giả vờ thanh thuần!”

Trần Hạo đứng trong bóng tối rồi nói câu “đủ rồi” thật nhỏ.

Tiết Đan nói: “Đây là lần đầu tiên tôi đánh nhau vì con trai, mà cũng là lần cuối cùng. Trần Hạo, chút tiền đó tôi không đòi anh nữa, về sau đừng để tôi trông thấy anh!”

Tiết Đan nói xong thì muốn đi, nhưng chân vừa bước ra một bước đã nghe thấy người đàn ông đứng cạnh Giang Nhiễm nói: “Xin lỗi đã rồi hãy đi.”

Giọng nói kia buông tuồng nhưng cũng rất có lực.

Tiết Đan lăn lộn quen rồi, cũng đã quen với mấy gã tiểu lưu manh nên luôn xem thường. Cô ta khinh thường ngoái lại nhìn về phía Dương Kế Trầm: “Các người muốn gây sự cũng phải xem có cái bản lĩnh đó không đã.”

Dương Kế Trầm bị giọng điệu của con oắt này chọc cười: “Cô xin lỗi các

em ấy thì có thể đi.”

“Tôi xin lỗi?” Tiết Đan cười vài tiếng khó tin: “Mấy anh là gì, chúng nó cũng là cái thá gì? Soi gương nhìn kỹ lại mặt mình đi! Đồ rác rưởi!”

Tiết Đan trợn mắt nói với Dương Kế Trầm: “Muốn lăn lộn ở đây thì đừng có chọc vào tôi.”

“Thế à...” Dương Kế Trầm nhíu mày và nhìn xuống cô ta từ trên cao.

Tiết Đan chột run rẩy vì bị anh nhìn chăm chăm. Cô ta đã gặp nhiều lưu manh rồi, nhưng chưa có ai khiến người ta không rét mà run như người trước mắt.

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng, ánh mắt anh tối tăm và lạnh lẽo, giọng thấp tới đáng sợ, nhưng vẫn như cố dùng cách ngây thơ để dạy dỗ bạn nhỏ: “Cô muốn xin lỗi bây giờ, hay là... Hôm nào đến lớp liếm giày cho hai em ấy?”

“Anh! Được đấy! Đây là anh tự tìm!” Tiết Đan lấy điện thoại di động trong túi ra gọi điện.

Giang Nhiễm sợ lại gây ra chuyện gì lùm xùm. Bởi dù sao việc này cũng do cô và Vân Tiên khơi mào trước, bên Tiết Đan đúng là không dễ chọc, chẳng may liên lụy đến bọn họ...

Giang Nhiễm kéo góc áo của Dương Kế Trầm rồi nhỏ giọng nói: “Bỏ đi.”

Dương Kế Trầm rũ mắt, cô đang nắm lấy góc áo len của anh. Áo len màu đen, còn ngón tay kia màu màu trắng xanh.

Trương Gia Khải nổi giận: “Tiểu Nhiễm, bỏ là bỏ thế nào, em yên tâm đợi

đó!”

Tiết Đan vừa giậm chân vừa nũng nịu với đầu bên kia, sau đó đặc ý cúp điện thoại.

Chưa tới một phút sau, Lão Ngũ vội vã chạy từ đầu hành lang bên kia tới.

Tiết Đan vừa thấy người đã bỏ nhào qua: “Chú hai!”

Lão Ngũ đỡ mặt cô ta nhìn trái nhìn phải: “Sao lại sưng lên thế này? Ai đánh? Đ*!”

“Lão Ngũ.” Dương Kế Trầm đứng ở bên kia, chậm rãi gọi một tiếng.

Lão Ngũ nghe tiếng thì nhìn về phía trước, sau vài lần liếc qua thì đoán được ngay. Ông ta vội vàng nói: “Hiểu lầm, Yang, là hiểu lầm cả thôi! Đan Đan, chuyện này là thế nào? Há? Cháu đánh hai cô gái này à?”

Tiết Đan: “Chú hai! Chính chúng nó —— ”

“Im miệng! Xin lỗi người ta mau!”

“Cháu không xin lỗi! Bọn họ là cái thá gì!”

“Sao cháu không hiểu chuyện thế há?”

Tiết Đan luôn kiêu căng tự mãn bị người ta làm mất mặt nên không nhịn được, cô ta đẩy Lão Ngũ ra rồi chạy đi mất.

“Con nhóc này!” Lão Ngũ biết điều nói: “Xin lỗi hai cô bé nhé, bình thường Đan Đan bị chúng tôi chiều hư, có chỗ nào không đúng thì xin lỗi, xin lỗi nhé! Tôi đi trước xem thử thế nào, không biết tổ tông này còn gây ra

chuyện gì nữa!”

Lão Ngũ nói xong thì sốt ruột, vội vàng đuổi theo.

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn Trần Hạo đứng kia, sau đó lại nhìn Giang Nhiễm trước mắt, cô vẫn luôn cúi đầu như trẻ nhỏ làm sai.

Dương Kế Trầm nói: “Tiểu Khải, cậu về nói với mấy người Chu Thụ đi. Đi thôi, không chơi nữa.”

“Vậy bên Lão Ngũ thì thế nào? Việc này có lại...”

Dương Kế Trầm cười nhẹ: “Ông ta là cái thá gì. Cậu cứ nói với ông ta bạn gái tôi không vui, việc này vô nghĩa.”

Trương Gia Khải: “Bạn... Bạn gái?”

Dương Kế Trầm không trả lời Trương Gia Khải mà đi trước, đi được vài bước rồi lại quay đầu nói: “Tôi xuống lầu hóng gió, lát nữa mang áo khoác xuống cho tôi.”

“À được.”

Trương Gia Khải vây quanh và xót xa cho Quý Vân Tiên không thôi. Khi thấy Giang Nhiễm sững sờ ở đó, anh ấy hỏi: “Tiểu Nhiễm, em cũng bị thương à?”

Giang Nhiễm lấy lại tinh thần: “Không, em không sao.”

“Thế là tốt rồi.” Trương Gia Khải nhìn ra phía sau Giang Nhiễm thì kinh ngạc nói: “Chi Hạ, cô đứng đó làm gì?”

Từ Chi Hạ đi thẳng tới nhưng không nói gì, sau đó vượt qua bọn họ rồi đi mất.

Trương Gia Khải gật đầu nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Lúc Giang Nhiễm đi ngang qua người Trần Hạo thì hơi dừng lại, muốn nói gì đó nhưng lại như không có gì để nói.

“Tiểu Nhiễm!” Trần Hạo bỗng gọi giật cô lại.

Giang Nhiễm quay đầu: “Ừm?”

“Đừng nói ra chuyện tối nay nhé.”

Giang Nhiễm nhẹ giọng nói “được”.

“Cảm ơn.” Trần Hạo cúi thấp đầu.

Giang Nhiễm đi theo bọn họ về phòng, sau đó lại cùng xuống lầu. Trong đầu cô rất hỗn độn, quanh đi quẩn lại đều là câu: Bạn gái tôi không vui, việc này vô nghĩa.

Anh nói rất tùy ý, nhưng lại như cố tình.

Sau khi ra khỏi Huy Hoàng, một trận gió lạnh thổi tới khiến cô bưng tỉnh. Giang Nhiễm hơi co lại, xa xa đã thấy Dương Kế Trầm dựa vào mô-tô hút thuốc, sau lưng là cây được chằng đèn sáng ngời, phác họa lên bóng hình góc cạnh và rõ ràng của anh. Dường như lúc hút thuốc anh sẽ có thói quen nhú mày. Mà hơi nhú mày như thế lại càng giống lưu manh hơn, thật không đứng đắn và buông tuồng.

Giang Nhiễm thấy anh hút hết một điếu rồi lại châm ngay điếu khác.

Người này nghiện thuốc không phải nặng bình thường nữa rồi.

Trương Gia Khải đưa áo khoác cho Dương Kế Trầm, anh cắn thuốc lá trong miệng rồi mặc áo khoác lên.

Chu Thụ nói: “Muốn đi ăn bữa cơm không?”

Trương Gia Khải lắc đầu: “Tôi đưa em ấy về đã.”

“Thằng nhóc nhà cậu được đấy nhỉ, bây giờ còn biết thương hoa tiếc ngọc nữa.” Chu Thụ nói: “Được, vậy bọn tôi đi ăn. Này, bạn học Tiểu Giang thì sao? Muốn cùng đi ăn không?”

Giang Nhiễm xua tay: “Không cần, em phải về.”

Quý Vân Tiên nhìn đồng hồ: “Đã hơn 7 giờ rồi, mày định về thế nào?”

Giao thông ở Mặc Thành không phải quá phát triển, không giống các thành phố lớn đêm rồi còn có thể cuồng hoan. Chuyển xe cuối của nơi này là 7 giờ, ngày thường Giang Nhiễm đi học đều đi bằng xe buýt, bến xe buýt cũng chỉ cách nhà cô khoảng 10 phút đi bộ.

Giang Nhiễm: “Không sao, tao bắt xe là được.”

Quý Vân Tiên vẫn không yên tâm, cô ấy thấp giọng nói: “Tiểu Nhiễm, xin lỗi mày, hôm nay là tao kéo mày đi...”

Lúc đầu là chơi vui vẻ thật, nhưng rồi lại khiến cô nghe được những lời kia của Tiết Đan.

Giang Nhiễm cười cười: “Không sao.”

Quý Vân Tiên nói: “Trầm ca ở cạnh nhà mày còn gì? Nếu không để Trầm ca đèo mày về đi?”

Vài người khác sững sờ rồi lập tức cười rộ lên.

Chu Thụ: “Bảo sao, thì ra nhà Trầm ca tìm được lại ngay cạnh nhà bạn học Tiểu Giang à?”

Hạ Quần: “Đúng là có duyên.”

Dương Kế Trầm tựa ở trên xe, một tay cầm điếu thuốc, một tay ngăm nghĩa bật lửa.

Quý Vân Tiên nhờ cậy: “Trầm ca, anh đưa Tiểu Nhiễm về đi, phiền anh rồi. Vài ngày trước trong trường có nữ sinh ra ngoài đêm khuya một mình rồi gặp chuyện, em hơi không yên tâm.”

Dương Kế Trầm nhú mày, nhìn về phía Giang Nhiễm: “Muốn tôi đưa về không?”

Không rõ có phải vì đã hút mấy điếu thuốc trong gió lạnh không, mà giọng anh rất khàn, nhưng lại vẫn cà lơ phất phơ như thế.

Quý Vân Tiên: “Muốn muốn! Cảm ơn Trầm ca!”

Giang Nhiễm: “...”

Chương 6

Mấy người cười vang, sau đó nói vài câu rồi tan cuộc.

Huy Hoàng về đêm, xe con ngoài cửa nối đuôi nhau không dứt, cũng có đủ loại người ra ra vào vào.

Giang Nhiễm đeo cặp sách đứng dưới cây được chằng đèn sáng chói trông cực kỳ không khớp. Cô thở nhẹ nhẹ, vì quá lạnh nên hơi thở có khói trắng. Một lúc lâu sau, cô hít mũi một cái, mũi cũng hơi đỏ lên.

Dương Kế Trầm vẫn dựa vào xe như cũ, anh nói: “Chờ tôi hút xong điếu này rồi đi.”

“Vâng.”

Anh không ăn cơm với bọn họ, không biết vì muốn đưa cô về nhà, hay không đi vì vốn không muốn đi.

Giang Nhiễm cúi đầu nhìn ánh sáng pha tạp trên mặt đất. Trận mưa hôm qua trút xuống quá lớn, hôm nay mặt đất vẫn còn ướt nguyên, trên mặt nước mỏng manh là ánh sáng lay động của đèn neon.

Thật là một ngày kỳ lạ.

Dù Dương Kế Trầm đang nửa dựa nhưng vẫn cao hơn cô rất nhiều. Ánh mắt của anh hơi nghiêng, còn nhìn cô với vẻ như cười như không.

“Em đang nghĩ gì?”

“Không có gì.”

Giọng cô nhẹ nhàng, lại sạch sẽ mà thanh thúy, không giống giọng ngọt chấy nước của mấy người phụ nữ khiến người ta chán ngán, cũng không quá non nớt như bé gái.

Dương Kế Trầm nghiêng đầu: “Em đang nghĩ tối qua tôi có thấy thứ gì không nên nhìn không?”

Con người của Giang Nhiễm hơi co lại vì bị nói trúng tim đen.

Dương Kế Trầm đút một tay vào túi, còn một tay hút thuốc lá. Anh hơi khom lưng xích lại gần cô rồi khàn giọng hỏi: “Em đoán tôi có thấy không?”

Giang Nhiễm bỗng ngẩng đầu lên đối mặt với con người sâu không thấy đáy của anh. Một trận gió lạnh thổi qua, tàn thuốc lá trên ngón tay của anh cũng phiêu tán trong gió.

Có một số người chỉ cần nói 2 – 3 câu đã có thể thấy rõ tính cách của họ, với cô thì Dương Kế Trầm chính là người như thế.

Anh rất cao ngạo cũng rất ngông cuồng, nhưng anh có vốn liếng để cuồng vọng. Trong lĩnh vực của mình, anh là người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp. Kiểu người này vừa vung tay là có thể hô mưa gọi gió, càng không để chuyện gì vào mắt. Cũng như Quý Vân Tiên đã nói, người như thế sao có thể đi nhìn trộm.

Nhưng nếu anh không thấy gì, lại chỉ gặp vèn vèn một lần vào tối qua, thì

sao lại như đã quen cô từ lâu, trong lời nói cũng luôn có thêm mấy phần trêu đùa. Chẳng lẽ cô chọc phải anh ở đâu?

Nếu anh nhìn thấy rồi, hôm nay gặp lại mới trêu cô như thế, thì thực sự là tên lưu manh trong lời của Giang Mi rồi.

Nhưng Giang Nhiễm lờ mờ cảm thấy anh không phải người như vậy.

Giang Nhiễm hỏi ngược lại: “Anh có thấy không?”

Dương Kế Trầm không nghĩ cô sẽ ném vấn đề lại cho mình.

Anh nâng người lên rồi lại dựa vào xe, sau khi ngồi lại rồi mới rảnh rang nhìn cô: “Nhìn thấy bóng lưng.”

Tối hôm qua là ngày đầu tiên anh chuyển vào căn nhà kia. Trương Gia Khải đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa trừ ngọn đèn hồng trong phòng ngủ, muốn bật lên cũng không bật nổi.

Ánh đèn phía đối diện sáng rõ ánh thẳng vào cửa sổ. Anh đi đến bên cửa sổ để nương theo ánh sáng đó mà châm thuốc, ai ngờ lại vừa hay trông thấy một ít cảnh không nên nhìn.

Cô chỉ mặc một cái quần lót, bả vai kẹp điện thoại, rồi đang luống cuống mặc quần áo cho mình.

Cô rất gầy, từ bả vai đến chân không có chút thịt thừa nào, ánh đèn vàng ấm lại tỏa xuống bóng lưng trắng nõn, tinh tế của thiếu nữ. Anh nhớ trước kia mình đã thấy cảnh này trong một bức tranh rồi.

Sau khi nhìn qua hai lần, Dương Kế Trầm thu hồi ánh mắt ngay. Nhưng vừa mới xoay người lại chợt nhớ ra chuyện gì, anh khẽ giật mình rồi quay

đầu và nhìn chăm chăm vào bả vai trái của cô, sau đó cứ nhìn như thế đến lúc cô mặc xong quần áo và chui vào trong chăn.

Anh còn quên cả hút điếu thuốc kẹp trên tay kia.

Lúc lại ngược mắt lên lần nữa, trên người cô chỉ mặc áo hai dây, người ngồi dựa lưng về phía anh, hình như đang cạo lông nách.

Lúc này anh thấy rõ trên vai trái của cô đúng là bột hình bông tuyết, bột bông tuyết lục giác giống như đường vân trên đó vậy.

Cảm giác duy nhất lúc ấy chính là tà môn.

Lúc anh đang thấy kinh ngạc cũng là lúc cô xuống giường.

Dương Kế Trầm cầm điếu thuốc đưa tới miệng rồi châm lửa. Hai người liếc nhau một cái, sau đó cô đã như nai con kinh sợ mà mở to mắt ướn, kinh hoàng kéo rèm cửa lại.

Giang Nhiễm cho là Dương Kế Trầm sẽ trả lời không thấy, không ngờ anh lại thẳng thắn như thế. Bóng lưng...

Bóng lưng để trần sao?

Mặt Giang Nhiễm hơi nóng lên.

Dương Kế Trầm cứ nhìn mặt cô đỏ dần lên như thế, giống như màu mây dần bị trời chiều nhuộm lên vậy.

Điếu thuốc này còn thừa lại một chút, anh rít một hơi thật dài. Đầu lọc thuốc ám trầm lại sáng lên, anh phun ra một hơi khói dài, rồi tiện tay dập đầu thuốc ở bồn hoa bên cạnh.

Dương Kế Trầm nhìn cô cúi đầu càng thấp thì cười nói: “Xấu hổ cái gì, mùa hè đến con gái bọn em toàn mặc áo hai dây lúc ẩn lúc hiện mà.”

“Vâng...”

Áo hai dây hả...

Giang Nhiễm nghĩ mùa hè em chỉ mặc áo phông.

...

Nếu ngồi xe buýt từ trong thành phố về nhà phải mất nửa tiếng, nhưng đi mô-tô thì chỉ mười mấy phút đã đến nơi.

Giang Nhiễm bảo anh dừng ở khúc cua của đường nhỏ. Cô sợ Giang Mi trông thấy, dù sao trong điện thoại di động đã có hai cuộc gọi nhờ rồi.

Đường nhỏ không có đèn, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy ngọn đèn leo lắt của mấy nhà. Nơi này non xanh nước biếc, nên thứ nhiều nhất cũng là cây cối. Hai bên đường nhỏ là cây ngô đồng, chéo chéo trên sườn núi là những cây thủy sam rậm rạp. Đêm lạnh dày đặc, trên nhánh cây còn có nước đọng nhỏ xuống.

Lúc xuống xe, Giang Nhiễm giẫm phải hố nước nên giày ướt mất một nửa.

Đi từ chỗ này chỉ cách khoảng 100 – 200 mét.

Dương Kế Trầm nói: “Không cần đưa em về thật?”

“Không cần, anh đi đi.”

“Được, lát nữa có bị sói già ăn trên đường, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Giang Nhiễm: “...”

Anh ngồi lên mô-tô, Giang Nhiễm gọi anh lại: “Này...”

“Sao thế?”

“Hôm nay... Cảm ơn.”

“Ừm.”

Giang Nhiễm: “Chuyện kia...”

“Ừm?”

“Trước kia chúng ta —— A!” Một giây trước đó, Giang Nhiễm vẫn nói chuyện cẩn thận, nhưng một giây sau đã cực kỳ hoảng sợ.

Dương Kế Trầm thuận theo tầm mắt của cô mà nhìn về phía sau.

Trong rừng cây chợt xuất hiện 4 – 5 gã đàn ông bịt khẩu trang đen, trong tay cầm gậy bóng chày. Chúng đang mau chóng lại gần, từng đôi mắt kia đều nhìn anh chòng chọc, tay cầm gậy bóng chày giương cao như muốn nện xuống.

Dương Kế Trầm nhanh tay lẹ mắt tránh thoát, sau đó xoay người xuống từ trên xe, nhanh nhẹn kiểm chế gã đàn ông ở phía trước. Anh cầm mũ bảo hiểm nện lên đầu hắn, tiếp đó nhấc chân huých lên hạ bộ, thuận tay cướp lấy gậy bóng chày trong tay hắn.

Mấy gã sau lưng nhào tới đầy hung ác.

Dương Kế Trầm một chọi năm, nhưng động tác có nhanh hơn nữa cũng khó mà tránh được đòn.

Mặt Dương Kế Trầm căng ra, động tác nhanh nhẹn, ra tay chuẩn mà hung ác, cũng không nể tình chút nào. Anh đập một cước khiến gã kia lăn ra, sau đó vung gậy bóng chày nện xuống khiến gã kia kêu lên tới tê tâm liệt phế. Dường như có thứ gì đó đã gãy vụn.

“Đ** Dương Kế Trầm! Đ**!”

Mấy gã khác thấy tên cầm đầu ngã lăn ra đất, thì tức khắc không dám động như con rết gãy chân. Gã kia che tay kêu rên thống khổ, trên lòng bàn tay cũng lập tức dính ra một búng máu.

“Còn ngậy ra đó làm gì! Mẹ nó, xử nó cho tao! Đ*!”

Tim Giang Nhiễm đập thành thịch, mấy bóng người kia nhào tới như đạo kiếm quang ảnh giữa bốn phía đen kịt.

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện như tình tiết phim thể này, vì thế bị dọa sợ tới không dám cử động dù chỉ một chút.

Trong lúc hoảng hốt, cổ tay Giang Nhiễm bỗng bị kéo rồi cả người tiến vào cái ôm ấm áp, mà lực kia lại như muốn bẻ gãy cổ tay của cô vậy.

Dương Kế Trầm kéo cô qua rồi đưa cánh tay ra cản một gậy phía sau. Anh khẽ cản môi, mồ hôi trên thái dương cũng rơi trên mặt cô.

“Cẩn thận!” Giang Nhiễm nắm chặt lấy quần áo của anh rồi hô lên.

Hai người phía sau nắm chặt gậy và đập thẳng lên người anh.

Dương Kế Trầm đá văng người phía sau Giang Nhiễm, nhưng lúc chưa kịp phản ứng thì phía sau đã ăn một gậy, sau đó chột lảo đảo về phía trước mấy bước.

Anh hơi cau mày, vì bị đau mà bật ra âm thanh trầm thấp, ầm ầm.

Dương Kế Trầm giữ chặt Giang Nhiễm, rồi hơi cười nhạt một tiếng. Anh ngẩng đầu, liếm liếm phía sau răng, xoay người nhìn về đám người kia, sau đó vặn cổ khiến xương kêu lên răng rắc và bước từng bước về phía những gã kia.

Không rõ những gã kia sợ cái gì mà phải lui về phía sau mấy bước.

Dương Kế Trầm cười lạnh nói lời châm chọc mà phách lối: “Thế nào, Lục Tiêu bỏ tiền ít quá nên chúng mày không bán sức à?”

Mấy gã kia hoảng hốt rõ rệt khi nghe được tên Lục Tiêu.

Gã bị gãy tay nằm trên mặt đất nhịn đau đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con mẹ nó mày phách lối cái gì! Mày tưởng lần này mày thắng được Lục Tiêu chắc? Dương Kế Trầm, mày ngông cuồng nhiều năm như thế, giờ cũng nên nếm thử đau khổ rồi!”

Dương Kế Trầm nhướng mày: “Ồ ~ Đúng là Lục Tiêu thật.”

“Mày! Đ*! Con mẹ nó, hôm nay nhất định phải giết chết mày!”

Giang Nhiễm tập trung tới nín thở, cũng thấy tình cảnh trước mắt đã hết sức căng thẳng rồi.

Dương Kế Trầm đứng chặn ở trước mặt Giang Nhiễm, thân hình cao lớn gần như đã che khuất cô. Giang Nhiễm nhìn chăm chăm lưng anh rồi lại nhớ đến một gã kia.

Lúc người kia nện xuống trán đã nổi hết gân xanh lên, như vậy có thể đoán ra hẳn dùng sức lớn đến thế nào.

Những gã kia có chuẩn bị mà đến, một mình anh chắc chắn không địch được chúng.

Giang Nhiễm hít sâu một hơi rồi giơ điện thoại lên: “Tôi đã ghi âm lại đoạn đối thoại của các người rồi. Ở đây cũng có máy quay, nếu không muốn vào cục cảnh sát thì đi mau.”

Gã kia hơi nghiêng người nhìn thử, sau khi thấy Giang Nhiễm ở sau lưng Dương Kế Trầm thì cười ra tiếng: “Em gái nhỏ, con mẹ nó mà đang kể chuyện cười à? Ghi âm? Máy quay? Mà ý tưởng bọn tao sợ mấy thứ đồ chơi đó chắc?”

Giang Nhiễm kiểm lại tay run rẩy rồi ấn nút phát đoạn ghi âm.

Giọng nam nóng nảy trong điện thoại vang lên trong đêm tối trống trải — “Đ** Dương Kế Trầm! Đ**!” “Còn ngây ra đó làm gì! Mẹ nó, xử nó cho tao! Đ*!”

Đoạn ghi âm chạy được mười mấy giây thì Giang Nhiễm ấn tạm dừng rồi nói: “Nếu không đi, bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát.”

Gã đàn ông kia chửi một tiếng rồi uy hiếp: “Nếu mà dám, tao chém mày ngay!”

Giang Nhiễm nhấn 3 phím số rồi giơ màn hình ra trước mặt chúng: “Tôi

đếm 1 2 3, tôi báo cảnh sát đây.”

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn chỗ cột điện tối om, trên đó hình như có vật gì đó hình vuông, nhưng vì trời quá tối nên hắn không thấy rõ. Hắn trừng mắt nhìn điện thoại di động của Giang Nhiễm rồi khẽ cắn môi.

“Mẹ nó! Chờ đó! Đi!”

Những gã kia nhanh chóng biến mất trong đêm, giống như lũ chồn hốt hoảng chạy trốn vậy.

Giang Nhiễm nuốt nước bọt, trong đầu có rất nhiều vòng xoáy mê mang, giống như có thứ đồ nặng ngàn vạn cân đang đè ở ngực của cô vậy. Tai cô cũng ong ong, mỗi khớp xương trên cả người đều đang run lên.

Cô nhìn về phía Dương Kế Trầm, răng trên răng dưới cũng đập lập cập vào nhau: “Bọn họ... Họ họ sẽ quay lại à?”

Nửa bóng người của anh chìm trong bóng đêm, nửa bóng người lại hiện ra dưới ánh đèn đường. Con người thâm thúy tuy còn chưa tan hết vẻ tàn khốc kia vẫn nhìn cô chăm chú.

Một lúc lâu sau, anh cười nhẹ rồi nói bằng giọng uể oải như cũ: “Em lớn mật đấy nhỉ.”

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn hộp nhỏ trên đỉnh đầu: “Đây không phải là máy quay đúng không?”

“Vâng...”

Người đàn ông bên cạnh cười nhẹ.

Giang Nhiễm cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu, bây giờ càng nghĩ mới càng thấy sợ, môi cô dần khô kiệt, hốc mắt cũng hơi ươn ướt.

Dương Kế Trầm thu lại ý cười rồi nhìn xuống cô từ trên cao: “Bọn họ sẽ không quay lại.”

Anh nắm rất chắc mà cũng rất tự tin, mà dường như Giang Nhiễm cũng tin tưởng không chút nghi ngại. Sâu trong lòng cô cũng có cảm giác như thế, cảm giác rằng những người kia sẽ không quay lại.

Nỗi lòng hoảng loạn của Giang Nhiễm vừa mới bình ổn được một chút, người kia đã cúi đầu, xích lại gần cô và đè thấp giọng: “Dù có quay lại, ông đây cũng có thể cho bọn chúng đi gặp Diêm Vương.”

Giọng của anh trầm thấp mà cuồng vọng, đôi mắt đen hơn đêm tối kia tản ra một nguồn sức mạnh, cũng như chính nguồn sức mạnh ấy khiến anh tùy ý và thẳng thắn tới vậy.

Giang Nhiễm trì độn nhìn anh.

Vẻ mặt của cô không phải quá tốt, môi mỏng hơi nhếch, mắt ánh lên tia nước, dáng vẻ ngây ngốc.

Bàn tay to của Dương Kế Trầm hơi dùng sức xoa đầu cô hai lần: “Được rồi, về đi.”

Giang Nhiễm run chân chậm rãi đi lên phía trước. Gió lạnh xuyên qua rừng núi phát ra những tiếng vang hun hút, dưới chân lại là mặt đường ướt nhẹp.

Trong lòng Giang Nhiễm còn sợ hãi, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại cảnh tượng vừa rồi. Trong lúc hốt hoảng, cô lại nghe được tiếng bước chân từ phía sau.

Tim cô như nảy lên một cái, sau đó đứng sững lại đó như người gỗ.

Tiếng bước chân phía sau cũng ngừng lại, ngay sau đó là tiếng cười trầm thấp mà lười biếng của đàn ông: “Ngây ngốc ra đó làm gì?”

Ồ... Thì ra là anh...

Giang Nhiễm thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn anh một chút.

Anh đẩy xe máy chậm rãi đi tới. Người này, ngay cả dáng đi bộ cũng mang thêm mấy phần ngông cuồng.

Đêm nay không có ánh trăng nhàn nhạt, không có gió ấm áp, chỉ có vũng nước mưa và mây mù dày đặc.

Trái tim cô bị treo lên cao kia, giờ đây đã lại bình an đáp đất.

Chương 7

Lúc Giang Nhiễm về đến nhà mới thoáng lấy lại sức. Giang Mi đứng ở cửa sân chờ cô, tới lúc trông thấy người mới yên tâm được.

Giang Mi nói: “Sao không nghe điện thoại?”

“Để không tiếng, đang ở trên xe nên không thấy ạ.”

“Hôm nay biểu diễn thế nào?”

“Cũng được ạ.” Giang Nhiễm thay giày xong rồi nói: “Con lên gác, nhiều bài tập quá.”

“Ăn cơm chưa? Có muốn uống cốc sữa tươi không?”

Lúc này Giang Nhiễm mới nhớ mình còn chưa ăn cơm tối, có điều cô đã bị dọa no mất rồi.

“Không cần đâu mẹ ơi, mẹ mau đi ngủ đi.”

Giang Mi: “Tối làm xong bài tập thì ngủ sớm chút, đói thì trong nhà có mì.”

“Vâng, con biết rồi.”

Giang Nhiễm về phòng mình rồi đóng cửa lại, đằng sau là tiếng bước chân

lên lầu của Giang Mi, tiếp đó là tiếng kẻo kẹt khi Giang Mi đóng cửa phòng của mình lại.

Giang Mi làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, sáng dậy sớm, tối 7 – 8 giờ đi ngủ.

Giang Nhiễm đặt cặp sách xuống rồi ngồi cúi đầu bên giường. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, trong đầu rối bời nhưng lại như trống rỗng.

Cô không bật đèn nên trong phòng tối đen. Dường như gió lại nổi lên, gió lạnh ra sức luồn qua khe hở cửa sổ và phát ra những tiếng hun hút quái dị. Cửa sổ kính cũ kĩ kia cũng bị gió thổi mà phát ra từng tiếng kẻo kẹt kẻo kẹt.

Đột nhiên có một vệt sáng chiếu vào qua cửa sổ, nhưng vệt sáng nhàn nhạt mà sáng rõ kia chỉ chạm được tới trên chân cô.

Giang Nhiễm bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Tối nay không giống tối hôm qua, trời không mưa, ánh sáng trong phòng anh là đèn chân không sáng rõ. Ô cửa kính hình vuông tựa như khung ảnh vậy, hình ảnh bên trong khung rất rõ ràng, hơn nữa nội dung lại cực kỳ ướm át.

Sườn mặt của Dương Kế Trầm hơi chếch với cô, anh nhanh chóng giật điều thuốc ra rồi đặt đầu lọc thuốc vào gạt tàn. Tiếp đó là đưa mắt nhìn điện thoại rồi ném lên bàn, cầm điều khiển từ xa nhấn một cái, điều hòa ở phòng ngoài bắt đầu vận hành ong ong ong.

Anh cởi áo khoác rồi tiện tay treo trên ghế, sau đó giơ hai tay lên, một tay giữ chặt phần cổ và lột áo len ra. Bên trong còn một áo phông màu trắng, áo phông bị kéo cuốn lên trên một đoạn, hở ra phần eo.

Giang Nhiễm đứng dậy đi kéo rèm, anh đã hơi nghiêng người cởi áo phông.

Lưng anh đối với cô, vì người rất cao nên tấm lưng cũng rộng rãi. Đường cong xương sống ở giữa hơi lõm vào, một đường kéo dài trôi chảy tới mép quần, hai bên eo không có thịt thừa mà lại căng chặt. Anh cởi thắt lưng, hai tay khê động nên cơ bắp trên cánh tay hơi nhô lên, không quá cơ bắp nhưng cũng không gầy guộc chút nào.

Cơ thể trẻ tuổi ấy tràn ngập sức mạnh, cũng là loại mê hoặc đặc thù chỉ thuộc về đàn ông.

Mặt Giang Nhiễm hơi nóng lên, sau lại bất giác nhú mào.

Trên lưng anh có một vùng rất đỏ, thậm chí còn hơi tím xanh lại.

Là nơi anh cần một gậy giúp cô.

Anh như chợt nhớ ra điều gì nên dừng động tác trong tay lại. Tiếp đó nhìn lướt qua bàn sách, cầm sạc pin và điện thoại, quay đầu đi tìm ổ điện.

Giang Nhiễm: “...”

Lúc Dương Kế Trầm quay đầu lại thì thấy cô nhưng cũng không kinh ngạc, mà biểu cảm lại có vẻ hơi nghiền ngẫm.

Thắt lưng anh cởi một nửa đang vênh lên ở đó, eo quần bò rộng lộ ra đoạn viền quần lót màu đen. Mép quần lót dính sát lấy phần bụng cứng rắn, cơ bắp của anh, ở giữa còn có một hàng lông màu đen, càng hướng xuống dưới càng dày hơn.

Tay Giang Nhiễm tóm lấy rèm cửa, lúc chuẩn bị kéo vào thì lại thấy anh

đang chậm rãi đi đến cửa sổ, sau đó tự mở cửa sổ của mình và cầm sào phơi quần áo gõ vào cửa sổ của cô.

Anh hơi hất hàm, ra hiệu cho cô mở cửa sổ.

Giang Nhiễm sợ Giang Mi nghe được tiếng động nên mau chóng mở cửa sổ. Cửa vừa mở ra, gió lạnh đã ập tới khiến cô rùng mình.

“Có... Có chuyện gì à?” Cô lạnh đến mức nói lắp.

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười, anh cố tình trêu cô: “Em đang nhìn trộm tôi?”

“Hả?” Giang Nhiễm vội vàng giải thích: “Không phải, em chỉ...”

“Chỉ cái gì?”

“Chỉ trông thấy vết thương của anh... Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Không cần.”

“Nhưng hình như rất nghiêm trọng.” Giang Nhiễm bần khoản trong lòng: “À đúng rồi! Nhà em có rượu thuốc, em đi lấy cho anh!”

Giang Nhiễm nói xong thì chạy tới phòng khách, nhẹ tay nhẹ chân tìm kiếm.

Khi trở lại, anh đã chụp áo khoác vào, còn đem ghế dựa ra trước cửa sổ và ngồi đó đợi cô.

Giang Nhiễm đưa bình rượu thuốc trong túi cho anh.

Cô nói: “Một ngày ba lần, phải xoa bóp một lúc, cái này rất có tác dụng.”

Dương Kế Trầm nhìn bình kia một chút: “Phải xoa bóp một lúc?”

“Phải.”

Anh nhú nhú mày: “Tôi xoa bóp thế nào?”

“Ừm...” Mặt Giang Nhiễm bị ánh mắt nóng rực của anh làm cho nóng lên.

“Anh... Anh tự nghĩ cách đi.” Giang Nhiễm vút lại câu này rồi đóng sập cửa lại, cô không lại nhìn anh nữa mà kéo rèm vào luôn.

Cô rũ mắt và hít sâu một hơi.

Trong đầu đều là hình ảnh anh để trần nửa người trên, còn cả đám lông đen như mực kia nữa.

Cô không nghe được tiếng anh đóng cửa nên lại nghĩ có phải anh đang nhìn cửa sổ của mình không. Vừa nghĩ thế, hai hình ảnh kết hợp lại khiến cả lưng cô cũng bắt đầu nóng lên, giống như than củi bốc hơi nóng vậy.

Trời ạ, đúng là muốn mạng.

Cảm giác như cô mới là người không nên nhìn vậy.

...

Nguy hiểm hơn là buổi đêm Giang Nhiễm lại nằm mơ, nhưng lần này khác với tối qua.

Trong mơ là anh để trần nửa người trên, còn nằm rất gần cô, da trên người nóng như sắt thép. Hai người chìm chìm nổi nổi, mồ hôi của anh rơi xuống mặt cô.

Lúc tỉnh lại, Giang Nhiễm mặt đỏ tim run, cả đầu đầy mồ hôi.

Hình ảnh trong mơ vẫn còn dạo chơi trong đầu cô.

Giang Nhiễm nằm lấy chỗ, cả người cũng vùi vào đó. Ổ chặn nhỏ nhỏ hơi hở ra, cô nằm trong chăn đạp chân hai lần rồi bỗng cứng đờ.

Giang Nhiễm tưởng bà dì tới nên vội vàng ra khỏi chỗ, chạy tới phòng vệ sinh để cởi quần xuống xem, nhưng phía trên không có màu máu.

Có điều... Có điều...

Trường học từng bố trí lớp sức khỏe tâm lý, thầy cô cũng đã nói những điểm khác nhau cùng biểu hiện trưởng thành của cơ thể nam và nữ, cũng phân tích cả tâm lý tuổi dậy thì của thiếu nam, thiếu nữ.

Giang Nhiễm biết đó là gì.

Cô thoáng thấy như mình lớn rồi.

Nhưng vì sao người đàn ông trong mơ lại là anh...

Vừa sáng ra mặt Giang Nhiễm đã đỏ lên, khó lắm lúc đến trường rồi mới bình tĩnh lại một chút, nhưng câu đầu tiên lúc Quý Vân Tiên nhìn thấy cô là: “Tiểu Nhiễm! Tao cho mày biết chuyện này, hôm qua Gia Khải nói với tao, Trần ca không có bạn gái!”

Giang Nhiễm nhìn tác phẩm văn cổ trên bàn mà không vào được một chữ,

trước mắt lại hiện ra khuôn mặt của anh.

Giang Nhiễm cúi đầu xuống, muốn che khuất khuôn mặt nóng hổi của mình.

Quý Vân Tiên để cặp sách xuống và thấp giọng nói: “Mày biết không, Gia Khải còn nói với tao, chưa thấy Trâm ca hứng thú với cô gái nào như thế.”

“Không phải chứ.” Cô nhẹ nhàng nói.

Hình như tối qua anh hứng thú với hai người phụ nữ mặc váy cúp ngực kia lắm mà, hoặc là có lẽ người kia đã quen trêu chọc nữ sinh sẵn rồi.

Về sau cô còn tưởng lúc trước bọn họ từng gặp nhau rồi hay thế nào đó. Nhưng càng nghĩ thì trước kia thực sự chưa từng quen anh.

Quý Vân Tiên còn nói: “Ê này, thế tối qua anh ấy đưa mày về, hai người có phát sinh gì không?”

Giang Nhiễm gật gật đầu: “Có.”

“Á! Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ anh ấy tỏ tình với mày à?”

Giang Nhiễm luôn bị đầu óc nhảy cóc của Quý Vân Tiên làm cho dở khóc dở cười, rốt cuộc chuyện đã đi đến đâu rồi đây.

Cô nói: “Lúc sắp về đến nhà, trên đường đột nhiên có 4 – 5 người nhảy ra, hình như đến tìm anh ấy gây hấn. Anh ấy đỡ một gậy giúp tao nên bị thương.”

Quý Vân Tiên kinh ngạc che miệng: “Trời ơi...! Lãng mạn thế!”

Giang Nhiễm: “...”

“Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó về nhà thôi.”

“Có thể thôi à?”

“Ừ.”

Quý Vân Tiên cười tủm tỉm: “Đúng rồi, ngày kia là đêm giao thừa, Gia Khải bảo chúng ta cùng đến chơi. Mẹ mày cũng không ở nhà đúng không? Bọn mình cùng đi đi.”

“Đi đâu?”

“Vẫn chưa quyết định, đến lúc đó lại nói, Gia Khải bảo để anh ấy nghĩ xem làm gì. Này Tiểu Nhiễm, mày nóng lắm à? Mặt mày đỏ thế.”

“Khụ, hình như cũng hơi nóng.” Giang Nhiễm đưa hai tay ôm má và chuyển sang chuyện khác: “Mày gọi thân thiết như thế từ khi nào vậy? Gia Khải?”

Cô nhớ trước kia Quý Vân Tiên đều gọi anh ấy là Kai.

Mặt Quý Vân Tiên cũng nóng lên, cô ấy xoay bút mực rồi xấu hổ nói: “Tối qua bọn tao... xác định mối quan hệ rồi.”

“Hả?” Giang Nhiễm không tin nổi: “Hai người bắt đầu yêu nhau rồi á?”

“Ừ... Tối qua ăn cơm xong anh ấy đưa tao về nhà. Cả hai nói vài câu về Trầm ca, tao cũng tiện miệng hỏi thử, anh ấy còn tưởng tao có ý với Trầm

ca. Tao nói anh ấy không phải kiểu tao thích, anh ấy lại hỏi tao thích kiểu gì, tao mới nói giống kiểu kia. Sau đó... anh ấy hôn tao.” Quý Vân Tiên càng nói càng nhỏ.

Giang Nhiễm: “Anh ấy còn hôn mày?”

“Ừ! Cảm giác kia tê tê dại dại, lạ lắm.”

Chuông vào học vang lên cắt ngang lời thì thào của hai thiếu nữ.

Quý Vân Tiên thè lưỡi: “Tan học lại kể mày nghe.”

Sáng sớm mùa đông tiêu điều mà khô hanh, ánh sáng mờ sương chiếu tới từ nơi xa rồi dần dần sáng lên. Trong phòng học có tiếng bút viết lên trang giấy, có tiếng lẩm nhẩm học thuộc, lại có tiếng thầy cô nhiệt huyết giảng bài.

Có người ngáp dài, có người tinh thần sục sôi, có người đỏ mặt vì chạm cánh tay vào bạn cùng bàn, có người đỏ mặt vì nhớ tới nụ hôn ngọt ngào tối qua.

Giang Nhiễm cúi đầu ghi chép bài vở.

Còn cô lại đỏ mặt vì một giấc mộng xuân...

Haiz...

Chương 8

Mấy ngày trước đêm giao thừa, Giang Nhiễm cũng chưa thấy Dương Kế Trầm. Rõ ràng chỉ cách hai bức tường, mà cũng không ngẫu nhiên gặp được.

Ban ngày cô ở trường, tối về thì phòng anh luôn tối đen. Đôi khi rạng sáng sẽ nghe thấy tiếng mô-tô, sáng ra nhìn thử thì anh đỗ xe trong sân, còn người có lẽ đang trong mộng đẹp rồi.

Giờ giấc sinh hoạt khiến bọn họ tách biệt hoàn toàn. Việc học tập của lớp 12 bận bịu, Giang Nhiễm luôn vùi đầu vào làm bài thi, cố gắng không nghĩ tới một ngày chấn động ấy, cả người kia cũng như mộng xuân khiến cô xấu hổ đó nữa.

Có điều định luật Murphy (1) thần kì là vậy, có một số người và một số việc càng tránh thì càng gặp phải, cùng lúc đó còn tạo thành ảnh hưởng không nhỏ. Mà thật ra, những chuyện này đã được cõ u minh nhắc nhở trước rồi.

(1) Định luật Murphy (hay còn gọi là định luật bánh kem bơ): Dựa trên “nền tảng của sự ngẫu-nhiên”, định luật này được đưa ra chỉ với một câu ngắn gọn là: ”Nếu có hai hay nhiều cách để làm một việc gì thì một trong các tình huống có thể đi đến thảm họa thì sự việc thường xảy ra theo chiều-hướng đó” (If there are two or more ways to do something, and one of those ways can result in a catastrophe, then someone will do it).

Buổi tối trước đêm giao thừa một ngày, Quý Vân Tiên gọi điện cho cô.

Cô ấy hưng phấn nói lộ trình: “Sáng mai tao đi xem phim với Gia Khải trước, sau đó trưa tất cả cùng ăn lẩu. Chiều có lẽ sẽ đánh mạt chược một chút, tối dạo phố và tham dự tiệc cuối năm cũng được. Chỉ cần mọi người đi cùng nhau là tốt rồi.”

Khó lắm mới có một buổi tối Giang Nhiễm không cần múa bút thành văn, cô nằm mềm nhũn trên giường, thuận miệng hỏi một câu: “Đi đâu ăn lẩu với chơi mạt chược?”

“Đương nhiên là sang nhà Trầm ca! Nhà anh ấy không có ai nên khá tiện, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.”

Giang Nhiễm nghe được tên của anh thì tim bỗng nảy lên, cảnh trong mơ khó lắm mới quên lại hiện lên rõ ràng.

Đôi mắt đen kịt kia luôn mang ba phần lưu manh, bảy phần không nhìn thấu. Anh nằm ở trên nhìn cô chăm chú, khi dùng ánh mắt xâm lược ấy nhìn cô, giọt mồ hôi trên trán cũng nhỏ xuống. Một giọt, rồi hai giọt đều rơi trên mặt cô.

Tựa như ánh mắt cô trông thấy bên ngoài hội trường biểu diễn ngày ấy, lại tựa như mồ hôi rơi trên mặt ngày anh che chở cô vậy.

Giang Nhiễm trở mình nằm lỳ trên giường. Cô tì cằm lên cánh tay, trông thấy hoa văn trên vỏ chăn thì thở dài khổ não.

Đáng ra cô nên đoán được Vân Tiên nói cùng nhau đón năm mới là thế nào, có Trương Gia Khải thì sao có thể thiếu bọn họ được.

Chỉ là vừa nghĩ tới việc gặp người kia thì lại luôn có cảm giác là lạ.

Quá xấu hổ.

Lúc chuẩn bị ngủ, Giang Nhiễm tự an ủi mình rằng không sao đâu, ngày mai ở chung nhiều người như thế, chỉ cần tránh đi thì cũng sẽ không kì lạ đến mức đó.

Thế là định luật Murphy lại phát huy.

Buổi sáng Quý Vân Tiên gọi điện cho cô, cô ấy hơi áy náy nói: “Tiểu Nhiễm, tối qua Chu Thụ và Hạ Quân chơi ở quán bar nên uống say, có lẽ tới trưa mới đi được. Tao với Gia Khải lại đang ở rạp chiếu phim bên khu vực mới nên cách chợ xa lắm, mua được lẫu về chắc cũng 1 – 2 giờ rồi, nên là... Hì hì, nhờ mà với Trầm ca đi siêu thị một chuyến nhá.”

Giang Nhiễm vẫn còn mờ mịt vì ngái ngủ, tới lúc nghe được tên anh thì bừng tỉnh ngay. Cô nhìn chăm chăm trần nhà mà hơi có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Tiểu Nhiễm? Mà có đang nghe không? Gia Khải nói với Trầm ca rồi, lát nữa mà đi thẳng sang tìm anh ấy đi. Vất vả rồi, yêu mà.”

Giang Nhiễm: “...”

Tối nay xưởng của Giang Mi có tiệc, ông chủ lớn bao hết khách sạn và mời tất cả nhân viên trong xưởng ăn cơm giải sầu. Giang Mi đã làm việc ở nhà máy đó vài chục năm rồi, nhưng đây cũng là lần đầu có việc này.

Buổi sáng, Giang Mi dọn vài câu xong thì đi ngay. Giang Nhiễm ăn sáng xong, thay quần áo ấm rồi chuẩn bị sang tìm Dương Kế Trầm.

Trong sân luôn vắng vẻ như thế, đôi vợ chồng cầm điếu không nói chuyện

được, ngày thường cũng không có âm thanh hỗn loạn nào. Bà Tôn lớn tuổi, thỉnh thoảng đầu óc không được minh mẫn, đa phần thời gian đều ngồi xem tivi trên ghế mây.

Giang Nhiễm đóng cửa lại, hà hơi xoa tay đi ra khỏi sân.

Chỗ bọn họ ít hộ gia đình, gò núi cao thấp và đường nhỏ bên trong giống như ruột dê vạy. Khi xuân tới, cảnh sắc ở đây sẽ rất giống cảnh tượng trong Anime. Có điều lúc này rừng lạnh suốt yên, cảnh khô đạn xen, nơi xa mù sương, từng đợt khí lạnh cũng ập đến.

Dường như còn lạnh hơn năm ngoái rất nhiều.

Giang Nhiễm đi hai ba bước đã đến trước cửa nhà anh. Cô cũng không lạ lắm với tòa nhà cũ này chút nào, từ nhỏ đến giờ cô đã sống ở đây, khi còn nhỏ nghịch ngợm thường lén chạy vào sân tòa nhà cũ này chơi.

Quanh sân được bao quanh bởi hàng rào, không có cửa chính. Khoảnh sân vốn đầy cỏ dại rậm rạp lúc này đã sạch sẽ, ở góc khuất bên trong còn chất thêm ít thùng giấy đựng đồ điện.

Mà cửa chính của ngôi nhà kia đang đóng chặt, cả căn nhà đều yên tĩnh. Dưới mái hiên là mô-tô chói mắt, mã ngoài sạch sẽ chứng tỏ được người ta bảo dưỡng tỉ mỉ.

Giang Nhiễm hít sâu một hơi rồi gõ cửa ba cái.

Hai phút trôi qua mà không có ai ra mở cửa.

Cô lại gõ cửa thêm ba lần nữa nhưng vẫn không có ai ra mở.

Giang Nhiễm muốn gọi tên anh, nhưng là chữ ‘chen’ nào đây...

Chữ ‘chen’ nào? Trần, Thần, Thần, Thần? (2)

(2) Chữ Trầm trong tên của Dương Kế Trầm là [沉 – chén]. Ngoài ra, các chữ có rất nhiều chữ cũng có phiên âm là [chen] nhưng vì lại mang nghĩa khác, ví dụ như [陈 – chén] : Trần, nghĩa là sắp đặt, bài trí; [晨 – chén]: Thần, nghĩa là sáng sớm, bình minh; [辰 – chén]: Thần, nghĩa là Thìn, giờ hoặc ngày, [臣 – chén]: Thần, nghĩa là bề tôi, thần dân, hạ thần. Giang Nhiễm chỉ nhớ tên của Dương Kế Trầm là có phiên âm là ‘chen’ nhưng không nhớ là chữ nào, nên không gọi tên được.

Giang Nhiễm lúng túng đứng đó, sau mới chợt nhớ trong đoạn ghi âm ngày đó, hình như gã kia đã gọi tên anh.

Cô tìm tệp ghi âm đó rồi bật lên.

“Đ* Dương Kế Trầm! Đ**! Điện thoại di động phát ra giọng khàn khàn của đàn ông.

Két —— Một tiếng “đ**” vừa phát ra thì cửa chính chợt mở.

Giang Nhiễm đang cúi đầu, trước mắt cô xuất hiện đôi chân đi dép trong nhà bông màu đen.

Không khí tràn ngập xấu hổ.

Dương Kế Trầm nghiêng người dựa vào cửa, tay đang cầm bàn chải đánh răng, đuôi mày hơi nhếch lên: “Cách gõ cửa của em đặc biệt đấy nhỉ.”

Giang Nhiễm ngược mắt định giải thích, nhưng đầu óc lại mau chóng không nghĩ được gì nữa.

Anh chỉ mặc quần thể thao màu ghi, nửa người trên để trần, lúc này nhìn lại càng rõ ràng hơn. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nhiệt lượng bay tới từ người anh, thêm cả chút vị bạc hà nữa.

Dường như trong mơ cũng là thứ mùi hương này, hương bạc hà mát lạnh và mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Mặt Giang Nhiễm mau chóng đỏ tới tận mang tai.

Dương Kế Trầm buồn cười nhìn cô: “Em bị lạnh quá mặt đỏ lên hay mặc nhiều quá nóng thế?”

Giang Nhiễm nắc cụt vài tiếng, nắc cụt mà không vì lí do gì. Cô đánh mắt nhìn sang bên trái, rồi lại nhìn bên phải, chỉ không dám nhìn chính giữa.

“Vào đi, tôi đi thay quần áo.” Dương Kế Trầm cười rồi đứng thẳng dậy, sải chân dài lên gác.

Anh quay người lại nên cả lưng đều lộ ra. Khoảng lưng kia bị đọng máu nặng hơn, nhìn qua cũng phải giật mình.

Giang Nhiễm nhú mày rồi tiện tay đóng cửa lại. Cô đứng tại cửa mà không động dậy, chỉ yên lặng chờ anh.

Đợi một lúc lâu thì bắt đầu ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía.

Kết cấu của nhà này không lớn, có một ít đồ trong nhà là đồ cũ để lại trước đó, chỉ là trải thêm tấm thảm và đệm mới. Đồ của anh không nhiều, vì thế xem ra cũng không có nhiều hơi người lắm.

Phía trước bên tay phải là cầu thang xoắn bằng gỗ. Vì cầu thang đã cũ, nên khi bước lên sẽ phát ra tiếng kẽo kẹt, kẽo kẹt.

Không bao lâu sau, cô đã nghe được tiếng Dương Kế Trầm đi xuống, theo đó còn là giọng lười biếng của anh.

Anh đang cầm điện thoại nói với đầu bên kia: “Rảnh quá muốn tìm việc đúng không? Mua đèn lồng gì đi.”

Sau đó cúp điện thoại không nể nang chút nào.

Dương Kế Trầm đi đến bên cạnh bàn lấy một điều thuốc trong bao ra châm lên, sau đó nhìn về phía Giang Nhiễm đứng quy quy củ củ ở đó: “Siêu thị gần nhất ở đây là chỗ nào?”

“Siêu thị ở đường Tứ Phương bên kia.”

“Em biết phải mua gì không?”

Giang Nhiễm hơi đánh mắt đi nhìn chỗ khác và nhẹ giọng nói: “Rau củ, nước lẩu, thịt viên, thịt dê và thịt bò cuộn.”

Dương Kế Trầm cầm chìa khóa xe lên: “Được, em biết mua gì là tốt rồi. Đi thôi.”

...

Đường Tết náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều, siêu thị cũng tổ chức ít hoạt động giảm giá. Tất cả mọi người đều chen lấn, tất cả đều như không cần tiền vậy.

Giang Nhiễm chọn rau củ ở quầy rau, cô nghĩ nghĩ rồi hỏi người bên cạnh: “Có gì bạn anh không ăn được không?”

Dương Kế Trầm nhét một tay vào túi quần, một tay đẩy xe mua đồ rồi thuận miệng trả lời câu “không có”.

Giang Nhiễm đưa lưng về phía anh và hỏi: “Chúng ta tổng cộng có 7 người, đúng không?”

“Ừm.”

Giang Nhiễm tính toán lượng rau củ và thịt viên.

Dương Kế Trầm nhìn chăm chăm bóng lưng mảnh mai phía trước, sau đó khước miệng hơi nhếch lên: “Này.”

Giang Nhiễm nghe được tiếng này thì dừng động tác trên tay lại. Cô hơi nghiêng đầu hỏi: “Sao thế?”

“Em sợ tôi à?” Dương Kế Trầm hơi cúi người, hai tay tì trên tay đẩy của xe mua hàng rồi chậm rãi đi đến cạnh cô.

Ngày đó cô nói chuyện với anh vẫn rất bình thường, còn tốt bụng muốn lấy rượu thuốc cho anh, thế mà hôm nay lại không thèm nhìn anh chút nào. Lúc đèo cô đi, sau lưng cũng trống trải, bởi cô chỉ bắt lấy góc áo của anh chứ đầu ôm chặt tới ghì chết người ta như hôm ấy. Lúc đi trong siêu thị còn vô tình hay cố ý giữ khoảng cách, luôn để lại cho anh bóng lưng.

Đây là tính vốn bẽn lẽn hay anh đắc tội cô chỗ nào?

Dương Kế Trầm và hơi thở ấm áp đột nhiên tới gần, Giang Nhiễm và anh nhìn nhau trong một giây rồi mau chóng đánh mắt đi nơi khác.

Giang Nhiễm đã viết văn vài chục năm, cũng thấy câu này chắc chắn là chân lý —— Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Thông qua đôi mắt có thể nhìn ra ý nghĩ của người này, cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của anh.

Mà đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen kịt chẳng khác nào mực kia còn mang theo chút ánh sáng, như có thể nhìn thấu cô vậy. Mà cô lại như lính đào ngũ vốn không dám nhìn anh.

“Hửm?” Anh lại đến gần hơn chút nữa.

“Không.” Giang Nhiễm vút lại một chữ rồi chạy đến khu đông lạnh.

Dương Kế Trầm nhíu mày rồi chậm rãi đi theo.

Lúc Giang Nhiễm còn do dự trước hai nhãn hiệu viên thả lâu, thì phía sau đã có một bàn tay duỗi ra cầm lấy một gói.

“Mua bừa là được, không phải cẩn thận như thế.”

Giọng của anh ở ngay bên tai.

Sao lại áp sát như thế?

Giang Nhiễm thấy mình sắp điên rồi, trong đầu cô không ngừng nhớ lại cảnh trong mơ và những âm thanh kia. Mà càng nhớ tới lại thì càng cảm thụ được sâu sắc hơn.

Dương Kế Trầm thấy Giang Nhiễm như đóng rě tại chỗ thì đưa ngón trỏ ra gõ vào đầu cô: “Em mất tập trung là đang nghĩ gì thế?”

Giang Nhiễm cũng không biết mình gấp gáp chuyện gì, cô chỉ bức bách muốn cách xa anh một chút mà thôi. Nhưng Giang Nhiễm vừa xoay người

lại thì đã đâm rầm vào lồng ngực của anh. Cô lão đảo về phía sau một bước, mà đằng sau lại là tủ đông lạnh nên không còn đường lui nữa.

Dương Kế Trầm giật mình một giây, sau đó nở nụ cười.

“Giang Nhiễm.” Anh hạ thấp giọng xuống một chút: “Sao em đáng yêu thế hả.”

Không biết hôm nay cô làm sao mà lại ngây ngốc như thế. Khuôn mặt luôn bị màu hồng mật choán lấy như sóc con mê muội.

Mà anh vừa nói lời này xong, mặt sóc con lại đỏ như phết thêm một lớp mứt hoa quả, lông đuôi mềm mại cũng xù hết lên.

Chương 9

Trong siêu thị vẫn người đến người đi, thân hình cao lớn của Dương Kế Trầm lại ở ngay trước mắt, như thể vừa ngước mắt lên sẽ cộc vào trán của anh vậy.

Đáng yêu...

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Nhiễm được nghe con trai khen mình như thế.

“Ô Yang, đây là bạn gái nhỏ của mày đấy à?”

Trong lúc Giang Nhiễm còn đang nghĩ tìm hồ nào để chui xuống, thì bên cạnh bỗng truyền đến một giọng nói vô lại. Lúc ngước mắt lên nhìn thì người nói quả thật cũng vô lại như thế.

Gã đàn ông kia cạo đầu hình âm dương, tai phải đeo một khuyên hình chữ thập, còn đôi mắt nho nhỏ của hắn đang không ngừng đánh giá bọn họ.

Gã kia đến gần rồi tựa lên tủ lạnh: “Giữa chốn đông người thế này mà cũng liếc mắt đưa tình à? Đây là em gái nhỏ Lão Ngũ nói hả? Dương Kế Trầm, mày được đấy, bây giờ khẩu vị thanh đạm thế rồi à? Hay là chỉ lừa được mấy em gái học sinh thôi?”

Dương Kế Trầm hơi nhếch mắt nhìn người tới. Biểu cảm của anh hơi lạnh xuống, giọng điệu vẫn phách lối như trước: “Tao còn tưởng là ai, thì ra là

Lục công tử đột trước suýt ngã gãy chân à.”

Lục Tiêu từng có gia cảnh giàu có, nhưng sau khi bố hắn qua đời thì vốn liếng ngày càng tẻ. Lục Tiêu này cờ bạc thối nát nên cũng nhanh chóng thua sạch tiền. Những tên bạn xấu chó má kia thường gọi gã là Lục công tử, nhưng tới chỗ mấy người Dương Kế Trầm, thì cái danh này lại trở thành thứ để họ châm chọc Lục Tiêu.

Trong trận đấu tranh giải ở Giang Châu 2 tháng trước, Lục Tiêu từng có ý vượt qua Dương Kế Trầm ở khúc cua. Hắn định thừa thế xông lên nhưng không ngờ cả người và xe lại văng ra ngoài hơn 10 mét. Cơ chân của hắn bị thương nhẹ, bác sĩ nói nếu bị văng mạnh hơn chút nữa thì sẽ bị gãy xương.

Vì cú văng ra ngoài này mà hắn không dành được cả vị trí thứ hai, rồi mau chóng trở thành trò cười cho người trong nghề. Các tiêu đề tin tức đều viết: Lục Tiêu muôn đời về nhì không cam lòng bị áp bức, nhưng vẫn khó có thể vượt được Dương Kế Trầm. Tiêu đề nhỏ thì là: Văng ra quá nhục nhã, luôn miệng chửi rủa.

Lục Tiêu nghe Dương Kế Trầm nói xong thì hận đến nghiến răng. Hắn nghĩ đến chuyện gì đó rồi cười gằn, để lộ mặt cười hữu nghị: “Trêu bạn gái nhỏ của mày vài câu mà mày đã đâm vào lưng tao thế rồi à? Cưng đến thế hả? Đúng là hiếm có nhỉ, rốt cuộc trên người em gái này có chỗ nào hấp dẫn mày thế? Nghe nói Lão Ngũ muốn người mà mày cũng không chịu.”

Lục Tiêu đi về phía trước, xích lại gần Giang Nhiễm và nói lời bi ối: “Hay là... giỏi lên giường? Cũng đúng, mấy em chúng ta chơi có ai mà XX không rộng toác, chỉ làm mấy em còn non này mới sướng thôi.”

Lục Tiêu thấy mặt Giang Nhiễm đỏ lên thì càng ngông cuồng hơn, lại càng có chút hương vị của trả thù.

Một tay của Dương Kế Trầm đặt lên xe đẩy, một tay khoác lên vai của Giang Nhiễm, rồi như cười như không mà nhìn Lục Tiêu.

Anh nói: “Nghe nói mấy ngày trước con gái Tưởng Hồ đá mày à? Làm sao, bây giờ không có chỗ xả giận nên đến quấy rối người của tao?”

“Đ*.” Lục Tiêu chửi nhỏ một tiếng, đôi mắt nhỏ lại ra sức trợn lên.

Tưởng Hồ làm về linh kiện mô-tô, ông ta có một con gái bảo bối cặp với Lục Tiêu chưa được mấy ngày thì đã đá hăn. Cô ta còn nói với người ngoài là phương diện kia của Lục Tiêu không được, khiến hai hôm trước hăn ra ngoài đều bị người khác trêu chọc.

Dương Kế Trầm còn nói: “Kết hợp với lời vừa rồi của mày, tức là con gái Tưởng Hồ vô vị? Lời này mà Tưởng Hồ nghe được thì sẽ lột da mày đấy.”

Dương Kế Trầm cười rất khinh miệt, anh vốn không đặt hăn vào mắt. Dù hăn vừa nói lời khó nghe nhưng lại như không tổn hại đến anh một tơ một hào, còn người kia thì lại giận tím tái mặt mũi.

Lông mày của Lục Tiêu run lên, cảm giác bị người áp bức trong lòng lại dâng lên. Dù hăn làm gì hay nói gì thì Dương Kế Trầm cũng mãi mãi đứng thứ nhất, tuy một khắc trước hăn còn đặc chí nắm giữ thứ đó trong tay.

Lục Tiêu bật cười rồi vẫn khinh khinh như trước.

Dương Kế Trầm rũ mắt nhìn Giang Nhiễm, ánh mắt anh đã rét lạnh thêm mấy phần, ngoài cười nhưng trong không cười nói với Lục Tiêu: “Lão Lục, mày nói thử xem, mày làm bạn gái tao không vui, lát nữa tao lại phải dỡ. Mày thế này là kiếm việc cho tao làm đúng không?”

“Tao đâu dám kiếm việc cho mày làm.”

“Thế hả?”

Dương Kế Trầm nhìn chăm chăm hẳn rồi nói: “Lục Tiêu, mà nói xem, có phải chúng ta nên tính nợ không?”

Mỗi câu mỗi chữ của anh đều rất nặng, tất cả đều trầm xuống khiến lòng người run rẩy, vừa giống uy hiếp lại vừa giống nhắc nhở.

Lục Tiêu nghe vậy thì hơi giật mình.

Lục Tiêu: “Mày thế là có ý gì?”

Dương Kế Trầm nhếch mắt rồi nói nhỏ: “Lần sau thi đấu, “cái chân kia” của mày cũng phải cẩn thận chút. Nếu không, rộng khít gì cũng không đến lượt mày đâu.”

Anh nói xong thì miễn cưỡng cười một tiếng: “Vẫn còn đồ chưa mua xong, đi trước đây, Lục công tử.”

Lục Tiêu nuốt nước bọt rồi xì một tiếng khinh miệt, hẳn nhìn hai người đi ngày một xa: “Mẹ nó, nói gì không biết!”

Một lúc lâu sau, Lục Tiêu mới hiểu được Dương Kế Trầm nói gì.

Hắn cúi đầu nhìn đũng quần mình rồi lại chửi nhỏ: “Đ*!”

...

Dương Kế Trầm ôm cả người cô tới quầy gia vị. Nơi này ít người, nên anh giữ cô dừng lại.

“Ngẩng đầu tôi nhìn xem.” Anh để xe đẩy ở bên cạnh rồi tựa vào bức tường trắng.

Giang Nhiễm không chịu làm gì cả.

“Lần đầu nghe thấy mấy câu như thế à?”

Giang Nhiễm ngậm thừa nhận.

Dương Kế Trầm vẫn tùy ý, lười biếng nói: “Thấy giò bao giờ chưa? Hả là như thế đấy.”

“Vâng...”

Có vẻ như cô rất tiêu cực.

Anh nhìn cô, cả hai người đều không nói gì.

Một lúc lâu sau, anh đột nhiên gọi tên cô: “Giang Nhiễm.”

“Dạ?”

Dương Kế Trầm nói: “Đầu tháng 2 tôi thi đấu ở đây, em đến xem đi.”

“Gì cơ ạ?”

Cô ngẩng đầu, ánh nước trong hai mắt hiện lên vẻ mờ mịt, hai gò má vẫn đỏ rục như cũ.

Dương Kế Trầm tươi cười rồi thấp giọng nói: “Đến xem trò hay.”

Giang Nhiễm vẫn lơ mờ như cũ.

Dương Kế Trầm đứng dậy rồi vỗ vỗ vào sau gáy cô: “Đến thì biết.”

Anh nói xong thì tự đẩy xe đi.

Giang Nhiễm nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong đầu toàn là câu ” Mà y làm bạn gái tao không vui, lát nữa tao lại phải dỡ.”

Những lời kia của anh còn khiến người ta bận tâm hơn mấy lời tục tĩu của người kia.

Dỡ? Dỡ thế nào?

Đầu óc Giang Nhiễm hỗn độn không thôi, sau đó lại nhớ trong mơ anh từng thì thào vào tai mình như dỗ trẻ con. Mà chính anh cũng giống trẻ con, luôn khó nhịn và khát cầu thứ gì đó.

Haiz...

Giang Nhiễm đập vào trán mình mấy cái rồi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao cứ nhớ mãi tới chuyện đó thế không biết.

...

Lúc hai người đi siêu thị về thì phía sau đã có thêm một xe chở hàng. Xe chở hàng đi theo họ và đỗ ngay ngắn trước khu nhà cũ.

Một mình người đưa hàng có thể bê tủ lạnh lên, sau đó là thành thạo dỡ từng món đồ điện vào.

Lúc mua xong nguyên liệu nấu ăn và đi tính tiền rồi, anh bỗng hỏi: “Có phải ăn lẩu sẽ cần nồi và lò vi sóng không?”

Cô giật đầu, sau đó nghe thấy anh nói: “Vậy được, mua một cái đi.”

Vì họ đi mô-tô nên không mang được lò vi sóng và nồi. Anh thương lượng với người bán hàng ở siêu thị về việc giao tới nhà, mà quy định trong siêu thị là mua được 1500 tệ thì sẽ giao tới nhà. Thế là anh tiện thể chọn thêm một cái tủ lạnh, một lò vi sóng và tivi LCD.

Lúc mấy người Trương Gia Khải đến cũng phải giật mình.

Chu Thụ sờ tivi LCD 42 inches rồi ‘woa’ vài tiếng, sau đó nói chuyện như muốn ăn đòn: “Trầm ca, anh nhận của hồi môn của ai thế? Có phải vẫn thiếu mấy bộ chăn ga không?”

Dương Kế Trầm ngồi trên sofa rồi đập anh ấy một cái: “Rảnh không có việc gì làm thì đi rửa bát đi.”

“Được rồi được rồi, em đi đây.”

Quý Vân Tiên nói: “Không sao, để em với Tiểu Nhiễm làm cho.”

“Ôi, cảm ơn em gái! Đảm đang quá cơ!”

Giang Nhiễm đang rửa rau một mình trong bếp, Quý Vân Tiên chạy tới rồi một người rửa bát, một người rửa rau.

Quý Vân Tiên lấy cánh tay chọc chọc Giang Nhiễm, sau đó quay đầu liếc Trương Gia Khải và cười hì hì với Giang Nhiễm: “Tao thấy anh ấy tâm lý lắm nhé, sáng nay đi xem phim lấy lòng lắm luôn. Sợ tao ngồi mô-tô lạnh nên mang thêm cái áo khoác nữa. À đúng rồi, bọn tao còn đi chọn mũ bảo hiểm đôi nữa, một cái màu xanh, một cái màu hồng.”

Con gái yêu vào rồi, đến cả rửa bát cũng nhẹ nhàng cực kỳ.

Giang Nhiễm vẫn hơi lo lắng: “Có phải hai người nhanh quá rồi không? Còn thi đại học thì làm thế nào bây giờ?”

Quý Vân Tiên nghĩ đến thi đại học thì lại hơi mất tinh thần, có điều cô ấy lấy lại tinh thần rất nhanh: “Thuyền đến đầu cầu tự thắng, dù sao bây giờ đang rất vui. Đây cũng là lần đầu tiên tao và anh ấy đón năm mới với nhau, cảm giác không giống lúc trước, lúc nào trong lòng cũng thấy ấm áp.”

Các dịp Tết trước đó, Quý Vân Tiên đều đến tìm cô và cùng ăn cơm, sau đó chui vào trong chăn xem chương trình ca nhạc cuối năm, rồi tiện thể thưởng thức pháo hoa của nhà khác nữa.

Giang Nhiễm cười cười, tùy cô ấy đi vậy, cô ấy vui là được rồi.

Quý Vân Tiên nhắc đến Trương Gia Khải mãi, lời kể cũng tràn đầy ngọt ngào. Sau đó cô ấy chợt nhớ ra chuyện gì: “Đúng rồi, đầu tháng sau mấy người Gia Khải sẽ thi đấu. Vé đi xem có hạn lắm, tao lấy danh nghĩa bạn gái đòi anh ấy hai vé, lúc đó bọn mình cùng đi.”

“Thi đấu á? À... Anh ấy nói với tao rồi.” Giang Nhiễm cúi đầu, chăm chú rửa từng miếng từng lá thật sạch sẽ.

Quý Vân Tiên như nghe được chuyện hot gì nên vênh tai lên: “Anh ấy là ai? Trầm ca? Anh ấy bảo mà đi à?”

“Ừ...”

“Trời ơi!”

Tiếng hô to này của cô ấy khiến Giang Nhiễm giật mình.

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười: “Mày sao thế?”

Quý Vân Tiên nháy mắt ra hiệu, sau đó dán vào tai nói khẽ với Giang Nhiễm: “Mày không biết rồi, sáng nay Gia Khải gọi điện bảo Trầm ca đi siêu thị, Trầm ca cúp cả hai cuộc điện thoại của anh ấy. Cuối cùng Gia Khải nói Tiểu Nhiễm cùng đi với anh, mày đoán được không, Trầm ca im lặng một lúc rồi đồng ý. Bây giờ anh ấy còn mời mày đi xem thi đấu, tao thấy đàn ông thích rồi mới mời con gái đi xem thi đấu ấy.”

“Thật à?” Giang Nhiễm nghi ngờ.

“Chả thế nữa?”

Giang Nhiễm nghĩ nghĩ rồi bác bỏ: “Không phải, hình như anh ấy nói để tao đến xem trò vui.”

Chương 10

Quý Vân Tiên nghe xong thì cười tới nghiêng ngả: “Xem trò vui cái quái gì, rõ là hẹn mà đi xem anh ấy thi đấu mà.”

“Không phải thế thật mà.”

Giang Nhiễm nhớ lại lời nói, vẻ mặt cũng như giọng điệu của anh lúc còn ở siêu thị, tất cả đều có giống như Quý Vân Tiên nói là hẹn cô gái mình thích đi xem thi đấu, mà giống như cho cô xem trò vui thật mới đúng.

Đương nhiên là cô chắc chắn sẽ không đi.

“Đ*! Xử nó!”

Phòng khách đột nhiên vang lên âm thanh sục sôi. Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên bị giật mình nên đều quay đầu nhìn lại.

Giang Nhiễm vừa nghiêng đầu thì đối diện với ánh mắt của Dương Kế Trầm. Anh cũng như có điều suy nghĩ mà nhìn cô, sau đó lại hơi hạ khóe miệng xuống.

Giang Nhiễm cắn môi, rồi nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác mà không nhìn anh nữa.

Đôi mắt của người này luôn có thể khiến người ta căng thẳng trong lòng, nhất là khi cô còn làm việc trái với lương tâm.

Dương Kế Trầm khoác tay trên sofa, người hơi tựa vào. Đôi mắt đen của anh nhìn chăm chăm bóng lưng Giang Nhiễm, khóe miệng vừa cong lên lại dần hạ xuống.

Vẻ vừa rồi của cô hết như chuột thấy mèo vậy.

Cô đang tránh anh.

“Trầm ca, em xin anh, anh có thể đừng nhìn bạn học Tiểu Giang chăm chăm như thế được không. Anh sắp xuyên thủng một lỗ trên lưng người ta rồi đấy. Các anh em còn lại ở đây cũng chiến đấu anh dũng vì anh mà!” Chu Thụ ôm gối vuông nho nhỏ rồi cười hì hì nói.

Dương Kế Trầm xoay bật lửa trong tay vài vòng rồi hơi liếc Chu Thụ: “Cút.”

Chu Thụ: “Em không cút, em muốn ăn lẩu, muốn ăn cả rau bạn học Tiểu Giang rửa nữa.”

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Ngửa đôn đúng không?”

Chu Thụ ôm lấy cánh tay của Hạ Quần: “Sợ quá đi, Trầm ca không cho tôi ăn rau bạn học Tiểu Giang rửa.”

Hạ Quần liếc mắt: “Cút.”

Trương Gia Khải lắc đầu cười: “Được rồi, nói tiếp chuyện chính, Lục Tiêu bên kia thì làm thế nào?”

“Tìm thời gian xử nó.” Chu Thụ nói.

“Trầm ca, anh nói xem.”

Dương Kế Trầm nhớ tới những lời Lục Tiêu nói khi ở siêu thị sáng nay. Khóe miệng anh giật giật, sắc mặt nhàn nhạt, chốt bật lửa trong tay chạm vào nhau phát ra tiếng tạch —— tạch —— thanh thúy.

Anh hững hờ nói: “Nó có thể làm được chuyện gì, chỉ có thể dùng mấy thủ đoạn kia thôi, như đứa ngu vậy.”

“Vậy... cứ tính như thế à?” Trương Gia Khải dò hỏi.

Dương Kế Trầm ngừng động tác trên tay, sau đó ngược mắt nhìn Trương Gia Khải: “Không, phải chơi một vở thật đau.”

...

Bàn để ăn lẩu là bàn hình vuông kiểu cũ ngồi được 8 người. Giang Nhiễm nhìn anh ngồi xuống xong mới tìm chỗ cho mình.

Quý Vân Tiên đương nhiên sẽ ngồi cùng ghế với Trương Gia Khải, mà Dương Kế Trầm ngồi đối diện bọn họ, vì thế Giang Nhiễm chọn vị trí chếch với anh, cũng là nơi xa anh nhất.

Nhưng cô vừa đặt mông xuống, Chu Thụ bên cạnh lại đuổi: “Bạn học Tiểu Giang ngồi đây làm gì, không ngồi cùng Trầm ca à?”

Giang Nhiễm định nói không sao, ngồi ở đây là được rồi nhưng Chu Thụ lại không cho cô cơ hội mở miệng. Anh ấy đẩy thẳng cô qua đó: “Anh với Lão Hạ còn uống rượu, không thể hun em được, ngồi xa xa bên chỗ Trầm ca vẫn tốt hơn.”

Giang Nhiễm gần như đã ngồi ra chỗ xa nhất của chiếc ghế.

Dương Kế Trầm khẽ nhướng mày rồi chế nhạo: “Rùa đen cũng không rụt lại đến thế đâu, tôi ăn em chắc?”

Lời này vừa nói ra, trên bàn cơm đã cười ha ha.

Chu Thụ nói: “Em thấy bạn học Tiểu Giang bị việc lần trước dọa thật rồi, đêm đó hai người gặp người của Lục Tiêu còn gì. Bạn học Tiểu Giang, có phải em thấy Trầm ca là kiểu lưu manh xã hội không, nên muốn cách xa chút?”

Muốn cách xa một chút là thật, nhưng Giang Nhiễm không thấy anh có chỗ nào xấu. Tuy cũng không giống với định nghĩa người tốt bình thường, nhưng anh không xấu.

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không phải.”

Miệng cô phủ nhận, nhưng trên mặt lại xấu hổ và né tránh khiến mọi người trên bàn đều nghĩ Chu Thụ nói đúng.

Một bàn người bận bịu gấp thịt rót rượu, Giang Nhiễm vừa nhấp một ngụm nước trái cây đã nghe được giọng đê thấp của người bên cạnh: “Ồ ~ Thì ra là thế.”

Giọng nói kia lười biếng, lại như hơi âm trầm.

Giang Nhiễm run khẽ rồi cắm đầu vào ăn, không dám nhìn anh mà cũng không dám nói thêm lời nào.

Sau đó Giang Nhiễm phát hiện người này thù rất dai, hoặc phải nói là xấu xa quá rồi.

Ăn lẩu xong và nghỉ ngơi một lúc rồi, mấy người Chu Thụ không nhận được nên muốn chơi mặt chược, nhưng họ lại mang hai bộ tới.

Bảy người gộp hai bàn thì lại thiếu một, mà đánh một bàn thì những người thừa ra lại buồn chán.

Trong lúc tất cả im lặng, Từ Chi Hạ nói: “Em không chơi, lên gác nghỉ đây.”

Cô ấy vẫn luôn im hơi lặng tiếng, lúc này Giang Nhiễm mới chú ý đến Từ Chi Hạ. Cô thoáng nhớ tới hôm gặp mặt đó cô ấy cũng có ở đó, nhưng vẻ mặt luôn lạnh lùng, dường như là người rất khó gần.

Chu Thụ giữ chặt cô ấy lại: “Đừng, làm gì thế, mọi người cùng chơi vui biết bao, thiếu cô thì lấy ai thua tiền cho anh!”

Dương Kế Trầm nửa dựa trên sofa, anh giữ đầu lọc thuốc rồi thản nhiên nói: “Chu Thụ, cậu đừng bắt nạt Chi Hạ mãi thế.”

Chu Thụ lại càng nhiệt tình, ôm Từ Chi Hạ như anh em: “Bắt nạt thì sao nào? Anh đánh em à?”

Dương Kế Trầm không thèm để mắt tới anh ấy nữa.

Khóe miệng của Từ Chi Hạ hơi rũ xuống: “Không sao, nhưng chúng ta thiếu một người.”

Hạ Quần vỗ vỗ vào vai Giang Nhiễm: “Em quen ai ở đây biết chơi không, gọi người tới đi.”

“Hình như không có.”

Sống gần con đường nhỏ này tổng cộng có bốn gia đình, tất cả đều là người già sống một mình. Đôi vợ chồng cầm điếu kia dường như trước nay cũng chưa từng chơi bài, họ cũng là người sinh sống cẩn thận từng li từng tí, chưa kể chỉ là quen sơ nên Giang Nhiễm cũng không thực sự hiểu hết.

Đầu Chu Thụ lóe lên một ý: “Này, đừng vội! Tôi biết một người, chắc chắn bây giờ đang rảnh!”

Người Chu Thụ gọi đến là một phụ nữ, khoảng chừng 27 – 28 tuổi. Cô ấy mặc áo khoác lông chồn, bên trong là váy dài bó sát người bằng vải ren khiến cả người càng thêm vũ mị và gợi cảm.

Về sau nghe Chu Thụ giới thiệu thì cô ấy là bình luận viên thi đấu của họ. Mọi người đã biết nhau nhiều năm rồi, đều là bạn bè cũ.

Hạ Quần kinh ngạc nhìn người phụ nữ ở cửa: “Đệt! Cậu gọi chị Phùng đến làm gì!”

Người được gọi là chị Phùng kia cười cười và nhìn một vòng: “Mấy người các cậu ăn xong mới gọi tôi à? Ở đây toàn mùi lẩu, bảo tôi làm sao chuyên tâm thắng các cậu không còn mảnh giáp được.”

Chu Thụ: “Còn lại ít cận đấy, chị ăn không?”

Phùng Kiều ấn đầu anh ấy: “Cút đi.”

“Nào nào đến đây, bắt đầu bắt đầu! Lần đánh cược cuối của năm 2007!” Chu Thụ nói.

Phùng Kiều thấy hơi nóng nên cởi áo khoác ra vứt trên sofa, sau đó mới để ý tới hai cô gái nhỏ.

Cô ấy nhìn Quý Vân Tiên một chút, rồi ánh mắt lại rơi lên người Giang Nhiễm. Cô ấy hỏi Dương Kế Trầm: “Người mặc áo màu xanh lam kia là bạn gái nhỏ của cậu à?”

Dương Kế Trầm như nghe được chuyện cười: “Bạn gái nhỏ?”

Phùng Kiều: “Cậu giả vờ cái gì nữa, trong giới loan tin hết rồi. Nghe nói chuyện này là do Lão Ngũ thúc đẩy hả. Cậu đừng bảo với tôi là cậu anh hùng cứu mỹ nhân đấy nhé?”

“Phụ nữ mấy người chỉ biết chú ý đến mấy tin vớ vẩn này thôi.” Dương Kế Trầm ngậm thuốc lá rồi ngồi vào chỗ.

Phùng Kiều cười tủm tỉm rồi vẫy tay với Giang Nhiễm: “Lại đây, chúng ta cùng chơi. Chị là Phùng Kiều, em tên gì?”

“Giang Nhiễm.”

“Giang Nhiễm... Tên rất êm tai.”

Dường như Phùng Kiều cố tình mềm giọng xuống, có lẽ cô ấy cảm thấy tiếp xúc với bạn học nhỏ thì nên dịu dàng như thế.

Chu Thụ bị kích thích tới cả người nổi da gà: “Chị Phùng, xin chị nói chuyện bình thường đi. Nếu thực sự không được thì cho em đổi bàn với Hạ Quân.”

Phùng Kiều lờm anh ấy rồi tiếp tục cười tủm tỉm với Giang Nhiễm: “Em với A Trầm yêu nhau à?”

Giang Nhiễm xóc bài và lắc đầu nhẹ.

Phùng Kiều cười một tiếng rồi đá Dương Kế Trầm dưới bàn: “A Trầm, cậu không được rồi.”

Dương Kế Trầm cười khẽ một tiếng.

Phùng Kiều đánh ra một quân Bát Văn rồi nói: “Giang Nhiễm, em đừng để bị theo đuổi được nhanh thế. Phải lòng vòng chút cho cậu ấy chịu khổ.”

Giang Nhiễm: “... Bọn em không phải quan hệ đó.”

Phùng Kiều cong môi cười: “Đừng xấu hổ. Em thế mà bây giờ lại tiếng vang đồn xa đấy. Người trong nghề ai cũng nói A Trầm có bạn gái, mấy tay đua nữ còn lén qua nghe ngóng ở chỗ chị kia. Chắc em không biết rồi, từ ngày chị quen A Trầm tới giờ, cậu ấy chưa có bạn gái bao giờ. Ý chị là kiểu chính thức ấy, hiểu không?”

Giang Nhiễm cái hiểu cái không.

Phùng Kiều vừa dứt lời thì đã kêu ai da một tiếng vì Giang Nhiễm ù phình. Cô ấy nhăn đôi lông mày nhỏ lại mà nhìn về phía Dương Kế Trầm: “Hai người đánh bài phu thê đấy à?”

Dương Kế Trầm gáy tàn thuốc, khước miệng ngậm ý cười vô lại: “Em với Giang Nhiễm chéo cánh thì đánh kiểu gì? Chị Phùng nói nhiều nên phân tâm đấy.”

“Thằng nhóc này, thế thì đừng trách tôi không khách khí. Đến lúc đó vợ cậu khóc, cậu đi mà đỡ.”

Dương Kế Trầm cười với vẻ không quan trọng.

Từ đầu đến giờ Giang Nhiễm cũng không thấy là anh đang thả bài cho

mình, nhưng ngã bài 7 – 8 lần thì cô đều thắng cả.

“Đệt! Trầm ca, em muốn lật bàn! Không thể để hai người bắt nạt như thế được!” Chu Thụ oan ức nói.

Phùng Kiều cũng rất thất vọng, cô ấy không nghĩ Giang Nhiễm chơi giỏi như vậy, đúng là thuyền lật trong mương mà.

Giang Nhiễm lại rất thấp thỏm, cô không biết vì sao Dương Kế Trầm lại cố tình thả bài cho mình.

Cô nói thật nhỏ: “Chơi tử tế đi, công bằng một chút.”

“Công bằng?” Dương Kế Trầm nhìn cô đầy nghiến ngấm: “Tôi dọa em sợ còn gì, đền bù cho em một chút.”

Đầu óc Giang Nhiễm rối rắm một lúc mới hiểu rõ ý tứ trong lời này.

Chu Thụ vò đầu bứt tai: “Đù ù ù! Không chịu nổi nữa! Hai người có đánh bài đâu, rõ là đang yêu đương!”

Hạ Quần nghiêng nửa người sang từ bàn bên cạnh: “Cậu tưởng tôi thoải mái chắc? Ở đây cũng có cặp chơi bài phu thê này! Mẹ nó, ngày cuối năm 2007 rồi mà còn bị kìm cặp?”

Phùng Kiều thở dài một hơi: “Được rồi được rồi, khó lắm A Trầm mới theo đuổi con gái, thua ít tiền cũng đáng. Nay Giang Nhiễm, em phải nhớ kỹ đấy, đừng để cậu ấy theo đuổi được nhanh quá.”

Giang Nhiễm: “Dạ?”

Cô thật sự khóc không ra nước mắt, rõ ràng chuyện không phải như thế mà.

Phùng Kiều cho là cô đang hỏi ngược lại nên giải thích: “Vì A Trầm kiêu căng tự mãn quá, có thể nào cũng phải có người trị cậu ấy mới được.”

Lần chơi mạt chược này Chu Thụ thua thảm nhất. Về sau Dương Kế Trầm cũng không thả bài cho cô nữa, ba người có thắng có thua, chỉ có Chu Thụ mất máu nhiều nhất.

Giang Nhiễm hơi xấu hổ vì dù sao mấy ván trước cũng là Dương Kế Trầm cố tình thả cho cô. Trước kia cô và Quý Vân Tiên chơi mạt chược cũng chỉ đánh chơi chứ không đặt cược, bây giờ thắng Chu Thụ nhiều thế nên cũng hơi bất ngờ.

Cô hơi đẩy tiền trên bàn tới: “Anh Chu Thụ, em không —— ”

“Em trả lại anh làm gì?” Chu Thụ nhìn động tác của cô thì hiểu ngay: “Ha ha, có chơi có chịu. Cái này cũng không có gì, coi như anh lì xì cho em.”

Dương Kế Trầm liếc xéo Chu Thụ, Chu Thụ giật mình rồi sửa lời: “Là Trầm ca lì xì, Trầm ca lì xì! Anh ấy muốn em vui ấy mà, đừng nghĩ nhiều tới buổi tối hôm đó nữa. Có Trầm ca ở đây, không ai dám động tới em đâu.”

Dương Kế Trầm vẫn liếc nhìn anh ấy như cũ. Chu Thụ gãi tai rồi nghĩ mình đâu có nói sai nhĩ.

Phùng Kiều cười cười: “Tiểu Nhiễm, sao em đơn thuần thế, phải lột sạch mấy tên lồi đời này mới đúng chứ.”

Chu Thụ: “Cái gì mà lồi đời, sao chị Phùng có thể nói thế được. Em thế nhưng là thanh niên ba tốt, là trai trẻ khôi ngô tuấn tú đấy.”

Giang Nhiễm bị anh ấy chọc cười.

Lúc mới gặp chỉ thấy mấy người này lỗ mãng, nhưng sau khi ở chung thì lại như lời Quý Vân Tiên nói, có lẽ họ chỉ quen như vậy mà thôi, còn đâu vẫn là người tốt.

Giang Nhiễm tự giác thu quân bài đã đánh xong lại, cuối cùng vẫn thiếu một quân bị Dương Kế Trầm vân vê trong tay. Anh dùng lòng bàn tay cọ nhẹ vào đường vân của quân bài.

Mấy người Chu Thụ đều đi chuẩn bị thịt nướng cho buổi tối, lúc này cả nhóm người đã ra sân xiên thịt, trong căn phòng trống trải chỉ còn tiếng tivi và ánh đèn trắng trên đỉnh đầu.

Giang Nhiễm không biết người này còn ngồi đây làm gì, mà cô cũng thấy như anh đang nhìn mình.

Giang Nhiễm liếc nhìn quân bài kia: “Đưa em được không?”

Dương Kế Trầm vân vê trong tay nhưng không có ý định đưa cho cô: “Em biết tên tôi là gì không?”

Giang Nhiễm hơi giật mình: “Hình như biết.”

“Hình như?” Anh hừ cười một tiếng: “Tên Chu Thụ thì em nhớ kỹ lắm, em không sợ cậu ấy à?”

“Dạ?” Giang Nhiễm không hiểu ra sao.

Dương Kế Trầm tiện tay ném quân bài kia vào hộp, sau đó đút hai tay vào túi và đi ra ngoài.

Giang Nhiễm xếp bài chỉnh tề lại rồi cất kỹ, sau đó mới quay đầu nhìn theo bóng lưng của anh.

Tên Chu Thụ này khó nhớ lắm à?

Chương 11

Giàn nướng thịt và than là Hạ Quần mang tới. Trước đó bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nhưng vì có thêm Phùng Kiều nên đồ ăn hơi thiếu thốn. Cuối cùng Giang Nhiễm lấy mì ăn liền mua ở siêu thị rồi nấu một nồi.

Bảy tám người vây quanh than hoa trong sân, tay cầm bát mì tôm nóng hổi, còn nơi xa là tiếng pháo hoa dứt quãng.

Thật ra chỗ mấy người Giang Nhiễm ngồi hơi cao, khi hương ra xa có thể trông thấy đèn đuốc phồn hoa bên kia, từng ngọn đèn lốm đốm rất nguy nga, tráng lệ.

Có lẽ vì hôm nay là khoảng thời gian đặc thù nên bất giác pha thêm một tầng không khí náo nhiệt. Trước mắt là cảnh đẹp, trong tay là nước súp ấm, nhóm người còn vây lại cười cười nói nói, đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhiễm được trải nghiệm một cảm giác như thế. Thật giống như có thứ gì đó đột nhiên xông vào lòng, rồi thứ mềm mại và ấm áp ấy lấp kín cả trái tim, lại dịu dàng đến mức khiến nỗi lòng thỏa mãn.

Cô ở nơi này không có người bạn đồng trang lứa nào, khi còn bé cũng không có bạn để chơi cùng. Khi đó cô chỉ ở nhà chơi búp bê cả ngày, hoặc tới vùng lân cận hái ít quả dại, rau dại về nghịch chơi. Rồi bà Tôn dạy cô làm bánh nướng rồi bánh ngọt, tuổi thơ của cô cứ trôi qua bình đạm và ngây thơ như thế.

Về sau đi học rồi bắt đầu quen với Quý Vân Tiên, hai người quen nhau từ

nhà trẻ và vẫn luôn chơi tới tận bây giờ.

Trương Gia Khải ôm Quý Vân Tiên rồi nói: “Tiểu Nhiễm, em và Vân Tiên biết nhau từ nhỏ, mau kể mấy chuyện xấu hổ cho anh nghe xem, không em ấy lại chế giễu anh.”

Chu Thụ bê bát đứng cạnh họ rồi chen đầu vào một câu: “Chế giễu cậu cái gì?”

Quý Vân Tiên nói: “Lúc còn bé anh ấy bị rơi vào hố xí.”

Chu Thụ xem thường: “Ôi dào, chuyện này thì có là gì, có ai mà chưa bị rơi đâu.”

Hạ Quân: “Tôi không rơi.”

Quý Vân Tiên: “Em không rơi.”

Phùng Kiều: “Tôi không rơi.”

Từ Chi Hạ: “Em cũng không rơi.”

“Đù!” Chu Thụ chen đến bên cạnh Dương Kế Trầm: “Trầm ca, anh thì sao, anh từng bị rơi chưa?”

Dương Kế Trầm bắt chéo chân rồi dựa người vào ghế, sau đó lạnh lùng nhìn anh ấy.

“À, anh cũng không rơi. Thế Tiểu Nhiễm thì sao?”

Giang Nhiễm: “Em không rơi.”

“Con mẹ nó, mấy người không có tuổi thơ!”

Trương Gia Khải cười bất đắc dĩ: “Tiểu Nhiễm, em mau nói một chuyện đi.”

Quý Vân Tiên làm động tác cắt cổ: “Tiểu Nhiễm, mày dám.”

Giang Nhiễm cười thở dài, cũng không tham dự vào chuyện liếc mắt đưa tình của đôi vợ chồng son này nữa, mà đứng dậy đem bát mì đã ăn xong vào rửa.

Phùng Kiều thấy Giang Nhiễm đi vào thì dịch sát sang nói với Dương Kế Trầm: “Hình như bạn gái nhỏ của cậu rất dịu dàng, hiền lành, hợp với cậu lắm.”

Dương Kế Trầm nhìn thẳng phía trước: “Ồ? Hợp chỗ nào?”

“Chắc chắn, cậu hỏi như thế đã nói lên là rất hợp rồi.”

“Thật sao?”

Phùng Kiều: “Người khiến cậu để ý tức là hợp. A Trầm, kể với tôi một chút được không?”

Phùng Kiều đưa một miếng thuốc cho anh, Dương Kế Trầm không châm mà chỉ cầm ngắm nghía.

“Nói cái gì?”

Phùng Kiều cười nhẹ: “Cậu còn giả vờ ngớ ngẩn với tôi? Sao lại để ý cô bé kia? Nghĩ kĩ rồi à?”

Dương Kế Trầm cũng cười rồi ngược mắt nhìn về phía trước. Nơi xa kia có một tòa tháp tín hiệu, ánh đèn màu đỏ ở đó cứ nhấp nháy, nhấp nháy.

Phùng Kiều: “Ồ, xem ra là thật.”

Dương Kế Trầm cài điều thuốc kia lên tai, đút hai tay vào túi áo khoác rồi biếng nhác dựa vào ghế: “Thôi được rồi, khi nào thì chị mới hết hóng chuyện? Sao nào, tôi quen bạn gái lạ lắm à?”

“Lạ chứ, sao lại không lạ được. Cũng có lúc cậu nghiêm túc cơ à?”

Phùng Kiều gảy tàn thuốc rồi vừa rời mắt đã trông thấy Từ Chi Hạ đang nhìn bọn họ.

Phùng Kiều hí híp mắt: “Tôi nói này A Trầm, hoa đào của cậu cũng vượng thật đấy. Cậu nói thử xem sao bên cạnh tôi không có người nào mê đắm thế, cả đám đều như đóng phim truyền hình, ngủ xong là chạy.”

Dương Kế Trầm miễn cưỡng nói: “Chị lên giường không ra gì mà không cho người khác chạy?”

“Ha ha, cậu! Thăng nhóc thôi!”

Giang Nhiễm đi từ trong nhà ra thì vừa lúc nghe được câu này, cô cũng không nghĩ nhiều mà còn tưởng Phùng Kiều thực sự làm gì không tốt. Nhưng sau khi Phùng Kiều thấy cô thì lại nói với Dương Kế Trầm: “Cậu cũng đừng phóng túng quá, cẩn thận dọa bé thỏ trắng của cậu chạy mất.”

Ánh mắt của Dương Kế Trầm chuyển qua người Giang Nhiễm. Hôm nay cô mặc áo khoác dạ ngắn màu lam, màu này rất tôn da, phía sau còn có nơ bướm thanh thuần lại đáng yêu.

Dương Kế Trầm hạ chân xuống và chặn trước mặt Giang Nhiễm. Giang Nhiễm đảo mắt một vòng rồi lách ra từ bên khác.

Phùng Kiều: “Cậu thế này là đã dọa người ta rồi à? Gặp cậu còn đi đường vòng kìa...”

Dương Kế Trầm nhíu đầu mày, đôi mắt đen nhìn Giang Nhiễm chăm chú.

...

Lái xe không uống rượu, uống rượu không lái xe, câu nói này thật sự đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trên người bọn họ.

Giang Nhiễm còn tưởng tính bọn họ đùa vui ồn ào như thế, chắc chắn sẽ uống mấy chai bia, ai ngờ Chu Thụ nói: “Không uống không uống, trưa còn uống được chứ đêm thì không được. Lát nữa đi về lặt xe thì làm thế nào?”

Phùng Kiều: “Không qua đêm ở đây à?”

“Trầm ca không cho, nếu em ở lại đây chắc không sống quá ngày mai mất.”

Phùng Kiều gật đầu: “Cũng đúng, A Trầm thích ngủ một mình.”

Chu Thụ cười to: “Em xem sau này có vợ anh ấy còn ngủ một mình không.”

Rất mau đã tới 12 giờ đêm, sắp nghênh đón ngày đầu tiên của năm 2008.

Bọn họ mang cả giàn nướng thịt và pháo hoa tới, sơ sơ có khoảng năm thùng. Đây là mấy ngày trước Trương Gia Khải mua cho Quý Vân Tiên xem, Quý Vân Tiên thích những thứ như thế.

Giang Nhiễm kéo ống tay áo của Quý Vân Tiên: “Lát nữa mà về chứ?”

“Ừ.”

Giang Nhiễm liếc nhìn cô ấy bằng ánh mắt hoài nghi, vì các đêm giao thừa trước đây đều là ngủ ở nhà cô.

Quý Vân Tiên làm động tác “suyt”: “Mày đừng nói ra nhé, không mẹ tao đánh gãy chân tao, tao... Tao đi chơi với Gia Khải, bọn tao đã quyết định sẽ thâu đêm rồi.”

“Hai người định đi đâu? Không phải là mà với anh ấy đi...”

Cũng đã là người 17 – 18 tuổi, có một số việc Giang Nhiễm vẫn hiểu.

Mặt Quý Vân Tiên đỏ lên: “Mày nghĩ đi đâu thế, tao đi chơi game với anh ấy, quyết chiến đến hừng đông.”

Lúc này Giang Nhiễm mới yên tâm: “Mày phải bảo vệ mình đấy, dù anh ấy rất tốt với mà, nhưng mà...”

“Tao biết rồi.”

“Vân Tiên, cái này cho em này. Lại đây, anh đốt cho.” Trương Gia Khải cầm một cây pháo bông tới.

“Tiểu Nhiễm lấy không?”

Giang Nhiễm xua tay: “Mọi người chơi đi.”

Quý Vân Tiên nói: “Khi còn nhỏ Tiểu Nhiễm bị loại pháo bông này nổ, về sau nó không dám chơi nữa.”

Chu Thụ đứng trên đường nhỏ rồi hô: “Mọi người còn làm gì thế, sắp 12 giờ rồi, tôi muốn đốt pháo hoa!”

Anh ấy đốt 5 thùng pháo hoa nhanh như chớp.

Tivi trong nhà vang lên tiếng đếm ngược thời gian của MC: “10, 9, 8, 7...”

Khí lạnh buổi đêm dần tỏa ra từ chân núi và bao trùm nơi này như sương mù dày đặc. Bọn họ chạy quanh mà miệng thở ra khói trắng. Giang Nhiễm đứng đó không nhúc nhích, tay chân của cô đều đông cứng cả rồi.

“3, 2, 1, chúc mừng năm mới! Năm 2008 vui vẻ!” MC hô vang.

Ùm ùm ùm ùm —— Pháo hoa thi nhau vọt lên bầu trời và nổ rộ. Năm thùng pháo hoa lần lượt bắn lên, bầu trời đêm tĩnh mịch cũng bị thiêu đốt bằng những sắc màu sáng chói.

Giang Nhiễm ngẩng đầu nhìn thì thấy pháo hoa Trương Gia Khải mua không phải loại bình thường. Pháo hoa bình thường chỉ có ba màu đỏ, vàng và xanh, còn pháo hoa anh ấy mua lại nhuộm máu đào có ánh kim và ánh tím. Pháo hoa nổ thành đóa hoa tròn trên không trung, cánh hoa sáng lên rồi vụt tắt, khi rơi xuống sẽ lại bùm bùm lóe lên một lần nữa.

Đây là loại pháo hoa rất khó thấy, trong ấn tượng của cô phải là người hơi có tiền, trong nhà có tiệc rượu mừng hoặc tiệc đầy tháng mới có thể đốt.

Thật ra khoảng cách rất gần, tiêu tốn thế này cũng thật nhức mắt. Giang Nhiễm ngửa đầu, cổ hơi mỏi, mắt gai gai tới rơm rớm nhưng lại không thể rời mắt.

Hạ Quần vừa mua điện thoại màn hình rộng nên chụp chỗ này một chút,

chụp chỗ kia một chút: “Nào nào lại đây, Gia Khải, Vân Tiên, tôi chụp cho hai người một tấm.”

Quý Vân Tiên dựa sát vào ngực Trương Gia Khải rồi giơ tay hình chữ V.

Một trận gió lạnh rít gào thổi qua, cành khô hơi rung nhẹ, Giang Nhiễm hơi co lại rồi ngửa đầu lùi về phía sau mấy bước. Cô đứng ở cổng xem, bây giờ muốn vào phòng xem.

Ặp —— Giang Nhiễm đâm vào thứ gì đó cứng rắn nhưng lại mềm mềm.

Cô quay đầu lại thì rất nhanh đã giật mình.

Dương Kế Trầm đứng ngay sau lưng cô, hai tay của anh đút vào túi quần, mắt nhìn xuống cô, trên mặt lại là nụ cười đầy vô lại.

Anh xoay người, cả khuôn mặt xích lại gần cô, giọng trầm thấp mang theo vài phần hài hước: “Hình như em thích đâm vào ngực tôi lắm nhỉ?”

Hơi thở của anh phả lên mặt cô, con người đen kịt tựa như vòng xoáy.

Dương Kế Trầm thấy cô sững ra thì chậm rãi nói: “Đâm vào ngực lưu manh mà không mau trốn xa một chút à?”

Giang Nhiễm nghĩ về ý tứ trong lời nói này.

Ài, thù rất dai.

Giang Nhiễm mím môi lại, vừa quay đầu muốn đi thì bị người ta xách lên.

Cô hoảng hồn: “Anh... anh làm gì thế?”

Dương Kế Trầm xách người về xong thì buông tay ngay: “Chạy cái gì, bên ngoài không lạnh à?”

“Vẫn ổn...” Giang Nhiễm nói xong thì chuồn nhanh như chớp.

Tách —— Hạ Quần chụp cho họ một bức ảnh rồi huýt sáo: “Trầm ca, theo đuổi con gái phải dịu dàng chút.”

Dương Kế Trầm nghiêng người dựa vào trên cửa rồi liếc mắt qua, Hạ Quần ngượng ngập lên đi mất.

Giang Nhiễm bên kia đang đứng bên cạnh cây hoa quế. Vì lạnh nên cô đang dùng chân sưởi ấm, sau đó còn tròn mắt liếc qua anh hai lần, khi thấy anh đang nhìn mình thì quay hăn lưng lại. Cô còn bị pháo hoa của Quý Vân Tiên dọa giật mình nên nhảy dựng lên như ếch xanh nhỏ và trốn về phía sau mấy bước.

Dương Kế Trầm nhìn vẻ bất an của cô rồi bật cười thành tiếng.

“A Trầm.”

Từ Chi Hạ đi từ trong nhà ra đứng bên cạnh, rồi nhẹ nhàng gọi tên anh.

Dương Kế Trầm nghiêng đầu nhìn cô ấy rồi ôn hòa hiếm có: “Sao thế?”

Từ Chi Hạ nhìn Giang Nhiễm vài lần rồi rũ mắt, con ngươi dài nhỏ trầm tĩnh mà âm đạm: “Anh nghiêm túc với cô bé kia à?”

Dương Kế Trầm: “Sao đến em cũng hỏi chuyện này giống chị Phùng thế.”

Từ Chi Hạ quen Dương Kế Trầm từ năm 18 tuổi, cô ấy biết rõ mọi chuyện trong quá khứ của anh.

Cô ấy từng thấy anh ngồi giữa đám phụ nữ với vẻ cà lơ phất phơ, từng thấy cả những chuyện không liên quan đến mình, những vẻ lạnh lùng tuyệt tình. Cũng đã chứng kiến anh sa sút tinh thần phải mượn rượu giải sầu, đau buồn không thôi.

Cô ấy cho là đời này anh sẽ không động lòng với cô gái nào nữa.

Nhưng ánh mắt chính là thứ bán đứng một người. Ánh mắt của anh nóng cháy như thế, ánh mắt ấy dường như vẫn luôn không rời khỏi cô bé kia.

Đây là lần đầu tiên cô ấy trông thấy Dương Kế Trầm như thế, mà điều này khiến cô ấy lạ lẫm vô cùng, rồi lại bắt đầu sợ hãi âm ỉ.

Từ Chi Hạ nhớ lại khuôn mặt của người kia rồi thấp giọng hỏi: “Là vì cô ấy à?”

Ùm ùm ùm —— Pháo hoa đua nở rồi lại rơi xuống, tiếng động lớn ấy át cả tiếng của Từ Chi Hạ. Câu nói kia tựa như sợi lông vũ mỏng manh bị gió thổi lên, rồi không biết bay tới nơi nào.

Dương Kế Trầm nhìn ra nơi xa bằng ánh mắt nhàn nhạt. Ánh mắt của anh xuyên qua hàng rào trước mắt, qua cây thủy sam ven đường, những ngọn đèn của các nhà ở chân núi, những dãy núi xa liên tiếp rồi trở về một thời điểm nào đó.

Từ Chi Hạ đợi rất lâu cũng không thấy anh trả lời, nhưng cô ấy an tâm. Anh đang ngầm thừa nhận để cô ấy an tâm.

Từ Chi Hạ đứng lên, chuẩn bị đi tìm hội Chu Thụ đốt pháo bông.

“Không phải.” Bỗng Dương Kế Trầm lên tiếng.

Bước chân của Từ Chi Hạ dừng lại.

Dương Kế Trầm vẫn dựa vào cửa như rất lạnh nhạt và tùy ý: “Không liên quan gì đến cô ấy.”

Hết chương 11.

Lời của tác giả:

Không phải lo phía sau ngược gì hết, tôi muốn viết một truyện giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, vừa yêu vừa làm bạn và tín nhiệm tuyệt đối.

Hai người họ đều là người bình thường nên sẽ có khuyết điểm. Tôi hi vọng họ sẽ thay đổi vì nhau, phấn đấu, tôn trọng và ủng hộ lẫn nhau.

Viết về năm 2007 vì trong ấn tượng của tôi thì đó là khoảng thời gian trong trẻ nhất. Khi đó khoa học kỹ thuật chưa phát triển như bây giờ, cũng mang lại cảm giác rất an tĩnh.

Không có cái gì mà xa nhau 10 năm.

Yêu mọi người.

Chương 12

Gần đến một giờ sáng, chương trình ca nhạc trên tivi kết thúc, bọn họ cũng tan cuộc. Nhóm người dọn dẹp một chút rồi nghênh ngang rời đi.

Tiếng mô-tô lao vun vút trên đường tạo thành tiếng vang vọng trong rừng, sau đó còn có vài tiếng hô 2008 vui vẻ, tôi muốn làm King!

Giang Nhiễm chạy chậm về nhà, trong sân rất yên tĩnh, nhà của đôi vợ chồng cầm điếu và bà Tôn đều tối đèn, có lẽ đã ngủ rồi. Cũng không biết bọn họ náo loạn lớn như thế có ảnh hưởng đến họ hay không.

Giang Nhiễm cắm chìa vào vặn khóa, sau đó nhìn đường chân trời thấy khói phía xa vẫn nở rộ, có lẽ cảnh tượng náo nhiệt này sẽ còn kéo dài tới tận bình minh.

Cô thay giày rồi xoa xoa đầu ngón chân đã cứng đến chết lặng của mình.

Có đôi lúc cô không hiểu nổi, mấy cô gái kia mặc ít như thế thì sao sống nổi, ví dụ như chị Phùng, hay ví dụ như Quý Vân Tiên.

Giang Nhiễm hâm túi chườm nóng rồi lên lầu, lúc mở cửa phòng của mình thì lại có vẻ không tự nhiên tới khó hiểu.

Cô bất giác ngược mắt nhìn về hướng cửa sổ bên kia, rèm cửa nền trắng hoa chìm khá bắt sáng. Ánh đèn trong phòng cũng mang tính xâm lược như con người của anh vậy, xuyên qua rèm cửa mà tiến vào, không thể ngăn cản

cũng không thể coi thường.

Giang Nhiễm bỏ túi chườm nóng vào ổ chăn sưởi ấm, không nghĩ thêm về anh nữa mà cởi quần áo, chuẩn bị tắm rồi đi ngủ.

Nhưng cô vừa cởi áo khoác ra thì lại nghe thấy một tiếng động kì lạ, xì xì xì, giống như tiếng thứ gì bị rò rỉ vậy.

Tiếng động kia dần dần phóng đại trong không gian yên tĩnh. Giang Nhiễm nhìn quanh phòng một vòng, cuối cùng là tập trung vào phòng tắm.

Đường ống dài trong phòng tắm được bắt vào tường nhưng đã cũ, đợt tuyết rơi năm ngoái đường ống từng bị đông cứng tới vỡ ra. Về sau có sửa lại nhưng bây giờ xem ra là trị ngọn không trị được gốc.

Giang Nhiễm mở cửa phòng tắm để xem, quả nhiên nước đã rỉ ra từ chỗ băng dính trắng kia, tí tách tí tách như đổ mưa vậy.

Mà cũng thật lạ, vẫn còn sớm thế này mà đường ống trong phòng đã bị hỏng vì trời lạnh. Trước đây đều phải khi tuyết rơi thì đường ống mới hỏng.

Giang Nhiễm lấy tay bịt lại, còn nghĩ phải làm sao bây giờ.

Bục —— Đường ống nước bỗng nảy lên rồi bục ra như dòng lũ. Cơn mưa nhỏ kia mau chóng biến thành mưa to như suối phun. Nước phun ra xì xì xì khiến Giang Nhiễm ướt cả người rồi bất giác run rẩy.

Nước đọng trên mặt đất ngày một nhiều, sau chúng chảy tới miệng cống thoát nước và hình thành một vòng xoáy.

Đép đi trong nhà bằng bông của Giang Nhiễm bị ướt một nửa.

Cô lau nước trên mặt rồi mau chóng chạy xuống lấy băng dính, định bụng băng trùm lên phía trên.

Hình như người thợ sửa ống nước kia cũng làm vậy.

Nhưng sự thật chứng minh, không phải thợ chuyên nghiệp thì không thể giải quyết được.

Giang Nhiễm gãi đầu, lông mày nhăn vào thật chặt.

Nếu rỉ nước đến sáng thì sẽ lãng phí bao nhiêu, lúc đầu cống thoát nước còn hơi tắc, nếu cứ thế này chẳng may tràn nước ra thì làm thế nào bây giờ?

Giang Nhiễm gọi điện cho Giang Mi nhưng gọi mấy cuộc mà vẫn không được.

Cũng đúng, rạng sáng thế này , có lẽ bà đã ngủ rồi.

Trong nhà có chuyện gì đều do Giang Mi xử lý, lúc này Giang Nhiễm mới phát hiện không có bà, dường như cô không biết phải làm gì.

Cảm giác này cực kỳ không ổn.

Giang Nhiễm trầm mặc đứng nguyên tại chỗ một lúc.

Nước lạnh trượt từ cổ vào trong cổ áo, mặt ngoài áo len của Giang Nhiễm cũng đã ướt hết. Cô đưa ngón tay đỏ bừng lên lau mặt và chuẩn bị đi thay quần áo. Còn nước trong phòng tắm vẫn như đài phun biểu diễn, vòng xoáy nhỏ nhỏ kia đã mau chóng bị nước bao phủ rồi.

Giang Nhiễm còn chưa kịp cởi quần áo thì cửa kính bị thứ gì gõ “cạch cạch” vào. Cô quay đầu nhìn thử, rồi lơ mờ trông thấy bóng người cách lớp

rèm cửa sáng màu.

Cô do dự mãi, cuối cùng vẫn mở cửa sổ.

Hình như anh vừa mới tắm xong, lúc này đang mặc áo choàng tắm màu trắng để lộ một khoảng da thịt ở ngực, trên đó vẫn còn nước đọng lại.

Ánh đèn ấm màu vàng nổi bật càng làm màu da của anh trở nên mê người.

Ài, vì sao màu đèn của anh có thể biến sắc như thế, rõ ràng ngày đó là màu lành lạnh mà.

Giang Nhiễm không biết mình đang nghĩ lung ta lung tung gì nữa.

Dương Kế Trầm cầm khăn lông lau tóc còn ướt, khi thấy cô mở cửa sổ, anh tiện tay ném khăn lên mặt lên bàn, rồi lấy bịt tai bằng lông nhung màu hồng phấn ra.

“Em để quên.” Anh nói rồi ném qua cho cô. Bịt tai bay theo một đường cong duyên dáng rồi an ổn rơi xuống tay Giang Nhiễm.

“Cảm ơn.” Giang Nhiễm nói nhẹ nhàng.

Dương Kế Trầm đánh giá cô vài lần, tóc và mặt cô đều ướt cả, ngay cả áo len màu trắng cũng nhỏ giọt.

“Sao thế, nỡ đường ống nước à?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm mở mắt thật to rồi không thể tin được mà nhìn anh: “Sao... sao anh biết?”

Dương Kế Trầm lười biếng nói: “Dùng đầu nghĩ chứ sao.”

Phải không... .. .

Dương Kế Trầm: “Sửa xong chưa?”

Giang Nhiễm lắc đầu.

“Tránh ra chút.”

“Hả?”

Dương Kế Trầm bước lên bệ cửa sổ rồi nhảy một bước qua, Giang Nhiễm bất giác lùi sang bên cạnh. Chỉ trong chớp mắt, anh đã đứng trước mắt cô, rồi còn cuốn theo một trận gió lạnh. Hương sữa tắm thơm ngát trên người anh mau chóng vây quanh Giang Nhiễm, hương thơm ấy vừa ngậy ngất lại vừa mê muội.

Giang Nhiễm quá sợ hãi nên nói lắp: “Anh... Anh... Anh...”

Dương Kế Trầm cong khóe miệng rồi bắt chước cô: “Em... Em... Em... Em mau đóng cửa dao và khóa van tổng lại. Tôi xem thử giúp em.”

Giang Nhiễm nhú mày như hơi tức giận, nhưng cô cũng không nhiều lời. Khi biết anh muốn giúp, cô mới thấp giọng “vâng” một tiếng rồi xoay người xuống dưới.

Dương Kế Trầm gọi cô lại: “Trong nhà có băng dính hoặc keo dán ống nước không?”

Giang Nhiễm chỉ vào phòng tắm: “Băng dính ở trong đó, cái khác hình như không có.”

“Đi đi.”

Giang Nhiễm đóng cầu dao và khóa van lại, cả nhà mau chóng tối đen. Cô ở dưới nhà đốt nến, sau đó chặn gió cho nến và trở về phòng.

Trong phòng tắm đã không còn tiếng nước, cô mượn ánh sáng đêm trông thấy anh ngồi xồm để sửa, áo choàng tắm màu trắng tựa như tuyết ngày Đông vậy.

Giang Nhiễm để nến lên bệ cửa sổ rồi ngồi xồm cạnh anh: “Có sửa được không?”

Dương Kế Trầm nhìn cô: “Em thấy sao?”

Giang Nhiễm nói: “Cả ba nhà bọn em dùng cùng một đường ống nước. Em khóa lại rồi mai họ cũng không có nước dùng, nên sáng sớm phải mở ra. Nếu không sửa được thì sáng sớm mai em lên trấn tìm người.”

Dương Kế Trầm không trả lời cô, anh lại cuốn thêm mấy vòng, cố định lại rồi mới nói: “Đi mở thử van ra, để xem còn bị rỉ không.”

“Được.”

Dương Kế Trầm đứng lên rồi mượn ánh nến nhìn quanh phòng tắm một vòng. Phòng này nhỏ nên cố lắm mới chứa được hai người, trên tường là gạch men sứ màu trắng sạch sẽ, trên bồn rửa có một cốc thủy tinh, bên trong là bàn chải đánh răng màu trắng tím. Ở đây không có chai chai lọ lọ thừa thãi gì, chỉ có một chai rất to, bên trên treo hai cái khăn mặt, một cái màu hồng và một cái màu xanh.

Giang Nhiễm vừa chạy vừa thở hồng hộc, rồi vừa vào đã hỏi: “Còn rỉ nước không?”

Dương Kế Trầm quay đầu nhìn thoáng qua, ống nước vẫn tí tách, tuy vẫn hơi rỉ nước ra nhưng đã chậm hơn rất nhiều.

Anh nói: “Sáng mai tìm thợ chuyên về sửa đi, cố một đêm thì không sao. Nếu nước lại chảy nhiều quá, sợ người khác cần dùng nước thì lấy khăn mặt bịt lại rồi đem chậu ra hứng. Tôi thấy cống thoát nước ở nhà em bên này có vẻ không thông lắm.”

“Được...”

Im lặng một lúc nhưng dường như anh vẫn không định đi, Giang Nhiễm bắt đầu cuống lên.

Đây là lần đầu tiên có đàn ông vào phòng của cô, đã vậy còn là nhảy cửa số vào.

Vì sao anh còn chưa đi, vì sao phải sửa giúp cô, vì sao anh như rất thích đùa cô, rõ ràng còn chưa quen nhau được mấy ngày mà.

Giang Nhiễm rũ mắt liếc qua chứ không dám nhìn anh: “Hôm nay cảm ơn anh. Trời lạnh lắm, nếu không thì anh về trước đi.”

Dương Kế Trầm sửa sang lại rồi tựa lên bồn rửa mặt: “Người sửa ống nước còn thu mấy chục tệ một lần, sao đến lượt tôi lại chỉ được một câu cảm ơn suông.”

Anh vừa dứt lời thì dưới nhà đã vang lên tiếng đóng cửa, ngay sau đó là âm thanh “cộc cộc cộc” lên lầu. Tim Giang Nhiễm siết chặt, bởi cô nghe ra là tiếng bước chân của ai.

Giang Mi về rồi.

Tim Giang Nhiễm đập thành thịch, trong đầu cô mau chóng nghĩ đến mấy chuyện: Giang Mi bảo mai về mà, sao bây giờ lại về rồi? Anh còn đang ở đây, làm sao bây giờ?

Giang Nhiễm không nghĩ được tới chuyện khác mà đóng luôn cửa phòng tắm rồi khóa lại, tay cũng đưa lên bịt miệng anh.

Nhưng cô thấp hơn anh quá nhiều, kiễng chân lên khá mất sức.

“Suyt.”

Lòng bàn tay cô ấm áp, lại mang theo mềm mại và hương thơm đặc thù thiếu nữ mà thận trọng dán vào anh.

Dương Kế Trầm hơi nhú mày và khẽ gật đầu. Giang Nhiễm buông tay ra rồi dán vào cửa nghe tiếng động.

“Tiểu Nhiễm?” Giang Mi vừa gọi tên vừa gõ lên cửa phòng ngủ của cô.

Giang Nhiễm cuống đến mức chân tay đều run rẩy.

Dương Kế Trầm tiến về phía trước một bước như nhốt cô vào góc khuất của tường và cửa phòng tắm. Giang Nhiễm không biết anh muốn làm gì nên bất giác lùi về phía sau, lùi tới lúc lưng kề sát với vách tường.

Dương Kế Trầm đưa tay mở vòi hoa sen, nước từ vòi văng khắp nơi rồi mau chóng tưới ướt bọn họ.

Dương Kế Trầm dùng mắt ra hiệu cho cô.

“Tiểu Nhiễm, sao trong nhà lại mất điện? Con đang tắm à?”

Tiếng của Giang Mi ở ngay bên ngoài, lúc này đã chỉ cách một tấm cửa.

Giang Nhiễm nhìn anh rồi hít sâu vài hơi: “Vâng, hình như bị nhảy cầu dao. Hôm nay con về muộn, vừa mới vào tắm.”

Ánh nến xa xôi rọi sáng tới không gian thu hẹp này. Anh đứng ngược sáng và cúi đầu nhìn cô, giọt nước trên trán và lọn tóc không ngừng nhỏ xuống, một giọt rồi lại một giọt rơi vào mặt Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm nhìn anh như cười như không thì hơi mềm chân.

Những hình ảnh cấm hỡn dần dần hiện ra trong đầu cô. Chúng như cơn ác mộng thời thời khắc khắc quấn quanh bên cô, nhắc nhở cô.

Nước chảy tạo ra hơi nóng như mây mù tràn ngập phòng tắm. Ánh nến trở nên mơ hồ, hình bóng của anh cũng dần trở nên mơ hồ, thi thoảng sẽ có giọt nước rơi xuống lông mi của Giang Nhiễm. Cô chớp mắt mấy lần mới có thể thấy mặt mày đen kịt, con người hẹp dài, sâu thẳm và nhuộm thêm vài phần hững hờ kia.

Nước ấm áp xối lên gương mặt sạch sẽ, nhẹ nhàng mà khoan khoái của Dương Kế Trầm. Đôi môi mỏng hơi đỏ lên, từng dòng từng dòng nước chảy dọc từ cổ áo vào trong áo choàng tắm của anh.

Giang Nhiễm không biết nên đặt tầm mắt của mình ở đâu mới có thể kiềm chế ý nghĩ kì lạ của mình. Đồng thời, cô cũng bị kinh ngạc bởi ý nghĩ kì lạ ấy của bản thân.

Giang Mi ở bên ngoài gõ cửa một cái rồi nói: “Muộn lắm rồi, tắm xong thì ngủ sớm đi. Hôm nay Vân Tiên không ở đây à?”

“Vâng, nó về nhà rồi.”

“Ừ.”

Lúc Giang Mi ra ngoài còn đóng cửa phòng của cô lại.

Giang Nhiễm thở dài một hơi nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác. Chẳng may Giang Mi đột nhiên quay lại thì sao?

Cô nhìn đai lưng màu trắng bên hông của anh, anh chỉ buộc một nút tùy ý lại đơn giản mà thôi.

Dương Kế Trầm nhìn chăm chăm cô đầy hứng thú, anh hơi cúi người, cô đã tránh trái tránh phải, không muốn đối mặt với anh.

Giang Nhiễm mặc áo len trắng, mà lúc này áo đã ướt sạch. Áo trắng dính nước bị kéo dài ra, áo len rộng rãi mặc trên người cô lại như trẻ con trộm quần áo của người lớn. Cổ áo tròn lộ ra hai đoạn xương quai xanh lồi lõm, làn da dưới ánh đèn nhà tắm thấm hơi nước của thiếu nữ trơn bóng và thông suốt như ngọc vậy.

Con người của Dương Kế Trầm hơi đặc lại, ánh mắt của anh rơi vào đôi tai mịn màng đang đỏ lên của cô.

Anh cúi đầu, ghé vào bên tai cô mà thấp giọng: “Em thẹn thùng cái gì?”

Chương 13

Hơi thở ấm nóng của anh phủ vào tai khiến Giang Nhiễm ngửa ngửa, vì vậy cô co bả vai lại.

Dương Kế Trầm: “Em rất sợ tôi?”

Giang Nhiễm đưa tay đẩy anh ra, nhưng chỉ đẩy ra được một chút, còn đầu anh vẫn đứng chắn ở đó như bức tường.

Cô nói: “Không.”

“Thế em tránh tôi làm gì.”

Giang Nhiễm: “Em không...”

Dương Kế Trầm cười khẽ một tiếng, anh cũng lười vòng vo với cô, mà chỉ nói thật nhỏ: “Giang Nhiễm, có nhiều thứ không tránh được đâu.”

Tim Giang Nhiễm run lên, cô đột ngột ngắc đầu, nhưng không ngờ lại cộc vào cằm anh một cái.

“Shh...” Dương Kế Trầm bị đau tới hít vào một hơi, sau lại thấy buồn cười: “Đúng là không tránh được thật.”

Giang Nhiễm bất giác đưa tay định giúp anh giảm đau một chút, nhưng vì thấy có gì không ổn lắm nên tay cô dừng lại giữa không trung, rồi lại hạ

xuống.

“Xin lỗi... Đau lắm ạ?”

Dương Kế Trầm lại tựa vào bồn rửa mặt rồi nhìn xuống cô từ trên cao, tiếp đó nói lời vô lại: “Ừm, đau lắm. Sau lưng cũng đau.”

“Anh không thoa rượu thuốc à?”

“Tôi thoa thế nào?”

Giang Nhiễm im lặng một lát để từ chối vấn đề này, cô nói: “Em ra ngoài xem thử.”

Cửa phòng tắm vừa mở, hơi nóng đã tràn ra ngoài nhanh như chớp. Khí lạnh cũng mau chóng tràn vào nhà tắm, còn Dương Kế Trầm đưa tay tắt vòi hoa sen.

Giang Nhiễm nhìn hướng ra bên ngoài, Giang Mi đã về phòng mình rồi. Cô đóng và khóa cửa lại đúng lúc Dương Kế Trầm đang lau tóc ướt mà đi từ trong phòng tắm ra.

Cả người bọn họ đều ướt sũng, trên mặt đất lát men sứ cũng đều là nước đọng. Giang Nhiễm vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng, bây giờ thả lỏng rồi mới thấy lạnh, quần áo ướt mặc trên người cũng thật là lạnh.

Cô nói: “Anh mau về đi, đừng để bị cảm. Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm.”

Người này vẫn bất động, đôi mắt đen thẫm vẫn nhìn cô chăm chăm.

Giang Nhiễm mất tự nhiên mà nhỏ giọng hỏi: “Còn chuyện gì nữa ạ?”

“Em coi lời tôi nói là gió thoảng bên tai đúng không?”

“Gì cơ?”

“Tôi nói...” Anh kéo dài âm cuối, giọng nói rất lười biếng: “Người sửa ống nước còn thu mấy chục tệ phí dịch vụ, sao đến lượt tôi lại chỉ được một câu cảm ơn?”

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt, răng cũng đập lập cập vào nhau. Không phải cô sợ anh, mà thực sự rất lạnh.

Cô run rẩy hỏi: “Anh muốn bao nhiêu?”

Dương Kế Trầm đi chầm chậm trong phòng của cô rồi quan sát bốn phía, cuối cùng dừng ở bàn đọc sách kia. Trên bàn có một quyển sổ ghi chép Toán với chữ viết xinh đẹp mà gãy gọn.

Anh nói: “Trông tôi giống thiếu mấy chục tệ à?”

Giang Nhiễm nhìn bóng lưng anh mà hơi không hiểu được người này. Trong lòng cô cũng bực bội, đâu phải cô mời anh tới, hơn nữa cứ nhảy sang như thế cũng không phải quá lịch sự.

Giang Nhiễm mím môi không nói.

Dương Kế Trầm tựa trên bàn sách: “Lưng đau ngủ không ngon, em giúp tôi thoa thuốc mấy ngày đi.”

Giang Nhiễm nghĩ một lát: “Nếu không thì anh đến bệnh viện kiểm tra một chút xem.”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng.

Nụ cười này khiến lòng Giang Nhiễm hơi hồi hộp.

Sau đó cô chợt nhớ cảnh anh không do dự đỡ một gậy cho mình vào đêm ấy, rồi như vô tình hay cố ý bảo vệ sau lưng cô. Trong tình trạng khẩn cấp như thế mà vẫn nghĩ đến bảo vệ con gái, chắc hẳn không phải là người xấu.

Dù chuyện KTV và những người kia đều do anh mà ra, nhưng anh đã giải vây giúp cô, dù cho có điểm nào đó là lạ.

Dương Kế Trầm khoanh hai tay trước ngực và nghiêng đầu nhìn cô: “Em sợ tôi đến mức không chịu giúp một chút à? Không lẽ tôi lại ăn em thật?”

“Không phải...”

Có trời mới biết cô trông thấy anh sẽ xấu hổ biết bao nhiêu. Chẳng lẽ cô phải cho anh biết, em mơ thấy chúng ta cái gì đó, đến bây giờ vẫn còn nhớ.

“Đau thật đấy.” Anh không nhanh không chậm bồi thêm một câu.

Giang Nhiễm trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng khó lắm mới gật đầu thật nhẹ: “Vậy... nếu vẫn đau thì phải đi khám bác sĩ, chưa chắc rượu thuốc đã có tác dụng.”

Khóe miệng của Dương Kế Trầm hơi cong lên. Khi đạt được đáp án hài lòng rồi, anh mới đứng dậy nói: “Được, lát nữa tắm xong tôi sang, đi đây.”

Giang Nhiễm tiêu hóa xong câu nói này cũng là lúc anh nhảy một bước từ cửa sổ của cô về phòng mình, cũng không cho cô cơ hội từ chối.

Gió lạnh thổi tới nhẹ nhàng khiến mép rèm cửa bay lên.

Giang Nhiễm thấy đến bây giờ đầu óc của mình vẫn còn mờ mịt, năng lực phản ứng của hôm nay cũng như giảm xuống con số 0. Cô luôn không kịp nghĩ nhiều khi đứng trước anh, cũng luôn là người biết sau, như thể đó là khắc tinh trời sinh vậy.

Giang Nhiễm ôm tâm trạng rối bời vào phòng tắm, sau lại nghĩ có lẽ người này là khắc tinh thật.

Sao lại giống như thiếu nợ gì anh thế.

Mà còn giống như... bị lừa nữa.

*

Tắm rửa xong, lòng Giang Nhiễm lại càng rối hơn.

Anh nói lát nữa sẽ tới, đêm hôm khuya khoắt thế này, Giang Mi lại ở ngay bên cạnh khiến nỗi lo âu ngập tràn trong đầu cô.

Giang Nhiễm bọc mình trong ba lớp quần áo trong ngoài rồi sốt ruột chờ đợi trong bất an, sau lại vụng trộm ghé vào cửa sổ liếc thử một cái, bên kia vẫn chưa có động tĩnh gì.

Giang Nhiễm nhìn đồng hồ treo trên tường, đã là 1 giờ 40 phút sáng rồi.

Trong phòng không có đèn nên tối om, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Cô lục lọi một lúc để tìm đèn pin nhỏ mua ở cửa hàng Secondhand, sau đó lặng lẽ xuống nhà mở cầu dao.

Nhưng không ngờ lúc Giang Nhiễm lên lầu lại gặp phải Giang Mi. Giang

Mi mặc áo giữ ấm màu đỏ, khuôn mặt yên tĩnh dường như hơi mệt mỏi.

Giang Nhiễm bị giật mình: “Mẹ... Sao mẹ lại đứng đó?”

Giang Mi nói: “Mẹ nghe thấy tiếng con, con đi mở cầu dao à?”

“Vâng.” Giang Nhiễm tắt đèn pin rồi hỏi: “Mẹ bảo hôm sau mới về mà?”

Giang Mi xoa huyệt Thái dương rồi đi vào trong phòng: “Mẹ không yên tâm con ở nhà một mình nên chạy về. Sao hôm nay Vân Tiên lại về?”

“À... Hình như... Ở nhà nó có ít việc, con cũng không hỏi nhiều.”

Giang Mi gật đầu: “Đi ngủ sớm đi, còn nhiều bài tập thể mà. Năm nay có thể là năm lạnh nhất trong 10 năm đây, đêm nhớ đắp chăn cho kín, nghe tiếng chưa?”

“Vâng, con biết rồi.”

Giang Nhiễm đóng cửa phòng vào, rồi áp trên ván cửa thở ra một hơi.

“Em lại nói dối mẹ đấy à?”

Trên giường truyền đến một giọng nam, tim Giang Nhiễm lại như bị treo ngược lên lần nữa. Cô bật công tắc đèn rồi nhìn lại phía đó.

Anh đang nằm trên giường cô, nửa dựa vào đầu giường, còn tiện tay lật tới lật lui sách lịch sử cô đặt trên tủ đầu giường, hai chân dài cũng gác lên nhau nom có vẻ rất hài lòng.

Anh đã thay áo choàng tắm bằng áo phông, bên ngoài là áo khoác màu đen kia, phía dưới là quần jogger dài màu xám nhạt. Anh không đi tất, bàn chân

đàn ông cũng to hơn của cô nhiều, chúng sạch sẽ mà có lực, trên mu bàn chân còn nổi lên gân xanh căng tràn đầy mỹ cảm.

Sao anh có thể nằm tự nhiên trên giường của một cô gái không quen như thế.

Giang Nhiễm rút sách trong tay anh rồi nói: “Anh.”

Tiếng của cô rất thấp, lại mềm mại như thế, nghe không rõ là giận hay không, nhưng khuôn mặt thì hơi nghiêm lại.

Dương Kế Trầm cười cười và đổi tư thế từ nằm thành ngồi.

Giang Nhiễm đứng trước mặt Dương Kế Trầm, hai chân anh lại mở rộng ra, giống như chỉ cần kéo một cái là có thể kéo người cô vào trong ngực vậy.

“Không vui à?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Rượu thuốc đâu? Em thoa cho anh.”

“Đây.” Dương Kế Trầm đưa cho cô.

Anh ngẩng lên rồi nhìn Giang Nhiễm bằng ánh mắt sáng rực như có thể xuyên thành lỗ hổng trên người cô vậy. Giang Nhiễm vẫn không dám nhìn vào mắt anh, dù mới chỉ quen mấy ngày, nhưng không biết vì sao cô luôn không dám nhìn anh. Như thế đó là chạm bẫy, hay giống như vực sâu dễ khiến người ta rơi vào.

Giang Nhiễm rũ mắt nhận rượu thuốc, sau đó rút nắp ra: “Anh kéo áo lên đi, quay người sang chỗ khác.”

Dương Kế Trầm đứng thẳng lên cởi cả áo khoác lẫn áo phông.

Giang Nhiễm muốn chết mà không được chết, ánh mắt cô lúc này đang vừa lúc đối diện với bụng của anh. Hai đường nhân ngư kéo dài vào tới cạp quần, phần bụng với bắp thịt rắn theo hô hấp nhẹ nhàng mà phập phồng lên xuống.

Giang Nhiễm thật muốn chọc mù mắt mình, có thể thôi cũng đừng mơ mộng viễn vông chứ.

Gian phòng nhỏ hẹp tràn ngập ánh đèn ấm áp, bên ngoài là đêm tối sâu như mực, mà mỗi lời nói hay cử động của hai người lại vô hình trung bị phóng đại lên.

Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chú, lời nói của anh bị đêm khuya bao trọn mà tràn ra chút khàn khàn gợi cảm, nhưng vẫn mang vẻ lưu manh như trước.

“Muốn nhìn lại lần nữa không?” Anh nói.

Mặt Giang Nhiễm mau chóng đỏ như nhò máu, cô cũng thấy mình hết đường chối cãi nên chỉ yếu ớt nói: “Anh quay sang chỗ khác đi.”

Dương Kế Trầm cười khẽ một tiếng rồi lười biếng xoay người.

Giang Nhiễm bị khoảng máu đọng xanh tím trên lưng anh dọa sợ, hình như nó đã nghiêm trọng hơn ngày đó rồi, giống như bị tụ máu vậy.

Cô do dự nói: “Hay cứ đến bệnh viện kiểm tra đi, chẳng may bị thương đến nội tạng thì sao? Trông có vẻ hơi nghiêm trọng.”

Dương Kế Trầm lắc đầu và đáp hời hợt: “Không sao.”

Giang Nhiễm vừa thoa vừa nghĩ người này nói đau, có lẽ cũng không phải để dọa cô. Nếu đổi lại là cô bị như thế, chắc khi ngủ cũng phải nằm sấp xuống.

Tuy rượu thuốc lạnh buốt, nhưng được cô dùng tay thoa lên nên phần lưng đã nóng lên rất nhanh, mà cách thoa của Giang Nhiễm tuy nhẹ nhưng không hề mất lực chút nào. Cô gái nhỏ sau lưng thoa cẩn thận từng li từng tí một, khiến Dương Kế Trầm cũng có thể tưởng tượng được vẻ tỉ mỉ của cô.

Anh cầm hai tay vào túi quần, rồi nghiêng đầu như nói chuyện phiếm: “Còn học cả cách thoa rượu thuốc à?”

“Vâng, có lần mẹ em bị thương, vì thoa cho bà nên học được.”

“Được đấy nhỉ. Ai đặt tên cho em?”

Giang Nhiễm thoa chăm chú vì sợ làm đau anh, sau đó mới đáp nhỏ câu “mẹ em”.

Dương Kế Trầm “ừm”.

Giang Nhiễm không biết vì sao anh lại đột nhiên hỏi chuyện này, chỉ là từ lúc mới gặp đến giờ, cô luôn thấy anh có gì đó không bình thường với mình. Cũng không phải kiểu tình cảm vừa gặp đã yêu như trên phim truyền hình, mà như đã quen cô từ lâu vậy.

Giang Nhiễm cũng thuận miệng hỏi: “Trước đây... chúng ta có quen nhau không?”

Lần trước anh đưa về, cô đã muốn hỏi rồi.

Dương Kế Trầm: “Em đoán xem.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm không thấy người phía sau lên tiếng thì cười cười, đôi mắt hẹp nhìn phía trước chăm chú như có điều suy nghĩ.

Sau 2 – 3 phút, Giang Nhiễm nói xong rồi, cô đóng nắp bình vào, còn anh cũng mặc áo chỉnh tề lại.

Dương Kế Trầm trêu ghẹo: “Không nhìn ra đấy, thì ra là lão sư phó (1), tôi tìm đúng người thật rồi.”

(1) Lão sư phó: cách gọi kính trọng cho một người lớn tuổi am hiểu và có tay nghề, kỹ thuật về lĩnh vực nào đó.

Câu cuối cùng kia anh nói rất chậm, lại rất nặng như đang ẩn ý điều gì vậy.

Giang Nhiễm không có lòng nào để nghĩ nhiều, đã sắp 2 giờ sáng rồi, cô đã hơi buồn ngủ. Tuy lớp 12 bận rộn và mệt mỏi thật, nhưng cô cũng sẽ không thức quá một giờ.

Dương Kế Trầm thấy mắt Giang Nhiễm đỏ lên, còn hà hơi hai cái nữa nên cũng không đùa cô thêm.

“Ngủ đi, tôi đi đây.”

Giang Nhiễm khẽ nói câu “vâng”, rồi đi theo anh qua đó, cô còn định đóng cửa sổ lại nữa.

Dương Kế Trầm lại bước qua bên kia nhoáng một cái như thế. Nhưng đứng

vững chưa được mấy giây, anh bỗng xoay người lại như đột nhiên nhớ đến chuyện gì.

Anh cong khóe miệng nói: “Tôi nghĩ, có lẽ trước đây chúng ta quen nhau đấy.”

Giang Nhiễm mơ mơ màng màng: “Dạ?”

Dương Kế Trầm chống hai tay trên bệ cửa sổ, anh nhìn cô chăm chú rồi nói như có điều suy ngẫm: “Thầy tướng nói tên vợ tôi có chữ ngọc.”

Chương 14

Ánh mắt của anh chứa bảy phần trêu đùa, ba phần còn lại vẫn là trêu đùa. Đôi mắt hẹp ấy cứ nhìn cô chăm chăm như nhìn con mèo vậy.

Một từ vợ đã khiến cô ù tai, mỗi lỗ chân lông đều căng ra, như thể có thứ gì trong cơ thể muốn xông ra, cả mặt cũng như lửa đốt.

Đột nhiên Giang Nhiễm nhớ đến ngày đầu gặp mặt, anh hỏi cô chữ Nhiễm có phải nghĩa là ngọc không.

Cô không biết vì sao anh lại hỏi chuyện này, càng không biết đến cùng thì chuyện đó có liên quan thế nào.

Cô cũng không muốn biết.

Giang Nhiễm luống cuống đóng cửa lại, rồi cũng không thèm nhìn anh mà kéo rèm vào, nhưng sau một giây lại kéo rèm ra để khóa cửa sổ.

Phía xa truyền đến tiếng pháo hoa dứt quãng, âm thanh ấy cứ gõ từng chút từng chút một vào trái tim cô.

Giang Nhiễm chui vào chăn rồi buồn bực mà trằn trọc trong đó.

Đến lúc khó chịu tới không thở được, Giang Nhiễm mới thò đầu ra, sau đó lại nhìn trần nhà tối đen đến sững sờ.

*

Dương Kế Trầm nhìn cửa sổ đóng chặt thì cúi đầu cười cười, sau đó anh cũng chậm rãi đóng cửa sổ của mình lại.

Anh vừa châm thuốc bên giường thì nhận được điện thoại của Trương Gia Khải. Anh kẹp thuốc rồi đi đến trước cửa kính.

“Có chuyện gì?”

Bên Trương Gia Khải đều là tiếng chơi game ồn ào, sau một lát thì không còn tiếng gì, có lẽ anh ấy đã sang chỗ khác.

Trương Gia Khải nói: “Vừa nhận được tin nói là đường quốc lộ Bàn Sơn bị trưng dụng ba ngày, để cung cấp sân tập cho việc thi đấu. Còn nữa, có thể năm nay sẽ có tuyển lớn nên cuộc thi bị đẩy sớm lên nửa tháng.”

Dương Kế Trầm rít một hơi thuốc: “Đi.”

“VẬY MAI GẶP Ở BÊN KIA.”

“Ừm.”

Dương Kế Trầm cúp máy, sau đó quăng bữa điện thoại lên giường, còn mình vẫn tựa vào cửa hút thuốc.

Thông qua cửa kính có thể thấy con đường nhỏ ngoài sân, trên đường nhỏ còn sót ít ống pháo hoa họ đốt trong đêm nay. Có chú chó đi tới hít hít hà hà, sau đó hắt hơi một cái rồi nhanh chân chạy mất.

Không biết thế nào mà anh chợt nhớ đến cảnh Giang Nhiễm bị pháo bông dọa tới mở mắt thật to, mặt mày hoảng sợ vô cùng.

Dáng vẻ đó vừa buồn cười lại vừa thú vị.

Kể cả vẻ bối rối đỏ mặt của cô cũng rất dễ thương.

Không biết có phải đã dọa đến cô không, mà dường như lúc đầu cô rất sợ anh. Nhưng anh lại luôn thích trêu chọc để xem cô có phản ứng gì, sau đó cũng không nằm ngoài dự đoán, cô luôn cực kì bối rối và xấu hổ.

Đúng như điều thầy phong thủy kia nói vậy.

Năm Dương Kế Trầm 15 tuổi từng đi xem tướng một lần.

Nhắc đến cũng thật nực cười, ngàn tính vạn tính cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mệnh. Khi đó nhà họ Dương vẫn là nhà giàu ngàn vạn, bố Dương Kế Trầm là Dương Siêu chỉ dùng 10 năm để khuếch đại một công ty nhỏ 10 người thành công ty hơn 100 người. Thế nhưng càng giàu có thì càng lo được lo mất.

Mỗi lần mua nhà, chuyển rời hay đi công tác đàm phán làm ăn lớn, Dương Siêu đều mời thầy phong thủy kia đến xem giúp.

Giữa kỳ nghỉ hè năm ấy, Dương Siêu bảo Dương Kế Trầm đến công ty một chuyến. Lúc đến văn phòng thì thầy phong thủy đang ở bên trong, hình như vừa nói chuyện với Dương Siêu xong.

Dương Siêu phải mở hội nghị khẩn cấp, nên phải để ông ấy chờ ở công ty một chút.

Vương Lệ Vận tươi cười kéo Dương Kế Trầm qua, rồi nói với thầy phong thủy: “Thầy xem nhân duyên cho con trai tôi được không?”

Dương Kế Trầm 15 tuổi nông cuồng tự đại, khoa trương lại càn rỡ, cũng đang ở giai đoạn nông cuồng nhất của tuổi thiếu niên.

Thầy phong thủy đẩy kính đánh giá cậu.

Cậu mặc áo phong màu trắng và quần bò xanh đậm, người lại cao hơn Vương Lệ Vận một cái đầu. Cả người cậu đầy vẻ khí khái, nhưng vẫn mang nét sạch sẽ và dong dỏng đặc thù ở thiếu niên, tựa như bóng cây mạnh mẽ vươn lên vậy.

Dương Kế Trầm ngồi xuống sofa, rồi biếng nhác dựa vào đó như không quá hứng thú với mấy việc này.

Thầy phong thủy cười cười mà nói: “Cậu con trai này của cô khá cứng rắn, cả người nông nghênh, về sau sẽ là người có tiền đồ. Nhưng cũng chính vì thế, tính cách của người có duyên trong tương lai với cậu ấy lại tương phản. Nước dung vạn vật, lấy nhu tương hổ, phương đắc lương mộc.”

Vương Lệ Vận hỏi: “Ý thầy là tính cách của cô bé kia rất dịu dàng à?”

Thầy phong thủy gật gật đầu.

Gia nghiệp nhà họ Dương rất lớn, con dâu về sau là người thế nào là việc rất quan trọng. Vương Lệ Vận đã gặp nhiều thông gia chính trị, cũng từng gặp các bà lớn của ông chủ chơi bởi đủ loại. Nhưng nhà họ là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, so ra thì vẫn kém những người kia, vì vậy suy nghĩ tự nhiên cũng khác biệt. Dù thân phận của con dâu rất trọng yếu nhưng hạnh phúc của con trai vẫn quan trọng hơn.

Vương Lệ Vận nghe được là một cô gái dịu dàng thì gật đầu hài lòng.

Bà hiểu con mình hơn ai hết, cũng như lời thầy phong thủy nói vậy, cậu

đúng là cả người nông nghênh, từ nhỏ đến lớn luôn là vẻ cao cao tại thượng. Nhưng cao cao tại thượng này dùng với Dương Kế Trầm không phải với nghĩa xấu, dù cậu tâm cao khí ngạo nhưng trước nay vẫn luôn biết nặng biết nhẹ. Chỉ là tính tình như thế vẫn luôn gai góc, giống như hòn đá khắp nơi đều là góc cạnh vậy, về sau chắc chắn sẽ chịu nhiều thiệt thòi.

Cô gái dịu dàng rất tốt, sẽ có lòng bao dung.

Nhưng nghĩ lại, Vương Lệ Vận lại bắt đầu lo lắng mà hỏi: “Nếu dịu dàng quá rồi không quyết đoán thì cũng không ổn, thầy có tiện nói thêm vài lời không?”

Thầy phong thủy vuốt cây quạt trong tay như có điều suy nghĩ: “Âm dương kết hợp luôn có đạo lý của nó, mỗi đôi vợ chồng trên đời này đều có duyên phận của họ. Nữ thủy nam mộc, thủy có thể sinh mộc cũng có thể dưỡng mộc, là nhân duyên tốt. Bà Dương, bà không phải lo lắng quá, một thứ khắc một thứ, dù có đàn ông cứng rắn thì lòng cũng có nhu tình.”

Vương Lệ Vận nghe xong thì vui vẻ nhìn về phía Dương Kế Trầm mà cười nhạo: “Kế Trầm này, con nghe thấy lời thầy nói chưa? Về sau sẽ có người trị được con đấy.”

Dương Kế Trầm cúi đầu chơi máy chơi game, cậu ngược mắt lên rồi hơi nhướn lông mày: “Thế sao?”

Vương Lệ Vận biết cậu không tin những chuyện này, lúc trước Dương Siêu bị tai nạn xe cộ làm thế nào cũng không tỉnh lại, bà không còn cách nào khác nên phải đi cầu bà đồng, kết quả là sáng hôm sau Dương Siêu tỉnh lại thật.

Con trai lớn rồi bà không quản được, đành phải cười cười với thằng nhóc thối này.

“Con cứ chờ đó, về sau lấy vợ rồi thì cố mà chịu.”

Dương Kế Trầm xem thường, còn hơi không kiên nhẫn: “Phụ nữ mấy người suốt ngày làm mấy chuyện này.”

Thầy phong thủy cười ha ha rồi cầm quạt chỉ vào cậu: “Cậu nhóc, tính này của cậu nên thay đổi chút đi, nếu không sẽ dọa người ta chạy mất đấy.”

Vương Lệ Vận phụ họa: “Nghe thấy chưa, phải thay đổi tính tình một chút.”

Thầy phong thủy nói chuyện vài câu rồi định đi, Vương Lệ Vận đi tiễn ông ấy. Thầy đi tới cửa thì thu quạt rồi xoay người nói với Dương Kế Trầm: “Kiếp trước có duyên, kiếp này tiếp nối, lấy vật tìm người, lấy ngọc làm tên. Đi thôi đi thôi, không biết mùa đông năm nay tuyết có rơi không đây...”

Thầy phong thủy lại xòe quạt, rồi vừa quạt vừa đong đưa đi mất.

Mấy câu nói ấy thật mơ hồ, Vương Lệ Vận lại hỏi bóng gió nhưng thầy phong thủy không nói nữa, thầy bảo nói thêm nữa là tiết lộ thiên cơ, sẽ chết không lành.

Dương Kế Trầm chưa bao giờ tin những chuyện này, nhưng về sau lại không thể không tin, cũng càng thấy việc này có chút ý nghĩa.

Như lời thầy phong thủy từng nói sau đó, năm cậu 17 tuổi ấy, thầy từng lắc đầu với Dương Siêu, nói là kiếp nạn khó tránh. Vậy là năm sau, nhà họ Dương phá sản trong chớp mắt, cả nhà ngàn vạn mau chóng biến thành con nợ của người ta.

Dương Siêu lên cơn đau tim rồi qua đời, Vương Lệ Vận đưa cậu chạy đến nơi khác, nhưng chưa được nửa năm thì cơ thể Vương Lệ Vận cũng không chịu nổi. Vì trả nợ mà một ngày làm ba công việc cùng lúc, người được cơm ngon áo đẹp như bà vốn không thể chịu được cuộc sống như thế.

Đó là khoảng thời gian đầy đọa và bất lực nhất, rõ ràng cậu có thể làm gì đó, nhưng lại vốn không thể làm gì.

Dương Siêu từng lén kể với Dương Kế Trầm, thầy phong thủy từng nói số của Vương Lệ Vận chỉ sống được tới 40.

Khi đó cậu quỳ gối trước mộ của Vương Lệ Vận mà thấy rùng mình, trong lòng lại giận như lửa đốt, nên đã về quê tìm thầy phong thủy kia mà đánh một trận.

Vừa đánh còn vừa hỏi: “Ông có tính ra hôm nay có họa sát thân không?”

Thầy phong thủy không trách cậu chút nào mà chỉ thở dài nói: “Đây là số.”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng, lúc đó cậu vẫn không tin số mệnh mà hùng hổ rời đi.

Trước khi đi, thầy phong thủy tặng cậu một câu —— Anh hùng không hỏi xuất xứ, buông tay đánh cược một lần đi vậy.

*

Đợi tới khi tỉnh táo lại, Dương Kế Trầm bắt đầu thấy mình thoáng bị ảnh hưởng bởi thầy tướng kia.

Đêm đó trông thấy bớt của Giang Nhiễm, sống lưng anh chột lạnh toát, rồi lại thấy một số việc trên đời vừa vi diệu lại vừa quỷ quái.

Trước khi thi đấu tranh giải lần này, Chu Thụ âm ỉ đòi đi thắp hương bái Phật, nói là Phật Tổ phù hộ để lần này họ được toàn thắng. Thế là một nhóm người đều tới chùa bái tượng Phật, anh không tin hoàn toàn, nhưng vẫn kính sợ.

Dưới cây bồ đề trong chùa có người xem nhân duyên, Chu Thụ trông thấy đã nhảy dựng lên, nói là muốn đi xem bói. Thế là năm người đều xem một lần, lúc đầu Dương Kế Trầm không xem, bởi anh thấy có một số việc không cần biết, cứ sống thuận theo tự nhiên là được rồi.

Nhưng lúc bốn người xem xong định đi thì thầy tướng gọi anh lại: “Cậu thanh niên, 08 là năm tốt, tuy có long đong nhưng sao Hồng Loan đổi ngôi, trời ban lương duyên.”

Chu Thụ cười: “Cái này sao giống lời thoại trên TV thế?”

Thầy tướng cười cười rồi vẫy Dương Kế Trầm qua. Dương Kế Trầm đi qua rồi ngồi xuống trước bàn mà cười nhẹ.

Thầy tướng nói tiếp: “Kiếp trước có duyên, kiếp này tiếp nối, lấy vật tìm người, lấy ngọc làm tên.”

Ý cười trong mắt Dương Kế Trầm chợt thu lại, lời thầy tướng này giống lời thầy phong thủy năm xưa như đúc.

Chương 15

Về sau Vương Lệ Vận cũng đi tìm thầy khác để giải đáp, nhưng phần lớn đều nói một câu không rõ ràng là, lương duyên.

Nhiều năm trôi qua, anh đã buông bỏ chuyện này của nhà họ Dương từ lâu, nhưng thầy tướng nói thế này lại khiến Dương Kế Trầm thấy hứng thú.

Anh chống khuỷu tay lên bàn, rồi không nhanh không chậm hỏi: “Sẽ thế nào?”

Thầy tướng mỉm cười nói: “Không phải gấp, chẳng mấy chốc sẽ gặp thôi. Nếu kiếp trước khắc sâu một việc, lúc chuyển thế sẽ lưu lại chút ấn ký.”

Thầy tướng vỗ vỗ vào bả vai trái của mình: “Cậu gặp rồi khắc hiểu.”

“Thầy nói rõ hơn được không?”

Thầy tướng nghĩ kỹ một lát rồi cười khẽ: “Là số thì không tránh được, cũng không cần dụng công đi tìm, mọi thứ đều được sắp xếp đâu vào đó. Cô gái kia...”

“Cô gái kia thế nào?”

“Cậu thanh niên, đó là phúc phận của cậu.”

Dương Kế Trầm cười một tiếng rồi cũng không hỏi nhiều, mà định rời đi

với hội Chu Thụ.

Việc này nói thế nào cũng hơi mơ hồ, những người sinh trong thời khoa học kỹ thuật phát triển như hiện tại đều bán tín bán nghi. Huống hồ bây giờ thầy tướng lừa đảo rất nhiều, không có mấy người thực sự có năng lực.

Dường như thầy tướng cũng tỏ vẻ thần bí, thế là người đó lại gọi Dương Kế Trầm rồi chỉ lên bầu trời: “Mối di hận sinh ra trong trời Đông giá rét, duyên phận sẽ tiếp nối vào trời Đông giá rét, là đoạn duyên phận rất đặc biệt.”

Dương Kế Trầm thấy ông ấy cầm chùng thì đã hiểu, anh cười nhẹ rồi ném 1000 tệ lên bàn: “Có gì thầy cứ nói thẳng.”

Thầy tướng cũng là một nghề, cũng dựa vào năng lực này để kiếm cơm. Thầy tướng nhận được tiền rồi thì tự nhiên cũng nói rõ ràng.

Thầy ra hiệu cho những người khác rời đi, rồi gõ ngón tay trên mặt bàn, sau ba lần mới nói: “Vai trái của cô gái đó có một vết bớt hình bông tuyết. Nếu gặp được, nhất định không được dọa người ta chạy mất.”

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Thầy không sợ tiết lộ thiên cơ đắc tội với Phật Tổ à?”

Thầy tướng lắc đầu: “Biển người mênh mông, gặp được nhau là duyên phận, được biết cũng là duyên phận. Giống như việc cậu tới đây hôm nay cũng là duyên phận, càng là ý trời đã định.”

Truy hỏi về ngọn nguồn việc này cũng không có ý nghĩa nên Dương Kế Trầm không hỏi nữa, thầy tướng cũng dừng lại.

Mãi tới đêm đó tình cờ trông thấy Giang Nhiễm thay quần áo trước cửa sổ, thì có lẽ đúng là duyên phận thật, cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã gặp

được.

Ngày từ chùa trở về, thật ra Dương Kế Trầm đã mau chóng ném chuyện này ra sau đầu. Đi qua mấy thành phố và thi đấu căng thẳng, anh vốn cũng không nghĩ nhiều đến những chuyện yêu yêu đương đương này.

Nhưng lúc trông thấy vết bớt sau vai trái của Giang Nhiễm, sống lưng anh mới chột lạnh, sau đó lại thấy như bị số phận dẫn dắt, rồi không khỏi bắt đầu đánh giá cô bé này.

Cô rất gầy, trông có vẻ không lớn lắm, nói khó nghe một chút thì dường như còn chưa trở mã hết, vẫn còn là một cô nhóc.

Lúc ấy anh càng thấy buồn cười, lương duyên của anh là vị thành niên?

Ai ngờ ngày hôm sau gặp lại rồi quan sát tỉ mỉ, anh mới phát hiện mặt mũi cô bé này nhỏ nhắn tươi sáng, các nét trên mặt đều ra đấy, dù vẻ ngoài còn hơi non nớt.

Về sau cô lấy điện thoại ghi âm lại khiến Dương Kế Trầm ngạc nhiên không thôi. Một cô bé dịu dàng ngoan ngoãn như thế cũng có mặt dũng cảm, càng là đủ thông minh.

Dường như cũng có chút thú vị.

*

Giang Nhiễm khó ngủ một đêm, trăn đi trở lại mà trong đầu vẫn là câu nói kia. Đến lúc thật sự không ngủ được nữa, cô bực bội đá chăn ra rồi ngồi làm bài tập, đến 5 giờ sáng mới mơ mơ màng màng ngủ mất.

Ngủ chưa được ba tiếng, Giang Mi đã gọi cô dậy ăn sáng. Sau khi tỉnh dậy

khỏi giấc ngủ, Giang Nhiễm chợt nhớ đến đường ống nước hỏng, nên ăn bữa mấy miếng rồi chạy lên trên trần tìm người.

Lúc đi qua nhà anh lại không nhìn được mà nhìn thêm mấy lần, xe mô-tô vẫn còn đỗ an tĩnh trong đó.

Khi cô về thì mô-tô đã không còn ở đó, có lẽ là đã ra cửa rồi.

Đến chiều thật sự không chịu nổi nữa nên Giang Nhiễm chui vào chăn ngủ mất, tới khi tỉnh lại thì mặt trời đã lặn về Tây.

Cô ăn cơm xong rồi lại chờ đợi trong thấp thỏm. Cô không biết anh sẽ đến lúc nào, lại hơi hồi hận vì mềm lòng trong chốc lát mà đồng ý chuyện xui xẻo này.

Người kia vốn là lưu manh vô lại, nam sinh mới quen bình thường đâu có nhắc đến vợ vợ gì đó. Giang Nhiễm không ngốc, vẫn nghe hiểu câu kia là có ý gì, rõ ràng là đang chòng ghẹo cô.

Giang Nhiễm ngồi trước bàn sách, cô dùng tay trái đỡ mặt, rồi cầm bút chọc chọc vào gấu bông nhỏ bày ở trên như trút giận.

“Lưu manh...”

Chọc được mấy lần, Giang Nhiễm lấy điện thoại ra rồi lên mạng tìm tên anh. Cô chỉ đánh chữ “Dương” rồi bên dưới đã nhảy ra những từ có liên quan, tên của anh đứng ở vị trí thứ năm.

Dương Kế Trâm.

Bây giờ Giang Nhiễm mới biết tên anh là mấy chữ này. Lúc nói trước kia, cô và Quý Vân Tiên cũng không chú ý đến việc này.

Anh có hồ sơ giới thiệu trên Baike Baidu (1), mà đã được giới thiệu lớn nhỏ ở đây thì đều là nhân vật có tiếng. Giang Nhiễm hơi bội phục nhưng cũng thấy hoảng hốt khi người thế này lại ở ngay gần mình.

(1) Baike Baidu: là một bách khoa toàn thư dựa trên web, hợp tác, dựa trên web được sở hữu và sản xuất bởi công cụ tìm kiếm Trung Quốc.

Dương Kế Trầm, tay đua mô-tô nổi tiếng, sinh ra tại huyện Đán Minh, Bắc Thành, tự lập đội xe. Năm 2002 đã lần đầu tiên tham dự CRRC (2), và đoạt được giải quán quân hàng năm...

(2) CRRC: Giải đua mô-tô đường trường Trung Quốc.

Giang Nhiễm ấn mở từ đầu rồi kéo xuống dưới xem, sau đó nhìn ngày sinh của anh rồi tính toán một chút, năm nay anh mới 24 tuổi.

Cô không hiểu lắm về tuổi nghề của đua mô-tô, nhưng 24 tuổi, Giang Nhiễm thấy có thành tựu như thế đã là rất không tầm thường rồi.

Nhìn xuống chút nữa đều là những chiến tích thi đấu của anh, mà giải quán quân và á quân là nhiều. Cuối cùng còn có cột bình luận của giới truyền thông, họ gọi anh là tay đua mô-tô có thực lực nhất của Trung Quốc có thể tiến vào giải MotoGP (3).

(3) MotoGP: là giải thể thao tốc độ số một thế giới về mảng đua moto được tổ chức ở các trường đua đường nhựa. Các cuộc đua xe moto riêng lẻ đã được tổ chức từ đầu thế kỷ 20 và những cuộc đua lớn nhất trong số đó được gọi là các Grand Prix. Tổ chức được thành lập để điều hành các giải đua xe moto quốc tế là Liên đoàn đua xe moto quốc tế, viết tắt là FIM trong năm 1949 đã thống nhất các quy định và tổ chức giải đua MotoGP vòng quanh thế giới đầu tiên, tên chính thức tiếng Anh là FIM Road Racing World

Championship Grand Prix. Nó chính là giải đua xe vô địch thế giới lâu đời nhất thế giới. Trước đây MotoGP là tên gọi chung của 3 thể thức đua là 500cc, 250cc và 125cc. Từ năm 2002 tên gọi MotoGP được thay cho thể thức 500cc. Hiện tại, giải đua MotoGP bao gồm 3 thể thức là MotoGP, Moto2 (thay thế thể thức 250cc) và Moto3 (thay thế thể thức 125cc).

Giang Nhiễm lại kéo lên đầu trang, Baidu dùng bìa là ảnh HD chụp anh đội mũ bảo hiểm cười mô-tô tại khúc cua gấp trên đường đua. Anh mặc quần áo thi đấu màu trắng đỏ, còn mô-tô thì hình như không phải chiếc ở trong sân kia, bởi chiếc ở trong sân trông cao cấp hơn một chút.

Bức ảnh này không có mặt, không thể hiện được biểu cảm khuôn mặt, mà chỉ chụp được vền vền một góc. Thế nhưng có số ít người trời sinh có khí chất, mà anh lại là một trong số đó. Đáng người phóng khoáng quyết liệt, tản ra khí khái hào sảng lại tự tin.

Trong đầu Giang Nhiễm chợt hiện lên vẻ lưu manh vô lại và đôi mắt thâm thúy kia. Cô cắn môi rồi thoát khỏi Baidu.

Giang Nhiễm khóa màn hình điện thoại di động, rồi lấy bài thi Toán ra mà vùi đầu vào đó.

Nhưng trong lòng cô luôn có một nhân vật nhỏ bé nói mau mở cửa sổ ra nhìn thử một chút, mau nhìn thử xem, nhớ anh muốn qua đây thì sao?

Giang Nhiễm viết được nửa bài thi thì bị phân tâm, đầu cô cứ không chuyên tâm rồi dần đứng ngòì không yên.

Haiz...

Giang Nhiễm bị nhân vật nhỏ trong lòng khống chế nên đặt bút xuống và đi đến bên cửa sổ. Cô vén lên một góc rồi lén lút nhìn quanh như kẻ trộm.

Cả căn nhà anh đều tối om, không có chút bóng người.

Có lẽ là không ở nhà rồi.

Ánh trăng mờ lung, từng đợt sương mù phiêu đảng tản ra hơi thở lạnh lạnh. Khí lạnh luồn vào từ khe hẹp của cửa sổ cũ kĩ, sự nóng nảy trong Giang Nhiễm cũng dần bị san bằng. Cô cúi đầu mà trở lại bàn sách, rồi càng không tập trung hơn trước, như thể có thứ gì đó trong lòng đang rơi xuống từng chút một.

Hai ba ngày sau, Giang Nhiễm vẫn không đợi được anh, cũng chưa từng thấy anh.

Cô nghĩ có lẽ anh chỉ tiện miệng nói một chút, có lẽ là lời băng quơ mà thôi. Không đến thì không đến đi vậy, dù sao vết thương cũng ở trên người anh, cô càng không phải chờ đợi mỗi lúc tối trời rồi căng thẳng thêm nữa.

Có đôi lúc thật sự rất kì lạ, càng chuẩn bị kĩ thì càng chẳng ngờ đến. Đến lúc định đi làm chuyện cần làm rồi, thì việc không ngờ kia lại chạy đến, rồi giương nanh múa vuốt như con quái thú nhỏ mà giáo hoạc nói “tôi lại đến rồi đây, tôi muốn cho cô bất ổn đấy”.

Không lâu sau đó là thi học kỳ, mấy môn liền đều có bài tập, thời gian một ngày gần như là không đủ dùng. Người có thành tích học tập tốt đến đâu thì cũng có bài không làm được, cũng có lần làm sai và quên công thức.

Tới lớp 12, có đi vệ sinh cũng phải vội vội vàng vàng. Giờ nghỉ giữa tiết 10 phút có thể giải một đề thì giải một đề. Mà dường như giờ nghỉ giữa trưa nào Giang Nhiễm cũng vừa gặm bánh bao nhân thịt vừa giải đề, và đa phần các bạn trong lớp cũng vậy.

Môn học nhẹ nhõm và tự do duy nhất của lớp 12 là thể dục. Dù tiết này thường bị thầy cô giáo các môn chính xin để kiểm tra và thi trắc nghiệm, nhưng thỉnh thoảng vẫn may mắn có một tiết.

Tiết cuối cùng của chiều thứ Tư là tiết thể dục. Nếu thầy cô không xin tiết thì trong 10 phút cuối cùng, mọi người sẽ sắp xếp cặp sách rồi đến sân tập chờ tan học. Giáo viên thể dục cũng không quan tâm họ có đến lớp hay không mà chỉ điểm danh rồi cho tan. Mấy nữ sinh hay viết bài ở phòng học hoặc nói chuyện phiếm, nam sinh thì thường đi chơi bóng rổ hoặc bóng đá.

Giang Nhiễm điểm danh xong thì về phòng học, định bụng làm trước nửa đề thi tiếng Anh của tối nay, còn Quý Vân Tiên lại ngồi bên cạnh nhắn tin.

Quý Vân Tiên bên cạnh cứ ngồi cười tủm tỉm, Giang Nhiễm nhìn thử thì thấy mặt cô ấy ửng đỏ, khi cười trong mắt còn có ánh sáng lấp lánh.

Yêu đương đúng là chuyện kì diệu, nó có thể khiến mặt mày người ta rạng rỡ hẳn lên. Giang Nhiễm thấy Quý Vân Tiên bên cạnh xinh đẹp lên rất nhiều, chỉ là bình thường Quý Vân Tiên không thích đọc sách, bây giờ tâm tư càng không đặt vào việc học.

Vốn liếng của Quý Vân Tiên khá ổn, ở đây cũng có thể coi như nhà giàu nhỏ, về sau sẽ không cần sầu lo gì. Nhưng thế giới này vốn hay thay đổi, lời người xưa từng nói rất đúng: Học tập là lối thoát duy nhất của người nghèo.

Giang Nhiễm nghiêng đầu: “Vân Tiên.”

“Ừ? Sao thế?”

“Mày đừng chỉ tập trung yêu đương, thi cuối kì lần này coi như thi thử để chuẩn bị cho việc chọn nguyện vọng đấy.”

Quý Vân Tiên cười lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu: “Tao biết rồi.”

ZZZ ——— điện thoại rung lên, Quý Vân Tiên lại vội vàng cúi đầu xem tin nhắn, sau đó kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Giang Nhiễm: “Sao thế? Sao mà lại cười thành như thế rồi?”

Quý Vân Tiên vui vẻ vô cùng: “Gia Khải nói anh ấy đang ở trường, mấy ngày rồi tao không gặp được anh ấy. Gần đây anh ấy bận luyện tập nên không có thời gian nói chuyện hay gặp tao.”

Giang Nhiễm lại nghĩ đến Dương Kế Trầm, thì ra là đang luyện tập, khó trách vẫn luôn không thấy người đâu.

Quý Vân Tiên thu thọn cặp sách gọn gàng: “Tiểu Nhiễm, đi thôi đi thôi, chúng ta ra sân tập.”

“Hả? Ra sân tập làm gì?”

“Bọn họ đang chơi bóng rổ, nhanh lên nào! Tao muốn xem Gia Khải chơi bóng rổ, cổ vũ anh ấy nữa!”

Cặp sách của Giang Nhiễm còn chưa kéo hết khóa thì đã bị Quý Vân Tiên lôi ra ngoài nhanh như gió.

Giang Nhiễm nghĩ nếu Trương Gia Khải đứng ở vạch 800 mét cuối cùng, có lẽ Quý Vân Tiên sẽ không năm nào cũng thi trượt nữa.

Hết chương 15.

Lời của tác giả:

Năm tôi 17 tuổi, bà ngoại đưa mẹ tôi đi xem bói.

Thầy bói nói nửa đời trước của bà khá kham khổ, mẹ chồng nàng dâu bất hòa, chị em dâu không hòa thuận.

Sau đó cũng là như vậy thật, dù bà có đối xử với mẹ chồng tốt thế nào, mẹ chồng vẫn luôn không thích bà, vợ chồng bác cả cũng đoạn tuyệt quan hệ với nhà tôi.

Thầy bói còn nói mẹ tôi gặp một ả vào năm 80 tuổi, vượt qua được thì sẽ sống lâu trăm tuổi. Thầy bói còn nói bà ngoại tôi không sống qua tuổi 60, rồi tới 60 tuổi bà cũng đi thật.

Thế nên trước kia tôi không lo lắng chút nào, luôn nghĩ bà có thể sống rất lâu. Gần đây tôi lại bắt đầu sợ hãi vì bệnh của bà, lúc đầu vốn chỉ cần phẫu thuật là xong, nhưng vì huyết áp cao nên không phẫu thuật được, bệnh này lại không thể kéo dài.

Tôi chạy tới chạy lui ở bệnh viện, mà càng chạy càng hoảng hốt.

Hi vọng lời người kia nói là thật.

Chương 16

Mặt trời mùa Đông lặn sớm, mới khoảng 4 – 5 giờ mà trời đã tối một nửa. Ánh trời chiều lơ lửng trong tầng mây, mấy ngày nay trời trong, chạng vạng tối sẽ có vô vàn luồng ánh sáng tản ra từng chút từng chút một.

Sân bóng rổ và sân bóng đá liền tiếp cùng một chỗ, các thiếu niên đổ mồ hôi trên bãi cỏ nhân tạo xanh tươi, rồi tất cả đều đổ theo bóng mà chạy khắp sân. Nếu so sánh với sân bóng rổ thì sân bóng đá có vẻ quanh quẽ hơn nhiều.

Đây là lần đầu tiên Giang Nhiễm thấy sân bóng rổ có nhiều người đến thế.

Tiết Thể dục này tổng cộng có 3 lớp, người ở đây cũng nhiều hơn một chút. Ven sân bóng rổ đã bị vây kín tới không còn một kẽ hở, rồi vừa rộn ràng lại ồn ào những tiếng nam sinh hô lên liên tiếp.

Quý Vân Tiên đẩy đám người ra để chen vào, Giang Nhiễm cũng đi vào theo.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy bóng được ném đi với đường cong duyên dáng, sau đó vũng vàng rơi vào trong rổ. Đó là một cú ném 3 điểm.

Những nam sinh vây quanh lại reo hò một trận.

Trên sân bóng rổ có hơn mười người, Giang Nhiễm lại liếc nhìn Dương Kế Trầm. Anh mặc áo phong màu trắng, phía sau lưng đã hơi ướt, giọt mồ hôi

trên tóc được trời chiều rọi vào tán ra ánh nâu nhàn nhạt. Ngón tay khớp xương rõ ràng chụp lấy bóng rổ, tay trái và tay phải dẫn bóng qua lại rồi tìm đúng thời cơ ném lên một cú, lại thêm một cú ném 3 điểm nữa.

Trông anh có vẻ không căng thẳng như những người bên ngoài, mà lại chuyên tâm, vẻ mặt biếng nhác, ánh mắt kiêu căng mà khinh khỉnh.

Quý Vân Tiên khum hai tay bên miệng làm loa rồi hô thật to: “Gia Khải! Cố lên!”

Trương Gia Khải nghe được tiếng thì vừa chạy vừa tìm cô ấy trong đám người, sau đó nháy mắt với Quý Vân Tiên.

Ánh mắt của Giang Nhiễm vẫn luôn lưu luyến trên người Dương Kế Trầm. Quý Vân Tiên vừa hô thì Dương Kế Trầm cũng nhìn lại, sau đó ánh mắt cả hai bất chợt đối nhau.

Giang Nhiễm tự nhiên liếc sang một bên khác, nhưng không ngờ lại đụng phải ánh mắt của Trần Hạo.

Nếu như nói ánh mắt của Dương Kế Trầm là ánh mắt xâm lược khó có thể dự đoán, thì ánh mắt của Trần Hạo lại là trầm mặc, không cam lòng.

Từ sau ngày ở KTV đó, Giang Nhiễm không nói với Trần Hạo lời nào. Dù học cùng một lớp, nhưng bài vở trên lớp bề bộn nên cũng không rảnh để nói chuyện. Cậu ta cũng không sau giờ ăn trưa đi ngang qua bàn cô nói hai câu như trước kia, mà giống như quả bóng da xì hơi tới cùng kiệt vậy.

Dường như Giang Nhiễm cũng đoán được mấy phần tâm tư của Trần Hạo.

Có lẽ cậu ta thích cô, trai gái vào tuổi dậy thì sẽ thích một người bình thường không thể bình thường hơn. Có lẽ là thích thật, hoặc có thể là xao

động của thanh xuân, nhưng phần thích này so ra vẫn kém cái thích cậu ta dành cho chính mình.

Cậu ta cũng không thể làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, rồi lại ở cạnh cô như các bạn học bình thường khác, có lẽ là bởi cô biết bí mật của cậu ta.

Một nam sinh được coi là nửa nhân vật làm mưa làm gió trong trường, được các nữ sinh thích, được các nam sinh vây quanh, bản thân cũng thành thạo một nghề. Thế nhưng tự tôn và kiêu ngạo của cậu ta lại bị tiền tài giẫm dưới chân, cũng từng làm ra việc khiến người khác xem thường là để Tiết Đan trả tiền cho mình.

Trần Hạo nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác, rồi vào nhập trận trong sân bóng rổ.

Lúc bọn họ đi vào sân bóng rổ, thì mấy người nam bên kia đã đang chơi rồi. Mấy bạn nam trong lớp mau chóng nhận ra một người trong đó nên kích động hô to: “Anh là Dương Kế Trầm ạ?”

“Mẹ kiếp! Đúng rồi! Mẹ kiếp!”

“Mẹ ơi! Đại... Đại thần, sao anh lại ở đây? À em biết rồi, dạo này mọi người tới đây thi đấu, em đã mua vé xong xuôi rồi!”

Trần Hạo liếc mắt đã nhận ra đây chính là người đàn ông ở KTV ngày đó, ngay cả chú của Tiết Đan cũng phải cười làm lành với anh.

Khi thấy bạn học ồn ào như thế, Trần Hạo cũng đoán được người này làm gì, nếu đặt ở đây thì cũng coi như nửa người nổi tiếng rồi.

Bạn học kia mời mọc nhiệt tình: “Hay là chúng ta cùng chơi đi, các anh

một đội, bọn em một đội. Dù sao lát nữa cũng tan học rồi, chơi muộn một chút cũng không sao.”

Chu Thụ đang buồn vì không có ai chơi nên kéo nam sinh nhỏ kia qua: “Người anh em, lát nữa đừng nhường, nhớ chơi hết sức! Lâu rồi tôi không đổ mồ hôi!”

Trần Hạo không lên tiếng, xem như chấp nhận trận đấu này.

Nam sinh 17 – 18 tuổi đều giấu vẻ kiêu ngạo trong lòng, cũng thường xuyên vì một câu nói mà tranh chấp tới đầu rơi máu chảy.

Trần Hạo nhớ lại tình cảnh ngày đó rồi vẫn thấy phần nộ như cũ. Cậu ta thấy mình không giống đàn ông, khi để hai cô gái đánh nhau vì mình. Mà cậu ta đúng là kẻ hèn nhất nhất, chỉ vì sợ hãi nên mới xin Giang Nhiễm giữ kín bí mật.

Cậu ta thích Giang Nhiễm lâu lắm rồi, cô không rêu rao như những nữ sinh trong lớp kia mà rất yên tĩnh. Có vài người thích dõc bầu tâm sự, mà cô lại thích là người lắng nghe. Nhưng nếu nói an tĩnh thì cũng không an tĩnh đến mức đó, khi gặp chuyện thú vị cô cũng sẽ mở hai mắt thật to với vẻ rất hứng thú, cũng sẽ đuổi theo hỏi dò bạn học, chứ không phải kiểu dẹt dẹt đến nhu nhược kia.

Cậu ta nhớ có một lần, thầy Toán nói cuối tuần này chỉ giao hai đề thi để mọi người được thư giãn một chút, coi như thưởng cho tất cả vì thi giữa kì được thành tích tốt. Rồi đến ngày tan học cuối tuần đó, thầy Toán vẫn phát bốn đề thi Toán như thường lệ. Trong chốc lát, cả lớp đều kêu rên bốn phía, nhưng không có ai dám nhắc tới, bởi ai cũng biết thầy Toán là một người đàn ông trung niên cứng nhắc.

Giang Nhiễm là đại biểu Toán, thế là sau khi tan lớp, nữ sinh ngồi trước cô

xoay lại phần này về chuyện này.

Giang Nhiễm không nói gì, cũng không ai biết sau khi ăn cơm trưa xong cô đã đi tìm thầy Toán. Đây cũng là sau này Quý Vân Tiên kể lại.

Cô ấy nói Giang Nhiễm đại chiến ba trăm hiệp ở văn phòng, lúc đầu thầy Toán không đồng ý, thầy thấy giảm hai đề thi là chậm tiến trình học tập của cả lớp. Nhưng Giang Nhiễm chân thành, lại là tấm gương sáng cho người khác, sau còn dùng lời lẽ gãy gọn nên đã thuyết phục được thầy Toán.

Lúc thầy Toán đến thu bài còn nói: “Chỉ có đại biểu Toán lớp các em mới dám đến nói.”

Nữ sinh như vậy rất được người thích, tính tình tốt, thành tích cao, nhưng lại không nhu nhược.

Cậu ta lợi dụng Tiết Đan đáng xấu hổ thì đáng xấu hổ thật, nhưng điều khiến cậu ta ấm ức hơn cả là nữ sinh mình thích lại biết bí mật này, cô sẽ xem thường cậu ta.

Mà nữ sinh cậu ta theo đuổi lâu như thế lại trở thành bạn gái người khác dễ như trở bàn tay, dù có chưa phải thì Trần Hạo cũng cảm thấy quá nhanh.

Ánh mắt Dương Kế Trầm nhìn cậu ta miệt thị như thế, lại trào phúng như vậy.

Trần Hạo không muốn mình mất cả chút tôn nghiêm cuối cùng trước mặt Giang Nhiễm. Một trận đấu hữu nghị bỗng bị thổi phồng thành thi đấu tranh định vì tôn nghiêm của cậu ta.

“Gia Khải, cố lên! Gia Khải, cố lên!” Quý Vân Tiên nhảy tới nhảy lui, rồi chỉ thiếu nước cầm cờ lớn trên tay mà khua khoắng thôi.

Giang Nhiễm vừa rũ mắt xuống định kéo khóa cặp sách lại, thì bộp —— một quả bóng đập trúng đầu cô.

Người bên cạnh thần tốc né sang một bên, để lại cho cô khoảng trống thật lớn.

Giang Nhiễm bị đau tới nhú mày, rồi hơi bực bội ngẩng đầu lên.

Kẻ cầm đầu kia lại lười biếng đứng trong sân bóng rổ mà nhận bóng người bên ngoài ném về, sau đó thản nhiên nói: “Xin lỗi, trượt tay.”

Giang Nhiễm thấy là Dương Kế Trầm thì không hiểu thế nào mà lửa giận lại giảm đi một nửa, sau đó chuyển thành một cảm xúc kì lạ khác, là căng thẳng.

Dương Kế Trầm nửa híp mắt nhìn cô chăm chăm, nhìn đến nỗi cả người Giang Nhiễm không được tự nhiên, như thể cô thiếu anh 200 vạn Tệ vậy.

Quý Vân Tiên xoa trán cho cô: “Có đau không? Trầm ca ném chuẩn thật đấy...”

Giang Nhiễm nhếch miệng, nghĩ thầm chắc chắn là anh cố ý.

Khí thể thi đấu trên sân bóng rổ nóng hừng hực, ánh tà dương chiếu vào bóng dáng của các thiếu niên. Sân bóng rổ giáp với hàng rào của trường, bên ngoài là đường cái, ven đường trồng một loạt những cây ngô đồng, bóng cành khẳng khiu rơi trên sân bãi lại càng thêm hiu quạnh.

Mặt trời vừa xuống núi một chút thì nhiệt độ không khí đã giảm xuống. Loại lạnh lẽo này rất âm cũng rất lạnh, Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên ngồi cạnh sân bóng rổ, Quý Vân Tiên vừa khoác tay cô vừa khua cờ cổ động,

Giang Nhiễm thì co tròn lại.

Bọn họ đứng cùng chỗ với các bạn nam trong lớp nên tạo ra sự khác biệt rất lớn. Từ tầm vóc tới khuôn mặt của thiếu niên và thanh niên đã có sự khác biệt rồi. Mấy người Dương Kế Trầm cao lớn và rắn chắc hơn, tuy có dong dỏng nhưng không mất đi sức mạnh, khuôn mặt cũng càng có góc có cạnh hơn các bạn học nam một chút. Về khí khái hào hùng trên người họ càng bùng bùng phấn chấn hơn.

“Lớp 1 cố lên! Lớp 1 cố lên!” Các bạn nữ trong lớp hò hét vì họ.

Trần Hạo giữ bóng, định tìm cơ hội vượt qua Dương Kế Trầm.

Cậu ta chột lên sang bên trái rồi lách qua nách Dương Kế Trầm, sau đó giậm chân ném bóng vào rổ. Cú hai bước lên rổ này đã gần bay đến đích, thì chột có một bàn tay duỗi ra ở cạnh vòng rổ, mạnh mẽ và chính xác bắt lấy quả bóng kia.

Âm điệu trong tiếng hô của nam sinh bên cạnh chột thay đổi, Giang Nhiễm cũng xem tới nhập tâm.

Việc vừa rồi diễn ra trong nháy mắt, nhưng Giang Nhiễm nhìn thấy rõ là Dương Kế Trầm như đang chờ Trần Hạo ném vào rổ, bởi rõ ràng trước đó anh từng có cơ hội rất tốt để cản phá cậu ta.

Người này đúng là rất xấu xa.

Nữ sinh bên cạnh giả vờ ngất xỉu vào lòng bạn mình, rồi còn cố tình nói giọng mê mẩn: “Trời ạ, đẹp trai hơn cả Lâm Chí Dĩnh!”

« Sợi Dây Chuyền Định Mệnh » (1) đây mà, chủ đề trong giờ nghỉ giữa tiết của các nữ sinh gần như không thoát khỏi bộ phim này, đến cả chiếc vòng

tay trong phim ấy cũng trở thành biểu tượng.

(1) Sợi Dây Chuyền Định Mệnh là một bộ phim nhiều tập Đài Loan được ra mắt trong năm 2007. Phim thuộc thể loại tâm lý, tình cảm, hài hước, do Lâm Chí Dĩnh và Yoo Ha Na thủ vai chính.

Những nữ sinh kia nghe nói Dương Kế Trầm chơi đua xe, nên lập tức liên tưởng anh với nam chính trong phim. Có điều người trước mắt này lại thực sự có thể chạm đến được.

“Lát nữa đi qua xin phương thức liên lạc chứ?”

“Tao không đi đâu, mà đi đi.”

“Gì vậy, mà cũng thấy rất đẹp trai còn gì.”

“Tao xấu hổ lắm.”

“Chậc.”

Quý Vân Tiên dán vào tai Giang Nhiễm rồi nói: “Xong đời, Trầm ca bị cướp đi rồi.”

Ý nghĩa của từ cướp này rất đặc biệt.

Giang Nhiễm lấy tay đỡ gò má để làm ấm, sau đó thấp giọng nói: “Mày nói lung tung gì thế.”

Quý Vân Tiên cười đùa hí hửng: “Tao thấy hết rồi.”

“Thấy cái gì?”

“Mày với Trầm ca ôm nhau.”

Giang Nhiễm kinh hãi đến mức cảm cũng muốn rớt xuống đất, cô ôm nhau với anh lúc nào? Không... Không lẽ Quý Vân Tiên còn đoán được giấc mơ kia của cô?

Giang Nhiễm vừa nghĩ thế xong thì lại hơi chột dạ.

Quý Vân Tiên lấy cánh tay huých cô: “Hôm đón giao thừa ấy, hai người ôm nhau ở cửa còn gì. Hạ Quần chụp lại ảnh cả hai, chứng cứ rành rành đây, ừm, để tao cho mày xem.”

Quý Vân Tiên mở bức ảnh kia trong điện thoại ra, cô ấy cố tình xin Hạ Quần ảnh này, lúc đầu định hóng chuyện một chút nhưng về sau lại quên mất.

Trong ảnh, Dương Kế Trầm tựa vào cạnh cửa và cúi đầu nhìn cô, còn cô đứng trước người và ngửa đầu nhìn anh. Khoảng cách giữa hai người gần vô cùng, rất giống như đang ôm nhau.

Quý Vân Tiên: “Mày khai thật xem, có phải hai người thông dâm rồi không?”

Giang Nhiễm: “...”

Quý Vân Tiên truy vấn không ngừng, Giang Nhiễm chỉ biết dờ khóc dờ cười, cuối cùng hô Trương Gia Khải dẫn bóng mới rời được sức chú ý của cô ấy.

Một tiết học nhanh chóng kết thúc, mấy người Trần Hạo lại chưa ghi được bàn nào.

Quý Vân Tiên đứng lên phui mông: “Đi nào Tiểu Nhiễm, bọn mình ra quầy bán đồ vật mua nước.”

Quầy bán đồ vật cách sân bóng không xa, mà ở ngay sát cổng trường. Sau khi đi dạo một vòng, Quý Vân Tiên lấy một chai nước khoáng 3 tẻ, Giang Nhiễm thấy hơi lạnh nên mua cốc trà sữa, đi bán hàng trong quầy đồ vật sẽ hâm nóng lên cho.

Trà vừa pha xong hơi nóng, Giang Nhiễm ôm vào trong ngực.

Sân bóng rổ bên kia đã chuẩn bị tan trận.

Giang Nhiễm đi theo Quý Vân Tiên qua đó thì thấy Tiết Đan đứng ở bên kia. Dù là ngoại hình hay khí chất thì cô ta cũng là một người thật chói mắt.

Giang Nhiễm cũng đã nghe được ít tin tức, là sau khi chia tay với Trần Hạo, Tiết Đan đổi bạn trai ngay. Đó là nam sinh ở trường cấp 3 bên cạnh, người có tiền có thế, có điều dáng dấp người kia lại hơi giống Trần Hạo.

Lúc đầu Giang Nhiễm cũng không thấy gì, chỉ nghĩ đứa con gái muốn gió được gió muốn mưa được mưa như thế có lẽ rất phóng khoáng, hào phóng. Nhưng đến nay cô mới phát hiện ra Tiết Đan chỉ là một đại tiểu thư vênh váo tự đắc, mỗi chữ mỗi câu nói ra đều đâm thẳng vào cột sống người ta, lại luôn tạo ra những tin đồn khiến người ta phẫn nộ.

Có người hỏi: “Tiết Đan, không phải mà không quên được Trần Hạo đấy chứ?”

Tiết Đan khoanh tay, hừ lạnh một tiếng: “Loại đấy thì có gì mà không quên được, chơi bóng còn không ghi được bàn nào, như đồ bỏ đi ấy.”

“Tao thấy không trách Trần Hạo được, do mấy người kia giỏi quá thôi.

Nhất là người mặc áo trắng kia kìa, đẹp trai quá! Này Tiết Đan, mày quen người kia không?”

“Anh ta à...” Tiết Đan híp mắt: “Coi như quen đi.”

“Thế à? Giới thiệu chút được không? Đẹp trai chết đi được!”

Tiết Đan nhìn thoáng qua Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên ở một bên, sau đó liếc mắt chằm chọc: “Muốn làm quen anh ta à? Vậy mày phải hỏi xem Giang Nhiễm có đồng ý không.”

“Hả? Thế là thế nào? Giang Nhiễm là ai?”

Tiết Đan chậm rãi nói: “Giang Nhiễm ấy, kia, đứa buộc tóc đuôi ngựa kia kìa. Người ta là kim chủ của nó đấy, bọn mày muốn làm quen nhưng người ta còn gai mắt đó.”

Mấy nữ sinh bán tín bán nghi.

Trận bóng rổ kết thúc, Chu Thụ nói với nam sinh nhỏ kia: “Đánh không tệ, chơi vui lắm.”

Nam sinh cười hì hì: “Lúc nào rảnh chúng ta lại làm một trận.”

“Được thôi! Có lẽ về sau tôi vẫn sẽ đến tiếp đấy.” Chu Thụ liếc mắt nhìn Trương Gia Khải.

Anh ấy cười rồi đi thẳng đến chỗ Quý Vân Tiên.

Giang Nhiễm núp trong khăn quàng cổ hút trà sữa, rồi nhìn Quý Vân Tiên và Trương Gia Khải ân ái.

Quý Vân Tiên cầm khăn tay lau mồ hôi cho anh ấy và nói vất vả rồi, Trương Gia Khải bẹo mặt cô ấy rồi nói không vất vả.

Quý Vân Tiên vịn nước khoáng đưa cho Trương Gia Khải: “Uống nhanh đi.”

Giang Nhiễm vừa hút được đến ngụm thứ ba, thì trà sữa trong tay chợt bị người rút đi mất, cô sững ra rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Dương Kế Trầm cầm cốc trà sữa, rồi vừa uống vừa nhìn xuống cô từ trên cao.

Uống được mấy ngụm, anh lắc lắc cốc bởi bên trong đã gần hết rồi. Sau đó anh lại nhét vào trong tay Giang Nhiễm rồi bất mãn nói: “Hơi ngậy.”

Giang Nhiễm nhìn đầu ống hút bị cô cắn bẹp mà trong đầu như có trăm ngàn con ong mật đang bay, ong ong ong rì rì tới đau đầu.

Sao anh lại phải uống trà sữa của cô, sao anh có thể uống thẳng luôn như thế?

Mấy nữ sinh bên trên che miệng ghé vào thì thầm với nhau.

Ngay sau đó đã thấy người đàn ông kia khom người nói vào tai Giang Nhiễm, không biết anh nói gì mà tai Giang Nhiễm lại đỏ lên trong nháy mắt.

Mấy người Dương Kế Trầm còn phải đi tập xe, nên chơi bóng rổ xong cũng không ngưng nghỉ mà đi ngay. Quý Vân Tiên đang quyến luyến không muốn rời, còn Giang Nhiễm lại nhanh chóng tìm thùng rác để vứt cốc trà sữa kia đi, như thế đó là khoai lang bóng tay vậy.

Anh nói với cô: “Tối nay tôi lại đến.”

Hơi nóng vì hơi bóng rổ trên người anh vẫn chưa tan, hơi thở ấm áp khi nói chuyện cũng nóng cháy. Người này trời sinh có chất giọng khàn khàn gợi cảm, tuy chỉ là một câu bình thường nhưng khi được anh nói ra thì lại ám thêm chút cảm giác mập mờ.

Cũng may anh chỉ nói cho mình cô nghe, nếu không người ngoài nghe được không biết sẽ nghĩ thế nào.

Giang Nhiễm ngồi trên xe buýt, trên đường có một đoạn đang tu sửa gồ ghề lên xuống khiến cả người cô bị rung lắc thật mạnh. Nhưng đầu óc Giang Nhiễm lại dao động mạnh hơn, nhịp tim đập như tiếng chuông, thịch thịch thịch.

Buổi tối bình thường lại vì anh mà ngập tràn đủ loại cảm xúc.

Mấy ngày trước anh không đến, Giang Nhiễm cho là anh sẽ không đến nữa, sau lại chuyên tâm vào việc học. Giờ anh nói anh sẽ đến, thì cả người cô lại bị quấy nhiễu đến bất an.

Ăn cơm tối xong, Giang Nhiễm lên lầu thật sớm rồi khóa trái cửa phòng lại.

Cô ngây ra hồi lâu rồi mới bắt đầu làm bài tập, nhưng tai vẫn dựng lên để nghe động tĩnh nhà bên, nếu anh về thì sẽ có tiếng xe.

Hơn 8 giờ, bên ngoài truyền đến tiếng mô-tô. Không bao lâu sau, đèn của nhà bên sáng lên.

Giang Nhiễm không còn tâm trí nào mà đọc hiểu nữa, cô cứ chờ đợi trong bất an rồi đi tới đi lui trong phòng. Đi đi lại lại một lúc mệt rồi thì ngồi luôn xuống giường, cả người cũng ngã ra sau.

Giang Nhiễm thấy mình như phi tuyền cổ đại chờ Hoàng đế tới sủng hạnh vậy.

Vừa nghĩ như thế xong, cô lại tự đưa tay gõ vào đầu mình. Ví dụ này rất không thỏa đáng, quá không thỏa đáng.

Giang Nhiễm không đóng cửa sổ mà chỉ khép hờ, vì sợ anh gõ cửa mạnh quá sẽ quấy rầy đến Giang Mi. Cô cứ nằm trên giường nghĩ lung tung như thế, cửa sổ lại bị gậy phơi quần áo đẩy ra. Mấy giây sau, một trận gió lạnh lùa vào, trước mắt cô đã có thêm một bóng người.

Giang Nhiễm giật mình bật dậy từ giường. Dương Kế Trầm đặt một túi đồ lên bàn sách của cô, sau đó ngồi xuống không kiêng kị gì khiến chiếc giường nhỏ bị lún xuống một nửa.

“Cho em.” Anh nói.

“Gì ạ?” Giang Nhiễm đứng ra thật xa rồi hỏi yếu ớt.

“Tôi uống trà sữa của em còn gì, thấy em có vẻ không khỏe lắm, nên bù lại một cốc cho em.” Dương Kế Trầm xoa xoa tóc ướt, rồi nhắc cánh tay chỉ lên bàn sách của cô. Sau đó lại chống nửa người rảnh rang nhìn cô với vẻ cà lơ phất phơ.

Anh còn không biết xấu hổ mà nhắc đến.

“Không cần, anh... về sau anh đừng như thế là được.”

Dương Kế Trầm cười vô lại, lười biếng nói: “Vậy em cứ nhận đi, tôi cũng không hứa chắc về sau sẽ thế nào.”

Cái gì gọi là không hứa chắc về sau sẽ thế nào, lời này rất dễ khiến cho người ta mơ màng.

Giang Nhiễm nghẹn lại, càng không biết nói gì: “Anh...”

“Tôi làm sao?”

Giang Nhiễm cắn môi rồi thầm than một hơi. Khi thấy không nói lại được thì cũng không đôi co với anh nữa, mà chỉ muốn anh rời đi nhanh nhanh.

Cô khê đôi chủ đề: “Để em thoa thuốc cho anh đi, nếu anh thấy không đau nữa thì về sau đừng đến. Ngày đực ngày cái thế này thì có thoa cũng vô ích.” Càng nói về sau, giọng cô càng nhỏ, không biết do không đủ sức hay vì gì khác.

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Em muốn ngày nào tôi cũng đến?”

“Dạ?” Trong chốc lát Giang Nhiễm không hiểu được mạch suy nghĩ của anh.

Dương Kế Trầm cười cười, rồi đứng dậy bắt đầu cởi đai áo. Giang Nhiễm nhìn áo choàng tắm của anh thì sợ hãi nói: “Chờ một chút, chờ một chút!”

“Ừm?”

Nếu anh cởi ra, thì chẳng phải cả người chỉ còn độc một chiếc quần lót hay sao.

Giang Nhiễm nói uyên chuyên: “Anh như thế sẽ lạnh.”

Dương Kế Trầm: “Vẫn ổn, tôi không lạnh lắm.”

Anh đã cởi đai áo, Giang Nhiễm ngừng thở rồi đưa hai tay che mặt, sau đó nóng nảy xoay người, để lại cho anh một bóng lưng run run rẩy rẩy.

Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chú rồi buồn cười. Anh quăng áo choàng tằm lên giường cô.

“Giang Nhiễm...”

“Gì ạ...”

“Em quay đi chỗ khác làm gì?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

“Sao anh có thể cởi áo choàng tằm ra được!” Giọng cô hơi run rẩy, là cuống quýt, cũng là hoảng sợ.

“Lớn giọng như thế không sợ mẹ em nghe thấy à?” Dương Kế Trầm chậm rãi đi đến trước chân của cô, sau đó kéo hai tay của Giang Nhiễm xuống: “Đâu phải bên trong tôi không mặc gì.”

Giang Nhiễm nghe thế thì mở một bên mắt ra nhìn thử, sau đó mới mở nốt một bên còn lại.

Bên trong anh mặc quần đùi thể thao dài đến đầu gối, nhưng cô lại đối diện với lồng ngực của anh. Mùi sữa tắm thơm ngát xông vào mũi, không giống như mùi mồ hôi lúc chiều tối anh đứng nói chuyện với cô, tuy mùi mồ hôi kia cũng không làm người ta khó chịu.

Anh cầm cánh tay của cô, Giang Nhiễm thấy khá nóng nên giã ra mấy lần từ lòng bàn tay anh, cả tai cô cũng bất giác đỏ bừng lên.

Giang Nhiễm đánh mắt đi chỗ khác, cô quay đầu đi rồi đưa lưng về phía anh để lấy thuốc: “Em thoa thuốc cho anh.”

Dương Kế Trầm xoay người giãn gân giãn cốt.

Có lẽ đã lâu rồi anh không tập luyện bóng rổ, chiều nay lại chơi quá hăng hái nên xương khớp đã tê mỏi cả.

Dương Kế Trầm nói với người đứng phía sau: “Tối nay Giang sư phó xoa bóp nữa được không?”

Giang Nhiễm: “...”

“Đồng ý rồi à?”

Giang Nhiễm vội vàng phủ nhận: “Đâu có.”

Anh cười nhẹ một tiếng: “Được, Giang sư phó không muốn thì thôi vậy, coi như tôi vất vả uống công rồi.”

“Anh vất vả cái gì? Vất vả ném bóng vào em à?” Nghe lời anh thì như anh làm gì vì cô vậy. Nhưng Giang Nhiễm chỉ nhớ anh cố tình ném bóng vào cô mà thôi. Kỹ thuật ném bóng tốt như thế, sao có thể trượt tay được, người này xấu xa quá rồi.

Dương Kế Trầm khá hài lòng với phương thức thoa rượu thuốc của cô, phía sau lưng nóng rục nhưng cũng rất dễ chịu.

Anh nghe được lời này thì bật cười: “Đập vào đau à? Để tôi xem nào?”

Dương Kế Trầm xoay người, đưa tay vén mái của cô lên, Giang Nhiễm lại bất giác lùi về phía sau.

Giang Nhiễm: “Em không sao, vẫn chưa thoa xong, anh xoay người sang

chỗ khác đi.”

Dương Kế Trầm bất chấp tất cả kéo lại người cô ra trước mặt, Giang Nhiễm hoảng hốt chống tay vào ngực anh. Anh kéo gấp nên hai người đều ngã xuống giường phía sau, chìm trong đống chăn bông dày dặn.

Không biết trên giường cô để hộp bút hay thứ gì có đầu nhọn, mà vết thương sau lưng của Dương Kế Trầm đúng chạm vào đó, khiến anh không nhin được mà hít vào một hơi.

Giang Nhiễm chống hai tay vào lồng ngực của anh, lồng ngực cứng rắn nóng như sắt hun, nóng đến cả người cô đều bốc cháy.

Giang Nhiễm luống cuống muốn đứng lên, nhưng vừa nhắc đầu gối thì cả hai đều cứng người lại trong nháy mắt.

Dương Kế Trầm “ssh” một tiếng, rồi cau mày thành chữ xuyên (川) sâu hoắm, rõ ràng là ăn đau ăn khổ hơn vừa rồi gấp trăm lần.

“Đệt!” Anh chửi nhỏ một tiếng.

“Em đừng nhúc nhích!” Anh dùng hai tay mạnh mẽ giam cô lại.

Giang Nhiễm nằm sấp trên người anh, rồi run rẩy hỏi: “Anh... Anh... Anh không sao chứ?”

Anh nặng nề thở hển hển như đau đớn khó nhin.

“Xin lỗi... Em không cố ý...” Giang Nhiễm nuốt nước bọt, sợ hãi nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, anh hừ nhẹ một tiếng rồi khàn giọng nói: “Bây giờ hòa

nhau, em cũng đánh tôi một “bóng”.”

Hết chương 16.

Lời của tác giả:

Dương Kế Trâm: Về sau còn nhìn tên ngu xuẩn kia nữa, tôi ném bẹp đầu em.

Giang Nhiễm núp trong góc khuất mà run lấy bầy.

Chương 17

Đánh anh một “bóng”... “Bóng”...

Giang Nhiễm chợt mở mắt ra, khuôn mặt đã bóng rớt tới mức luộc trứng được.

Bài thi môn Sinh học lớp 11 cô luôn đứng thứ nhất thứ hai, đương nhiên cũng hiểu được “bóng” anh nói ở đây là gì.

Chỉ là sao anh có thể thản nhiên nói ra như thế, thực sự rất giống lưu manh.

Giang Nhiễm chạm phải con người thâm thúy hẹp dãi của anh, ánh mắt ấy như đang trêu tức vậy. Lòng cô càng như siết chặt, tim đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Đau đớn ở nơi đó đã giảm đi một chút, nên mặt mày Dương Kế Trầm cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Cô nằm sấp cả người trên người anh, trọng lượng rất nhẹ, mặc cũng rất ít, chỉ có một lớp áo giữ nhiệt và một áo khoác. Dương Kế Trầm dùng hai tay nắm lấy cánh tay cô, dường như chỉ ôm một cái là có thể giữ chặt được.

Cô vẫn hoảng sợ nhìn anh, sau còn rụt cổ lại, viền mũ cổ lông phác lên dáng vẻ mềm mại và ấm áp của cô.

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “Em... Em dậy được không?”

“Em dậy đi.” Khóe miệng anh ngậm ý cười yếu ớt, nhưng giọng điệu lại rất lỗ mãng.

Miệng anh thì nói vậy, nhưng lại không có ý để cho cô dậy. Hai tay anh vẫn luôn giữ lấy cô như trước, Giang Nhiễm làm thế nào cũng không tránh thoát được. Mà anh thì sao, vẫn luôn là vẻ xem trò vui.

Giang Nhiễm cuống lên rồi thốt ra tên của anh: “Dương Kế Trầm, anh buông em ra.”

Dương Kế Trầm cũng hơi giật mình: “Ồ, bây giờ biết tên tôi rồi?”

Anh nhìn mặt cô đỏ bừng thì không đùa nữa, mà trầm giọng nói: “Đừng lộn xộn, tôi cũng sẽ không thế nào với em.”

“Vậy anh buông tay.”

Dương Kế Trầm hơi lỏng tay, cô lập tức nhảy ra như thỏ, nhưng vẫn không nhảy ra khỏi phạm vi cánh tay dài của anh. Dương Kế Trầm đưa tay là tóm được người về.

Dương Kế Trầm ngồi trên giường, hai chân mở ra, mà Giang Nhiễm lại đứng giữa hai chân anh. Lần này cô không kéo đẩy nữa, bởi không muốn lại ngã ra giường với anh.

“Đứng yên, đừng nhúc nhích.” Anh ra lệnh.

Dương Kế Trầm ngửa đầu, đưa tay vén tóc mái của Giang Nhiễm ra. Thái dương của cô hơi sừng lên, nhưng cũng may là không quá nghiêm trọng.

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười: “Cũng may chưa ném em thành

ngốc, nếu không tôi đèn thế nào đây?”

Giang Nhiễm lùi ra phía sau một bước để giữ khoảng cách với anh, trong lòng nghĩ thầm đúng là anh cố ý thật.

Giang Nhiễm nhìn sang một bên, gương mặt cô vẫn đỏ bừng như cũ. Cô nói: “Thuốc đã thoa xong, anh về được rồi. Em thấy miệng vết thương của anh đỡ hơn mấy ngày trước nhiều rồi, không cần đến nữa cũng được.”

“Thoa xong rồi? Lúc này em mới nói vẫn chưa thoa xong mà?”

Giang Nhiễm: “Em nói thoa xong rồi chính là thoa xong rồi.”

Dương Kế Trầm đứng lên, rồi mặc áo vào mà không hoang mang: “Được, Giang sư phó bảo xong rồi thì là xong rồi. Vậy...”

Anh đi đến trước mặt cô rồi khom người: “Vậy hai ngày sau không đến nữa?”

“Ừm.”

Anh cười: “Qua hai ngày lại đến vậy.”

“Anh!” Giang Nhiễm lại á khẩu không trả lời được lần nữa.

Dương Kế Trầm hơi nghiêng đầu, môi mỏng xích lại gần mặt cô rồi cà lơ phất phơ hỏi: “Chẳng may hai ngày nữa phía dưới của tôi bị tụ máu thì sao? Em làm người ta bị thương mà không chịu trách nhiệm à? “Bóng” này của tôi quý hơn quả bóng kia nhiều đấy, em nói có đúng không?”

Giang Nhiễm hơi không biết phải nói gì, như thể có một tấm lưới dày kết ở yết hầu của cô vậy. Lần này mặt cô không chỉ có thể luộc trứng gà, mà còn

tráng bánh thêm sốt cà chua được nữa.

Giang Nhiễm thấy hai bên tai mình như đang bốc hơi. Cô đẩy Dương Kế Trầm ra, rồi giương mắt nhìn anh chăm chăm, nhưng giận mà vẫn không dám nói gì.

Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt mỉm cười, rồi càng ngày càng thấy Giang Nhiễm đáng yêu.

Mới đầu chú ý đến cô là vì lời của thầy tướng, sau đó vốn không định can thiệp vào chuyện ở KTV, bởi chuyện vô bổ như thế anh cũng lười tham gia. Nhưng khi thấy vẻ nơm nớp lo sợ của cô, thì anh bất chợt mềm lòng rồi ra tay trợ giúp.

Chưa từng gặp mặt mà anh đã được nghe về người này hai lần liền. Hai thầy tướng đều nói như vậy, rồi xuất phát từ tò mò, anh cũng rất muốn biết cô là người thế nào.

Đúng như thầy tướng nói, là một cô bé có tính cách dịu dàng. Cũng như thầy phong thủy bảo, dường như anh đã dọa cô sợ rồi. Cô vừa thấy anh là sẽ trốn đi như gặp phải ôn thần. Nhưng cô như thế lại trêu rất vui, chỉ trêu chút thôi là mặt đã đỏ lên rồi.

Sau nhiều lần tiếp xúc, Dương Kế Trầm phát hiện cô thực sự rất đáng yêu.

Thấy cô giận đến đỏ bừng rồi anh mới dừng lại. Nhưng sau đó lại thật sự chọc tức người ta, cũng khó mà đỡ được.

Càng là người tốt tính thì khi giận lại càng khó đỡ.

Dương Kế Trầm vỗ vỗ đầu cô: “Tìm viên đá chườm đi, nếu vẫn không ổn thì ra ngoài trời tuyết làm lạnh cũng được. Đi đây.”

Hơi ấm và lực từ lòng bàn tay anh vẫn còn sót lại trên trán, lòng Giang Nhiễm bất ổn không thôi, sau đó đầu óc lại vì lời nói hạ lưu của anh mà căng phồng. Cô sững sờ nhìn Dương Kế Trầm nhảy cửa sổ đi mất, anh giống như nhân vật chính thần bí trong phim hoạt hình vậy, cứ chọt đến rồi chọt đi.

Giang Nhiễm mau chóng khóa cửa sổ lại, rèm cửa cũng kéo vào không để lọt một khe hở. Cô rón rén đi tới cạnh cửa rồi vặn khóa, mở hờ nho nhỏ để nhìn ra bên ngoài phòng.

Dường như Giang Mi không phát hiện được gì.

Giang Nhiễm lại nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi trở về trước bàn sách.

Cốc trà sữa trên bàn kia được đựng trong túi giấy, nhìn bao bì bên ngoài thì khá cao cấp. Cửa hàng trà sữa bình thường đều cho vào túi nilon mà?

Giang Nhiễm do dự một lát rồi mở túi ra.

Bên trong không chỉ có một cốc trà sữa, mà còn có một hộp băng dán cá nhân, một chai thuốc đỏ, và một hộp bông ngoáy tai y tế.

Thân cốc trà sữa có dán giấy ghi chú, bên trên là chữ viết mạnh mẽ, cứng cáp, rất rõ ràng.

Ở đó viết: Nếu đầu còn khó chịu ở đâu thì gọi điện cho tôi, gần đây hơi bận. 150 ** ***179, Dương Kế Trầm.

Giang Nhiễm lấy tờ ghi chú kia xuống rồi nhìn một lúc lâu, còn lẩm nhẩm dãy số này trong lòng nhiều lần.

Trà sữa là vị nguyên chất, trân châu bên trong óng ánh mượt mà như hạt đậu màu đen vậy.

Giang Nhiễm thật sự rất thích uống trà sữa, có lẽ vì khi còn nhỏ chưa từng được uống, nên lớn lên uống bao nhiêu cũng không thấy ngán.

Khi còn nhỏ, cô từng xem một bộ phim hài hiện đại trên TV, trong đó có nhân vật chính là ông chủ bán trà sữa trân châu keo kiệt, lúc nào cũng ra sức bán hàng: Nào nào nào, đi ngang qua đừng bỏ lỡ, trà sữa trân châu ngon lắm, lại tốt cho cơ thể, uống trà sữa trước rồi uống thuốc sau.

Trà sữa trong cốc thủy tinh màu trắng giống như nước dừa, nhưng chắc chắn không phải mùi hương đó, dưới đáy cũng có trân châu đen. Khi đó Giang Nhiễm không hiểu vì sao lại gọi là trân châu, hay rốt cuộc nó là cái gì.

Khi cô còn nhỏ, ngành nghề về trà sữa còn chưa phát đạt đến thế. Không giống như bây giờ còn có cả chi nhánh, ở trên đường cũng có một hai quán, mà hương vị còn ngon hơn cửa hàng tư nhân khi đó rất nhiều.

Trà sữa Dương Kế Trầm mang đến vẫn còn ấm, nhãn hiệu dán trên cốc bị thấm ướt nên sắp bong ra.

Có lẽ anh đã cho cốc trà sữa vào ngâm trong nước ấm rồi mới mang sang.

Dòng nước ấm kia truyền từ lòng bàn tay tới khiến tim Giang Nhiễm như hẫng một nhịp, cô không ngờ anh là người tỉ mỉ đến thế. Nhưng vừa nghĩ đến vài lời thô tục kia của anh, cô lại không nhin được mà lầm bầm câu lưu manh.

Giang Nhiễm không ngờ chỉ vì một trận bóng rổ, mà lại sinh ra nhiều lời đồn đại đến thế.

Lúc đầu đồn cô được kim chủ bao nuôi, chính vào ngày bọn họ chơi bóng rổ với Trần Hạo, có người nói tận mắt trông thấy người kia hôn Giang Nhiễm ở bãi tập. Những người trong giới đua xe cũng chứng thực, trước đây không lâu Dương Kế Trầm mới có phụ nữ.

Giang Nhiễm nghe được thì coi như không biết, bởi trường học là một xã hội thu nhỏ, có lời đồn gì mà không có.

Nhưng Quý Vân Tiên tính tình nóng nảy lại không như thế. Ngày đó cô ăn cơm ở canteen với Quý Vân Tiên, có nữ sinh ngồi bên trông thấy Giang Nhiễm, thì bắt đầu thảo luận vấn đề kim chủ, đã vậy còn nói không nhỏ, giống như cố tình nói cho các cô nghe vậy.

Nói sau lưng thì coi như thôi đi, đằng này lại nói trước mặt nên Quý Vân Tiên không nhịn nổi nữa. Cô ấy đập đũa xuống bàn, rồi nhìn chăm chăm mấy người kia: “Miệng mấy người rảnh lắm à? Dùng để ăn cơm không đủ còn định dùng để nói láo?”

Trong canteen còn có các thầy cô giáo, Giang Nhiễm không muốn làm lớn chuyện nên kéo cô ấy: “Đừng nói nữa, không sao.”

Quý Vân Tiên lo cho Giang Nhiễm nên khẽ cản môi trường mấy người kia.

Mấy nữ sinh kia thấy hai người chỉ bộc phát ngoài miệng, nên vẻ khiếp đảm trong lòng cũng mau chóng biến mất. Họ cười nói: “Tức giận như thế làm gì, bọn tao cũng nghe nói vậy thôi.”

Quý Vân Tiên cười lạnh: “Ờ, vậy xin hỏi mấy người nghe vị ăn no rừng mỡ nào nói?”

Một nữ sinh trong đó nói: “Hôm trên sân bóng rổ đó, Tiết Đan nói vậy, còn

nói từng gặp mấy người cấu kết làm bậy ở Huy Hoàng với vị kim chủ kia nữa. Này, đừng có trừng tao, là Tiết Đan nói.”

Quý Vân Tiên hiểu rõ: “Tiết Đan à... Mà nói là người thích Trần Hạo đúng không, nhưng Trần Hạo không thích Tiết Đan đâu. Mà nghĩ lại thì đúng là gặp được nó vênh vênh tự đắc ở Huy Hoàng thật, nhưng cuối cùng vẫn cụp đuôi chạy mất đấy thôi.”

Mấy nữ sinh kia rất hứng thú nên truy vấn: “Cụp đuôi chạy gì cơ?”

Quý Vân Tiên ngoài cười nhưng trong không cười: “Bọn mày đến mà hỏi.”

Cô ấy kéo Giang Nhiễm, rồi bưng khay đồ ăn đi đổi chỗ ngồi ăn cơm khác.

Chưa đầy một ngày, trong trường đã truyền tin Tiết Đan bị Trần Hạo đá, vì thật ra Trần Hạo vẫn luôn thích Giang Nhiễm, mà Tiết Đan lại giở trò tung tin đồn nhảm.

Ngay sau đó còn có phiên bản chi tiết hơn. Có người nói Tiết Đan muốn đánh Giang Nhiễm ở Huy Hoàng, nhưng bị vị kim chủ kia ngăn lại. Thật ra đó không phải kim chủ, mà là bạn trai của Giang Nhiễm, người này chơi đua xe.

Còn cả những bạn học có chút quan hệ đến tìm Giang Nhiễm để nghe ngóng, nhưng Giang Nhiễm chỉ cười cười lúng túng mà thôi.

Gió êm sóng lặng chưa được hai ngày, thì Giang Nhiễm lại phát hiện vài chuyện kì lạ. Không biết từ khi nào sách vở trong ngăn bàn của cô đã biến mất, giờ nghỉ trưa quay về thì bên trong bị nhét đầy các loại rác. Quý Vân Tiên cũng phàn nàn rằng không biết ai xì lốp xe mới mua của cô ấy.

Một lần, hai lần, ba lần...

Người thần kinh thô như Quý Vân Tiên cũng nhận ra điểm không thích hợp, cô ấy tức giận nói: “Chắc chắn là Tiết Đan! Không ngờ nó xấu xa đến thế!”

Giang Nhiễm không nghĩ ra cách giải quyết nào tốt hơn, nên chỉ có thể lên chào hỏi chủ nhiệm lớp, rồi nói rằng sách vở trong ngăn bàn của mình luôn bị mất, xin các thầy cô để mắt giúp một chút.

Vì bị mất bài thi và sách bài tập nên tiết tấu của tiết học và tiến độ học tập cũng bị gián đoạn. Thầy giáo rất phiền não, dù là học sinh ngoan thì cũng không nhin được mà nói vài lời. Khi biết có người cố ý làm vậy thì thầy lại thở dài rồi lắc đầu nói: “Học sinh bây giờ ấy à, tâm tư chẳng đặt vào việc học nữa rồi.”

Các thầy cô giáo khác trong văn phòng trêu chọc: “Thế lúc còn trẻ, tâm tư thầy có tập trung vào việc học không?”

Mấy vị thầy cô giáo đều cười vang.

Giang Nhiễm âm thầm rời khỏi văn phòng, sau đó thu dọn cặp sách để về nhà.

Hôm nay trời âm u, gió lạnh tới thấu xương, Giang Nhiễm bước xuống từ tòa nhà dạy học mà cũng phải run rẩy.

Quý Vân Tiên cho cô một miếng dán giữ nhiệt: “Dán vào lưng đi, ấm lắm.”

Giang Nhiễm xua tay: “Để lần sau.”

“Tao định đi gặp Gia Khải, hôm nay bọn họ ăn cơm ở nhà hàng, muốn đi cùng không? Tao gọi xe.”

Hai người cùng đi về hướng cổng trường, Giang Nhiễm lắc đầu: “Tao không đi đâu, mày đi đường cẩn thận, tối để anh ấy đưa mày về.”

Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên tách ra ở bến xe buýt. Cô lên chiếc xe buýt kia để về nhà, nửa đoạn đường đầu trên xe luôn chen chúc như lọ đựng cá mèi vậy.

Tới lúc đi ngang qua chợ thực phẩm thì số người giảm đi một nửa, còn có thể có ghế ngồi.

Giang Nhiễm lấy cuốn sổ nhỏ học từ đơn ra theo thói quen, rồi lung la lung lay bước về từ bến xe.

Bầu trời đen kịt như muốn sụp xuống, trông như chỉ cần đưa tay là chạm được vào tầng mây vậy. Gió bắc gào thét rồi bẻ gãy cành cây ngô đồng lớn và nện xuống giữa đường.

Giang Nhiễm giật mình, sau đó giữ chặt cổ áo mà bước nhanh về phía nhà mình.

Cô đi chưa được mấy bước thì chợt thấy có gì đó không đúng.

Dường như sau lưng có tiếng bước chân sột soạt, mà cô dừng lại thì tiếng bước chân kia cũng dừng.

Trong đầu Giang Nhiễm chợt hiện ra cảnh mấy tên trộm cướp trong phim truyền hình theo dõi người khác thế nào. Lòng tơ trên người cô mau chóng dựng đứng cả lên, sau đó Giang Nhiễm nâng chân chạy đi, mà dường như phía sau lại không còn tiếng bước chân nữa.

Cô chạy về phía trước rồi quay đầu lại nhìn, ở chỗ ngoặt của giao lộ có mấy

cái bóng khuất dạng.

Chương 18

Tại phòng ăn cao cấp tầng 3 của nhà hàng.

Đây là một nhà hàng đồ Nhật, bốn phía là nước, khi nhấc rèm gỗ lên sẽ thấy dòng suối nhỏ róc rách bên ngoài. Vì nhiệt độ không khí quá thấp nên bề mặt suối đã kết băng.

Trong phòng ăn có tiếng nhạc mơ hồ quanh, nhưng lại rất an tĩnh.

Trịnh Phong nhấp một ngụm Thiết Quan Âm, sau đó cũng không nói nhảm mà mở miệng hỏi dứt khoát: “Cậu định cứ tách ra như thế à?”

Dương Kế Trầm cũng hơi ngạc nhiên với bữa cơm này. Lúc đầu anh nghĩ vài ngày trước Trịnh Phong gọi Lão Ngũ đến thuyết phục không thành thì không có động thái gì nữa, nào ngờ ông ấy lại gấp gáp, rồi không nhịn được mà tự chạy đến.

Có điều Trịnh Phong cũng là người thẳng tính, không giống như Lão Ngũ mở đầu còn phải rào đón vài câu, luôn là vè a dua a tòng.

Cánh tay Dương Kế Trầm khoác lên lưng ghế bệt, anh lười nhác cười một tiếng: “Tôi cũng không cần gì, thì sao phải ở dưới trướng rồi để ý sắc mặt của ông.”

“Đội xe của tôi có sân bãi huấn luyện tốt hơn, có thể có cả chỉ đạo viên chuyên nghiệp, đây gọi là để ý sắc mặt à?”

“Bị ông quản lí mà còn không để ý sắc mặt của ông?”

Trịnh Phong cười một tiếng, cũng đã quên đi ân oán trước đó. Ông ấy chỉ thấy đây là một tay đua có năng lực và thực lực nên có ý muốn bồi dưỡng, trợ giúp anh lên một tầm cao mới. Nhưng hết lần này tới lần khác, người này vẫn luôn ngạo mạn không thôi.

Đối với Trịnh Phong mà nói, Dương Kế Trầm giống như ngựa hoang vậy, là một con ngựa hoang rất khó thuần phục, và dường như cũng không có điểm yếu nào để bị nắm thóp. Nếu không phải có tính phóng khoáng tự do, kiêu căng khó thuần như thế, thì có lẽ người này cũng không đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Trịnh Phong nhìn về phía mấy người Chu Thụ: “Vậy mấy người các cậu thì sao, tuổi còn trẻ mà cũng định lông bông cả đời à?”

Chu Thụ phì cười: “Trẻ mới lông bông chứ, già rồi mới mau chóng tìm người chống lưng.”

“Được, mấy cậu đều nghĩ như nhau cả.” Trịnh Phong châm điếu thuốc rồi nói: “Dương Kế Trầm, cậu đừng nói cái gì mà không cần với tôi. Nếu cậu nhìn thoáng được, thì nửa năm sau có thể tham gia CSBK (1). Thực sự không muốn làm tay đua MotoGP vô địch Trung Quốc à?”

(1) CSBK (China Superbike Championship): Giải đua siêu mô-tô Trung Quốc.

Dương Kế Trầm phả ra một hơi khói, rồi như cười như không nhìn ông ấy: “Ông muốn vô địch Trung Quốc đấy chứ?”

Trịnh Phong đã qua 40 tuổi, nhưng lại không người đầy dầu nhờn như các

huấn luyện viên đua xe khác. Mà ông ấy rất khí khái, mặc âu phục như người làm ăn, càng không khó để nhìn ra lúc trẻ đây là một người anh tuấn.

Trịnh Phong rất nhức đầu về người tên Dương Kế Trầm này. Hai năm nay đã nói hết lời, cũng đã ra hiệu ngầm rất nhiều, lần này ông ấy thực sự không ngời yên được nữa nên muốn tìm anh nói chuyện tử tế, nhưng làm thế nào cũng không thuyết phục được.

Trịnh Phong chấp tay trên đùi rồi nói: “Phải, tôi rất muốn. Nhưng lúc trẻ đã mất đi cơ hội, bây giờ đi đứng không tiện, không thể lại đi thi đấu nữa. Nếu tôi nghiên cứu XX, tôi sẽ muốn làm người đứng đầu về XX. Nếu tôi nghiên cứu lúa nước, tôi sẽ muốn làm người đứng đầu về lúa nước. Cũng như vậy, ngạch đua xe Trung Quốc này vẫn còn trống, tôi muốn dùng danh nghĩa vô địch để bổ sung vào đó. Đây là địa vị vinh quang không bao giờ thay đổi được.”

Ông ấy dừng một chút rồi nói: “Dương Kế Trầm, chỉ có cậu mới đủ thực lực để vượt qua tôi mà làm người vô địch này.”

Dương Kế Trầm thu lại mấy phần ý cười như đang suy nghĩ, một lúc sau anh nói: “Muốn tôi gia nhập đội xe của ông?”

Trịnh Phong thấy thái độ của anh đã thoải mái hơn nên nhượng lông mày: “Có hứng thú rồi à?”

Dương Kế Trầm: “Được thôi.”

Lời này vừa nói ra, mấy người Chu Thụ đều mở mắt thật to .

“Trầm ca!”

Dương Kế Trầm không nhanh không chậm bổ sung: “Ông đá Lục Tiêu đi

thì sao?”

Vẻ mặt Trịnh Phong trầm xuống ngay lập tức: “Cậu có ý gì?”

“Ông nói xem là ý gì?”

Trịnh Phong biết rõ tính tình của Lục Tiêu, nói khó nghe một chút thì chính là một tên bại hoại. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng Lục Tiêu cũng có chút thực lực trong giới đua xe, ít nhất hẳn ta vẫn đứng thứ nhất thứ hai trong đoàn.

Hai người này luôn giành vị trí thứ nhất và thứ hai, Lục Tiêu bụng dạ hẹp hòi nhưng thua không ngóc đầu lên được. Có vẻ như Trịnh Phong cũng biết ít nhiều những thủ đoạn đù giỡn sau lưng của Lục Tiêu, thế nhưng Dương Kế Trầm cũng không phải người dễ chọc.

Cứ giằng co như thế đến khi chuông tin nhắn điện thoại trên bàn reo lên. Đó là tiếng thái giám bên cạnh nương nương hô: Khởi bẩm Hoàng thượng, có một tin nhắn mới.

Quý Vân Tiên lúng túng cầm điện thoại qua rồi cúi đầu xuống, ấn mở mục tin nhắn.

Trương Gia Khải cười nhẹ rồi sờ lên đầu cô ấy, nhưng sau đó người Quý Vân Tiên chợt siết chặt.

Trương Gia Khải phát hiện có điều kì lạ nên lại gần: “Sao thế?”

Quý Vân Tiên đưa tin nhắn cho Trương Gia Khải đọc, sau đó vừa tức vừa nói: “Chắc chắn là Tiết Đan, chắc chắn là nó tìm người theo dõi Tiểu Nhiễm để hù dọa. Thật đáng ghét!”

Tin nhắn Giang Nhiễm gửi tới có viết: Vân Tiên, hình như có người theo dõi tao. Mà đến nơi chưa?

Dương Kế Trầm cũng lườm quanh co với Trịnh Phong, lúc nghe Quý Vân Tiên nhắc đến Tiểu Nhiễm, anh mới chợt nhớ đã mấy ngày rồi không nhìn thấy cô.

Trong khoảng thời gian này quá bận rộn, việc thi đấu đột nhiên đẩy lên sớm hơn, sân bãi luyện tập mà thành phố nhỏ như Mạc Thành này có thể cung cấp chỉ to bằng bàn tay, muốn luyện tập cũng phải xếp hàng chờ. Trương Gia Khải phải tìm một chỗ trống không có người, nhưng cách nơi này hơi xa. Anh cứ đi sớm về muộn nên vốn không có thời gian để quan tâm tới Giang Nhiễm.

Dương Kế Trầm nhìn về phía Quý Vân Tiên rồi tiện miệng hỏi: “Theo dõi gì?”

Quý Vân Tiên thẳng tính, luôn có gì nói đó với những người quen biết, huống hồ nhiều ít gì Dương Kế Trầm cũng biết nguyên do của việc này.

“Không hiểu sao mấy ngày nay Tiểu Nhiễm đều mất sách, trong ngăn bàn còn bị nhét đầy rác, kể cả xe của em cũng bị xì lốp nhiều lần. Tiểu Nhiễm vừa nói với em hình như có ai theo dõi nó.”

Dương Kế Trầm nghe mấy trò xiếc ngây thơ này thì cười: “Đắc tội với ai à?”

Quý Vân Tiên: “Anh còn nhớ Tiết Đan ở Huy Hoàng lần trước không, nó nói lung tung ở trường rồi về sau tin càng loạn đi càng loạn. Chắc chắn là nó thấy mất mặt, nên đổ hết cơn tức lên đầu Tiểu Nhiễm.”

Dương Kế Trầm không ngờ ân oán giữa mấy đứa nhóc lại có thể kéo dài

lâu đến vậy.

Quý Vân Tiên thở hồn hển nói: “Tiết Đan như nữ lưu manh ấy, còn tìm người theo dõi, nó không sợ bị báo cảnh sát bắt lại hay sao!”

Dương Kế Trầm vuốt vuốt bật lửa trong tay, vỏ kim loại vuông vức cứ xoay tới xoay lui khiến đầu ngón tay rất có khuynh hướng cảm xúc.

Quý Vân Tiên nói vậy, động tác trên tay Dương Kế Trầm bỗng ngừng lại, anh cầm bật lửa mà vẻ mặt trầm xuống mấy phần.

Trịnh Phong không để ý đến màn chen ngang này, ông ấy đưa điều thuốc cho Dương Kế Trầm, rồi tiếp tục chủ đề vừa nãy: “Cậu đừng nói đùa với tôi, Lục Tiêu đã theo tôi 2 – 3 năm rồi, nếu có đủ thiên phú thì chắc chắn có thể vượt qua cậu. Tôi đây chỉ nhìn vào tài năng, mặc kệ cậu ta làm gì ở ngoài.”

Dương Kế Trầm liếc qua điều thuốc nhưng không cầm, sau đó nhìn về phía trước mà thờ ơ nói: “Đói không?”

Trịnh Phong nhướng mày, không hiểu anh đang có ý gì.

Dương Kế Trầm: “Đói thì ăn, ăn no rồi thì đi. Huấn luyện viên Trịnh, bữa này tôi mời.”

Trịnh Phong biết ngay người này không được lời gì hay ho. Ông ấy ném danh thiếp cho Dương Kế Trầm: “Nghĩ thông suốt thì đến tìm tôi.”

*

Giang Nhiễm thấp thỏm không yên qua một đêm. Thật ra cô vẫn không xác định được chuyện này, có lẽ tối qua chỉ là hoa mắt hoặc do cô tưởng tượng

ra mà thôi.

Buổi sáng đến trường nhìn thử, trong bàn vẫn đầy rác như dự đoán.

Giang Nhiễm lấy túi nilon trong túi quần ra, sau đó moi từng ít rác ra. Trong đó có vỏ bánh quy Oreo, có kẹo cao su, có que cay, có khoai tây chiên, tất cả những thứ hổ lốn đều nhét vào chung một chỗ. Những miếng vụn dính trên tay cũng khiến người ta rất khó chịu.

Chợt bên người cô có thêm một bóng người, Giang Nhiễm ngẩng đầu lên thì thấy Trần Hạo.

Từ sau lúc ở KTV về đến giờ, bọn họ vẫn chưa nói chuyện với nhau.

Giang Nhiễm nghĩ, có thể nào cũng không phải cậu ta ngại ngủ hay mộng du mà đứng ở cạnh bàn của cô.

Cô vẫn nhẹ giọng hỏi như chưa có gì xảy ra: “Có chuyện gì à?”

Trần Hạo kéo Giang Nhiễm, rồi thuận thực dọn đống rác trong ngăn bàn giúp cô. Cặp sách trên lưng cậu ta vẫn chưa bỏ xuống, đây là vừa mới tới rồi.

Ở lớp chỉ có 3 – 4 người, trong không khí mù mịt của trời Đông giá rét, hai bạn học kia đang ngồi một bên vừa gặm bánh bao vừa học thuộc lòng.

“Cảm ơn.” Giang Nhiễm buộc kín túi nilon lại rồi đi ra ngoài. Lớp của họ không có thùng rác, ở cuối hành lang mới có.

Trần Hạo đi theo ra ngoài: “Giang Nhiễm.”

“Ừm?”

Bước chân của Trần Hạo hơi trầm xuống, giọng cậu ta cũng vậy: “Xin lỗi.”

Cậu ta đang xin lỗi vì hành vi của Tiết Đan.

Giang Nhiễm nói: “Cậu có thể bảo cậu ta đừng làm những chuyện thế này không, không vui đâu.”

“Tôi không liên hệ với cô ấy nữa rồi.”

“Vậy quên đi.”

Giọng Giang Nhiễm sạch sẽ mà ôn hòa, cũng không hùng hổ chút nào. Giống như bạn muốn mua một cốc nước, chủ cửa hàng nói không có, nên quên đi đơn giản vậy thôi.

Trần Hạo: “Tối nay tan học xong đợi tôi một chút được không?”

Giang Nhiễm nhìn cậu ta mà hơi chần chừ.

Trần Hạo nói: “Muốn nói với cậu mấy lời thôi, nếu bây giờ cậu —— ”

Giang Nhiễm vứt rác đi rồi nói: “Tan học rồi nói sau.”

Đoạn nói chuyện buổi sáng này mau chóng bị Giang Nhiễm quên mất. Đầu tiên là cô giáo Tiếng Anh đột nhiên giao bài trắc nghiệm nhỏ, rồi thầy Toán cũng phát minh ra phương pháp học tập mới, tới giờ nghỉ trưa họ mới được thở một chút.

Quý Vân Tiên bực bội đến ăn không ngon.

Giang Nhiễm buồn cười nhìn cô ấy: “Bảo mày học thuộc rồi mà lại.”

“A a a a! Tao muốn điên mất, ai biết tự nhiên cô lại kiểm tra! Tiêu rồi, tao nghĩ lần này 90 điểm cũng không được nữa!”

Giang Nhiễm gặm bánh bao nhân thịt xong thì lấy điện thoại ra xem giờ, định tính xem còn bao nhiêu thời gian để làm ít đề, vậy mà màn hình điện thoại lại có một tin nhắn chưa đọc.

Tin nhắn đến từ dãy số lạ: Sau khi tan học, tôi chờ em ở cổng trường.

Trong lòng Giang Nhiễm hơi hoảng hốt, tưởng rằng chộc phải người nào không nên dây, sau giờ học họ đến trường để gây chuyện, rồi chặn không cho cô đi. Nhưng nhìn đi nhìn lại dãy số này thì lại thấy hơi quen.

150...

Giang Nhiễm chợt nghĩ đến một người, cô lại móc điện thoại mới cất vào ra rồi tỉ mỉ so sánh dãy số.

Đúng là anh thật.

Anh... Anh đến tìm cô làm gì?

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, đoàn người thu dọn đồ đạc rồi lập tức giải tán như thoát thân.

Sau khi tách ra với Quý Vân Tiên ở cổng trường, Giang Nhiễm cũng nhìn trái nhìn phải nhưng không thấy Dương Kế Trầm trong đám người hỗn tạp.

“Giang Nhiễm.”

Có người vỗ vào vai trái của cô.

Hơi thở của Trần Hạo hơi bất ổn: “Cậu đồng ý tan học xong đợi tôi rồi mà?”

Lúc này Giang Nhiễm mới nhớ ra: “Ngại quá, tôi quên mất.”

Mặt của Trần Hạo cứng đờ, yết hầu nhấp nhô như có gì đó nghẹn ở cổ họng.

Cậu ta cúi đầu xuống hít sâu mấy hơi, sau lại ngẩng lên nhìn về phía Giang Nhiễm: “Tôi và cậu qua bên kia nói chuyện đi, ít người.”

Cậu ta chỉ phố quà vặt ở gần trường, ở đây tuy gọi là phố quà vặt, nhưng thật ra chỉ có hai ba nhà mở ra mà thôi, trừ giờ cơm thì nơi này rất quạnh quẽ.

Đối diện phố quà vặt là một siêu thị lớn, siêu thị và phố quà vặt tạo thành một đầu hành lang, trên đó dựng mấy chiếc xe đạp siêu siêu vẹo vẹo.

Giang Nhiễm chưa đợi đi đến đó đã nói luôn: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, không sao.”

Cô cho là Trần Hạo muốn giải thích rõ và xin lỗi chuyện Tiết Đan, hoặc là an ủi cô một chút, nhưng Trần Hạo lại nói lời khiến người ta giật mình.

Cậu ta cúi đầu thật thấp, sau đó giải thích: “Xin lỗi vì để cậu bị cuốn vào, lần trước ở KTV cũng là tôi không tốt. Tiết Đan bên kia tôi sẽ nghĩ cách trả dần, tôi cũng chia tay với cô ấy rồi. Tôi không ngờ cô ấy sẽ làm những chuyện này với cậu, tôi nhất định sẽ nói với cô ấy. Tiểu Nhiễm...”

Một tiếng Tiểu Nhiễm này khiến lưng Giang Nhiễm cứng đờ.

Trừ Quý Vân Tiên ra, thì không có bạn học nào gọi cô như thế, như thế là quá thân mật rồi.

“Tiểu Nhiễm... Cậu không yêu người kia đúng không?”

Giang Nhiễm không ngờ Trần Hạo sẽ nhắc đến Dương Kế Trầm, sau đó cậu ta lại không kịp chờ cô trả lời mà vội vàng nói: “Cậu đừng ở bên anh ta được không, cậu cũng biết, tôi thích cậu lâu lắm rồi.”

Sau khi thua trận bóng rổ đó, Trần Hạo nhận ra rằng nếu mình còn không tranh thủ nữa thì sẽ muộn. Chuyện cậu ta có thể làm là đổi mặt với việc mình đã làm, rồi tới cứu vãn hình tượng của mình trong lòng Giang Nhiễm.

Vì đột nhiên bị tỏ tình nên Giang Nhiễm trở tay không kịp. Cô chợt không biết phải từ chối Trần Hạo một cách uyển chuyển thế nào, để cậu ta vừa yên lòng mà vẫn không ảnh hưởng đến lòng tự trọng của con trai.

“Trần Hạo... Tôi...”

“Không ngờ em được thích thế này đấy.”

Bỗng có giọng nam đầy từ tính truyền đến từ xa.

Giang Nhiễm ngược mắt nhìn lại, người kia đang cầm hai tay trong túi, đứng ngược sáng, cả người như được dát thêm một tầng viền vàng nên càng có vẻ biếng nhác và thêm khí thế bức người.

Chương 19

Giang Nhiễm thấy người này rất xuất quỷ nhập thần, rõ ràng vừa rồi chưa hề có ai xuất hiện ở nơi này.

Trần Hạo nghe được tiếng thì nhìn lại, rồi biểu cảm của cậu ta dần trở nên khó coi.

Dương Kế Trầm hơi híp mắt lại, anh ngậm điếu thuốc rồi tựa vào cây ngô đồng: “Đợi hai người nói chuyện xong nhé?”

Giang Nhiễm không đáp lại anh, mà kéo Trần Hạo đến một bên. Sau đó cô buông tay ra, nghĩ một lúc rồi mới thấp giọng nói: “Trần Hạo, tôi không yêu ai, nhưng cũng không có nghĩa là tôi đang cho cậu cơ hội. Tôi coi là... chuyện đã qua rồi.”

Đúng là trước đó cô có ấn tượng tốt với cậu ta. Người này biết nhảy biết hát, mặt mũi cũng nổi bật, mà mấu chốt là cậu ta rất tốt với cô, tốt theo kiểu nói chuyện cùng rất vui kia.

Nhưng từ đầu tới cuối vẫn không có ai phá tan sự mập mờ này, dường như cậu ta cũng tốt như thế với những người khác.

Quý Vân Tiên luôn nói Trần Hạo thích cô, nhưng người trong cuộc còn chưa nói gì thì sao có thể tin là thật. Huống hồ quan niệm của Quý Vân Tiên là tình yêu trên hết, cứ thấy có đàn ông con trai ở gần là đều gán thành đôi với cô được. Rồi cả về sau Quý Vân Tiên gán ghép cô và Dương Kế

Trầm, Giang Nhiễm cũng nghĩ cô ấy đã xem phim truyền hình nhiều quá rồi.

Khi cậu ta yêu nhau với Tiết Đan, Giang Nhiễm cũng không thấy mất mát gì. Chỉ là cậu ta vẫn đối tốt với cô như trước, vẫn tạo ra loại mập mờ không rõ khiến cô phản cảm, vì thế tránh được thì nên tránh. Giống như ngày diễn ra hội diễn cuối năm đó vậy, ánh mắt cậu ta nhìn cô thực sự quá mập mờ.

Cũng chính nhờ chuyện của Trần Hạo này khiến cô hiểu rõ cảm quan của mình. Cô không cần người kia quá hoàn mỹ, nhưng nếu thích cô thì hãy một lòng một dạ. Giang Nhiễm cũng không mong một nửa kia của mình sẽ giống Trần Hạo, rồi chọn tiền tài hoặc thứ gì khác không rõ trong đời mà từ bỏ cô.

Dù có thể bây giờ Trần Hạo đang còn rất trẻ và vẫn chưa đủ thành thực.

Trần Hạo liếc Dương Kế Trầm qua dư quang, rồi đột nhiên thấy mình như thăng nhóc vấp mũi chưa sạch không biết cạm sâu. Cậu ta tự cười giễu một tiếng, rồi hỏi lại câu thật sao?

Giang Nhiễm rũ mắt, không biết nên nói gì hoặc không có gì để nói nữa. Có mấy lời càng nói càng loạn, càng nói càng tổn thương người khác, chẳng bằng dừng lại thì hơn.

Trần Hạo không ngờ cô sẽ từ chối dứt khoát như thế, cậu ta cho là trong lòng Giang Nhiễm cũng hơi thích mình.

Trần Hạo kéo cặp sách như muốn đi, cậu ta nói: “Tôi sẽ đi nói chuyện với Tiết Đan, thật sự xin lỗi về mấy ngày này.”

Giang Nhiễm ừ, còn Trần Hạo nhanh chân rời đi.

Dương Kế Trầm thấy hai người nói chuyện xong rồi, thì sải bước chân dài đi qua, thuốc lá trên tay còn lại nửa điếu.

Giang Nhiễm sợ sách của mình sẽ lại bị người khác ác ý vứt đi, nên dù là sách có ích hay không có ích thì cô cũng nhét hết vào trong cặp. Mấy cân này đè nặng trên vai Giang Nhiễm, mà cô hơi gầy nên nhìn qua trông như bị đè xuống thấp còn một nửa.

Dương Kế Trầm nhìn cặp của cô hơi lạ thì đưa tay nhắc nhắc lên: “Em nhét hết của cải vào trong đấy à?”

Anh nhắc lên rồi lại buông lỏng, khiến Giang Nhiễm bị lực áp xuống mà lão đảo ra phía sau một bước.

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm đưa điếu thuốc ngậm lên miệng, mặt mày lại ngả ngớn: “Tôi còn tưởng là nam sinh nhỏ nào tỏ tình với em, thì ra là cậu ta. Si tình như thế mà sao không cầm ít sách hộ à, lát nữa ép đến em không cao được lên thì làm thế nào?”

Lời nói này của anh mang mấy phần trào phúng.

Giang Nhiễm không nghĩ nhiều mà cũng không để ý lắm, cô hỏi ngược lại: “Anh tìm em có việc gì?”

“Biết tôi nhắn tin cho em không?”

“Vâng.”

Dương Kế Trầm: “Thế mà em còn chạy loạn với cậu ta.”

“...”

Dương Kế Trầm dập thuốc lá rồi đưa tay xách cặp của cô: “Đi thôi, đưa em về.”

Giang Nhiễm chớp mắt: “Anh...”

Anh đến tìm là để đưa cô về nhà? Hình như hơi đột ngột quá.

Chẳng lẽ bên dưới của anh tụ máu thật, nên đến tìm cô tính số... ..

Này, cặp sách của cô!

Người này tự đi đến phía bên xe buýt mà không dừng lại, Giang Nhiễm phải bước thật nhanh để đuổi theo.

Trùng hợp là xe buýt cũng vừa mới đến, hai người cố lắm mới có thể đứng vững chân trên đó được. Giang Nhiễm bám vào cột, còn len lén liếc người bên cạnh vài lần.

Dương Kế Trầm khoác một bên quai cặp lên vai trái, một tay cầm vào tay vịn, một tay rút túi quần vẫn khinh cuồng như trước.

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “Để tự em đeo đi.”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng.

Giang Nhiễm: “...”

Xe buýt rẽ hướng, trên đường lại có hố nhỏ nên toàn bộ khoang xe đều lắc lư mấy lần. Cũng vì quán tính mà mọi người đều ngã ra sau.

Giang Nhiễm lung lay đụng vào ngực anh, Dương Kế Trầm cũng bất giác đưa tay ra đỡ cô.

Hôm nay cô mặc đồng phục, từ đầu đến chân đều là màu đen. Đồng phục rộng rãi khiến người lụng thụng không đẹp chút nào, có điều ai mặc vào cũng như nhau cả.

Chỉ là cô lộ ra cعن cổ trắng nõn.

Da của Giang Nhiễm không giống đa số những người da vàng khác. Lần đầu tiên trông thấy, Dương Kế Trầm đã phát hiện cô rất trắng, kiểu trắng này trơn nhẵn mà trong suốt, như thể mặt trời đổ xuống cũng không đen đi vậy.

Bả vai của Giang Nhiễm bị anh giữ chặt, cô đứng vững chân rồi lập tức lùi ra phía sau. Nhưng không ngờ trong khoang xe đã không còn chỗ để lùi lại, thậm chí người phía sau còn chen lấn cô một chút.

Bụp —— Giang Nhiễm lại đâm vào ngực anh.

Áo khoác của anh đang để mở, bên trong là áo len mềm mại, cả đầu Giang Nhiễm đều đâm vào đó. Cô có thể nghe được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh trong khung cảnh ồn ào này, nhịp tim ấy rất bình ổn, không hề giống nhịp tim gấp gáp như muốn vọt ra khỏi cổ họng của cô chút nào.

Trên đỉnh đầu chợt truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng, lồng ngực kia cũng hơi rung lên.

Giang Nhiễm quẫn bách đứng thẳng người, nhưng lại căng cứng mà không nhúc nhích được.

Họ cứ giằng co như thế đến tận bến dừng, lúc xuống dưới thì bên trong xe

lại chỉ còn ít người. Sắc trời đã tối hơn một nửa, rừng cây xung quanh đen thẫm trùng điệp liên tiếp như từng dãy điểm đen trên tờ giấy trắng.

Giang Nhiễm nhớ đến cảnh ngày hôm qua, nhưng cũng vì bên cạnh đang có người mà không sợ hãi đến thế. Cô đánh giá xung quanh một lúc, ở đây vẫn không một bóng người như khi cô về nhà lúc trước.

Giang Nhiễm xuống ở bên này, mà ngoài cô ra thì còn có thêm mấy ông bà lão cũng xuống dưới, chứ hiếm mấy người trẻ tuổi hoặc những người túm năm tụ ba.

Dương Kế Trầm đi vài bước thì thấy phía sau không có động tĩnh gì, lúc sau anh nhìn lại thì thấy cô đang cảnh giác dò xét bốn phía.

Đường nhựa để xe buýt đi cũng coi như rộng rãi, một bên còn lại là hàng cây thủy sam. Cô đứng ở giữa giao lộ, bóng hình màu đen nho nhỏ ấy nhìn từ xa tựa như bức tranh thủy mặc vậy.

Dương Kế Trầm dừng bước chân, rồi móc thuốc lá từ trong túi ra, châm lên một điếu.

Anh nói: “Sao, sợ có người theo dõi à?”

Giang Nhiễm nghe được lời này của anh thì không khỏi giật mình, sao cảm giác như lần nào anh cũng đoán đúng thế này.

Dương Kế Trầm cười cười: “Thế không về à?”

“À...” Giang Nhiễm đi theo anh.

“Anh đưa cặp cho em đi.” Cô nói.

Dương Kế Trầm ngâm thuốc lá, rồi lấy cặp sách từ trên vai xuống.

Giang Nhiễm: “Cảm ơn.”

Sau khi đi đến cửa nhà, Giang Nhiễm cũng không nhiều lời mà tự nhiên chuyển hướng về phía nhà mình, nhưng cổ áo phía sau lại bị người ta túm chặt.

Dương Kế Trầm: “Chạy nhanh thế làm gì.”

Dương Kế Trầm đưa cho cô một phong bì màu trắng: “Cầm lấy.”

Giang Nhiễm nhận lấy: “Đây là gì ạ?”

“Mấy ngày nữa thi đấu rồi, vé vào cửa.”

Vé vào cửa... Giang Nhiễm nhớ lần trước ở siêu thị, anh từng bảo cô đến xem anh thi đấu.

Dương Kế Trầm hơi khom người: “Không muốn à?”

Giang Nhiễm rút về phía sau, rồi nắm chặt phong bì: “Không phải... Hôm nay anh tìm em vì cái này à?”

Dương Kế Trầm nhướn lông mày: “Không lẽ đến xem màn tỏ tình chân thành của em?”

Giang Nhiễm ghen lời.

Dương Kế Trầm cười nói: “Mai gặp tình nhân nhỏ của em, chuyển lời cho cậu ta là đi X xong nhớ chùi đít.”

Anh nói xong thì đi vào trong sân nhà mình, để lại Giang Nhiễm không hiểu gì trong gió lạnh.

Đến hôm sau Giang Nhiễm mới hiểu được câu nói này của Dương Kế Trâm.

Cô đã đến phòng học với tinh thần nghênh đón ngăn bàn đầy rác, nhưng cuối cùng bên trong lại không có gì cả, mà rất sạch sẽ.

Cuối cùng Tiết Đan cũng không chơi trò mèo này nữa rồi.

Mà điều khiến người ta giật mình hơn nữa là giờ thể dục sáng sớm có phần kiểm điểm dưới cờ.

Trong buổi sáng mùa Đông trang nghiêm mà đìu hiu, Tiết Đan đứng trước cột cờ với vẻ mặt khó coi rồi căn rắng nói từng chữ: “Tôi muốn xin lỗi các bạn học và các thầy cô giáo, đặc biệt là bạn Giang Nhiễm lớp 12-1, vì nguyên do cá nhân và chút hiểu lầm mà dẫn đến phương pháp giải quyết sai lầm, rồi gây rắc rối không nhỏ cho các bạn học, các thầy cô và bạn Giang Nhiễm...”

Giang Nhiễm đứng ở dưới nghe được tên mình thì cả người lại căng chặt.

Cô không hiểu nổi lần kiểm điểm này của Tiết Đan.

Giang Nhiễm nhìn Trần Hạo đứng xếp hàng trong số các nam sinh, trong lòng lại nghĩ không biết có phải cậu ta nói với Tiết Đan không, nhưng Trần Hạo sao có thể thuyết phục được Tiết Đan đây?

Sau giờ thể dục buổi sáng, Quý Vân Tiên nhanh nhẹn kéo cô tới quầy đồ ăn vặt mua nước.

Quý Vân Tiên nói: “Sương quá đi mất, nó thử giở trò xấu nữa xem! Bây giờ cả trường biết hết rồi!”

“Sao tự nhiên lại như thế, mà đi tìm thầy cô à?” Giang Nhiễm đi song song với cô ấy, rồi hỏi bằng âm lượng chỉ hai người nghe được.

Quý Vân Tiên uống ực ực mấy ngụm trà xanh, rồi lơ đãng nói: “Tao tìm thầy cô thì nói được cái gì, chẳng lẽ nói Tiết Đan lớp 12-10 kia cố tình bắt nạt tao với mà, mong các thầy cô xử lý? Đã không có chứng cứ, cũng không nói mấy chuyện yêu đương ra được thì tao nói thế nào.”

“Thế thì lạ quá...” Giang Nhiễm căn ống hút trà sữa rồi lầm bầm.

Quý Vân Tiên hiểu rõ mà cười một tiếng: “Lạ chỗ nào, Trầm ca đó.”

Giang Nhiễm nghe được tên của anh thì cũng tập trung hơn, cô chột nhìn về phía Quý Vân Tiên rồi à một tiếng như nghi vấn.

Cả hai đi theo đoàn người vào tòa nhà dạy học, Quý Vân Tiên nói: “Tao quên kể cho mà nghe. Hôm trước tao đi ăn cơm ở nhà hàng với bọn họ còn gì, đúng lúc đó mà nhắn tin cho tao bảo có người theo dõi. Trầm ca hỏi một câu nên tao nói một chút với anh ấy. Ngày đó bọn họ có hẹn với huấn luyện viên gì đó, sau khi huấn luyện viên kia đi, Trầm ca nói chuyện với tao vài câu, mà toàn nói chuyện liên quan đến mà thôi. Dù không nói rõ ra, nhưng xem việc này thì rõ ràng là anh ấy đi tìm Lão Ngũ rồi. Lão Ngũ kia là chú hay bác của Tiết Đan còn gì, nếu không thì sao Tiết Đan lại ngoan ngoãn vào khuôn khổ như thế được.”

Giang Nhiễm thấy chuyện có vẻ đúng là như thế thật, chắc cũng chỉ có anh mới có sức uy hiếp như vậy mà thôi.

Cô nghĩ lại rồi thấy cả người hơi nóng lên, vậy là hôm qua anh đến trường

tìm gặp để đưa cô về thật.

Chẳng trách anh vừa đoán đã nói trúng việc theo dõi, ra là đã biết từ sớm rồi.

Mấy luồng gió xuyên qua tai Giang Nhiễm khiến những sợi tóc bên tai hơi phiêu đảng, gương mặt của cô lại nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Quý Vân Tiên: “Tao đang nói chuyện với mày đấy, có nghe thấy không? Mày đang nghĩ gì thế?”

Giang Nhiễm: “Nghe thấy.”

Giang Nhiễm hí hí mắt rồi nhìn về phía cô ấy: “Thế là... số điện thoại của tao cũng là mày cho?”

Quý Vân Tiên cười một tiếng ngượng ngùng: “Là bạn hết mà, lưu số cũng không có gì. Tiểu Nhiễm, mày giận à?”

Giang Nhiễm cười: “Có gì đâu mà giận.”

“Tao biết mày tốt nhất mà!” Quý Vân Tiên không tim không phổi dính chặt vào Giang Nhiễm, sau đó hỏi như trộm: “Trầm ca đi tìm mày à?”

Giang Nhiễm gật đầu.

“Tìm mày làm gì thế?”

“Cho tao một tấm vé, vé đến xem thi đấu.”

“! ! !” Quý Vân Tiên hưng phấn khiến tóc đuôi ngựa cũng tung lên: “Tao bảo mà, chắc chắn là Trầm ca có ý với mày.”

Lại là câu nói này, Giang Nhiễm hút vài ngụm trà sữa rồi bình tĩnh nhìn cô ấy.

Giang Nhiễm: “Làm gì có nhiều người có ý với tao như thế. Sao mà gặp người nam nào đến gần tao cũng nghĩ là họ có ý thế. Vân Tiên, mà tình lại đi, trên đời này không có nhiều kỳ tích tình yêu như thế đâu.”

Quý Vân Tiên phủ nhận: “Không, tình yêu là thứ tình cảm thần bí nhất trên đời này. Bản thân sự tồn tại của nó đã là kỳ tích rồi!”

Giang Nhiễm buồn cười mà nhìn Quý Vân Tiên, cô ấy vẫn luôn dồi dào sức sống như thế, giống như một chú ngựa chưa biết tận cùng thế giới, không đụng tường Nam thì không quay đầu.

Quý Vân Tiên nói về quan niệm tình yêu của mình xong thì chợt hỏi: “Thế mà có đi xem thi đấu không?”

Giang Nhiễm lắc lắc trà sữa trong tay, cô cúi đầu xuống khiến tóc mái chắn ngang tầm mắt: “Đi vậy...”

“Tốt quá, vậy chúng ta cùng đi. Đến lúc đó tao có nên đến tiệm cắt tóc tết tóc không, làm giống mấy kiểu tết trên TV ấy, ngẫu chết người.”

Quý Vân Tiên là người nói nhiều, cô ấy cứ bla bla bla không ngừng.

Giang Nhiễm nghe mà mất tập trung, trà sữa thơm ngọt tan ra trong miệng, đáy lòng cô lại như có chuồn chuồn đậu mà gợn lên từng đợt từng đợt sóng.

Hết chương 19.

Lời của tác giả: Đã đọc hết comment rồi, ý của mọi người cực thích hợp,

rất cảm ơn. Tôi sẽ đi theo tiết tấu của mình, không cần gấp gáp quá.

Tôi cũng nhân đây nói nhảm một chút.

Về phần ở đầu truyện, có vài độc giả nói là đọc không hiểu, thấy nữ sinh đi chơi với người lạ quá nguy hiểm.

Đúng là nữ sinh phải chú ý chuyện an toàn.

Nhưng trong mắt tôi thì chuyện này không có gì (ý kiến cá nhân)

Ví dụ trong vòng chơi game, tôi có quen một đại thần, biết cả nhân phẩm của anh ấy, sau đó đi gặp ở ngoài cũng thấy không có gì. Việc này cũng giống như Quý Vân Tiên và mấy người Trầm ca vậy.

Để tôi nói nhảm vài lời đi, vì nguyên do cá nhân nên cấp 3 với tôi không bận rộn chút nào, tất cả mọi người đều buông tuồng, những người vùi đầu vào học cho giỏi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Có lẽ đây chính là học tra rồi, bao gồm cả tôi nữa, cuộc sống lớp 12 cực kỳ nhẹ nhõm.

Vì thế tôi cũng chỉ có thể viết ra sinh hoạt cấp 3 rảnh rang như vậy.

Mà ở trong ấn tượng của tôi, nam sinh nữ sinh 17 – 18 tuổi đã rất thành thục rồi. Tuy nói là trẻ con nhưng lại rất thông minh, cũng không quá đơn thuần như thế.

Đương nhiên trong lớp cũng có những nữ sinh văn tĩnh, ít nói rất mềm mại đáng yêu và thật sự đơn thuần, ngoan ngoãn.

Chưa từng cảm nhận và chưa từng thấy không có nghĩa là không có, mỗi người đều có cảm nhận riêng biệt về thời cấp 3, tiếc là tôi không trải qua thời cấp 3 bận rộn. Khi đó bạn thân tôi học ở trường chuyên, cũng vì áp lực

thành tích mà khi về cứ khóc mãi, nhưng tôi lại không hiểu được.

Cuối cùng, dù thời cấp 3 của bạn như thế nào, thì mong sau kỳ nghỉ này bạn sẽ nhận được tin tốt, rồi được tới trường mình muốn học.

Đại học rất tốt đẹp, nhớ làm chuyện ý nghĩa trong 4 năm đại học nhé.

Còn nếu bạn vẫn đang học cấp 3, tôi thấy bạn không nên nhàn hạ như tôi thì tốt hơn, phải cố gắng mới được.

Chương 20

Trận đấu diễn ra vào cuối tuần, trước cuối tuần Giang Nhiễm nói với Giang Mi một câu rằng cô muốn đi mua sách ở hiệu sách với Quý Vân Tiên.

Tối thứ Sáu thường lơ lửng và yên tĩnh hơn ngày thường rất nhiều, Giang Nhiễm cúi đầu ăn cơm, rồi dùng giọng bình thường và tùy ý để nói điều này.

Lúc trước Giang Mi sẽ không hỏi nhiều, bình thường chỉ bảo đừng về muộn quá. Nhưng lần này Giang Mi lại không mở miệng nhanh như thế, mà lại dùng ánh mắt dò xét nhàn nhạt để nhìn cô.

Giang Nhiễm cố khống chế chút căng thẳng trong lòng rồi nhẹ giọng hỏi: “Mẹ ơi, không được đi ạ?”

Giang Mi há miệng, nhưng lại im lặng mấy giây rồi mới hỏi: “Mua sách gì?”

“Đề thi thử Toán và Tiếng Anh ạ, sắp nghỉ Đông nên con định làm ở nhà.”

“Ừm, đừng đi lung tung, mua xong nhớ về ngay.” Giọng của Giang Mi đều đều, như thể còn muốn nói tiếp điều gì.

“Con biết rồi.”

Giang Nhiễm ăn cơm tối xong thì trở về phòng mình, cô ngã xuống giường

rồi đếm lại những lần mình nói dối Giang Mi, ít nhiều gì cũng khoảng 10 lần rồi.

Thật ra chuyện đi xem thi đấu này cũng không có gì ghê gớm, khi đó Quý Vân Tiên lôi cô đi xem diễn ca nhạc trên trần, đi xem hội Chùa... Giang Mi cũng không nói gì.

Nhưng dính đến đua xe thì tính chất không còn như vậy nữa.

Có một số việc Giang Nhiễm có thể tự hiểu được, vì thế lần trước khi hỏi Giang Mi về người ở nhà bên, thấy vẻ mặt của bà không vui nên cô cũng không hỏi nhiều.

Dường như Giang Mi rất không thích tất cả những việc liên quan đến mô-tô. Giang Nhiễm nhớ khi còn nhỏ, chú Lưu mua hai chiếc xe máy, cô trông thấy thì đi qua sờ trái sờ phải. Chú Lưu ôm cô ngồi lên, nhưng chơi chưa được bao lâu thì Giang Mi về nhà trông thấy, sau đó cao giọng bảo cô xuống ngay.

Lúc đó Giang Mi mới chỉ 26 – 27 tuổi và chưa tốt tính được như bây giờ. Ngày ấy bà dễ nóng giận và xúc động, rồi cũng như luôn phải sống trong đau khổ cùng cực vậy.

Lúc đó Giang Nhiễm chỉ nghĩ mẹ thấy mình ham chơi rồi leo cao, lo cô bị ngã nên mới tức giận như thế.

Giang Nhiễm 7 tuổi học lớp lá ở nhà trẻ, cô giáo của các bạn nhỏ luôn thích nhắc đến những người thân trong gia đình, ví dụ như vẽ một bức tranh gia đình có ba mẹ và ông bà của em. Đến lúc này Giang Nhiễm mới phát hiện nhà họ rất ít người, nói theo cách khác là cô chỉ có một mình mẹ mà thôi.

Giang Mi đạp xe đến cửa trường đón Giang Nhiễm, cô vừa thấy bà thì vui

sửng chạy tới rồi hưng phấn hỏi: “Mẹ ơi, bố với ông bà ở đâu ạ?”

Lúc ấy mặt Giang Mi không còn chút ý cười nào nữa, nhưng bà ngại công trường nhiều người nên không nói gì, mà chở Giang Nhiễm về nhà.

Có điều trẻ con luôn thích hỏi mãi về một chuyện, lúc Giang Mi nấu cơm, Giang Nhiễm lại cầm bức tranh vẽ gia đình đến rồi hỏi lại về chuyện kia.

Khi đó Giang Mi trẻ tuổi nóng tính đã ném dao “xoảng” một cái lên thớt gỗ, bà nhìn Giang Nhiễm chăm chăm: “Về sau con không được hỏi lại chuyện này nữa! Con không có bố, cũng không có ông bà!”

Bà cao giọng nói khiến âm thanh quẩn quanh trong căn phòng trống rỗng, cũng khiến Giang Nhiễm sợ hãi mà òa khóc.

Mọi người đều nói tuổi nhỏ thì dễ quên chuyện, nhưng đến giờ Giang Nhiễm vẫn nhớ như in những lời kia của Giang Mi.

Giang Mi thấy cô khóc thì lòng lại mềm nhũn. Bà nói do mẹ không tốt, rồi hai mẹ con ôm nhau, giọng của Giang Mi dần run rẩy, mắt cũng đỏ cả lên.

Giang Mi vuốt ve mặt cô rồi khóc không thành tiếng: “Một mình mẹ cũng có thể chăm sóc cho con, Tiểu Nhiễm không có bố và ông bà cũng vui vẻ được. Mẹ không muốn gặp lại bố con nữa, Tiểu Nhiễm hiểu chưa. Mẹ rất khó chịu, ông ấy đã làm một việc khiến mẹ không bao giờ có thể tha thứ được.”

Tuy con trẻ còn nhỏ, nhưng cũng đã phân biệt được hai chữ “thích” và “ghét” này.

Thời học cấp 2, Giang Nhiễm cũng mua mấy món đồ chơi nhỏ và áp phích ở sạp hàng như những cô bé khác, sau đó đem về dán xanh xanh đỏ đỏ

trong phòng mình.

Tấm áp phích đó là ảnh Lưu Đức Hoa ngồi mô-tô, sau đó Giang Mi vào quét dọn phòng nhìn thấy thì đã xé ngay xuống.

Sáu bảy năm sau đó, Giang Mi đã kiểm chế lại tính tình của mình. Bà không để lộ nhiều cảm xúc nữa, mà quét dọn xong thì đi ra ngoài ngay.

Giang Nhiễm từng tìm cơ hội nói chuyện với bà Tôn, lúc đó bà Tôn chưa bị lẫn mà rất có tinh thần. Cô dạo đầu vài câu rồi hỏi: “Bà có biết bố cháu làm gì không?”

Dường như bà Tôn nghe tới người kia thì bắt đầu giận sôi, sau đó hùng hổ nói: “Sao bà biết anh ta làm gì được, thứ không đứng đắn. Nhóc con, cháu đừng nghĩ đến việc tìm anh ta, nếu không sẽ khiến mẹ cháu tức chết đấy!”

Giang Nhiễm cười cười: “Sao cháu đi tìm được ạ. Ông ấy... không tốt thật hả bà?”

Dù bà Tôn không chứng kiến những chuyện thời Giang Mi còn trẻ, nhưng ở chỗ neo người này, bà lại là người duy nhất Giang Mi có thể tâm sự cùng.

Bà Tôn càng nổi giận hơn, hai đầu lông mày cau chặt lại rồi ùng ùng nói: “Anh ta là thứ đốn mạt! Mẹ cháu tốt như thế mà không biết trân trọng, nếu ngày đó bị mù mắt thì cũng đáng đời! Ngủ bụi đời ăn cháo đá bát, rồi về sau cơm cũng không có mà ăn đâu!”

Mấy câu nói không đầu không đuôi này khiến Giang Nhiễm lờ mờ hiểu được gì đó.

Con gái thường cần trọng, vì thế có một số việc Giang Mi không nói nhưng cô cũng tự hiểu được.

Thứ có thể khiến một người phụ nữ vừa trông thấy đã thay đổi cảm xúc, nếu không phải là thích vô cùng thì sẽ là căm ghét đến cực hạn. Những món đồ như thế thường đại diện cho một người, bởi trước nay đồ vật và con người vẫn luôn gắn kết không rời.

Có lẽ bố cô có liên quan đến mô-tô, có lẽ ông ấy là mở cửa hàng mô-tô chẳng hạn. Nhưng nghe ý của bà Tôn thì chắc chắn không phải như vậy, có chăng là một tên trộm mô-tô không, hoặc ông ấy từng dùng mô-tô chở Giang Mi tới hang cùng chốn tận để rồi lưu lại những ký ức sâu sắc nhất.

Ông ấy là điều cấm kị của Giang Mi, đến bây giờ vẫn là vậy.

Năm nay Giang Nhiễm 18 tuổi, đã 18 năm có thừa mà Giang Mi vẫn không thể buông bỏ được.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Nhiễm chờ Giang Mi đi làm rồi âm thầm chạy ra khỏi nhà. Trước đó cô đã hẹn gặp Quý Vân Tiên ở bến xe buýt gần bãi đua xe rồi.

Năm ngoái Mặc Thành mới xây trường đua xe quốc tế Kim Mã. Điểm khác biệt của trường đua này với nơi khác là có khán đài. Tuy khán đài này cách trường đua một khoảng và chỉ có thể thấy bóng người, nhưng với những người mê đua xe thì như thế đã là đủ lắm rồi. Chỉ cần như vậy là đã có thể tận mắt trông thấy tuyến thủ yêu thích của mình cán đích và đoạt giải vô địch.

Mặc Thành là chặng đua cuối cùng của giải đua mô-tô quốc lộ toàn quốc năm 2007.

Có lẽ khán đài chứa được khoảng 500 người, mọi người cũng tập trung chủ yếu ở điểm đích đầy bảng điện tử.

Màn hình sẽ hiển thị thời gian và tiếp sóng trực tiếp tình huống thi đấu.

Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên đang xếp hàng ở cổng soát vé. Ánh nắng sáng loáng lơ đãng trên không trung đã quét đi vẻ mờ mịt của mấy ngày trước. Thời tiết hôm nay rất tốt, dường như cũng là một dấu hiệu tốt.

Trước đó Giang Nhiễm chưa từng để ý đến nghề này, không ngờ hôm nay cũng có nhiều người đến xem thi đấu đến thế, cả hàng người đứng xếp hàng rông rảnh cứ kéo dài mãi.

Quý Vân Tiên đã chuẩn bị đầy đủ, hai bên mặt của cô ấy dán tên đội xe, trên tay là hai lá cờ đặt làm riêng.

Giang Nhiễm nhìn chăm mắt của cô ấy: “J.Y vô địch... J.Y là tên đội xe của họ à?”

Quý Vân Tiên: “Đúng rồi. Đây là mấy ngày trước Trầm ca vừa đặt đấy, trước đó đội xe của họ không có tên. Gia Khải nói Trầm ca thấy không cần nên lười đặt, có điều lần này người đứng ra tổ chức yêu cầu họ phải có tên đội xe. Mà biết anh ấy đặt thế nào không, cười chết tao luôn. Hôm đó Gia Khải mặc áo có hai chữ này ở sau lưng, thế là Trầm ca nói vậy đặt là J.Y đi.”

Giang Nhiễm cũng bật cười, người này đúng là tùy hứng thật.

Giang Nhiễm không hiểu nhiều về cơ chế tranh tài của họ: “Bọn họ sẽ thi đấu với ai? Từng người đua hay là cùng đua?”

Quý Vân Tiên được hỏi về thứ mình thích nên giải thích rất rõ ràng.

“Mỗi tay đua chỉ tham gia một thể thức đua, mấy người Gia Khải vẫn luôn tham gia thể thức 150cc, cc ở đây là dung tích xy lanh của mô-tô. Lần này bọn họ tham gia thể thức 150cc cá nhân và đồng đội mở rộng. Các trận đấu cá nhân và đồng đội sẽ tiến hành cùng lúc, có lẽ là đua khoảng trên dưới 20km. Các đội và cá nhân đều có thể đăng ký tham gia. Thật ra người tham gia không hiểu, dù sao người chơi thứ này cũng khá ít, hình như năm nay có 4 đội.”

Quý Vân Tiên nắm chặt cánh tay của Giang Nhiễm: “Mày nhìn kia nhìn kia, bọn họ ở bên kia.”

Trên trường đua có hơn 20 tay đua lái mô-tô lao đi vun vút, tiếng bánh xe cấp tốc ma sát với mặt đất thật đỉnh tai nhức óc, tiếp đó bóng người vụt mất thì âm thanh kia cũng biến mất và chỉ để lại lớp bụi cát tung mù.

Giang Nhiễm: “... Hình như tao không thấy.”

Tiếp sau một cái chớp mắt như thế, bọn họ lại phóng qua.

“Đội mặc quần áo đỏ đen là mấy người Gia Khải đấy.”

“À...” Giang Nhiễm xoay đầu nhìn quanh rồi chờ bọn họ quay lại.

Trong lúc cô đang tập trung, bên cạnh lại truyền đến giọng nói quỵến rũ của phụ nữ: “Ha ha, bạn học Giang Nhiễm thế này là đang tìm Yang à?”

Quý Vân Tiên giật mình: “Chị Phùng? Sao chị vẫn chưa vào?”

Giang Nhiễm gật đầu ra hiệu với cô ấy.

Phùng Kiều khổ não nhú mày rồi cười cười: “Dậy muộn quá. Không nhiều

lời được nữa, tôi phải vào luôn đây, nếu không sẽ bị ông chủ sa thải mất.”

Sau khi các đội vào trường đua xong đã là hơn 8 giờ, 9 giờ sẽ bắt đầu thi đấu chính thức, hiện giờ các tay đua vẫn tranh thủ thời gian để luyện tập.

Vé Dương Kế Trầm cho cô là ghế VIP nên cách điếm đích rất gần, khoảng cách của màn hình điện tử và chỗ ngồi cũng phù hợp.

Giang Nhiễm vừa đặt mông xuống thì đã bị người vỗ vào vai. Cô giật mình quay đầu lại thì thấy là một người đàn ông trung niên cao gầy đeo kính trông rất nhã nhặn, nhưng trên đầu lại buộc băng cổ động in dòng chữ “Vân Phong tất thắng”.

Người đàn ông nói: “Bạn học, tôi cho cháu 500 tệ, đổi chỗ được không? Chỗ của tôi cũng không kém, ở đằng kia kia.”

Giang Nhiễm nhìn theo tay người này chỉ, đúng là không kém thật, chỉ cách chỗ cô hơn mười mấy ghế, tầm nhìn cũng không tệ.

Vân Phong... Là đội xe của gã Lục Tiêu kia?

Giang Nhiễm đã tìm về Dương Kế Trầm trên Baidu, nên cũng biết thêm cả Lục Tiêu bọn họ từng nhắc tới. Đó chính là gã côn đồ ở siêu thị ngày đó, nhìn thế nào cũng là vẻ ti tiện bỉ ổi, nói chuyện lại đầy lời tục tĩu.

Kẻ đã tìm người chặn đường Dương Kế Trầm tối đó có lẽ cũng là hắn.

Người đàn ông hỏi: “Bạn học, nếu không thì cho cháu 700 nhé?”

“Xin lỗi, không đổi.” Giang Nhiễm nói.

Chương 21

Người đàn ông không nói gì, sau đó đã quay đi hỏi thăm những người khác.

Điểm xuất phát của đường đua treo banner lớn —— “Cúp Hoa Vũ Điện Trì” Giải Đua Mô-Tô Toàn Quốc 2007 (CRRC)

Loa tổng phía trên bắt đầu vang lên: “Xin chào mọi người, tôi là bình luận viên Phùng Kiều, chào mừng mọi người đến với trường đua Cúp Hoa Vũ Điện Trì Giải Đua Mô-Tô Toàn Quốc 2007. Đây là vòng đua cuối trong cuộc thi này, tôi rất vui khi được công bố tổng điểm tích lũy cho chức vô địch 2007 với mọi người. Trong ba vòng đua mô-tô toàn quốc trước, Yang của đội J.Y liên tục giành chức vô địch thể thức 150cc, đồng thời năm ngoái toàn đội cũng đoạt giải vô địch đồng đội. Đây có thể nói là một chú ngựa ô trong giới đua xe. Thành lập đội xe được 4 năm, cuối cùng đội xe do Yang dẫn dắt cũng đã có tên, việc này tiện cho bình luận viên và người tổ chức cuộc đua của chúng tôi rất nhiều. Tôi tin là fan hâm mộ của Yang cũng rất vui mừng. Ngoài J.Y, lần này đội Vân Phong cũng có thể nói là hội tụ đủ mãnh tướng, họ đã thi đấu rất tốt ở các chặng trước, tới đây Vân Phong cũng là thế như chẻ tre. Chúng ta hãy cùng chờ mong Vân Phong mang đến sự xoay chuyển khởi sắc khiến mọi người đều phải bất ngờ. Ngoài ra...”

Giọng của Phùng Kiều không quyến rũ và biếng nhác như bình thường, mà khi qua loa tổng lại rất gãy gọn và sáng hơn rất nhiều.

Sau khi Phùng Kiều giới thiệu xong, những chiếc mô-tô lao vun vút trên

đường đua cũng dần thả chậm tốc độ, sau đó dừng ở đường chạy của riêng mình. Vị trí xuất phát được chia theo thành tích thi đấu, đội mặc đồng phục xanh đỏ ở giữa, đội mặc đồng phục đỏ đen đứng ở các vị trí cao thấp không đều.

Mà người đứng trên cùng ở hàng đầu tiên mặc đồng phục đua xe đỏ đen, phía sau in con số —— 08 rất lớn.

Có lẽ đó là anh rồi.

Lúc này có một số người chạy vào đường đua để kiểm tra giúp các tay đua, còn người mẫu đường đua cầm ô trắng đỏ che nắng cho các tay đua.

8 giờ 55 phút, huấn luyện viên và mọi người đều lần lượt rời khỏi đường đua.

Loa tổng vang lên: “Được rồi, hiện tại các nhân viên đã rút khỏi đường đua, cuộc đua sẽ bắt đầu ngay bây giờ.”

Mọi người trên khán đài bỗng sôi nổi đứng lên, sau đó quơ bóng cổ động và cờ trên tay mà cổ vũ cho đội xe mình hâm mộ, tiếng cổ động ấy vang dội tới trời cao.

Quý Vân Tiên khàn giọng hô như điên, chỉ hận không thể hô văng trời: “J.Y vô địch! Gia Khải! Trương Gia Khải! Anh đẹp trai nhất!”

Nhưng hơn cả Quý Vân Tiên là mười mấy cô gái hô cùng một nhịp vang dội, đến quần áo của họ cũng giống nhau như đúc.

Giang Nhiễm đình tai nhức óc mà không nghe rõ các cô ấy hô gì, chỉ thấy họ hô xong khẩu hiệu thì còn tiện thể nhảy múa nữa.

Giang Nhiễm chợt liên tưởng đến các phim mình từng xem, những cô gái kia có hơi giống cổ động viên trong các trận bóng rổ.

Bùm —— Tiếng súng vang dội nổ ra kéo Giang Nhiễm khỏi những suy nghĩ của mình. Trên đường đua phát ra những âm thanh “brùm brùm”, các tay đua đạp gấp chân ga rồi phóng về phía trước như tên lửa với tốc độ kinh người.

Giang Nhiễm chưa kịp chớp mắt mấy lần thì bọn họ đã cua hai khúc, hai ba chiếc xe dần kéo dài chênh lệch và xếp thành một đường dài.

Nhưng vì bóng người quá nhỏ nên khó mà nhìn thấy được, họ chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Giang Nhiễm hỏi Quý Vân Tiên: Số 08 là —— ”

“Đúng , Trầm ca đấy! 11 là Gia Khải! Mà thấy không, người gần đứng thứ nhất kia là Gia Khải. Bọn họ.... Bọn họ đang làm gì thế!”

Quý Vân Tiên đột nhiên mở mắt thật to, không tin mà nhìn vào màn hình.

Với Giang Nhiễm thì mọi thứ vẫn bình thường, vì tốc độ và khúc cua mà thế nào cũng sinh ra chênh hướng và thay đổi vị trí.

Giang Nhiễm hỏi nhỏ một tiếng: “Sao thế?”

Quý Vân Tiên: “Xấu quá rồi! Bọn họ cố ý đấy!”

“Ừ?” Giang Nhiễm vẫn không nhìn ra.

“Mày nhìn xem, Tiểu Nhiễm, ba người Gia Khải đang kẹp người của Vân Phong. Những đội khác có vượt lên họ cũng mặc kệ, chỉ kẹp Vân Phong

thôi.”

Đội Vân Phong mặc đồng phục màu trắng xanh, Dương Kế Trầm đang xếp thứ nhất, theo sát phía dưới là một đội viên của Vân Phong. Mà mấy người Trương Gia Khải ở sau vẫn luôn tập trung tìm kiếm những người khác của Vân Phong, các đội viên đội khác có vượt lên mấy lần, nhưng sau đó mấy người Trương Gia Khải lại vượt qua bọn họ.

Anh đuổi tôi chạy như một trò chơi vậy, rồi lại hết lần này tới lần khác tôi khiến anh không đuổi kịp.

Giang Nhiễm chỉ vào người đang xếp thứ hai: “Người kia là Lục Tiêu à?”

Quý Vân Tiên nói: “Đúng vậy, Lục Tiêu đấy, tên ngu xuẩn đó lòng dạ bất chính nhất. Nghe nói vì vị trí thứ nhất mà hấn đá người ta, còn đá bay người kia ra lúc đang đua xe nữa. Cả người và xe của anh ta văng ra ngoài, xe phía sau chạy đến cũng không kịp phản ứng rồi còn chệt lên đuôi người ta. Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ! Lần trước cũng là hấn gây phiền phức cho hai người đấy, gã này vì thi đấu mà bất chấp mọi thủ đoạn.”

Quý Vân Tiên phân tích trên đầu ngón tay: “Mấy người Trầm ca lập đội đã 4 năm rồi, 4 năm này cũng là một con ngựa ô như chị Phùng nói vậy. Họ liên tiếp đè Lục Tiêu xuống, đến cả vẻ kiêu căng của Vân Phong cũng bị áp đi khá nhiều. Nhưng dù sao đó cũng là đội ngũ lão làng trong nghề, lại có nhân vật như Trịnh Phong thì có thể nào cũng không kém được. Mà người có thể PK (1) với Vân Phong thì chỉ có mấy người Trầm ca thôi. Tao kể với mày rồi còn gì, lần trước Trịnh Phong còn đến tìm Trầm ca để chiêu mộ, lúc ấy Trầm ca nói được thôi dọa mọi người sợ, ai ngờ anh ấy còn bảo Trịnh Phong đá Lục Tiêu đi thì mới vào đội. Cười chết tao, mày không biết vẻ mặt kia của Trịnh Phong thế nào đâu.”

(1) PK: tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game

thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game.

Giang Nhiễm thật sự rất phản cảm với Lục Tiêu: “Người như thế mà đội cũng giữ lại à?”

“Trịnh Phong là ai, chỉ cần danh lợi không cần nhân phẩm, ai bảo Lục Tiêu cũng có chút ít tài năng.”

Giang Nhiễm nhú nhú mày, rồi dồn tất cả lực chú ý vào màn hình.

Qua mỗi một khúc cua, hai chiếc xe kia vẫn kề sát nhau như cũ.

Hai vị trí thứ nhất và thứ hai luôn là tiêu điểm của đường đua. Dù là tranh tài ở mặt nào thì họ cũng là cường thủ, cường cường quyết đấu sẽ khiến hiện trường bùng nổ, những tiếng hô từ khán đài cứ vang lên liên tiếp.

Tiếng xe gầm gừ dần đến gần, mô-tô lao qua điểm xuất phát rồi bắt đầu vòng thứ hai, mà tổng cộng sẽ có ba vòng.

Sau khúc cua này, Giang Nhiễm có thể thấy rõ tư thế ép cong tuyệt đẹp của anh. Cả người anh nghiêng theo thân xe, nhìn từ phía trên xuống thì như anh đang nằm sát trên mặt đất, đầu gối trái hơi mở rộng gần chạm tới bên dưới để căn khoảng cách khúc cua tốt nhất. Sau khi trở lại đường thẳng, anh thu đầu gối lại, người khum rạp xuống như chú báo săn đang phi nước đại trên thảo nguyên, rồi dùng tốc độ kinh người và kỹ thuật để lướt qua hết thảy.

Anh tỏa ra khí chất bùng thả mà phách lối như chính bản thân mình, không để bất cứ kẻ nào vào mắt, tự tin và chắc chắn như vậy. Đường đua này cũng như đo thân mà làm vì Dương Kế Trầm, nơi đây như trường biểu diễn chuyên chỉ dành cho một người, ống kính và những lời bình luận từ đầu tới cuối đều vây quanh anh.

Đây là lần đầu tiên Giang Nhiễm hiểu được thứ gọi là đua xe này. Thứ này không giống như trên sách vở hay TV, mà nó tràn ngập kích thích và nhiệt huyết, đồng thời cũng tồn tại những nguy hiểm rình rập. Nó là một trong những nghề nghiệp có độ nguy hiểm cao nhất thế giới, nhưng tốc độ mang tới khoái cảm lại như có thể gây tê liệt thần kinh, rồi như khối sắt bị nam châm hút lấy mà khiến người ta phát cuồng.

“Được rồi, bây giờ đã là vòng cuối cùng. Chúng ta có thể thấy từ đầu tới giờ tay đua Dương Kế Trầm số 08 luôn duy trì vị trí thứ nhất, mà tay đua Lục Tiêu số 33 ở phía sau vẫn luôn tìm cách vượt lên. Tiếc là dường như rất khó để tìm được cơ hội đó...”

Giọng của Phùng Kiều trong loa tổng bỗng trở nên kích động: “Bây giờ chúng ta đang thấy Lục Tiêu vượt lên từ bên hông. Để không gây ra va chạm sai lầm, Dương Kế Trầm đành phải tránh sang bên cạnh một chút. Chính là cơ hội này, Lục Tiêu vượt lên rồi! Đây cũng là lần đầu tiên sau 4 năm Lục Tiêu vượt qua Dương Kế Trầm, không lẽ Lục Tiêu đã tìm được cách rồi? Xem ra lần này Vân Phong có thể hy vọng vào giải vô địch đồng đội rồi.”

Tim Giang Nhiễm bỗng nảy lên, cô chăm chú dõi mắt theo màn hình.

Quý Vân Tiên vò đầu bứt tay mắng vài câu thô tục, những người ủng hộ J.Y cũng đứng lên và ra sức hô hào.

Dương Kế Trầm đội mũ bảo hiểm và được trang bị đầy đủ, rồi lại cách một đường đua nên Giang Nhiễm không cảm nhận được cảm xúc của anh.

Anh áp sát Lục Tiêu trong vòng cuối cùng, mấy người Trương Gia Khải phía sau vẫn tiếp tục kìm kẹp người của Vân Phong.

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt, rồi bỗng thấy sợ mà hỏi: “Anh ấy sẽ thua à?”

Quý Vân Tiên tức đến đỏ mắt: “Không thể nào! Sao Trầm ca có thể thua được! Thua bởi ai chứ không thể thua tên tiểu nhân Lục Tiêu kia!”

Người như vậy dường như không thể đặt cạnh chữ thua cuộc được. Anh mãi mãi giống như một chú gà trống không biết cúi đầu, mãi mãi đứng tại đỉnh cao nhất của sự ngưỡng mộ.

Mùa Đông khắc nghiệt là thế, nhưng Giang Nhiễm lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng ở lòng bàn tay vì quá căng thẳng.

Chỉ còn lại hai khúc cua nữa, thắng lợi của Lục Tiêu đã gần trong gang tấc. Cả khán đài sôi trào, đa số đều ủng hộ Vân Phong, nếu lần này họ thắng thì sẽ là phục thù sau 4 năm bị chèn ép đây.

Lục Tiêu trên trường đua đặc ý vênh váo vô cùng, hẳn còn xoay đầu lại làm tay bái bai với Dương Kế Trầm. Cảnh này đã bị ống kính phóng đại và gây ra náo động không nhỏ.

Rồi ngay trong tích tắc đó, Dương Kế Trầm cắt ngang khúc cua một cách vững vàng và vượt qua hẳn êm ru mà không để lại dấu vết gì. Lục Tiêu hoảng hốt đuổi theo, lúc này hai người ngang hàng nhau, khoảng cách ở giữa chỉ khoảng mười mấy cm.

Lục Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, trong lúc lơ đãng lại thoáng bị Dương Kế Trầm áp xuống một nửa.

Hắn rẽ sang phải, Dương Kế Trầm cũng rẽ sang phải, hắn rẽ sang trái, Dương Kế Trầm cũng rẽ sang trái. Anh cứ áp lại hắn vào lúc nửa chừng như thể đang cố trêu chọc vậy.

Lục Tiêu tức điên rồi chửi ầm lên trong tiếng náo động bên ngoài, tuy tiếng chửi này cũng chỉ có chính hắn nghe thấy.

Vạch đích đã ở trước mắt.

Lục Tiêu sốt ruột nên lặp lại chiêu cũ, hắn chen chân định đạp vào xe của Dương Kế Trầm, nào ngờ anh như đã có chuẩn bị từ sớm nên áp thân xe sang bên kia, sau đó khiến Lục Tiêu hoảng hốt phải thu chân về.

Xe của Dương Kế Trầm huých phải xe của Lục Tiêu rồi kéo lê đi một đoạn, Lục Tiêu không ổn định, cũng không khống chế được trọng tâm nên bỗng bị quăng ra khỏi đường đua.

Hiện trường xôn xao.

Dương Kế Trầm quay đầu lại nhìn hắn một cái, sau đó vượt qua vạch đích.

Cái quay đầu này của anh đầy ý trào phúng.

“Lần này vẫn chúc mừng Yang đoạt cúp vô địch thể thức 150cc! Vô địch bốn năm liền!” Giọng của Phùng Kiều kích động tới dị thường.

Phần bất ngờ nhất của cuộc đua luôn là những pha lợi ngược dòng ngoạn mục khiến người ta kinh ngạc và chấn động.

Quý Vân Tiên hoan hô, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt. Cô ấy phát lá cờ to trong tay rồi hô J.Y vạn tuế, Trầm ca vạn tuế.

Giang Nhiễm há miệng thật lớn, nhưng khiếp sợ một lúc lâu mà vẫn không nói thành lời.

Đầu cô lại bất giác nhớ đến lời anh đã nói với mình ở siêu thị ngày đó.

Anh bảo cô đến xem anh thi đấu, xem một màn kịch. Mà anh cũng nói với Lục Tiêu, có phải nên tính nợ không? Anh còn nói mà làm bạn gái tao không vui, lát nữa tao lại phải dỡ. Mà thế này là kiếm việc cho tao làm đúng không?

Lần này không phải thi đấu, mà là trò chơi, trò chơi anh đùa bỡn Lục Tiêu.

Truy đuổi với hắn, sau cố tình để hắn vượt lên, rồi đúng lúc Lục Tiêu ngỡ mình có thể xoay người thì lại đè hắn xuống, để Lục Tiêu trở mặt nhìn mình bỏ lỡ cơ hội và thấy anh cán đích cuối cùng.

Anh đang tự tính nợ của mình, hay là...

Dương Kế Trầm dừng xe, chân dài bước từ trên xuống, sau đó cời mũ bảo hiểm và gậy tóc mấy lần. Anh ngẩng đầu nhìn qua khán đài, cuối cùng ánh mắt dừng trên người cô.

Hôm nay cô mặc áo khoác màu vàng nhạt rất bắt mắt, cũng rất tôn người.

Dương Kế Trầm hơi hít hàm để ra hiệu với cô.

Giang Nhiễm chột chân động, cổ họng cũng căng ra.

Vàng sáng nhàn nhạt chiếu trên người anh phác ra bóng hình cao lớn mà rắn rỏi. Khóe miệng anh vẫn ngậm ý cười khinh cuồng mà cao ngạo như trước đây.

Thịch thịch thịch, trái tim điên cuồng kia của cô đập loạn tới không bình tĩnh lại được.

Về sau khi nghĩ lại ngày này, Giang Nhiễm chỉ nhớ dưới chân trời trong trẻo và quang đãng, anh dùng vẻ xâm lược cường ngạnh khiến người ta không thể kháng cự để xông vào, còn con tim cô lại vì thế mà thốn thức không thôi.

Chương 22

Khi toàn bộ cuộc thi kết thúc thì đã là hơn 4 giờ chiều. Giang Nhiễm mờ mờ mịt mịt xem hết ba vòng đấu xong, rồi dù mục phía sau có đặc sắc thế nào thì dường như cô cũng không nghe thấy nữa. Tất cả những cảm xúc và kí ức đều dừng lại vào khoảnh khắc Dương Kế Trầm đoạt giải vô địch.

Cuối cùng cô mới hiểu được anh là người thế nào.

Trước đó mới gặp thì chỉ đơn giản nghĩ họ là phường lưu manh, từ kiểu tóc quần áo đến ngôn từ đều một lời khó nói hết. Nhưng tiếp xúc rồi thấy khá ổn, dù mồm mép nhanh nhạy nhưng cũng giống như Quý Vân Tiên nói, bọn họ đều là người tốt.

Cô không tiếp xúc với các môn thi đấu thể thao như bóng đá hay bóng rổ, mà đua xe trong mắt nhiều người cũng là nghề nghiệp không đường hoàng, hoặc chỉ là thứ trò chơi của lưu manh đầu đường xó chợ. Thứ duy nhất có thể khiến người ta tin phục là đua xe ô tô, dường như như thế mới được nhiều người sùng bái.

Có nhiều thứ không biết thì không hiểu rõ được.

Anh tỏa sáng trên trường đua như thế, anh là người đứng đầu trong lĩnh vực của mình, cũng là một người chói mắt đến thế.

Sau khi thi đấu kết thúc, Quý Vân Tiên hào hứng lôi Giang Nhiễm ra bục trao giải với các phóng viên.

Phía sau là tấm banner lớn màu xanh da trời, phía trước có một, hai, ba bục đứng. Dương Kế Trầm đứng ở bục chính giữa cao nhất, nhưng biểu cảm của anh không thể gọi là kích động hay vui mừng được, mà lại như đây là chuyện thường ngày. Anh nhận bừa chiếc cúp rồi giơ lên cao như tượng trưng, còn những người phía dưới đang chụp ảnh, điên cuồng mà chụp ảnh.

Trương Gia Khải đứng ở bục thứ ba, thứ hai là một đội viên của Vân Phong.

Trong một đội đã có hai người đoạt giải cao thì đã là rất đáng gờm rồi.

Quý Vân Tiên như một cô nhóc mê muội mà điên cuồng chụp ảnh Trương Gia Khải, cô ấy cũng là người cuồng nhiệt nhất trong đám người ấy. Mà chỉ một chút là Trương Gia Khải cũng đã tìm được cô ấy, sau đó còn nâng cúp mỉm cười với Quý Vân Tiên.

Giang Nhiễm bất chợt đổi mắt với Dương Kế Trầm rồi cả người cũng dần nóng lên. Cô nhanh chóng đánh mắt đi chỗ khác, không yên lòng mà nhìn lung tung sang trái sang phải.

Sau khi nhận cúp là đến phần phỏng vấn của phóng viên. Giang Nhiễm bị Quý Vân Tiên kéo đến chỗ ấy rồi đứng sau lưng phóng viên. Không rõ tại sao, cứ nơi nào có Dương Kế Trầm thì sẽ có nhiều con gái hơn một chút.

Giang Nhiễm nhận ra mấy cô gái đứng bên cạnh mình là nhóm cổ động trên khán đài vừa rồi. Từng đôi mắt phát sáng của các cô ấy cứ nhìn Dương Kế Trầm chăm chăm, như thể muốn khắc mỗi câu mỗi chữ anh nói vào lòng vậy.

Về sau Giang Nhiễm mới biết người này còn có Fanclub, có diễn đàn Post Bar của mình. Mỗi lần anh thi đấu, Fanclub sẽ đến cổ vũ và cập nhật thông

tin liên quan, như vậy không hề thua gì một tiểu minh tinh nhỏ.

Phóng viên đeo kính gọng mỏng đưa ra chủ đề hỏi: “Đây là lần thứ tư đạt tổng điểm quán quân rồi, anh có định lấy tròn mười cúp không?”

Đầu mày của Dương Kế Trầm cau lại: “Có đi.”

Phóng viên: “Trận đấu sáng nay vừa mạo hiểm vừa kích thích, anh có suy nghĩ gì với sai lầm lần này của Lục Tiêu không?”

Giang Nhiễm đứng im nhìn và chờ anh trả lời, nào ngờ người này lại liếc qua cô rồi như cười như không phun ra bốn chữ: “Gieo gió gặt bão.”

Giọng của anh rất không thân thiện, phóng viên nhận ra chút manh mối thì nắm lấy cơ hội hỏi tiếp: “Có tin đồn Trịnh Phong muốn chiêu mộ cậu về Vân Phong, nhưng anh ngại Lục Tiêu nên từ chối. Hai người tranh đua vị trí thứ nhất thứ hai nhiều năm như thế, phải chăng đã tự kết thù kết hận?”

“Cô nói xem?” Giọng của anh vẫn không lạnh như trước.

Phóng viên nhỏ lúng túng.

...

Tới lúc tan cuộc thì sắc trời đã tối, cả nhóm người bàn luận xem đi ăn cơm chúc mừng ở đâu, Giang Nhiễm tính thời gian thì thấy Giang Mi sắp tan làm, cô muốn về trước khi Giang Mi tới nhà.

“Vân Tiên, tao về trước đây.” Giang Nhiễm kéo Quý Vân Tiên rồi nhỏ giọng nói.

Quý Vân Tiên: “Không đi ăn cùng à? Hôm nay là cuối tuần mà, chắc dì

không nói gì đâu.”

Giang Nhiễm nghĩ đến ánh mắt dò xét kia của Giang Mi thì trong lòng không yên. Thật ra Giang Mi là một người phụ nữ khôn khéo, dường như từ nhỏ đến lớn bà đều nhìn thấu cô. Nếu Giang Mi biết cô nói dối bà để đi xem đua xe, cô... Giang Nhiễm không tưởng tượng được phản ứng của Giang Mi sẽ thế nào.

Giang Nhiễm khoát tay: “Không được, tao đi trước đây, tối về sẽ liên lạc.”

Giang Nhiễm liếc Dương Kế Trầm một cái, anh đang ngồi trên xe nói gì đó với Chu Thụ, khéo miệng còn ngậm nụ cười yếu ớt.

Quý Vân Tiên nói: “Mọi người chờ em một chút, em đưa Tiểu Nhiễm ra bến xe.”

Dương Kế Trầm nghe được tiếng thì kết thúc chuyện với Chu Thụ rồi quay đầu nhìn về phía các cô. Anh hí híp mắt rồi đứng dậy nói: “Để anh đưa em ấy đi.”

Mọi người đều dùng ánh mắt ý vị để nhìn Dương Kế Trầm.

Giang Nhiễm thấy cả người cực kỳ mất tự nhiên.

“Lại đây.” Dương Kế Trầm móc chìa khóa rồi nói với Giang Nhiễm.

Trương Gia Khải nói: “Thế bọn em chờ anh ở giao lộ, bên này nhiều người quá.”

“Ừm.”

Một nhóm người cười mô-tô gào thét mà đi, Quý Vân Tiên hô lớn: “Tiểu

Nhiễm, tối tao tìm mày nói chuyện phiếm!”

Giang Nhiễm: “...”

Cô đi chậm rì rì qua.

Trường đua chỉ cách cửa chính của bến xe buýt khoảng 10 phút đi bộ, vì vừa mới tan trận nên nhóm người đông nghịt, dường như trên mỗi xe đều có đầy ắp người.

Thật ra cô đi bộ qua là được, cái Quý Vân Tiên gọi là đưa đi là vì sợ Giang Nhiễm cô đơn, nên muốn đi cùng cô qua đó mà thôi.

Dương Kế Trầm ngồi trên xe mà hỏi: “Không đi ăn cơm cùng à?”

Giang Nhiễm tóm lấy khung bên cạnh của xe rồi dặng chân ngồi lên: “Không được, em phải về nhanh nhanh.”

“Sợ mẹ em phát hiện?”

Giang Nhiễm giật mình, sao người này lại biết hết mọi chuyện thế.

Dương Kế Trầm cười cười, rồi đưa chân đạp chân ga, xe bắt đầu gào thét mà đi.

Chỉ nháy mắt đã đến bến xe, Giang Nhiễm thấp giọng nói cảm ơn. Đúng lúc đó có người ở đây nhận ra Dương Kế Trầm, họ gọi lại và muốn xin chữ ký, anh cũng khó có được kiên nhẫn mà tiện tay ký mấy chữ.

Dương Kế Trầm ký tên xong thì nhìn về phía cô rồi đùa: “Tối tìm em nhé?”

Giang Nhiễm hơi hồi hộp trong lòng: “Tìm em? Tìm em làm gì?”

Vết thương cũng đã lâu như thế rồi, dù có gãy xương nhập viện thì bây giờ cũng đã được xuất viện.

Dương Kế Trầm cười khẽ: “Thế thôi vậy.”

Người nhận được chữ ký nhiều lời hỏi: “Yang, đây chính là bạn gái cậu đấy à?”

Tin đồn lan khắp trong giới rằng cháu của Lão Ngũ chọc vào người ta, không bao lâu sau Dương Kế Trầm đã tìm tới tính sổ.

Dương Kế Trầm lại hơi hứng thú hỏi: “Trông giống lắm à?”

“Chẳng lẽ không phải?”

Dương Kế Trầm cười không nói, rồi chỉ ngưng mắt nhìn Giang Nhiễm với vẻ nghiền ngẫm.

Trời chiều ngả về Tây, ánh chiều tà vương đầy trên mặt đất, áo khoác màu vàng nhạt của Giang Nhiễm bị nhuộm thành màu vỏ quýt. Cô mất tự nhiên nhìn xung quanh, trên mặt cũng nổi lên tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Trước kia bị mấy người Phùng Kiều trêu cô cũng không thấy gì, nhưng bây giờ trong lòng lại như có nai con đâm loạn, còn sắp đâm chết rồi.

Cuối cùng xe buýt cũng chậm rãi đi tới, rồi cứu nai con kia của cô một mạng.

Dương Kế Trầm rời khỏi đường xe chạy.

“Đi đi.” Anh nói.

“Vâng, hẹn gặp lại.” Giang Nhiễm nhẹ giọng đáp.

Giang Nhiễm nhìn bóng anh đang khuất dần, sau cùng biến thành một điểm nhỏ và biến mất không thấy được gì nữa.

Cô lên xe mà trong đầu trống rỗng, có chút chuyện muốn hỏi về việc thi đấu hôm nay nhưng lại không có cơ hội mở lời, rồi cứ như người mất hồn vậy.

...

Chu Thụ chọn một quán đồ nướng ngoài trời. Lúc này là khoảng 5 – 6 giờ, trời vừa mới tối không lâu, khu chợ đêm cũng mới mở. Khói bếp lượn lờ trên quầy đồ nướng, hàng cây ven đường được những ánh đèn chiếu rọi rồi dần trở nên rục rờ.

Sáu người vây quanh một bàn tròn, họ gọi đầy bàn thịt dê nướng khiến ông chủ nướng còn không kịp.

Chu Thụ nói: “Uống rượu nóng và ăn xiên nướng là việc thoải mái nhất trong mùa Đông. Này này này, hai người chú ý ảnh hưởng tí được không, tổn thương lắm đó!”

Trương Gia Khải và Quý Vân Tiên anh đút cho em một miếng xiên nướng, em bón anh một miếng đậu phộng mà không coi ai ra gì.

Nhắc đến chuyện tình cảm này, Chu Thụ và Hạ Quần chỉ biết ôm đầu khóc rống, bởi hai tên lưu manh này vẫn một thân một mình hơn hai mươi năm nay.

Chu Thụ buồn bã nói: “Đến cả Trầm ca cũng rơi vào bể tình rồi.”

Dương Kế Trầm bật cười: “Cậu có bệnh hả?”

“Mấy anh em đều tận mắt trông thấy rồi! Từ ngày đầu tiên nhìn thấy bạn học Tiểu Giang, cả người anh đã không bình thường rồi! Anh nói thử xem, nếu anh không có ý gì với em ấy, sao hôm nay còn cố tình đưa người ra bến xe. Người ta không có chân hay là bến xe đó xa tí vậy?”

Dương Kế Trầm nhấp một ngụm bia nhưng không để ý đến anh ấy.

Chu Thụ uống nửa bình rượu trắng rồi khoa chân múa tay nói: “Thôi đi, anh tưởng em không biết chắc? Gã Lục Tiêu ngu xuẩn kia chọc đến chị dâu Tiểu Giang mới vậy, chứ không tự nhiên chúng ta lại khiến hấn như hôm nay chắc? Trầm ca, rõ ràng là anh đang xả giận cho chị dâu Tiểu Giang!”

Chỉ chớp mắt một cái, bạn học Tiểu Giang đã biến thành chị dâu Tiểu Giang.

Dương Kế Trầm thấy buồn cười nên dựa vào ghế, khi thoả mái rồi mới rảnh rang nhìn Chu Thụ: “Cậu ngứa da hay muốn ăn đòn?”

Chu Thụ khóc ô ô trong ngực Hạ Quần: “Trầm ca muốn đánh tôi kìa...”

Hạ Quần không say như anh ấy nên đá văng Chu Thụ: “Mau cút ra, buồn nôn chết đi được.”

Trương Gia Khải ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Trầm ca, nghe nói vết thương của Lục Tiêu khá nghiêm trọng. Liệu Trịnh Phong bên kia có tìm đến gây phiền toái không?”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng: “Ông ta có thể thế nào, nhiều nhất cũng chỉ thuê người đâm tôi được hai dao, chỉ có chút bản lĩnh đó thôi.”

“Trịnh Phong hi vọng Lục Tiêu tham gia CSBK, bây giờ không biết có tham gia được hay không, có lẽ Trịnh Phong sẽ tức lắm. Ông ta cũng càng già càng hồ đồ rồi, tiếc hạt vàng nhưng vẫn muốn có hạt dưa.” Trương Gia Khải nói.

“Cậu nghe ai nói chuyện Lục Tiêu bên kia?”

“Chị Phùng nói, chị ấy vừa mới nhận tin cho em, nói là Lục Tiêu vẫn đang trong phòng phẫu thuật. Chiều nay ngã xong được đưa tới bệnh viện luôn còn gì?”

“Bị thương ở đâu?”

Trương Gia Khải ho khan hai tiếng rồi nhìn thoáng qua Quý Vân Tiên, sau lại nghĩ xem có nói ra hay không.

Dương Kế Trầm: “Hửm?”

Trương Gia Khải thấp giọng nói: “Thấy bảo là gãy xương xốp (1).”

(1) Xương xốp: còn được gọi là xương thắt lưng hay xương chàm, là một trong hai loại mô canxi tạo thành xương trong cơ thể con người. Xương xốp nhẹ hơn, mềm hơn và yếu hơn xương nhỏ hoặc vỏ não. Nó có loại mô canxi khác, nhưng có diện tích bề mặt lớn hơn và có mạch máu nhiều hơn hoặc cung cấp các mạch máu. Xương xốp được tìm thấy ở bên trong một số xương, và nó được bao quanh bởi các xương chắc khỏe và bảo vệ nhiều hơn. Trên cơ thể con người, phần thân của dương vật đàn ông được tạo bởi ba ống mô hình trụ: hai ống thể hang ở trên (corpus spongiosum) và một ống thể xốp ở dưới (corpus spongiosum) nằm giữa dưới hai ống kia.

“Ồ...” Dương Kế Trầm có vẻ không kinh ngạc chút nào.

Quý Vân Tiên giật mình nói: “Ồ! Họa mi của người kia... bị gãy à?”

Trương Gia Khải dùng một tay bịt miệng cô ấy: “Con gái con đứa, họa mi cái gì...”

Mặt Quý Vân Tiên đỏ bừng vì bị bịt lại.

Dương Kế Trâm cười cười, anh uống xong ngụm rượu cuối rồi đứng dậy nói: “Tôi đến bệnh viện xem hẳn, bệnh viện nào thế?”

“Bệnh viện trung tâm.”

...

Giang Nhiễm vừa chân trước về đến cửa nhà, thì chân sau Giang Mi đã quay lại. Xe điện của bà đi qua đá nhỏ trên đường phát ra tiếng va chạm lộc lộc lộc.

Khi còn nhỏ không muốn làm bài tập rồi chạy ra ngoài chơi, cô đã dần luyện thành kỹ năng nghe âm thanh này, sau đó có thể phân biệt tiếng Giang Mi về nhà, tiếng lên lầu và đoán được mọi hành động của bà qua âm thanh.

Giang Nhiễm hít sâu mấy hơi rồi giả vờ như đang rót nước uống.

Giang Mi dựng xe điện ở ngoài nhà và cầm túi đi vào.

“Mẹ về rồi ạ.”

“Ừm.” Giang Mi liếc qua cô một chút rồi thản nhiên nói: “Sách thi thử con mua đâu? Đưa mẹ xem một chút.”

Suýt nữa thì Giang Nhiễm bị sặc nước, cô nấc vài tiếng rồi nói: “Đi dạo một vòng không tìm được quyển nào ạ, có bộ sách cô giáo nói thì bị bán hết mất. Con hỏi người ở hiệu sách rồi, họ bảo cuối tháng mới có.”

Giang Mi nhìn cô: “Tiểu Nhiễm.”

“Dạ?”

“Tiểu Mi, khoai lang này dì vừa mới đào lên xong. Ô, con bé cũng ở nhà à.” Bà Tôn tay bê một cái rổ, bên trong đựng đầy khoai lang màu tím đỏ.

Hôm nay tinh thần bà Tôn rất sáng láng, thậm chí còn phân biệt được mẹ con hai người.

Giang Mi thu lại biểu cảm rồi khách khí với bà Tôn: “Không cần đâu ạ, dì giữ lại mà ăn.”

“Ài, như thế sao được, dì cho con bé ăn, nó học hành vất vả!”

Bà cụ cứ cố chấp như thế, có thế nào cũng muốn cho Giang Mi.

Giang Mi ngượng ngùng nhận lấy: “Dì Tôn, cảm ơn dì.”

Bà Tôn xua tay rồi tập tễnh đi ra ngoài. Một năm nay lưng bà đã còng hơn trước nhiều, bước chân cũng bất ổn hơn, nhưng con cháu lại tới Tết mới về thăm được.

Giang Mi mang rổ vào trong bếp rồi nói: “Lát nữa luộc xong con mang một ít qua cho bà Tôn. Bà cụ lẩn rồi, trông được ít đồ ăn cũng không dễ gì.”

“Vâng.” Giang Nhiễm gật gật đầu.

Ầm —— Ngoài cửa đột nhiên vang lên một âm thanh nặng nề.

“Bà Tôn!” Giang Nhiễm hô lên rồi chạy tới.

Lúc cô chạy đến thì bà cụ đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Giang Mi cũng giật mình, sau đó hoảng hốt tìm điện thoại gọi 120.

Chương 23

Lúc Dương Kế Trầm đến bệnh viện trung tâm thì Lục Tiêu vừa được đẩy ra từ phòng phẫu thuật. Tuy bệnh viện luôn thiếu giường, nhưng Trịnh Phong vẫn sắp xếp được phòng bệnh tốt nhất, có điều là tốt nhất thì cũng phải ở chung hai người. Ở cửa bệnh viện có mấy phóng viên nhỏ lẻ, còn Dương Kế Trầm đi vào từ cửa hông.

Lục Tiêu vẫn còn thuốc mê nên vẫn chưa tỉnh lại, Dương Kế Trầm mua chút hoa quả như có lệ.

Trịnh Phong gọi Dương Kế Trầm ra hành lang, rồi nhìn về biếng nhác của anh mà càng phát giận.

Trịnh Phong áp giọng xuống rồi nghiêm nghị hỏi: “Cố ý?”

Dương Kế Trầm hơi dựa vào hành lang, anh đặt khuỷu tay lên trên bệ cửa sổ: “Các tay đua gặp chuyện bất trắc trên trường đua nhiều không kể xiết, những tay đua bỏ mạng trong cuộc thi đua xe Isle of Man TT (1) càng nhiều vô số kể. Sao đến chỗ huấn luyện viên Trịnh thì chút thương tích nhỏ này lại thành cố ý?”

Giọng của anh phách lối đến cùng cực.

(1) Isle of Man TT: là một giải đua mô tô trên đảo Isle of Man đã bắt đầu từ năm 1907, được công nhận là “giải đua mô tô hấp dẫn nhất trên thế giới” và đến nay vẫn tiếp tục được tổ chức thường niên. Cuộc đua Isle of Man TT

nổi tiếng chủ yếu vì tốc độ trung bình của các tay đua thường ở mức rất cao: từ 200 đến 300 km/h.

Trịnh Phong nhướn mày kiểm: “Ý tôi chỉ không phải vết thương, Dương Kế Trầm.”

Dương Kế Trầm cười cười: “Trước có Trương Tự, sau có Lục Tiêu, nếu huấn luyện viên Trịnh yêu quý nhân tài như thế, chẳng bằng xuất ít tiền cho họ đi học nơi nào tốt nhất đi, đọc thêm nhiều sách vào.”

Trịnh Phong hiểu Dương Kế Trầm, năm đó đâm người này hai dao nên tới giờ anh vẫn nhớ kỹ. Nếu không phải vì chuyện đó, thì có lẽ bây giờ cũng không khó nói chuyện đến vậy.

Nhưng đứng ở góc độ của ông khi đó thì quá đau đớn vì mất học trò yêu, lại trẻ tuổi nóng tính nên khó tránh khỏi không nuốt trôi cục tức này.

Trịnh Phong hít sâu một hơi để mình bình tĩnh lại, ông nói: “Tôi vẫn là câu nói kia như trước, tôi không xen vào việc Lục Tiêu làm bên ngoài, những việc kia tôi cũng không quản nữa. Tôi chỉ cần người này có thiên phú và thực lực đua xe là được. Với cậu cũng thế, Dương Kế Trầm, cứ cố chấp mãi như thế không hay đâu, đàn ông con trai có được dẫn được. Bây giờ thi đấu đã kết thúc rồi, nghĩ kỹ lời tôi nói trước khi CBSK diễn ra đi. Cậu nghĩ xem, chỉ là chuyện một câu nói thôi, muốn vào MotoGP tôi cũng có tài chính giúp cậu, đây là việc người khác muốn mà không cầu được. Đừng bỏ lỡ cơ hội, lúc trẻ phạm sai lầm và bỏ lỡ cơ hội rồi đến tuổi này như tôi sẽ càng hối hận hơn.”

Mặt Dương Kế Trầm mang ý cười như có như không: “Tôi cũng vẫn là câu nói trước kia, nếu huấn luyện viên Trịnh muốn tôi vào đội xe thì đá Lục Tiêu đi.”

Trịnh Phong cười: “Thật không? Tôi đá thì cậu vào luôn à?”

Dương Kế Trầm: “Ờ... Chắc là không.”

Sao người này có thể vào bừa đoàn xe của mình được đây, Trịnh Phong biết rõ điều này. Dương Kế Trầm chính là một con ngựa hoang chưa được gọt giũa, khó mà thuần phục được.

Nhân phẩm của người tên Lục Tiêu kia đúng là rất chệnh lệch, trước nay lại luôn có hiềm khích với Dương Kế Trầm. Khoảng thời gian trước, Trịnh Phong có nghe nói việc hãm tìm người đánh Dương Kế Trầm, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy Dương Kế Trầm thật sự tính sổ với Lục Tiêu.

Dương Kế Trầm này, dù lòng dạ âm ngoan nhưng lại khí phách hơn người thường.

Dù Trịnh Phong không quan tâm đến gì ngoài đua xe, nhưng vì phần khí phách này của Dương Kế Trầm mà ông cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Mỗi một nghề lại có khó xử và lực đực nội bộ riêng, người trong đó sẽ giống như hoa quả bị đặt trong lọ thủy tinh, anh đề lên tôi, tôi áp lại anh. Rất nhiều chuyện tranh đấu trong đó không nói rõ được nhưng vẫn khiến người ta hận đến nghiến răng, mà lý do hợp lý nhất chính là, ghen ghét.

Thoáng một cái Dương Kế Trầm đã bộc lộ tài năng trong nghề này nhưng vẫn quen kiêu căng khó thuần, làm quá nhiều người không vừa mắt, cũng khiến quá nhiều người muốn loại bỏ cho thống khoái.

Chơi đua xe có tên nhóc quy quy củ củ, cũng có lưu manh đối nghề giữa chừng, có người tốt trong sạch, cũng có phần tử xấu xa u mê. Thế giới lớn là vậy, bước vào chảo nhuộm thế nào thì thành hạng người đó, đôi khi sẽ không liên quan đến nghề nghiệp.

Trịnh Phong nói: “Việc của các cậu giải quyết ngầm đi, đừng đưa lên đường đua.”

Năm đó Lục Tiêu ngầm ngầm hại người khác trên đường đua, Trịnh Phong cũng đã cấm hẳn thi đấu nửa năm. Ông không quan tâm sinh hoạt cá nhân và phẩm hạnh của đội viên, nhưng tuyệt đối không được giải quyết trên đường đua.

Dương Kế Trầm cười ngả ngớn: “Giải quyết ngầm? Thế thì còn gì thú vị nữa.”

“Huấn luyện viên Trịnh.” Dương Kế Trầm biếng nhác đứng thẳng người, hai tay đút vào túi quần, rồi hơi tới gần Trịnh Phong mà thấp giọng nói: “Đúng là tôi cố ý đấy.”

Biểu cảm của Trịnh Phong vẫn ổn định như trước.

Dương Kế Trầm thu lại ý cười mà gằn từng chữ: “Ông hỏi Lục Tiêu xem có muốn giải quyết ngầm không?”

Dương Kế Trầm nói xong thì sai bước chân dài mà chậm rãi rời đi.

Trịnh Phong quay đầu nhìn thoáng qua phòng bệnh của Lục Tiêu, rồi đưa tay đỡ trán.

Giải quyết ngầm? Chỉ sợ là Lục Tiêu chết thế nào cũng không biết, đúng là có gan mà không có não.

Trịnh Phong bước nhanh tới thang máy ở hành lang bên kia, định tới chỗ bác sĩ để hỏi lại tình huống, còn Dương Kế Trầm đã vào một cái thang máy khác để đi xuống rồi.

Ngoài gãy xương xấp ra thì Lục Tiêu còn bị nứt xương nhẹ ở cánh tay.

Dù trong lúc thi đấu cũng có tình huống vận động viên hưng phấn, nhưng gãy toàn bộ xương xấp mà bị phóng viên đưa tin ra ngoài, thì đến Trịnh Phong cũng thấy mất mặt thay hân.

Trịnh Phong lắc đầu thở dài, rồi khi ngẩng lên thì chợt sững người tại chỗ, trái tim bỗng chững lại như thể có gì đó nghẽn lại trong cổ họng ông.

Cửa thang máy xuống tới nơi vừa mở ra thì bên trong có ba người, hai nam một nữ. Người nữ tóc đen nhánh đứng áp sát ở phía sau với vẻ mặt sốt ruột, hai đầu lông mày nhỏ của bà cau chặt lại, còn người đang nhìn từ khai trong tay.

Dường như người phụ nữ cũng phát giác được điều gì nên ngược mắt nhìn thoáng qua. Lúc bốn mắt giao nhau, bà cũng chợt luống cuống rồi lui về phía sau như rất kháng cự.

Tới lúc có vài người bước vào thang máy, bọn họ đã che mất biểu cảm của bà. Trịnh Phong tỉnh táo lại rồi chạy tới, nhưng cửa thang đã khép lại và đi xuống dưới.

Trịnh Phong quay đầu đi thẳng tới thang bộ.

...

Giang Nhiễm vội vàng đi nộp viện phí trước ở sảnh tầng một. Bất cứ lúc nào bệnh viện cũng kín chỗ nên xếp hàng thôi cũng mất tới mười mấy phút.

Bà Tôn đột nhiên bị xuất huyết não và phải phẫu thuật ngay, Giang Nhiễm nhân lúc đứng xếp hàng thì liên hệ với con trai của bà Tôn. Trước đó bọn họ về ăn Tết có để lại số điện thoại cho mẹ con cô, rồi nhờ rằng nếu bà cụ

có chuyện gì thì phiền báo giúp một tiếng.

Giang Nhiễm nộp viện phí xong thì chiếc Nokia nhỏ nhỏ trong túi cứ rung lên không ngừng. Cô cầm một đồng tờ khai trên tay rồi luống cuống nhận điện thoại.

Giang Mi ở đầu bên kia còn hoảng hốt và sốt ruột hơn cô, nhưng bà vẫn cố để mình bình tĩnh lại.

Giang Mi nói: “Nộp viện phí xong chưa?”

“Rồi ạ, con vừa nộp xong.”

“Bây giờ mẹ xuống dưới tìm con, con đến cửa nhà vệ sinh nữ ở cửa hông chờ mẹ.”

“Vâng.”

Giang Mi đi đôi giày da gót thấp, bà đi từ trong thang máy ra rồi chạy thẳng đến cửa nhà vệ sinh, sau đó cầm đồ trong tay Giang Nhiễm và dặn: “Ở đây có mẹ trông là được rồi, con mau về nhà đi.”

Giang Nhiễm: “Nhưng mà bà Tôn vẫn còn —— ”

“Không sao. Giờ này mà không có xe buýt thì con ra cổng bệnh viện gọi xe về. Nhớ phải đi taxi của công ty chính quy, lên xe rồi thì nhắn tin biển số và tên tài xế cho mẹ. Về rồi nhớ gọi điện báo.”

Giọng Giang Mi khá cứng rắn, Giang Nhiễm chỉ đáp một câu “vâng”.

Giang Mi lại vội vội vã vã rời đi.

Giang Nhiễm không hiểu lắm nhưng vẫn bước từ cửa hông ra ngoài. Sau khi ra ngoài rồi, Giang Nhiễm lại thấy bên trong và bên ngoài như hai thế giới khác biệt, gió lạnh thấu xương bên ngoài khiến người ta đông cứng đến khó mà bước nổi nửa bước.

Năm nay đúng là lạnh vô cùng.

Cổng bệnh viện rất thưa người, rồi cũng lại như hai thế giới khác biệt vậy. Gần đây bệnh viện này mới được xây ở khu vực mới, vì thế cũng không đông đúc như khu phố cũ bên kia, ngay cả đèn cao áp trên đường cũng vắng lặng hơn nhiều.

Ven đường có sạp trái cây tư nhân, có cửa hàng mì hoành thánh, cửa hàng cơm rang và chỉ có một bóng đèn cao áp ở cột cao nhất. Hơi nóng của cơm rang bốc lên tì tạch tì tạch, có người ngẫu nhiên tới đó mua cơm, mua xong rồi thì cũng bước nhanh vào trong bệnh viện như làn khói này vậy.

Giang Nhiễm đi được vài bước thì thấy hơi lạ, bởi có một cái bóng vẫn luôn bao phủ cô.

Chuyện của Tiết Đan đã trở thành bóng đen trong Giang Nhiễm, cô hơi nghiêng đầu dò xét phía sau, dường như đó là một người đàn ông.

Giang Nhiễm dừng bước, người kia cũng không động đậy nữa, bóng dáng cao lớn đó đã hoàn toàn che khuất cô.

Đối diện chính là bến xe buýt, Giang Nhiễm muốn băng đường để sang đó, nhưng chân còn chưa chạm tới đường thì đã bị người phía sau tóm lại.

“Cô giáo không dạy em phải đi vào vạch kẻ đường cho người đi bộ à?”
Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh trêu ghẹo của đàn ông.

Giọng điệu này quen thuộc cực kỳ, nhịp tim của Giang Nhiễm cũng chột gia tốc thêm.

Dương Kế Trầm buông mũ áo lông của cô ra, sau đó lại đút tay vào trong túi quần.

Anh thấy cô ở cổng chính của bệnh viện, cả người mặc áo khoác màu vàng nhạt, buộc tóc đuôi ngựa trông rất mềm mại. Dưới ánh đèn lờ mờ, cả người cô có vẻ mềm mại hơn rất nhiều, lại tựa như ốc sên di chuyển chậm rì rì, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút.

Dương Kế Trầm: “Sao lại đến bệnh viện, bị ốm hay đến thăm người khác?”

Giang Nhiễm rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào khóa kéo trên vạt áo mở rộng của anh: “Bà Tôn trong sân đột nhiên ngất xỉu, em đưa bà đến bệnh viện.”

Dương Kế Trầm nhớ lại: “Bà cụ hơi bị lẫn kia à?”

“Vâng, đột nhiên xuất huyết não.”

“Thế sao em lại về rồi?”

“Mẹ bảo em về.”

Dương Kế Trầm cười: “Em vẫn sợ mẹ ghê nhỉ.”

Giang Nhiễm nói: “Tạm tạm.”

Thật ra cô không sợ Giang Mi, chỉ là không muốn bà phải bận tâm nhiều, nên cứ nghe bà nhiều một chút thì hơn. Giang Nhiễm thấy so với các bậc phụ huynh khác trong lớp, Giang Mi đã thoải mái lắm rồi, cũng đã để cô khá tự do.

Có vài phụ huynh không cho con mình ra ngoài với bạn học vào cuối tuần, làm gì cũng phải đưa đón tận nơi. Dù các cô ở tuổi này sẽ hơi phản nghịch, nhưng thanh xuân của ai mà không nói dối và có bí mật.

Chỉ cần thành tích của cô ổn định, thì có đi chơi hay dạo phố Giang Mi cũng sẽ không nói gì.

Chỉ có cô mới biết một mình Giang Mi nuôi nấng mình vất vả đến mức nào. Giang Mi từng nói với cô, hi vọng của cha mẹ chỉ đơn giản là con cái có thể thi được vào một trường rồi tìm được công việc tốt, giai đoạn nào thì làm chuyện đó.

Giang Nhiễm thấy bầu không khí hơi xấu hổ nên mở miệng hỏi: “Sao anh lại đến bệnh viện?”

Theo lý mà nói, đáng ra anh phải đang ăn cơm với mấy người Quý Vân Tiên mới đúng.

Dương Kế Trầm lấy một điều thuốc từ trong túi ra: “Đến xem Lục Tiêu.”

Giang Nhiễm: “Liệu hãn có sao không?”

Hình như ngã rất nghiêm trọng.

Dương Kế Trầm ngậm điều thuốc, anh ấn bật lửa hai lần để châm lên, sau đó rít một hơi rồi xem thường: “Hãn thiếu tay gãy chân lại là chuyện tốt.”

Ai, người này...

“Hãn bị thương ở đâu?” Giang Nhiễm hỏi.

“‘Em trai’ hấn.”

Giang Nhiễm nghe mà không hiểu lắm nên nghi ngờ hỏi: “‘Em trai’ hấn là...?”

Dương Kế Trầm nhìn đôi mắt to trong suốt của cô thì cười nhẹ, sau đó xích lại gần nói: “‘Em trai’ đấy, ngay gần chỗ em đánh ‘bóng’ kia kìa.”

Đầu Giang Nhiễm chợt hiện lên những thứ rối tung rối loạn, khuôn mặt của cô cũng chợt nóng hổi.

Người kia thế mà lại bị thương ở đó.

“Hấn... bị như thế... liệu có hồi phục được không?”

“Liên quan gì đến tôi.” Anh lười biếng nói.

“Nhưng nếu hấn lại tìm anh gây phiền phức thì sao?” Giang Nhiễm hơi lo lắng, Lục Tiêu sao có thể nuốt trôi cục tức này được.

Dương Kế Trầm giữ đầu lọc thuốc, còn khước miệng lại ngậm ý cười: “Tôi sợ hấn chắc?”

Dương Kế Trầm thấy cô như còn lo lắng nên đổi chủ đề: “Trò vui hôm nay hay không?”

Có lẽ vì hút thuốc và đang đi trên đường phố vắng vẻ, nên giọng anh lộ ra vẻ khàn khàn trầm thấp, lại gợi cảm mà mê hoặc.

Giang Nhiễm căng thẳng trong lòng: “Tạm... Tạm được.”

Cô trả lời xong thì không biết phải làm thế nào, trong lòng thêm thấp thỏm

nên lại cúi đầu.

Trong lòng cô có một nhân vật nhỏ đang nói mà nhìn xem kia nhìn xem kia, anh ấy làm vậy là vì mày đấy.

Giang Nhiễm do dự một lúc lâu rồi mới hỏi: “Vì Lục Tiêu kia tìm người chặn anh, nên anh mới —— ”

Dương Kế Trầm cầm đầu lọc thuốc lá rồi gảy tàn thuốc, sau đó cắt ngang lời cô: “Giang Nhiễm.”

“Dạ?”

“Nếu tôi không xử hẵn một chút, thì người đi theo em tối nay có thể không phải là tôi đâu.”

Giang Nhiễm kinh ngạc nói: “Ý anh nói những người kia không phải Tiết Đan...”

Giang Nhiễm nói đến đây thì chợt ngưng bật, sau đó bên tai dần đỏ ửng lên. Câu nói kia còn có một tầng nghĩa khác là: Không phải, tôi làm như thế là vì em.

“Bạn học kia của em chưa to gan đến mức tìm người đến theo dõi đâu.”

“Cũng đúng...” Cô lại cúi đầu.

Vẻ cúi đầu như gà con rụt cổ của cô có vẻ đáng yêu khó nói thành lời.

Dương Kế Trầm cười một tiếng rồi dập thuốc: “Tôi đưa em về nhà.”

Lúc Giang Nhiễm lấy lại tinh thần thì anh đã bước về phía trước một

khoảng xa rồi. Dưới ánh đèn lờ mờ, người anh thẳng tắp như thân cây, hai tay tùy ý cắm vào túi áo khoác, bóng lưng lại mang vẻ buông tuồng mà phách lối.

Giang Nhiễm chạy chậm qua, bước chân ấy nhẹ nhàng như có mấy chú chim nhỏ đang đưa cô đi vậy.

Chương 24

Cảm giác nhẹ nhàng này duy trì thật lâu, khi từ trên mô-tô bước xuống, dường như cô vẫn đang lâng lâng.

Ánh trăng nhàn nhạt, từng gợn mây mù nhẹ nhàng lướt qua, núi rừng xung quanh cũng đìu hiu hơn rất nhiều.

Giang Nhiễm trả mũ bảo hiểm cho anh rồi nói tiếng cảm ơn.

“Được rồi, vào đi.”

Dương Kế Trầm chậm rãi đẩy mô-tô đi vào sân nhà mình.

Giang Nhiễm về đến phòng thì ngã xuống giường, trong lòng như tỏa ra từng đợt bọt nước có ga, sau đó tiếng chuông điện thoại do Giang Mi gọi tới đã kéo cô trở về.

Dường như Giang Mi rất mệt mỏi: “Sao không nhắn tin hay gọi điện gì cho mẹ thế, về đến nhà chưa?”

“Đến rồi ạ.” Giang Nhiễm đổi chủ đề: “Bà Tôn thế nào rồi mẹ?”

“Đêm nay người nhà bà ấy sẽ đến ngay, giờ vẫn đang phẫu thuật.”

Giang Nhiễm: “Thế mẹ thì sao, đêm hôm thế này mẹ về kiểu gì?”

Mặc Thành chỉ là một thành phố nhỏ, giao thông không phát triển, rất nhiều taxi đều trở về khu phố cũ bên kia. Đêm khuya xe cộ càng ít đến đáng thương, chứ chưa nói tới khu bệnh viện này. Bệnh viện có gác cổng ban đêm, trừ người có việc khẩn phải ra thì không có nhiều người được ra vào.

Giang Mi thản nhiên nói: “Sáng sớm mẹ về, con ở nhà một mình nhớ cẩn thận.”

Giang Nhiễm nói: “Con có phải trẻ con nữa đâu.”

Giang Mi muốn nói lại thôi: “Tắm nhanh rồi đi ngủ đi, mai còn học bài. Sắp thi rồi, con không phải bận tâm chuyện bà Tôn bên này.”

“Vâng.”

Giang Mi cúp điện thoại mà ngồi trên ghế ở hành lang. Bà đưa tay che kín mặt, sau đó hít sâu một hơi như chưa hết kinh hãi.

Trịnh Phong ở đầu kia chạy xuống tới tầng một thì không biết người trong thang máy đã tản đi đâu hết rồi. Người trong bệnh viện đều nhốn nháo, mà tất cả đều vội vã một việc riêng, ông phóng tầm mắt nhìn ra đại sảnh thì không thấy bà đâu nữa.

Ông lại chạy thêm mấy vòng, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng kia.

Giống như đó là ảo giác của ông vậy.

...

Trời Đông dần rét sâu hơn, còn Giang Nhiễm lại càng lún sâu hơn vào hũ mật. Cô càng không muốn nghĩ thì lại càng nhớ đến anh. Cô không phải mất hồn, mà là bị câu hồn rồi.

Giang Nhiễm nghĩ mình động lòng với anh từ lúc nào? Có lẽ là ngày ở KTV khi anh nói bạn gái tôi không vui, việc này vô nghĩa. Hoặc có lẽ là khi anh bảo vệ cô ở siêu thị, sau đó còn nhắc đến chuyện cô là bạn gái anh, rồi đến giấc mộng không nên có kia nữa. Mà lúc đặc biệt chú ý đến anh có lẽ là khi anh xông vào phòng, rồi trêu cô rằng tên vợ anh có chữ ngọc.

Từ khi anh xuất hiện đến giờ đều hấp dẫn sự chú ý của cô. Mà anh, là sự tồn tại khó mà qua bỏ được.

Người như vậy trời sinh được vây quanh, được theo đuổi và được sùng bái, mà bây giờ cô cũng đã hoàn toàn biến thành thần dân dưới chân anh mất rồi.

Trong phòng học có các nhóm học sinh túm năm tụm ba thảo luận bài thi buổi sáng, hoặc là nói Đông nói Tây vài câu.

Giang Nhiễm dùng một tay chống cằm, một tay khác lại cầm bút viết viết vẽ vẽ lên giấy nháp, rồi bất giác viết ra một từ đơn tiếng Anh: Yang.

Quý Vân Tiên đi rót nước về rồi đặt cốc lên bàn của Giang Nhiễm, sau đó vỗ vào bả vai cô: “Mày đang nghĩ gì thế? Gần đây cứ mất tập trung suốt, hôm nay là ngày thi cuối cùng đó, đừng làm bài thất thường, nếu không nghĩ Đông tao đến tìm mày đi chơi kiểu gì.”

Quý Vân Tiên đến gần nên Giang Nhiễm nhanh chóng tô đen chữ kia đi.

Giang Nhiễm: “Ừ... Cũng không có gì, chỉ thấy gần đây mẹ tao hơi lạ.”

“Dì Giang à? Dì ấy sao thế?”

Giang Nhiễm nhớ lại: “Hình như từ ngày bà Tôn xảy ra chuyện, mẹ tao bắt

đầu kì lạ, tao cũng không rõ nữa.”

Giang Mi căng thẳng hơn rất nhiều, chất lượng giấc ngủ cũng không tốt như trước kia, đôi khi ngủ tới nửa đêm sẽ chợt tỉnh. Giang Nhiễm ngủ muộn nên nghe được tiếng bà xuống nhà rót nước uống. Chưa quá mấy ngày, quầng mắt của Giang Mi đã có màu xanh nhàn nhạt.

Quý Vân Tiên an ủi: “Có lẽ là quan tâm việc của bà Tôn quá, dù sao mọi người cũng quen nhau nhiều năm như thế, chắc mẹ mày đã coi bà Tôn là người nhà rồi.”

“Chắc thế.”

Quý Vân Tiên nói: “Lát nữa chiều thi xong môn cuối rồi đi dạo phố không?”

Giang Nhiễm tỉnh rụi hỏi: “Đi với mấy người Trương Gia Khải à?”

“Ừ, bốn người chúng ta cùng đi.”

Trong lòng Giang Nhiễm khẽ động, sau đó nghĩ đúng là như thế thật.

Quý Vân Tiên: “Có đi không đấy?”

“Có đi...” Giang Nhiễm cầm bút chọc chọc vào chỗ bị bôi đen kia.

Sau trận đấu kia, Giang Nhiễm có gặp anh hai lần. Một lần là buổi sáng cô chạy đuổi theo xe buýt, lúc đó anh cưỡi mô-tô đi ngược hướng, có lẽ là chơi cả đêm tới sáng mới về. Anh luôn xuất quỷ nhập thần, cũng không biết luôn bận rộn bên ngoài làm gì.

Về sau Giang Nhiễm biết được ít tin tức từ chỗ Quý Vân Tiên, nghe nói

người tổ chức và các nhà tài trợ thay phiên mời đội xe của họ đi dự tiệc và xã giao, bận rộn như người làm ăn vậy.

Quý Vân Tiên còn nói có một ông chủ đại lý mô-tô muốn giới thiệu con gái cho Dương Kế Trầm.

Giang Nhiễm giả vờ bình tĩnh hỏi: “Sau đó thì sao?”

Quý Vân Tiên: “Gia Khải nói hình như ăn cơm xong lại nói chuyện thì phải, cũng không có về sau gì nữa. Nhưng hình như cô gái kia là mẫu người Trầm ca thích.”

“Mẫu người? Anh ấy thích mẫu người thế nào?” Giang Nhiễm cúi đầu làm bài tập nhưng lỗ tai lại dựng thẳng.

“Tao thấy chắc là thành thực thu hút, kiểu có lời có lỗm, da trắng nõn, nói chuyện rất quyến rũ ấy.”

Sau khi trở về, Giang Nhiễm cũng soi gương rồi hăng giọng, muốn thử nói chuyện nũng nịu xem thế nào, nhưng há miệng ra lại thấy quá xấu hổ. Giang Nhiễm bứt rứt ngã người vào chăn đệm rồi cứ buồn bực mãi.

Lần thứ hai gặp anh là hai ngày trước ở trường. Anh đi cùng Trương Gia Khải tới chờ Quý Vân Tiên, thế là nước đẩy thuyền trôi, cô cũng bị kéo theo.

Hai người chơi bóng rổ ở sân tập hơn một tiếng, đến lúc họ chơi xong thì trời đã tối. Trương Gia Khải đói, thế là họ tới tiệm gà rán ở ngoài trường học.

Bốn người ngồi vừa đúng một bàn, họ gọi bốn cốc Coca và bốn phần gà, sau đó nói chuyện câu được câu không, mà đa số là Quý Vân Tiên và

Trương Gia Khải tình nồng ý mật.

Dương Kế Trầm gõ ngón tay xuống mặt bàn, ngón tay của anh thon dài và có các đầu khớp rõ ràng. Đây không phải đôi tay trắng nõn nho nhã, nhưng lại rất có lực mà vẫn không phô trương.

Dương Kế Trầm nói: “Trương Gia Khải, trước kia tôi không biết cậu dính người như thế đấy.”

Trương Gia Khải cười nói: “Thế anh cũng nhanh chóng tìm một người đi.” Anh ấy vừa nói còn vừa liếc mắt nhìn Giang Nhiễm.

Thật ra lúc đầu Trương Gia Khải cũng không để bụng chuyện Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm. Dù lần ở KTV đó Dương Kế Trầm đã giúp một tay, còn nói là bạn gái gì đó, nhưng nếu nói anh có ý với cô thì cũng quá đột ngột. Mà tính Quý Vân Tiên cũng là như thế, cô ấy sẽ hỏi mấy chuyện linh tinh, hỏi đến trăm lần anh ấy vẫn không thấy Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm có gì. Bọn họ ra ngoài chơi mà gặp được thì sẽ chủ động bắt chuyện với con gái, cũng sẽ trêu chọc vài câu. Mà theo như Trương Gia Khải biết, thì Dương Kế Trầm không thích kiểu nữ sinh thanh thuần này.

Về sau thì thực sự có chỗ không bình thường, chính là chuyện của Lục Tiêu, cả chuyện anh uống trà sữa của Giang Nhiễm trong lần chơi bóng rổ ngày đó nữa, tiếp đó là lần chủ động tiễn người ta về. Trương Gia Khải chưa bao giờ thấy anh đối xử như thế với cô gái nào cả.

Với mấy cô gái trước kia thì chỉ là đùa miệng hai câu hoặc trò chuyện gì đó thôi. Mà dường như Dương Kế Trầm cũng không để tâm nhiều đến con gái, nếu không thì vì sao 4 năm qua anh vẫn luôn độc thân.

Trương Gia Khải không biết Dương Kế Trầm thích gì ở Giang Nhiễm, nhưng anh ấy lại rất thích cô, cũng thấy Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm

mà thành đôi thì sẽ hợp lắm.

Quý Vân Tiên cười hì hì phụ họa Trương Gia Khải: “Đúng vậy, Trầm ca, anh không tìm một người à?”

Dương Kế Trầm cười cười: “Đang tìm.”

Trương Gia Khải không ngờ anh thoải mái như thế nên tiếp tục hỏi dò: “Thật hay giả? Có mục tiêu rồi à?”

Dương Kế Trầm lười biếng dựa vào ghế, sau đó khàn khàn nói: “Ừm, coi là có đi.”

Giang Nhiễm cúi đầu uống Coca, ống hút đã bị cô cắn bẹp rồi. Cô hút mạnh vài hơi, mà vì trong cốc chỉ còn đá nên phát ra mấy tiếng “xụt xụt xụt”.

Ba người đồng loạt nhìn về phía cô.

Dương Kế Trầm: “Em đang tạo ngũ cốc luân hồi khí (1) đấy à?”

(1) Ngũ cốc luân hồi thoát khí = thả r*m (chú thích của tác giả)

Giang Nhiễm quần bách.

Bà chủ quán gà rán hô: “Gà rán của mấy cô cậu cho thêm gì không?”

“Bốn phần đều cho thì là, cảm ơn.” Trương Gia Khải nói.

Đình linh linh —— Cửa của tiệm gà rán bị đẩy ra, chuông phía trên vang lên tiếng kêu thanh thúy.

“Yang, sao anh lại ở đây?” Cô gái vừa vào cửa giật mình, sao đó cất giọng nũng nịu và mềm mại hỏi.

Mấy người đều ngoảnh đầu nhìn lại, cô gái kia để tóc xoăn lộn to, mặc áo khoác kẻ ca-rô đỏ, chân đi boots cao tới đùi. Phía dưới là chiếc váy da ngắn vô cùng, nhưng trên người cô ấy không phải vẻ nhiễm bụi đời mà là rất duyên dáng. Đôi mắt to xinh đẹp kia lại đang thẳng tắp mà nhìn Dương Kế Trầm chăm chăm.

Cô gái nói: “Anh không nhớ em à?”

Trương Gia Khải nhỏ giọng nhắc: “Đây là Chúc Tinh, con gái của ông chủ đại lý xe.”

Dương Kế Trầm à một tiếng, sau đó hơi gật đầu.

Trương Gia Khải: “Sao em lại ở đây?”

Chúc Tinh: “Em trai em học ở trường cấp 3 này, hôm nay em đến đón nó tan học. Cậu chủ nhỏ nói muốn ăn gà rán nên phải đến đây mua.”

Trương Gia Khải: “Em tốt với em trai thật đấy.”

Chúc Tinh cười cười sau đó hướng về phía Dương Kế Trầm: “Bố em bên kia mới về lô xe mới, nghe nói công năng đều là hạng nhất, bao giờ rảnh tới xem thử một chút không?”

Dường như Dương Kế Trầm cũng hơi hứng thú: “Ý cô nói lô xe nhập Đức kia à?”

“Vâng, đúng rồi.”

Dương Kế Trầm: “Hôm nào đến xem thử một chút.”

Chúc Tinh đưa danh thiếp: “Các anh đến thì gọi điện cho em nhé.”

“Được.” Dương Kế Trầm cầm danh thiếp rồi nhìn mấy lần.

Chúc Tinh nói với bà chủ: “Cho một phần gà rán thì là mang về, cảm ơn.”

Trương Gia Khải nói: “Bọn anh vừa gọi xong, bà chủ gói một phần cho cô ấy đi.”

Chúc Tinh hơi kinh ngạc, nhưng vẫn vui vẻ nhiều hơn. Cô ấy xách gà rán rồi trước khi đi còn không quên nói: “Cảm ơn nhé, các anh nhớ đến tìm em đây.”

Đình linh linh, cửa bị khép lại.

Dương Kế Trầm quăng danh thiếp cho Trương Gia Khải: “Cầm đi.”

Quý Vân Tiên dữ dằn nói: “Ừ đấy, anh cầm đi!”

Trương Gia Khải ngẩn ra: “Em giận cái gì?”

Quý Vân Tiên: “Anh giả vờ làm người tốt cái gì, cho gà rán cái gì, còn khen người ta, có phải anh thích cô đó không?”

Trương Gia Khải sốt ruột nói: “Sao anh lại thích cô ấy được. Em không nhìn ra à, mắt cô ấy chỉ dán chặt vào người Trầm ca thôi, có liên quan gì đến anh đâu. Nếu có gì cũng là Trầm ca với cô ấy chứ, anh chỉ muốn cô ấy cầm sớm đi sớm thôi.”

Dương Kế Trầm đá Trương Gia Khải một cái: “Nói vớ vẩn cái gì đấy.”

Giang Nhiễm chỉ thấy tai mình ong ong, cũng không nghe được gì cả.

Quý Vân Tiên vẫn ra vẻ em không biết em không nghe em không thấy, rồi tùy hứng cầm túi đi mất, Trương Gia Khải vậy mà lại tốt tính đuổi theo.

Dương Kế Trầm nói: “Gà rán này gói lại cho em nhé?”

Giang Nhiễm nhìn anh một cái rồi lắc đầu: “Không cần, em về trước đây.”

“Tôi đưa em về.”

Không biết từ khi nào anh vẫn luôn đưa cô về nhà, lòng Giang Nhiễm hơi chua xót, cô thấp giọng nói: “Em tự ngồi xe buýt về.”

Cả người cô như quả bóng da xì hơi, mắt cũng không có tia sáng.

Dương Kế Trầm nhìn cô rồi chợt bật cười: “Không cần tôi đưa về thật à?”

“Không cần đâu.”

“Được thôi.”

Giang Nhiễm đẩy cửa ra rồi quàng khăn lên cổ, nửa khuôn mặt cũng chôn trong đó. Hai tay cô đút vào túi áo đồng phục, sau đó đi về phía bên xe như người mất hồn.

Nhà chờ xe buýt khá thưa học sinh, Giang Nhiễm đứng cạnh một cái cây khô rồi lấy điện thoại ra xem giờ.

Xe lái đến đúng lúc, cô cất điện thoại rồi chuẩn bị đi lên thì cổ áo chợt bị người phía sau kéo lại.

Dương Kế Trầm nói: “Em nghĩ là tôi để em về nhà một mình thật hả? Không thèm nhìn xem sắc trời hôm nay thế nào.”

Lòng Giang Nhiễm thấy ấm áp, nhưng vừa đảo mắt đã thấy phía sau có một cô gái chạy đến. Người này là Chúc Tinh, cô ấy vẫn chưa đi.

Chúc Tinh đi tới rồi nói: “Yang, em bảo lái xe đưa em trai về rồi. Em nghĩ rồi, hay là bây giờ chúng ta đi xem xe? Dù sao gần đây cũng có nhiều người hẹn đại lý mua xe lắm, đến muộn thì khó xe cũng không gửi được đâu.”

Giang Nhiễm trở mắt nhìn xe buýt đi mất.

Dương Kế Trầm vẫn túm lấy cổ áo của cô như trước, sau đó nói với Chúc Tinh: “Lần sau đi, tôi có việc rồi.”

Chúc Tinh: “Ý anh là em gái nhỏ này à? Có thể đi cùng mà.”

Dương Kế Trầm nhìn vẻ mặt của Giang Nhiễm rồi cười khẽ: “Không được, đưa em ấy về nhà quan trọng hơn.”

Mặt Chúc Tinh hơi khó xử: “Em ấy là...”

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Chưa nghe nói về vị này à, bạn gái nhạt được mấy hôm trước.”

Con người của Chúc Tinh hơi run lên, đúng là cô ấy đã nghe về chuyện này rồi nhưng vẫn là nửa thật nửa giả, cũng chưa từng thấy Dương Kế Trầm đưa đi cùng nên tưởng là kiểu bạn gái gặp dịp thì chơi kia.

Dương Kế Trầm: “Đi trước đây, em ấy vội về nhà làm bài tập.”

Vì câu bạn gái vang dội kia mà Giang Nhiễm không biết phải làm sao, dù đây chỉ là cái cớ anh đưa ra để từ chối Chúc Tinh mà thôi.

Anh từ chối Chúc Tinh...

Ánh mắt của Giang Nhiễm sáng lên.

Chương 25

Vì trường tổ chức thi nên tan học sớm hơn bình thường, tiếng chuông vừa vang lên, từng nhóm người đen nghịt đã ào ra từ tòa nhà dạy học. Không bao lâu sau, các đường lân cận cũng bắt đầu bị bóng dáng học sinh bao phủ.

Thế nhưng tiệm gà rán ngoài trường thì lại quạnh quẽ vô cùng, bên trong chỉ có hai người đàn ông đang ngồi mà thôi.

Bà chủ cười khở: “Hai ngày nay chỉ bán được cho hai cậu thôi, đúng là không buôn bán nổi mà.”

Trương Gia Khải gãi gãi đầu: “Không dám giấu gì bà chủ, lần trước ăn gà ở đây xong, về nhà tôi bị đi ngoài hai ngày liền.”

Nếu không phải vì đợi hai cô và bên ngoài quá lạnh, thì anh ấy và Dương Kế Trầm sẽ không vào tiệm này.

Bà chủ “ai da” vài tiếng: “Bị đến mức đó cơ à? Tuy đồ ăn nhà tôi không ngon thật, nhưng không đến nỗi ăn hỏng bụng chứ.”

“Ha ha ai mà biết được, có lẽ là ăn phải đồ gì không hợp.”

Trên cửa sổ kính của tiệm gà rán dán một tờ giấy A4, trên đó có ghi hai chữ chuyển nhượng.

Dương Kế Trầm thấy hơi buồn cười nên hỏi chuyện phiếm: “Bà chủ, đúng

ra ở cạnh trường học thì phải buôn bán tốt chứ, nấu không ngon thì thuê đầu bếp chuyên nghiệp về làm, như thế là kiếm ổn.”

Bà chủ nói: “Nói ra chắc các cậu không tin, đôi khi phong thủy quan trọng lắm đấy. Quán cơm nhỏ ngay bên cạnh kia kìa, hạt cơm cứng không nhai nổi mà làm ăn phát lắm. Trưa đến học sinh toàn xếp hàng ở đó, tôi bên này lại vắng vẻ. Mùa hè thì buôn bán tốt hơn một chút, trời nóng nên học sinh đến mua mấy cốc Coca.”

Dương Kế Trầm: “Đúng thật, chỗ này của bà có Coca là ngon nhất.”

Trương Gia Khải cười cười nói nói vài câu thì điện thoại di động rung lên, có một tin nhắn mới.

Trương Gia Khải xem qua rồi nói: “Chị Phùng nhắn tin nói Lục Tiêu xuất viện rồi, Trịnh Phong đón người về tỉnh dưỡng. À đúng rồi, anh có nghe nói không, lúc trước Trịnh Phong đột nhiên mua biệt thự ở đây, xem chừng là định ở lại lâu dài.”

“Ở lại đây cũng là bình thường, nửa năm nữa CSBK sẽ đến đây tổ chức. Trong tay ông ta có tiền, mua biệt thự thì có là gì.” Dương Kế Trầm cầm cốc Coca rồi cười nói.

“Thật ra cũng hơi bất ngờ, ngày đó anh gặp Trịnh Phong ở bệnh viện, em tưởng ông ta sẽ nổi trận lôi đình, không ngờ vẫn tiếp tục khuyên anh sang bên kia. Trầm ca, thật ra... Nói thật thì Trịnh Phong cũng có ít vốn liếng, nếu thật sự muốn —— ”

Dương Kế Trầm như cười như không mà nhìn Trương Gia Khải. Trương Gia Khải hút vài hơi Coca, rồi cũng không nói tiếp nữa.

Anh ấy hiểu được thì sao Dương Kế Trầm có thể không hiểu đây.

Bọn họ chơi đua xe thì hoặc là trong nhà có tiền để đi thi, thuê đội chuyên nghiệp, hoặc là bò lên từ tầng áp chót. Như nhóm bọn họ, lúc mới bắt đầu cũng là mấy người đi một xe, rồi vừa đi làm vừa lái chơi. Về sau vô tình quen được Dương Kế Trầm và đi theo anh, lúc ấy trên tay Dương Kế Trầm cũng không có nhiều tiền, nhưng vẫn lấy tiền thắng được từ thi đấu ra mua xe cho bọn họ. Cứ như vậy mấy năm trời rồi cũng thành một đội xe vô danh.

Nói ra chuyện đội xe không có tên thì cũng thật buồn cười. Lúc ấy Dương Kế Trầm luôn nói với Trương Gia Khải rằng không muốn làm chuyện gì cả một đời, nổi danh hay vô danh cũng như vậy cả, dù gì cũng chỉ là kiếm ít tiền sinh sống thôi.

Nhưng bốn năm lăn lê bò toài cũng đã như một đội xe chuyên nghiệp rồi.

Có thể kiên trì lâu như thế cũng không hẳn là vì tiền. Giống như Lão Ngũ từng nói ngày đó vậy, có ai không muốn bò lên chỗ cao, nếu như có cơ hội, Trương Gia Khải vẫn hi vọng Dương Kế Trầm có thể nắm lấy.

Có điều mỗi người có một chí riêng, ai biết rốt cuộc Dương Kế Trầm nghĩ thế nào.

Trương Gia Khải chuyển chủ đề khác: “Tình trạng vết thương này của Lục Tiêu chắc không có gì đáng ngại. Nhưng hẳn luôn có thù tất báo, tính cách lại nhỏ nhen, nếu sau đó có tới gây phiền toái bên chúng ta thì không sao, nhưng Giang Nhiễm bên kia phải làm thế nào? Lần trước hẳn đã tìm người theo dõi Giang Nhiễm rồi, em nghĩ hẳn vì thắng thì không từ bỏ thủ đoạn nào đâu.”

Trong giới đều loan tin Dương Kế Trầm có bạn gái nhỏ, người luôn không vương không bận bỗng nhiên có uy hiếp, mà có ai lại không muốn nắm lấy

uy hiếp này một lần.

Dương Kế Trầm dựa vào ghế, ánh mắt của anh sâu thêm mấy phần: “Không xử lý thì hẳn cũng tự tìm đến gây phiền toái thôi, lần này coi như cảnh cáo.”

Sau anh lại cười trào phúng: “Nếu hẳn không làm chuyện gì mờ ám, họ Dương này của anh sẽ viết ngược.”

Trương Gia Khải cũng cười hai tiếng: “Anh nói thật với em đi, anh... thích Giang Nhiễm à?”

Đầu lông mày của Dương Kế Trầm khẽ nhướng lên như đang suy tư.

Trương Gia Khải: “Anh đừng bảo với em là anh không có ý gì với Giang Nhiễm, không có gì thật thì anh trêu ghẹo em ấy làm gì. Cả chuyện Lục Tiêu bên kia nữa, chung quy lại vẫn là vì Lục Tiêu trêu chọc Giang Nhiễm mà ra. Em nghe nói về đêm giao thừa đó rồi, hai người đi siêu thị gặp phải Lục Tiêu, hẳn nói mấy lời bi ối rồi còn cho người theo dõi nữa. Nếu không trước đây Lục Tiêu cũng làm vậy, nhưng đã thấy anh tính sổ thật bao giờ đâu.”

Khóe miệng Dương Kế Trầm cong lên: “Cậu nói hết rồi thì tôi còn nói được gì nữa đây.”

Lục Tiêu từng gây ra nhiều chuyện, trước kia anh cũng không so đo với hẳn, mà với hẳn thì Giang Nhiễm chính là một cơ hội.

Muốn nói thích, thì hẳn là thích đi.

Có đôi khi Dương Kế Trầm cũng không nghĩ ra rốt cuộc đây là loại tình cảm gì. Vì thầy tướng nói mấy câu mà chú ý đến cô bé này, sau lại thích

trêu cô vì rất vui, thế là lại đặt thêm mấy phần quan tâm lên người cô, rồi cũng muốn thử tìm hiểu cô. Dần dần, cô đã trở thành một người anh không thể không đến gần, cũng không thể không chú ý.

Trên người Giang Nhiễm có khí chất dễ chịu và thanh sạch khiến người ta thoải mái. Khí chất ấy tản ra như hương hoa thanh u, giúp người ta buông lỏng vô cùng.

Nếu nói người này dịu dàng thì cũng không dịu dàng đến thế, trong con người đen như hạt châu ấy luôn cất giấu vẻ bướng bỉnh, cũng có chút ranh ma. Hoặc có thể nói đây là một cô bé khá nhanh nhạy và thú vị.

Nếu như lời thầy tướng nói là thật, vậy thì sớm muộn gì cô cũng là người của anh, thế nên cần gì phải để cô chịu oan ức đây. Khi ở KTV cũng vậy, mà khi Lục Tiêu đến gây phiền toái cũng thế.

Trương Gia Khải coi như anh đã thừa nhận nên hơi kích động, mà vẻ kích động này là phát ra từ nội tâm.

Anh ấy nói: “Anh, cuối cùng anh cũng định yêu đương rồi, trước đó chưa từng thích ai à?”

Trong tiệm không cho hút thuốc lá, Dương Kế Trầm lại thấy miệng mình hơi khô, anh liếm liếm hàm răng rồi không do dự nói: “Chưa.”

Trương Gia Khải lắc đầu với vẻ em không tin.

Sau khi đội xe của họ có chút danh tiếng, những cô gái thích Dương Kế Trầm cũng ngày một nhiều hơn. Nữ sinh ấy à, tất cả đều thích những anh chàng đẹp trai cao ráo. Mà người này lại còn là một tay đua giỏi, khí chất cao cao tại thượng ấy càng hấp dẫn thêm nhiều nữ sinh nhỏ nữa.

Nói đến mỹ nữ thì bên cạnh bọn họ thực sự không thiếu. Nếu đặt Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên trong đó thì không được coi là nổi bật, nhiều lắm thì chỉ là khá ngây thơ và đơn thuần mà thôi.

Chính Trương Gia Khải cũng từng yêu thầm một cô người mẫu nhỏ, vì thế có thể nào anh ấy cũng không tin Dương Kế Trầm chưa từng thích ai, ngay cả mấy người Chu Thụ cũng từng thích người khác nữa mà.

Đình linh linh —— Cửa kính bị đẩy ra, Quý Vân Tiên nện bước chân nhỏ vui vẻ tới bên cạnh Trương Gia Khải, rồi còn thân mật ôm cổ anh ấy.

Theo sau là Giang Nhiễm mất hồn mất vía.

Dương Kế Trầm dùng chân kéo ghế, để ra khe hở cho cô vào ngồi.

Trong lúc hai người kia đang dính lấy nhau, Dương Kế Trầm hút Coca rồi hỏi: “Thi không ổn à?”

Giang Nhiễm nhìn về phía anh bằng ánh mắt hơi oán thán, nhưng cô không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu.

Quý Vân Tiên nói: “Lần này Tiếng Anh hơi khó, nhất là bài đọc hiểu với bài nghe.”

Dương Kế Trầm cười cười rồi nói với Giang Nhiễm: “Thành tích của em tốt lắm mà? Cũng thấy khó?”

Giang Nhiễm phìền não nói: “Cũng hơi.”

Đúng là bài thi lần này khó hơn đề thi thử một chút, nhưng chủ yếu vẫn là do bản thân. Do cô không chú ý, lúc làm bài nghe còn thất thần, khi nhận ra được thì không biết băng đã chạy đến đâu rồi.

Cô cũng không biết lúc đó mình đang nghĩ đến chuyện gì, chỉ là một đoạn kí ức ngắn, kí ức ngắn liên quan đến anh, còn cả mấy hình ảnh cô tự tưởng tượng ra nữa.

Người bên cạnh hí hí mắt như có thể nhìn thấu cô, anh đè thấp giọng hỏi: “Lúc làm bài thi em đang nghĩ gì, hửm?”

Người Giang Nhiễm cứng lại, sau đó chính trực lắc đầu.

“Phải không?” Anh cười biếng nhác.

...

Quý Vân Tiên muốn mua quần áo nhưng đi một vòng mà không tìm được thứ mình thích. Giang Nhiễm rì rì đi theo sau, cô vẫn còn xoắn xuýt vì mấy câu trong bài thi kia.

Đi tới đi lui, người phía trước bỗng dừng lại, Giang Nhiễm cũng dừng ngay nhưng vẫn đâm vào lưng anh. Lưng người đàn ông cứng như núi đá, Giang Nhiễm đâm vào mà choáng váng rồi lao đảo về sau mấy bước.

Cổ tay Giang Nhiễm bỗng bị người ta nắm chặt lấy, sau đó cô bị người ta kéo qua như trận gió vậy.

Trước mắt là một trung tâm tổng hợp mới mở, tuy quy mô không lớn, nhưng cần thương hiệu gì cũng có thương hiệu đó, trên tầng hai còn có khu vui chơi nữa.

Trước kia Quý Vân Tiên từng nói với cô rằng rất muốn đến đây chơi thử một lần.

Hai người kia sóng vai mà vui vẻ đi lên, Quý Vân Tiên vẫy với Giang Nhiễm: “Hai người nhanh lên.”

Hai tay Dương Kế Trầm rút trong túi quần, người lại nhìn xuống cô từ trên cao: “Em còn mất tập trung lúc đi đường nữa, tôi ném em vào cái bể kia đấy.” Anh liếc mắt qua đài phun nước bên trên.

“Vâng...” Giang Nhiễm nói thật nhỏ.

Dương Kế Trầm duỗi một tay ra, sau đó khum bàn tay lại gõ mạnh vào đầu Giang Nhiễm hai lần khiến người cô nhao ra phía trước.

“Thôi, thi cũng thi xong rồi, nghĩ nhiều không được gì. Lần sau tập trung thi cho tốt vào.”

Anh sỏi bước chân dài tới chỗ thang máy, Giang Nhiễm cũng bước nhanh theo rồi nói nhỏ: “Nói thì dễ lắm.”

Dương Kế Trầm: “Ý em là lần sau em cũng không thi tốt? Giang Nhiễm, thế thì không phải bài thi khó, mà là em ngốc.”

Từ “ngốc” này dường như luôn là một từ mờ ám. Một người đàn ông nói với một cô gái từ “ngốc” này luôn khiến cho người ta phải mơ màng.

Giang Nhiễm kìm nén rung động trong lòng mình, rồi nhỏ giọng đáp trả: “Anh mới ngốc...”

...

Lúc bọn họ đi thang máy lên, Quý Vân Tiên và Trương Gia Khải đang chơi gấp thú bông. Quý Vân Tiên mở mắt to một lúc rồi bực bội gấp lần hai.

Giang Nhiễm nhìn Trương Gia Khải trải qua cảm giác thất bại thì cũng không chơi theo bọn họ, mà chỉ thở dài đầy mất mát.

Quý Vân Tiên sắp đánh chết Trương Gia Khải rồi: “Anh bảo anh gặp thú bông giỏi lắm cơ mà?”

Trương Gia Khải: “...”

Cuối cùng Giang Nhiễm nhìn cũng không nhìn được nữa, cô đổi 10 xu rồi gia nhập vào chiến dịch này.

Gấp lên, rơi xuống, gấp lên rồi lại trượt xuống.

Rất nhanh sau đó, 10 xu đã bị máy gấp thú nuốt hết.

Giang Nhiễm đặt hai tay lên tủ kính, rồi chỉ có thể đối mắt với gấu bông từ xa.

Dương Kế Trầm đứng hút thuốc bên cạnh, ánh mắt của anh vẫn luôn lưu luyến trên người Giang Nhiễm, khi thấy cảnh này thì không nhìn được mà bật cười.

Anh hút xong điếu thuốc rồi đi qua.

Giang Nhiễm thấy thế này là tổn công vô ích nên muốn thu tay lại, nhưng đột nhiên sau lưng cô lại có thêm một bóng người.

Dương Kế Trầm xoay người rồi nhét 2 xu vào máy gấp thú. Anh bao vòng quanh người cô, một tay cầm nhẹ vào cán điều khiển, một tay đặt lên nút đỏ kia.

Hơi thở của anh đều đều mà bình ổn, còn vương chút mùi thuốc lá nhàn

nhật.

Giang Nhiễm rất phản cảm với đàn ông hút thuốc, cũng không thích bị hút thuốc thụ động. Nhưng kì lạ là hương vị trên người anh lại như có ma lực khiến cô luôn mơ tưởng.

Dương Kế Trâm cười nhẹ: “Đồ ngốc, nhìn kĩ đây.”

Chương 26

Giọng anh mang theo chút kiêu căng, tiếng nói hòa với mùi thuốc lại càng khàn khàn hơn.

Giang Nhiễm bị anh bao trong ngực nên không dám cả động đậy, tử kính phía trước lại phản chiếu bóng hình với hai má hồng hồng như quả mọng của cô.

Anh vừa dứt lời thì đã nhấn nút đỏ một cái, cần gạt thú di chuyển xuống dưới rồi khẽ mở ra và khép lại, sau đó vừng vàng bắt được một chú thỏ bông nhỏ.

Giang Nhiễm thán phục không thôi, sao một lần đã gặp được rồi!

Quý Vân Tiên lắc cánh tay của Trương Gia Khải: “Sao Trầm ca gặp một cái là được, em cũng muốn.”

“Được được được, em chờ chút.” Trương Gia Khải luôn rất kiên nhẫn, sau đó lại tiếp tục cố gắng không ngừng.

Dương Kế Trầm cúi người, lôi thỏ bông nhỏ từ ô kia ra rồi nhét vào ngực Giang Nhiễm: “Còn muốn không?”

Giang Nhiễm: “Anh còn gặp được nữa à? Sao gặp dễ thế được...”

Từ bé đến giờ cô chưa từng gặp được thứ gì, máy gặp thú bông này chính

là máy nuốt tiền.

Dương Kế Trầm tiếp tục nhét 2 xu vào trong, sau đó lại gấp thêm một con nữa để như trở bàn tay.

Lúc này Giang Nhiễm mới tin là thật.

Cô ngửa đầu hỏi: “Anh có kĩ thuật gì à?”

Mắt của cô gái nhỏ sáng lấp lánh, trong đó lại chứa vẻ sùng bái và kinh ngạc khiến lòng Dương Kế Trầm vui vẻ không thôi.

Anh biếng nhác cười một tiếng: “Chứ sao, có kĩ thuật cả.”

“Kĩ thuật gì thế?”

Dương Kế Trầm chỉ vào đầu mình: “Dựa vào đầu óc, không dạy em được.”

Giang Nhiễm: “...”

Hai mươi phút trôi qua, dường như anh đã gấp hết gấu bông bên trong, còn Giang Nhiễm lại sắp bị gấu bông bao phủ. Từng con gấu bông đều chồm lên ngực đến mức che khuất cả tầm mắt của cô.

Ông chủ khu vui chơi cũng đã bị gọi ra, mặt ông ấy như đưa đám: “Người anh em này, hôm nay cậu có thể chơi thoải mái các máy chơi game khác ở chỗ tôi, nhưng chỗ gấu bông đã gấp này có thể không tính không?”

Dương Kế Trầm nhướn nửa bên lông mày, bên miệng lại treo ý cười nhàn nhạt, giọng cũng rất nhẹ nhàng: “Ông phải hỏi em ấy.”

Ông chủ ai da hai tiếng, sau đó quay sang tẩy não Giang Nhiễm: “Cô bé,

bạn trai đối tốt với cháu thật đấy, gặp nhiều như thế mà vẫn không xi nhê. Nếu cháu vẫn thích thì chú đổi cho con gấu bông to nhất, sau đó tha cho cửa hàng của chú được không?”

Giang Nhiễm lắc lắc hai lần, cô nhìn ông chủ từ khe hở rồi mềm giọng nói: “Không sao, bọn cháu không gặp nữa.”

Ông chủ cảm động tới nước mắt rùng rùng, ông ấy vẫy tay với nhân viên cửa hàng, không bao lâu sau, nhân viên đã mang một con bạch tuộc bông đại bự đến.

Dương Kế Trầm cầm trong tay: “Cảm ơn.”

Ông chủ: “Tôi phải cảm ơn cậu mới đúng.”

Dương Kế Trầm cười cười, anh đưa bàn tay to áp vào sau gáy Giang Nhiễm rồi đi ra phía góc tường của phòng game. Bên đó có vài cái chiếc ghế dựa, anh ngồi xuống chỗ đó rồi buồn cười nhìn Giang Nhiễm, lúc thấy cô mệt lử thì mới lấy bớt gấu bông trong ngực cô xuống.

Cuối cùng Giang Nhiễm cũng được thở thoải mái, cô hờn hà hờn hển: “Thật ra anh không cần gặp nhiều như thế.”

“Anh có bảo là cho em đâu.”

Giang Nhiễm mở mắt thật to rồi nghĩ lại thì thấy cũng đúng, anh luyện thành kỹ năng thành thực như thế, chắc chắn là tôi luyện vì mấy cô gái kia rồi. Nếu không thì một người đàn ông sao lại đi gặp gấu bông được? Xung quanh anh đầy những tam cung lục viện, oanh oanh yến yến, nhiều con gái như thế, ngần này gấu bông có lẽ còn chưa đủ.

Giang Nhiễm tức giận, nhưng cô vừa định mở miệng thì đã nghe anh không

nhanh không chậm nói: “Không cho em, thì còn có thể cho ai.”

“Ngốc không hả, còn lờm anh.” Anh nói.

Những tia sáng trên tường thật ảm đạm, màn hình các máy không có người dùng cứ thay đổi mãi, tia sáng lúc trắng lúc đen ấy xoay chuyển trên người Dương Kế Trầm, mà khóe miệng của anh lại treo nụ cười như có như không. Đôi mắt đen kia cũng nhìn cô chăm chú, cả người thoạt nhìn thật biếng nhác và dụi dàng biết bao.

Cổ họng của Giang Nhiễm siết chặt, rồi cảm giác tê dại chợt truyền khắp toàn thân. Nhưng nháy mắt sau đó, cô đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

“Không sao, anh có thể cho chị Phùng, cho chị Chi Hạ, cả những người bạn khác mà anh quen nữa.” Cô nói rất nhỏ, cũng cố gắng để trông mình thật tự nhiên và bình tĩnh.

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng: “Tôi có bệnh hay sao mà đi gắp gấu bông cho mấy cô ấy?”

“Thế anh...” Có bệnh hay sao mà cho em?

Giang Nhiễm không dám nói nửa câu sau.

Dương Kế Trầm: “Không muốn à? Không muốn thì —— ”

“Không!” Giang Nhiễm cắt ngang lời anh: “Muốn...”

Dương Kế Trầm bật cười rồi để bạch tuộc to bự xuống ghế, sau đó đứng dậy: “Đợi ở đây, tôi đi xin ông chủ cái túi.”

“Vâng...”

Giang Nhiễm nhìn một đồng gấu bông xanh xanh đỏ đỏ đủ loại trong ngực thì chợt có cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời.

Thỉnh thoảng Giang Nhiễm có chơi thử vận nhưng chưa gặp được bao giờ. Từ nhỏ đến lớn Giang Mi cũng không mua cho cô nhiều, thứ đồ chơi lớn nhất cô có được có lẽ là quà sinh nhật năm 10 tuổi Giang Mi mua cho. Đó là một con búp bê biết hát, nhưng sau càng lớn rồi thì những thứ này tự nhiên cũng ít dần đi.

Nhưng thật ra cô vẫn còn rất thích chúng.

Quý Vân Tiên kinh hồn bạt vía chạy qua rồi túm lấy gấu bông ếch xanh nhỏ trong ngực Giang Nhiễm mà nhào nặn: “Gia Khải cùi bắp chết đi được, không gặp lấy nổi một con. Có đại thần như Trầm ca ở đó mà không học hỏi được tí nào.”

Giang Nhiễm: “...”

Không học hỏi được gì cả, có lẽ anh cũng sẽ xem thường Trương Gia Khải rồi nói dựa vào đầu óc là gặp được.

Giang Nhiễm thấy Quý Vân Tiên thích không buông tay thì nói: “Mày lấy mấy con đi, nhiều lắm.”

Quý Vân Tiên bỗng cười một tiếng: “Tao lấy của mày làm gì, đây là Trầm ca gặp để dỗ mày mà.”

Dỗ cô?

Quý Vân Tiên dùng một tay bóp mũi, cánh tay kia lại ve vẩy phía trước: “Mày biết đây là gì không?”

Giang Nhiễm: “...”

Quý Vân Tiên: “Voi đấy, mà thấy không, tao còn tinh ý lắm.” (1)

“...”

(1) Ở Trung Quốc, nếu một người gửi chữ “voi” cho bạn rồi hỏi có biết đó là gì không, nếu trả lời là biết thì đồng nghĩa với việc bạn không thức thời, hay không nhạy cảm và tinh ý. Cách dùng từ này ý chỉ một sự thật hiển nhiên mà ai đó không phát hiện ra, nên như vậy là không thức thời và không tinh ý.

...

Tới hơn 6 giờ, Giang Nhiễm muốn về nên định đi một mình.

Cô sẽ không về muộn hơn Giang Mi, gần đây Giang Mi tăng ca ở xưởng, bình thường 7 – 8 giờ tối bà sẽ về, cô muốn về trước khi bà trở lại.

Quý Vân Tiên thất vọng nói: “Không ăn cơm cùng à? Ở đây mới mở nhà hàng lẩu đấy.”

Giang Nhiễm: “Lần này thi không tốt, bây giờ có nghĩ Đông thì cũng không tìm mà chơi được rồi. Mọi người đi ăn đi, tao về trước đây.”

“Thế mà đi đường... À, hai người đi đường cẩn thận.”

Hai người?

Không biết Dương Kế Trầm đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, anh cầm túi trong tay cô rồi nói: “Tôi đưa em về.”

Cũng không biết từ khi nào câu đưa cô về này lại thành câu cửa miệng của anh.

Giang Nhiễm nói: “Anh đi ăn cơm với họ đi, em tự về là được.”

Dương Kế Trầm: “Tôi rảnh quá hay sao mà ở đây làm bóng đèn?”

Anh nói xong thì đẩy đầu cô mà nhét vào trong thang máy.

Quý Vân Tiên cười tủm tỉm: “Hẹn gặp lại.”

...

Đèn hoa rực rỡ mới lên, lúc này màn đêm như tấm vải bao trùm tất cả. Các cửa hàng hai bên đường đã có từ khá nhiều năm trước, những ánh đèn sáng rỡ trong đó chiếu sáng toàn bộ con đường này. Trên mặt đường lát gạch trắng đỏ đan xen là hàng người dạo phố không dứt. Bên cạnh đó còn dựng cả xe điện và xe máy, nên mọi người phải đứng sang bên cạnh và xếp thành một hàng dài.

Giang Nhiễm đi theo sau lưng anh, rồi cứ một bước giẫm vào ô gạch màu trắng, một bước lại giẫm vào ô gạch màu đỏ.

Dương Kế Trầm cao hơn Giang Nhiễm quá nhiều, cả người anh như ngọn núi che khuất tất cả ánh sáng phía trước của cô vậy.

Đi qua ngã tư đường là bến xe công cộng, Giang Nhiễm dừng một chút, rồi lại đi thêm hai bước mà sóng vai với anh.

“Anh cũng ngồi xe về à?”

“Ừm, hôm nay tôi không lái xe.”

Giang Nhiễm ôm bạch tuộc bự rồi hít mũi một cái.

Dương Kế Trầm vừa đi vừa liếc nhìn Giang Nhiễm, non nửa mặt cô chôn trong khăn quàng cổ màu đỏ, tai và mũi cũng vì lạnh mà đỏ bừng lên. Hàng lông mi nhỏ bé của cô cứ đập dờn như bướm bướm vỗ cánh, mà hai tay ôm bạch tuộc của cô lại hơi rụt lại vào bên trong tay áo khoác đồng phục.

“Lạnh lắm à?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm gật gật đầu: “Anh không thấy mấy ngày nay càng lạnh à? Tối đến nhiệt độ còn xuống thấp hơn.”

“Cũng được.”

Giang Nhiễm ngẩng đầu nhìn Dương Kế Trầm một chút, anh vẫn là vẻ bất cần như trước. Áo khoác màu đen luôn mở rộng, bên trong chỉ có một lớp áo len trắng rất mỏng, còn bên dưới là quần bò.

Giang Nhiễm nhìn hai chân dài của anh rồi nghĩ, chần chẫn người này không mặc quần thun hay quần giữ nhiệt gì đó đâu.

“A ——” Giang Nhiễm bị vấp vào viên gạch nhô lên trên mặt đường.

Dương Kế Trầm đưa tay đỡ cô rồi cười nhạt: “Tôi thấy em mà về nhà một mình chắc sẽ bị chim trên trời tha đi mất.”

Giang Nhiễm ôm chặt bạch tuộc bự rồi lúng túng đứng thẳng người.

Dương Kế Trầm kéo cô đến bên tay phải, đường phía trong có vẻ dễ đi hơn nhiều.

Anh nói: “Em suốt ngày nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ gì...” Giang Nhiễm đánh mắt về bên khác.

Dương Kế Trầm đưa tay lấy đồ rồi lại đút vào túi quần, sau đó chậm rãi bước về phía trước.

Giang Nhiễm thấy chân của bạch tuộc hồng lúc lắc lúc lắc theo từng bước đi của Dương Kế Trầm, thỉnh thoảng còn cọ vào góc áo của anh nữa.

Dương Kế Trầm: “Em cười ngây ngô cái gì?”

“...”

Nụ cười của Giang Nhiễm cứng đờ, cô lặng lẽ rũ khóe miệng, nhưng chưa quá ba giây sau thì lại bất giác giương lên thành một đường cong.

Khi cô cười, đôi mắt sẽ cong cong như mảnh trăng khuyết xinh đẹp. Dương Kế Trầm thấy cô có thể tham gia cuộc thi nụ cười thiên sứ xinh đẹp gì đó, bởi nụ cười này thật trong trẻo mà nhu hòa, cũng rất đẹp đẽ.

“Đồ ngốc.” Anh nói.

Những quán ăn nhỏ nóng hổi bốc hơi nghi ngút mọc lên như nấm quanh bến xe, hương trứng luộc nước trà, bắp rang bơ hay bánh cá hầm cứ tỏa ra không dứt.

Hai người bước vào bến xe rồi lên tuyến 520. Trong xe không có ai, Giang Nhiễm đi theo anh mà ngồi vị trí gần cửa của ghế thứ hai từ dưới lên. Còn anh cao lớn ngồi vào đây thật quá chật chội, đôi chân dài vậy mà không biết phải đặt vào đâu.

Qua hai phút, người bán vé và lái xe vẫn không tới.

Giang Nhiễm thò đầu ra khỏi cửa sổ rồi nhìn xuống: “Có phải chúng ta lên nhầm xe không?”

“Em hỏi tôi? Bình thường em hay ngồi còn gì?”

“Nhưng em chưa ngồi từ bến cuối bao giờ.”

Cô xoay tới xoay lui như chú chó con ghé vào cửa sổ, đầu nhỏ cũng lắc qua lắc lại mãi. Khăn quàng màu đỏ của Giang Nhiễm bị gió thổi bay lên rồi tạt vào mặt anh.

“Chờ là được rồi, không lạnh à?”

Dương Kế Trầm túm lấy khăn quàng cổ của cô, cùng lúc đó cũng kéo người quay trở lại.

Vì lực này khá lớn nên Giang Nhiễm hơi không ổn định. “Bụp” một cái, mặt cô đã đối diện với ngực Dương Kế Trầm, đầu cũng đâm vào lồng ngực của anh, hai chân còn bị nhấc cả lên.

Dương Kế Trầm cúi đầu nhìn cô mà khóe miệng hơi cong lên, như thể đang cười dáng vẻ này của cô vậy.

Giang Nhiễm lại nhìn đến ngây người.

Một người ngửa đầu và một người cúi đầu, bốn mắt đối diện với nhau. Ánh mắt của anh rơi trên bờ môi cô, mà tầm mắt của cô lại dừng ở cằm của anh.

Bóng đêm mau chóng tràn đến, buồng xe trống rỗng lại như tự phát ra một

luồng sáng mờ nhạt.

Tất thảy đêm tối như bị phóng đại, hơi thở ấm áp của anh phủ lên mặt cô. Giang Nhiễm nghe được tiếng tim đập của anh và tiếng trống dồn trong lồng ngực mình.

Dương Kế Trầm lại cúi đầu thấp hơn nữa, môi mỏng cũng đã gần trong gang tấc.

Cánh tay phải của Giang Nhiễm chống lên đùi của Dương Kế Trầm, tay trái thì sát vào thành xe, nhưng vì lần cúi thấp này của anh mà ngón tay cô lại bất giác co lại.

Giang Nhiễm nín thở.

Yết hầu của Dương Kế Trầm nhấp nhô, ánh mắt cũng dần sâu hơn.

Một trận gió lạnh lùa qua cửa xe mà thổi bay mấy sợi tóc của cô, rồi lại như lông vũ bé nhỏ lướt qua mặt anh.

“Giang Nhiễm.” Anh khàn khàn gọi.

“Vâng...” Cô run rẩy đáp lại.

“Em đè vào ‘em trai’ của tôi rồi.”

Chương 27

Giang Nhiễm hoảng hốt nhảy dựng lên như đụng phải khoai lang bỏng tay, cánh tay để ở gần bắp đùi của anh cũng nóng như lửa đốt vậy.

Cô nhớ lại một chút thì hình như không có cảm giác gì khác thường.

Dương Kế Trầm cười đến rung cả vai, anh vỗ vỗ đầu cô rồi đứng lên và cúi đầu như muốn xuống xe.

“Anh định đi đâu?”

Dương Kế Trầm: “Quay lại ngay thôi.”

“Vâng...”

Chỉ trong nháy mắt, tài xế và nhân viên bán vé đều trở lại, tốp năm tốp ba hành khách cũng lên xe.

Nhân viên bán vé bán cho phía trước xong thì đi đến bên cạnh Giang Nhiễm: “Xuống đâu đây?”

“Cổng Nhị Tà, hai vé.”

“Hai vé? Trả tiền mặt hay quẹt thẻ?”

“Ừm tiền mặt. Xin hỏi bao lâu nữa thì bắt đầu xuất phát?”

“Năm phút nữa.”

“Vâng, cảm ơn.”

Giang Nhiễm đưa tờ 10 tệ và đổi lại được hai cuống vé xe buýt màu cam.

Nhân viên bán vé quay lại ngồi trên ghế chuyên dành cho mình rồi nói chuyện phiếm với tài xế. Tài xế cầm chén trà nóng hồi để thổi nguội, rồi hơi nóng cũng dần ám lên kính của ông ấy.

Giang Nhiễm kẹp cuống vé vào ngăn trong của ví da, sau khi cất xong rồi thì đóng cửa sổ xe lại. Bỗng bên cạnh cô nhiều thêm một bóng người, thậm chí còn có chút hơi nóng hồi.

Dương Kế Trầm ném cho cô một cốc trà sữa, Giang Nhiễm vừa cầm vào thì vội vàng để xuống rồi xoa xoa lòng bàn tay. Trà sữa nóng đến khó mà cầm được.

“Anh đi mua trà sữa à?”

“Không lẽ nhặt trên đường?”

Dương Kế Trầm cầm ống hút vào rồi dựa vào ghế, sau đó hút một ngụm lớn với vẻ tùy ý.

Thân xe hơi lắc lư, tài xế lên số rồi xe dần rời khỏi bến cuối. Con đường bên cạnh có một quán nướng đồ Hàn, dưới mái hiên có treo dây đèn dài 50 – 60 mét. Lúc này chúng bị gió lạnh thổi đến đung đung đưa đưa, trên đường cũng có hai ba người vây kín quần áo mà đi.

Giang Nhiễm chờ trà sữa nguội lại một chút rồi mới uống.

Là trà sữa trân châu nguyên chất ngọt mà không ngán.

Đùi phải của Dương Kế Trầm duỗi ra phía lối đi, người anh lại tựa vào ghế mà nhìn Giang Nhiễm.

Dường như cô uống món đồ gì đều là thế này, thích dùng hai tay để đỡ lấy. Ngày đó uống Coca đá còn lấy khăn giấy bọc lấy cốc nữa.

Cô hút mấy ngụm trân châu rồi nhai nhai khiến miệng hơi phồng lên.

Dương Kế Trầm cầm trà sữa bằng tay phải, tay trái lại tiến gần về phía mặt cô mà véo véo. Dù cô gầy nhưng mặt vẫn hơi phính, véo vào mới mềm mại làm sao.

Giang Nhiễm suýt bị sặc nên quay ra lườm anh.

Dương Kế Trầm: “Sao em ăn cái gì cũng như sóc thế, sóc thích bưng đồ lên để gặm đấy.”

Giang Nhiễm: “...”

“Còn lạnh không?”

“Dạ? À... Không lạnh, trong xe có sưởi.”

“Thích uống trà sữa à?”

Giang Nhiễm: “Vâng, cũng được.”

Dương Kế Trầm: “Tôi nghe Quý Vân Tiên kể trước kia em với em ấy chuyên chạy mấy phố để mua trà sữa, thích đến mức đó à?”

“Không hẳn, khi đó thấy vui nên đi. Mọi người cũng nói tiệm đó uống ngon nhưng xa quá, cuối tuần rảnh sẽ cùng đi.”

Dương Kế Trâm “ừm”.

Đó đã là chuyện từ thời lớp 10, mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi này, nghiệp trà sữa đã phát triển hơn rất nhiều. Trên hai đầu đường ở Mạc Thành bắt đầu có những chuỗi cửa hàng trà sữa, những cửa hàng đồ uống như thế đều là của tư nhân. Kể cả các cửa hàng đồ ăn như pizza hay hamburger cũng là cửa hàng tư nhân như vậy.

Giang Nhiễm nhớ cửa hàng KFC đầu tiên mở ở Mạc Thành là năm 1999. Khi đó cô vừa tròn 10 tuổi, lúc ấy cửa hàng nằm ở góc của trung tâm phố cũ.

Nghe nói lúc ấy bên trên còn do dự có mở ở Mạc Thành hay không, bởi họ thấy kinh tế của Mạc Thành không phát triển, sợ sẽ lỗ vốn không được lời, cuối cùng việc làm ăn ấy lại phát đạt vô cùng.

Vào năm 11 tuổi, cuối cùng Giang Nhiễm cũng có được mèo má trong quảng cáo của KFC.

Thứ càng khó có được thì sẽ càng hướng tới.

Xe buýt đi ngang qua bến xe ở trường học, sáu bảy tốp học sinh ập vào như ong vỡ tổ, có người nhanh mắt liếc nhìn thấy Giang Nhiễm đang ngồi phía sau.

Nữ sinh mập mạp kia vẫy tay với cô: “Giang Nhiễm.”

Giang Nhiễm nghe được tiếng thì nhìn về phía trước, sau đó cũng vẫy tay

ra hiệu.

Nữ sinh mập mạp và một nữ sinh khác ngồi phía trước Giang Nhiễm, sau đó quay lại hỏi chuyện: “Sao muộn thế này mà mới về, đi dạo phố à?”

“Ừ, bọn mà thì sao?”

“Bọn tao vừa đi dạo siêu thị, siêu thị nhỏ ở góc đường bên kia ấy. Trong đó bán đồ ăn vặt nhập khẩu nhưng vị cũng thường thôi, tao chỉ mua được hai cái kẹo mút to.”

Giang Nhiễm cười.

Nữ sinh mập mạp đánh giá Dương Kế Trầm vài lần rồi lại nhìn Giang Nhiễm mà nhỏ giọng: “Đây là bạn trai mà à?”

Dương Kế Trầm đang cúi đầu chơi điện thoại, ánh sáng trong xe lờ mờ nên không thấy rõ được mặt anh, có điều vẫn có cảm giác rất anh tuấn.

Trong trường đã có tin đồn rằng Giang Nhiễm có bạn trai là tay đua từ lâu, nhưng Giang Nhiễm chưa từng đề cập tới, có hỏi thì cô cũng chỉ lắc đầu.

Giang Nhiễm nói khẽ: “Không phải.....”

Nữ sinh mập mạp nháy mắt: “À... Tao hiểu.”

Giang Nhiễm cười: “Mày hiểu cái gì?”

“Vẫn đang trong giai đoạn gieo hạt, chưa nở thành hoa cũng chưa kết thành quả, bọn tao hiểu hết mà.” Nữ sinh mập mạp lấy tay che miệng rồi nói thật nhỏ: “Anh ấy đẹp trai lắm.”

“Ừm...” Giang Nhiễm hút một ngụm trà sữa rồi đáp lại trong mơ hồ.

Giang Nhiễm liếc nhìn Dương Kế Trầm một cái, không biết anh đang xem gì mà có vẻ rất tập trung, không hề bị ảnh hưởng bởi các cô chút nào.

Nữ sinh mập mạp nói: “Đúng rồi, câu thứ hai trong bài cuối cùng của đề Toán mà tính ra bao nhiêu?”

Giang Nhiễm: “Hình như tao tính ra 2.”

“2 à? Tao nghe mấy đứa nói là -1, tiêu rồi tiêu rồi, tao cũng ra -1, chắc chắn là sai bét. Tiếng Anh mà làm thế nào?”

“Cũng vậy thôi, chắc là không tốt lắm.”

“Hả? Sao thế được, tiếng Anh của mà tốt lắm cơ mà? Thế đã nghĩ về giấy điền nguyện vọng chưa? Mẹ tao mượn sách về các trường nguyện vọng rồi xem hộ, có khi tao học ở ngoài thôi, không đủ trình độ để ở đây.”

“Tao vẫn chưa nghĩ, để xem thành tích thi thử kì hai này thế nào đã.”

“Chắc chắn là mà thi được ở đây rồi.”

Giang Nhiễm: “Khó nói lắm.”

Chưa nói chuyện được bao lâu thì đã đến bến xuống của nữ sinh mập mạp.

Ngoài bọn họ ra, trong xe chỉ có mấy ông bà cụ, thế nên sau đó cả xe lại khôi phục vẻ yên ắng vừa rồi.

Dương Kế Trầm nhấn bàn phím để soạn tin nhắn gửi đi, rồi thuận miệng hỏi: “Muốn học đại học bên này à?”

Giang Nhiễm: “Có lẽ là ở gần nhà một chút, mẹ em chỉ có mình em thôi.”

Dương Kế Trầm ngược mắt lên: “Trong nhà không còn ai khác à?”

“Không có.”

“Em học chuyên Khoa Học Xã Hội hay Khoa Học Tự Nhiên, về sau định học chuyên ngành gì?”

“Khoa Học Xã Hội, chuyên ngành chính là Chính Trị.” Giang Nhiễm nghĩ nghĩ: “Mà có khi em không thi đỗ chuyên ngành kia đâu, muốn học âm nhạc nữa.”

Đầu lông mày của Dương Kế Trầm hơi nhướng lên như rất bất ngờ.

“Âm nhạc? Không thi được Học Viện Âm Nhạc à?”

“Cái đó đầu tiên phải tham gia thi tài năng, em là học sinh học thuần văn hóa nên nếu thi tài năng rồi cả đại học thì học phí rất đắt, gánh nặng cho mẹ em sẽ rất lớn. Hơn nữa học đại học thì cái gì chẳng như nhau, chỉ là để lấy tấm bằng thôi.”

Dương Kế Trầm cười: “Không có chí khí thế cơ à?”

“Thế còn anh, anh học gì ở đại học? Chẳng lẽ từ bé anh đã quyết chí làm tay đua?”

Dương Kế Trầm nhẹ nhàng vất chân sang, rồi cũng không cần nghĩ nhiều đã đáp: “Tôi không học đại học, tốt nghiệp trung học xong là ra ngoài lăn lộn.”

Trên hồ sơ ghi năm nay anh 24 tuổi, cô cho là anh vừa tốt nghiệp đại học 2 năm trước.

Khóe miệng Dương Kế Trầm vẫn ngậm ý cười yếu ớt, có vẻ như anh cũng không để tâm đến chuyện này lắm.

Anh nói: “Nào có tiền lên đại học, đêm ngủ còn sợ người ta chém một dao nữa là.”

Giang Nhiễm thấy không tiện hỏi nhiều nên dùng trầm mặc để đáp lại anh. Dương Kế Trầm cũng không nói tiếp nữa mà hỏi: “Muốn học gì thì học cái đó thôi, lên đại học cũng có cách học khác, bên ngoài có trường nào tốt mà thi đỗ được thì đi đi. Không lẽ em định vì mẹ mà ở đây cả đời?”

Anh nói cũng không phải không có lý, Giang Nhiễm từng cân nhắc về chuyện này rồi, nhưng khi nghĩ thật sự chạy ra ngoài một mình thì lại bắt đầu thấy sợ. Đó là một cảm giác rất mê mang, thế nên mới khiến cho người ta lo lắng bất an, hoặc là thiếu hụt một chút dũng khí.

Giang Nhiễm cúi đầu, một lúc lâu sau mới hỏi: “Sau lần thi ở đây xong anh sẽ đến đâu?”

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn cô, mái tóc đen nhánh của thiếu nữ được buộc lại bằng dây buộc tóc màu đen. Tai cô trắng như ngọc, giọng nói trong trẻo mà nhẹ nhàng khoan khoái, cũng mang theo nét tươi mát và mềm mại đặc thù của cái tuổi này.

Ánh mắt của anh hơi trầm xuống, sau đó cười yếu ớt: “Có lẽ là đến một nơi tôi cũng không xác định được.”

...

Đường nhỏ trong rừng tựa như một đầu dây lưa thưa mình trên dãy núi, từng thân cây ngô đồng to lớn mà tươi tốt bám rễ sâu chắc xuống bùn đất, lại để lộ ra rễ cây đan cài khó gỡ. Mà đầu cành kia lại được phát triển thoải mái, hai thân cây ngô đồng ấy gần như đã che khuất bầu trời mất rồi.

Trên sườn núi là thủy sam mọc thành đoàn, mà dưới sườn núi là ngàn vạn ánh đèn sáng rỡ của các hộ gia đình. Từng ngọn đèn lấm ta lấm tã ấy tỏa ra ấm áp lạ thường trong đêm gió lạnh thấu xương này.

Giang Nhiễm đi song song với Dương Kế Trầm.

Cô không nhớ đây là lần thứ mấy đi cùng anh trên con đường này, khi nhớ lại thì kí ức khắc sâu nhất lại là lần đầu tiên. Khi ấy đột nhiên có bóng mấy gã đàn ông bịt mặt xông ra từ trong rừng cây, tay còn vung gậy bóng chày lên rồi hùng hổ nhào tới như mãnh thú.

Giang Nhiễm không rõ vì sao Lục Tiêu lại tìm người theo dõi cô. Tóm lại, từ lần đầu tiên gặp được Dương Kế Trầm, cô đã lờ mờ cảm thấy có thứ gì đó cột chặt họ lại với nhau.

Lục Tiêu có thể nói là hận Dương Kế Trầm đến thấu xương, chỉ cần qua mấy lần này là biết gã này khó chơi và dễ mang thù đến thế nào.

Bọn họ yên lặng đi tới, chân lại đá vào sỏi vụn trên đường mà phát ra tiếng ma sát thanh thúy.

Giang Nhiễm hỏi: “Lục Tiêu kia thế nào rồi?”

Dương Kế Trầm lấy điều thuốc từ trong bao ra rồi ngậm ngoài miệng: “Hôm nay chị Phùng nhắn tin cho Gia Khải là ra viện rồi.”

“Vậy nửa năm sau mọi người thi thì hẳn có tham gia được không?”

“Chắc xem tình trạng hồi phục thế nào.”

“Hắn sẽ không dừng tay như thế đúng không. Em nghe Vân Tiên nói, người kia thích cờ bạc, cũng nợ rất nhiều. Hắn chỉ dựa vào thi đấu để kiếm tiền, thế nên mới nhắm mãi vào anh như thế.”

Dương Kế Trầm châm lửa rồi rít một hơi: “Hắn đã mất hơn ngàn vạn tiền vốn liếng rồi, em nghĩ hắn có dám cược không? Thi chính quy cũng không được bao nhiêu tiền, chưa đủ để hắn nhét kẽ răng, lúc đầu chơi xe cũng rất tốn.”

Thật ra Dương Kế Trầm đã biết Lục Tiêu trước khi hắn chính thức gia nhập Vân Phong. Khi đó anh chưa quen mấy người Trương Gia Khải, cũng chưa có đội xe mà chỉ đơn độc một mình.

Mười tám tuổi đã tiếp xúc với cái nghề này, rồi kiếm tiền bằng việc đua xe ngầm và đua xe có độ nguy hiểm cao. Độ kích thích và nguy hiểm càng cao thì tiền thưởng càng lớn. Trên đời này luôn có những người ăn no rồi việc, mấy người này ra một số tiền thưởng rồi xem bọn họ đọ sức bằng cả mạng sống của mình.

Kích thích, tự do và buông thả là những điều đám người kia truy cầu.

Một tay Dương Kế Trầm cầm điếu thuốc, một tay khác cầm túi đồ rồi lạnh nhạt nói: “Em sợ cái gì, có tôi ở đây, hắn có thể thế nào với em.”

Giang Nhiễm rũ mắt cười: “Em biết.”

Dường như con đường này rất ngắn ngủi, chỉ hai ba bước là đã đến cửa nhà. Mà hai tiếng này cũng như trôi qua trong nháy mắt, cô còn chưa kịp chuẩn bị gì thì chúng đã trôi qua mất rồi.

Lúc đứng ở cửa sân nhà anh, Giang Nhiễm định nói tạm biệt thì chớp mũi chợt mát lạnh. Gió lạnh thấu xương thổi đến khiến người ta run rẩy không thôi.

Giang Nhiễm đưa tay sờ lên mũi thì thấy lạnh lạnh, còn hơi ướt nữa.

Cô ngẩng đầu và mượn ánh sáng yếu ớt trong nhà mình rồi thấy những điểm trắng nhỏ xíu bay bay. Chúng cứ lặng lẽ và nhẹ nhàng thả mình xuống như thế.

Tuyết rơi rồi.

Chẳng trách dạo gần đây ngày càng lạnh như vậy.

Dương Kế Trầm đưa túi đồ cho cô: “Đồ ngọc, cầm chiến lợi phẩm của em đi.”

Một bông tuyết rơi trên hàng mi của Giang Nhiễm, cô chớp mắt rồi nói: “Để ở chỗ anh đi, nếu không em cũng không biết nói với mẹ thế nào.”

“Muốn gửi ở chỗ tôi à...” Dương Kế Trầm gảy tàn thuốc rồi vô lại nói: “Tôi thu phí đấy.”

Giang Nhiễm biết anh nói đùa nên hỏi: “Vậy xin hỏi bao nhiêu tiền một ngày?”

“Gì thì gì cũng phải 520 tệ một ngày.”

Giang Nhiễm hơi ngẩn ra, tai cũng bắt đầu phấp phồng.

Dương Kế Trầm chỉ bạch tuộc hồng trong tay cô: “Con này cũng để ở chỗ

tôi à?”

Giang Nhiễm bóp bóp chân bạch tuộc: “Con này để em mang về.”

Cuối con đường nhỏ nơi họ vừa đi truyền đến tiếng xe điện.

Giang Nhiễm nghe kĩ rồi chột giật thót như nhím xù lông, cô quả quyết nói: “Em về trước đây, hẹn gặp lại.”

“Em sợ cái gì, có phải đang yêu đương vụng trộm đâu.”

Giang Nhiễm buột miệng: “Bắt gian là tiêu cả hai đấy.”

Cô nói xong thì chạy vào nhà mà không quay đầu lại.

Dương Kế Trầm nhìn bóng lưng hoảng hốt của cô thì cười nhẹ mấy tiếng, sau đó cầm túi gấu bông đi vào trong nhà mình.

Chương 28

Giang Nhiễm chạy về giấu kĩ bạch tuộc bự và xuống nhà xong thì cũng là lúc Giang Mi đẩy cửa bước vào.

Giang Mi mang thức ăn vào phòng bếp, sau đó không nghỉ ngơi chút nào mà đã bận bịu rửa rau nấu cơm.

Có điều sắc mặt bà không tốt lắm, còn có vẻ hơi hoảng hốt.

Giang Nhiễm đi đến bên cạnh bà rồi giúp thái thịt và vo gạo. Bọt nước lạnh băng bắn tóe lên mặt tê buốt như kim châm, ngón tay ngâm trong nước lạnh một chút thôi cũng đã đỏ bừng cả lên.

Giang Mi tỉnh táo lại rồi cầm rổ vo gạo trong tay Giang Nhiễm: “Để mẹ, con đi học bài đi.”

“Không sao ạ.” Giang Nhiễm lại cầm trở về.

Giang Mi liếc mắt nhìn cô một chút, trong đôi con ngươi hẹp như có cảm xúc gì đó chấn động. Trong nhà chỉ còn lại tiếng nước chảy và tiếng vo gạo, tối mùa Đông tĩnh lặng đến lạ thường, tĩnh lặng đến mức người ta bất giác co rúc vào một chỗ.

Hai tay chống lên bồn rửa của Giang Mi dần nắm chặt lại, sau một hồi trầm mặc thật lâu, bà mới hít sâu một hơi rồi hỏi với giọng bình thường: “Hôm nay thi thế nào?”

“Hình như... không tốt lắm ạ.”

Giang Mi thái thật: “Thấy môn nào không tốt?”

Giang Nhiễm: “Tiếng Anh.”

“Lần trước thi giữa kì được bao nhiêu?”

“137 ạ.”

“Ừ đúng rồi 137, thế con ước chừng lần này được bao nhiêu?”

Động tác trên tay Giang Nhiễm chậm lại, cô nghĩ rồi nói: “Khoảng 125.”

Giang Mi “ừ”, ánh đèn lờ mờ không chiếu rõ sắc mặt của bà mà chỉ có tiếng nói nhàn nhạt: “Xem xếp hạng cuối cùng là được rồi, bài thi khó thì người khác cũng thấy khó thôi. Lần trước bảo mua sách thi thử đã mua chưa? Mấy bạn cùng lớp có nhắc đến chuyện học thêm không?”

“Định có bảng điểm rồi mua ạ, cũng chưa thấy ai nhắc đến việc học thêm.”

Giang Mi hỏi: “Muốn thi trường ở đây hay ở nơi khác?”

Giang Nhiễm hơi kinh ngạc, chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi mà có tới ba người hỏi về chuyện này. Nhưng cô không ngờ Giang Mi sẽ hỏi mình chuyện trường ở đây hay nơi khác, bởi hình như trước kia Giang Mi mong cô học ở đây. Trường đại học Mạc cũng là trường xếp hạng tốt trong cả nước, tuy không thể sánh với Thanh Hoa hay Bắc Đại.

Giang Nhiễm đáp: “Nếu thi được trường tốt hơn thì con thấy học ở nơi khác cũng không sao.”

“Ừm, mẹ sẽ tìm hiểu thêm cho con. Nghe đồng nghiệp của mẹ nói đại học Hoa Tây ở Chiết Châu cũng không tệ.”

Giang Nhiễm mở mắt thật to rồi không tin được mà hỏi lại: “Đại học Hoa Tây ạ?”

Giang Mi hít mũi một cái, mắt bà bị hành cay tới đỏ bừng, rồi giọng nói cũng như nghèn nghẹn theo.

Bà “ừm” một tiếng nghẹn ngào.

“Mẹ... Gần đây mẹ sao thế ạ?” Giang Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu nhìn bà.

Từ khi bà Tôn nhập viện về đến giờ, Giang Mi vẫn luôn như người mất hồn. Bà thường thất thần, chất lượng giấc ngủ đêm cũng kém đi. Bà Tôn bên kia đã có con cái chăm sóc, cũng không phải bệnh tình nguy kịch nên Giang Mi phân tâm thế này thật sự là chuyện không bình thường.

“Không có gì.” Giang Mi thái hành tiếp, nước mắt cũng đã đảo quanh vành mắt rồi.

Bữa cơm này vô vị tới cùng cực, đèn treo trên trần thê lương buông thông xuống, bóng đèn tỏa ra chỉ đủ chiếu sáng khoảng giữa của phòng khách, còn tường bên và góc nhà lại bị coi nhẹ.

Giang Nhiễm vẫn không biết rốt cuộc Giang Mi bị làm sao, nhưng cảm giác này như đã từng xảy ra vậy.

Cô chỉ dám đoán mà không dám hỏi.

Giang Nhiễm ăn cơm xong thì chần chừ một lát rồi lên lầu, còn Giang Mi

yên lặng ở dưới rửa bát và dọn dẹp mọi thứ.

Giang Nhiễm đặt bài thi lên bàn sách rồi đang định làm lại một lần nữa thì tinh —— màn hình điện thoại sáng lên, có một tin nhắn mới.

Giang Nhiễm ấn mở thì thấy người gửi đến là Dương Kế Trầm.

‘Đã cất kỹ mấy món đồ chơi nhỏ kia cho em rồi, muốn xem không?’

Giang Nhiễm liếc nhìn về phía cửa sổ, rèm cửa ở đó vẫn che kín và chỉ ánh vào vài tia sáng của nhà bên.

Ngón tay của Giang Nhiễm hơi cử động, cô trả lời lại hai chữ: Không được.

Anh nhắn lại ngay: Tiếc thật đấy, tôi đặt tên hay cho chúng nó cả rồi.

Giang Nhiễm bật cười thành tiếng rồi hỏi lại: Đặt tên gì?

Dương Kế Trầm: Em mở cửa sổ ra đi.

Giang Nhiễm nhìn chăm chăm dòng chữ này rồi hơi sững sốt, tới lúc đầu cân nhắc xong thì người cô đã tự đi qua mở cửa rồi.

Dương Kế Trầm đang đứng trước cửa sổ và vươn tay qua: “Lại đây.”

Giang Nhiễm kinh ngạc mà lấy tay chỉ vào mình: “Anh muốn em nhảy qua đó?”

“Không thì sao? Em có cánh chắc?”

Giang Nhiễm chống hai tay vào bệ cửa sổ rồi nói nhỏ: “Nếu mẹ em phát hiện thì nguy to.”

Dương Kế Trầm thu tay lại và dựa vào vách tường mà nhàn nhã nói: “Vậ
đêm nay tôi tha hồ chơi Tiểu Hoàng, Tiểu Lục, Tiểu Bạch, Tiểu gì đó rồi.”

Giang Nhiễm buồn cười nhìn anh, rõ là người này cố ý.

Cô nói: “Cho anh mượn chơi miễn phí một đêm đấy.”

“Ồ?” Dương Kế Trầm lên giọng ở cuối câu rồi rất hứng thú nói: “Thế có
cho mượn Tiểu Giang không?”

Giang Nhiễm chưa kịp hiểu ra ngay: “Tiểu Giang là —— ”

Cô bất giác nuốt nước miếng, trái tim cũng bắt đầu đập loạn.

Dương Kế Trầm nhìn cô, rồi tiếp tục dùng giọng trầm thấp mà gợi cảm hỏi:
“Có cho mượn không?”

Một lúc lâu sau Giang Nhiễm mới nghẹn ra câu: “Anh nói lung tung gì
đấy...”

Ngữ điệu này không có chút tức giận nào, mà mang theo vẻ mềm mại của
con gái phương Nam, như thể đang âu yếm với người kia vậy.

Khóe miệng của Dương Kế Trầm ngậm ý cười: “Có ông chủ cho tôi mấy
tấm vé xem phim, muốn đi không?”

Tim Giang Nhiễm sắp vọt ra khỏi cổ họng rồi, từ đầu tiên hiện lên trong
đầu cô là hẹn hò.

Anh muốn hẹn hò với cô sao?

Dương Kế Trầm: “Muốn đi xem không? Một đợt nữa sẽ có phim sắp công chiếu, rạp phim có suất chiếu sớm.”

“Phim à?” Giang Nhiễm hỏi dò.

Trong lớp kiểu gì cũng có những bạn nam lan truyền mấy món đồ cấm, bọn họ thường nói: “Ha ha, chỗ tao có phim mới, muốn xem không?”

Lúc đầu mấy cô tưởng là phim thật, cho đến khi mấy nam sinh kia cười hề hề ném CD lên bàn bọn họ. Một giây sau đó, các nữ sinh đều che mắt hét chói tai, rồi chạy tán ra bốn phía.

Dương Kế Trầm nhú nhú mày rồi không để ý mà nói: “Ừ phim, thế nào?”

Giang Nhiễm gạt đi những suy đoán kia của mình, sau đó nghĩ thầm phim chiếu ở rạp chắc chắn không phải kiểu phim kia rồi.

Giang Nhiễm: “Lúc nào ạ?”

“Trước Tết.”

“Vâng, chỉ có hai chúng ta à?” Giang Nhiễm thấp giọng hỏi.

Dương Kế Trầm nghĩ nghĩ: “Chắc là còn mấy người Trương Gia Khải nữa.”

À... Quả nhiên.

Lòng Giang Nhiễm chột nhẹ băng, nhưng lại có chút mất mát khó hiểu.

Dương Kế Trầm đứng dậy rồi hơi xoay cổ: “Thế em ngủ sớm đi, đừng nghĩ mấy chuyện không đâu, tôi đi tắm với Tiểu Lục đây.”

Giang Nhiễm cười nói: “Anh đừng tắm đến mức Tiểu Lục phai màu nhé.”

Dương Kế Trầm cười rồi đóng cửa sổ lại, sau đó bắt đầu cởi quần áo để đi tắm. Giang Nhiễm run lên rồi cũng vội vàng đóng cửa sổ và kéo rèm vào.

Nhà bên kia không có rèm cửa cũng không biết đi vào trong hay sao, sao có thể cứ cởi như thế được.

Giang Nhiễm chợt nhớ đến lần anh lộ nửa người trên và giấc mộng đêm đó của mình.

Ài!

Cô gõ gõ vào đầu mình rồi tự nhủ: “Mày xem mày đi, việc tử tế thì không mà toàn nghĩ đến mấy chuyện lung tung này, vẫn chưa sang Xuân đâu đấy.”

Giang Nhiễm trở về trước bàn rồi lấy hai cuống vé xe buýt trong ví da ra. Cuống vé hình chữ nhật có dòng chữ màu cam, ở giữa là chữ phồn thể in hai chữ Ngũ Nguyên. Chất lượng giấy của vé này rất kém, không cẩn thận là sẽ bị rách hoặc có nếp gấp ngay.

Không biết vì sao mà trên cuống vé còn như thoang thoảng vị thơm ngọt của trà sữa.

Giang Nhiễm lấy từ điển trên giá sách xuống rồi kẹp cuống vé vào trang đầu tiên của chữ Y.

Đây cũng là lần đầu tiên cô cẩn thận lưu giữ thứ gì đó như vậy.

...

Trận tuyết này đã rơi cả tuần mà vẫn không dứt, từng nhà trong sân đều tích một tầng tuyết trắng dày đặc, ngày nào Giang Nhiễm cũng có thêm một nhiệm vụ là xúc tuyết.

Công phải xúc, ban công cũng phải xúc, trên bộ cửa lại càng nhiều hơn.

Lúc Giang Nhiễm đang xúc tuyết ở ban công thì gặp được Dương Kế Trầm. Anh ra thu quần áo, áo len và quần bò đều bị đông cứng thành khăn lau. Hình dạng của mọi thứ đều bị nhiệt độ cố định lại, ngay cả giọt nước chảy xuống cũng kết thành băng.

Hình như Dương Kế Trầm say rượu vừa tỉnh nên mắt hơi đỏ, anh kéo quần áo đông cứng xuống rồi bất mãn nhíu mày, sau đó hỏi cô: “Mùa Đông chỗ bọn em lúc nào cũng lạnh thế này à?”

Giang Nhiễm: “Ít khi thế này lắm.”

Dù năm nào Mặc Thành cũng đổ tuyết nhưng thời gian rất ngắn và lượng tuyết cũng mỏng. Về cơ bản là hôm sau mặt trời lên thì tuyết sẽ tan, vì thế khi còn nhỏ trông thấy tuyết cô sẽ hưng phấn vô cùng.

Trận tuyết lớn nhất trong trí nhớ có lẽ là vào năm 2002, lúc ấy cũng là lúc bài Tuyết Đầu Mùa Năm 2002 của Dao Lang nổi tiếng khắp hai bờ Trường Giang. Tuyết năm ấy cao đến tận đầu gối, mà đó cũng là lần đầu tiên Giang Nhiễm biết thế nào là người tuyết.

Dương Kế Trầm thu quần áo vào cũng không kinh ngạc gì, mà chỉ bóp đồ lót vuông vức rồi chửi câu “đệt, ông đây mặc kiểu gì bây giờ?”, sau đó cũng không biểu lộ gì nữa mà đi vào nhà.

*

Sau khi Giang Nhiễm nhận được bảng điểm thì vẫn luôn ở nhà. Thành tích không được như cô mong đợi, nhưng cũng không kém quá.

Lúc phát bảng điểm, Quý Vân Tiên bất mãn nói: “Mấy học sinh giỏi như bọn mày lần nào thi xong cũng bảo không tốt, nhưng kết quả thì sao, lần nào cũng tốt chết đi được. Khó khăn lắm tao mới thi tử tế được một tí, cuối cùng còn kém hơn lần trước, sao lại thế này cơ chứ!”

Giang Nhiễm không nhanh không chậm nói: “Đó là vì mày yêu đương nên phân tâm.”

Quý Vân Tiên cười: “Sao giọng điệu này của mày giống Trầm ca thế hả? Hai người thế này là phu xướng phụ tùy đúng không?”

Giang Nhiễm căng thẳng: “Đâu có... Giống chỗ nào?”

“Mày chột dạ cái gì?”

“Chột dạ đâu.”

“Mày còn chối gì nữa, mặt đỏ rần lên rồi!”

Giang Nhiễm thu dọn đồ xong thì chạy đi ngay, Quý Vân Tiên ở sau hô to: “Lần sau để tao bắt được thì chờ bị tra hỏi đi!” Sau đó hấp tấp đi hẹn hò với Trương Gia Khải.

Thành tích cũng không chênh lệch quá lớn khiến Giang Nhiễm thở dài một hơi. Thi đại học là một dạng khác của Đường Tăng lên đường thỉnh kinh, phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn mới được thành Phật, mà đây chỉ là một trong những kiếp nạn đó thôi.

Sáng sớm hôm sau, Giang Nhiễm ăn sáng xong thì lại bắt đầu xúc tuyệt,

sau đó nổi hứng lên nên đập thành người tuyết ở ban công.

Ban công nhà bên vẫn còn đang treo quần áo, đúng lý mà nói thì lát nữa anh phải ra thu vào mới đúng.

Nhưng Giang Nhiễm không đợi được anh, mà lại đợi được một cuộc điện thoại của Quý Vân Tiên.

Quý Vân Tiên sốt ruột nói: “Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện rồi! Trầm ca phải vào cục cảnh sát, nghe nói là liên quan đến thuốc phiện gì đó...”

Giang Nhiễm ngây ra ở ban công, cô chống tay lên lan can khiến cả loạt tuyết rơi xuống dưới. Cô như không cảm nhận được nóng lạnh gì nữa, mà có thứ gì đó như chui lên từ gang bàn chân rồi nín chặt lấy trái tim cô.

Giang Nhiễm cầm ví tiền và giấy tờ rồi nhanh chân ra ngoài, cứ mỗi bước một dấu chân, rất nhanh sau đó con đường nhỏ đã lưu lại một hàng dấu chân thật dài thật dài.

Chương 29

Trên đường tới cục cảnh sát, Giang Nhiễm gọi điện cho Quý Vân Tiên để hỏi kỹ mấy lần liền.

Quý Vân Tiên cũng chỉ nghe Trương Gia Khải nói lại, vì chuyện xảy ra bất ngờ nên trừ Dương Kế Trầm ra thì không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người là hơn bốn giờ sáng bị đưa vào, nghe nói là trên đường phát sinh tai nạn xe cộ, bị đâm vào một người đi mô-tô khác. Lúc cảnh sát đến xử lý thì nghi ngờ bọn họ hút thuốc phiện nên đưa cả hai về cục. Người còn lại điên điên khùng khùng, các biểu hiện thật sự rất phù hợp với người hút thuốc phiện. Dương Kế Trầm bị thương nhẹ, còn lại thì không sao, nhưng vẫn phải chờ xét nghiệm máu và nước tiểu.

Đầu Giang Nhiễm ong ong, cô cầm điện thoại hỏi: “Vết thương nhẹ à? Bị thương ở đâu? Mấy người Trương Gia Khải đã gặp được anh ấy chưa?”

Quý Vân Tiên thở dài: “Sáng nay ngủ dậy tao mới nhìn thấy tin nhắn, không biết bọn họ xử lý thế nào, chắc điều tra sẽ không được ra nhanh như thế đâu.”

Trên xe buýt lắc la lắc lư, lúc Giang Nhiễm đến cục cảnh sát thì cứ nôn khan không ngừng. Tim cô đập rất nhanh, nhưng bên trong lại mềm nhũn.

Giang Nhiễm thấy Trương Gia Khải ở cổng cục cảnh sát. Trương Gia Khải

đang gọi điện thoại, vừa gọi còn vừa đi đi lại lại, sau đó tức hốt hển mà gầm ầm lên với điện thoại.

Trương Gia Khải luôn rất ôn hòa, đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhiễm thấy anh ấy sốt ruột và mất kiên nhẫn đến thế.

Trương Gia Khải cúp điện thoại, hai tay chống nạnh, anh ấy hít sâu vài hơi rồi vừa ngược mắt lên thì trông thấy Giang Nhiễm.

Cô thở hốt hển, tóc bị gió thổi bay tán loạn, rồi cứ muốn nói lại thôi mà nhìn anh ấy.

Trương Gia Khải hơi bất ngờ: “Sao em lại đến đây? Vân Tiên nói với em à?”

“Vâng, anh ấy thế nào rồi ạ?”

“Vẫn đang chờ.” Trương Gia Khải gỡ đầu rồi bực bội vô cùng: “Đều mẹ nó do Lục Tiêu giữ trò.”

Giang Nhiễm: “Lục Tiêu? Anh nói người đâm phải Dương Kế Trầm là người của Lục Tiêu à?”

“Ừm, anh gặp người kia một lần rồi, như tên chó ghẻ vậy, cho ít tiền thì việc bẩn thỉu gì cũng làm ra được.”

“Nhưng sao lại liên quan đến thuốc phiện? Bọn họ sẽ không dùng thủ đoạn gì để Dương Kế Trầm dính vào chứ?”

Trương Gia Khải: “Bây giờ đang lo chuyện này đây, chỉ sợ bị ăn nhầm thôi. Nếu bị kiểm tra ra thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Nhiều ít gì bọn anh cũng biết gã chó ghẻ kia có tiền sử hít thuốc phiện. Anh

ngã Lục Tiêu thuê hẳn đến tông vào Trầm ca, nhưng không ngờ gã này hít thuốc nên loạng choạng rồi lật xe mất.”

Giang Nhiễm đưa tay day huyệt Thái Dương: “Gã Lục Tiêu kia vẫn sẽ có lần sau đúng không?”

Người như thế cứ năm lần bảy lượt đến gây phiền toái như chó điên vậy. Gã không sợ gì cả mà việc gì cũng dám làm.

Trương Gia Khải: “Chỉ cần Trầm ca còn ngồi trên chiếc thuyền này, hẳn vẫn sẽ nghĩ cách đá người xuống. Nghề nào mà không như thế, một núi không thể có hai hổ, cũng luôn có người có ý xấu. Nếu ai ai cũng chân thiện mỹ thì đã không phải người mà chỉ là hình nhân thôi.

Trương Gia Khải thấy Giang Nhiễm lo lắng thì an ủi: “Hay là em về trước đi? Có kết quả anh gọi điện báo cho em, ở đây chờ cũng không biết đến lúc nào. Người thì ở bên trong nên không gặp được, anh nghĩ... chắc là không có việc gì đâu.”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Để em chờ ở đây đi, có thể chờ ở đại sảnh đúng không? Ngồi ở đó là được rồi.”

Trương Gia Khải: “Được, thế vào trong đó ngồi đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Giang Nhiễm nói chuyện với Trương Gia Khải thêm chút nữa rồi hỏi đầu đuôi chuyện hôm qua.

Trương Gia Khải nói: “Tối qua một người bạn khai trương quán bar mới nên đến chơi một đêm, tới rạng sáng 3 – 4 giờ thì giải tán. Anh với Trầm ca không đi cùng đường, sau đó thì nhận được điện thoại báo tin.”

Giang Nhiễm nhìn về phía anh ấy: “Đối tượng báo tin khẩn của anh ấy là

anh à?”

Trương Gia Khải cười cười rồi cúi đầu nói: “Trầm ca, anh ấy... không có người thân mà chỉ một thân một mình. Anh cũng thế, có lẽ vì gia cảnh tương tự nên cả hai gần gũi hơn, có gì cần sẽ giúp đỡ nhau.”

Giang Nhiễm phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về anh cả. Cô không biết gì từ quá khứ của anh, đến những chuyện liên quan đến người nhà và cả sở thích trước đây nữa... Tất cả những gì cô thấy được chỉ là vẻ kiêu ngạo cực thu hút người khác mà thôi.

Giọng Giang Nhiễm cũng bất giác nhẹ hơn, cô há miệng phả ra hơi sương: “Hai người quen nhau bao lâu rồi? Em nghe anh ấy nói 18 tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với đua xe, hình như khi đó cực khổ lắm.”

Nếu là người khác thì chắc chắn Trương Gia Khải sẽ không nói thêm điều gì, bởi Dương Kế Trầm rất ghét những việc này, dù sao thì đó cũng là việc riêng tư của người khác, không cần phải đem ra kể lể như chuyện phiếm. Nhưng trước mắt là Giang Nhiễm, là cô gái nhỏ Dương Kế Trầm thích.

Trương Gia Khải cũng rất ngạc nhiên, Dương Kế Trầm thế mà lại thích Giang Nhiễm. Mà bây giờ mới qua không bao lâu, người chưa bao giờ đặt tình cảm vào trong mắt cũng đã muốn bắt đầu một đoạn tình cảm rồi.

Trương Gia Khải nói: “Ba người bọn anh quen Trầm ca hơn 4 năm rồi, Chi Hạ thì quen sớm hơn một chút, hình như cô ấy biết Trầm ca từ năm 18 tuổi. Chi Hạ chạy theo anh ấy từ quê đi khắp cả nước, có rất ít con gái chơi đua xe, mà Chi Hạ cũng được tính là người ưu tú trong số đó. Cô ấy khá kiên trì, nhiều năm như thế mà vẫn tiếp tục theo nghề đua này. Anh không biết rõ lắm về chuyện trước đó, nhưng từ khi quen thì Trầm ca đã rất phóng khoáng rồi. Có điều phàm là người đi lên từ đáy thì ai mà không có chút quá khứ. Bọn anh không giống những người có cơ hội tiếp xúc với nghề

này. Ví dụ như các em sẽ được học từ nhà trẻ rồi bước lên từng bước một theo con đường chính quy. Bọn anh thì không qua từng lớp tiểu học, mà vừa phải học cấp hai vừa phải bổ túc tiểu học, hơn nữa còn là kiểu gồng gượng vì tiền.”

Trương Gia Khải dừng một chút rồi nói tiếp: “Em đừng thấy bây giờ Trầm ca khinh khỉnh không để ai vào mắt là thế, lúc mới bắt đầu anh ấy thật sự rất vất vả, cũng từng là người mà ai cũng có thể giẫm dưới lòng bàn chân. Có điều không biết em có nhận ra không, có một số ít người kiêu ngạo từ trong cốt tủy, dù có bị coi khinh thì cũng sẽ không thiếu tự trọng, có lẽ đó mới là điểm thắng lợi của anh ấy.”

Giang Nhiễm gật gật đầu: “Em hiểu.”

Dương Kế Trầm chính là người như vậy.

Dường như Giang Nhiễm có thể tưởng tượng được những năm tháng mười mấy tuổi khinh cuồng của anh. Dáng vẻ không ai bì nổi ấy, dù cho có ngã vào vũng bùn cũng sẽ kiên cường như trước, giống như chú báo mãi mãi không biết cúi đầu vậy.

Trong mắt Giang Nhiễm có ánh sáng, Trương Gia Khải chần chừ mấy giây rồi chột cúi đầu cười một tiếng.

“Giang Nhiễm.”

“Vâng?”

“Thật ra... Trầm ca rất tốt.”

Giang Nhiễm nhận ra tầng nghĩa sâu xa trong lời nói này, cô mất tự nhiên đánh mắt đi nơi khác rồi nhẹ giọng nói: “Em biết.”

Trương Gia Khải nói: “Anh cho em biết một tin nhỏ nhé.”

“Gì ạ?” Giang Nhiễm hơi lại gần anh ấy một chút.

“Từ khi anh quen đến giờ, anh ấy chưa yêu đương ai đâu, hình như còn chưa từng thích con gái nữa.”

Giang Nhiễm lại nhớ tới lời mấy người Chu Thụ nói vào ngày đầu tiên gặp mặt, theo đó thì Dương Kế Trầm có vẻ là một người phóng đảng bừa bãi. Mà lúc ở trong KTV kia, anh cũng tự nhiên đùa giỡn hai người phụ nữ bằng lời nói hạ lưu vô cùng.

Trương Gia Khải nói: “Đừng nghi ngờ, anh không lừa em đâu, thật đấy.”

Giang Nhiễm vẫn không tin như cũ, người kia mà bốn năm không yêu đương, không tiếp xúc với con gái hay sao?

Trương Gia Khải bỏ cuộc: “Tiêu rồi tiêu rồi, có vẻ như hình tượng của Trầm ca trong lòng em không ra gì cả.”

Giang Nhiễm cười yếu ớt: “Chuyện này thì tin kiểu gì đây?”

Trương Gia Khải dở khóc dở cười: “Vậy sau này tự em hỏi anh ấy đi.”

Lòng Giang Nhiễm khẽ động, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ với lời này của Trương Gia Khải.

Cô thích Dương Kế Trầm, nhưng người kia sẽ thích cô sao? Có đôi lúc Giang Nhiễm thấy kiểu mập mờ này với anh mà nói cũng chẳng tính là gì. Chắc hẳn anh luôn đối xử với con gái như thế, sẽ không cố gắng né tránh hay lạnh lùng gạt đi, mà luôn cà lơ phớt đời đùa giỡn và trêu ghẹo vài câu.

Mà có vẻ như từ đầu đến giờ Dương Kế Trầm vẫn luôn trêu đùa cô.

Nhưng Giang Nhiễm lại hăm sâu trong đó rồi tự mình không nhìn rõ được, cũng vì thế mà cô vừa lo sợ bất an lại vừa khát vọng được tiếp xúc nhiều hơn.

Có lẽ đây chính là yêu, giống như trong sách nói vậy, tình yêu khiến người ta mất đi phương hướng, tình yêu che khuất hai mắt chúng ta, và tình yêu cũng khiến cho người ta lo được lo mất.

Cũng giống như giờ phút này đây, cô đang cam tâm tình nguyện chờ ở chỗ này.

.....

Giang Nhiễm và Trương Gia Khải đợi từ sáng đến tối. Có cảnh sát đi ngang qua họ nên tiện thể báo rằng sau 24 tiếng có kết quả thì mới được ra ngoài.

Trương Gia Khải đã không ngủ một ngày một đêm nên quầng mắt hơi xanh lại.

4- 5 giờ sáng mới có kết quả xét nghiệm của Dương Kế Trầm, vẫn phải đợi thêm 12 tiếng nữa.

Trương Gia Khải nói: “Giang Nhiễm, em về đi, hơn 5 giờ rồi, sẽ khó nói với bố mẹ em bên kia.”

“Thế còn anh?”

“Anh về một lúc đã, nếu có chuyện gì thật thì vẫn phải nhờ người khác giúp đỡ.”

Giang Nhiễm không nói gì, hai người họ cùng đi ra khỏi cục cảnh sát. Trương Gia Khải hỏi cô có muốn ăn gì không, Giang Nhiễm nói không cần, sau đó rẽ sang hướng khác.

Nhưng mới đi được hai bước, cô đã lấy điện thoại ra gọi cho Giang Mi.

Giang Nhiễm điều chỉnh lại giọng mình rồi nói: “Đêm nay con ở nhà Vân Tiên bên kia, nhà nó xảy ra ít chuyện, con ở cạnh nó một đêm ạ.”

Giang Mi không nghi ngờ gì.

Tình cảnh nhà Quý Vân Tiên khá phức tạp, trước kia cũng từng gọi Giang Nhiễm qua đêm bên đó nên Giang Mi không kinh ngạc gì.

Giang Nhiễm gọi điện xong thì nhắn tin cho Quý Vân Tiên để báo về chuyện này.

Quý Vân Tiên: “Được đấy, bây giờ mà bắt đầu lấy tao làm bia đỡ đạn đúng không. Đêm nay mà định làm gì?”

Giang Nhiễm nhanh chóng gõ xuống dòng chữ: Tao phải ở đây chờ anh ấy.

Quý Vân Tiên: Thế Gia Khải đâu rồi?

Giang Nhiễm: Anh ấy về rồi.

Quý Vân Tiên: Đêm hôm khuya khoắt mà mà ở ngoài một mình à? Để tao đến cùng.

Giang Nhiễm: Không cần, có người trực ở cục cảnh sát cả đêm. Tao chờ ở đó là được, sẽ không đi đâu đâu.

Lúc Giang Nhiễm quay về thì lại gặp vị cảnh sát kia. Cảnh sát đang uống nước ấm, sau đó còn kinh ngạc nói: “Cô bé vẫn chưa về à?”

Giang Nhiễm cười lắc đầu: “Cháu chờ anh ấy.”

Cảnh sát cũng cười một tiếng: “Người kia là bạn trai cháu hả?”

Giang Nhiễm chỉ cười cười.

Cảnh sát nói: “Uống nước ấm ở bên kia kia, có cốc đấy.”

“Vâng, cảm ơn.”

Giang Nhiễm hơi buồn ngủ nên co ro ở đó, những đầu ngón chân trong giày đi tuyết đã đông cứng tới chết lạng và không còn cảm giác.

Trời Đông giá rét ngày càng khắc nghiệt khiến đêm này thêm dài đằng đẵng và khó khăn biết bao.

Lúc Dương Kế Trầm đi ra thì trông thấy cô co ro trên ghế mà nhấp từng ngụm nước ấm. Có lẽ vì quá lạnh nên thỉnh thoảng cả người lại hơi run lên.

Anh chợt dừng bước chân. Ánh đèn của hành lang quanh quẽ, bên ngoài là màn tuyết mênh mang trắng xóa, cô lại như cây bông nhỏ rơi vào trong màn tuyết trắng, cả người mềm mại dễ bị bỏ sót, cũng co rúc lại chỉ còn nhỏ nhỏ như vậy.

Dương Kế Trầm dứt hai tay vào túi quần, rồi đứng tại chỗ nhìn cô hồi lâu.

Giang Nhiễm uống cốc nước xong thì đứng dậy, sau đó liếc mắt sang bên ấy theo thói quen.

Bóng dáng kia không thể quen thuộc hơn được nữa.

Giang Nhiễm cười lên rồi vẫy tay với anh.

“Dương Kế Trầm.” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh như sợ ảnh hưởng tới những người khác. Nhưng âm thanh êm ái ấy cứ quẩn quanh trong hành lang, rồi cuốn lấy khiến cả người anh cũng nóng lên.

Yết hầu của Dương Kế Trầm nhấp nhô, con ngươi của anh dần thẫm lại rồi vẫn nhìn cô chăm chú như thế.

Thật lâu sau đó, anh mới cười nhẹ một tiếng.

Có lẽ anh bắt đầu tin vào số mệnh thật rồi.

Chương 30

Giang Nhiễm thấy anh bất động thì bước nhanh tới, hai đầu lông mày nhỏ nhắn cau lại. Cô lo lắng hỏi: “Kết quả thế nào rồi? Có được đi không?”

Cô ngửa đầu nhìn lên, trong mắt lại đầy tơ máu.

Dương Kế Trầm được hỏi một đặng lại đáp một nẻo: “Sao em lại đến đây?”

Câu hỏi này làm khó Giang Nhiễm thật rồi, cô há miệng nhưng không nói nên lời.

Dương Kế Trầm nhướng đuôi mắt rồi lại hỏi: “Đợi cả đêm hay vừa đến?”

Giang Nhiễm hơi sững sốt: “Đợi cả đêm...”

Dương Kế Trầm cười rồi nhìn cô với ý tứ sâu xa, một lúc sau anh nói: “Đi thôi.”

Đi được hai bước, anh lại hỏi: “Mẹ em có biết đêm em không về ngủ không?”

Giang Nhiễm: “Biết.”

Dương Kế Trầm cúi đầu nhìn cô đầy thú vị: “Em lại nói dối mẹ?”

“Còn không phải vì —— ”

Giang Nhiễm không nói ra chữ “anh”, lời nói thế này cũng mập mờ quá rồi.

Dương Kế Trầm cố tình hỏi; “Vì gì?”

Giang Nhiễm né tránh không trả lời, sau đó lại trở về vấn đề chính: “Cảnh sát nói thế nào? Chúng ta cứ đi như thế à?”

Hai người đã đi đến công cục cảnh sát, Dương Kế Trầm bật cười: “Không được đi mà họ lại thả tôi à?”

Trời mùa Đông 4 – 5 giờ vẫn đen đặc mà lạnh giá, có đưa tay ra cũng không nhìn thấy được năm ngón. Ánh sáng yếu ớt từ cục cảnh sát tỏa ra trên nền tuyết miên man mà trắng xóa, cũng có thể lơ mờ thấy được mấy đường nét của mấy tòa nhà quanh con đường này.

Giang Nhiễm xoa xoa hai tay, những tế bào trên người cô đã sắp đông cứng cả rồi.

Dương Kế Trầm gọi taxi ở ven đường rồi chui vào, Giang Nhiễm ngồi trong nơi có lò sưởi mới cử động được ngón tay của mình một chút.

Dương Kế Trầm nói: “Bác tài, tới tiệm đồ ăn sáng ở gần đây.”

Giang Nhiễm: “Chúng ta không về ạ?”

“Về ăn tuyết à?”

Giang Nhiễm: “...”

Tài xế không đi đường vòng mà mau chóng đưa hai người tới tiệm đồ ăn sáng trên đường gần cục cảnh sát, ở đây chuyên bán bánh bao canh.

Giang Nhiễm gọi bát mì thịt băm, cô uống ngụm nước súp nóng mà thấy cả người như được sống lại.

Ở cục cảnh sát uống bao nhiêu nước ấm cũng không ấm lên được, mà chính cô cũng thật sự được trải nghiệm thế nào là ăn đói mặc rét.

Dương Kế Trầm gắp một chiếc bánh bao canh rồi chấm vào tương dấm ớt và ăn cả cái.

Giang Nhiễm: “Không nóng à?”

“Không nóng.”

Giang Nhiễm lại nhớ đến lần đầu tiên ăn bánh bao canh xấu hổ của mình và Quý Vân Tiên. Cả hai không biết bên trong có nước canh nên cho cả cái vào miệng, cuối cùng miệng bị bỏng rồi còn rơi mất nửa miếng bánh bao, nước canh thì bắn tung tóe lên bàn.

Mà người trước mắt này ăn gì cũng là vẻ lạnh nhạt tùy ý, không nhanh không chậm.

Giang Nhiễm thấy mình điên rồi, hoặc là người tình trong mắt hóa Tây Thi. Nếu không thì sao lại thấy vẻ ăn cơm của đối phương cũng cảnh đẹp ý vui thế này?

Cô lấy lại tinh thần mà đối đầu với ánh mắt như cười như không của anh. Tim Giang Nhiễm lại nảy lên một cái, sau đó phải cúi gằm xuống gắp mì ăn.

Dương Kế Trầm: “Em đến cục cảnh sát từ lúc nào?”

Giang Nhiễm: “Hình như là sáng sớm hôm qua.”

“Không ăn cơm tối?”

“Buổi trưa có ăn cơm hộp với Trương Gia Khải ở bên ngoài, tối không ăn.”

Dương Kế Trầm gấp miếng thịt kho từ bát mì của mình sang cho cô rồi trêu chọc: “Bảo sao ăn như hổ đói thế, ăn nhiều chút đi, đồ ngốc.”

Bụng có đồ ăn rồi cả người cũng ấm lên theo. Hơi nóng bốc lên khiến hai má cô ửng đỏ, mà tiếng “đồ ngốc” cuối cùng kia đã thẳng tay ném Giang Nhiễm vào chảo nhuộm màu mặt ong mật rồi.

Giang Nhiễm cắn miếng thịt kho tàu rồi nói: “Anh có nhắn tin cho Trương Gia Khải không? Hôm qua anh ấy cũng lo lắng lắm. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Người đâm vào anh kia thế nào rồi?”

“Ồ?” Dương Kế Trầm ngược mắt: “Còn ai lo lắng nữa?”

Giang Nhiễm: “.....”

Dương Kế Trầm cầm đũa rồi cười nói: “Để tôi ngẫm lại nhé, có phải người đông cứng cả đêm ở cục cảnh sát kia không?”

Giang Nhiễm dứt nốt thịt kho tàu vào miệng rồi vừa xấu hổ vừa giận dữ mà nhìn anh.

Dương Kế Trầm cầm đũa rồi cười nói: “Lát nữa tôi sẽ liên hệ với Trương Gia Khải. Em không phải để tâm đến việc này, chuyện nhỏ mà thôi.”

“Sao lại là chuyện nhỏ, bây giờ thì không sao rồi, nhưng nếu anh bị người ta gài bẫy dính đến thuốc phiện thì sao? Như thế thì bây giờ vẫn còn bị

giam ở trong đấy.” Giọng Giang Nhiễm rất nhẹ nhưng cũng hơi sốt ruột.

“Thế thì lại bước ra từ cục cảnh sát là được.” Anh nói hời hợt.

“Cục cảnh sát là chỗ anh muốn ra là ra được chắc?”

Dương Kế Trâm: “Cây ngay không sợ chết đứng.”

“Nhưng chẳng may —— ”

Anh cắt ngang lời cô: “Tôi thấy mình cũng không thiệt thòi gì trong chuyện này.”

Giang Nhiễm: “Gì cơ?”

Dương Kế Trâm để đũa xuống rồi biếng nhác dựa ra phía sau, mà âm thanh của đàn ông vào sáng sớm lúc nào cũng khàn khàn hơn một chút.

Anh nói: “Có đồ ngốc chờ tôi ở cục cảnh sát cả đêm còn gì? Nghe câu chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu chưa, đại khái là đạo lý đó đấy.”

Cả người Giang Nhiễm run lên, miếng thịt kho tàu cũng nghẹn trong cổ.

“Khụ khụ khụ!” Cô chột ho lên.

Dương Kế Trâm ngồi cười tới rung cả người, sau đó cũng đi qua võ lũng thuận khí cho cô.

...

Ăn sáng xong, hai người về tới cổng Nhị Tà thì trời đã hửng sáng. Ánh ban

mai tỏa ra từ tầng mây nhưng gió bắc vẫn thét gào. Băng tuyết đè nặng trên cành cây, cây ngân hoa cũng bị bao phủ bởi lớp áo bạc dày đặc.

Trên đường lớn có người chuyên dọn tuyết, sau khi rẽ vào từ cổng Nhị Tà sẽ tới đường mòn nhỏ vắng vẻ. Qua một đêm, trên đường đã lại tích thêm một tầng tuyết dày, vùi lấp cả những dấu chân vôi vữa trước đó của cô.

Giang Nhiễm đi chưa được mấy bước thì đã thấy hơi ẩm ướt, tuyết ngấm vào giày đi tuyết của cô rồi.

Hơn 6 giờ, có lẽ lúc này Giang Mi vừa mới rời giường.

Giang Nhiễm đi đến cửa nhà của Dương Kế Trầm rồi liếc nhìn nhà mình mấy lần: “Em ở nhà anh một lúc rồi về được không? Nếu không sẽ không biết nói thế nào với mẹ em.”

Dương Kế Trầm: “Nếu em muốn thì đêm cũng có thể ở đây.”

Anh nói xong thì cười rồi đi qua cửa. Nhịp tim của Giang Nhiễm vẫn đập nhanh như cũ, trong đầu cô vẫn quần quanh lời anh nói ở tiệm đồ ăn sáng khi này.

Anh thấy chuyện này đáng giá, vì cô đã tới.

Là ý này phải không?

Dương Kế Trầm tiện tay bật điều hòa rồi cởi áo khoác và đi lên lầu.

Giang Nhiễm ngơ ngác nguyên tại chỗ, phòng khách lớn như thế có tới bốn cái điều hòa, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới quét sạch hơi lạnh trên người cô.

Dương Kế Trầm dừng lại ở khúc ngoặt trên thang rồi nhìn về phía cô: “Muốn rửa mặt chút không?”

Giang Nhiễm cúi đầu nhìn qua giày đi tuyết ẩm ướt của mình: “Em muốn rửa chân, anh có thừa dép đi trong nhà không?”

“Lên đi, tôi tìm giúp em.”

Trên tầng hai có ba phòng, sau khi bước lên từ thang xoắn sẽ thấy phòng khách ở giữa nổi thẳng tới ban công, bên phía Đông là hai căn phòng còn lại. Dương Kế Trầm mở cửa phòng phía Đông, cũng là phòng ngủ của anh.

Chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được tất cả các món đồ trong phòng, từ giường đôi khung sắt màu đen, đến tủ quần áo sát tường màu ghi, cả tủ sách và một cái ghế nữa.

Trên chiếc giường màu đen là đồng gối bông đủ loại màu sắc khá tách biệt, cũng không hợp với phong cách của phòng này chút nào.

Dương Kế Trầm lục tung lên nhưng không tìm được đôi dép đi trong nhà thừa nào, thế là anh tiện tay ném cho Giang Nhiễm đôi mình đang đi.

“Tôi toàn ở một mình nên không có đôi nào thừa, em đi đôi này đi.”

Giang Nhiễm thấp giọng “vâng” một tiếng rồi cầm dép đi trong nhà mà nhìn quanh một vòng, sau đó cô ngồi xuống ghế dựa và bắt đầu cởi giày đi tuyết.

Dương Kế Trầm lấy một bộ quần áo ra từ trong tủ rồi hỏi: “Chân em sao thế?”

“Giày ướt, lạnh quá.”

Dương Kế Trầm vắt quần áo trên khung sắt của giường rồi đi qua và ngồi xuống, sau đó cầm mắt cá chân của cô lên xem thử.

Giang Nhiễm bị động tác này dọa sợ nên bất giác co chân lại.

“Đừng nhúc nhích.” Anh nhíu lông mày.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay anh khiến người ta phải giật mình, dòng nước ấm nóng ấy như truyền từ mắt cá chân lên tới ngực khiến mặt Giang Nhiễm nóng như lửa đốt.

Dương Kế Trầm nói: “Trước kia có bị nứt chân không?”

“Có...”

“Trong nhà vệ sinh có chậu, ngâm chân đi. Năm nay lạnh thế này thì phải giữ gìn cẩn thận một chút, nếu không tôi đoán sẽ lại bị nứt chân đấy.”

“O?”

Giang Nhiễm khom người gần lại để xem chân mình.

Quả nhiên, ngón chân út của cô đã đỏ bừng, thậm chí còn hơi sưng lên, mà vì lạnh nên bàn chân đã trắng bệch cả rồi.

Dương Kế Trầm đứng dậy vào nhà vệ sinh, anh còn tiện thể xoay vai để giãn gân giãn cốt. Chốc lát sau, anh bê một chậu nước nóng tới đặt dưới chân cô.

“Ngâm lâu một chút, tôi đi dội cái người.”

Nhà vệ sinh ở bên phải của phòng khách tầng hai, tuy có khoảng cách nhưng Giang Nhiễm vẫn nghe được tiếng nước truyền ra từ bên trong.

Cô ngâm chân xong thì lau khô rồi xỏ vào dép đi trong nhà của anh. Đôi dép bằng bông màu xám này thật rộng rãi, sạch sẽ mà ấm áp biết bao.

Giang Nhiễm đi tới trước cửa sổ rồi nhìn về phía phòng mình.

Sau ô cửa kính hình vuông là rèm cửa hoa chìm, giống như hoa nở trên kính vậy. Mà vì tường nhà đã cũ nên có mấy vết nứt liền, trên nóc còn ít cỏ khô héo úa nữa.

Thì ra nhìn từ phòng anh sang là thế này.

Dương Kế Trầm tắm qua bằng nước nóng rồi lau tóc ướt mà ra ngoài. Anh vừa bước ra đã thấy Giang Nhiễm đang đứng trước cửa sổ, cô buộc tóc lên cao, quanh cổ quấn khăn quàng màu đỏ. Mà dưới lớp áo khoác màu đen rộng rãi là đôi chân mảnh mai thẳng tắp. Ống quần của cô bị kéo lên, chân lại đi dép trong nhà của anh.

Bàn chân của cô bóng loáng và tinh tế, gót chân lộ ra khỏi dép trắng nõn tới mê người.

Dương Kế Trầm tựa vào cửa rồi vắt khăn lông trắng trên cổ: “Lần sau muốn nhảy thử từ đây qua không?”

Giang Nhiễm nghe được tiếng này thì xoay người lại, mà xoay lại xong thì ánh mắt cũng chột đông cứng.

Anh chỉ mặc quần jogger dài màu ghi đậm, trên ngực vẫn còn nước chảy xuống, trán và tóc đều ướt cả.

Căn phòng này bỗng trở nên thật chật chội, hương sữa tắm trên người anh dần tỏa ra khắp không khí. Gió điều hòa phía trên thổi tới chậm rãi mà ấm áp như gió Xuân tháng Ba, tất thấy đều trở nên ôn hòa mà xao động.

Giang Nhiễm nói lắp: “Anh... Anh... Không lạnh à?”

Dương Kế Trầm bắt chước cô: “Tôi... Tôi... Tôi không lạnh.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm cười cười rồi chậm rãi đi đến chỗ tủ đầu giường, sau đó quen thuộc lấy thuốc lá và bật lửa trên bàn mà châm lên.

Giang Nhiễm nghiêng người nhìn Dương Kế Trầm một chút, nhưng lại vừa lúc trông thấy vết thương trên người anh.

Cả cánh tay của anh đều có vết máu nhàn nhạt, bả vai phải rõ ràng cũng có vết máu và vết thương.

Giang Nhiễm đi qua nhìn thật kỹ, mà Dương Kế Trầm cầm thuốc lá xoay người lại thì suýt chút nữa đã va phải cô.

“Em nhìn gì thế?” Giọng anh mang chút ý cười.

Giang Nhiễm chỉ vào bả vai của anh: “Không đau à? Trừ chỗ này ra thì còn bị thương ở đâu nữa không?”

Dương Kế Trầm không để tâm lắm: “Qua mấy ngày là khỏi thôi.”

“Có vậy cũng không được tắm rửa như thế chứ?”

Dương Kế Trầm ngồi xuống giường mà rảnh rang nhìn cô. Nhìn chăm

chăm mấy giây xong, anh bỗng hỏi: “Tự nhiên bây giờ lại thấy hơi đau rồi, nhà Giang sư phó có thuốc mỡ gì bôi được không?”

Chương 31

Giang Nhiễm biết anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà cô vẫn nói có, em về nhà tìm xem.

Hai người liếc đối phương một cái rồi như có thứ gì chảy xuôi mà ngầm hiểu ý lẫn nhau.

Mặt Giang Nhiễm nóng lên, cô tránh ánh mắt của anh rồi đi đổ nước ngâm chân.

Dương Kế Trầm đẩy cửa sổ ra nhưng chỉ để hở một khe nhỏ. Anh đứng hút thuốc bên cửa sổ, ánh mắt lại dừng hai giây trên bóng lưng của Giang Nhiễm, sau đó cong môi cười một tiếng.

Đúng 7 giờ Giang Mi sẽ ra ngoài, vì chờ đến 7 giờ mà Giang Nhiễm quy củ củ ngồi trên ghế của anh chơi gấu bông gặp được ngày đó.

Dương Kế Trầm hút thuốc xong thì tìm bừa một cái áo phông để mặc vào, sau đó nằm huých xuống giường lấy máy chơi game, mấy chú gấu bông Lục Lục bé nhỏ lại chất đống dưới chân anh.

Trong phòng có gió ấm thổi nhẹ nhàng, mà dường như Dương Kế Trầm cũng không sợ lạnh như cô. Anh thoải mái nằm đó, hai chân sạch sẽ mà dầy rộng gác ở cuối giường. Tóc anh vẫn còn hơi ướt, ngón tay thon dài nhấn xuống phím trên máy, rồi mặt không đổi nhìn màn hình mà chơi game một cách bình thản và tự nhiên.

Dương Kế Trầm chơi một ván Tetris thì thấy chán nên ném máy chơi game đi, anh gãi hai tay ra sau đầu rồi nhìn về phía Giang Nhiễm.

“Có buồn ngủ không?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Hơi hơi.”

“Trước kia từng thức trắng đêm chưa?”

“Chưa, cùng lắm là thức làm bài muộn một chút thôi.”

Mắt cô đã đỏ lên như thỏ rồi, khuôn mặt lớn chùng bàn tay cũng lộ ra vẻ tiều tụy như đóa hoa héo rũ.

Dương Kế Trầm: “Nếu không thì ngủ một chút rồi về?”

Giang Nhiễm giật mình: “Không cần.”

Dương Kế Trầm bật cười, rồi dùng chân cặp một con gấu bông lên. Anh dùng hai chân kẹp lấy khiến con gấu bông kia bị nâng lên giữa không trung.

Anh nói: “À, đây chính là Tiểu Lục.”

Đây là chỉ gấu bông hình ếch xanh nhỏ.

Anh lại dùng chân chỉ vào những con gấu bông còn lại: “Đây là Tiểu Bạch, kia là Tiểu Hoàng, trong tay em là Tiểu Hắc.”

Giang Nhiễm bị anh chọc cười: “Anh thật vô vị.”

“Vô vị chỗ nào, tôi thế nhưng ngày nào cũng chọn một em lên thị tẩm đấy.”

Trong lúc cười nói, Giang Nhiễm nghe được tiếng xe điện đi trên đường nhỏ của Giang Mi. Chớp mắt một cái đã đến 7 giờ rồi.

Giang Nhiễm định đi lại giày ướt rồi về nhưng Dương Kế Trầm cau mày hỏi: “Đi vào không khó chịu à?”

“Không sao, chỉ mấy bước chân thôi.”

“Em đi dép của tôi về đi, lát nữa đưa qua cửa sổ cho tôi là được.”

Cũng không phải không thể.

Giang Nhiễm cầm giày đi tuyết và tất của mình rồi đứng dậy định đi.

Giang Nhiễm: “VẬY em đi trước đây, anh nghỉ cho khỏe nhé.”

Dương Kế Trầm ngồi dậy từ giường, anh khoác cánh tay phải lên đầu gối rồi biếng nhác nói: “Tối tìm em khám bệnh đấy.”

Giang Nhiễm nhỏ giọng “vâng” một tiếng, rồi nhanh chóng xuống lầu.

Dương Kế Trầm lại đổ người về giường, anh nhéo nhéo mi tâm rồi chưa đầy nửa phút sau đã ngủ mất.

Giang Nhiễm về đến nhà thì rửa mặt một lượt, sau đó gõ cửa sổ của Dương Kế Trầm mà không thấy ai đáp lại nên đặt luôn dép đi trong nhà của anh lên cạnh bệ cửa sổ.

Cô trả lời tin nhắn của Quý Vân Tiên rồi chui vào chăn ấm. Cả tinh thần lẫn cơ thể đều dần buông lỏng, cơn buồn ngủ cũng vọt tới, cô nghiêng đầu tiến

vào mộng đẹp.

Mọi người tỉnh dậy vào sáng sớm, còn bọn họ lại tiến vào giấc ngủ.

Ngay cả khi ngủ, khóe miệng của Giang Nhiễm cũng cong lên.

.....

Từ ngày Giang Nhiễm đồng ý bồi thuốc cho anh, tối nào người này cũng tới dạo quanh một vòng thật.

Rất giống ăn cơm no rồi đến tản bộ.

Vết trầy da trên cánh tay anh dăm ba ngày đã lành rồi, chỉ có vết thương ở bả vai là dính đầy máu.

Giang Nhiễm không nói gì, Dương Kế Trầm cũng không nói. Cứ có qua có lại như thế, rồi anh cũng trở thành khách quen của phòng cô.

Đây vốn là kì nghỉ Đông khô khan lại trở nên chấn động lòng người. Vì chất lượng giấc ngủ của Giang Mi kém đi, nên Giang Nhiễm rất sợ Giang Mi nghe được động tĩnh gì, hoặc phát hiện ra chuyện cực kỳ hoang đường này. Thế nhưng mỗi tối cô vẫn không kiềm được mà chờ mong được thấy anh.

Sau khi giải đấu kia kết thúc, anh đã thoải mái hơn nhiều, nói một cách mỉa mai thì là cho bản thân nghỉ ngơi ngắn hạn. Trừ thời gian ra ngoài vui chơi thì anh không có việc gì khác nữa, mà cực nhàn tản và thoải mái.

Giang Nhiễm thì ngược lại hoàn toàn với anh. Đây là ngày nghỉ nhưng lại không phải ngày nghỉ của cô.

Cô vẫn còn đang độ kiếp.

Trong lớp có bạn học thêm không biết ngày đêm ở ngoài, chỉ một kì nghỉ Đông mà mất tới 1500 tệ, mà như thế đã là nửa tháng tiền lương của Giang Mi rồi. Giang Mi có nhắc đến việc học thêm nhưng bị Giang Nhiễm gạt đi, một là vì quá đắt, hai là cô không muốn đi.

Trong ý nghĩ của các bậc phụ huynh, tốn thêm tiền cho con mình học thêm trong ngày nghỉ là để không buông lỏng và tụt hậu, để theo sát quá trình và củng cố tri thức. Nhưng Giang Nhiễm thấy như thế chỉ là chuyển sang một nơi khác để làm đề mà thôi, tuy có tác dụng thật nhưng cũng không quá lớn.

Giang Nhiễm đã mua mấy quyển đề thi thử rồi cứ mỗi ngày làm hai đề và học một trang từ đơn. Tối ăn cơm xong cô sẽ nghe chương trình radio lúc 7 giờ tối. Trên đó có một đôi DJ cô rất thích, một nam một nữ dẫn chung với nhau vừa hài hước lại tỏa ra sức sống của tuổi trẻ. Mỗi tối họ sẽ nói về một chủ đề, người nghe có thể gửi tin nhắn trả lời, kể cả ca khúc được phát trên đó cũng theo sát trào lưu nữa.

Mấy bài hát trong điện thoại Nokia của Giang Nhiễm là Quý Vân Tiên tải về từ trước, cô nghe đi nghe lại nhiều cũng đã chán rồi, bây giờ nghe nhạc trên radio lại trở thành sở thích lớn của cô.

Đôi lúc Dương Kế Trầm sang sẽ thấy Giang Nhiễm đang vùi đầu làm đề thi, trên bàn sách của cô là chiếc radio nhỏ hình vuông thỉnh thoảng phát ra âm thanh mơ hồ nhưng cũng không quấy rầy đến cô.

Giang Nhiễm sợ anh gõ cửa sổ bị Giang Mi nghe được, nên lâu dần cũng không khóa cửa sổ nữa. Anh cầm gậy đẩy là mở ra được, mà Giang Nhiễm cũng sẽ khóa cửa phòng từ sớm.

Chủ đề trên radio hôm nay là tôi đang ở nhà bạn gái, bố mẹ cô ấy đột nhiên trở về nên tôi phải trốn trong ngăn tủ. Cảm giác đó như yêu đương vụng trộm vậy, làm sao bây giờ?

Lúc người dẫn chương trình đang trêu chọc bạn nghe đài, thì Dương Kế Trầm đang nằm đọc sách trên giường của cô.

Giang Nhiễm đang đọc sách Ngữ văn, sau đó lại quay đầu liếc nhìn anh.

Khoảng thời gian này với cô mà nói không khác gì yêu đương vụng trộm.

Anh luôn có thể tìm được những món đồ để giết thời gian ở nơi này của cô, ví dụ như vài cuốn sách ngoại văn, hay sách bài tập năm trước của cô, hoặc là vài mảnh ghép hình bị vứt trong xó xỉnh nào đó.

Sau đó khi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Giang Nhiễm sẽ bất giác tìm chỗ để giấu anh đi. Mỗi lần như thế, Dương Kế Trầm cười mà nhìn cô nhưng vẫn không động đậy, rồi mặc cho Giang Nhiễm tức giận kéo, túm hay đẩy mình thì anh cũng không phát ra âm thanh nào.

Dương Kế Trầm nằm ở nơi ấy, rồi cả cơ thể cao lớn của anh như chiếm hết chiếc giường nho nhỏ này của cô vậy. Lần nào anh cũng tắm xong rồi mới tới, và như mãi mãi không sợ lạnh mà khi thì mặc áo choàng tắm, khi lại là áo len và quần ở nhà. Còn Giang Nhiễm tắm xong vẫn phải mặc thêm ba tầng ba lớp trong ngoài mới được.

Anh đã nghiệm nhiên coi nơi này trở thành địa bàn của mình nên rất không khách sáo.

Giang Nhiễm lấy tay phải chống cằm rồi nghiêng đầu nhìn anh. Anh đang lật trang sách, còn cầm chai sữa dừa trên đầu giường của cô mà vụng ra rồi thản nhiên nhấp một ngụm, sau đó lại đọc sách tiếp.

Hai ngày nay anh rất mê Sử Ký Đại Thanh.

Khi đọc sách, biểu cảm của anh sẽ hơi thờ ơ. Khuôn mặt của người đàn ông có góc cạnh rất rõ ràng, hàm dưới hơi căng ra, môi mỏng khẽ mím lại, còn con người đen thẫm sẽ hơi di chuyển qua lại.

Lúc đầu Giang Nhiễm còn vì anh tự nhiên như thế mà mất ngủ, cô cứ lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được.

Trong lòng luôn có nhân vật nhỏ không ngừng đặt câu hỏi, anh thích cô sao?

Nếu không thích thì vì sao ngày đó ở tiệm ăn lại nói như vậy? Nếu không thích thì không có việc gì sao lại luôn kiếm chuyện? Bởi vết thương nhỏ thế này vốn không đến mức phải ngày nào cũng bôi thuốc.

Giang Nhiễm không dám hỏi, bởi có lẽ nếu hỏi rồi anh sẽ đi mất.

Về sau nhớ lại, thì có lẽ đây là khoảng thời gian kích thích và động lòng nhất trong đời cô. Không ai biết mỗi lúc tối trời sẽ có một người đàn ông nhảy từ cửa sổ vào, đôi lúc còn mang cho cô ít đồ ăn vặt, thỉnh thoảng lại cho cô vài món đồ chơi nhỏ. Anh thường ở trong phòng cô khoảng 2 – 3 tiếng, mà tất cả những động lòng và điều không nói thành lời đều ẩn trong mỗi hành động cử chỉ và ánh mắt của anh.

Giang Nhiễm nhìn anh chăm chú mà tim như hẫng một nhịp, bên tai cũng hơi nóng lên.

Anh không biết gì cả mà vẫn luôn nằm ở đó. Dần dần, vỏ gối của cô cũng lưu lại mùi hương của anh, là hương vị sạch sẽ mà thanh lạnh, là mùi hương của anh.

Mỗi lúc tối trời, Giang Nhiễm ngửi được mùi hương của anh từ chăn đệm bao trùm lấy mình, thì thoáng có ảo giác như được anh ôm vào lòng. Giang Nhiễm thấy rất xấu hổ, cô trốn trong chăn để che giấu suy nghĩ nhỏ nhặt này của mình, sau lại không nhịn được mà cảm nhận thêm hương vị này rồi cười ngây ngây ngốc ngốc.

Giang Nhiễm không nói chuyện này với bất kì ai, vì cô thấy mình như một kẻ si mê vậy.

Dương Kế Trầm cảm nhận được ánh mắt sáng rực kia nên ngược mắt nhìn cô, sau đó anh cong khóe miệng mà nói lời không đúng đắn: “Nhìn cái gì? Có phải tôi đẹp trai quá quấy rầy đến việc học của em không?”

Giang Nhiễm: “...”

Cô xoay người làm bài tiếp.

Dương Kế Trầm nhìn thoáng qua bóng lưng của cô rồi cười cười, sau đó cũng tiếp tục đọc sách của mình.

Bông tuyết vênh vang tung bay trên bầu trời rồi phủ khắp mặt đất từ đêm này qua đêm khác.

Trận tuyết này không ngừng nghỉ một chút nào, như thể chúng muốn cắn nuốt toàn bộ thế giới này vậy. Mà chúng cũng đã không còn là biểu tượng của lãng mạn và mỹ hảo nữa, mà lại trở thành thiên tai và thảm họa.

Trận tuyết lớn năm 2008 đã tước đi mạng sống của nhiều người, Giang Nhiễm nghe tin trên đài mà biết đây là mùa Đông lạnh giá nhất từ trước đến nay.

Nếu so với các thành phố khác, thì tình trạng tai nạn vì tuyết ở Mạc Thanh xem như nhỏ hơn. Nhiều nhất chỉ là việc đi lại và các phương tiện không lưu thông, trước mắt vẫn chưa có tin ai bỏ mạng vì tuyết lớn.

Mỗi tối của ngày này, người dẫn chương trình sẽ thông báo tình trạng bên ngoài cho mọi người biết, ví dụ như có người không may bỏ mạng trên đường, hoặc có người hi sinh vì cứu viện.

Giang Nhiễm cầm khoai nướng trên bàn mà không ăn nổi nữa.

Trên đài truyền đến tiếng báo cáo từ hiện trường, loáng thoáng đâu đó còn có tiếng khóc rách gan rách phổi của người nhà nạn nhân.

Ô cửa kính vuông vức đột nhiên bị lực bên ngoài đẩy ra, một trận gió lạnh ùa vào, hơi nóng trên khoai lang cũng bị tản đi. Giang Nhiễm xoa xoa tay rồi nhìn về phía cửa sổ.

Dương Kế Trầm nhảy vào, trong tay còn cầm theo một túi đồ.

Thật ra đã ba ngày rồi Giang Nhiễm không gặp được anh. Rồi ngay vào lúc cô đang vắt óc nghĩ xem rốt cuộc anh có thích mình không thì anh lại đột ngột không tới nữa.

Thế nhưng Giang Nhiễm vẫn có thói quen mở cửa sổ vào buổi tối và để hở ra một khe nho nhỏ.

Trông Dương Kế Trầm như không ngủ đủ giấc, vẻ mặt anh mệt mỏi tới rã rời. Anh đặt túi đồ lên bàn cô rồi lười biếng ngồi trên giường.

“Đây là cái gì?” Giang Nhiễm hỏi.

“Em uống thử đi.”

Giang Nhiễm mở túi giấy màu đen kia ra, bên ngoài là miệng túi được dán kín lại bằng sticker hình tròn, dường như là nhãn hiệu gì đó. Bên trong là trà sữa ấm được đựng trong cốc giấy có nắp màu đen rất đặc biệt.

Mà sau khi anh mang kẹo que, khoai tây chiên nhập khẩu, móc chìa khóa và sổ ghi chép tới... thì Giang Nhiễm cũng không quá kinh ngạc với cốc trà sữa này, mà chỉ tự hỏi sao anh lại mang đồ đến đây.

Kẹo que thì là người khác cho anh, khoai tây chiên là anh ăn còn thừa, móc chìa khóa là anh mua đồ được tặng. Lần nào anh cũng nói em muốn thì cho em đấy, sau đó quăng đồ lên bàn cô.

Giang Nhiễm: “Này là anh không muốn uống à?”

Dương Kế Trầm lấy ngón trỏ gõ xuống đầu cô: “Uống một ngụm thử xem.”

Giang Nhiễm luôn không có sức đề kháng với các loại trà sữa, cô cầm ống hút vào rồi nghiêm túc nhấp nhấp một chút.

Trà sữa này thơm mùi trà, mà vị cũng nguyên chất và thơm ngọt hơn, chứ không giống những nơi chuyên dùng chất phụ gia ngoài kia.

Giang Nhiễm kinh ngạc mở mắt thật to: “Đây là của cửa hàng nào thế? Vị ngon quá.”

Dương Kế Trầm cười nhưng không trả lời cô, sau đó lấy một tấm vé xem phim từ trong túi ra.

“Vé xem phim lần trước tôi nói có xuất chiếu sớm.”

Trong miệng Giang Nhiễm đều là vị ngọt nồng của sữa, cô đưa tay nhận

tấm vé xem phim hình chữ nhật kia mà tim bỗng nảy lên.

Dương Kế Trâm lại không ở chỗ cô lâu mà đứng dậy xoay cổ rồi nói: “Đi đây, còn ít việc, học bài chăm chỉ đi.”

Anh nói xong còn vỗ vỗ đầu cô.

Giang Nhiễm cầm trà sữa rồi hút mấy ngụm, cả người cũng chìm đắm trong hương vị ngọt ngào này.

Chương 32

Tới gần Tết, trong xưởng Giang Mi bắt đầu được nghỉ. Giang Nhiễm không thể ra ngoài, ban ngày cô chỉ xem TV và làm ít việc nhà, ban đêm thì thiếp đi từ sớm.

Tuyết vẫn rơi không nhỏ như trước, Giang Nhiễm muốn ra cửa cũng thành một vấn đề nan giải.

Sáng sớm hôm sau, hơn 8 giờ Giang Nhiễm rửa mặt và thay quần áo. Cô mặc áo dạ dài màu ghi kiểu Hàn hợp mốt từ đầu mùa Đông. Bên trong có thêm áo len cao cổ dáng rộng, phối với quần dài màu đen và giày thể thao, trông có vẻ trưởng thành và tương đối có sức sống hơn bình thường.

Giang Nhiễm soi gương rồi mở rộng vạt áo khoác dạ, sau đó nhìn chăm chăm xuống chân mình.

Không rõ tại sao mặc quần thun bên trong lại thấy chân thô hơn, sự chặm chạp và sưng phù ấy khiến đường cong của người ta cực mịch hơn nhiều.

Giang Nhiễm cắn răng rồi bất chấp cởi quần thun ra, sau đó chỉ mặc một chiếc quần dài màu đen bó lấy chân. Mặc thế này giống như không mặc gì vậy, hai đùi Giang Nhiễm cũng bất giác run lên.

Chịu đựng.

Giang Nhiễm nói với mình như thế.

Giang Mi nấu cháo khoai lang và củ lạc, lúc bà đang sắp bát đĩa thì thấy Giang Nhiễm xuống nhà.

Giang Mi nhìn cô rồi thản nhiên hỏi: “Con định ra ngoài à?”

Giang Nhiễm “vâng” một tiếng và đánh giá sắc mặt của Giang Mi: “Vân Tiên rủ đi xem phim chung ạ.”

“Bên ngoài tuyết lớn lắm, xem phim cái gì.”

Giang Mi nói xem phim cái gì ý là sao lại muốn đi xem phim, giọng điệu này rõ là không bằng lòng với việc cô ra ngoài.

Giang Mi đưa bát cháo tới trước mặt Giang Nhiễm: “Trước kia con ra ngoài với Vân Tiên mẹ cũng không quản, nhưng bây giờ chỉ còn nửa năm thôi, đã đến thời điểm mấu chốt rồi, phải kiểm chế lại, biết chưa?”

“Con biết rồi.”

“Mẹ không quen ai cả, về sau cũng không thể giúp gì được cho con. Xã hội bây giờ hoặc là dựa vào chính mình hoặc là dựa vào quan hệ. Chưa nói đến Thanh Hoa hay Bắc Đại, nhưng bản thân cũng phải cố gắng phấn đấu mới được. Học kì tiếp theo đừng ra ngoài chơi nữa, thi đại học xong con có muốn đi du lịch ở đâu mẹ cũng không quản.” Giọng của Giang Mi rất bình tĩnh, cũng rất nhu hòa.

Giang Nhiễm hiểu việc này nên gật đầu.

Giang Mi nghĩ đến chuyện gì nên ánh mắt lại hơi trầm xuống, bà tiếp tục nhắc đến chủ đề lần trước: “Mẹ hỏi về đại học Hoa Tây cho con rồi, với thành tích của con thì 80% là đỗ được. Con thấy trường kia thế nào?”

Giang Nhiễm: “Có phải hơi xa quá không ạ?”

Ngồi tàu hỏa từ Mặc Thành đến đó cũng phải mất đến hai ngày. Trừ điểm vào trường và chuyên ngành ra, Giang Nhiễm không thể không cân nhắc vấn đề khoảng cách này. Nếu như được thì cô vẫn muốn ở gần Mặc Thành một chút, dù sao Giang Mi cũng không quen ai ở Mặc Thành, cô mà đi thật thì chỉ còn lại mình bà mà thôi.

Đã gần bó và làm bạn vài chục năm nên Giang Nhiễm phát hiện Giang Mi luôn nương tựa vào mình. Năm lớp 10 có lớp huấn luyện quân sự nên phải xa nhà 10 ngày, lớp 11 học việc nhà nông cũng phải xa nhà một tuần lễ, sau khi cô về bà Tôn cũng nói mẹ cháu nhớ cháu điên luôn rồi, lúc nào cũng nhắc tới cháu.

Giang Mi luôn không quen với việc cô không có ở nhà. Bà từng nói với cô cảm giác ấy giống như đột nhiên không biết phải làm gì, về đến nhà cũng vắng tanh vắng ngắt.

Giang Nhiễm không biết Giang Mi nghĩ thế nào, đại học Hoa Tây là lựa chọn trái ngược với suy nghĩ trước đó của bà, và cũng phát sinh quá đột ngột.

Giang Mi nói: “Cũng không xa quá, nếu con thấy được thì lần sau điền nguyện vọng cứ báo trường này trước đi.”

“Đến lúc đó con xem ạ.”

...

1 giờ bắt đầu chiếu phim, Giang Nhiễm đến rạp chiếu phim lúc 12 rưỡi. Lúc đầu cô nghĩ có nên gọi Dương Kế Trầm đi cùng không, dù sao cũng

tiện đường, và cũng là anh rủ cô đi.

Nhưng sau khi ăn sáng xong, Giang Nhiễm gõ cửa số của anh thì không có ai đáp lại.

Mô-tô kia lại đang hỏng vì tai nạn giao thông, nên đôi lúc Giang Nhiễm cũng không chắc anh có nhà hay không.

Dạo gần đây Dương Kế Trầm bận vô cùng, tới tối qua Giang Nhiễm cũng mới gặp được anh.

Vì mọi người đều được nghỉ nên công rạp chiếu phim rất ồn ã, mà đa số là các cặp tình nhân. Cạnh công rạp chiếu phim là McDonald, đối diện là trung tâm tổng hợp. Đây cũng là khu vực có lưu lượng người khá lớn, vì thế trên cầu thang và đường chỉ có tuyết đọng, chứ không giống nông thôn tuyết dày có thể chôn người.

Giang Nhiễm tựa vào lan can bằng inox bên ngoài, rồi chỉ liếc mắt đã thấy Quý Vân Tiên. Phía sau cô ấy là Trương Gia Khải, còn cả nhóm Chu Thụ đang nhốn nháo nữa.

Quý Vân Tiên mặc áo khoác màu vỏ quýt, cô ấy đang ôm cánh tay Trương Gia Khải mà cười cười nói nói.

Một trận gió lạnh thổi đến khiến Giang Nhiễm rùng mình, răng cũng đập lập cập vào nhau. Cô thấy bọn họ đang đi tới nên định vào trong sảnh rạp chiếu phim để chờ.

Nhưng vừa xoay người lại thì đã đâm vào một người.

Phía trước Giang Nhiễm là lan can, mà dường như người này đã chặn kín cô lại rồi. Vậy mới biết vừa rồi anh đứng sau lưng cô gần đến thế nào.

Dương Kế Trầm nhìn từ trên xuống: “Mặc thế này à?”

Giang Nhiễm run run rẩy rẩy nói: “Vẫn... Vẫn ổn.”

“Vẫn... Vẫn ổn.” Dương Kế Trầm bắt chước cô, rồi khước miệng lại rũ xuống: “Đông cứng thành thế nào rồi.”

Khuôn mặt nhỏ của cô không còn chút huyết sắc, bờ môi trắng bệch như đắp phấn, răng thì đập lập cập vào nhau.

Dương Kế Trầm nhét trà sữa trong tay cho cô, sau đó anh đặt bàn tay to ra sau gáy của Giang Nhiễm mà đưa người vào trong sảnh.

Giang Nhiễm ôm trà sữa nóng vào ngực, vẫn là túi giấy màu đen đỏ, cũng là nhãn hiệu tối qua anh đã mang cho cô.

Giang Nhiễm: “Tiệm này ở đâu? Sao trước kia em chưa thấy bao giờ, J... JY là tên của trà sữa này à? Mà sao lại cùng tên với đội xe của anh, trùng hợp thật đấy.”

Dương Kế Trầm tựa trên tường rồi cười: “Đúng đấy, trùng hợp quá nên mới mua.”

“Vị ngon thật đấy, anh chỉ mua một cốc à?” Giang Nhiễm nhìn hai tay anh trống không thì hỏi.

Dương Kế Trầm: “Tôi uống trên đường đi rồi.”

“VẬY CỦA MẤY NGƯỜI TRƯƠNG GIA KHẢI ĐÂU?”

“CỦA BẠN HỌ ĐÂU THÌ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN TÔI.”

Anh rũ mắt nhìn cô, con người thâm thúy kia như có thể xuyên thấu lòng người. Giang Nhiễm cố gắng kiềm chế trái tim nhỏ nảy lên, sau đó hút trà sữa và đánh mắt về phía khác.

Trong sảnh đầy những người đến người đi, bọn họ lại đứng ở một góc khuất.

Dương Kế Trầm cao ráo, mặt mũi lại anh tuấn, rồi còn đứng đút tay trong túi đầy vẻ khoa trương và vô lại. Anh rất dễ thu hút ánh nhìn của người khác, lúc này đã có không ít các cô gái trẻ lặng lẽ đánh giá người này rồi.

Giang Nhiễm nhìn một lượt rồi định nói với anh, nhưng ngẩng đầu lên lại phát hiện ra anh vẫn đang nhìn mình chăm chú.

“Anh kia đẹp trai quá.”

“Đẹp trai cũng là của người khác rồi, người ta chỉ nhìn bạn gái đấy, thấy chưa.”

Giang Nhiễm: “...”

“Trầm ca!” Sau lưng truyền đến tiếng reo hò của Chu Thụ.

Mấy người bọn họ vừa bước vào đã khiến sảnh chờ nho nhỏ trở nên chật chội trong nháy mắt.

Chu Thụ chỉ vào Dương Kế Trầm: “Chặc chặc chặc, đúng là hai người đi cùng nhau thật, còn núp ở chỗ khuất nữa.”

Chu Thụ nói xong thì đưa cho Dương Kế Trầm một điều thuốc: “Gần đây bận gì thế, chẳng thấy anh đâu.”

Dương Kế Trầm cầm điếu thuốc rồi nói với Giang Nhiễm: “Bọn tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Ba người đàn ông đi ra đại sảnh rồi đứng ở cạnh lan can trước đó Giang Nhiễm đứng để hút thuốc và nói chuyện, để lại ba cô gái trong cục diện đầy xấu hổ.

Từ Chi Hạ cũng đến, nhưng cả Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên đều không thân với cô ấy.

Quý Vân Tiên phá vỡ cục diện xấu hổ này trước mà cười hỏi: “Chị Chi Hạ, chị muốn uống gì không, để em đi mua.”

Từ Chi Hạ nở nụ cười lễ độ rồi nói: “Để tôi mua đi, hai người muốn uống gì?”

Quý Vân Tiên: “Coca ạ, chắc bọn họ cũng uống Coca, không biết có muốn ăn bắp rang bơ không.”

Từ Chi Hạ nhìn về phía Giang Nhiễm: “Cô thì sao?”

Giang Nhiễm nhìn trà sữa trong tay mình: “Em không cần, em uống cái này.”

Từ Chi Hạ gật đầu, sau đó bước trên cao gót mà tới quầy đồ ăn.

Ánh mắt của Giang Nhiễm rơi vào bóng lưng của Từ Chi Hạ. Cô chỉ gặp Từ Chi Hạ hai lần, một lần ở KTV, một lần trong đêm giao thừa. Từ Chi Hạ rất an tĩnh, có vẻ như không thích nói chuyện, lúc nào cô ấy cũng yên lặng chờ đợi bên cạnh. Dường như cô ấy còn rất trẻ, Dương Kế Trầm mới 24 tuổi, vậy thì Từ Chi Hạ cũng không lớn hơn các cô là bao.

Từ Chi Hạ rất gầy, thậm chí còn là gầy xương giống thân cây khăng khiu, như thể chỉ cần gió thổi là sẽ bay mất.

Thật ra dáng dấp của cô ấy rất ý vị, nhất là khi cười đôi con mắt nhỏ dài sẽ cong lên, là kiểu xinh đẹp mà lạnh lùng. Một cô gái trẻ tuổi và mảnh mai như thế lại quen Dương Kế Trầm từ năm 18 tuổi, đồng thời cũng luôn đi theo anh cho tới hiện tại.

Giang Nhiễm bỗng nhiên rất hâm mộ Từ Chi Hạ. Những chuyện mấy người Trương Gia Khải không biết rõ thì cô ấy đều biết. Nói theo cách khác thì Từ Chi Hạ là người bên cạnh biết rõ và hiểu Dương Kế Trầm nhất.

Quý Vân Tiên khua tay trước mặt Giang Nhiễm: “Mày nhìn gì thế?”

“À, không có gì.”

“Sao mày không mua cho tao một cốc, đây là tiệm nhà ai thế? Hình như tao chưa thấy bao giờ.” Quý Vân Tiên quệt miệng.

Giang Nhiễm đưa cho cô ấy: “Mày uống thử đi, ngon lắm.”

“Hi hi.” Quý Vân Tiên hút một hơi xong thì ngạc nhiên nói: “Cảm giác... được đấy nhỉ...”

Cô ấy chợt không biết dùng từ nào để hình dung.

Giang Nhiễm bổ sung giúp: “Thơm nồng mà đậm vị đúng không?”

Quý Vân Tiên gật đầu mạnh: “Cảm giác như dùng lá trà và sữa tươi để pha ra ấy, chứ không phải dùng tinh dầu thực phẩm hay bột gì đó. Mày mua ở đâu thế?”

“Không phải tao mua.” Giang Nhiễm liếc mắt nhìn thoáng qua Dương Kế Trầm rồi nói khẽ: “Anh ấy mua.”

Quý Vân Tiên: “Trời ơi...!”

Mỗi lần Quý Vân Tiên nói như thế, Giang Nhiễm biết câu phía sau chắc chắn không phải lời hữu ích gì.

Quả nhiên Quý Vân Tiên nói: “Hai người quan hệ ngầm à?”

Giang Nhiễm: “...”

Từ Chi Hạ mua 6 cốc Coca và 4 túi bắp rang bơ. Mấy người đàn ông hút thuốc bên ngoài xong cũng đã đi vào, chỉ không thấy Dương Kế Trầm đâu.

Giang Nhiễm buột miệng hỏi: “Dương Kế Trầm đâu?”

Chu Thụ cười ha ha: “Chị dâu Tiểu Giang, quản nghiêm thế à? Trầm ca đi mua ít đồ rồi.”

Vì hai chữ “chị dâu” này mà mặt Giang Nhiễm đỏ bừng, rồi cô cũng không thấy lạnh chút nào nữa.

...

Vì là xuất chiếu sớm nên ở đây đều là khách mời. Ở đây không có nhiều người lắm, tổng cộng chỉ có khoảng 10 người, trước khi chiếu phim còn có phóng viên đến phỏng vấn và chụp ảnh.

Dương Kế Trầm vào muộn hơn bọn họ một chút, sau đó ném cho cô một thứ hình tròn mềm mềm và ấm nóng.

Là sưởi điện.

Giang Nhiễm kinh ngạc: “Anh...”

Dương Kế Trầm lười biếng nói: “Cầm rồi ừ kĩ vào, em không xem mình đông cứng thành thế nào à. Thời trang phang thời tiết rồi đến già chịu khổ đấy.”

“Vâng, cảm ơn...”

Giang Nhiễm ôm sưởi điện rồi chốc lát sau ngực đã ấm lên.

Hai người vừa quay lại thì đã đối diện với đôi mắt đầy ý cười của bọn họ. Chỉ trừ Từ Chi Hạ ra, cô ấy nhìn rất bình tĩnh.

Chu Thụ và Hạ Quân: “Ồ...”

Trương Gia Khải ôm Quý Vân Tiên mà cười.

Giang Nhiễm cúi đầu, cả người cũng nóng lên.

Dương Kế Trầm vẫn là vẻ chẳng sao cả, anh nhú mày nói: “Mặt rút gân thì đi bệnh viện.”

Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm ngồi ở hàng cuối cùng. Một người Chu Thụ âm ỉ vì không muốn ngồi cùng bọn họ, thế là đuổi Trương Gia Khải và Quý Vân Tiên sang bên đó. Họ còn nói thẳng rằng mấy cặp yêu nhau các người là phiền nhất.

Dương Kế Trầm vẫn không hề gì, anh ngồi xuống chỗ gần nhất ở hàng cuối cùng, rồi vắt nhẹ chân lên.

Dương Kế Trầm thấy Giang Nhiễm chần chừ tại chỗ thì nói: “Không ngồi à?”

À... Thì ngồi đi vậy.

Ánh đèn nhanh chóng tối đi, rạp chiếu phim đen như mực không thấy được năm ngón tay, mà chỉ có tia sáng từ màn hình lóe lên chiếu vào mặt họ mà thôi.

Đây là bộ phim được làm với kinh phí nhỏ, kể về câu chuyện thanh xuân của một đôi yêu nhau từ thời đại học rồi bất đắc dĩ chia xa, cuối cùng vẫn trùng phùng. Câu chuyện này được kể ngược dòng thời gian, mở đầu cũng không phải là từ thời thanh xuân.

Vừa mở màn đã là cảnh nam nữ hôn nhau, sau đó vội vàng đẩy cửa phòng khách sạn. Nữ chính túm lấy cà vạt của nam chính, còn anh ấy lại đỡ hông cô ấy mà ngã xuống giường. Ánh mắt bọn họ nhìn nhau nóng bỏng mà lạnh lùng, cũng là hai lưỡng cực cảm xúc trái ngược hoàn toàn.

Cảnh này khá ngắn, rất nhanh sau đó đã đến cảnh hai người nằm nói chuyện trên giường.

Tiếp sau đó là hồi ức về thời thanh xuân kia.

Giang Nhiễm xem tới nhập thần, cô dùng một tay ôm lấy sưởi điện, một tay khác lấy bắp rang từ chỗ anh để ăn.

Dương Kế Trầm thấy trên đùi cô vừa có túi xách vừa có sưởi điện, nên cầm túi bắp rang sang rồi để lên đùi mình cho cô tiện lấy. Lúc đầu Giang Nhiễm vẫn giữ ý bởi thấy như vậy không tốt lắm. Mãi cho đến lúc Dương Kế Trầm đưa tay đút cho cô ăn, so ra thì tự lấy vẫn tốt hơn.

Phim chiếu được một nửa, lúc này đã đến đoạn nam nữ chính bị dính ướm ở sân trường đại học, sau đó phải bắt đắ dĩ thuê một phòng khách sạn. Ánh mắt của bọn họ giao nhau rồi môi lưỡi bất giác giao triền. Nam chính rất nôn nóng nhưng không hiểu rõ, còn nữ chính lại núp ở một bên.

Ánh mắt của họ không giống như phần mở đầu, mà là tha thiết chân thành và rất đơn thuần.

Giang Nhiễm nghĩ cảnh giường chiếu này sẽ chỉ thoáng qua, ai ngờ lại khá dài và còn hơi lộ liễu.

Ví dụ như nam chính hỏi: “Đau không? Anh không vào được.”

Nữ chính nói: “Có phải em rất nhỏ không? Anh sẽ luôn yêu em chứ?”

Không biết từ lúc nào, Trương Gia Khải và Quý Vân Tiên ngồi phía trước bọn họ đã dính lấy nhau rồi hôn môi triền miên.

Giang Nhiễm xấu hổ nên tần suất lấy bắp rang bơ cũng nhanh lên. Ai ngờ lúc đưa tay xuống thì lại bắt phải thứ gì mềm nhũn.

Sau đó cô nghe thấy người đàn ông bên cạnh hít vào một hơi nhàn nhạt.

Giang Nhiễm chột buông tay ra.

Dương Kế Trầm nhìn về phía cô, đôi con ngươi thâm thúy đặt dưới ánh đèn mờ mờ lại càng khó nhìn thấu hơn.

Giang Nhiễm không biết mình nghĩ đúng hay không, nhưng vẫn bất chấp tất cả mà nói xin lỗi.

Ai biết anh sẽ dịch túi bắp rang bơ đi.

Một lát sau, Dương Kế Trâm đứng dậy: “Tôi đi vệ sinh.”

“Vâng...” Giang Nhiễm căng thẳng nói.

Giang Nhiễm không còn tâm trí nào để xem phim nữa, cô nhớ lại xúc cảm vừa rồi trên tay rồi che kín mặt.

Trời ạ, cô làm cái gì thế này.

Chương 33

Giang Nhiễm như ngồi trên bàn chông mà thấp thỏm chờ anh về.

Cô cũng không nhớ là 5 phút hay 10 phút, nhưng khi anh về thì nhân vật chính trong phim đã sắp chia tay rồi.

Vẻ mặt của Dương Kế Trầm nhìn như không thay đổi gì, đường nét khuôn mặt anh thanh tuyền mà rõ ràng, hàm dưới hơi siết lại, môi mỏng khẽ nhếch, ánh sáng từ màn hình chiếu xuống khiến sống mũi trông càng cao và góc cạnh hơn. Hai đầu lông mày của anh vẫn là vẻ vô lại như trước.

Giang Nhiễm mím mím môi rồi lại đánh mắt về nhìn màn hình.

Dương Kế Trầm hơi dựa ra sau, anh vất nhẹ hai chân rồi nhìn Giang Nhiễm qua dư quang, sau đó lại cười một tiếng trầm thấp.

Hình như cô rất bất an.

Dương Kế Trầm hồi tưởng lại xúc cảm vừa rồi mà yết hầu vẫn bất giác nhấp nhô, trong lòng cũng còn chút khô nóng.

Anh cũng không nhớ bao lâu rồi mình không chạm vào phụ nữ, những năm này cũng thật sự không đặt tâm tư vào mấy chuyện này. Việc kia với anh mà nói rất vô vị, thêm nữa là anh cũng lười dây vào những người phụ nữ kia. Với anh mà nói như vậy là quá phiền phức, chẳng bằng lẳng lặng một mình thì hơn, tuy khi ra ngoài chơi vui anh cũng sẽ trêu ghẹo vài câu.

Thình thoảng có hứng thì tự giải quyết là được rồi.

Lần tự giải quyết trước đó là lúc nào?

Khi này ra ngoài hút thuốc anh đã nghĩ về chuyện này rất lâu, tới lúc đó mới phát hiện khá lâu rồi mình không giải quyết vấn đề sinh lý. Chẳng trách mới xem mấy cảnh XX trên phim đã phiền loạn đến thế.

Mà Giang Nhiễm lại thực sự đổ thêm dầu vào lửa.

Dương Kế Trầm hút ròn rã 4 – 5 điếu thuốc ở nhà vệ sinh. Anh hút vội và mãnh liệt, cũng cố để áp sự xúc động kia xuống.

Dương Kế Trầm rời tầm mắt tới sưởi điện trên tay cô. Xương tay của nữ bao giờ cũng mảnh hơn xương của nam, làn da kia tinh tế mà bóng loáng, từng đầu móng tay nho nhỏ lại mang theo màu sắc sáng ngời mà khỏe mạnh.

Dương Kế Trầm hơi nghiêng đầu tới gần cô, mắt anh vẫn nhìn màn hình nhưng lại cố tình trêu chọc: “Ăn bắp rang nữa không?”

Cả người Giang Nhiễm cứng đờ, cô thấp giọng nói: “Không ăn nữa.”

“Em muốn cũng không còn, lúc này em ăn hết rồi nên tôi mới vứt túi đi.”

“...”

Giang Nhiễm cố gắng bỏ lơ xúc cảm hiện lên liên tiếp đầy xấu hổ kia, rồi cố tình dịch mông sang bên cạnh và tập trung xem phim.

Nam nữ chính trong phim chia tay vào một đêm mưa. Bọn họ cãi lộn tới

khàn giọng, rồi vì trẻ tuổi nóng tính mà không ai chịu lùi bước. Mỗi người đều kiêu ngạo đi theo hướng ngược lại, sau đó hai bóng dáng dần biến mất trong màn đêm.

Trong rạp phim bắt đầu nổi lên bản tình ca buồn, bầu không khí cũng vừa lúc thấm đẫm bi thương.

Con gái thường cảm tính hơn, thế là chỉ trong mấy giây, mũi Giang Nhiễm đã bắt đầu cay cay. Cô cố gắng giữ vững hô hấp của mình để người khác không phát hiện tâm trạng chập chờn của bản thân.

Thời thanh xuân đã kết thúc, sau đó bộ phim trở về với hiện tại. Nhân vật chính nhớ lại kí ức cũ thì sắc mặt đều rất nặng nề. Nữ chính bỗng cười lên một tiếng, sau đó mặc quần áo vào và rời khỏi khách sạn, để lại nam chính trầm mặc ở đó.

Trong cuộc sống, nam nữ chính vẫn luôn phải tiếp xúc với nhau vì nhiều việc. Bọn họ mặt không đối sắc mà nói chuyện với đối phương, mãi cho đến khi nam chính nói với nữ chính rằng anh định kết hôn. Lúc này nữ chính nói chúc mừng, sau đó uống say bí tỉ một mình.

Nước mắt của Giang Nhiễm bắt đầu rơi xuống lộp lộp lộp lộp.

Dương Kế Trầm thấy câu chuyện này không có gì, nhưng lại nghe thấy cô gái nhỏ bên cạnh khóc thút tha thút thít. Tới lúc anh ngược mắt nhìn lên thì trên mặt cô đã đầy nước mắt rồi.

Dương Kế Trầm đưa khăn giấy được tặng kèm theo bấp rang bơ cho cô: “Ngốc không hả? Có gì mà phải khóc.”

Giang Nhiễm cũng thấy mình rất ngốc, chẳng qua chỉ là một bộ phim thôi, nhưng không rõ tại sao lại không kiềm chế được. Cô lau nước mắt xong

còn âm thầm xì mũi.

Dương Kế Trầm nói: “Quay sang đây tôi nhìn xem.”

Giang Nhiễm không muốn.

Anh cười nhẹ.

Câu chuyện trên phim đã vượt quá dự đoán của Giang Nhiễm. Câu chuyện này dây dưa tới những 10 năm, mà nữ chính lại không chấp nhận được kết cục cuối cùng. Trong sắc thái ngọt ngào nhất, nữ chính đã không do dự mà gieo mình xuống dòng sông. Vào một đêm yên tĩnh vắng người, cô ấy đã lẳng lặng rơi xuống như một vì sao. Mặt nước tung lên một vòng bọt nước, nhưng rất nhanh sau đó đã bình lặng trở lại, mà khi ấy nam chính đang đứng tuyên thệ trước mặt cha xứ.

Toàn bộ màn hình biến thành màu đen, rồi một giọng nữ tang thương mà lương bạc bỗng vang lên khắp rạp.

Cô ấy nói.

Lương này, nếu anh thấy nơi đây thì hãy tới tìm em.

...

Thôi, vẫn nên tạm biệt đi.

Là không thể đúng không?

...

Em thích anh, vẫn thích anh như trước đây, nhiều năm như vậy vẫn là anh.

Em nghĩ anh từng thật lòng thích em, đúng không?

Em nghĩ chắc chắn là như vậy.

...

Em không muốn lại thích người khác, cũng không có cách nào thích được người khác. Nếu chuyện cũ có thể kết thúc theo sinh mệnh này, vậy thì đi đến đây là đủ rồi.

Trong lòng vẫn luôn tiếc nuối về những năm tháng này.

Rồi lại tưởng tượng rằng có thể trở lại 10 năm trước.

Dù vẫn chia xa như trước, dù lại trải qua khoảng thời gian đốn đau tới không muốn sống này.

Em vẫn muốn quen anh thêm một lần nữa.

Thiếu niên của em, Lương Gia Hoảng.

...

Vậy nhé... Vĩnh biệt.

Màn hình bỗng nhiên sáng lên, rồi cũng không còn hình ảnh dư thừa nào khác, mà chỉ có từng dòng tên của diễn viên và các nhà tài trợ tương quan trượt lên.

Giang Nhiễm chợt khóc nghẹn ngào, tới mức bả vai cũng run lên.

Đây là lần đầu tiên Dương Kế Trầm biết thế nào là “bó tay toàn tập”. Anh đưa tay ôm lấy bả vai của Giang Nhiễm rồi nâng người lên đối mặt với mình, sau đó đưa tay xoa xoa gò má của cô, ngón tay cái cũng lướt qua mà lau đi từng giọt nước mắt.

“Chỉ là một câu chuyện thôi, là giả hết.” Anh nói.

Giang Nhiễm gật gật đầu: “Em... Em biết, nhưng mà không kiềm chế được.”

Từng giọt nước mắt của cô rơi xuống mu bàn tay anh, đôi mắt hạnh to tròn đỏ lên như đặng phải ớt nóng, hàng mi dài cũng bị thấm ướt, cả mũi cũng vì khóc mà đỏ lên.

Dương Kế Trầm dùng ánh mắt thâm sâu nhàn nhạt mà nhìn cô chăm chú.

Giang Nhiễm bị anh nhìn tới lưng cũng nóng lên. Cô lau mặt qua loa rồi muốn xoay người đi chỗ khác, nhưng lại bị anh giữ chặt.

“Anh... Anh đừng nhìn em.”

Giang Nhiễm biết chắc chắn bây giờ mình rất xấu, cả mặt đều là nước mắt nước mũi tùm lum.

Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chăm rồi cười: “Tránh cái gì, cái nên thấy cũng đã thấy rồi.”

Giang Nhiễm thấy rất mất mặt, cô muốn che đi nhưng anh lại không cho.

Dương Kế Trầm nói: “Che cái gì, vẫn xinh lắm.”

Tim Giang Nhiễm như lỡ một nhịp.

Dương Kế Trầm nhìn mắt cô rồi nói: “Có ai từng nói mắt em rất đẹp chưa?”

“Chưa...”

“Vậy hôm nay có người nói rồi đấy.”

Khóe miệng Giang Nhiễm cong lên.

“Hức ——” Đột nhiên cô bị nấc.

Đường cong trên miệng cũng cứng đờ.

“Hức —— hức ——” liên tiếp, cực kì có quy luật.

Dương Kế Trầm cười nói: “Chắc em là người đầu tiên khóc đến phát nấc trong rạp phim rồi.”

“...”

“Hu! Khó chịu quá đi mất! Không được!” Theo ánh đèn sáng lên trong rạp phim là một tiếng khóc thảm thiết khác.

Quý Vân Tiên nằm sấp trong ngực Trương Gia Khải mà khóc thành đứnà ngốc.

Dương Kế Trầm bóp khăn giấy bị ướt trong tay thành một nắm rồi trêu: “Hai người không hổ là bạn tốt nhỉ.”

Bộ phim đã kết thúc, mấy người đứng lên định rời đi, Giang Nhiễm cũng theo sau lưng Dương Kế Trầm. Lúc ra đến cổng, Giang Nhiễm nghe có

người hô lên sau lưng: “Tổng giám đốc Lương, bây giờ tôi không liên lạc được với Diệp Như! Anh đừng vội, tôi tìm thêm xem!”

Giang Nhiễm quay đầu thì thấy một người đàn ông mặc vest đen đang nhanh chân đi sang một lối khác.

Dường như lúc mở màn phim người này cũng có ở đó, phóng viên còn phỏng vấn anh ấy nữa.

Giang Nhiễm hỏi Dương Kế Trầm: “Anh biết người lúc đầu đứng chụp ảnh và phỏng vấn trên sân khấu không?”

“Chắc là nhân viên phụ trách bộ phim này, không quen.”

...

Trong những ngày nghỉ sau lần xem phim này, Giang Nhiễm không gặp được Dương Kế Trầm nữa.

Trên đường đi xem phim về ngày đó, anh nói với cô rằng phải rời khỏi đây một thời gian để về quê một chuyến. Giang Nhiễm thấy không tiện hỏi nhiều, nên chỉ nói “vâng”.

Thế mà Dương Kế Trầm lại hỏi cô: “Em không muốn hỏi tôi đi bao lâu, đi làm gì à?”

Lòng Giang Nhiễm ngọt ngào không thôi, cô rũ mắt hỏi: “Em phải biết anh đi làm gì à?”

Trong tình yêu đôi lứa luôn có cách hỏi dò đối phương này.

Dương Kế Trầm thì lại khác, anh hỏi ngược lại: “Em không cần biết thì ai

cần biết?”

Mắt Giang Nhiễm đã cong thành mảnh trăng khuyết, cô nhẹ giọng hỏi: “Vậy anh đi bao lâu?”

“Tôi cũng không biết.” Anh vô lại nói.

Giang Nhiễm: “...”

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười, anh châm điếu thuốc rồi khàn khàn nói: “Ngày giỗ của mẹ nên tôi phải về một chuyến. Có điều trận tuyết năm nay lớn, chắc là vừa đi vừa về trong ngày không tiện lắm.”

Hai chữ “ngày giỗ” thật sự quá nhạy cảm.

Giang Nhiễm nói: “Anh đi đường cẩn thận.”

Dương Kế Trầm “ừ”, sau đó một tay đút vào túi áo khoác và một tay cầm thuốc mà hút.

Tuyết trắng dè nặng trên tán cây ngô đồng hai bên giao lộ, gió nhẹ thổi qua thổi cũng khiến tuyết rơi “bộp bộp” từ trên cao xuống. Nền đất đầy tuyết trắng thấu triệt này khiến cả người cô càng đơn thuần và sạch sẽ hơn, đôi mắt nhìn anh trong suốt như không thấy đáy kia lại chợt đánh sang nơi khác.

Dương Kế Trầm hơi rũ mắt rồi bỗng cười một tiếng, anh khom người dán vào tai cô: “Em cũng đừng nhớ tôi quá.”

Bộp bộp —— tán cây ngô đồng rung lên làm tuyết bên trên rơi xuống.

Giang Nhiễm suýt nữa thì thở không ra hơi, cô cúi đầu: “Ai thèm nhớ anh.”

Giang Nhiễm bỏ xuống một câu nhỏ như muỗi kêu này rồi chạy biến mất, mà còn càng chạy càng nhanh. Cô như mở cờ trong bụng rồi lại tiếp tục chạy về phía trước như đang hướng tới thắng lợi vậy.

Sáng sớm hôm sau Dương Kế Trầm đã đi rồi, Giang Nhiễm chỉ nhận được một tin nhắn có hai chữ “Đi đây” ngăn ngủi của anh.

Cô núp trong chăn mà cười như đồ ngốc, tới lúc này thì cả màn tuyết trắng mênh mang cũng lại trở nên lãng mạn rồi.

Nhưng sự vui vẻ này đã nhanh chóng tiêu tan không còn lại chút gì, rồi thay vào đó là những suy nghĩ lung tung khác.

Giang Nhiễm lại mất hồn mất vía mà trải qua ngày nghỉ này.

Đầu xuân gần tựu trường, Giang Nhiễm mới giật mình vì sách thi thử mình mua mới làm được một nửa. Cô lúc nào cũng chờ tin nhắn của anh, mà anh lại trả lời rất chậm, ban ngày thường là 1 – 2 tiếng mới trả lời một lần. Đêm tới sẽ chăm trả lời hơn một chút, thỉnh thoảng còn gọi điện cho cô.

Giang Nhiễm dùng cả thời gian buổi tối của mình cho anh, còn ban ngày thì vừa gửi tin nhắn vừa bớt chút thời gian cho đề thi.

Cô ngồi trước bàn học tới trưa, trong lòng lại có hai nhân vật nhỏ đánh nhau.

Một người nói chỉ cần tận dụng thời gian tốt thì có thể vừa yêu vừa học. Mà nhớ anh ấy lắm còn gì, mà buông tay được không?

Một người lại nói mà nhìn xem, yêu vào sẽ phân tâm. Sắp tốt nghiệp trung học rồi, nếu không thì thi đại học xong lại tính tiếp?

Cuối cùng điện thoại Quý Vân Tiên gọi đến đã cắt ngang mọi xoắn xuýt của Giang Nhiễm.

Cô ấy hưng phấn nói: “Tiểu Nhiễm! Hôm nay tao đi ngang qua trường phát hiện tiệm trà sữa cạnh đó trông ngon lắm!”

Chương 34

Ngày khai giảng ấy, Quý Vân Tiên hào hứng lôi cô tới tiệm trà sữa kia.

Tiền thân của tiệm trà sữa này chính là tiệm gà rán.

Mặt tiền của tiệm được trang trí với gam màu tối, chọn trắng đen làm chủ đạo. Ngoài hơn 20 mét vuông mặt tiền của tiệm dành cho quầy hàng và máy móc thì vẫn thừa ra một khoảnh đất lớn. Khi bước vào cửa sẽ thấy bộ sofa vải màu đen kê sát bên tường, trên mặt tường là ba bức tranh nghệ thuật, bên phải là ba bộ bàn ghế cho hai người ngồi, hai bộ màu đen và một bộ màu trắng.

Ánh nắng đầu xuân ấm áp mà tươi mát chiếu vào tiệm trà sữa, bên trong lại chỉ có một nhân viên nam đang bận bịu tổng vệ sinh.

Quý Vân Tiên đẩy cửa vào, chuông treo ở trên cửa vang lên, nhân viên nam kia ngẩng đầu nhìn rồi cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ: “Có lỗi quá, chúng tôi tạm thời chưa kinh doanh.”

Quý Vân Tiên: “Chưa kinh doanh à? Vì sao?”

“Chúng tôi chưa được duyệt giấy phép an toàn thực phẩm, tạm thời không thể bán trà sữa được.”

“Sao có thể! Trước đó bạn tôi đã uống rồi mà!” Quý Vân Tiên chỉ vào Giang Nhiễm.

Nhân viên nam nhìn về phía Giang Nhiễm: “Không thể nào.”

Giang Nhiễm: “Đúng là tôi đã uống rồi.”

Nhân viên nam chần chừ mấy giây rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Tuyệt đối không thể, chưa có giấy phép chúng tôi sẽ không bán.”

Hai cô gái mơ mơ hồ hồ rời khỏi tiệm trà sữa.

Quý Vân Tiên nhìn thoáng qua biển tên của tiệm: “Tiểu Nhiễm, chắc không phải là bạn của Trầm ca mở chứ? Sao tên lại trùng hợp thế, hay là Trầm ca hùn vốn làm ăn chung nên mới lên lấy trà sữa ra cho mà uống?”

Giang Nhiễm: “Không biết, tao không thấy anh ấy nhắc đến.”

“Cũng đúng, nếu Trầm ca gia nhập cửa hàng nào thì hội Gia Khải sẽ biết. Gia Khải cũng không nói gì với tao.”

...

Sau khi khai trương được một tuần, Dương Kế Trầm vẫn chưa về như trước. Giang Nhiễm gửi tin nhắn cho anh cũng chỉ được dăm ba câu, ban ngày thì đi học trên lớp, tối đến phải làm bài tập và cô cũng cố gắng để mình không phân tâm. Dường như anh cũng nhận ra điều đó, nên mỗi lần nói chuyện đến cuối, anh đều dặn cô học cho giỏi, ngủ sớm một chút.

Từ lúc nghỉ Đông tiền điện thoại đã hao không ít, kho bạc nhỏ của Giang Nhiễm đã gần hết, sau khai giảng thì nhanh chóng cạn kiệt.

Tiền điện thoại là Giang Mi nạp cho cô, 30 tệ hai tháng. Giang Nhiễm không muốn bà phát hiện được điều gì nên hết tiền rồi cũng không dám xin

nap thêm nữa.

Vậy là cô cắt đứt liên lạc với Dương Kế Trầm như thế.

Giang Nhiễm chỉ nói bóng nói gió để Quý Vân Tiên nghe ngóng hộ, nhưng nói qua lại một hai lần, Quý Vân Tiên đã nghe được ẩn tình bên trong.

Trong canteen đầy tiếng người huyên náo, còn Quý Vân Tiên vừa gặm đùi gà vừa híp mắt hỏi: “Có phải mày thích Trầm ca không?”

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Giang Nhiễm bị hóc cơm nên ho khan đến đỏ bừng.

“Này này này, chỉ hỏi một tí thế thôi mà, sao mày phản ứng mãnh liệt thế? Trước kia hỏi về mấy người khác mày cũng có thế này đâu.”

“Đâu có, tao bị sặc thôi.”

Quý Vân Tiên ra vẻ người từng trải: “Tao hiểu mà, ai bảo chúng ta là chị em tốt. Có điều gần đây không nghe Gia Khải nói Trầm ca sẽ về. Tao sẽ hỏi giúp mày, đừng nóng vội ha.”

Giang Nhiễm mau chóng chôn mặt vào bát cơm của mình rồi nói mơ hồ: “Không cần, tao tiện miệng hỏi một chút thôi.”

“Chuyện kia... Học tử?”

Hai người đang nói chuyện thì phía trên truyền đến một giọng nam.

Bên bàn cơm của các cô có một cậu nhóc cao ráo mà gầy gò. Cậu ấy để đầu bát úp, tóc đen nhánh mà sáng bóng, rồi vừa cười vừa nhìn Giang Nhiễm.

Cậu nhóc này gãi đầu rồi quay đầu nhìn các anh em của mình cách đó không xa. Mấy cậu kia cũng cười như kẻ trộm, sau đó còn dùng biểu cảm giục giã để giật dây người này.

Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên liếc nhau: “Cậu có chuyện gì không?”

Cậu nhóc mím mím môi rồi bất chấp hỏi: “Học tử có thể cho em xin phương thức liên lạc không?”

Giang Nhiễm sừng sốt, Quý Vân Tiên lại chọc chọc cô. Giang Nhiễm lấy lại tinh thần: “Ngại quá, tôi không thể —— ”

“VẬY HỌC TỬ ĐÃ CÓ BẠN TRAI CHƯA?” Cậu nhóc cắt ngang lời cô.

Trong đầu Giang Nhiễm hiện lên bóng dáng cao ngạo kia: “Chuyện đó... Có rồi đi.”

“Là người đua xe kia à? Nhưng có người nói đó không phải bạn trai của chị.”

Giang Nhiễm giật mình, ngay cả học đệ lớp 10 cũng biết sao?

Quý Vân Tiên bật cười nói: “Bây giờ vẫn chưa phải, nhưng về sau thì không biết được, thiếu nữ nào chẳng mộng mơ.”

“Vân Tiên!” Giang Nhiễm đỏ mặt.

Cậu nhóc kia lấy hết dũng khí nói: “Em thích học tử, về sau cũng sẽ trở thành đối tượng mơ mộng của chị. Dù chị có bạn trai, nhưng em chắc chắn có thể sánh bằng anh đó.”

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười, sau đó chỉ để lại câu “ngại quá” rồi lôi Quý

Vân Tiên đi mất.

Quý Vân Tiên: “Chờ chút! Đùi gà của tao!”

Các anh em của cậu bé cười vang: “Mày dọa học tử chạy mất rồi! Bọn tao có bí quyết theo đuổi con gái đấy, muốn xem thử không?”

Giang Nhiễm cũng không đặt chuyện này trong lòng, mãi cho đến trưa hôm sau, trên bàn học của cô có thêm một cốc trà sữa. Dù không phải trà sữa của tiệm gần trường kia, nhưng cô lại bất giác nghĩ đến Dương Kế Trầm.

Giang Nhiễm vỗ vỗ vai bạn học ngồi phía trước: “Tiểu Ly Tử, mày thấy ai đưa trà sữa này tới không?”

“Không biết, hình như lúc tao vào nó đã ở đó rồi.”

“Ừ.”

Chỗ của Giang Nhiễm ở gần cửa sổ nên không cần phải đi vào phòng học, mà chỉ cần kéo cửa sổ ra là có thể đặt trà sữa lên bàn.

Quý Vân Tiên cầm sách vở mà hấp tấp chạy tới, sau đó ngồi ở bàn phía trên Giang Nhiễm.

“Mày ngán ra gì thế? Mua trà sữa khi nào vậy?”

“Không phải tao mua.” Giang Nhiễm quay đầu nhìn về phía cô ấy: “Này... Anh ấy về chưa?”

Quý Vân Tiên che miệng lại: “Trời ơi! Trầm ca đến lớp à?”

Giang Nhiễm: “...”

Thôi được rồi, cô vẫn nên làm bài tập thì hơn.

Tối đến tan học, Giang Nhiễm vẫn ngồi xe buýt về nhà như bình thường, nhưng lại có cảm giác bị người theo dõi tiếp.

Cô vừa quay đầu lại thì thấy cậu nhóc đeo cặp sách tỏ tình với mình hôm qua đang đứng phía sau.

Cậu nhóc nói: “Học tử, em đưa chị về.”

Giang Nhiễm kinh ngạc không nói thành lời.

Năm phút sau, Giang Nhiễm nói: “Cậu xuống bến tới đi, tôi không cần cậu đưa.”

Mười phút sau, Giang Nhiễm nói: “Cậu xuống bến này đi vậy, cậu về muộn bố mẹ sẽ lo lắng.”

Mười lăm phút sau, Giang Nhiễm nói: “Trời đã tối rồi, không cần thế này thật đấy.”

Nửa tiếng sau, Giang Nhiễm xuống xe, cậu nhóc kia cũng xuống theo.

Tuyết đã tan gần hết, nhưng trên mặt đất vẫn còn vũng bùn ẩm ướt, gió đêm thổi tới khiến bốn phía càng thêm vắng lặng hơn.

Giang Nhiễm nói: “Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng...”

Cậu nhóc trầm mặc một chút rồi lại nở nụ cười: “Không sao, em biết học tử vẫn chưa quen. Em chỉ có thể dùng cách này để học tử hiểu em thôi. Chị yên tâm, em sẽ không làm ra việc khiến chị lúng túng, em chỉ muốn theo

đuôi chị mà thôi.”

Giang Nhiễm hỏi thử: “Trà sữa buổi trưa là cậu tặng à?”

“Vâng! Nghe nói học tử thích uống trà sữa nên mua đấy.”

Lòng Giang Nhiễm chột mắt mát không thôi, nhưng giọng cô vẫn hòa ái như trước: “Cậu về đi, mai đừng tiễn tôi. Tôi không thích như thế.”

Từ giọng điệu tới biểu cảm của cô đều như đang nói chuyện với em trai nhỏ.

Cậu nhóc cười cười: “Em đi đây, hẹn gặp lại học tử.”

“Được, hẹn gặp lại.”

Điều khiến Giang Nhiễm bất đắc dĩ hơn là mấy ngày sau cậu nhóc kia vẫn kiên trì đưa cô về. Cô không thể ném người từ trên xe xuống được, mà dù có nói vài câu quyết liệt tổn thương tới lòng tự trọng của cậu nhóc, thì cậu ấy vẫn kiên trì và vững tin nói: Đây chính là theo đuổi con gái.

Quý Vân Tiên nói: “Năm nay hoa đào của mày vượng quá.”

Giang Nhiễm lắc đầu, cô lại không thấy vậy.

Ngoài người mình thích ra, ai khác cũng không phải đào hoa.

Chương 35

Ngày Dương Kế Trầm trở lại Mặc Thành là ngày thời tiết ấm nhất trong khoảng thời gian gần đây. Anh ngồi tàu hỏa 7 – 8 tiếng liền, lúc đến bến thì đã là giữa trưa rồi.

Anh xa quê từ năm 18 tuổi, sau đó chỉ có Tết mới trở về. Vương Lệ Vận mất vào mùa Đông, lúc đó mới chỉ sang năm mới được 4 – 5 ngày. Sau khi mai táng đơn giản xong, Dương Kế Trầm đưa tro cốt về quê và mua một vị trí trong khu mộ kia. Mộ của bà nằm cách mộ của Dương Siêu 5 hàng. Không biết là trùng hợp hay ý trời là vậy, mà Dương Siêu cũng mất vào mùa Đông, rất gần với ngày giỗ của Vương Lệ Vận.

Mà trùng hợp không chỉ có một chuyện của Dương Siêu, thời điểm Lâm Chi Hạ xảy ra tai nạn xe cộ cũng là mùa Đông. Lúc Lâm Chi Hạ xuất ngoại là mùa Đông, mà tro cốt được đưa về nước cũng là mùa Đông.

Khi đó Dương Kế Trầm cảm thấy chuyện tà ma quỷ quái thật không hợp thói đời. Một năm bốn mùa thì mùa Đông trở thành mùa mà anh ghét nhất.

Sau khi ra khỏi bến tàu, Dương Kế Trầm mua một bao Ngọc Khê ở tiệm tạp hóa. Dưới ánh mắt trời ấm áp, cả người anh cũng dần thoải mái hơn. Trước đó chen lấn trên tàu hỏa tới trưa, chỗ anh ngồi chật hẹp mà đông người, vì thế cả người cũng như sắp rời ra thành từng mảnh.

Dương Kế Trầm ngậm thuốc lá rồi lấy điện thoại ra từ trong túi áo khoác. Anh mở mục nhắn tin với Giang Nhiễm, sau đó cau mày và nhanh chóng

đánh xuống dòng chữ: Tôi về rồi.

Mỗi lúc tối trời anh sẽ hỏi cô đang làm gì, nhưng đã hai ba ngày rồi chưa nhận được tin trả lời của cô. Mà Giang Nhiễm không cho anh nói chuyện với cô, nói là tối phải làm bài tập, nên Dương Kế Trầm cũng không gọi điện qua.

Dương Kế Trầm rít một hơi khói, rồi nhìn chăm chăm màn hình mà bật cười, sau đó nói nhỏ: “Bé con bận ghê nhỉ.”

Anh thu điện thoại lại rồi đút một tay vào trong túi áo, một tay còn lại cầm điều thuốc, sau đó chậm rãi đi đến ven đường và tiện thể gọi một chiếc taxi.

Lúc Dương Kế Trầm về đến cổng Nhị Tà thì nhận được điện thoại của Trương Gia Khải.

Trương Gia Khải: “Anh, lúc nào anh mới về? Tối nay Chu Thụ với Hạ Quần định về quê, có khi tháng sau mới quay lại.”

Dương Kế Trầm trả tiền cho tài xế taxi rồi cầm ba lô xuống xe, anh vừa đi vào trong viện vừa mở cửa và nói: “Tôi về rồi.”

Trương Gia Khải ở bên kia ngân ra: “Máy giờ anh về tới? Sao không nghe anh nói gì?”

“Hôm qua vừa mới quyết định xong.”

“Bọn em định ăn bữa cơm chia tay, sau đó đến quán bar chơi một chút. Em gửi địa chỉ cho anh.”

“Được.”

Mới chỉ rời đi nửa tháng mà trong phòng không người đã sinh ra mùi nấm mốc rồi, Dương Kế Trầm mở cửa thông gió, rồi khi mở đến cửa của căn phòng kia thì chợt dừng lại.

Cửa sổ đối diện của Giang Nhiễm không kéo rèm lại. Ánh nắng chiếu vào trong phòng cô, bên trong là chăn đệm hoa nhí được gấp chỉnh tề và đặt trên đầu giường cùng bạch tuộc bụi. Ngoài ra còn có bàn sách cũ màu gỗ đậm, trên bàn bày một loạt các loại sách, trên tường còn dán các loại giấy ghi chú xanh xanh đỏ đỏ. Căn phòng của cô gái nhỏ trông thật ấm áp mà dễ chịu, cũng giống như người nào đó vậy.

Sau khi ở quê hơn 10 ngày, Dương Kế Trầm nằm trên giường ngủ cũng sẽ mơ thấy cô.

Bóng hình mảnh mai, tóc búi tròn lên cao, khăn quàng cổ màu đỏ bao lấy cần cổ trắng nõn và xinh đẹp kia. Cái đầu nhỏ sẽ hơi co lại, mỗi lần anh trêu, cô sẽ mở mắt thật to rồi chớp chớp hàng mi, sau đó mặt lại phiểm hồng như hoa đào tháng Ba.

Anh không chỉ ra được Giang Nhiễm có điểm gì đặc biệt, mà lúc mới gặp cũng chỉ thấy cô là một cô bé mười mấy tuổi chưa trưởng thành mà thôi.

Dương Kế Trầm đã tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, dịu dàng quan tâm cũng tốt, gợi cảm xinh đẹp cũng xong. Thế nhưng bề ngoài chỉ là bề ngoài, dù tính cách có tốt thì không hợp vẫn là không hợp.

Với anh mà nói, cùng là phái nữ nhưng những phụ nữ kia kìm nén quá nhiều.

Đâu giống như cô, bị trêu như thế cũng không nhăn nhó không giả bộ, thứ cô cho anh đều là những phản ứng chân thật và thuần túy nhất.

Khi nhớ lại anh vẫn có thể bật cười được.

Nửa tháng này Dương Kế Trầm ở nhà bố mẹ của Vương Lệ Vận, cũng chính là nhà ngoại của anh. Ông bà cụ vẫn còn khỏe, thân thể cũng kiên cường. Tuy ông bà từng đổ bệnh một trận vì chuyện năm đó, nhưng bây giờ đã nguôi ngoai hơn nhiều, sau đó lại có thể sinh hoạt như thường lệ.

Bọn họ cũng là những người thân duy nhất còn lại của Dương Kế Trầm, không tính những người chú người bác kia. Năm đó nhà họ Dương phá sản, tài sản đều bị niêm phong hoặc bán đi để đổi thành tiền. Lúc ấy không có ai đứng ra giúp họ, tất cả đều tránh đi như gặp ôn thần. Dù Vương Lệ Vận hiền hòa nhưng cũng có tự tôn của mình, bà cầm tiền cứu trợ từ bố mẹ rồi đưa Dương Kế Trầm tới nơi khác, sau đó liệu mình làm việc để trả nợ. Vương Lệ Vận cũng sợ mấy kẻ đòi nợ kia tới tìm bố mẹ mình, nên muốn giúp hai ông bà chuyển nhà. Đây là huyện thành nhỏ, ông bà cụ tuổi đã cao nên không chịu giày vò cùng Vương Lệ Vận được, mà cả hai cũng không muốn rời khỏi quê hương. Nói là chuyển nhà nhưng thật ra là như chuột trốn mèo. Mấy năm đó mỗi người họ đều phải sống cẩn thận từng li từng tí một.

Hai ông bà cụ đã cao tuổi nên luôn miệng nhắc tới hai việc, một là Tiểu Trầm, cháu tìm được việc chưa, đừng đua xe nữa không có tiền đồ đâu. Hai là Tiểu Trầm, cháu cũng hai bốn hai lăm rồi, nên tìm đối tượng yêu đương đi. Ông bà ngoại muốn ôm thẳng cháu ngoại trước, sau này xuống Hoàng Tuyền còn nhẫn nhủ được với mẹ cháu.

Bà ngoại khá kĩ tính nên để ý thấy anh cứ ôm điện thoại cả ngày. Tín hiệu trong thôn khá kém, thỉnh thoảng Dương Kế Trầm sẽ chạy đến cửa thôn chỉ vì gửi tin nhắn. Đôi lúc đêm hôm khuya khoắt có tuyết rơi anh cũng vẫn đứng ở cửa thôn gọi điện thoại.

Thế là bà hỏi bóng hỏi gió Dương Kế Trầm: “Tiểu Trầm, có phải cháu có

đối tượng rồi không?”

Dương Kế Trầm cũng không giấu giếm mà đáp dứt khoát: “Đang theo đuổi a.”

Bà ngoại cười tươi như hoa rồi hỏi: “Cô gái đó ở đâu? Bao lớn rồi? Làm gì? Hai đứa quen nhau thế nào? Tình hình trong nhà ra sao? Đáng dấp thế nào? Hai đứa đến bước nào rồi?”

Lúc nghe Dương Kế Trầm nói 18 tuổi và đang học lớp 12, bà ngoại vợ ngay lấy cái chổi rồi mắng: “Thằng ranh con, hôm nay bà phải đánh mày mông nở hoa mới thôi! Suốt ngày làm chuyện không đứng đắn, còn theo đuổi đứa bé đang đi học nữa!”

Khi còn bé Dương Kế Trầm cũng đã chịu không ít đòn roi của bà ngoại. Mấy cậu con trai luôn rất tò mò, lúc thì làm hỏng cái này lúc lại chọc cái kia, sau những lúc ấy anh sẽ bị bà ngoại đuổi quanh sân. Cho đến năm mười mấy tuổi trở đi, cuối cùng bà ngoại cũng không đánh anh nữa, bởi lúc ấy cháu bà cũng đã trưởng thành rất nhanh, mà cũng ngày càng hiểu chuyện hơn.

Bà ngoại ra ngoài luôn khen cháu mình cao ráo lại thông minh, còn rất hiểu chuyện nữa.

Lúc đầu bà vốn không lo lắng gì, mãi cho tới khi nhà họ Dương xảy ra chuyện, sau đó lại nghe tin anh đánh nhau và làm chuyện không đàng hoàng ở bên ngoài. Đến bây giờ còn đi đua xe vừa nguy hiểm vừa không có tiền đồ, bà ngoại cũng giận lắm nhưng lại không quản nổi anh.

Những cái đó thì cũng thôi đi, bây giờ lại dám có ý với cô nhóc đang còn đi học. Đúng là học hư rồi!

Ngày đó Dương Kế Trầm ăn mấy roi trên người nhưng cũng không tránh đi, mà còn cười nhìn bà ngoại cầm vũ khí.

Bà cụ đánh xong thì cũng đỡ tức hơn, sau đó lại nghe Dương Kế Trầm nói: “Thích thật đấy ạ, về sau đưa về cho bà gặp.”

Bà ngoại hừ hừ hai tiếng rồi dạy dỗ anh: “Như thế là làm trẻ nãi tương lai của người ta. Lớp 12 rất quan trọng, đây là chuyện cả đời!”

“Cháu biết, nhưng chuyện của cháu và em ấy cũng là chuyện cả đời.”

Bà ngoại nhớ ra chuyện gì nên thở dài: “Trên đời có rất nhiều cô gái tốt, như cô bé cháu thích vậy, con người nên nghĩ thoáng một chút mới được.”

“Cháu hiểu.”

Gió lạnh bên ngoài vẫn gào thét, núi tuyết cao tới nửa thước, ban đêm ở sơn thôn thật vắng lặng và an lành.

Dương Kế Trầm trò chuyện với bà ngoại xong thì tìm điếu thuốc, sau đó ra cửa gọi điện cho Giang Nhiễm.

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói mềm mại.

Anh bỗng thấy mùa Đông cũng không bết bát đến vậy.

...

Dương Kế Trầm tắm xong thì thay quần áo khác và tới chỗ Trương Gia Khải nói. Đây là một quán ăn âm nhạc, ngoài cổng dùng các bó hoa hình tròn dựng thành lối đi, bên trong có đèn treo. Trên vách tường và lan can đều được tô điểm thêm bằng hoa cỏ, toàn bộ không gian là dạng khép kín,

tất cả chỉ dựa vào ánh đèn chiếu sáng. Ở trung tâm của quán có một sân khấu nhỏ để ca sĩ ca hát.

Mấy người Trương Gia Khải ngồi ở bàn 6 người trên tầng 2, ở đây có tầm nhìn tốt, vị trí cũng rất rộng rãi.

Lúc Dương Kế Trầm tới, bọn họ đã gọi đồ ăn xong rồi. Cả một bàn hình chữ nhật đều là đồ ăn, mà gọi bữa một món ăn ở đây cũng mất tới hàng trăm tệ. Một bàn này có lẽ cũng phải một hai nghìn tệ, chưa kể đến hai chai rượu kia.

Dương Kế Trầm kéo ghế ra rồi ngồi xuống mà trêu: “Không phải mấy cậu gọi tôi đến trả tiền đây chứ?”

Chu Thụ cũng nghịch ngợm nói: “Anh không trả thì ai trả, ai bảo anh là người có nhiều tiền nhất.”

Dương Kế Trầm: “Bây giờ trong thẻ ngân hàng của tôi chỉ còn 5 vạn tệ thôi, chắc là người nghèo nhất trong số các cậu.”

“Mẹ kiếp! Anh đi Macao đánh bạc à?”

Trương Gia Khải thấy Dương Kế Trầm không giống như nói đùa nên hỏi: “Trước đó anh bận gì thế? Đầu tư bất động sản à?”

Dương Kế Trầm: “Đại khái thế, làm ít chuyện, mặt khác là tiết kiệm một khoản, định về sau mua nhà ở nơi khác.”

Tất cả đều khiếp sợ nhìn anh: “...”

Dương Kế Trầm vẫn luôn là một người vô dục vô cầu và không có kế hoạch, giống như kẻ lang bạt khắp nơi không có chỗ ở cố định, cũng thích

làm gì thì làm. Người như thế bỗng nhiên muốn mua nhà làm gì, đúng là khiến người khác không thể giải thích nổi.

Trương Gia Khải nhíu lông mày, sau đó lại nghĩ đến một chuyện khác và thấy như đó là cách giải thích hợp lý duy nhất.

Anh ấy rót rượu vang đỏ cho Dương Kế Trầm rồi nói: “Ăn cơm thôi, mấy cậu thất thần gì thế. Cơm nước xong xuôi các cậu ra bến tàu, tôi còn phải đi đón Vân Tiên tan học đấy.”

Hạ Quần thấy lạ: “Sao gần đây cậu chăm đi đón người thế?”

Trương Gia Khải: “Còn có thể vì gì nữa, không phải là sợ bạn gái bị người khác để mắt đến hay sao. Giống Tiểu Nhiễm ấy, gần đây bị một nam sinh nhỏ theo đuổi kìa. Hôm qua tôi cũng mới nghe Vân Tiên kể, ngày nào cậu nhóc kia cũng mang trà sữa cho Tiểu Nhiễm, tối còn đưa em ấy về nhà nữa.”

Trương Gia Khải vừa nói vừa cười, nhưng đúng hơn là vừa nhìn Dương Kế Trầm vừa nói.

Dương Kế Trầm cầm ly thủy tinh rồi hơi híp mắt lại: “Nam sinh nhỏ?”

Trương Gia Khải cố tình khích anh: “Nghe nói là đẹp trai lắm, theo đuổi rất cần mẫn.”

Dương Kế Trầm uống một hơi cạn sạch rồi lười biếng dựa vào ghế sofa, sau đó xem thường mà cười một tiếng.

Bảo sao con nhóc thối kia không trả lời tin nhắn của anh.

Trương Gia Khải: “Cậu này ở gần nên không tầm thường đâu, ban ngày

luôn ở cùng một chỗ nên cơ hội tiếp xúc cũng nhiều. Anh, em nghĩ anh nên nghĩ lại về việc mua nhà, nếu không mua rồi lại không có người ở đâu.”

Dương Kế Trầm hừ lạnh một tiếng, khước miệng lại ngậm ý cười: “Phải không? Cái gì gọi là ở gần?”

Trương Gia Khải thấy anh cười như nắm chắc, rồi lại như có suy tính gì.

Lúc đầu anh ấy tưởng Dương Kế Trầm chỉ thích Giang Nhiễm bình thường thôi. Không ngờ qua một kì nghỉ mà đã nghĩ đến cả chuyện mua nhà, đúng là không động lòng thì thôi, động lòng rồi là khiến ai ai cũng kinh ngạc.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, tất cả đều hơi có men say nên ngồi ở đó nghỉ ngơi một chút. Dương Kế Trầm đứng dậy muốn đi, nhưng đi được vài bước thì quay lại nhìn Trương Gia Khải: “Cùng đi chứ?”

Trương Gia Khải cười cười: “Tối nay Vân Tiên tham gia tiệc rượu, em không đi đón em ấy.”

Lời vừa rồi chỉ là dẫn dắt để nói ra chuyện của Giang Nhiễm mà thôi. Dương Kế Trầm nhìn anh ấy một cái rồi rì rì đi mất.

Từ Chi Hạ cầm túi lên đuổi theo.

Chạng vạng tối mùa Đông thật túc mục và buồn tẻ, trong tầng mây cũng đều là âm đạm, gió lạnh thấu xương khiến người trên đường đều thật vội vàng. Đèn đường đã sáng lên, ánh trăng chiếu lên đường nhựa một quãng sáng tròn vành vạnh.

“A Trầm!” Từ Chi Hạ gọi anh lại.

Lúc này Dương Kế Trầm đang khum tay châm thuốc, anh nghe tiếng thì

ngước mắt nhìn lại. Tóc dài của Từ Chi Hạ tung bay, trên mặt rõ ràng cũng có chút men say.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Hai tay Từ Chi Hạ níu chặt lấy túi của mình rồi hỏi: “Bác... Mẹ của cô ấy vẫn ổn chứ?”

Dương Kế Trầm đập bật lửa lại rồi lấy điều thuốc xuống: “Vẫn ổn.”

“Lần sau anh về thì cho em đi cùng đi, em cũng muốn đến thăm bà ấy.”

Dương Kế Trầm cười yếu ớt: “Chi Hạ, em không phải quan tâm đến chuyện này, vốn không liên quan gì đến em.”

“Tôi...”

Dương Kế Trầm: “Không có chuyện gì thì anh đi trước đây.”

“Anh định đi tìm Giang Nhiễm à?”

“Ừm.”

“Anh nói mua nhà là vì em ấy?”

“Không thì còn có thể vì ai.”

Giọng anh mang vẻ cứng chiều không tên khiến Từ Chi Hạ ngẩn ra. Gió lạnh đã thổi tan không ít men say của cô ấy, đầu óc Từ Chi Hạ lúc này ong ong, cũng thật hoảng hốt.

Từ Chi Hạ thốt lên: “Anh thích em ấy cái gì?”

Dương Kế Trầm không trả lời cô ấy mà chỉ nói: “Em hơi say rồi, để bọn họ đưa em về đi. Anh đi trước.”

Anh không cho cô ấy cơ hội nói tiếp, mà cầm điều thuốc lên taxi.

Còn Giang Nhiễm ở trường bên kia lại như kẻ trộm, vừa tan học xong cô đã trốn thật nhanh khỏi phòng học. Sau giờ học Quý Vân Tiên thường có thói quen xem điện thoại, trên đó có một tin nhắn Trương Gia Khải nói Trầm ca về rồi.

Nhưng Quý Vân Tiên còn chưa kịp mở miệng, Giang Nhiễm đã chạy mất dạng.

Giang Nhiễm muốn tan sớm để lên xe buýt về nhà, như vậy sẽ tránh được cậu nhóc kia, thế nhưng cô vẫn bị chặn lại ở cổng trường.

Cậu nhóc kia cười xán lạn rồi vẫn nói câu trước đó: “Học tử, em đưa chị về nhà.”

Mặt Giang Nhiễm sắp nhăn thành mướp đắng rồi. Hai người giằng co ở bến xe buýt mãi, nhưng xe đến rồi cô không thể không lên được.

Bên cạnh có một ông chú nóng tính muốn lên xe trước. Ông ấy dùng cơ thể đồ sộ của mình huých Giang Nhiễm ra rồi đi lên trước, cậu nhóc kia lại nhanh tay đỡ được cô.

“Học tử, cẩn thận.”

“Ừm, cảm ơn.”

Giang Nhiễm lập tức tránh ra và giữ khoảng cách với cậu ấy. Những học

sinh xung quanh cũng đi tới đi lui rất ồn ào. Nhưng trong âm thanh ồn ã này, Giang Nhiễm lại luôn cảm thấy có gì đó đang nhìn mình chăm chú, vì thế cô cũng chột rùng mình một cái.

Xe buýt công kênh bắt đầu chuyên bánh khỏi bến.

Dương Kế Trâm cầm cốc trà sữa mới pha từ tiệm ra, sau đó để cửa xe mở hờ và ngồi hút thuốc trong taxi.

Giỏi, giỏi lắm, lại còn ôm.

Chương 36: CHƯƠNG 36

Cậu nhóc kia cũng xuống xe ở cổng Nhị Tà theo cô, sau đó cũng không nói thêm lời thừa thãi mà chỉ cười nói hẹn gặp lại học tử.

Giang Nhiễm thấy thật đau đầu, nếu như bị Giang Mi hoặc người ở gần đây bắt gặp rồi không biết lại cho là cô yêu sớm.

“Này...” Giang Nhiễm gọi cậu ấy lại, cậu ấy từng giới thiệu tên mình là gì đó nhưng cô luôn không nhớ được.

“Dạ?”

Giang Nhiễm nói: “Mai đừng đưa tôi về nữa, được không?”

Hàng lông mày nhỏ của cô hơi nhăn lại, giọng điệu cũng nghiêm túc. Nụ cười trên mặt cậu nhóc dần tan đi, cậu ấy cúi đầu xuống rồi nói: “Ngoài cách này thì em không nghĩ ra cách nào khác để theo đuổi con gái nữa, ai cũng bảo da mặt phải dày một chút mà.”

Trừ mỗi ngày mua trà sữa và đưa cô về nhà ra, cậu nhóc này cũng không làm bất kì chuyện gì quá đáng. Chỉ là dù một người có tốt bao nhiêu đi nữa, cũng không bao giờ tiến được vào thế giới của người đã có ai đó trong lòng.

Giang Nhiễm cười bất đắc dĩ: “Nhưng cũng phải biết tiến biết lùi, ví dụ như cậu theo đuổi tôi, nếu tôi có cảm giác với cậu thì tôi nghĩ hôm nay tôi sẽ

không nói cậu đừng đưa về nữa, mà sẽ ngầm chấp nhận hành động của cậu. Nếu con gái không có cảm giác với cậu thì hành động như thế sẽ khiến cho họ rất bối rối. Tôi thật sự không có ý kia với cậu, mà tôi cũng sắp thi tốt nghiệp trung học rồi.”

“Về sau chúng ta có thể thi vào cùng một trường mà.”

Giang Nhiễm hơi sững sốt, cô thấy có lẽ không thể khơi thông được cậu nhóc này rồi.

Cậu nhóc nói: “Em thật sự rất thích chị, cũng đã chú ý đến chị từ lâu. Em tưởng rằng chị và Trần Hạo sẽ thành đôi nhưng về sau lại thấy không phải vậy. Mọi người cũng nói chị với tay đua kia là một đôi, nhưng hình như cũng không phải nốt. Có lẽ... Có lẽ bây giờ chị vẫn chưa phát hiện được điểm tốt của em?”

Giang Nhiễm: “...”

Sau khi giảng co mấy giây, giọng điệu của Giang Nhiễm đã cứng rắn hơn một chút, cô cũng không còn cười với cậu ấy nữa: “Tôi cũng có người mình thích, nhưng tôi sẽ không ở bên người mình thích theo cách của cậu. Nếu anh ấy không muốn tôi xuất hiện bên cạnh, thì chỉ cần một dấu hiệu thôi, tôi cũng sẽ tránh xa ra. Nếu anh ấy đưa cho tôi một cành ô-liu, tôi mới có thể tới gần.”

Thế nên đôi khi cô cảm thấy Dương Kế Trầm thích mình, có lẽ không phải sâu đậm hoặc là kiểu tình cảm nghiêm túc mà cố chấp, nhưng anh có hứng thú với cô.

Từ ngày mới bắt đầu, anh đã có hứng thú không tên với cô rồi. Lúc đầu Giang Nhiễm cho là anh luôn trêu ghẹo con gái, nhưng bây giờ lại như có gì đó không giống vậy. Dường như những chi tiết nhỏ mập mờ kia chỉ phát

sinh khi anh tiếp xúc với cô. Cô thấy với anh mà nói, mình là khác biệt.

Vì Dương Kế Trầm đang chủ động đến gần cô, vì thế cô cũng bằng lòng tới gần anh, hoặc là ở nguyên tại chỗ chờ anh.

Nếu anh là một người lạnh lùng ít nói không giúp cô gặp gấu bông, không mua trà sữa cho cô, không có việc gì thì sẽ không đến phòng cô, thì Giang Nhiễm nghĩ mình sẽ không có dũng khí tiếp xúc với anh như vậy.

Biểu cảm của cậu nhóc ngưng trọng, cũng là vẻ muốn cười mà không cười nổi: “Trong lớp có rất nhiều nữ sinh thích em, nhưng chị là nữ sinh duy nhất em theo đuổi, cũng đã bỏ vào rất nhiều tâm tư vào, em có chỗ nào không tốt à? Nếu người chị thích kia thật sự thích chị, thì sao không thẳng thắn như em nói với chị thế này? Đàn ông mà chơi trò mập mờ thì không đáng mặt đàn ông chút nào.”

Giang Nhiễm nói: “Tình cảm không phải thứ trắng đen rõ ràng, với đối tượng nào cũng phải có quá trình quen biết, tiếp xúc và hiểu rõ. Nếu chỉ vì động lòng nhất thời và ấn tượng tốt mà đã đi thổ lộ thì là quá vội động rồi. Mà con trai chơi trò mập mờ với nhiều nữ sinh vào cùng một thời điểm mới không đáng mặt con trai chút nào.”

Dương Kế Trầm không phải người như vậy, nếu anh là vậy, thì sao lúc trước lại từ chối Chúc Tinh.

Giang Nhiễm thấy mình chột không nhịn được ai khác phê phán anh, vì thế giọng điệu trả lời cũng nóng nảy hơn mấy phần.

Cô hít vào một hơi nhàn nhạt rồi nói: “Nếu mai cậu vẫn tiếp tục đưa tôi về, tôi chỉ có thể bảo bố mẹ mình đưa đón.”

Cậu nhóc kia mở mắt thật to, rồi không tin được mà nhìn Giang Nhiễm:

“Chị rất ghét em à?”

“Tôi không ghét vì tôi không quen cậu, tôi chỉ không thích hành động này thôi. Tôi về trước đây, cậu cũng về nhà sớm đi.”

Cậu nhóc vẫn nhìn theo bóng lưng của Giang Nhiễm, mãi tới khi không nhìn thấy gì nữa thì mới ủ rũ cúi đầu lên xe buýt.

Đến bến thứ năm, cậu ấy bước xuống để đổi sang xe buýt khác, sau đó về đến bến nhà mình thì ngơ ngơ ngác ngác xuống xe. Lúc này sắc trời đã tối, kể cả bóng người dưới đất cũng đã sắp không thấy rõ.

Đột nhiên sau lưng cậu ấy có hai luồng đèn chiếu tới. Đèn xe chiếu sáng cả con hẻm nhỏ, cũng khiến bóng của cậu nhóc kéo dài tới vô hạn.

“Này.” Cuối ánh đèn có tiếng gọi biếng nhác của người đàn ông.

...

Giang Nhiễm thật sự rất sợ người này, dù tan học xong cô có chạy bao nhanh, trốn tránh nhiều thế nào thì cũng luôn bị cậu ấy trông thấy. Đã vậy lại nói nhiều lần vẫn không thông, đến mức cô cảm thấy giờ nghỉ trưa và lúc tan học là những việc cực kỳ đau khổ. Nhất là mỗi lúc ăn cơm trưa xong trên bàn sẽ có thêm một cốc trà sữa, một lần hai lần rồi bạn học trong lớp cũng bắt đầu trêu chọc thêm vài câu.

Cô vừa đi vào sân thì đã thấy trong đó có 5 – 6 người, có bà thím ở gần đó, người nhà của bà Tôn và cả Giang Mi.

Giang Nhiễm suýt nữa đã quên hôm nay là ngày bà Tôn xuất viện.

Con cái bà Tôn đang dặn dò người phụ nữ trung niên chuyện gì đó, Giang

Mi chỉ đứng bên cạnh chứ rất mất tập trung, giống như con rối không có sinh mệnh vậy.

Giang Nhiễm giật mình rồi đi đến bên cạnh hỏi Giang Mi: “Bà Tôn không sao chứ ạ?”

Giang Mi chậm chạp ngược mắt lên nhìn cô. Khi thấy Giang Nhiễm, con người sâu nhợt nhạt của bà chợt như có sóng biển cuộn trào.

“Không sao.” Giang Mi nhẹ giọng nói, sau đó đánh mắt đi nơi khác.

“Mẹ...”

“Tiểu Mi, gần đây có thể phải làm phiền cô một chút rồi, chúng tôi thật sự không còn cách nào khác. Đôi lúc bà cụ vẫn nhận ra người khác, phiền cô lao tâm tổn sức một chút nhé.” Con trai bà Tôn làm xong việc thì đi tới nói vui vẻ.

Giang Mi cười nhàn nhạt, vẻ mặt lại hơi cứng nhắc: “Không sao, nên làm thôi.”

“Hôm nay thật sự rất cảm ơn cô, còn xin nghỉ để đến bệnh viện giúp đỡ nữa. Kể cũng lạ, bà cụ cao tuổi rồi, có lúc không nhận ra con cái mà vừa thấy cô đã gọi được tên ngay.”

Sắc mặt của Giang Mi cực kém, nhưng bà vẫn trò chuyện đôi câu. Người trong sân dần tản ra, Giang Mi và Giang Nhiễm cũng trở về nhà của mình.

Con cái bà Tôn lái xe rời khỏi cổng Nhị Tà rồi chỉ để lại người phụ nữ trung niên kia. Đó là người giúp việc họ thuê tới để chăm sóc bà Tôn 24 giờ, sau đó còn nhờ ngày thường Giang Mi để ý hộ một chút, vì sợ rằng người giúp việc sẽ không để tâm đến bà cụ.

Rõ ràng trong khoảng thời gian này cảm xúc của Giang Mi không ổn chút nào. Tuy sau Tết đã ổn định hơn một chút, nhưng hôm nay lại có gì đó không đúng lắm.

Giang Nhiễm nói: “Có cần tới khám bác sĩ không ạ?”

Ngoài một số ý nghĩ hoang đường ra, Giang Nhiễm nghĩ có thể Giang Mi đang bước vào thời kì mãn kinh, vì thế nên mới ăn không ngon ngủ không yên, tinh thần cũng không tốt.

Chỉ là một câu hỏi đơn giản như thế nhưng lại khiến Giang Mi hơi tức giận, bà cứng nhắc nói: “Mẹ không đến bệnh viện nữa đâu.”

Giang Nhiễm im lặng.

Giang Mi càng nghĩ càng loạn, rồi cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh nữa nên dừng cả việc trong tay: “Đợi con tới Hoa Tây xong, chúng ta cũng chuyển nhà đến thành phố đó sống thì sao?”

Giang Nhiễm tưởng là mình nghe nhầm cho đến khi Giang Mi nhắc lại một lần nữa, dường như bà đã có ý nghĩ này từ lâu rồi.

“Sao lại muốn chuyển nhà ạ? Ở đây không tốt sao?”

Giang Nhiễm không có ấn tượng gì với quê hương của mình, bởi từ nhỏ cô đã lớn lên trong ngôi nhà ở Mạc Thành này. Đối với cô mà nói thì đây chính là nhà, muốn rút rễ tới cắm ở nơi khác thật sự là một việc rất khó khăn.

Giang Mi nói: “Chiết Châu là một thành phố không tồi. Mẹ nhờ người nghe ngóng rồi, giá nhà cũng chấp nhận được. Công việc rất dễ tìm, về sau con

tốt nghiệp mà ở lại đó phát triển cũng là lựa chọn tốt.”

Giang Nhiễm ngẩng đầu lên, nhưng im lặng một lát rồi mới hỏi: “Mẹ, có phải mẹ không muốn gặp người nào không?”

Giang Mi chột luống cuống: “Không.”

Dường như Giang Nhiễm đã xác định được rồi, Giang Mi khác thường chính là ví lý do hoang đường kia, mà đến chính bà cũng thấy không thể tin nổi.

Giang Nhiễm đã suýt quên đi sự tồn tại của người kia, cô quá quen thuộc với cuộc sống hai người của mình và Giang Mi. Người kia đột nhiên xuất hiện mang tới cảm giác xa lạ, mà chính Giang Mi dường như cũng rất bài xích.

Giang Mi chưa từng nói điều gì xấu về người kia với cô. Bà chỉ nói ông đã làm một việc mà bà không thể tha thứ được, cũng không muốn tiếp tục gặp lại ông nữa.

Giang Mi rất đau khổ, thế nên Giang Nhiễm luôn cảm thấy người kia không tốt, ít nhất ông ấy đã để một người phụ nữ ngậm đắng nuốt cay mà nuôi lớn con mình.

Giang Nhiễm là người hiểu rõ nhất nỗi tủi hổ của Giang Mi trong những năm này.

Đề tài này cũng là cấm kị với Giang Mi. Giang Nhiễm muốn bà nói rõ ràng, nhưng bà nhất định nói không có gì, như thế bà không thể bình tĩnh được khi nhắc đến người kia vậy.

Giang Mi nhận ra cuộc nói chuyện hôm nay sẽ có ảnh hưởng không tốt nên

thở dài: “Bây giờ con đừng phân tâm, chuẩn bị thi cho tốt, về sau sẽ nói chuyện với con.”

Câu sau cùng kia của Giang Mi chính là ngầm thừa nhận.

Giang Nhiễm cũng không hỏi nhiều nữa. Đây là một vết thương lòng lớn, dù có muốn gỡ băng gạc xuống thì cũng cần thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Chỉ là bố cô đang ở Mặc Thành.

Nhận ra chuyện này khiến Giang Nhiễm thấy bối rối. Có thể ông thật sự không phải người tốt, nhưng rất cuộc là không tốt đến mức nào. Trông ông thế nào, ông đang làm gì, ông có biết cô không?

Vì sao ông lại ở Mặc Thành?

...

Giang Nhiễm đứng tắm gội thật lâu, mãi cho đến khi nước nóng làm da cô nhả lại và đầu óc bắt đầu choáng váng.

Đầu Xuân gió buốt tới thấu xương, Giang Nhiễm đi từ phòng tắm ra mà gió lạnh vẫn quần quanh trên người, lỗ chân lông trên da cô cũng bắt đầu thu nhỏ lại, toàn thân đều nổi da gà.

Gió...

Giang Nhiễm ngược mắt nhìn lên thì thấy người đàn ông đang nằm trên giường của mình.

Miệng cô há thành chữ O, đầu óc mơ hồ chưa kịp phản ứng lại.

Dương Kế Trầm để hai tay ra sau đầu mà gối lên, hai mắt khép lại, hô hấp đều đều, cả thân hình cao lớn đang chiếm trọn giường nhỏ của cô.

Giang Nhiễm rón rén đi tới cửa ra vào rồi khóa lại. “Cạch” một cái, lúc cô xoay người lại thì thấy người đàn ông trên giường đã mở mắt. Mắt anh có hơi say, trên mặt cũng như nhuộm ít men rượu và chút mệt mỏi dễ thấy.

Giang Nhiễm giữ chặt cổ áo khoác của mình, bởi bên trong cô chỉ mặc áo dây viền ren mà thôi.

Dương Kế Trầm bóp mi tâm, mắt lại hơi đánh sang nhìn lên người cô. Cô gái nhỏ vừa mới tắm xong, trên người vẫn còn bốc ra hơi nóng, gương mặt và tai cô đều ửng đỏ, tóc búi lên cao hơi rối, dưới lớp áo khoác rộng rãi là hai chân trần trơn bóng.

Dương Kế Trầm chống người dậy rồi vuốt vuốt tóc, nhưng ánh mắt của anh vẫn còn quanh quẩn trên chân cô, rồi cũng vì thế mà hơi trầm xuống.

Giang Nhiễm lấy bừa một cái quần rộng trong tủ rồi che lại trước chân mình, sau khi do dự mấy lần mới nói: “Em đi mặc quần.”

Cô xoay người bước vào phòng tắm.

Dương Kế Trầm bóp mi tâm rồi xuống giường đóng cửa sổ, sau đó trong phòng cũng ấm áp hơn nhiều.

Anh bước ra bàn sách của Giang Nhiễm rồi ngồi bắt chéo chân và chờ cô.

Giang Nhiễm thấp thỏm đi từ trong phòng tắm ra, vì đã lâu không gặp nên cô chột không biết nên nói gì cho phải. Trước đó ở chung nên đã quen với việc này, bây giờ đột nhiên biến mất nên cô lại nhìn anh bằng con mắt hơi sợ hãi.

Hơn nữa, hôm nay cô lơ mờ nhận ra anh có gì đó là lạ. Đôi mắt đen kia nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt cũng là tìm đến tính số.

Dương Kế Trầm kéo khóe môi: “Đứng ở đó làm gì?”

Giang Nhiễm rì rì đi qua rồi hỏi: “Anh về từ lúc nào?”

“Hôm nay.”

“À...”

Một hồi yên tĩnh.

Cô như đứa bé làm sai mà đứng cúi đầu ở đó, cả người lộ ra da thịt trắng nõn tinh tế và đường cong xinh đẹp.

Dương Kế Trầm đánh mắt đi chỗ khác rồi hơi nhăn đầu mày lại.

Có lẽ vì đã uống chút rượu, lại muốn mau chóng về để gặp cô nên lòng anh có hơi xao động.

Anh nói: “Mang trà sữa cho em đây, muốn uống không?”

Giang Nhiễm ngược mắt lên thì thấy trên bàn có hai cốc trà sữa của tiệm JY kia.

Dương Kế Trầm còn nói: “Hâm nóng rồi.”

Trước khi ăn cơm Giang Nhiễm đã uống một chai Sprite nên lúc này không còn bụng nữa, cô lắc đầu nói: “Để lát nữa uống đi, em không uống được nữa.”

“Được, vậy tôi tự uống.”

Dương Kế Trầm cầm một cốc qua rồi cắm ống hút vào, sau đó nhàn tản dựa vào ghế mà hút hai ngụm.

Giang Nhiễm: “Anh ngồi sang bên kia đi, em phải làm bài tập.”

Anh không động đậy mà vẫn ngồi hút trà sữa, sau đó còn như rất rảnh rang mà nhìn cô.

Giang Nhiễm: “Anh ngồi dịch sang bên cạnh một chút đi.”

Anh vẫn không động đậy, xem ra là cố ý rồi.

Giang Nhiễm đưa tay đẩy anh nhưng lại như phù du đẩy đại thụ, mông ai đó như dính lên mặt ghế đó vậy.

Cô hơi khom lưng nên cổ áo khoác trễ xuống, áo dây bên trong cũng hơi xô lệch, mà dưới ánh đèn mờ nhạt lại hiện đường cong như có như không.

Lòng Dương Kế Trầm bỗng rối tung lên, bờ môi cũng hơi khô.

“Dương Kế Trầm.” Cô nhỏ giọng gọi tên anh.

“Ừm?”

“Anh tránh ra đi, em phải làm bài thật đấy.”

Cô lại đẩy anh rồi cổ áo lại trễ xuống thấp hơn, sữa tắm hương hoa sâu kín khiến lòng người rối loạn không thôi.

Yết hầu của Dương Kế Trầm hơi nhấp nhô, hô hấp bỗng nặng hơn tới mấy phần. Anh bất giác nhớ tới hình ảnh lần đầu trông thấy cô, rồi lại nhớ đến xúc cảm khi xem phim lần trước. Rượu vang đêm nay ngấm khá chậm, tới bây giờ đầu óc anh vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, mà những hình ảnh kia chồng chất trong đầu càng khiến cả người nóng lên.

Sức lực này của cô như gãi ngứa cho Dương Kế Trầm vậy, mỗi một cái đẩy như có như không lại khiến anh chột cái kỉnh.

Giang Nhiễm không biết đột nhiên người này bị làm sao, nhưng cô lại không tức giận được với anh nên ảo não nói: “Anh đừng trêu em, hôm nay thật sự —— A!”

Dương Kế Trầm đặt trà sữa lên bàn, sau đó duỗi cánh tay dài ra kéo lấy cánh tay cô mà dẫn người vào trong ngực. Anh mở rộng hai chân ra, rồi nháy mắt sau Giang Nhiễm đã ngồi trên đùi anh.

Dương Kế Trầm ôm lấy eo của Giang Nhiễm, rồi hơi ngược mắt lên nhìn cô.

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt, lúc này đầu cô đã như cái xác rỗng không nghĩ ngợi được gì, cả nhịp tim cũng đập điên cuồng.

Anh khàn khàn hỏi: “Làm bài tập? Làm đến mức không trả lời cả tin nhắn của tôi?”

Hơi thở ấm nóng của anh phả lên cằm Giang Nhiễm, con người thâm thúy chứa đựng bóng dáng nhàn nhạt của cô. Giang Nhiễm có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc trên đùi anh đang đỡ lấy mình.

Anh chỉ mặc một chiếc áo len màu ghi, nhiệt độ cơ thể cực nóng của đàn ông truyền tới qua từng sợi vải, mà cả hương vị và nhiệt lượng trên người

anh đều ăn mòn cô từng chút từng chút một.

Giang Nhiễm lắp bắp: “Em... Điện thoại của em hết tiền.”

Dương Kế Trầm cong môi, gương mặt thanh tú dưới ánh đèn mờ hồ lại càng thêm mê người. Giang Nhiễm còn có thể thấy rõ cả hàng mi của anh.

“Hết tiền à, tôi còn tưởng em bận quá nên quên mất tôi đấy.”

Giang Nhiễm thấy mình sắp không thở nổi rồi, mặt cô đỏ lên, xương cốt cả người mềm nhũn đi, mà lúc này cô cũng không nghĩ được ý tứ trong lời nói của anh nữa.

“Em... đúng là hơi bận thật.” Gần đây cô luôn phải bổ sung bài tập chưa làm kịp trong kì nghỉ Đông, như vậy chẳng khác nào làm bài tập gấp đôi các bạn trong lớp cả.

“Bạn làm quen với nam sinh chưa đủ lông đủ cánh kia à?”

Giang Nhiễm run rẩy nói: “Dạ... Dạ?”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng, sau đó ánh mắt rời xuống và rơi trên cánh môi kiều diễm của cô.

Giang Nhiễm rũ mắt nhìn anh mà thở hỗn hển. Mắt anh hơi mê ly như thể bị cồn gây choáng, nhưng lại như mang theo một tia tức giận.

Dương Kế Trầm dùng tay hơi kéo đầu Giang Nhiễm xuống thấp rồi không nghĩ ngợi mà hôn lên môi cô.

Giang Nhiễm như bị điện giật toàn thân rồi không dám cử động, trên môi hơi nóng lên rồi có chút ẩm ướt. Mà khi cô còn chưa bình tĩnh lại thì

anh đã cạy mở răng môi rồi tiến vào.

Giang Nhiễm chột nhắm mắt lại, cô căng thẳng tới mức không dám nhìn mà cũng không dám nghĩ, sau đó cứ để mặc cho anh làm càn như vậy.

Hết chương 36.

Lời của tác giả: Cắt ở đây đi, như thế ngày mai sẽ được hôn tiếp.

Không thể kết thúc nụ hôn này đơn giản như thế được!

Chương 37: CHƯƠNG 37

Tay Dương Kế Trầm dần rời xuống dưới, từ sau gáy của cô đến bả vai và lưng, sau cùng là đến eo. Áo khoác mỏng manh cũng mau chóng bị siết lại tới mức ôm sát đường cong trên cơ thể cô. Một tay khác của anh cầm lấy tay cô rồi khoác lên bả vai của mình, sau đó hai tay cùng lúc dùng lực khiến lồng ngực của hai người áp sát lại với nhau.

Giang Nhiễm ngồi trên đùi Dương Kế Trầm và cao hơn anh khoảng nửa cái đầu, cô cúi đầu và dường như cũng che khuất ánh sáng phía trên.

Dương Kế Trầm thấy cô không đẩy mình ra thì trong lòng lại như có đốm lửa bùng lên khiến huyết dịch cả người bắt đầu sôi trào.

Môi của cô ngọt hơn anh nghĩ, cũng mềm hơn anh tưởng.

Giang Nhiễm đã sắp ngạt thở mất rồi, từ đầu tới cuối người này vẫn luôn càn quấy mà đưa răng cắn nhẹ như mưa giông gió bão ập tới.

Tay cô đặt trên bả vai anh hơi nắm lấy lớp áo, rồi cũng căng thẳng tới mức run rẩy.

Anh vừa uống trà sữa xong, hình như là vị ca cao. Từ lúc anh xâm lược tới giờ, vị ngọt ấy đã bắt đầu lan tràn trong toàn bộ khoang miệng của cô.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, nụ hôn đầu tiên với người mình thích, nụ hôn mang theo vị ngọt.

Giang Nhiễm nghĩ cả đời mình sẽ không quên được nụ hôn này.

Vào một tối Xuân bình thường, trong tiết trời ẩm áp lại hơi xao động, vạn vật đã trút đi mùa Đông giá rét điều hiu, cỏ non cũng vừa mới nhú lên đầu nhọn, thì những rung động cô giấu tận đáy lòng đã bị quấy nhiễu tới rối loạn.

Cô không dám chủ động, cũng không biết phải đáp trả thế nào. Anh lại như vô tình hay cố ý dụ dỗ cô qua rồi vừa co vừa duỗi như đánh du kích. Dương Kế Trầm nương mảy và ngậm luôn lấy đầu lưỡi của cô, Giang Nhiễm bỗng nhiên bị mút nhẹ một cái nên “ưm” lên vì đau.

Giang Nhiễm không biết đã qua bao lâu, chỉ là lúc anh tách ra thì môi cô đã run lên và phải thở hồn hển rồi.

Hai người đối trán với nhau, trong mắt cũng chỉ có đối phương, rồi xen giữa là những hơi thở hỗn loạn.

Dương Kế Trầm dùng một tay ôm lấy cả người cô, một tay khác đặt chéch lên trên eo. Anh rũ mắt xuống, rồi lại nhẹ nhàng mút lấy môi cô như chưa đã thèm.

Ánh mắt Giang Nhiễm mê mang, cô sững sờ nhìn anh, mà dáng vẻ và sắc mặt ấy lại như đồ ngọc vậy.

Còn anh lại rất ung dung và bình tĩnh, đôi con ngươi thâm thúy kia vẫn luôn nhìn cô từ đầu tới giờ.

Giang Nhiễm ngồi tới nóng mông, tim cũng đập thật nhanh, như thể có thứ gì đó nóng rực muốn vọt ra từ cơ thể của cô vậy. Cả người cô rơi vào trạng thái phấn chấn, nhưng một giây sau lại không biết phải làm sao.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, trong miệng vẫn là vị ngọt kia.

Khóe miệng Dương Kế Trầm cong lên, sau đó anh dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy mà hỏi nhỏ: “Ngon không?”

Giang Nhiễm: “Ừm? Dạ?”

Giọng của cô vừa mềm vừa nhỏ nhẹ như đang hờn dỗi, trong đó còn chứa cả vẻ quyến rũ như tiếng rên của phụ nữ nữa.

Ánh mắt Dương Kế Trầm nhìn cô chột sâu thêm một chút, anh hài hước nói: “Đừng dùng âm thanh đó nói chuyện với tôi. Hôm nay tôi uống rượu, em phải biết, đàn ông uống rượu rất dễ mất khống chế.”

“Em...” Giang Nhiễm suýt bị ngạt thở vì dăm ba câu của anh.

“Em cái gì?”

Giang Nhiễm cúi đầu không nói, mặt cũng ửng hồng.

Dương Kế Trầm ôm eo cô rồi nhéo một cái nhưng vẫn không buông người ra. Anh cười nhẹ rồi nhìn chăm chăm vào mặt cô mà hỏi: “Trà sữa tôi cho ngon hay cậu ta cho ngon?”

Cậu ta?

Giang Nhiễm ngược mắt mà hơi kinh ngạc nhìn Dương Kế Trầm.

“Sao anh lại biết?”

Một câu hỏi đơn thuần này khiến mày kiếm của Dương Kế Trầm chau lên,

nghe vào tai anh thì câu này như Giang Nhiễm bị anh bắt gian tại trận rồi hoảng hốt hỏi ngược lại vậy.

Dương Kế Trầm hí hí mắt: “Có gì mà tôi không biết.”

“Em không...” Giang Nhiễm nói khẽ.

“Không cái gì?”

“Em không uống trà sữa cậu ấy cho, cũng không quen cậu ấy.”

“Ồ? Không quen mà cậu ta còn ôm ôm ấp ấp?”

Giang Nhiễm lại kinh ngạc lần nữa: “Ôm ôm ấp ấp?”

Cô cũng không biết mình nôn nóng cái gì nhưng vẫn giải thích: “Em không ôm cậu ấy, em cũng không yêu đương với cậu ấy, sao có thể có gì được.”

Dương Kế Trầm nghe xong thì nở nụ cười, mà còn là cười tới vô lại.

Anh hạ thấp giọng xuống mà hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đang ôm ôm ấp ấp thì tính là gì?”

Giang Nhiễm ngửi được mùi thuốc lá và hơi cồn trên người anh. Bọn họ dựa vào gần là thế, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng tim đập từng nhịp từng nhịp có lực của anh nữa.

Cô cũng rất muốn hỏi. Bọn họ tính là gì?

Giang Nhiễm há miệng nhưng chợt thấy mình không thể nói ra những điều khiến người ta đỏ mặt tới tận mang tai kia được. Cô là con gái, tỏ tình trước thế nào đây?

Nếu như anh chỉ say rượu chốc lát rồi hôn cô thì sao? Nếu như anh thích nhưng không sâu đậm thì sao?

Cô chợt thấy mình chưa đủ tin tưởng anh. Cô cần anh nói chính xác cho mình biết rằng anh thích cô vô cùng, hơn nữa là rất nghiêm túc.

Có lẽ vì Giang Nhiễm đã chứng kiến Giang Mi thống khổ rồi cũng ngộ ra quá nhiều điều. Hăm sâu vào một người nào đó rồi thì tới thời gian cũng không chữa lành được. Mà người kia lại thoát thân dễ như trở bàn tay, vậy thì chắc chắn là có thứ gì đó đã sai từ khi bắt đầu, hoặc là xuất phát điểm của hai người không giống nhau.

Nếu như tình cảm này là một lần thăm mếu thì nó chỉ mang tới đau khổ nhỏ nhỏ mà thôi. Nhưng nếu bọn họ muốn chính thức bắt đầu một đoạn tình cảm, thì sẽ phải cân nhắc nhiều lắm.

Giang Nhiễm không biết mình cứng nhắc không buông hay ra sao, nhưng cô không thể nhiệt tình thích một người rồi chia tay, rồi lại tiếp tục nhiệt tình thích người kế tiếp như Quý Vân Tiên. Bởi cô ấy có thể nhanh chóng tách rời khỏi một đoạn chuyện tình cảm nào đó.

Giang Nhiễm cúi đầu, nội tâm có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại như đang mong đợi anh nói gì đó.

Dương Kế Trầm thấy cô không nói thì nụ cười trên mặt hơi rũ xuống.

Hai người trầm mặc.

Thật lâu sau, Dương Kế Trầm lại trở về với vẻ biếng nhác trước kia mà vỗ vỗ vào lưng cô: “Hơn 8 giờ rồi, phải làm bài tập không?”

“Dạ?” Giang Nhiễm thất thần.

“Hay là em vẫn muốn ngồi thêm chút nữa trên đùi tôi?” Anh trêu chọc.

Giang Nhiễm nhảy ra khỏi ngực anh.

Dương Kế Trầm trả lại chỗ cho cô, nhưng không rõ tại sao lại có cảm giác khá hài lòng. Dù cô gái nhỏ không nói ra, nhưng cũng không chối từ nụ hôn của anh.

Dương Kế Trầm cầm trà sữa qua rồi tựa vào cạnh bàn sách mà uống thật thanh thơi.

Anh không hề biết cô gái nhỏ cúi đầu làm bài tập kia đang thầm mắng “khốn kiếp” một trăm lần trong lòng, đến cả bài thi của cô cũng sắp bị đâm thủng rồi.

...

Đêm hôm đó Giang Nhiễm mất ngủ. Sau khi Dương Kế Trầm đi, cô làm xong bài tập rồi chui vào chăn. Tắt đèn đi thì cả phòng đen ngịt, Giang Nhiễm nhắm mắt lại nhưng trong đầu đều là khuôn mặt của anh: Sống mũi thẳng tắp, con mắt hẹp dài, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

Cô sờ lên bờ môi của mình, nơi ấy vẫn còn tê dại như cũ.

Cô hôn thật rồi! Hôn nhau với người mình thích! Nhưng mà, bọn họ không phải bạn trai bạn gái!

Giang Nhiễm đập chân hai lần rồi xoay người ôm lấy chăn, mấy giây sau lại xoay tiếp sang bên kia.

Có lẽ là anh uống say thật, bởi lúc Giang Nhiễm làm bài tập, anh nằm trên giường đọc quyển Sử Ký Đại Thanh kia, nhưng lúc cô mới làm được nửa đề quay lại nhìn thì anh đã ngủ mất rồi.

Sau khi cô gọi Dương Kế Trầm dậy, người này tỉnh táo lại thì đã đi luôn. Trước khi đi, anh còn sờ đầu cô rồi nói: “Mai lại tìm em, hôm nay hơi mệt.”

Cô nhìn trần nhà, rồi cũng không biết phải hình dung cảm giác của thời khắc này thế nào. Cảm giác như ngâm mình trong hồ mật, nhưng lại bị sặc một cái vấy.

Hôm sau Quý Vân Tiên chỉ vào môi đỏ của cô mà hỏi thẳng: “Mày đừng bảo tao là bị muỗi đốt đấy?”

Giang Nhiễm luống cuống: “Đỏ lắm à?”

“Á à! Bảo sao! Mày khai thật nhanh!”

Giang Nhiễm lại nói dối vì Dương Kế Trầm thêm lần nữa: “Tao thử son nhưng có vẻ khó đánh, lúc dùng thêm sức thì thành ra thế này. Nhìn rõ lắm à?”

Quý Vân Tiên bán tín bán nghi.

Mấy hôm sau Dương Kế Trầm vẫn như ngày thường, buổi tối tới phòng và mang trà sữa cho cô. Sau đó cô làm bài tập, anh đọc Ký Sự Đại Thanh, có điều chuyện không giống là chỉ một lát thôi anh đã ngủ thiếp đi mất.

Trong lúc rảnh rỗi, anh sẽ đùa cô hai câu, ví dụ như: “Trưa nay uống no trà sữa rồi à?” hay “Tối không có ai đưa đón có phải rất không quen không?”

Nhưng nụ hôn kia lại như chưa từng xảy ra vậy.

Về cậu nhóc ấy thì về sau Giang Nhiễm cũng không gặp được nữa.

Giang Nhiễm hoảng hốt mất mấy ngày rồi cũng mất ngủ, quầng mắt bên dưới đã ngày càng xanh hơn.

Trừ việc của Dương Kế Trầm ra thì việc làm cô phân tâm còn có Giang Mi nữa. Bà vẫn luôn cúi đầu không nói, nửa đêm thường đi đi lại lại, mắt cũng luôn đỏ lên.

Sáng thứ Sáu, Quý Vân Tiên gặp cô thì giật mình kêu lên: “Mày muốn đi làm quốc bảo à?” (1)

(1) Quốc bảo của Trung Quốc là gấu trúc

Giang Nhiễm u oán nhìn về phía cô ấy.

Quý Vân Tiên để cặp xuống rồi lập tức chạy đến bên người cô: “Mày đừng bảo tối đến mày ngồi làm bài đến rạng sáng nhé. Dù có thi Thanh Hoa hay Bắc Đạì thì cũng không như mày đâu, mày xem mày gầy thành thế nào rồi kìa.”

Thế nhưng Giang Nhiễm nghe được người khác khen gầy thì lại vui vẻ, cô ôm lấy mặt mình: “Thế à? Trông có bị phính phính kiểu trẻ con nữa không?”

Quý Vân Tiên: “Mày hâm à, tao đang nói đùa mày đấy! Mà nói thật đấy, tối mày ngủ sớm chút đi, đừng làm hỏng thận. Như Tống Thế Vũ ấy, quầng mắt thâm đen là do hỏng thận đấy.”

Giang Nhiễm: “...”

Quý Vân Tiên vỗ vỗ vào vai cô: “Tối đi tản bộ không, tao muốn mua trà sữa của tiệm mới kia.”

Lại nói đến tiệm trà sữa kia, ngày đó Giang Nhiễm cũng quên không hỏi trước kia Dương Kế Trầm mua được kiểu gì.

Mà không lâu sau khi cô và Quý Vân Tiên hỏi, thì tiệm trà sữa kia cũng bắt đầu buôn bán. Tiệm vừa mới khai trương nên rất đông đúc, giờ nghỉ trưa thì không đủ để đứng xếp hàng, mà tối đến phải đuổi theo xe buýt, cộng thêm Giang Mi quản nghiêm nên Giang Nhiễm không có thời gian để tới đó.

Sau khi tan học, Quý Vân Tiên từng chạy tới hai lần nhưng người vẫn đông như trước nên không xếp hàng nổi.

Trà sữa kiểu mới này dù giá có hơi đắt nhưng khách hàng lại nối đuôi nhau tới không dứt. Mức chi tiêu trong sinh hoạt cũng không ngừng cao lên, vì thế có lẽ bây giờ những người của xã hội cũ cũng đã trọng những món đồ có chất lượng hơn là muốn được lợi về giá cả. Thật ra có rất nhiều người bằng lòng bỏ thêm ít tiền để mua hưởng thụ tốt hơn.

Giang Nhiễm thấy người khai phá tiệm trà sữa kia rất có đầu óc. Cô đã từng nghĩ một cách không thực tế rằng nếu tương lai của ngành trà sữa này không có ai khai phá, có lẽ cô sẽ thử một lần. Nhưng chuyện đó thật quá xa vời, cô không gánh nổi những thứ như cửa hàng mặt tiền, tiền thuê, cách pha chế, đóng gói sản phẩm và cả đầu tư bỏ vốn.

Quý Vân Tiên lay vai cô: “Mày lại ngần ra gì thế, có đi không, hôm nay thứ Sáu đấy.”

“Ừ, được.” Giang Nhiễm cắn cán bút: “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà đi cũng không gặp được còn gì.”

Không biết là ai loan tin rằng ông chủ của tiệm trà sữa kia đẹp trai chết người, thế nhưng hỏi một chút thì những người gần đó đều nói là chưa từng thấy.

Những điều nữ sinh thường thích là đồ trang điểm, phim Hàn và trai đẹp.

Bây giờ trai đẹp ở gần trong gang tấc thì có ai không muốn ngắm thử một chút. Nhất là Quý Vân Tiên, hình như cô ấy quyết tâm đi xem thử lắm rồi.

Chương 38: CHƯƠNG 38

Trương Gia Khải và Dương Kế Trầm đánh mắt chược xong thì đã là 4 giờ chiều, sau khi Chu Thụ và Hạ Quần về quê thì các hoạt động giải trí cũng ít đi nhiều. CRRC vừa kết thúc nên cả người cũng thư giãn hơn. Bọn họ lại không giống mấy đội chuyên nghiệp coi thi đấu quan trọng hơn cuộc sống, rồi ngày nào cũng luyện tập không dứt kia.

Thời vừa tiếp xúc với xe đua, ai ai cũng một bầu nhiệt huyết, ai mà không muốn làm người đứng đầu. Nhưng thật sự đi tới đây rồi, có đôi lúc Trương Gia Khải lại thấy như mình không nhìn thấu, anh ấy không biết rốt cuộc Dương Kế Trầm đang nghĩ gì. Đội chuyên nghiệp có ưu thế của đội chuyên nghiệp, nhưng anh lại rất khinh thường, mà mấy người Chu Thụ cũng không bận tâm.

Đây là loại nghề phải mạo hiểm cả mạng sống, không lẽ cứ chơi theo nghề này cả đời hay sao? Đôi lúc Trương Gia Khải thấy mình không được vĩ đại như vậy. Khi một người có thành tựu nào đó trong một lĩnh vực, thì họ thường không thể thoát khỏi lĩnh vực ấy. Một bên là vừa hưởng thụ cảm giác vinh dự và thỏa mãn, một bên là thấy mệt mỏi nhưng không thoát ly hoàn toàn được. Vì anh ấy hoàn toàn không biết gì về lĩnh vực khác.

Nếu mất đi đua xe, anh ấy chính là một kẻ vô dụng.

Trước kia Dương Kế Trầm cũng hay nói anh không muốn làm việc này cả đời, mà Trương Gia Khải lại không hiểu được anh.

Gần đây Trương Gia Khải bắt đầu ưu sầu chuyện này vì Quý Vân Tiên. Con nhóc điên điên khùng khùng kia rất yêu hơi thở tự do và không bị ràng buộc trên người anh. Nữ sinh nhỏ rất dễ bị thu hút bởi những thứ kích thích, hưởng hồ cô ấy vốn yêu đua xe từ trước.

Nhưng anh ấy không được người khác tạo điều kiện như Dương Kế Trầm. Tổ chất của anh ấy và mấy người Chu Thụ rất bình thường, gắng gượng lắm thì cũng đủ để kiếm miếng cơm. Hơn nữa lại là thứ mình thích, nên mọi người đều liêu mình hơn mấy phần.

Ngày đó Trương Gia Khải nghe Dương Kế Trầm muốn mua nhà xong, thì khi về cũng mở sổ tiết kiệm ra xem. Sau đó anh ấy gọi điện cho Quý Vân Tiên nói chuyện một lúc, rồi hỏi cô có yêu cầu gì đối với một nửa còn lại không. Quý Vân Tiên lại không tim không phổi nói rằng hai chân hai tay khỏe mạnh, cả người đẹp trai là tốt rồi.

Trương Gia Khải ưu sầu vô cùng, trong sổ tiết kiệm chỉ có 10 vạn tệ, có thể cho cô ấy thứ gì đây?

Sau đó anh ấy nói rõ ý nghĩ này của mình với Quý Vân Tiên, thì cô ấy lại giận điên lên. Quý Vân Tiên hỏi chẳng lẽ anh muốn bỏ xe đua rồi đi làm việc khác, nếu thế thì anh vẫn là anh chắc? Làm việc mình thích là tốt rồi!

Trương Gia Khải lại thấy tính cô trẻ con nên không hiểu được hiện thực tàn khốc, cuối cùng hai người bất đồng quan điểm mà âm ỉ một trận như thế.

Sau khi tan cuộc mặt chược, Dương Kế Trầm nhận một cuộc điện thoại nên như muốn đi đâu đó. Trương Gia Khải thở dài: “Cùng đi ăn bữa cơm không?”

Dương Kế Trầm cầm chiếc Nokia trong tay mà xoay hai vòng, sau đó cười nói: “Hôm nay thứ Sáu, không đi tìm em ấy à?”

“Tìm em ấy? Tìm để bị em ấy mắng chửi?”

“Đợt trước bị mắng cũng vui lòng còn gì?”

Trương Gia Khải: “Em còn chưa nghĩ thông, nghĩ thông rồi lại tìm em ấy nói chuyện cho rõ. Cùng ăn bữa cơm không?”

Dương Kế Trầm móc chìa khóa xe rồi đi về phía chiếc xe vừa mua: “Trong tiệm có việc, không ăn.”

“Được... Đợi đã, trong tiệm?” Trương Gia Khải không tin được mà hỏi lại.

Dương Kế Trầm đã thuê lại tiệm gà rán kia từ 2 tháng trước, sau đó thuê người thiết kế và trang trí, rồi tự mình cũng bỏ tâm sức vào đó, có điều về cơ bản vẫn là thuê người khác làm. Mà anh không nói chuyện này với ai khác vì sợ Giang Nhiễm biết sớm, tới lúc đó dọa cô sợ chạy mất thì hỏng.

Cũng giống như tối hôm đó vậy, anh đúng là nhất thời mê mang nên mới không kiềm được mà hôn cô. Khi thấy Giang Nhiễm không phản kháng thì lại càng hôn sâu hơn. Lúc sau tỉnh táo lại một chút mới thấy thật may mắn, hình như Giang Nhiễm không bị dọa sợ, nhưng lại cũng như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Vừa nghĩ tới đó, Dương Kế Trầm đã không nhịn được mà cong khóe miệng.

Trước kia cô trốn anh, sợ anh, nói vài câu thôi cũng đã vội tới cuống cuống, còn bây giờ dường như ở cạnh anh cũng không tệ lắm.

Nếu ngẫm lại thì nụ hôn kia vẫn là một bước phát triển tốt. Ít nhất cũng để lòng anh có ít manh mối rằng Giang Nhiễm có cảm giác với mình.

Nhưng việc này không vội vàng được, anh sợ mình xung động rồi dọa người chạy mất, bởi người kia giống như chú thỏ không chịu nổi kinh hãi vậy.

Một khoảng thời gian trước tiệm trà sữa đã được cấp giấy phép kinh doanh và giấy chứng nhận an toàn vệ sinh thực phẩm. Trước đó, anh lấy một ít trà sữa cho Giang Nhiễm uống thử. Nghe cảm nhận và biểu cảm của cô thì có vẻ như cô rất thích loại trà sữa này.

Sau vụ hôn kia, anh nghĩ nên để cô từ từ. Có điều hai ngày nay thấy cô ăn không ngon ngủ không yên, cũng không gần gũi mới mình nữa, thì Dương Kế Trầm định tìm lúc thích hợp nói cho Giang Nhiễm biết.

Anh cũng vốn không định giấu giếm mấy người Trương Gia Khải.

Dương Kế Trầm nói: “Muốn đến xem không?”

“Xem, đương nhiên là phải xem rồi!”

...

Lúc xe ngày càng lái về con đường quen thuộc, trong lòng Trương Gia Khải đã hơi ngờ ngợ. Sau khi đến nơi rồi xuống xe nhìn thì, quả nhiên.

Biển hiệu của tiệm gà rán kia không còn nữa, mà mặt tiền của tiệm treo biển hiệu đen trắng đơn giản —— Tiệm trà sữa JY.

Trương Gia Khải chột mở mắt thật to, sau đó như bừng tỉnh mà chỉ vào biển hiệu: “Đợi chút! JY này không phải là chỉ anh và... Thế lúc trước anh lấy tên đội xe cũng là ý này há?”

Dương Kế Trầm đút hai tay vào trong túi quần rồi lười biếng cười một tiếng: “Trên áo cậu có hai chữ này nên lúc ấy tiện miệng đặt thôi, muốn trách thì phải trách cậu.”

Trương Gia Khải: “Em vô tội nhé.”

Trương Gia Khải đi theo anh vào cửa tiệm, nhân viên nam bên trong đang đứng trước quầy thu ngân lấy gì đó. Khi thấy người đến, cậu ấy nói: “Ông chủ, hình như trên châu hôm nay họ đưa đến không ổn lắm. Em để ở phía sau, không dám dùng.”

Dương Kế Trầm: “Ừm, lát tôi nhìn xem. Liên hệ với bên cung cấp hàng, mai lấy thêm một túi khác đến.”

Trương Gia Khải đi một vòng trong ngoài rồi cảm khái: “Bên trong còn có phòng nghỉ, cả giường nữa chứ? Sao tự nhiên anh lại âm thầm mở tiệm thế? Không phải vì Tiểu Nhiễm đấy chứ?”

Điều hòa trong tiệm thổi tới gió ấm, Dương Kế Trầm cởi áo khoác rồi ném lên sofa. Anh châm điếu thuốc và tiện tay đưa cho Trương Gia Khải một điếu.

Anh nói: “Rảnh quá nên mở chơi.”

Trương Gia Khải: “Anh đừng lừa em, nếu muốn mở tiệm thật thì sao lại chọn ở đây? Đường cho người đi bộ bên kia buôn bán chả tốt hơn à? Tiểu Nhiễm vẫn chưa biết hả?”

Dương Kế Trầm: “Cậu còn không biết thì sao em ấy biết được.”

“Em nghe Vân Tiên nói sau này cậu nhóc theo đuổi Tiểu Nhiễm không xuất hiện nữa, anh đi tìm cậu ấy đúng không?”

“Không lẽ trông cậy thằng nhóc ngu ngốc đó tự ngộ ra?” Dương Kế Trầm cười nhạo một tiếng.

Trương Gia Khải cười tới suýt sặc khói: “Thế bây giờ anh định theo đuổi em ấy à?”

“Thuận theo tự nhiên đi.”

Trương Gia Khải không ngờ Dương Kế Trầm sẽ nói ra lời thản nhiên như vậy. Ngẫm lại thì anh ấy nghĩ giữa Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm phải có gì đó rồi, nên Dương Kế Trầm mới không vội vàng như thế. Nếu không thì sao lần trước nghe có cậu nhóc theo đuổi Giang Nhiễm lại vội vã tìm đến trường.

Trương Gia Khải cũng từng hỏi Quý Vân Tiên xem Giang Nhiễm thấy thế nào về Dương Kế Trầm. Quý Vân Tiên nói rồi tung rồi mù là theo cách ứng xử bình thường của Giang Nhiễm thì chốt lại là cô không có ý gì với Dương Kế Trầm. Trương Gia Khải sợ Quý Vân Tiên không quản được miệng mình rồi phiền thêm nên cũng không nói tâm tư của Dương Kế Trầm cho cô ấy. Sau đó anh ấy lại nghĩ, Trầm ca sẽ luôn có cách theo đuổi con gái của riêng mình thôi.

Hút được nửa điếu thuốc, Trương Gia Khải đột nhiên bị đau bụng nên khom người chạy vào phòng vệ sinh.

Giờ tan học đã đến, lúc này bắt đầu có tốp năm tốp ba học sinh đến tiệm mua trà sữa. Trong tiệm đầy những bộ đồng phục màu đen, mà nữ sinh lại chiếm đa số.

Dương Kế Trầm biếng nhác dựa vào sofa, hai chân gác lên bàn trà rồi cúi đầu chơi điện thoại. Thỉnh thoảng anh sẽ đưa thuốc lá lên miệng rít một

hơi.

“Xin hỏi bạn muốn mua gì?”

“Bạn gì ơi?”

“À... Cho em một trà sữa trân châu.”

Mấy nữ sinh che nửa mặt rồi len lén nhìn Dương Kế Trầm, sau đó ngẫm thì thầm gì đó với nhau.

Nhân viên nam ở quầy thu ngân nói: “Tôi biết ông chủ của chúng tôi rất đẹp trai, nhưng trên mặt anh ấy không có menu đâu.”

“Đó là ông chủ của các anh à? Giống y như lời đồn nhỉ!”

Nhân viên nam cười bất đắc dĩ.

Bình thường Dương Kế Trầm không đến tiệm, một là bận chọn phối liệu cho trà sữa và khảo sát thị trường, hai là anh cũng sẽ không làm việc này. Ngồi ở tiệm trà sữa rất vô vị, hơn nữa tiệm vừa khai trương nên khá đông đúc, anh chỉ ngồi một chút thì đã đi ngay vì thực sự không chịu được cảm giác chen chúc kia.

Có lẽ vì học sinh còn lạ nên hai ngày nay hơi vắng vẻ, có điều việc buôn bán vẫn náo nhiệt như trước.

Dương Kế Trầm cũng không để ý đến những nữ sinh kia, mà chỉ nhìn giao diện nhắn tin với Giang Nhiễm rồi nghĩ có gọi cô tới không.

“Này, ông chủ.”

Vai anh bỗng nhiên bị vỗ một cái.

Một nữ sinh cao gầy đang đứng cạnh anh, dáng người cô ấy xinh đẹp mà bắt mắt, đôi mắt to ngập nước kia lại đang ẩn ý đưa tình mà nhìn Dương Kế Trầm chăm chú.

Anh hơi chống khuỷu tay sang bên cạnh, sau đó cười như có như không: “Sao thế?”

Nữ sinh kia đưa điện thoại của mình cho anh: “Lưu số điện thoại chứ sao.”

Mấy nữ sinh vây quanh rất ồn ào, rồi cả nhân viên nam kia cũng dừng lại để xem kịch.

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn chiếc điện thoại kia nhưng vẫn bất động, sau đó như cố ý hỏi: “Lưu số làm gì?”

“Đáng ghét! Anh có lưu không?”

Mấy nữ sinh đứng bên cạnh xem kịch chỉ sợ chuyện chưa đủ loạn nên hô: “Đây là hoa khôi lớp bọn em, muốn làm bà chủ của anh đấy!”

Dương Kế Trầm cười rồi hút thuốc.

Giữa lúc nhộn nhạo, cửa kính bị đẩy ra khiến chuông treo phía trên vang lên. Dương Kế Trầm ngược mắt nhìn qua, còn Quý Vân Tiên lại kinh ngạc gọi.

“Trầm ca!”

Dương Kế Trầm cười với cô ấy, sau đó ánh mắt lại rơi trên người Giang Nhiễm đứng bên cạnh Quý Vân Tiên.

Anh cầm đầu lọc rồi gảy tàn thuốc, khước miệng ngậm ý cười: “Ồ bà chủ đến à, muốn uống gì không? Ca cao nóng nhé?”

Từ đầu tới cuối mắt anh vẫn luôn nhìn Giang Nhiễm, mà lời này vừa nói ra thì mọi người cũng đổ dồn mắt về phía cô.

Giang Nhiễm bị vô số ánh mắt đóng đinh thì không động đậy được.

Trong tiệm chợt yên tĩnh một giây, sau đó lại bắt đầu lú lú.

“Tao nhớ ra rồi! Người kia là người hôn Giang Nhiễm trên sân bóng rổ lần trước!”

“Hả? Giang Nhiễm là ai? Người kia là ai?”

“Bà chủ anh ấy vừa nói đó! Trời ơi, đó là bạn gái à?”

“Không phải chứ, mở tiệm trà sữa ở gần trường vì bạn gái? Quá lãng mạn!

Nhân viên nam hỏi: “Ông chủ, có làm ca cao nóng không?”

Quý Vân Tiên chuyển từ kinh ngạc thành kinh hãi: “Ông... Ông chủ? Trâm ca, tiệm này của anh à?”

Giang Nhiễm ghen họng mà nhìn trân trân, đầu cô lại quá tải rồi.

Thế nên anh mở tiệm trà sữa ở gần trường là vì cô? Chẳng trách anh có thể mua được trà sữa của nơi này, chẳng trách anh vẫn luôn mang tới, chẳng trách tiệm trà sữa lại tên là JY...

Giang Nhiễm nhìn Dương Kế Trâm rồi khiếp sợ tới không nói ra lời.

Anh nhìn Giang Nhiễm thật sâu rồi nói với nhân viên nam: “Làm một cốc ca cao nóng, 100% đường.”

Ca cao nóng...

Tại Giang Nhiễm đỏ lên trong nháy mắt, sau đó lại bất giác nhớ đến nụ hôn kia.

Câu gọi bà chủ vừa rồi của anh là có ý gì?

Tim Giang Nhiễm sắp vọt ra khỏi cổ họng rồi.

Chương 39: CHƯƠNG 39

Nữ sinh muốn xin số điện thoại kia thu tay lại rồi lườm Giang Nhiễm mấy lần, sau đó cô ấy cầm cốc trà sữa “xoẹt” một cái và bước ra khỏi tiệm. Mà các nữ sinh ở bên cạnh lại đang đánh giá Giang Nhiễm, chỉ trong một giây ngắn ngủi thôi, họ đã thu được đủ các tin tức liên quan rồi.

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Nhiễm bị chú ý đến thế.

Trong tiệm lú lú ầm ỉ khiến người ta đau đầu, Dương Kế Trâm thả chân xuống rồi dập thuốc và nói: “Hôm nay không bán, mời các bạn học về đi thôi.”

Có tiếng nữ sinh khác trêu chọc: “Bà chủ đến đã đóng cửa, như thế thì làm ăn phát lên thế nào được?”

Có người nói: “Mày thì biết cái gì, tiệm này mở ra có phải vì mày đâu.”

Nữ sinh kia đi qua chỗ Giang Nhiễm rồi cười nói: “Bạn học, bạn trai của cậu đẹp trai thật đấy!”

Giang Nhiễm chỉ hận không tìm được lỗ để chui xuống.

Sự náo nhiệt này đã mau chóng kết thúc bằng việc ông chủ Dương báo dừng buôn bán. Mọi người lục tục rời đi, nhân viên cửa hàng cũng vui mừng dọn dẹp một chút rồi ra về.

Trương Gia Khải bước từ phòng vệ sinh ra trông thấy Quý Vân Tiên và Giang Nhiễm thì hơi giật mình.

Trong tiệm không còn ai nữa, bốn người ngồi trên sofa anh nhìn em, em nhìn anh.

Giang Nhiễm nhìn cốc ca cao nóng trước mặt thì đầu óc ong ong. Cô lặng lẽ liếc nhìn Dương Kế Trầm, anh cũng đang nhìn cô chăm chú, lông mày còn hơi nhíu lên.

Trương Gia Khải và Quý Vân Tiên đang giận nhau, nên anh ấy cười với cô ấy, nhưng cô ấy lại xụ mặt ra cho anh xem.

Bầu không khí lại trở nên kỳ lạ.

Cuối cùng vẫn là Dương Kế Trầm phá vỡ cục diện cứng nhắc này. Anh hơi nâng cốc lên rồi hỏi Giang Nhiễm: “Không uống?”

“À... Uống.”

Dương Kế Trầm hỏi hai cô: “Ở đây ăn cơm xong rồi về chứ?”

Quý Vân Tiên lườm Trương Gia Khải rồi tức giận nói: “Em không ăn, em đi trước.”

Cô ấy nói xong thì nhấc túi lên giả vờ định đi, Trương Gia Khải nóng nảy kéo cô ấy lại, nhưng Quý Vân Tiên giãy ra hai lần rồi chạy ra ngoài.

Trương Gia Khải thở dài nói: “Hai người ăn đi, em đuổi theo cô ấy.”

Dương Kế Trầm nhìn bóng lưng của họ rồi cười cười, sau đó hỏi Giang Nhiễm: “Muốn đi đâu ăn?”

Giang Nhiễm căng thẳng nói: “Đâu... Đâu cũng được.”

.....

Hai người vào quán cơm nhỏ ở gần trường và gọi một phần cá nướng với hai bát cơm trắng, khi ăn xong thì trời đã tối đen rồi. Giang Nhiễm bị hơi cay làm cả người nóng lên, mặt cô đỏ thành cà chua, tuy đã uống một cốc nước lớn mà vẫn phải xuýt xoa vì cay.

Quán ăn đông người lại ồn ào, hai người không nói chuyện được bao nhiêu, Giang Nhiễm cũng bị cay tới không mở được miệng.

Đèn rục rờ mới lên, trên đường người xe như nước, trong tiểu khu cũng có những người ăn cơm tối xong và dắt chó thành tốp năm tốp ba mà đi tản bộ. Màn đêm đen như mực đầy sao nhỏ lấp lánh, trong không khí cũng tràn ngập hương vị của mùa Xuân.

Giang Nhiễm vừa đi vừa uống nước.

Dương Kế Trầm nhìn mắt cô rưng rưng thì cười nhẹ: “Không ăn được cay à?”

“Vâng... Đồ ăn trong nhà khá thanh đạm. Mẹ em cũng không ăn cay được, em giống mẹ, nghe bà kể nhà em bên kia đều không thích ăn cay.”

“Nhà em bên kia? Em nói đây là phong tục của Mặc Thành?”

Giang Nhiễm như không uống nổi nước nữa, cô vịn nắp lại rồi dùng hai tay cầm chai nước: “Em không phải người Mặc Thành.”

Hai người đi dạo trên phố, ánh đèn đường kéo bóng của họ dài ra mãi. Gió

lạnh nhẹ nhàng thổi qua nhưng vẫn khiến lửa nướng cá bùng lên.

Dương Kế Trầm đút hai tay vào túi quần rồi hơi cau mày. Lần này anh cũng hơi ngạc nhiên, cô vậy mà lại không phải người Mặc Thành.

“Quê em ở đâu?”

“Trên thẻ căn cước thì là Tây Châu.”

“Vậy sao lại đến đây?”

“Em cũng không rõ lắm, dù sao từ bé đến giờ em cũng lớn lên ở đây, không có ấn tượng gì với Tây Châu hết.”

Khi còn nhỏ Giang Nhiễm không biết gì thật, chỉ là về sau nghe bà Tôn nhắc đến người kia, sau đó nhìn thái độ của Giang Mi thì cũng đoán được một chút. Những điều liên quan tới Tây Châu kia thật quá xa lạ, Giang Mi cũng chưa đưa cô về đó lần nào.

Theo lý mà nói, mẹ đơn thân như bà phải thường xuyên đi lại với nhà mẹ đẻ mới đúng, dù gì đó cũng là nhà cha mẹ và nhà của mình. Nhưng Giang Mi như luôn một thân một mình, từ đầu tới giờ cũng chỉ có bà mà thôi.

Ông bà gì đó, Giang Nhiễm chưa từng được trải nghiệm cảm giác có trường bối là thế nào.

Về sau lập lòe nước đôi hỏi thử thì cô mới biết bố mẹ của Giang Mi đã mất khi bà còn nhỏ, mà Giang Mi cũng không muốn nhắc nhiều đến quá khứ.

Giang Nhiễm thấy càng không dễ nhắc đến thì càng không buông bỏ được.

“Tây Châu...” Dương Kế Trầm nhàn tản nói: “Tôi từng đi qua nơi đó rồi, là

một thành phố hạng hai, phát triển cũng không tệ lắm, còn tốt hơn Mặc Thành nữa. Tôi biết một người cũng là người Tây Châu.”

“Trong lớp em cũng có một bạn học là người Tây Châu.”

Họ nói chuyện phiếm vài câu thì đã tới cửa tiệm trà sữa, Dương Kế Trầm nói: “Chờ tôi một chút, tôi khóa cửa.”

“Vâng.”

Giang Nhiễm đứng bên cạnh gốc cây chờ anh, anh vào tiệm lấy ít đồ, sau đó đứng khóa cửa kính trước và kéo cửa cuốn xuống sau.

Thật ra Giang Nhiễm vẫn luôn thấp thỏm, trong lòng như có thứ gì luôn nổi lên như bong bóng trên mặt nước vậy, hết cái này lại tiếp đến cái sau.

Dương Kế Trầm ném mũ bảo hiểm cho Giang Nhiễm, anh thấy cô muốn nói lại thôi nên hỏi: “Em muốn nói gì?”

Giang Nhiễm hơi chần chừ: “Sao anh lại muốn mở tiệm trà sữa ở đây?”

Giọng cô rất nhẹ, nhưng vẫn mang theo tia khẩn trương khó thấy, khi hỏi cũng không dám nhìn thẳng vào Dương Kế Trầm.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, anh đi về phía trước một bước rồi cả thân hình cao lớn bao phủ cô lại, trước mặt Giang Nhiễm bỗng nhiên tối sầm.

Dương Kế Trầm cầm mũ bảo hiểm trong tay cô rồi mở khóa và đội lên cho Giang Nhiễm, vừa đội còn vừa nói: “Em cho là vì gì?”

Đầu Giang Nhiễm hơi động đậy, sau đó mũ bảo hiểm đã bao đầu cô lại thật chặt chẽ.

Cô nói nhỏ: “Em không biết.”

Dương Kế Trầm cong môi cười một tiếng, rồi gõ ngón trỏ xuống mũ bảo hiểm của cô: “Trưa thứ Hai tuần sau đến ăn cơm đi, tôi sẽ nói cho em biết.”

“Ăn cơm trưa?”

Dương Kế Trầm cũng đội mũ bảo hiểm cho mình rồi nói: “Gọi cả Quý Vân Tiên đến cũng được.”

...

Giang Nhiễm lại mất ngủ rồi trần trọc không thôi. Có điều tinh thần của cô luôn phơi phơi, trong đầu cũng liên tiếp tái hiện lại cảnh ban ngày. Cô thậm chí còn chưa thể tin được rằng Dương Kế Trầm mở tiệm trà sữa ở gần trường mình, tất cả những chuyện này thật quá đột ngột.

Kể cả câu gọi “bà chủ” trước mặt mọi người kia cũng được anh nói bằng giọng cà lơ phất phơ và thật thản nhiên.

Sao cô lại là bà chủ được? Cô dựa vào đâu mà là bà chủ? Cô đồng ý lúc nào?

Giang Nhiễm cứ nằm buồn bực trong chăn mãi, mắt to lại đảo quanh, trong đầu càng là 10 vạn câu hỏi vì sao.

Ý nghĩ thứ Hai sẽ được biết sự thật cứ như ẩn như hiện trong lòng Giang Nhiễm.

Tối Chủ Nhật, Dương Kế Trầm lại đến tản bộ ở phòng cô, còn không quên nhắc cô trưa thứ Hai nhớ đến tiệm trà sữa của anh ăn cơm.

Ngày thứ Hai ấy, Giang Nhiễm đi vệ sinh với Quý Vân Tiên vào giờ nghỉ giữa tiết rồi truyền đạt lại chuyện ăn cơm trưa kia.

Quý Vân Tiên: “Cái gì? Ăn cơm? Tới tiệm của Trầm ca? Tao bị súng bắn vào đầu hay sao mà đi với mày!”

Giang Nhiễm: “... Mày nhỏ giọng chút.”

“Nhỏ cái con khỉ, cả trường đều biết Trầm ca mở tiệm trà sữa vì mày rồi!”

“Vì tao? Sao lại vì tao?” Giang Nhiễm cúi đầu rửa tay.

Quý Vân Tiên dùng tay huých cô: “Mày đỏ mặt cái gì? Đừng có giả ngu với tao nữa, tao biết mày thích Trầm ca rồi, nếu không thì sao lần anh ấy phải vào cục cảnh sát kia mày lại chạy đến? Hỏi mày nhiều lần mà cứ chối mãi. Tối qua tao nghe Gia Khải kể nên biết Trầm ca bắt đầu mở tiệm này từ 1 – 2 tháng trước. Cái gì mà JY, cái gì mà trà sữa, chả là vì mày thì gì? Tên của mày, rồi đồ uống mày thích, không phải vì mày thì còn có thể vì ai? Mày nói thật cho tao biết đi, mày có thích Trầm ca không?”

Trong nhà vệ sinh đầy những người đến người đi, thỉnh thoảng còn có cô giáo, Giang Nhiễm đành phải kéo Quý Vân Tiên ra góc khuất trên hành lang.

Quý Vân Tiên nhìn vẻ cuống quýt của cô thì cười đặc ý: “Mày thế này là thích đúng không?”

Giang Nhiễm đưa tay làm tư thế “suyt”: “Mày nói nhỏ thôi.”

Quý Vân Tiên: “Mọi người biết mày là bà chủ hết rồi, nhỏ cái gì mà nhỏ.”

Giang Nhiễm: “...”

“Mày bắt đầu thích Trầm ca từ lúc nào?”

“Từ... Từ ngày thi đấu kia, cụ thể thì tao cũng không rõ.”

“Tao biết ngay mà, lúc đấy đã thấy hai người là lạ rồi.”

Giang Nhiễm nhú mày: “Mày bảo anh ấy có thích tao không?”

“Đương nhiên là thích rồi, không thích thì mở tiệm vì mày chắc?”

“Người kia như thế, vì sao lại thích tao?”

Giang Nhiễm luôn không hiểu, bên cạnh người cao cao tại thượng kia kiểu con gái nào mà không có, vì sao lại luôn hứng thú với cô? Mà loại hứng thú này có thể duy trì trong bao lâu? Anh có bao nhiêu phần là thật tình?

Đến trưa, có đánh chết Quý Vân Tiên cũng không đồng ý đi với cô, cô ấy nói không muốn làm bóng đèn.

Giang Nhiễm lại một mình gian nan tới tiệm trà sữa. Có vài học sinh học tiết 4 là Thế Dục nên chạy nhanh ra ngoài cổng trường, mà trong tiệm trà sữa cũng có học sinh đứng xếp hàng rồi. mấy cậu nhóc đang tuổi dậy thì cao ráo mà hoạt bát chơi bóng rổ xong người đầy mồ hôi, nhưng vẫn không để ý tới ai rồi chen vào trong, sau đó vung 10 tệ lên hô: “Ông chủ, cho một trà sữa lạnh!”

Giang Nhiễm đẩy cửa vào thì không thấy Dương Kế Trầm đâu. Nhân viên nam kia vừa nhìn đã nhận ra cô nên nhiệt tình nói: “Bà chủ, ông chủ đang ở trong, chị vào trong đi.”

Giang Nhiễm tiến vào trong căn phòng nhỏ kia trong tiếng huýt sáo của mấy nam sinh.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ: “Cách theo đuổi con gái của ông chủ các anh ngẫu thật đấy.”

Diện tích căn phòng bên trong không lớn, ở đó có một chiếc giường đơn kê sát tường, một bàn sách hình chữ nhật và có nhà vệ sinh cỡ nhỏ ở bên trái cửa ra vào.

Trong phòng này rất ấm áp, điều hòa vẫn luôn tỏa ra gió ấm.

Dương Kế Trầm vừa đi từ nhà vệ sinh ra, anh còn đang vắt khăn mặt trên cổ, tóc cũng tích nước, có lẽ là vừa gội đầu xong.

“Ngồi đi.” Anh chỉ vào giường.

Trong căn phòng nhỏ này không có cái ghế nào, nơi duy nhất có thể đặt mông ngồi xuống chính là giường.

“Vâng...”

Dương Kế Trầm vừa tựa vào một bên lau tóc vừa nói: “Trên bàn là cơm trưa đấy, ăn đi.”

Trên bàn sách có hai cái túi, Giang Nhiễm lấy từng món đồ ra rồi đếm nhẩm, có bốn món ăn và một món canh.

Cô sững sốt nhìn về phía anh: “Anh không ăn à?”

“Tôi ăn rồi, đây là cho em.”

“Em ăn một mình?”

“Nếu không thì sao?”

Giang Nhiễm không nói gì mà cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn anh. Dương Kế Trầm vẫn tựa ở nơi ấy rồi nhìn cô chăm chú mà như cười như không.

Một lúc lâu sau, Dương Kế Trầm hỏi: “Đồ ăn hợp khẩu vị không?”

“Vị rất ngon, ngon hơn canteen.”

Dương Kế Trầm gật đầu như rất hài lòng với câu trả lời này.

Giang Nhiễm hỏi thử: “Anh... Những món này không phải anh làm đấy chứ?”

“Em thấy có khả năng à?” Dương Kế Trầm nói: “Mua ở tiệm cơm bên ngoài.”

Giang Nhiễm an tâm.

Cô ăn rất ít nên chỉ một chút là đã no rồi, lúc ăn xong rồi Giang Nhiễm mới nói: “Lần trước anh nói...”

“Ừm, tôi biết.” Anh cắt ngang lời cô.

Dương Kế Trầm cười cười rồi bước mấy bước đến gần cô và ngồi xuống khiến giường lún xuống một chút. Giang Nhiễm còn ngửi được cả mùi đầu gội nhẹ nhàng mà khoan khoái trên người anh.

Anh thu dọn hộp cơm trên bàn rồi nói: “Mai em lại đến đi, mai tôi nói cho

em biết.”

Hết chương 39.

Chương 40: CHƯƠNG 40

Lúc đầu Giang Nhiễm không phát hiện ra có gì lạ, nhưng ngày nào người này cũng bảo mai đến, rồi sau một tuần lễ, cuối cùng cô cũng ngộ ra. Ngày mai rồi lại ngày mai, làm gì có nhiều cái ngày mai như thế, rõ ràng là anh đang lừa cô.

Sau đó Quý Vân Tiên còn phải hỏi rốt cuộc Dương Kế Trầm nói thế nào, nhưng cô cũng không biết phải trả lời ra sao.

Tháng 4 Xuân tới, từng cành cây đâm chồi nảy lộc, gió lạnh dưới ánh sáng mặt trời cũng cuốn theo một vài tia ấm áp, rồi dần dà những chiếc áo khoác nặng nề của mùa Đông cũng được cất đi.

Giang Nhiễm tắm rửa xong thì ra ngoài lấy máy sấy sấy tóc. Cô sấy được một nửa thì thấy đã hơi khô nên để kệ cho tóc khô tự nhiên, sau đó lại ngồi ngắm người trước bàn sách.

Trưa hôm nay anh nói thế nào?

Anh nói trưa mai đến đi, sẽ mang sườn kho cho em. Đó là đồ ăn mà đầu bếp Tây Châu làm ra, như thế là có thể nếm được hương vị của quê hương.

Mỗi lần ăn cơm trưa, anh cũng không nói hay làm gì cả, mà chỉ nhìn cô ăn. Thi thoảng có lúc chưa ăn thì anh sẽ ăn cùng cô, ăn xong lại đưa cô đến cổng trường học. Đột nhiên Giang Nhiễm bớt được tiền cơm cả tuần trời, đã vậy mỗi ngày còn có thêm một cốc trà sữa miễn phí.

Nhưng bây giờ Dương Kế Trầm lại không cho cô uống nữa, mà đưa cho cô chai sữa chua uống rồi nói là phải có chừng có mực, dù sao kia cũng là đồ uống không tốt.

Vì sao anh lại muốn mở tiệm trà sữa ở gần trường? Giang Nhiễm đã dần hình thành được một ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này lại khiến cô mất ngủ và rồi bời không thôi.

Ưu sầu của thiếu nữ luôn có thể tra tấn người đến thế.

Giang Nhiễm thở dài rồi cầm bút chọc chọc vào bài thi, thực sự là không có tâm trí nào mà làm nữa rồi.

Sau đó cô xoay người nằm lì trên giường và gọi điện cho Quý Vân Tiên.

Mấy ngày này họ không ăn trưa cùng nhau, thời gian nghỉ giữa tiết lại quá ngắn nên hai người không nói được nổi mấy câu. Quý Vân Tiên và Trương Gia Khải cũng đã làm hòa, sau đó lại càng như keo như sơn. Trương Gia Khải vừa đến trường đã đón cô ấy đi, mà cô thì ngày nào cũng được Dương Kế Trầm đưa đón.

Ở trong mắt Dương Kế Trầm thì tất cả những việc này đều là thuận theo tự nhiên. Nhưng với Giang Nhiễm thì mỗi phút mỗi giây đều là mở cờ trong bụng và thấp thỏm khó mà bình tâm được. Cô cứ bơi cứ bơi trong hồ mật này, nhưng bơi mãi mà vẫn không tới bờ được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Giang Nhiễm nghĩ mình sắp suy nhược thần kinh luôn rồi, nhưng cô cũng rất hưởng thụ quá trình này.

Giang Nhiễm ôm bạch tuộc bự làm đệm dưới ngực, thỉnh thoảng lại bóp bóp vào chân của nó một chút.

Quý Vân Tiên ở đầu kia vẫn luôn ngập tràn sức sống như thế: “Ô, sao hôm nay lại gọi điện cho tao thế?”

Giang Nhiễm nhìn về phía cửa kia một chút, sau khi xác định không có động tĩnh gì thì mới hạ giọng nói: “Tao thấy buồn bực quá.”

“Buồn bực cái gì? Gần đây mà cười rất ngọt mà?”

Giang Nhiễm sờ mặt mình: “Có à?”

“Có, trưa nào từ chỗ Trầm ca về mà cũng vui như hoa. Tao thấy thỉnh thoảng mà còn ngồi đó cười như đồ ngọc nữa, đúng kiểu thiếu nữ mộng mơ ấy.”

Mặt Giang Nhiễm đỏ ửng: “Mày mới mơ mộng.”

“Ha ha, mày còn chối đi. Gần đây Trầm ca có nói gì với mày không? Tao hỏi Gia Khải cho mày nhưng anh ấy sống chết không chịu nói. Tao thấy nhất định là có gì đó, ví dụ như Trầm ca thích mày.”

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “Tao cũng nghĩ anh ấy có ý với tao. Gần đây tao còn thấy anh ấy cố tình tìm tao tới ăn cơm.”

Quý Vân Tiên ở đầu bên kia cười ha ha: “Đương nhiên là cố tình rồi, đừng bảo tao là bây giờ mày mới nhận ra nhé?”

“...”

“Có điều trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường mà, đúng là Trầm ca chưa nhận ra được thì phải.”

Giang Nhiễm chọc chọc vào mắt bạch tuộc: “Mày nói nếu anh ấy thích tao, thì thích cái gì? Tao thấy mình chẳng có điểm nào tốt. Người khác còn có tài năng, tao thì chẳng biết gì cả.”

Từ nhỏ đến giờ, ngoài thành tích tốt một chút thì Giang Nhiễm thật sự không có gì quá nổi bật. Nói đến vẽ tranh thì có thể vẽ heo thành bướm bướm, hát hò thì có thể hát quốc ca thành nhạc thiếu nhi. Mà ngay cả nhảy cô cũng làm không ra hồn vì động tác quá cứng. Lần biểu diễn trước suýt chút nữa đã giết chết Giang Nhiễm, mà đó cũng là lần đầu tiên cô lên sân khấu biểu diễn.

Mặt mũi Giang Nhiễm bình thường, lại không biết ăn mặc như các bạn nữ khác. Gia đình phổ thông, thậm chí còn là gia đình đơn thân, không giống những người có người nhà giỏi giang kia. Về tính cách thì cũng là kiểu phổ thông, không có gì đặc biệt.

Vả lại, chút thành tích học tập ấy mà hòa nhập vào xã hội thì có tính là gì. Nếu cô có thể thi đỗ Thanh Hoa hay Bắc Đại thì mới gọi là giỏi giang trong một việc gì đó.

Nếu so sánh ra thì Dương Kế Trầm mặt mũi tuấn lãng, người cao thân dài, bề ngoài không có gì phải chê trách. Mà anh cũng là người được xưng tụng là nhân vật số một số hai trong lĩnh vực của mình, rồi được người ta vây quanh và sùng bái. Về phần gia cảnh, tuy bố mẹ mất từ sớm nhưng anh vẫn luôn dựa vào mình mà phấn đấu từng bước một, cũng là một thanh niên cố gắng chân chân thực thực.

Thích một người sẽ khiến bản thân rơi vào tự ti. Người kia ở trong lòng bạn quá mức đẹp đẽ và hoàn hảo, tới mức có thể nào bạn cũng sẽ thấy mình không xứng với anh ấy.

Vì thích, nên anh ấy là tốt nhất trên đời.

Quý Vân Tiên cười rồi nhớ tới khoảng thời gian mập mờ của mình và Trương Gia Khải. Vào khoảng thời gian đó, cô ấy cũng lo nghĩ như vậy, rồi ngày nào Giang Nhiễm cũng phải khen một lần để gạt bỏ tâm lý tự ti của Quý Vân Tiên.

Quý Vân Tiên an ủi: “Mày có chỗ nào không tốt? Người xinh đẹp tính cách lại tốt, thành tích cũng cao, trong trường có không biết bao nhiêu nam sinh thích mày đấy, họ còn coi mày là nữ thần cao cao tại thượng không thể bị vấy bẩn nữa kìa. Thích một người đâu cần nhiều lí do đến thế, có lẽ chỉ cần một ánh mắt, một chi tiết nhỏ khi ở chung, hoặc có lẽ là vừa gặp đã yêu. Nguyên nhân chính là vì tình cảm luôn phát sinh một cách khó hiểu, thế nên mới khiến người ta rung động không thôi. Mày đổi cách suy nghĩ xem, Trầm ca quen nhiều cô gái như thế, nhưng vì sao từ đầu tới cuối vẫn thích mày? Chắc chắn là vì mày có điểm hấp dẫn anh ấy, cũng là điều khiến mày khác biệt với những cô gái kia. Gia Khải cũng từng nói với tao, Trầm ca phong lưu nhưng không hạ lưu. Tuy anh ấy quen nhiều cô gái nhưng chưa từng chính thức yêu ai, thậm chí thân thiết cũng chưa từng có. Tiểu Nhiễm, mày phải tin tưởng vào chính mình, tranh thủ tóm lấy Trầm ca trước khi tốt nghiệp trung học đi. Đợi hai người thành đôi rồi, bốn người chúng ta có thể đi du lịch đôi. Này, mày nghĩ chúng ta nên đi Thanh Hải hay là Macao...”

Sau đó Quý Vân Tiên vẫn còn dông dài tiếp, nhưng Giang Nhiễm đã xoay người nằm sõng soài, rồi nghĩ thấy Quý Vân Tiên nói cũng khá có lý.

Cô với anh mà nói, là đặc biệt.

...

Khi Xuân tới, có thể nào các nữ sinh cũng sẽ len lén giấu mẹ mà cất áo gió và các loại quần áo giữ nhiệt đi, sau đó mặc vào thứ đồ mình thích. Tuy mấy thứ này mỏng tới gió thổi là bay, nhưng vì đẹp thì các cô vẫn luôn có

thể kiên trì được.

Trước kia Giang Nhiễm không để ý đến những chuyện này mà chỉ cần giữ ấm là được. Nhưng không biết từ khi nào, mỗi ngày cô cũng bắt đầu tốn 10 phút để chọn quần áo. Dù buổi sáng có lạnh đến đâu thì cô cũng chịu được, sau đó tới trưa sẽ tắm nắng ấm áp mà vui vẻ đi đến tiệm trà sữa.

Một tuần sau, Giang Nhiễm bị ốm. Sau khi tỉnh dậy vào sáng thứ Tư, cô thấy cổ họng đau đớn không thôi, đến mức uống miếng nước vào cũng sẽ đau.

Giang Nhiễm tìm thuốc cảm trong nhà, sau khi ăn sáng xong thì uống hai viên.

Giang Mi biết chuyện nên nổi giận: “Thế chất của con đã kém mà sao còn mặc ít thế? Gần đây con sao vậy hả?”

Giang Nhiễm bị câu cuối cùng của bà dọa sợ. Tối đến Dương Kế Trầm vẫn thường tới phòng cô, mà trong khoảng thời gian dài như thế, cô rất khó xác định được Giang Mi có nghe thấy động tĩnh gì không.

Khi còn trẻ, Giang Mi sẽ dễ nổi giận, nhưng bây giờ đã dịu tính hơn nhiều. Có điều Giang Nhiễm cũng muốn hỏi bà một chút, gần đây bà sao vậy? Vì người ở Mặc Thành kia nên mới ăn ngủ không yên hay sao?

Đến bây giờ Giang Mi vẫn chưa nhắc tới nửa câu với cô, mà bầu không khí trong nhà lại rất nặng nề. Giang Nhiễm không biết nên chia sẻ với bà thế nào. Cô từng có ý muốn tâm sự với bà, nhưng Giang Mi không muốn ảnh hưởng đến việc học của cô nên nói chờ thi đại học rồi lại tính.

Buổi sáng ngày này, Giang Nhiễm bị Giang Mi bọc trong ngoài ba lớp rồi mới được loạng choạng lê thân nặng nề tới trường. Đến giờ đi ăn cơm trưa,

Giang Nhiễm cởi một cái áo len ra để mặc đồng phục trông không bị thùng thình.

Việc buôn bán của tiệm trà sữa vẫn tốt như trước, nhân viên cửa hàng đã quen với việc cô tới đây, nên tới trưa mà trông thấy thì kiểu gì cũng thuận miệng nói: “Ông chủ Dương đang ở bên trong.”

Một số học sinh thường tới mua trà sữa cũng quen mặt Giang Nhiễm. Trong trường học đã lưu truyền rất nhiều tin đồn về bà chủ này, tóm lại nữ sinh nghe được thì rơi lệ, mà nam sinh thì trầm mặc.

Giang Nhiễm vừa vào cửa đã hắt xì hơi 3 cái.

Dương Kế Trầm đặt hai tay ra sau đầu để gối lên nghỉ ngơi, anh nghe được tiếng thì mở mắt ra và hỏi với giọng khàn khàn: “Đến rồi à?”

Giang Nhiễm gật gật đầu.

Mắt anh có tia máu trông rất mệt mỏi.

Giang Nhiễm nhẹ giọng hỏi: “Tối qua anh không ngủ à?”

“Ừm.”

“Bạn việc lắm à?”

Dương Kế Trầm hơi cong khóe miệng, sau đó nhắm mắt lại nói: “Bạn cái gì, tối qua chơi mạt chược thâu đêm.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm: “Thắng được 1000 tệ.”

Giang Nhiễm ngồi ở cuối giường rồi mở đồ ăn trên bàn ra, sau đó “vâng” một tiếng.

Dương Kế Trầm thấp giọng nói: “Trên bàn có cái hộp, cho em đấy.”

“Dạ?” Giang Nhiễm xoay người lại nhìn anh, sau đó liếc nhìn chiếc hộp nho nhỏ hình chữ nhật kia.

Dương Kế Trầm không nhanh không chậm nói: “Điện thoại di động của em thường hết pin nhanh còn gì, không bằng đổi cái mới luôn. Đây là kiểu nắp gập mới nhất, em xem thử có thích không.”

Tay cầm đũa của Giang Nhiễm run lên: “Anh mua điện thoại cho em à?”

“Dùng 1000 tệ kia mua, thay vì nói là tôi mua, thì nên nói là bạn tôi góp tiền vào mua.”

Giang Nhiễm xoay người và yên lặng ăn cơm, sau đó nói: “Không cần, của em vẫn dùng được, tốt nghiệp xong mẹ em sẽ mua cho cái khác.”

Điện thoại Nokia kia của cô là đồ second-hand, lúc mang về dùng đã có rất nhiều vấn đề rồi, nhưng nếu chỉ dùng để nhắn tin và gọi điện thì vẫn được. Giang Mi sợ không tìm được cô nên mới mua điện thoại cũ này, sau này lên đại học sẽ mua cái mới.

Người phía sau không trả lời, mà sau đó lại truyền đến tiếng quần áo ma sát với ra giường sột soạt sột soạt.

Phía sau của Giang Nhiễm chợt nóng lên, hai bên sườn trái phải của cô cũng nhiều thêm một đôi chân dài. Anh ngồi ngay sau lưng cô, hai chân bao lại, tuy người đang ngồi nhưng vẫn cao hơn cô nửa cái đầu.

Dương Kế Trầm dựng đùi phải lên rồi đặt tay phải lên đầu gối, tay trái vòng qua cô để cầm chiếc hộp. Sau đó tay phải của anh bao thành hình vòng cung, vì thế Giang Nhiễm cũng rơi vào trong ngực người này. Dương Kế Trầm vừa bao lấy cô vừa dùng hai tay mở hộp trước mặt Giang Nhiễm.

Có lẽ anh đã tắm rửa ở chỗ này nên trên người cũng tản ra mùi sữa tắm nhàn nhạt.

Xương cốt cả người Giang Nhiễm đều cứng đờ, cô không thể động đậy được, bởi chỉ cần khẽ động thôi cũng sẽ đụng vào cánh tay hay đùi của Dương Kế Trầm, hơn nữa phía sau cũng sẽ dán lấy ngực anh.

Dương Kế Trầm lấy điện thoại di động từ trong hộp ra, rồi hơi nghiêng đầu nói bên tai cô: “Màu hồng, thích không?”

“Vâng... Trông đẹp lắm.”

“Thế thì cầm đi, không trả hàng được, tôi cũng không dùng được đâu.”

Nếu như anh cho cô một cây bút hay một cái kẹo, thì cô sẽ nhận lấy. Nhưng đây là một chiếc điện thoại di động, Giang Nhiễm thấy thứ này quá quý giá.

Dương Kế Trầm như biết cô đang nghĩ gì, anh chưa đợi cô từ chối đã mở miệng: “Nếu em thấy tôi tặng cho cô gái khác cũng không sao, thì tôi đưa bừa cho người khác cũng được. Ai không biết còn tưởng tôi đang lừa người ta đấy.”

Giang Nhiễm tưởng tượng xong thì lòng buồn bực vô cùng.

Dương Kế Trầm cười nhẹ, sau đó lắc lắc điện thoại: “Không lấy thật à? Đây là lần đầu tiên tôi tặng quà cho con gái đấy.”

Lần đầu tiên.

Dường như con gái luôn rất nhạy cảm và để ý với lần đầu tiên.

Giang Nhiễm cúi đầu xuống rồi nói: “Lần sau đừng tặng đồ quý thế này, được không?”

Dương Kế Trầm như có ý lừa gạt nên nói câu “được” một cách qua loa.

Giang Nhiễm hít mũi một cái rồi nhận lấy điện thoại, tuy điện thoại lạnh băng nhưng cầm vào lại rất có cảm giác.

Cô quay đầu nhìn về phía Dương Kế Trầm, mà vì anh áp sát quá gần nên Giang Nhiễm lại bất giác lùi về phía sau, tiếp đó mới nói: “Cảm ơn.”

Dương Kế Trầm vẫn là vẻ biếng nhác đó, đôi mắt hẹp kia vẫn luôn nhìn cô chăm chú.

Giang Nhiễm bị nhìn tới mức tim đập như trống, trên mặt cô dần nổi lên hai mảng đỏ ửng, sau đó nước mũi từ trong mũi cũng bất giác chảy xuống.

Dương Kế Trầm bật cười mà nhìn Giang Nhiễm, sau đó anh đưa tay rút hai tờ khăn giấy và tự nhiên che mũi cho cô.

“Xì đi.”

Vì căng thẳng nên Giang Nhiễm lại khẽ hít vào, sau đó ngấn ra mà nhìn anh.

Hết chương 40.

Chương 41: CHƯƠNG 41

Dương Kế Trầm nghiêng đầu mà hơi nhin cười: “Nuốt nước mũi ngon không? Còn không chịu xì ra nữa?”

Khăn giấy mềm mại áp sát hai bên cánh mũi của cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh cũng truyền qua khăn, mà hành động như thế lại quá thân mật. Giang Nhiễm chỉ thấy người lớn lau nước mũi cho trẻ con thế này, còn thường thường nhìn đứa bé một cách cứng chiều nữa.

Mà lúc này con người đen thẫm của Dương Kế Trầm lại mang theo dị dạng sâu thẳm, miệng cũng cười biếng nhác. Giang Nhiễm sợ nhất là nhìn vào mắt anh, bởi cô luôn không nhìn thấu được, và hầu như cũng bị anh nhìn chăm chăm tới tởa nhiệt toàn thân.

Dị dạng đến từ người đàn ông khinh cuồng như thế khiến người ta không ngăn trở được.

Giang Nhiễm không kiểm soát được nước mũi nên nó lại lặng lẽ chảy xuống. Cô bịt khăn giấy vào, sau đó rũ mắt, nghiêng đầu và cố gắng xì thật nhỏ.

Giang Nhiễm tuyệt vọng nhắm mắt, sóng lớn trong lòng lại cuộn trào mãnh liệt. Cô thật muốn đâm vào đậu hũ mà chết cho rồi (1), quá mất mặt.

(1) Đây là cách nói hài hước về việc muốn chết, bởi đậu hũ mềm, đâm vào không thể chết được.

Dương Kế Trầm buông tay ra, sau đó tì tay lên đầu gối mà nhìn vào gáy cô.

Hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa bằng dây buộc tóc chun đen có nơ bướm chấm bi đỏ. Chất tóc của Giang Nhiễm rất đẹp, thân tóc đen nhánh mà bóng mượt, chiều dài luôn duy trì ở mức trung bình. Vì đuôi ngựa rũ xuống nên cần cổ lộ ra càng trắng nõn mà tinh tế.

Dương Kế Trầm nhìn cổ của Giang Nhiễm thì mới phát hiện ra cô mặc ít hơn trước kia nhiều. Áo khoác đồng phục là kiểu mùa Thu, không phải áo khoác dày mùa Đông như cô thường mặc nữa, mà hình như bên trong cũng chỉ có một lớp áo sơ mi trắng. Áo trắng hoa nhí chìm này hơi lộ ra một chút mang đến cảm giác mềm mại biết bao.

Lúc cô xì mũi sẽ hơi thu vai lại, cũng khiến cả người mang trở nên cực kỳ mảnh mai.

Dương Kế Trầm đưa tay tóm lấy cổ áo khoác đồng phục của cô rồi kéo ra.

Giang Nhiễm giật mình nên chột đứng lên, sau đó tròn mắt không biết phải làm sao: “Anh... Anh làm gì thế?”

Cô vô thức che ngực lại.

Dương Kế Trầm sững sốt một giây, sau đó cười tới bả vai cũng rung lên. Anh ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nhiễm rồi nhú mày giở thói xấu: “Tôi có thể làm gì? Em nói xem, cô nam quả nữ ở trong một phòng thì làm gì?”

Anh cố ý giảm âm lượng của câu nói sau cùng xuống, mà âm thanh ấy của anh trong căn phòng nhỏ hẹp này lại như kích tình vậy.

Giang Nhiễm nhớ tới nụ hôn lần trước, lúc ấy thật sự quá đột ngột, cũng

không biết anh đã nghĩ thế nào.

Tim cô đập thành thịch, đầu cũng mau chóng hiện lên ý nghĩ: Nhanh như thế đã muốn tiếp xúc da thịt rồi à?

Không phải Giang Nhiễm chưa từng thấy nam nữ sinh kìm lòng đậu trong những lúc thế này. Có lần đại hội thể dục thể thao, cô lên nhà vệ sinh ở tầng 3 của tòa nhà thí nghiệm thì đúng lúc trông thấy một đôi nam nữ ở phòng đối diện đang hôn môi triền miên, mà tay của nam sinh kia lại vói vào trong quần áo của nữ sinh. Lúc ấy cô mới là học sinh lớp 10 nên kinh hoảng chạy mất, vì sợ học trưởng và học tử sẽ tới tìm mình gây phiền phức.

Lúc mới vào lớp 10, Giang Nhiễm không hề biết gì về chuyện này. Nhưng vì trong trường có lớp tâm lý sức khỏe và buổi hội đàm về kiến thức sinh lý, nên từ đó cô cũng hiểu rõ hơn một chút. Có điều không có bạn học nào cho cô biết việc đó kích thích và khiến người ta mặt đỏ tim run đến thế. Khi đó có một nữ sinh rất có kinh nghiệm nói: Các bạn không nên thấy việc này là buồn nôn. Đối mặt với người mình thích, tất cả sẽ là tự nguyện. Không lẽ bạn không muốn hôn, muốn ôm người mình thích hay sao?

Giang Nhiễm từng suy nghĩ lung tung rất nhiều, ví dụ như Trần Hạo mà muốn hôn mình, thì liệu cô có đồng ý không? Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến lúc Trần Hạo cúi đầu xuống, cô đã không muốn nghĩ tiếp nữa rồi. Mà lần kia Dương Kế Trầm hôn cô lại mang đến cảm giác quá tuyệt vời. Việc đó cũng giống như giấc mơ kia vậy, là chuyện khiến người ta trầm luân, cũng là điều mà cô không thể kháng cự được.

Giang Nhiễm chợt phát hiện, dù giây phút này Dương Kế Trầm có muốn chạm vào mình, có lẽ cô cũng chỉ cự nự vài lần rồi sẽ thuận theo.

Cô lắc đầu, như thế thì thật không dè dặt và không tự trọng tí nào, rồi sẽ bị người khác coi thường cho xem. Thế là Giang Nhiễm quyết định chống lại

đến cùng, tay túm lấy cổ áo kia cũng siết chặt hơn.

Dương Kế Trầm nhìn biểu cảm biến hóa đa dạng trên mặt cô thì vừa tò mò mà vừa buồn cười.

Anh biếng nhác hỏi: “Em tự cởi hay tôi cởi giúp?”

Giang Nhiễm nhìn anh mà không thể tin được.

Dương Kế Trầm nhướn đầu lông mày: “Ồ~ Như thế là tôi cởi giúp rồi...”

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt rồi nói nhẹ: “Anh đừng làm bừa.”

“Lại đây.”

Giang Nhiễm lắc đầu.

Dương Kế Trầm lặp lại một lần nữa: “Lại đây.”

Phía sau là bàn đọc sách nên không còn đường lui nữa, Giang Nhiễm phải đi sang bên cạnh như cua đi đường.

Dương Kế Trầm cười hai tiếng rồi cũng không đùa cô nữa: “Lại đây, để tôi xem em mặc bao nhiêu áo.”

Giang Nhiễm chột buông lỏng, nhưng lại nhìn anh bằng vẻ oán niệm: “Em mặc hai áo.”

Dương Kế Trầm ung dung nói: “Bảo sao lại bị cảm, mặc ít như thế là muốn khoe dáng người cứng nhắc của em, hay định lên sân khấu biểu diễn?”

Giang Nhiễm mím môi rồi bất mãn nhìn anh.

Đôi lúc người này rất độc miệng.

Dương Kế Trầm vỗ vỗ xuống giường: “Ngồi ra đây ăn cơm, che cái gì, tôi cũng sẽ không ăn em.”

Giang Nhiễm vừa ngồi xuống, anh đã mở chân ra bao lấy cô.

Dương Kế Trầm hơi tì cằm lên vai cô rồi nói: “Gắp cho tôi một miếng khoai tây kho.”

Giang Nhiễm giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng động tác tách đôi đũa duy nhất kia lại cực kì nhẹ nhàng mà vui vẻ.

Cô hỏi: “Anh chưa ăn à?”

“Ừm, về là ngủ luôn, sau đó ra ngoài lấy cơm cho em.”

Giang Nhiễm gắp cho anh miếng khoai tây to nhất, cô dùng một tay gắp khoai còn một tay đỡ ở dưới cho anh ăn.

Tay Dương Kế Trầm khoác nhẹ lên eo của cô, anh vừa nhai khoai tây vừa gật đầu hài lòng.

“Tay nghề của đầu bếp này không tệ nhỉ, khoai tây mà cũng nấu được ngon thế này.”

“Vâng, ăn ngon thật.”

Nhưng thật ra Giang Nhiễm nào cảm nhận được vị gì trong miệng, tất cả sức chú ý của cô đã tập trung vào đôi tay trên eo mất rồi. Cô thấy mình sắp bị hơi nóng hòa tan mất, giống như cây kẹo đường ngày càng mềm đi khi

đặt dưới ánh mặt trời vậy.

12 giờ 15 là bắt đầu giờ tự học buổi chiều, Giang Nhiễm ở tiệm trà sữa 15 phút rồi trở về ngay. Trên đường đi có các quán ven đường đang dọn quầy, có cả mấy cậu nhóc nhiệt huyết đang chạy băng băng mà đổ mồ hôi trên sân bóng rổ.

Vừa vào tới phòng học, Quý Vân Tiên đã hấp tấp đưa một quyển sổ có vỏ da màu hồng cực mộng mơ cho Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười, sau đó thuận miệng nói: “Sao hôm nay toàn nhận được đồ màu hồng thế này.”

Quý Vân Tiên xoay quyển sổ nhỏ trong tay: “Sao cơ, Trầm ca tặng đồ gì cho mày rồi?”

Giang Nhiễm móc điện thoại mới ra, sau đó lấy sách bài tập che đi và cho Quý Vân Tiên xem.

“Anh ấy mua điện thoại cho tao.”

“Ôi! Đây là mẫu mới nhất gần đây mà! Siêu ngầu luôn ấy! Trầm ca đối tốt với mày thật, vui không?”

Giang Nhiễm vuốt vuốt điện thoại bóng loáng rồi gật đầu: “Vui, nhưng mà quý quá.”

“Không sao, một người nam thật tình với mày thì sẽ chấp nhận trả giá, chỉ cần mày cũng trân quý phần tình cảm này thì không có gì phải ngại hết.” Quý Vân Tiên lại gần rồi hỏi: “Thế Trầm ca đã tỏ tình với mày chưa?”

Giang Nhiễm dùng một tay chống cằm rồi nhìn về phía cửa sổ: “Chưa.”

“Cơ hội tốt như thế mà vẫn chưa... Để tao đi bảo Gia Khải.”

“Đừng!” Giang Nhiễm nói: “Cứ để từ từ đi. Nếu anh ấy thích tao sẽ cho tao biết thôi. Bây giờ cũng rất tốt mà, rất vui vẻ.”

Đúng là nụ hôn kia khiến cô cảm thấy anh nên nói gì đó, nhưng có chút ngôn ngữ và cảm giác chỉ có hai bọn họ hiểu được và cũng hưởng thụ từ đó. Cô có thể cảm nhận được tiết tấu của Dương Kế Trầm, anh không vội chút nào.

Quá vội vã có lẽ sẽ trở nên không chân thành, bọn họ vẫn cần thời gian để hiểu rõ lẫn nhau.

Cây ngọc lan ngoài cửa sổ tỏa ra những tán lá xanh rộng đầy duyên dáng mà yêu kiều, trong không khí ấm áp cũng tràn ngập hương hoa dại và cỏ xanh.

Giang Nhiễm nghĩ có lẽ đây chính là Xuân, là một mùa Xuân đúng nghĩa của cô.

...

Sau khi Giang Nhiễm đi, Dương Kế Trầm cũng ngủ một giấc tới 3 giờ chiều. Lúc này đầu anh rối thành ổ gà, vậy mà cậu nhân viên lại vui vẻ cười nói: “Ông chủ, tạo hình này của anh đủ đẹp trai đấy!”

Dương Kế Trầm gỡ tóc mấy lần rồi lười biếng ngồi trên sofa, sau đó châm thuốc lên theo thói quen. Bây giờ trong tiệm không có ai, sẽ không sao hết.

Nhưng anh vừa đưa điếu thuốc lên miệng thì cửa bị đẩy ra, chuông cũng vang lên ba lần.

Dương Kế Trầm bị bóng người này trùm lên, anh che thuốc để châm lửa, sau đó rít một hơi nhưng cũng không ngược mắt mà đã hỏi: “Sao huấn luyện viên Trịnh lại đến đây?”

Trịnh Phong mặc bộ vest màu đen, bên trong là áo phộc màu hồng nhạt rất có tinh thần và khí phách. Ai không biết còn nghĩ ông là người làm ăn, chứ đâu giống một huấn luyện viên.

Trịnh Phong ngồi xuống đầu bên kia của sofa rồi nói thẳng: “Tới tìm cậu.”

Dương Kế Trầm quăng bật lửa lên bàn trà, lớp vỏ nhựa kia va với mặt kính cũng phát ra tiếng vang.

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên: “Muốn uống gì không?”

“Gì cũng được.”

Dương Kế Trầm nói: “Tiểu Tôn, hai cốc Caramel Latte.”

“Vâng.”

Trịnh Phong đánh giá tiệm này một chút rồi nói: “Người trong giới đều nói cậu muốn rút khỏi nghiệp đua rồi định kinh doanh, là thế này phải không?”

Dương Kế Trầm gãi lông mày rồi nhàn tản nói: “Người khác nói r*m thơm ông cũng thấy thơm?”

Trịnh Phong: “Nói cách khác là vì cô bạn gái nhỏ kia?”

Dương Kế Trầm không che không đậy: “Đúng thì thế nào?”

“Không thể nào cả, chỉ tò mò rồi cuộc là cô gái thế nào mới khiến cậu phí nhiều tâm tư như thế. Đúng là khó có được, nghe Phùng Kiều nói kia là một cô bé mười mấy tuổi?”

Dương Kế Trầm rít vài hơi thuốc rồi híp mắt: “Phải đấy, mới mười mấy tuổi thôi, vẫn còn non, nên ai động vào em ấy tôi lột da người đó. Đúng rồi, vết thương của Lục Tiêu thế nào?”

Trịnh Phong biết anh có ý gì nên cũng không tránh né: “Tình huống là ổn thôi, hôm nay tôi đến cũng là vì chuyện của cậu ta.”

Cà phê đã được bê lên, nhưng cả hai người đều không động đến.

Trịnh Phong nói tiếp: “Tôi nghe nói về việc năm trước rồi nhưng lúc đó quá bận, bây giờ mới có thời gian đến nói câu xin lỗi với cậu. Tôi cũng đã nói chuyện với Lục Tiêu bên kia rồi.”

“Ông có gì mà phải xin lỗi, chính ông nói giải quyết ngầm, mà đội viên cũng nghe huấn luyện viên đi giải quyết ngầm, chỉ là cách thức rất ngu xuẩn mà thôi.”

“Dương Kế Trầm, tôi cũng nói thật thế này, mấy năm trước tôi vẫn luôn truy cầu danh lợi, một tay đua xe giỏi với tôi thực sự quá hiếm có và rất đáng ngưỡng mộ, thế nên cậu ta có làm bậy bên ngoài thì tôi cũng nhắm mắt làm ngơ. Nhưng bây giờ tôi thay đổi suy nghĩ rồi, nếu cứ tiếp tục như thế thì cái giới này thành gì nữa, dù sao vẫn là tay đua chuyên nghiệp. Tôi chỉ cho Lục Tiêu bên kia một cơ hội, nếu còn tái phạm nữa, tôi cũng không cần cậu ta. Còn nếu cậu vẫn để bụng chuyện năm đó, Trịnh mở tôi đây có thể xin lỗi cậu, chỉ mong cậu suy nghĩ thật kĩ phần vinh dự kia đặc biệt tới mức nào.”

Dương Kế Trầm chỉ vào biển hiệu của tiệm trà sữa: “Tôi định mở đây

chuyên cho tiệm này, có thể về sau sẽ cho ra thị trường. Đây là mục tiêu của tôi, tôi sẽ không đua xe cả đời. Một người có giành được thành tựu cả đời là việc rất ghê gớm, nhưng cuộc sống vẫn còn nhiều lựa chọn hơn thế.”

“VẬY TIN ĐỒN TRONG GIỚI LÀ THẬT ĐÚNG KHÔNG?”

“Xe đua tôi vẫn chơi, nhưng làm đội viên của huấn luyện viên Trịnh thì xin kiếu.” Dương Kế Trầm cười.

Trịnh Phong uống một ngụm cà phê, vị cà phê rất thơm mà đậm, cũng không kém quán cà phê thuần là bao. Ông ấy nhìn giá tiền rồi hỏi: “Cốc này cậu chỉ bán với giá 8 tệ?”

“Giá đồ uống bình dân thôi.”

Trịnh Phong để cốc cà phê xuống rồi cười: “VẬY CHÚC CẬU LÀM ĂN PHÁT ĐẠT, LẦN SAU LẠI ĐẾN TÌM CẬU. NHỜ CẬU GIƠ CAO ĐÁNH KHẼ CHO LỤC TIÊU BÊN KIA.”

Lúc Trịnh Phong đi đến cửa, Dương Kế Trầm nói: “Giơ tay thì miễn đi, nhưng nếu tôi giơ tay đưa chân thì sẽ đánh xuống, mà phần lực đó có lẽ sẽ càng nặng đấy.”

Trịnh Phong còn muốn nói thêm mấy câu nữa, nhưng điện thoại trong túi đã reo lên.

Ông vừa nghe được vài câu thì vẻ mặt đã thay đổi, sau đó tông cửa xông ra ngoài.

Cậu nhân viên hóng chuyện: “Ông chủ, anh còn chơi đua xe cơ à? Là kiểu đua rất nổi tiếng kia hả?”

Dương Kế Trầm dập tắt thuốc rồi gỡ gỡ đầu tóc lộn xộn, sau đó đứng dậy

mà trả lời không cần nghĩ: “Cũng được, thường xuyên giành chức vô địch cuộc thi chính quy thôi.”

Miệng cậu nhân viên há thành trứng ngỗng, một lúc lâu sau cậu ấy mới bình tĩnh lại được, sau đó mới khua chân múa tay: “Ông chủ, em muốn xin chữ kí!”

Hết chương 41.

Bộ: Tớ phải về với lịch sinh hoạt bình thường rồi nên sẽ không có nhiều chương một ngày như trước nữa, nhưng sẽ cố gắng có chương là đăng luôn xD Đợt trước được nghỉ 1 tí nên mới sa đọa được như thế đó =))

Chương 42: CHƯƠNG 42

Trịnh Phong nhìn địa chỉ trong tin nhắn điện thoại của mình, rồi gấp rút chạy đến đó.

Xưởng may Thành Hào.

Rõ ràng từ tiệm trà sữa của Dương Kế Trầm tới đây chỉ mất khoảng một tiếng, nhưng Trịnh Phong không quen nơi này nên lại mất thêm một tiếng nữa. Vào những năm tháng không có dẫn đường trên điện thoại này thì việc tìm đường cũng là một trở ngại.

Xưởng may Thành Hào nằm ở cuối đường Hạnh Hoa, dường như đi lên phía trước nữa cũng không có nhà nào nữa, mà nơi kia lại khuất sau một cây cầu nhỏ. Trịnh Phong không lái xe vào được nên đành phải quay đầu để đi qua một cây cầu khác tới xưởng may Thanh Hào.

Trên đường nhỏ khúc khuỷu vẫn còn đóng cát người ta xây nhà thừa lại, Trịnh Phong dừng xe bên cạnh cửa xưởng. Cánh cửa sắt đang khép hờ, ở giữa là tên của xưởng may. Diện tích của xưởng này không coi là nhỏ nhưng lại rất sâu, phải đi vào khá lâu sau đó mới thấy được đuôi xưởng. Trên nền đất xi măng ở giữa có một chiếc xe hơi, có lẽ là xe của ông chủ.

Mấy công nhân đi qua thấy có người nhìn quanh, lại bắt gặp người kia lái một chiếc xe tốt nên tưởng là bạn của ông chủ hoặc khách hàng, vì thế mới chào hỏi nhiệt tình: “Anh tìm ai à? Có phải tìm ông chủ của chúng tôi không, ông ấy đang ở tầng hai của tòa nhà kia.”

Trịnh Phong mặc âu phục chỉnh tề, ông khách khí nói: “Xin hỏi cô Giang Mi làm việc ở đây à?”

Tuy trên mặt công nhân kia vẫn tươi cười, nhưng ánh mắt lại bắt đầu đánh giá, cuối cùng người đó chỉ vào xưởng bên phải: “Giang Mi ở xưởng thứ ba bên kia.”

“À được, cảm ơn, tôi có thể vào không?”

“Để tôi gọi giúp anh một tiếng.”

“Cảm ơn.”

Nắng tháng Tư sau buổi trưa đã bắt đầu hơi gắt, mặt trời lấp ló giữa tầng mây, Trịnh Phong nhìn trời, nhưng vì quá chói mắt nên phải nhắm mắt lại. Ông run rẩy lấy một bao thuốc từ trong túi ra nhưng bật lửa mấy lần mà không châm được thuốc. Trịnh Phong ngẩn ra mà nhìn thuốc lá kẹp trên đầu ngón tay, sau đó lại nhìn về phía xưởng kia.

Trịnh Phong cũng không nhớ đây đã là năm thứ mấy rồi, có lẽ đã sắp 20 năm rồi.

Ông đưa điếu thuốc lá lên miệng, rồi cố khống chế tay run rẩy mà cuối cùng cũng châm được thuốc.

Rốt cuộc ông cũng nhớ ra, đây đã là năm thứ 18 rồi.

Ông và Giang Mi đã không gặp nhau 18 năm, nhưng tất cả lại như chuyện vừa mới thoáng qua. Trịnh Phong vẫn còn nhớ như in những hình ảnh kia, ông vẫn nhớ rõ vẻ mặt và giọng nói của Giang Mi. Nhưng thực chất trong 18 năm này, cả ông hay Giang Mi đều đã thay đổi rồi.

Lần ở thang máy bệnh viện kia là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm ông gặp lại Giang Mi. Lúc đó có muốn trở tay cũng không kịp, mà việc xảy ra trong chớp mắt ấy vẫn khiến ông nghĩ rằng mình bị hoa mắt. Họ gặp lại ở một thành phố nhỏ xa lạ, chuyện ấy hoang đường và khó tưởng tượng biết bao? Nhưng ông nhớ rõ dáng vẻ và mặt mày của người phụ nữ trong thang máy kia. Đó chính là Giang Mi.

Đến bây giờ là hơn 2 tháng, ông cũng đã phải người tìm kiếm hơn hai tháng rồi, nhưng cái tên Giang Mi này quá phổ biến, ở thành phố này cũng là vừa năm đã được một bó to. Mà ở bệnh viện kia càng không có ghi chép gì có liên quan tới Giang Mi.

Trịnh Phong thực sự không còn cách nào khác, vì thế ông vừa phải chờ tin vừa phải phái người canh chừng ở bệnh viện. Dù đây là mò kim đáy biển nhưng cuối cùng cũng đã mò được một lần.

Ngày đó Trịnh Phong đang tiếp một ông chủ đánh gôn thì nhận được điện thoại nói Giang Mi đang ở bệnh viện. Bên kia nói bà mới từ bên ngoài đến, thế là Trịnh Phong chào hỏi rồi tới đó ngay. Khi ấy chỉ cách xa chưa quá 20 phút, nhưng 20 phút ấy lại khiến ông sốt ruột đến mức muốn đập cả tay lái. Rồi sau khi đến nơi cũng chưa kịp thở hơi nào mà đã chạy ngay về khu nội trú của bệnh viện.

Trương Huy canh ở cổng khu nội trú rồi ấp a ấp úng mà cản Trịnh Phong.

Trịnh Phong nóng tính quát: “Cậu muốn nói gì thì nói luôn đi!”

Bảo vệ bên kia chỉ vào ông: “Anh này, anh yên lặng một chút.”

Trương Huy thở dài nói: “Chị dâu vừa đi ra, còn đỡ một bà cụ nữa. Bên cạnh chị ấy là một người đàn ông trung niên, hai người cười cười nói nói,

hình như là người một nhà.”

Lúc đầu Trịnh Phong đổ mồ hôi cả người vì nóng, nhưng khoảnh khắc ấy sau lưng ông lại trở thành mồ hôi lạnh.

Trương Huy nói: “Nhưng cũng không chắc là vậy. Người còn chưa đi xa đâu, có lẽ là ra cổng bệnh viện đón xe, bây giờ đuổi theo vẫn còn kịp.”

Trịnh Phong vánh vất chạy tới nhưng chỉ thấy được đuôi xe. Ông đưa mắt nhìn Giang Mi ngồi lên chiếc taxi màu vàng, còn người đàn ông kia lại thân thiết đóng cửa giúp bà, sau đó cũng ngồi vào ghế trước. Chiếc xe nghênh ngang rời đi, rồi rất nhanh sau đó đã không thấy bóng dáng.

Dù là ai thấy cảnh ấy cũng sẽ cho là người một nhà.

Cả một khoảng thời gian dài sau đó Trịnh Phong đều ngủ không ngon, giống như có thứ gì đó hút đi sinh mệnh của ông vậy. Có một lần ông đi uống rượu cùng rồi còn say đến mức nói xằng nói bậy với Trương Huy. Mà đây cũng là lần đầu tiên Trương Huy thấy ông như vậy, huấn luyện Trịnh ngày thường nhanh nhạy mà phong độ, rất biết co biết giãn, không nghiện mà cũng không mê rượu. Dù đôi khi người này rất cố chấp, nhưng Trương Huy thấy ông đã thay đổi rất nhiều trong những năm nay rồi, có lẽ là bớt đi một chút khoa trương và ngang tàng của tuổi trẻ. Bây giờ người đã vào tuổi trung niên nên càng mềm tính và dễ nói chuyện hơn, hơn nữa cách nhìn và cách làm việc cũng đã dần khác xưa.

Trịnh Phong rượu vào rồi dễ lên mặt, ông vỗ bàn quán nướng kia rồi nói với Trương Huy: “Năm nay tôi 41, 23 tuổi đã đi đăng kí kết hôn với Giang Mi, 24 tuổi lấy nhau, mà bây giờ đã là bao nhiêu năm rồi? Đã bao năm rồi? Tôi không thể yêu cầu cô ấy không kết hôn, nhưng mà Trương Huy, tôi tìm cô ấy nhiều năm như thế rồi. Cậu không biết đâu, trước kia chúng tôi đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện, khó khăn lắm mới được ở bên nhau. Việc

này ai so ra cũng không bằng! Khi đó... do tôi không ra gì, nhưng sao cô ấy có thể nói đi là đi? Sao không thể chờ tôi...”

Trương Huy thấy ông lau mặt, hốc mắt cũng phấp hờng.

Về sau tỉnh táo lại, Trịnh Phong thấy mình nên đi tìm bà một lần nữa, chỉ cần nói được mấy câu cũng tốt rồi.

Thế là Trịnh Phong lại tìm người nghe ngóng tin tức của Giang Mi lần nữa, tới lúc có tin chính xác là vào hôm nay, cũng là cuộc điện thoại vừa rồi kia.

Nhưng tìm người là chuyện không dễ, nghe ngóng tin tức cũng giống như vậy, chung quy lại thì chỉ biết là ở xưởng may này thôi.

Đây là một xưởng may gia sản. Trịnh Phong nhìn quanh một vòng rồi nghĩ tiền lương tối đa một tháng có lẽ cũng chỉ 2000 tệ. Nhưng nhìn người đàn ông sáng láng hôm nay cũng khá có tiền, có lẽ những năm này bà sống cũng không quá tệ.

Trịnh Phong buông thông mí mắt rồi thở ra một hơi khói thật dài. Lúc ông ngược mắt lên lần nữa thì đã thấy người phụ nữ mặc quần áo lao động màu lam đứng ở cổng. Mái tóc đen của bà được buộc lại, mặt mày thanh tú tuy không còn trẻ trung như 18 năm về trước nhưng vẫn đẹp như vậy. Vẻ thù mị ấy vẫn vẹn nguyên là thế, bởi từ khi sinh ra tới giờ bà vẫn luôn là một mỹ nhân. Trước đây người theo đuổi Giang Mi chen nhau tới vỡ đầu, thế nhưng bà vẫn luôn chọn Trịnh Phong. Mà tới lúc sau cùng bà nói với ông: “Giang Mi tôi mù mắt mới chọn anh. Cũng do trước đây tôi quá cố chấp, nhưng bây giờ nhận ra vẫn chưa muộn. Trịnh Phong, tôi hối hận thật rồi.”

Đến bây giờ nhớ lại những lời kia vẫn luôn thật chua xót.

Giang Mi đứng ở cổng mà nhìn ông với vẻ mặt khó coi tới tận cùng. Bà

không muốn đi tới chỗ ông chút nào, nhưng lại có quá nhiều người đứng sau lưng xem trò vui, mà bà lại chán ghét những lời đồn đại và tám nhảm đó.

Trịnh Phong vừa bước lên một bước, thì bà đã đi thẳng tới nhưng không dừng lại mà vượt qua ông, sau đó lạnh lùng nói: “Anh đi theo tôi.”

Ngày đó Giang Mi đón bà Tôn về thì trông thấy Trịnh Phong, bóng dáng ngây ra trong gương chiếu hậu taxi kia chính là ông.

Bà biết ông sẽ tìm đến, vì thế những ngày này mới ăn không ngon ngủ không yên. Mà việc khiến bà sầu não tới cùng kiệt ấy cuối cùng cũng xảy ra.

Giang Mi đi trước ông, bà nghe được tiếng giày da của Trịnh Phong giẫm trên nền đất xi măng, bóng dáng cao lớn của người đàn ông sau lưng cũng đang đổ nghiêng bên cạnh bà. Cả người Giang Mi đổ mồ hôi, rồi lại không nhận được mà run lên. Đây là run lên vì lửa giận.

Giang Mi dẫn ông đến cửa bên ngoài, nơi có khúc ngoặt vào góc khuất, cạnh đó là ruộng lúa mạch của nhà nông.

Giang Mi khoanh tay mà chưa thềm liếc ông một cái, sau lại đánh mắt nhìn ruộng lúa mạch, môi hơi nhếch lên nhưng không nói gì.

Trịnh Phong ném thuốc đi rồi dùng chân dậm tắt, nhưng trong chốc lát chính ông cũng không biết phải nói gì.

Ông tỉ mỉ đánh giá Giang Mi một lần. Đúng là bọn họ thay đổi cả rồi, cả hai đều già đi, mà những điều trong ánh mắt cũng không còn như trước nữa.

Trịnh Phong hít vào một hơi nhàn nhạt rồi nói: “Về sau em vẫn luôn ở đây à?”

Người này không mở miệng thì vẫn còn ổn, nhưng lời vừa nói ra đã khiến tức giận trong Giang Mi xông thẳng tới đỉnh đầu. Bà không trả lời câu hỏi của ông mà lạnh mặt thấp giọng cả giận: “Anh tới làm gì? Thấy tôi sống vui quá nên cố tình đến tra tấn đúng không? Trịnh Phong, đã 18 năm rồi, không có người chồng trước nào làm thế này hết, không còn nghĩa lý gì đâu.”

Không rõ tại sao Trịnh Phong lại thấy hơi vui mừng, dù sao phản ứng của Giang Mi vẫn tốt hơn nhiều so với vẻ buông bỏ mà bình bình đạm đạm. Dù có là hận thì như vậy tức là bà vẫn nhớ tới ông.

Trịnh Phong: “Anh đến tìm em chỉ vì muốn nói mấy câu thôi. Em nói 18 năm, đúng vậy, đã 18 năm rồi anh mới tìm được em. Tiểu Mi, khi đó...”

“Tôi không muốn nghe thứ gì liên quan đến việc năm đó nữa. Đã qua hết rồi.” Giang Mi cắn răng nói: “Tôi cũng từng nói không muốn tiếp tục gặp anh nữa. Coi như tôi cầu xin anh đi, về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

“Tính em vẫn như vậy, anh chỉ muốn nói rõ vài chuyện với em mà thôi, như vậy anh mới yên lòng được. Đã sống qua nửa đời người rồi, không muốn ôm tiếc nuối mà xuống mồ nữa.”

“Anh cũng vẫn như thế, vẫn luôn ích kỷ như trước! Anh thế nào là chuyện của anh, tôi không cần phải nghe anh nói những chuyện đó làm gì. Tôi chỉ muốn nửa đời sau không gặp lại anh mà thôi.”

“Thật sự hận anh đến mức đó à?”

Giang Mi cố gắng kiềm nén chớp mũi chua xót mà không nói.

Trịnh Phong mềm giọng nói: “Anh biết khi đó là anh không đúng, anh không ra gì. Nhưng mà Tiểu Mi, đến bây giờ anh vẫn không kết hôn, em hiểu không?”

Giang Mi nắm hai tay thành quyền khiến móng tay cắm vào lòng bàn tay. Bà quay mặt đi nhìn nơi khác nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Trịnh Phong thấy cảm xúc của bà hơi hoãn xuống thì mới tiếp: “Nếu em rảnh thì tối mai anh qua đón em đi ăn cơm, có gì chúng ta từ từ nói chuyện. Đây là số điện thoại của anh.”

“Tôi không rảnh.” Giang Mi từ chối mà không cần suy nghĩ: “Trịnh Phong, đừng đến tìm tôi nữa.”

Giang Mi nói xong thì xoay người đi mất. Trịnh Phong không giữ bà lại mà chỉ thở dài một hơi, sau đó nhìn bóng Giang Mi đi vào xưởng. Nói chuyện mấy câu ngắn ngủi mà cũng không dễ dàng chút nào.

Trịnh Phong gửi danh thiệp cho công nhân ở đó để nhờ họ đưa lại cho Giang Mi, sau đó ngồi trong xe một tiếng rồi mới rời đi.

Khuôn mặt của bà, giọng nói của bà lại gợi về mọi những cảnh tượng lúc trước, mà tất cả đều rõ mồn một trước mắt.

Giang Mi là con gái của một gia đình tiên tiến, bà xinh đẹp, dáng vẻ cũng tốt. Bố mẹ Giang Mi từng học qua sách vở nên dạy dỗ bà trở thành một cô con gái ngoan. Nhưng bà không phải kiểu nhả nhận trầm tính, mà lại luôn cong miệng cười tươi. Đôi con người màu nâu nhạt kia luôn ánh lên tia sáng rất có sức sống.

Có điều ai chọc phải bà, bà cũng sẽ nhếch miệng đáp trả lại bằng được. Tính tình Giang Mi cũng hơi tùy hứng và cố chấp, còn khá nóng nảy nữa.

Lúc đó bà đi học ở một trường cấp ba cũ, sau khi tan học sẽ cùng đạp xe qua một con đê với các bạn mình. Mà nữ sinh thường yêu lãng mạn, khi hè tới, họ sẽ ngồi ngắm mặt trời lặn, sau đó trò chuyện về tình yêu được nhắc tới trong sách vở, rồi cũng ước ao gặp được một bạch mã hoàng tử.

Vào năm đó, vừa gặp đã yêu dường như là một chuyện rất phổ biến.

Trịnh Phong và Giang Mi gặp nhau cũng là rung động lòng người như thế. Ông cười mô-tô second-hand sắp hỏng mà đặc ý hưởng thụ gió và tốc độ. Nhưng khi đang đi phía trước nữ sinh đạp xe thì lại đột nhiên phanh gấp, sau đó hai người cùng lăn theo mặt cỏ xuống dưới sườn núi.

Mô-tô lật vài lần rồi vỡ tan thành năm bảy mảnh, xe đạp của Giang Mi cũng nằm ngang trên đường, bánh xe thì vẫn không ngừng xoay tròn.

Trịnh Phong ôm chặt lấy bà, mà lúc dừng lại cả hai đều mặt đỏ tía tai. Lúc này Giang Mi cho ông một cái tát rồi nói: “Lưu manh!”

Trịnh Phong ôm lấy Giang Mi từ phía sau, nhưng tay từ hai bên lại vừa lúc nắm lấy nơi ấy. Mà con gái thời đó vẫn còn bảo thủ, như thế không phải lưu manh thì là gì!

Một cái tát này khiến ông nhớ thương rờn rã một tuần trời. Nhưng Trịnh Phong biết được bà tên Giang Mi, đang học cấp ba ở bên kia, bởi biển tên trên áo của bà có ghi như vậy.

Giang Mi, cái tên này hay đến mức nào chứ.

Trịnh Phong nằm trên giường nhỏ rồi bị muỗi đốt mà ngứa ngứa toàn thân,

thế nhưng lúc này lòng ông còn ngứa ngáy hơn thế nhiều. Mà động lòng rồi chẳng bằng hành động ngay, thế là ngày hôm sau ông đã đến chờ ở cổng trường.

Cứ đến rồi lại đến như vậy, cuối cùng ngày nào ông cũng đón bà tan học. Mùa hè thì ngắm mặt trời lặn trên đê, mùa đông lại ăn khoai lang nướng ven đường.

Giang Mi rất yêu ông, bạn bè xung quanh bà đều biết đến điều ấy. Mỗi khi nhắc đến ông, mặt mày Giang Mi luôn sáng láng, trong mắt cũng chứa đầy ánh sao. Đúng là Trịnh Phong rất anh tuấn, trên người còn có vẻ phong lưu mà nữ sinh dễ cảm mến. Câu nói đàn ông không hư, phụ nữ không yêu quá thực là một chân lý.

Trịnh Phong tốt nghiệp cấp 2 xong thì không học lên nữa. Khi ấy trong nhà nghèo khó nên ông cũng đi làm công từ sớm, sau đó chạy theo lăn lộn với đám bạn bè ngoài xã hội. Đó là một thế giới Giang Mi chưa từng được tiếp xúc, mà khi ấy bà cũng lần đầu được cảm nhận cái gọi là tự do, nhất là khi ông chở bà đi xuyên qua những con hẻm nhỏ trên đường cái.

Cách ăn nói và cử chỉ của Giang Mi đều hào phóng vô cùng, Trịnh Phong cũng chưa từng được tiếp xúc với thế giới của bà. Sự tồn tại của người phụ nữ này giống như thực nữ danh môn với ông vậy, là người mà ông không thể đùa bỡn, cũng là người phải được nâng niu trên lòng bàn tay.

Sau khi quen Giang Mi, Trịnh Phong đã biết thêm rất nhiều chuyện khác nhau.

Mà chuyện kích thích nhất ông từng làm là nhảy cửa sổ vào phòng Giang Mi và nghe bà chơi dương cầm lúc bố mẹ bà vẫn đang ở nhà. Bà có đôi tay đẹp và tinh tế có thể chơi mọi khổ nhạc trên đời.

Giang Mi nói về sau bà muốn trở thành một nghệ sĩ dương cầm vĩ đại, tiếc là không thể ra nước ngoài để đào tạo chuyên sâu vì trong nhà không chi trả nổi.

Trịnh Phong nằm trên giường bà rồi vỗ ngực: “Chuyện đó thì có là gì, về sau anh tạo điều kiện cho em đi.”

Giang Mi vui mừng nói: “Thật ạ?”

“Thật!”

Giang Mi vui mừng cực độ mà chạy tới, sau đó cúi người hôn xuống trán ông. Có điều dù bà lớn gan đến đâu thì mặt đã đỏ bừng, mà đến cả Trịnh Phong cũng lắp bắp không thành lời. Bọn họ chỉ thường nắm tay, thế nhưng số lần nắm tay cũng rất ít, chứ đừng nói đến hôn môi.

Mà đàn ông lại dễ xúc động, thế là ông kéo Giang Mi qua rồi đè bà xuống giường, sau đó nóng nảy hôn lên môi người kia. Một nụ hôn tìm tòi ấy khiến cả hai người đổ mồ hôi, tới lúc mở mắt ra lần nữa thì quần áo của họ đã xốc xếch cả rồi.

Chương 43: CHƯƠNG 43

Sau lần tìm lòng không đặng ấy, Giang Mi mang thai. Ngày còn trẻ, bọn họ không biết về các phương pháp tránh thai. Sau khi biết mình mang thai, Giang Mi khóc cả đêm, còn Trịnh Phong cũng ngủ không ngon.

Nạo thai thì thiếu tiền, mà dùng thuốc chẳng may phát sinh chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Sau một tháng giấu giếm, Giang Mi nôn nghén càng nặng hơn, cả người cũng thường rơi vào trạng thái hết hoảng. Dù là trên lớp hay bất kì lúc nào khác, bà cũng không thể tập trung tinh thần được. Có đôi lúc Giang Mi sờ lên bụng mình rồi nghĩ không quan tâm gì hết là được, cứ sinh đứa bé ra thôi. Thế nhưng về sau sẽ thế nào đây?

Ngày đó Giang Mi ăn cơm tối với bố mẹ nhưng chột không nhin được, cuối cùng nôn ọe ngay tại chỗ. Đây cũng không phải lần đầu tiên bà như thế, hai ông bà cụ lại có kinh nghiệm nên vỗ bàn đứng dậy, sau đó tra hỏi một lúc thì Giang Mi thừa nhận.

Ông Giang nghe xong thì tức phát run, sau đó mạnh tay đánh tới khiến Giang Mi ngã xuống đất. Bà Giang thì cứ khóc mãi, nhưng ngoài miệng vẫn hô ông bớt giận, bớt giận đi.

Đợi tới lúc hai ông bà bình tĩnh lại thì đã quả quyết đưa Giang Mi tới bệnh viện nạo thai, trường học bên kia cũng phải tạm thời bảo lưu một năm.

Trịnh Phong tới trường đợi Giang Mi nhưng các bạn học đều nói bà không tới. Khi tới nhà tìm cũng không có ai, lúc ấy Trịnh Phong bắt đầu luống cuống, sau đó đi loạn trên trần như ruồi mất đầu.

Một tuần sau, Trịnh Phong gặp được bà Giang ở cửa nhà của Giang Mi. Bà Giang chưa từng gặp ông nhưng trực giác lại rất chuẩn, bà vợ lấy cây gậy ven đường rồi đập lên người Trịnh Phong, sau còn vừa khóc vừa hỏi: “Sao cậu lại muốn hại con tôi, nhà họ Giang chúng tôi đả tội gì với cậu? Sao Tiểu Mi lại quen loại người như cậu?”

Trịnh Phong không tránh đi mà quỳ gối ở cửa tùy cho bà Giang đánh.

Bà Giang đánh rồi cũng mất hết sức lực, sau đó bà chống gậy đứng dậy thở hồng hộc, nước mắt cũng rơi đầy mặt.

Trịnh Phong nói: “Dì, cháu và Tiểu Mi yêu nhau thật lòng, cháu muốn cưới em ấy.”

“Cưới nó? Cậu lấy gì để cưới? Nhìn cậu là biết là hạng người thế nào rồi, Tiểu Mi nhà chúng tôi từ nhỏ đã cơm ngon áo đẹp, gả cho cậu rồi nó sẽ sống thế nào? Con bé vốn sẽ lên đại học rồi gặp gỡ một người có văn hóa, có giáo dục như mình, sau đó sinh sống thật vui vẻ! Cậu cút cho tôi! Cút!”

Bà Giang luôn ôn hòa đã hét tới khản giọng.

Trịnh Phong quỳ một ngày một đêm, đến hôm sau bà Giang từ bệnh viện về vẫn thấy ông quỳ ở đó. Bà Giang mềm lòng nên cho Trịnh Phong bát nước uống, Trịnh Phong uống ực ực vài hơi rồi lau miệng cầu xin: “Cho cháu gặp Tiểu Mi một chút được không?”

Bà Giang nhìn Trịnh Phong với vẻ khó hiểu.

Những ngày này ở bệnh viện, ông Giang và Giang Mi đã âm ỉ rất nhiều lần vì Trịnh Phong. Ông Giang cũng phái người hỏi thăm rõ chuyện của Trịnh Phong bên kia. Nhà họ Trịnh một nghèo hai khó, gả đi chính là chịu khổ, có thể nào ông Giang cũng không đồng ý, lại càng không cho Giang Mi qua lại với Trịnh Phong. Thế nhưng Giang Mi quyết tâm phải là người kia, thậm chí còn làm loạn đòi tự sát trong bệnh viện, suýt chút nữa đã xuất huyết nhiều mà mất mạng. Lần âm ỉ này khiến ông Giang khóc sưng mắt, sau đó ông cũng thu lại vẻ cố chấp của mình và không tranh chấp với Giang Mi nữa. Còn Giang Mi nằm trên giường ngày một suy yếu, bà luôn thì thào nói muốn gặp Trịnh Phong, không gặp được sẽ không ăn cơm.

Bà Giang thở dài, khước mắt lại ươn ướt: “Thôi thôi, cậu đứng lên đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện gặp Tiểu Mi, lát nữa gặp thì nhớ khuyên con bé ăn ít cơm. Gặp bố nó đừng nhiều lời, cũng đừng ngang ngược làm gì, có gì thì cứ nhận lấy.”

Trịnh Phong đứng dậy thì ngã về sau một cái, sau đó lại nóng nảy đứng lên hỏi: “Vâng được ạ. Dì, Tiểu Mi thế nào rồi? Không ăn cơm ạ? Sao em ấy lại không ăn cơm được?”

Bà Giang chỉ thở dài chứ không nói nhiều với Trịnh Phong.

Một tuần sau đều là Trịnh Phong chăm sóc bên giường bệnh của Giang Mi. Hai người cười cười nói nói, cơ thể của Giang Mi cũng mau chóng khỏe lên. Lúc này bà Giang cũng đã nghĩ thông, bà nghĩ con mình vui là được rồi, sau đó cũng nói ý này với ông Giang nhưng ông cụ vẫn ngoan cố không chịu. Ông trông thấy Trịnh Phong thì ngứa mắt giống như trông thấy kẻ thù vậy.

Họ cứ giằng co như thế một năm trời, ông Giang tuy một bên nói không chịu nhưng một bên lại để họ tùy ý ra ngoài hẹn hò với nhau.

Một năm này Trịnh Phong gia nhập đội xe ngăm, sau đó cũng đua xe ngăm với những người thân đầy hình xăm kia và thắng được món tiền nho nhỏ. Lúc đầu Giang Mi cũng vui cho Trịnh Phong, còn thấy cuối cùng ông cũng thực hiện được một phần ước mơ của mình. Thế nhưng sau nhiều lần Trịnh Phong bị thương, Giang Mi đau lòng vô cùng, rồi lại mong ông đừng tham gia thi nhiều, cũng đừng dùng mạng sống để đổi lấy tiền nữa. Bà nói không có gì phải vội, rồi từ từ sẽ đến, bà sẽ chờ ông.

Nhưng Trịnh Phong lại cầm tay Giang Mi rồi nói: “Không sao, anh muốn lấy em sớm một chút, mua một ngôi nhà mới, mua một con xe nhỏ cho em, hôn lễ cũng nở mày nở mặt. Anh cũng muốn tiến xa trên con đường này một chút. Tiểu Mi, nếu về sau anh thành tay đua chuyên nghiệp, em nói xem sẽ mở mày mở mặt cỡ nào, người khác cũng sẽ không xem thường em được.”

Giang Mi ôm Trịnh Phong rồi nói ông ngốc.

Nồng tình mật ý như vậy, có ngốc cũng là cam tâm tình nguyện mà ngốc.

Sau đó ông trời mỉm cười với Trịnh Phong, nửa năm đua xe ngăm kia cuối cùng cũng mở ra con đường máu mà được huấn luyện viên chuyên nghiệp chiêu mộ. Một tối đó Trịnh Phong đưa Giang Mi đi ăn cơm ở nhà hàng, đó là bữa tối có ánh nến, có nhẫn, có một bó hoa hồng và một cái hôn.

Bây giờ nhìn lại thì đó là màn cầu hôn vô cùng bình thường, nhưng đặt ở thời ấy thì lại cực xao động và lãng mạn.

Giang Mi không đi học nữa vì muốn gả cho Trịnh Phong, bà phải chăm lo cho gia đình, gia đình của bọn họ.

Ông Giang nghe thấy Giang Mi muốn kết hôn thì giật nhẫn trên tay bà rồi ném ra ngoài cửa sổ, sau đó quát: “Loại chơi bời đó mà con cũng lấy?

Không biết nhìn xem nó là dạng người gì à! Bố nói cho con biết, đời này bố gặp nhiều người rồi, loại người đó sau này chỉ khiến con chịu khổ mà thôi, đạt được chút thành tựu sẽ quên hết tất cả! Bố không đồng ý!”

Giang Mi giận đỏ mắt: “Bố không hiểu gì cả! Bố không biết anh ấy đối tốt với con đến mức nào! Con không cần bố quan tâm!”

Giang Mi ra ngoài tìm nhân, mà lần tìm này là rộng rãi hai ngày trời.

Tới gần cuối năm, Giang Mi nhân dịp bố mẹ ra ngoài thăm người thân mà lấy trộm hộ khẩu và đi đăng kí kết hôn với Trịnh Phong.

Nửa tháng sau ông Giang biết được thì tức tới nổi ho ra máu, bà Giang đành phải an ủi ông: “Ông tùy theo con gái đi, tính nó giống ông, nhận định việc gì rồi sẽ không thay đổi. Cũng đã đăng kí kết hôn rồi, chúng ta có thể làm được gì nữa?”

Buổi hôn lễ nho nhỏ năm ấy không có ông Giang. Ông chờ trong xưởng 4 ngày, sau khi hôn lễ kết thúc hết rồi mới trở về, về rồi còn xé toang hết tất cả các chữ hi.

Trịnh Phong lấy tiền kiếm được mua một căn phòng nhỏ và trang trí bằng màu mà Giang Mi thích, sau còn mua cho bà một bình hoa giả 60 bông. Mỗi sáng Giang Mi sẽ dậy nấu đồ ăn sáng cho Trịnh Phong rồi ban ngày ra ngoài làm việc, tối về chuẩn bị bữa tối. Khi còn yêu đương, bọn họ đã mừng tượng ra cuộc sống như vậy vô số lần. Tới lúc đó đạt thành ước muốn rồi nên cũng hưởng thụ vô cùng.

Nhưng cảm giác mới mẻ luôn không duy trì được bao lâu. Trịnh Phong ngày một bận rộn hơn, Giang Mi biết sau ba tháng ông sẽ có một cuộc thi, mà đây là lần đầu tiên Trịnh Phong thi ở giải chính quy, hơn nữa ông cũng nỗ lực hơn bất kì ai.

Dần dần, sáng ra Giang Mi không gặp được Trịnh Phong nữa, tối đến cũng không chờ được ông, rồi tự bà cũng tìm việc gia công ở xưởng kèn ác-mô-ni-ca.

Mãi cho đến khi thi đấu kết thúc, Trịnh Phong mới được tạm nghỉ. Ngày thi đấu đó, Giang Mi cũng tới xem. Bà vượt qua đám người mà chạy tới chỗ ông như một đứa nhỏ nhưng lại bị bảo an chặn lại. Còn Trịnh Phong cầm cúp đi đến chỗ Giang Mi rồi ôm lấy bà.

Ông nói: “Tiểu Mi, cuối cùng anh cũng thực hiện được ước mơ của mình rồi.”

Bà nói: “Em mừng cho anh, chồng là giỏi nhất!”

Buổi tối ăn mừng hôm đó, cả nhóm người uống rượu nói mò, tất cả đều hi hi ha ha mà uống tới bất tỉnh. Trịnh Phong uống say rồi ôm Giang Mi mà lẩm bẫm ý nghĩ lúc thi đấu và nỗi vui sướng trong lòng.

Giang Mi đỡ Trịnh Phong về nhà và nấu canh giải rượu cho ông.

Rồi cũng không biết tự bao giờ, bọn họ bắt đầu tranh cãi chỉ vì những chuyện vặt vãnh trong sinh hoạt. Ví dụ như Giang Mi mua gạo nhưng không bê nổi, mà Trịnh Phong lại không có ở đó. Rồi ví dụ như đèn trong nhà hỏng, bà ở một mình rất sợ hãi nhưng ông cũng không có ở nhà. Lại ví dụ như mười ngày nửa tháng Trịnh Phong không về nhà.

Giang Mi nghĩ rồi lại nghĩ, sau cũng dần thấy tủi thân. Đây không phải cuộc sống mà bà muốn.

Bà chất vấn ông: “Rốt cuộc anh đang bận cái gì? Em không cần anh kiếm nhiều tiền như thế, đủ dùng là được rồi.”

Trịnh Phong an ủi bà: “Em đừng nghĩ lung tung, anh vẫn luôn bận tập luyện thôi. Lần trước chỉ là một cuộc thi nhỏ, phía sau còn rất nhiều cuộc thi khác. Cái giới này cũng phức tạp hơn anh tưởng nhiều, chuyện phải xử lý càng không ít. Hơn nữa, tiền kiếm thế nào cũng không đủ, về sau chúng ta có con sẽ phải tiêu nhiều hơn. Nhà khác đều là nhà lầu hai tầng, chúng ta cũng phải xây thêm một tầng nữa mới được. Tiểu Mi, anh thực sự rất sợ nghèo, từ nhỏ tới lớn đều sợ nghèo. Em không biết anh có mơ ước trở nên nổi bật hơn người thế nào đâu, cũng là để mấy người họ hàng khinh thường kia mau sáng mắt ra. Em ngoan một chút, nhé?”

Giang Mi hơi xúc động, bà cũng biết mấy chuyện này của nhà họ Trịnh, đúng là Trịnh Phong vẫn luôn không dễ dàng gì.

Giang Mi đành phải thấp giọng nói “vâng”, sau đó Trịnh Phong cũng đặt một nụ hôn lên trán bà. Vì sự an ủi ngắn ngủi này, vô số đêm đen sau đó Giang Mi đều tự nhủ phải học cách thông cảm cho Trịnh Phong. Đàn ông sẽ muốn ra ngoài phấn đấu, ông đang nỗ lực vì ngôi nhà này, cũng là vì bà và vì sau này.

Nhưng có một ngày Giang Mi giặt quần áo cho Trịnh Phong lại thấy trên cổ áo có nửa vết son, rồi còn cả mùi rượu và nước hoa nữa. Lúc ấy mắt Giang Mi tối sầm lại, người cũng ngồi tê liệt trên mặt đất.

Trịnh Phong nghe được tiếng động thì vội vã chạy từ bếp ra. Ông đỡ Giang Mi dậy nhưng lại bị bà hất ra, sau đó còn ném quần áo đến bên chân Trịnh Phong.

“Anh có phụ nữ bên ngoài đúng không?” Hốc mắt bà đã đỏ lên, nhưng giọng vẫn quật cường.

“Em nói linh tinh gì thế? Sao anh lại có người khác được.”

“Thế vết son này phải giải thích thế nào, mùi nước hoa là thế nào?”

Trịnh Phong thở dài rồi nói thật: “Tối hôm qua đi chơi với mấy huấn luyện viên, bọn họ gọi gái nên có một người lao thẳng vào chỗ anh mà hôn loạn. Về sau anh đẩy cô đó ra ngay chứ không đụng vào. Tiểu Mi, đây là chuyện không tránh khỏi.”

Giang Mi cười lạnh, về sau Trịnh Phong thề với trời rồi nói rất nhiều rất nhiều. Thế nhưng Giang Mi phát hiện chỉ mới nửa năm ngắn ngủi thôi, mà bà đã hoàn toàn không nhận ra Trịnh Phong nữa rồi, cũng hoàn toàn không hiểu rõ cuộc sống của ông.

Qua chuyện đó không bao lâu, một tối Giang Mi đang dọn dẹp trong nhà vệ sinh thì điện thoại bàn reo lên, bên bên kia lại là một số máy lạ.

Đầu kia nói: “Chị dâu à, anh Phong uống nhiều quá, chị đến đón được không.”

Giang Mi hỏi địa chỉ rồi chạy đến. Nhưng khi đẩy cửa phòng ra thì bên trong chỉ có hai người, một là Trịnh Phong uống say bất tỉnh, còn một là người phụ nữ được ông ôm vào ngực. Người phụ nữ kia đang cố cởi quần áo của Trịnh Phong, Giang Mi vợ bữa chai rượu mà ném đi mới khiến cô ta giật mình rồi trốn mất.

Trên người Trịnh Phong đầy vẻ phong trần, còn Giang Mi mặt lạnh đờ ông trở về.

Không phải Trịnh Phong không phát hiện được tâm tình của Giang Mi, nhưng ông bỗng nhiên thấy chán cảnh phải giải thích những việc không đâu đó. Trước kia Giang Mi không thường suy nghĩ lung tung, mà bấy giờ về nhà lại đối xử lạnh nhạt với ông như thế. Bà không nói với ông một câu,

Trịnh Phong muốn dỗ Giang Mi nhưng luôn bị sập cửa vào mặt rất nhiều lần. Sau rồi Trịnh Phong bắt đầu không muốn về nhà nữa, cũng càng nhiều lúc ngủ ở phòng của đội xe hơn.

Nhưng sau ông lại nghĩ vì sao lại trở thành thế này.

Thế là hôm sau ông chạy về nhà rồi làm một bàn đồ ăn chờ Giang Mi. Dù bà có phát cáu thế nào, ông cũng sẽ liều mạng ôm lấy, rồi nói một đống những lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần Giang Mi hết giận là tốt rồi.

Đêm này lặn qua lộn lại tới rạng sáng, đã rất lâu rồi bọn họ không làm việc ấy, Trịnh Phong đưa cầm tay Giang Mi rồi nói: “Vợ này, eo em mềm thật đấy.”

Giang Mi đỏ mặt mà không để ý đến ông, sau đó xoay người đi ngủ. Trịnh Phong lại đến gần rồi nói: “Chúng ta đừng tránh thai nữa, sinh một đứa nhé?”

Giang Mi không từ chối, lần này cũng không tránh thai nữa.

Sáng sớm hôm sau, Giang Mi nấu cơm và giặt quần áo cho Trịnh Phong, còn ông thì vẫn ngủ say, điện thoại di động trên bàn kê cũng không nghe thấy. Giang Mi đánh mắt nhìn qua thì thấy một người tên Coco nhắn tin đến: Anh Phong, lúc nào lại tìm em chơi thế?

Giang Mi không ngốc, bà cũng từng xem nhiều phim Hồng Kông, cái tên này là tên của nữ. Giang Mi lại tiếp tục nhìn cái tên đó tới gần người.

Sáng sớm hôm ấy, bọn họ lại tranh cãi thật lớn. Trịnh Phong quát: “Anh chán phải giải thích với em rồi! Hết lần này tới lần khác! Em không tin thì anh còn nói làm gì nữa! Ăn no rồi việc!”

Trịnh Phong sập cửa đi mất.

Giang Mi ngồi trên giường của bọn họ rồi che mặt bật khóc.

Tới cuối năm, Giang Mi gửi tin nhắn báo Trịnh Phong về ăn cơm, tiện thể về thăm bố mẹ bên kia. Dù bọn họ cãi nhau nhưng vẫn phải về thăm bố mẹ, có điều ba ngày liền Trịnh Phong không trả lời bà câu nào.

Giang Mi không còn cách nào khác nên phải tới đội xe của bọn họ. Hỏi ra thì họ nói mấy người Trịnh Phong tới hộp đêm chơi, lòng Giang Mi bất chợt căng thẳng, sau đó cũng trống rỗng mà tới hộp đêm.

Khó lắm Giang Mi mới tới được căn phòng kia, có điều bên trong lại không có Trịnh Phong. Một gã đàn ông uống say sờ mó người phụ nữ bên cạnh rồi nói: “Anh Phong à, anh ấy đi thuê phòng với Tiểu Hồng rồi, ở khách sạn đối diện ấy. Mẹ nó, con ả kia ngực to nhất, đúng là sướng chết anh ấy.”

Giang Mi cố kiềm lại cả người run rẩy mà đi tới khách sạn kia. Sau khi âm ỉ một trận, nhân viên khách sạn không còn cách nào khác là nói số phòng cho Giang Mi.

Bà ấn chuông thì một người phụ nữ quây khăn tắm bước ra mở cửa, trên người cô ta cũng rải rác dấu hôn, trong phòng lại tràn ngập hương vị tình dục. Trịnh Phong thì đang nằm trên giường đó ngủ tới mê mê trầm trầm.

Giang Mi không nói gì mà chỉ xoay người rời đi.

Cũng vào năm này, Giang Mi về nhà mẹ đẻ rồi chỉ nói một câu: “Con định ly hôn với anh ấy.”

Ông Giang biết nguyên nhân thì tức tới phát bệnh tim: “Biết ngay thẳng đó không đáng tin mà, khốn kiếp!”

Sau trận tức ấy, ông Giang qua đời, bà Giang thì như già đi trong chớp mắt. Giang Mi quỳ ba ngày ba đêm trước linh đường: “Do con bất hiếu, do con không nghe lời bố, là con hại chết bố.”

Trịnh Phong về nhà vào mừng 6 Tết, lúc ấy trong nhà đầy bụi bặm như lâu rồi không có ai trở về. Sau khi nhờ người nghe ngóng thì ông biết bố Giang Mi qua đời, đợi tới lúc ông đến thì Giang Mi không mặt không nhạt nói: “Đợi tôi xử lý xong chuyện của bố sẽ đi làm thủ tục ly hôn với anh.”

Trịnh Phong không thể tin được: “Tiểu Mi... Đừng...”

“Anh nói tôi nghi ngờ anh, nhưng anh đã làm gì ở bên ngoài? Ngủ với phụ nữ khác ở khách sạn sướng không? Vui không? Cuối cùng anh cũng đạt được cuộc sống mình mơ ước rồi, không thiếu thứ gì cả, có gái đẹp trái ôm phải ấp, bây giờ anh thành công rồi đấy.”

“Em... Em biết? Tiểu Mi, không phải anh muốn như thế, chỉ là uống say nhất thời hồ đồ, nhất thời xúc động thôi! Anh chỉ có một lần đó!”

Giang Mi nói: “Giang Mi tôi mù mắt mới chọn anh. Cũng do trước đây tôi quá cố chấp, nhưng bây giờ nhận ra cũng không muộn. Trịnh Phong, tôi hối hận thật rồi.”

Bà đóng cửa lại, cũng không cho ông thêm một cơ hội nào nữa.

Việc này cứ được quyết định như thế dù ông có muốn cứu vãn thế nào đi nữa. Lúc ấy còn có việc liên quan đến điểm tích lũy của cuộc thi, Trịnh Phong bận bịu ở cả hai nơi, rồi không làm thế nào để khuyên Giang Mi trở về được. Trong cơn tức giận, ông đã nói câu “tùy em”.

Rất nhanh sau đó Giang Mi cũng thu dọn đồ đạc khỏi căn nhà kia. Đầu

xuân tháng Ba, bọn họ tới cục dân chính làm thủ tục ly hôn. Sau đó Trịnh Phong cũng không rảnh để nán lại mà đã đi thẳng tới trường đua.

Vì chồng qua đời và con gái ly hôn mà bà Giang cũng dần yếu đi. Lúc Giang Mi phát hiện mình mang thai cũng là lúc bà Giang qua đời.

Đứa bé này tới quá đột ngột, Giang Mi lưỡng lự thật lâu mới giữ nó lại.

Lúc ấy Giang Mi không còn lưu luyến bất kì thứ gì ở thành phố đó nữa, vậy là nửa tháng sau một bà một thân một mình rời đi nơi khác, rồi cũng từ đó mà hai người hai nơi.

Khi Trịnh Phong lên đài lĩnh thưởng cũng không còn người ôm lấy nữa, sau đó ông chợt nhận ra thế nào là cô đơn, thế nào là đã để vuột mất.

Tiểu Mi, Tiểu Mi của ông... đã không còn là của ông nữa rồi.

Trịnh Phong lại về nhà họ Giang một chuyến, nhưng hàng xóm nói bà đi rồi, sẽ không trở lại nữa.

Giang Mi sẽ mãi mãi không trở lại.

Trịnh Phong ngồi hút thuốc rất lâu trước cửa nhà bà, tàn thuốc đã chất đầy đất. Ông ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, khi đó mới tốt đẹp làm sao, có sao lại biến thành thế này? Sao ông có thể để bà đi, sao lại làm ra việc khốn kiếp như thế được?

Trịnh Phong lao xe vun vút trên đường cái rồi va chạm với một chiếc xe tải. Lần ấy ông bị tổn thương tới kinh mạch nên khó mà lái mô-tô được nữa.

Người đàn ông dùng một năm để trở thành truyền kỳ đã dừng bước ở đó.

Nhưng ông trời sinh có dã tâm, dù cho không tham gia thi đấu nữa nhưng vẫn như cá gặp nước với nghề này. Năm năm sau Trịnh Phong đã trở thành huấn luyện viên thần thủ tiếng tăm lừng lẫy trong giới, tiếp đến là lập đội xe Vân Phong và nâng đỡ nó trở thành đội xe tài giỏi nhất nhì trong cả nước.

Hết chương 43.

Chương 44: CHƯƠNG 44

Giang Mi bừng tỉnh từ trong giấc mộng, lúc này đã là 2 giờ sáng, bà sờ lên mồ hôi trên trán mà thở gấp từng đợt. Giang Mi có thói quen để lại một ngọn đèn nhỏ trong phòng, ánh sáng yếu ớt ấy chỉ chiếu tới một góc giường. Bà xoay người rồi đắp chăn lên, nhưng ánh mắt lại nhìn thoáng qua tấm danh thiếp trên tủ đầu giường kia.

Danh thiếp kia có mấy chữ Trịnh Phong – đội Vân Phong lấp lánh ánh kim, mà dãy số kia cũng là thứ Giang Mi không thể quen hơn được. 18 năm rồi ông không đổi số điện thoại.

Chóp mũi Giang Mi cay cay, nước mắt từ trong hốc mắt cũng chảy ra. Không bao lâu sau, chiếc gối bên cạnh cũng đã ướt cả.

Giang Mi nhắm mắt lại mà khóc tới nghẹn ngào. Bà vẫn luôn hăm sâu trong vòng xoáy thống khổ kia, mỗi thời khắc đều như chịu đủ loại tra tấn, dù có là thời gian cũng không chữa lành được bất cứ thứ gì.

Cảm xúc và những gì bà từng trải qua là điều mà người khác mãi mãi không thể hiểu được, tất cả những khổ sở đó cũng chỉ có mình bà biết.

Mà Trịnh Phong vừa xuất hiện thì những hồi ức kia lại dâng lên cuồn cuộn như thủy triều, những hồi ức từ ngày mới quen nhau tới lúc mỗi người một ngã. Bà nhớ rõ cả cảm xúc chấn động ngày đầu tiên tới những đau đớn không muốn sống khi kết thúc.

18 năm, Giang Nhiễm 18 tuổi, Giang Mi vẫn không thể nào tha thứ được cho ông. Bà đã không thể dùng bất kì ngôn từ nào để hình dung nỗi hận kia, bởi nó đã ăn nhập vào thật sâu, xoáy chặt tới tận tim. Để rồi tất cả những thứ, những sự kiện liên quan đến ông đều khiến bà thấy ngộp thở.

Hôm sau tấm danh thiếp kia bị Giang Mi vứt vào thùng rác, mà Trịnh Phong có nhờ vả mấy công nhân chuyển lời hộ, nhưng Giang Mi cũng coi như không nghe thấy.

Ông muốn hẹn bà tới nhà hàng trong thành phố ăn bữa cơm, nhưng bình thường Giang Mi phải đi làm nên cũng không đi.

Trong xưởng luôn có mấy người phụ nữ nhiều chuyện, họ bàn tán tới trưa thì cuối cùng vẫn không nhin được mà tới hỏi dò Giang Mi. Nhưng Giang Mi lại bình tĩnh hơn họ nghĩ, bà nói đó chỉ là một người bạn. Có điều mấy người kia sao tin được lời này, sau họ lại nói Giang Mi của được ông chủ lớn.

Trịnh Phong đợi ở nhà hàng từ 4 giờ chiều tới 9 giờ tối. Ông biết bà không đến nhưng vẫn muốn đợi.

Ông muốn nói rõ đầu đuôi chuyện ấy thật rõ ràng. Trịnh Phong biết mình đã sai thật rồi, nhưng tất cả không giống như những gì được phô bày khi ấy, ông càng không muốn tất thảy đều là tiệc nuối như thế.

Đời này ông chỉ yêu một mình Giang Mi, tình cảm hiện tại cũng vẫn nồng cháy như thời mới quen năm ấy. Ông chưa từng thay đổi, chỉ là khi đó còn quá trẻ, ông quá muốn được vẻ vang và trở nên nổi bật, cũng quá muốn để người khác lau mắt mà nhìn. Một khi hoàn cảnh sinh hoạt của một người bắt đầu thay đổi, thì cõi lòng cũng sẽ đổi thay như vậy.

Trịnh Phong ra khỏi nhà hàng rồi đứng hút thuốc ở ven đường. Ông vẫn

muốn đợi thêm một lúc nữa.

Trên đường là những người xe như nước, đây là thành phố Giang Mi đã sống 18 năm, Trịnh Phong bỗng thấy ngay cả không khí cũng thoải mái đến như vậy.

Ông hút được nửa điếu thuốc thì di động reo lên, thế là Trịnh Phong bắt máy.

Trương Huy ở đầu bên kia không nói một mạch khiến ông cau mày: “Cậu nói cho tử tế.”

Trương Huy: “Anh! Chị dâu có một cô con gái 18 tuổi! Anh biết không, đó là con gái của anh và chị dâu! Nhất định là thế!”

Cả người Trịnh Phong bỗng như bị đóng trụ tại chỗ, tay ông cũng ngừng giữa không trung, đầu thuốc lá kẹp trên ngón tay bị gió thổi qua cuốn đi một nửa.

Yết hầu của Trịnh Phong hơi nhúc nhích: “Thật... Thật sao? Cậu hỏi thăm rõ ràng chưa?”

“Chuyện này mà còn là giả được hay sao? Đúng là địa chỉ của chị dâu rồi. Cô bé kia tên là Giang Nhiễm, sinh năm 89, bây giờ đang học lớp 12 ở trường cấp 3 Tinh Quang. Còn có cả ảnh nữa, rất xinh đẹp, đôi mắt giống anh, khuôn mặt lại giống chị dâu! Em gửi MMS (1) cho anh xem!”

(1) MMS: Dịch vụ nhắn tin đa phương tiện (tiếng Anh: Multimedia Messaging Service) là một tiêu chuẩn dành cho các hệ thống nhắn tin trên điện thoại cho phép truyền đi những tin nhắn trong đó có chứa các phần tử đa phương tiện (hình ảnh, âm thanh, phim ảnh, văn bản định dạng) mà không chỉ có ký tự như SMS. Nó được dùng chủ yếu trong mạng điện thoại

di động cùng với những hệ thống nhắn tin khác như SMS, nhắn tin nhanh di động và e-mail di động.

“Được được được! Cậu mau gửi qua cho tôi, gửi hết cả các tư liệu khác qua tin nhắn cho tôi!”

Trịnh Phong dập tắt thuốc rồi vội vã lên xe và lái tới nơi ở của Trương Huy.

Đêm này Trịnh Phong lại uống say, ông nhìn ảnh của Giang Nhiễm mà khóc ròn. Trương Huy biết ông không dễ gì nhưng vẫn an ủi.

Trịnh Phong nói: “Cô ấy phải khổ sở tới cỡ nào đây, còn phải một thân một mình nuôi đứa bé. Khi đó cô ấy không có gì mà lại một mình ra ngoài như thế. A Huy, tôi đúng là không ra gì!”

“Anh, chuyện này không thể chỉ trách mình anh được, anh cũng có nỗi khổ tâm riêng. Ai biết Lão Lưu kia ti tiện rồi giở trò bịp bợm gian trá như thế! Khi đó anh chỉ chặt ba ngón tay của hắn, còn nếu là em thì sẽ đâm ngay một dao, mẹ nó chứ thằng khốn đó!”

Trịnh Phong chỉ vào ảnh rồi nói trong men say: “Con gái của tôi thật giống tôi. Xinh đẹp thế này rồi về sau cũng được con trai xếp hàng theo đuổi như Tiểu Mi thôi. Thành tích học tập cũng tốt nữa, thật thông minh!”

Trương Huy: “Haha, đúng vậy, con gái anh Phong đương nhiên sẽ thông minh xinh đẹp rồi. Anh, anh cố gắng tìm chị dâu rồi nói rõ mọi việc, sau đó tái hôn và đền bù cho hai mẹ con họ đi. Anh đã tìm 18 năm rồi, bây giờ chính là cơ hội trời ban đấy! Anh cũng có thể yên tâm, chị dâu chưa từng tái hôn bao giờ. Em nghĩ có lẽ chị ấy vẫn chưa buông bỏ được anh.”

Những năm ấy không phải kiểu tình cảm cháy xuôi, hồng rồi thì bỏ đi như hiện tại. Khi ấy những cặp đôi làm bạn tới già nhiều không kể hết, cũng có

rất nhiều mối tình đầu là cả đời, thực tình và chấp niệm với một người của bọn họ khi đó khó mà bị dao động được.

.....

Trịnh Phong ngủ một giấc tới hừng đông, tới 10 giờ hơn, ông rửa mặt ăn cơm, rồi xốc lại tinh thần mà tới trường trung học Tinh Quang. Lúc ông tới cũng là lúc chuông báo nghỉ trưa của trường học vang lên.

Trịnh Phong không biết có nên tới phòng học tìm cô không. Ông nghĩ như thế quá là đột ngột, có lẽ sẽ dọa tới con mình nên đành phải đứng chờ ở đối diện trường học. Cửa trường vừa mở, học sinh bên trong đã ùa ra như cá mòi. Tất cả bọn họ đều mặc đồng phục, nữ sinh buộc tóc, nam sinh để đầu húi cua, nom từ xa thật giống nhau như đúc.

Nhưng lúc Giang Nhiễm đi ra theo dòng người, Trịnh Phong chỉ cần nhìn một chút thôi là đã nhìn ra, rồi ánh mắt của ông cũng luôn theo sát cô.

Giang Nhiễm đi dọc đường mà tới tiệm trà sữa, ông ở đường đối diện cũng dần tiến lại gần. Khi thấy cô định chuyển hướng, Trịnh Phong cũng băng qua đường theo.

Giang Nhiễm tiến vào tiệm trà sữa, còn Trịnh Phong đứng đợi ở ngoài. Ông đứng đợi một lúc lâu mà không thấy người đi ra, nên không nhịn được phải đẩy cửa bước vào.

Nhân viên cửa hàng vẫn còn nhớ ông nên nhiệt tình nói: “Huấn luyện viên Trịnh đúng không, đến tìm ông chủ Dương à? Hôm nay anh ấy không có ở đây, mai ông lại đến nhé, hoặc là chiều nay đi.”

Trịnh Phong đảo mắt một vòng mà vẫn không thấy Giang Nhiễm nên càng lạ hơn, chẳng lẽ tiệm này còn ăn thịt người?

Ông hỏi: “Cô bé vừa tiến vào đây đâu rồi? Cô bé có dáng người gầy nhỏ, đôi mắt rất to, lại xinh đẹp kia ấy.”

Nhân viên cửa hàng nghĩ nghĩ rồi chợt nhận ra: “Ông nói Giang Nhiễm phải không? Chị ấy đang ăn cơm ở bên trong, huấn luyện viên Trịnh tìm chị ấy à? Hai người quen biết sao?”

“Ăn cơm? Sao con bé lại...”

“Bà chủ không đến ăn cơm thì ai đến ăn cơm nữa.”

Trịnh Phong mở mắt thật to, rồi còn nghi ngờ tai mình nghe nhầm. Ông nghiêm nghị hỏi: “Bà chủ?”

“Đúng vậy, ông chủ Dương của chúng tôi rất thích chị ấy, còn cưng chiều như bảo bối vậy. Đây chẳng là vì sợ bà chủ ôn thi đại học mệt mỏi nên mời cả đầu bếp của khách sạn năm sao chuyên làm cơm trưa cho chị ấy hay sao. Tiệm trà sữa này cũng mở vì chị ấy đấy.”

Tại Trịnh Phong ong ong ong, ông nhớ tới khuôn mặt bướng bỉnh và khinh cuồng kia của Dương Kế Trầm, sau lại nhớ đến vẻ ngọt ngào, mềm mại của Giang Nhiễm thì thấy thật đau đầu, đau đến hít thở cũng không thông!

Chuyện này là thế nào, cắt không đứt mà nghĩ càng loạn!

Nhân viên cửa hàng nói: “Ông muốn tìm Giang Nhiễm à? Tôi gọi giúp nhé?”

Trịnh Phong xua tay: “Cậu nhóc, đừng nói với con bé là ta tới đây.”

Ông dùng quyền đập đập vào vị trí tim của mình, rồi nhúu mày đi ra khỏi

tiệm trà sữa.

Trịnh Phong đứng hút hết nửa bao thuốc dưới cây ngô đồng, sau đó ho khan đến suýt long phổi ra ngoài. Đầu ông gần như đã quá tải rồi, có thể nào cũng không hiểu nổi vì sao hai người không thể nào lại ở bên nhau.

Nghĩ lại thì Trịnh Phong cũng bắt đầu lo lắng, con gái ông đơn thuần đáng yêu như thế, chẳng may bị lừa thì làm thế nào? Dương Kế Trầm là ai, bên cạnh người này kiểu phụ nữ nào mà không có, nếu chỉ là nhất thời thích mới mẻ thì con gái ông giữ chân người kia kiểu gì đây? Con gái không giữ chân được đàn ông sẽ dễ bị tổn thương, con bé không thể bị ăn hiếp được!

Trịnh Phong thở dài liên tiếp, mẹ nó con gái ông vừa mới 18 tuổi, chỉ vừa mới trưởng thành thôi, vẫn là nửa vị thành niên đang học lớp 12 mà sao Dương Kế Trầm dám xuống tay!

Ông chợt nhớ ra, có lẽ tin đồn về bạn gái nhỏ của Dương Kế Trầm trong giới lúc trước là về Giang Nhiễm rồi. Trịnh Phong vừa nghĩ như thế thì đã xác định được chuyện này đã bắt đầu từ rất sớm.

Trịnh Phong không đoán được Dương Kế Trầm, tuy có thấy người kia có vẻ nghiêm túc nhưng vẫn thực sự nhìn không thấu được.

Ông nghĩ đi nghĩ lại rồi thấy nếu Dương Kế Trầm động lòng thật, thì về sau phải gọi ông một tiếng bố vợ còn gì. Trịnh Phong rít mạnh điếu thuốc cuối, rồi nghĩ thầm phải chinh thắng nhóc này đến nơi đến chốn mới được.

...

Giang Nhiễm vẫn đến chỗ anh ăn trưa như ngày thường, đây cũng có thể nói là một trong những ngày vui vẻ và thoải mái nhất trong khoảng thời gian này.

Gần đây giấc ngủ của Giang Mi không tốt, nên tối đến cô không dám cho anh sang phòng. Lúc làm đề thi mà có anh ở đó, cô cũng chỉ làm được một nửa chứ không thể tập trung tinh thần được.

Những lúc tranh thủ nghỉ giữa trưa trong khoảng thời gian này quả thực là trong đặng mà có ngọt.

Giang Nhiễm cũng không định nghĩa được quan hệ giữa cô và anh là thế nào, nhưng cảm giác này có lẽ còn khiến người ta động lòng và ghi khắc hơn cả khi yêu nhau. Về sau nhớ lại có lẽ cũng sẽ là một khoảng thời gian vô cùng ngọt ngào.

Hôm nay Dương Kế Trầm không có ở đây vì ông chủ đại lý xe hện anh đi xem xe. Hai chiếc xe đó là hàng mới, bán đi rất nhanh, anh quả thực hơi không dứt được nên gửi tin nhắn thoại cho cô rồi đi trước.

Có điều đồ ăn anh đã để sẵn trong phòng cho cô rồi.

Giang Nhiễm đẩy nhẹ cửa vào thì thấy trên giường màu trắng có một cô gái. Cô gái kia nghe được tiếng thì nghiêng người sang, rồi đưa mắt còn uể oải nhìn về phía Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm hơi kinh ngạc: “Chị Chi Hạ?”

Từ Chi Hạ đỡ trán, mặt cô ấy trắng bệch, cả người cũng rất suy yếu.

“Chị bị ốm à?”

“Bị sốt, vừa truyền nước ở bệnh viện xong, sau đó nghe nói A Trầm mở tiệm trà sữa nên đến xem thử. Cậu ấy bảo tôi ngủ ở đây một lát, tôi đau đầu quá nên chớp mắt một chút, cô mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Chị ăn chưa? Chúng ta cùng ăn đi.” Giang Nhiễm bắt đầu mở hộp cơm ra. Bình thường Dương Kế Trầm luôn chuẩn bị hai phần vì thỉnh thoảng có lúc thèm ăn, anh sẽ ăn cùng với cô.

Từ Chi Hạ đứng dậy rồi ngồi xuống bên giường, sau đó cười nhạt: “Không cần, cô ăn đi, cậu ấy chuẩn bị cho cô.”

Giang Nhiễm chia đĩa cho cô ấy: “Không sao, chị bị ốm nên ăn nhiều một chút, nếu không lâu mới khỏi bệnh. Có canh sườn nấu củ cải, chị ăn nhé? Rất thanh đạm.”

Từ Chi Hạ không lên tiếng mà chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô.

Giang Nhiễm không nghe được tiếng trả lời nên xoay người lại nhìn cô ấy. Lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau, Từ Chi Hạ không dao động và cũng không tránh né chút nào.

“Chị ăn nhé?” Giang Nhiễm hỏi.

Từ Chi Hạ lại được hỏi một đấng mà trả lời một nẻo: “Cô với A Trầm đến mức nào rồi?”

Mặt Giang Nhiễm đỏ lên, cô nhỏ giọng nói: “Bọn em không có gì.”

“Người bên cạnh đều biết cậu ấy đang theo dõi cô, chắc hẳn cô cũng biết chuyện đó. Cô có thích cậu ấy không?”

Giang Nhiễm cảm môi như không muốn nói nhiều với cô ấy về vấn đề này.

Từ Chi Hạ nói nhẹ nhàng: “Chúng tôi đều nhìn ra A Trầm thật sự rất thích cô. Từ lần đầu tiên trông thấy, cậu ấy đã đối xử khác biệt với cô rồi. Giang

Nhiễm, cô tin vào vừa gặp đã yêu không? Dù sao thì tôi cũng không tin.”

Giang Nhiễm ngồi bên giường mà bắt đầu ăn cơm: “Em không biết.”

“Cô... có hiểu rõ A Trầm không? Cô thấy cậu ấy thích cô vì cô là cô sao? Giang Nhiễm, nhân lúc chưa hãm sâu thì dứt ra đi.”

Giang Nhiễm dừng tay lại, trong lòng cũng hơi hốt hoảng: “Chị có ý gì?”

Từ Chi Hạ nói: “Cô biết Tết cậu ấy về nhà làm gì không?”

“Anh ấy... đi viếng mộ mẹ.”

“Đúng vậy, đi viếng mộ, nhưng cậu ấy còn đi thăm mẹ của bạn gái trước nữa. Mấy năm qua A Trầm vẫn chi tiền cho người phụ nữ kia ở viện dưỡng lão, mấy năm nhì, ồ... khoảng 4 năm đi. Cậu ấy chỉ chính thức yêu một cô gái vào năm 18 tuổi, tên cô ấy là Lâm Chi Hạ, rất giống tên tôi đúng không? Ngày ấy cũng vì tên giống nên cậu ấy mới để tôi đi theo và chăm sóc cho tôi. Giang Nhiễm, thật ra dáng dấp của cô hơi giống cô ấy, nhất là đôi mắt.” Từ Chi Hạ chậm rãi nói ra, giọng điệu lại hơi trống rỗng.

Giang Nhiễm nhìn Từ Chi Hạ chăm chăm, rồi thoáng chốc hốc mắt cũng dần ẩm ướt. Cô khẽ cắn môi để nhịn lại.

Từ Chi Hạ nói: “Rất khó chịu đúng không? Khi đó tôi cũng chật vật như thế đấy. Không ai sánh bằng cô gái kia hết, vì cô ấy chết rồi. Người sống không tranh nổi với người chết đâu.”

Chương 45: CHƯƠNG 45

Giang Nhiễm đã quên mình đi ra khỏi tiệm trà sữa như thế nào. Nhân viên cửa hàng ở phía sau còn gọi vài tiếng bà chủ, rồi nghĩ thầm sao hôm nay lại ăn nhanh thế.

Từ lúc đi ra ngoài, chân Giang Nhiễm đã mềm nhũn. Ánh nắng sáng loáng chiếu vào người khiến cô đổ mồ hôi toàn thân, lòng bàn tay hơi ướt, trái tim cũng đập liên hồi như có thứ gì đó muốn vỡ tung khỏi lồng ngực. Không khí buổi trưa ngày Xuân có vẻ oi bức, cô đi trên con đường của trường mà lại thấy như hít thở không thông.

Đây là cảm thụ trước nay cô chưa từng có, dù có dùng cụm “long trời lở đất” để hình dung có lẽ cũng không khoa trương chút nào.

Trên mặt đường là bóng nắng pha tạp, dòng người xe vẫn lướt qua như trước, tốp năm tốp ba các học sinh đi tới rồi cười cười nói nói. Tất thảy mọi thứ của mùa xuân đều có sức sống như thế, nhưng Giang Nhiễm lại cảm thấy lúc này còn rét lạnh hơn cả mùa Đông.

Cô đi được vài bước thì chân bắt đầu run hăn lên, vì thế Giang Nhiễm bỗng dừng lại rồi đứng không nhúc nhích. Cơ thể cô vì tâm tình xao động mà hơi run rẩy, đến cả những người đi ngang qua cũng tò mò và dò xét cô vài lần.

Câu nói kia của Từ Chi Hạ cứ lặp đi lặp lại trong đầu Giang Nhiễm, lúc đầu cô không kịp phản ứng, rồi sau khi đại não tiếp nhận thông tin này thì chỉ đưa ra được một kết luận: Anh ấy không thích mày, anh ấy đối xử đặc biệt

với mày chỉ vì một cô gái đã mất, cô gái duy nhất mà anh từng yêu.

Kết luận ấy giống như đá tảng giáng từ trên trời xuống mà lập tức đè sập lên người cô.

Giang Nhiễm mau chóng nhớ lại từng chút từng chút một trong khoảng thời gian này, từ lúc mới quen biết cho tới những ngọt ngào mập mờ lúc này, tất cả đều thật tự nhiên làm sao. Một ngày nào đó anh bỗng xông vào thế giới của cô, rồi một ngày nào đó lại cướp đi trái tim cô. Anh luôn chiếm quyền chủ đạo như thế, lui tiến đều có mức độ, cũng rất thành thạo và điêu luyện. Người bên cạnh đều nói anh đối với cô khác biệt, mà thật lòng thì chính cô cũng thấy như thế. Sự thật chứng minh đúng là cô khác biệt thật, cô rất giống cô ấy sao?

Đôi mắt giống cô ấy sao?

Ồ, trách không được ánh mắt anh nhìn cô vẫn luôn nóng bỏng như thế, trách không được anh từng nói đôi mắt của cô rất xinh đẹp, trách không được từ khi mới bắt đầu anh đã có hứng thú với cô. Cuối cùng thì tất cả những chuyện này đều có lời giải đáp rồi.

Từ Chi Hạ quen Dương Kế Trầm từ năm 18 tuổi, vậy thì cũng chỉ có Từ Chi Hạ biết chuyện Dương Kế Trầm và Lâm Chi Hạ yêu nhau.

Từ Chi Hạ không cha không mẹ xuất thân từ cô nhi viện, cô ấy được một gia đình nhận nuôi nhưng bố mẹ nuôi lại bất hạnh qua đời vì tai nạn giao thông. Họ chỉ để lại một chút tiền, từ mười mấy tuổi cô ấy đã bắt đầu làm công và phiêu bạt, có sở thích kia cũng coi như khác biệt. Cô ấy và Dương Kế Trầm gặp nhau trong một lần đua xe ngầm. Lúc ấy Từ Chi Hạ bị một người phụ nữ của lão đại đánh hội đồng. Mâu thuẫn giữa đàn bà con gái cũng chỉ có vậy, lúc đầu Dương Kế Trầm vốn không quan tâm đến, nhưng cái tên Từ Chi Hạ đã khiến anh dừng lại. Ngay từ đầu anh đã nghe nhầm

thành Lâm Chi Hạ, rồi cuối cùng vẫn đi qua và tiện tay cứu người.

Từ Chi Hạ bị thương rất nghiêm trọng, chính Dương Kế Trầm đã đưa cô ấy tới bệnh viện, tuy chính bản thân anh còn khó bảo toàn. Mỗi ngày cứ bất giác trôi qua như thế, mà ít tiền trên người anh cũng chỉ đủ để dùng cho chính bản thân mình. Bạn bè bên cạnh còn từng trêu chọc anh như thế là anh hùng cứu mỹ nhân, không sợ chị dâu ghen à?

Dương Kế Trầm cảm thấy việc đó cũng không có gì. Anh hiểu rõ nhất tư vị của việc kiếm sống bên ngoài, đến anh còn thấy gian nan thì nói chi đến một cô gái gầy yếu như tờ giấy này. Rất hiếm con gái chơi đua xe, đã vậy tên cô ấy còn tương đối giống Lâm Chi Hạ, âu đó cũng là duyên phận.

Trong khoảng thời gian nằm viện ấy, Từ Chi Hạ chỉ gặp được anh ba lần. Anh không đến mà chỉ tiện tay cứu người vậy thôi, hơn nữa cũng không muốn sau này có liên quan gì với cô ấy nữa. Nhưng Lâm Chi Hạ lại nói cô bé kia đáng thương biết bao, nếu không thì để cô bé đó đi theo chúng ta đi.

Thế là hai người thuê một căn phòng ở gần đó và sắp xếp ổn thỏa cho Từ Chi Hạ. Tới lúc này, Từ Chi Hạ mới biết đến sự tồn tại của Lâm Chi Hạ. Đó là một cô gái hào phóng, yêu cười và có dáng người cao gầy, trẻ tuổi mà xinh đẹp. Cô ấy thích cười cười nói nói với Dương Kế Trầm, lòng dạ cũng thiện lương, và còn đối rất tốt với Từ Chi Hạ. Thế nên, đây là một cô gái cô ấy không sánh bằng.

Từ Chi Hạ không quá thích nói chuyện mà thường chỉ lặng lẽ, cũng giống như phần tình cảm cô ấy dành cho Dương Kế Trầm vậy.

Cứ như vậy hơn một năm, Lâm Chi Hạ định ra nước ngoài du học. Cô ấy đã đưa ra quyết định và cực kì cố chấp với nó. Từ Chi Hạ nghĩ Dương Kế Trầm sẽ giữ người, nhưng anh lại không làm thế. Dương Kế Trầm chỉ nói “được” rồi lại sinh hoạt như bình thường, không lâu sau đó Lâm Chi Hạ

cũng đi.

Lúc Từ Chi Hạ phát hiện anh có gì đó không đúng đã là ba tháng sau. Về sau tính anh càng trở nên táo bạo, thường xuyên uống say bí tỉ, rồi cũng bắt đầu lăn lộn giữa đám phụ nữ. Nhưng đồng thời, anh cũng dần trở nên nổi bật và có chút danh tiếng trong giới.

Anh rất biết che giấu ý nghĩ và cảm xúc của mình. Có điều cô gái tâm đầu ý hợp với mình rời đi, dù thế nào thì trong lòng cũng không thể thoải mái được.

Nhưng không lâu sau đó, hết thủy lại trở về bình thường.

Hơn một năm sau, dường như mọi việc đều êm ả cho tới khi có tin tức gửi về từ nước ngoài: Lâm Chi Hạ gặp tai nạn giao thông rồi bỏ mình, tang lễ được cử hành ở nước ngoài. Dương Kế Trầm tới đó lo hậu sự, sau đó đem tro cốt của cô ấy về nhà mai táng. Mẹ của Lâm Chi Hạ một đêm bạc đầu rồi sốc tới nổi tê liệt toàn thân. Dương Kế Trầm phải lo liệu hết mọi việc, rồi cả mấy ngày liền anh không chợp mắt chút nào.

Đêm hôm đó Dương Kế Trầm uống say, rồi đó cũng là lần đầu tiên Từ Chi Hạ nghe được anh nói ra lời trong lòng.

Anh nói: “18 tuổi anh tan cửa nát nhà, bị người bên ngoài đuổi theo đòi nợ, cũng từng ném qua cơm thừa canh cặn ở thùng rác ven đường, từng bị người ta đánh gãy xương sườn, rồi không chăm sóc được cho mẹ, cuối cùng bà lao lực mà mất. Chi Hạ đã đến bên trong lúc anh bất lực và vô dụng nhất. Cô ấy cũng chỉ là một cô bé con mười mấy tuổi thôi, có thể có tài cán gì đây? Nhưng bên cạnh anh bỗng có thêm một người, lúc ấy cảm giác cũng không còn giống trước kia nữa.”

Đó cũng là lần đầu tiên Từ Chi Hạ cần trọng thổ lộ lòng mình, cô ấy nói:

“Về sau em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Nhưng Dương Kế Trầm không để tâm chút nào mà chỉ cười cười, sau đó tiếp tục uống rượu của mình.

Về sau Từ Chi Hạ chưa từng thấy anh quen thêm bạn gái nào, mà chỉ có một lần yêu đường đường chính chính như vậy mà thôi. Kể cả những cô người mẫu luôn quấn chặt lấy kia cũng không hề lọt được vào tầm mắt anh, người này trông thì như phong lưu là thế nhưng thật ra lại cấm dục vô cùng.

Vì thế ngày đó Từ Chi Hạ chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra Dương Kế Trầm vừa gặp đã có hứng thú với Giang Nhiễm. Mãi cho tới khi bọn họ ngày càng thân mật hơn, đến bây giờ anh còn mở tiệm trà sữa ở gần trường vì Giang Nhiễm, thì Từ Chi Hạ cho là bọn họ đã yêu nhau thật rồi.

Từ Chi Hạ không hiểu Dương Kế Trầm, nhưng lại không tin rằng Lâm Chi Hạ trong lòng anh cứ bị lãng quên như thế.

Cô ấy đã ở bên Dương Kế Trầm nhiều năm như thế nhưng vẫn bị người ta nhanh chân đến trước, tóm lại là không nuốt trôi được cục tức này. Một khi con gái đã ghen lên thì không thể kiềm chế bản thân được. Từ Chi Hạ nghĩ đây không tính là châm ngòi, cô ấy chỉ trần thuật lại sự thật mà thôi.

Từ Chi Hạ chỉ nói chuyện của Dương Kế Trầm và Lâm Chi Hạ với Giang Nhiễm, chứ chưa hề đề cập một câu tới tình cảm của mình.

Trên người Giang Nhiễm luôn mang vẻ bướng bỉnh, cô nhẫn nhịn để không rơi nước mắt, cũng không nói câu nào như chưa từng có chuyện gì từng xảy ra, sau đó chỉ nhìn Từ Chi Hạ vài lần rồi ra ngoài.

Nhưng đều là con gái, sao Từ Chi Hạ có thể không hiểu đây.

Từ Chi Hạ cũng không biết rốt cuộc tâm tình của mình là thế nào, dường như có chút vui mừng nhưng cũng rất khó chịu. Cô ấy làm như vậy để làm gì? Thế nhưng Từ Chi Hạ lại vẫn không nhìn được mà nói cho Giang Nhiễm biết.

Giang Nhiễm hồn bay phách lạc mà về tới phòng học. Lúc này học sinh đều đã đi ăn cơm, trong phòng học chỉ còn lại một hai người, tòa nhà dạy học cũng cực kì an tĩnh. Cô ngồi vào rồi gục đầu xuống bàn học, chỉ để cho người khác thấy phần gáy.

Hơi thở của cô phả xuống bàn học, hai tay vòng lại, rồi chỉ chốc lát sau, trên bàn đã đầy những giọt nước nhỏ. Giang Nhiễm nuốt một hơi và như có nỗi chua xót vọt thẳng lên, ống tay áo của cô cũng mau chóng bị thấm ướt.

Cô bắt đầu thấy ghét mùa Xuân này, trông thì ấm áp là thế nhưng tiết lạnh đầu Xuân lại khiến người ta tê buốt không thôi.

...

Lúc Dương Kế Trầm trở về tiệm trà sữa đã là khoảng 5 giờ chiều. Anh chào hỏi với nhân viên bán hàng rồi đi vào phòng nhỏ. Đồ ăn trên bàn còn chưa mở ra, dường như tất cả như vẫn còn nguyên, duy chỉ có một đôi đũa tách ra được đặt ở bên cạnh.

Anh ra ngoài rồi hỏi: “Trưa nay Tiểu Nhiễm không đến ăn cơm à?”

Nhân viên cửa hàng: “Có tới ạ, không ăn à? Em thấy chị ấy đi vào một lúc rồi ra ngay.”

“Chi Hạ đi lúc nào?”

“Bà chủ đi một lúc thì chị ấy cũng đi.”

Dương Kế Trầm xoay chìa khóa trong tay rồi rũ mắt suy nghĩ, sau đó anh cong môi cười một tiếng. Anh vào phòng rồi vừa ngồi xuống bên giường vừa gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm.

‘Chi Hạ chỉ bị sốt, tôi để cô ấy ngủ lại một chút thôi. Đừng giận, lát nữa tan học dẫn em đi ăn ngon, sau đó đưa em về.’

Dương Kế Trầm đợi tới 6 rưỡi mà vẫn không thấy người, bình thường cũng chỉ hơn 6 rưỡi là đã tan rồi, mà đến cả tin nhắn cô cũng không trả lời chút nào.

Dương Kế Trầm cầm áo khoác rồi ra cửa trường học, anh đợi trái đợi phải một lúc, sau đó gọi điện tới thì cô lại tắt máy.

Anh phóng mô-tô về nhà thì đúng lúc bắt gặp Giang Nhiễm đang đi vào trong. Cô cũng vừa mới về đến trong sân, mà rõ ràng còn nghe được tiếng mô-tô của anh.

Dương Kế Trầm không ngờ cô lại giận đến mức đó, bảo sao Trương Gia Khải luôn nói con gái ghen lên thật đáng sợ.

Giang Nhiễm đi vào nhà rồi đứng chờ người ở đó, sau lưng cô là tiếng mô-tô quen thuộc, anh cũng đang ở đó. Thế nhưng cô bỗng thấy phiền chán tới cực điểm.

Anh vốn không thích cô, vậy mà còn lừa gạt và đùa bỡn cô, rồi cũng vì thế mà anh lần nữa không tỏ tình phải không? Vì chính anh cũng không chắc chắn, còn nụ hôn kia có lẽ là lúc anh kìm lòng không đặt mà nhớ tới Lâm Chi Hạ, rồi chợt không khống chế được nên mới hôn cô. Không phải đàn ông đều là như thế sao, tất cả đều là động vật nửa thân dưới.

Giang Niễm nắm tay thành quyền rồi đi lên lầu.

Nhưng cô làm đề chưa được mấy câu thì cửa sổ bị gõ không ngừng.

Người ở đầu kia nói: “Mở cửa, tôi biết em ở trong.”

Giang Niễm vẫn làm đề tiếp, rồi càng viết thì càng dùng sức, nhưng vì tay đã run lên nên muốn mắt điếc tai ngơ cũng rất khó.

Dương Kế Trầm nói: “Đừng giận tôi, Chi Hạ chỉ bị ốm nên ngủ lại một chút thôi.”

Giang Niễm vừa viết mà hốc mắt cũng vừa đỏ lên, khi nghe được tiếng của anh thì lòng rối bời. Cô vừa giận vừa tức, từng giọt nước mắt to như hạt đậu cũng bắt đầu rơi lộp bộp rơi xuống đề thi, sau đó xóa nhòa cả đáp án.

Giang Niễm lấy khăn giấy rồi cuộn chặt lại, sau đó xé thành hai nửa mà nhét vào lỗ tai.

Dương Kế Trầm bị khóa cửa tới tận cùng.

Đêm đến anh nằm ôm di động lên mạng tìm cách dỗ bạn gái, có người trả lời: Làm đến chết, làm đến mức cô ấy phát khóc, sau đó tự nhiên sẽ nghe lời.

Cái quái gì thế này.

Dương Kế Trầm quăng di động ra và đưa tay hai tay ra sau đầu mà gối lên, sau đó nhìn trần nhà thờ dài. Nhưng lúc sau anh lại không nhịn được mà bật cười, không ngờ bé con này ghen cũng dữ lắm.

Chương 46: CHƯƠNG 46

Sáng sớm hôm sau Giang Nhiễm đã tới trường, ngay cả bác bảo vệ gác cổng vẫn còn díp mắt chưa tỉnh ngủ, mà cô đã cầm đầu chạy vào tòa nhà dạy học rồi, sau đó cả trường lại an tĩnh giống như không có ai vậy.

Đề thi của lớp 12 làm bao nhiêu cũng không hết được, Giang Nhiễm đã làm trước đề thi của cuối tuần này như mọi lần. Giấy nháp đã viết tới tờ thứ ba, thời gian cũng dần trôi đi, rồi trong phòng học đã bắt đầu có có bóng người. Có người sợ hãi nói: “Đại biểu môn, mày cũng liều mạng quá đó?”

Giang Nhiễm cười cười rồi cúi đầu làm bài tiếp.

Về sau chữa đến bộ đề này thì ra một đồng sai lầm lớn nhỏ, mà đó lại là những lỗi sai trước kia cô sẽ không phạm phải.

Giang Nhiễm không ngủ cả đêm, nhưng tinh thần lại rất tỉnh táo. Mắt cô vừa đỏ vừa sưng, mỗi lần thầy cô gọi cô trả lời câu hỏi cũng không nhận được mà nhìn thêm một chút. Sau đó mấy thầy cô cũng không nhận được mà nói thêm vài câu bởi cô lên lớp luôn ngẩn người, rõ ràng là rất mất tập trung.

Tới buổi trưa, các thầy cô giáo đều dồn dập phản ánh lại với thầy chủ nhiệm ở văn phòng. Đây là hạt giống tốt bọn họ muốn gửi tới trường đại học trọng điểm, không rõ gần đây trúng tà gì mà lên lớp luôn mất tập trung, làm bài thì sai rất nhiều, tâm tư đâu còn đặt vào việc học nữa.

Mấy thầy cô lặng lẽ thảo luận rồi hỏi nhau: “Hay là đứa nhỏ này yêu rồi?”

Chủ nhiệm lớp nói: “Không thể nào, Tiểu Nhiễm là học trò ngoan đến mức nào chứ, sao có thể yêu sớm. Để tôi đến nói chuyện với em ấy.”

Vào lúc chăm sóc sức khỏe thị giác buổi chiều, chủ nhiệm lớp tranh thủ gọi cô ra cuối hành lang, mà đôi mắt chằng chịt tia máu kia của Giang Nhiễm cũng khiến chủ nhiệm lớp phải giật mình.

“Tối qua em không ngủ à?”

Giang Nhiễm “Vâng”.

Chủ nhiệm lớp: “Thức đêm học bài không tốt đâu, học cũng phải kết hợp với nghỉ ngơi mới được. Thầy nghe mấy thầy cô giáo khác nói gần đây trạng thái của em không ổn lắm, có phải áp lực lớn quá không?”

Giọng của chủ nhiệm lớp rất ôn hòa, nhưng hốc mắt của Giang Nhiễm đã phẫm hồng. Cô lắc đầu nói “không ạ”.

“Hay là trong nhà có việc gì? Tiểu Nhiễm, bây giờ thầy nói thì nghe có vẻ dễ, nhưng em nhất định phải làm theo. Em nên bỏ lại hết mọi thứ mà tập trung vào học tập đi, chỉ còn lại hai tháng thôi, không có nhiều thời gian nữa đâu, cũng sắp tới hai lần thi thử rồi. Điền bảng nguyện vọng cũng phải quy từ điểm số của hai lần thi thử này mà ra, các em thi tốt sẽ khiến thầy tự hào, các em thi không tốt thì thầy đau lòng. Vì các thầy cô đều là người từng trải nên hiểu rõ xã hội này là thế nào, người tự cường mới là người thật sự giỏi giang. Bất cứ thứ gì có được nhờ người khác cũng không khiến cho em có cảm giác thỏa mãn và kiêu ngạo. Phải trở thành một người ưu tú thì mới biết được những người ưu tú hơn và có thể trở thành một bản thân tốt hơn. Thành công sẽ mang tới tự tôn, mà tự tôn sẽ khiến cho em hạnh phúc.”

Con người của Giang Nhiễm khẽ động, cô nói khẽ: “Em biết rồi ạ.”

Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ vào vai cô: “Tìm thời gian điều chỉnh lại đi nhé.”

Sau tiết này, Quý Vân Tiên chạy tới đưa cốc Ưu Nhạc Mỹ (1) cho cô. Giang Nhiễm ngửi được mùi mới ngẩng đầu lên, sau đó trông thấy trà sữa thì lại nhú mày mà không uống.

(1) Ưu Nhạc Mỹ: một loại trà sữa đóng hộp nổi tiếng của Trung Quốc

Quý Vân Tiên dùng tay huých nhẹ vào người cô rồi nhỏ giọng nói: “Tiểu Nhiễm, có phải mày không vui không? Tao nghe nói trưa mày cũng không ăn cơm, không đến chỗ Trầm ca bên kia à? Có đói không? Mắt cũng hồng hồng thế này, mày... sao thế?”

Giang Nhiễm cố nở nụ cười: “Tao ngủ không ngon thôi, không có khẩu vị nên không muốn ăn, ăn không ngon miệng mà cũng không thấy đói.”

Quý Vân Tiên cũng không hỏi nhiều nữa, cô ấy biết Giang Nhiễm không muốn nói nhiều, bởi lần nào gặp chuyện gì cô cũng sẽ thế này. Bây giờ chuyện gì cô cũng giấu trong lòng, sau đó tự mình nghĩ thông rồi sẽ kể lại cho cô ấy nghe với vẻ nhẹ nhõm.

Kiểu người thế này đôi khi sẽ khiến người ta thấy có khoảng cách, nhưng có khi lại làm người ta đau lòng không thôi.

Quý Vân Tiên giả vờ đã hiểu rồi cười tươi nói: “Thế mày làm bài đi, nhớ uống trà sữa đó, tao về chỗ đây.”

“Ừ.”

Giang Nhiễm không đụng đến cốc trà sữa kia, vị ngọt của nó khiến dạ dày cô thấy khó chịu, nhưng đây là Vân Tiên cho nên cô không thể vứt đi được.

Tan học, Giang Nhiễm định lấy điện thoại ra xem giờ theo thói quen, nhưng khi sờ vào cặp sách trống rỗng thì mới nhớ ra tối qua cô đã tắt máy rồi.

Điện thoại đi động màu hồng kia bị cô cất vào trong hộp điện thoại, thẻ sim cũng được Giang Nhiễm gói vào trong giấy và cất vào ngăn kéo.

Cô không muốn nhìn thấy tin nhắn và điện thoại của anh, không muốn nói chuyện với anh, không muốn nhìn thấy bất kì thứ gì có liên quan đến anh.

Bao gồm con bạch tuộc bự kia, cả nó cũng bị cô buộc thành hình tròn rồi ném vào ngăn tận cùng của tủ.

Cô muốn tới chất vấn anh, nhưng phải dùng thân phận gì để chất vấn đây? Chẳng may anh hơi hột nói đúng vậy đấy, vì giống nên trêu đùa em thôi thì đến cả chút tự tôn cuối cùng cô cũng không giữ được nữa rồi.

Giang Nhiễm ra khỏi tòa nhà dạy học thì vỗ vỗ vào mặt mình mà tự nhủ: “Chuyên tâm học đi.”

Dương Kế Trầm cố tình dậy từ sớm rồi ra giao lộ chờ cô, nhưng chờ tới khi mặt trời lên tới đỉnh lúc 7 giờ mà vẫn không chờ được. Cuối cùng, anh lại chờ được Giang Mi lái xe điện đi làm.

Đây là lần đầu tiên anh chính thức gặp Giang Mi. Đúng là Giang Nhiễm rất giống bà, cả hai mẹ con đều là những người rất xinh đẹp.

Sau đó Dương Kế Trầm tới tiệm trà sữa vào buổi sáng, anh gửi hơn 50 tin nhắn cho cô nhưng đều không được đáp lại. Đâu giống như hai ngày trước, chỉ cần hết giờ học sẽ trả lời anh ngay. Mà anh lại ngại cô đang đi học nên

cũng không dám gọi điện.

Tối giữa trưa, Giang Nhiễm không đến ăn cơm là anh đã hiểu được rồi, bé con này đang cố tình tránh anh.

Dương Kế Trầm ngồi hút thuốc trong tiệm trà sữa, cứ một điếu rồi lại một điếu, không bao lâu thì chỉ còn lại non nửa bao.

Nhân viên cửa hàng thấy Dương Kế Trầm nhăn mày thành chữ xuyên (川), vẻ mặt lại lãnh đạm nên thận trọng khuyên nhủ: “Ông chủ hút ít thôi, hút nhiều một lần như thế không tốt đâu.”

Dương Kế Trầm: “Cậu nghĩ em ấy có thích tôi không?”

“Ai ạ?”

“Giang Nhiễm.”

“Thích chứ, không phải hai người đang yêu nhau rồi à?” Nhân viên cửa hàng không hiểu lắm, rõ ràng ngày nào cũng như ngâm mình trong hồ mật thế mà.

Dương Kế Trầm: “Con gái ghen thì dở thế nào?”

“Sao ông chủ lại hỏi em? Em chưa yêu thì làm sao mà biết được.”

Dương Kế Trầm dập tắt thuốc trong tay rồi lờm cậu ấy một cái, sau đó cầm áo khoác đi ra ngoài.

Nhân viên cửa hàng ở phía sau hô to: “Nếu không được nữa thì cứ cưỡng hôn ấy, trong phim truyền hình đều như thế cả!”

Dương Kế Trầm chờ Giang Nhiễm ở cổng trường, anh dựa vào thân cây với vẻ rảnh rang, con người màu lại đậm bỏ qua những học sinh kia mà rơi vào bóng Giang Nhiễm đang vừa đi vừa vung vẩy tay ở ven đường.

Anh cong khóe miệng cười nhẹ.

Giang Nhiễm cũng trông thấy anh từ phía xa, hai tay cô bỗng cứng đờ, sau đó còn cúi đầu xuống để vờ như không thấy, rồi hòa vào với nhóm người mà nhanh chóng chạy ra khỏi cổng trường học.

Dương Kế Trầm thấy Giang Nhiễm muốn chạy thì túm lấy cô từ phía sau. Anh vừa định mở miệng thì đã thấy hai mắt của cô đỏ bừng, giống như đã khóc vậy.

Ánh mắt của anh hơi nhúc nhích, sau đó lại chột chân chừ.

Giang Nhiễm hất tay anh ra rồi đưa mắt sang nơi khác, sau đó đánh đòn phủ đầu: “Ngày kia em thi thử rồi, anh đừng tìm em.”

Ánh mắt của Dương Kế Trầm hơi trầm lại: “Đừng tìm em? Xác định?”

“Đúng.”

“Vẫn còn giận?”

“Em không giận.”

Dương Kế Trầm: “Tôi và Chi Hạ không có gì, trước kia cũng thế. Hôm qua cô ấy bị sốt, lại vừa mới từ bệnh viện về, hiểu không?”

“Em biết hai người không có gì.” Giang Nhiễm khẽ cắn môi rồi muốn hỏi mà vẫn thôi. Cô nhìn vào hai mắt anh rồi xoay người đi mất.

Dương Kế Trầm đuổi theo: “Tôi đưa em về.”

“Không cần.”

“Em búống bình cái gì?”

“Em đâu có.”

Dương Kế Trầm không có cách nào để giữ Giang Nhiễm lại nên đành phải đi theo lên xe buýt, mà từ đầu tới cuối cô cũng không nói câu nào với anh. Tới cổng Nhị Tà, cô tự đi về phía nhà mình như một đứa bé đang hồn dỗi vậy.

Dương Kế Trầm thở dài, sau đó gọi điện cho Trương Gia Khải để hẹn anh ấy và Từ Chi Hạ đi ăn cơm.

Hai bình rượu một chai bia, một bàn đầy xiên nướng, chợ đêm mùa Xuân cũng náo nhiệt và say lòng người tới vậy.

Dương Kế Trầm chỉ thấy đau đầu, anh biết tính Giang Nhiễm hơi cố chấp và búống bình, nhưng lại không ngờ có thể dữ dội tới mức đó, rõ ràng đã giải thích rồi mà sao cô vẫn còn giận.

Trương Gia Khải nghe xong thì cười ha ha: “Anh theo đuổi thì phải tỏ tình với em ấy chứ sao.”

Không phải Dương Kế Trầm chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng anh và Giang Nhiễm vẫn còn thiếu chút thời gian. Trước nay luôn là anh chủ động, sau lại sợ dọa cô chạy mất nên muốn nương theo tính của cô mà tiến tới từ từ, cũng cố gắng để cô có nhiều kí ức đẹp nhất trong quá trình này. Đồng thời anh cũng muốn xác định tâm ý của cô nữa. Cô thật sự hơi khiến người

ta không đoán ra, trông thì có vẻ mềm mại, dễ nói chuyện và đơn thuần là thế, nhưng thật ra lại là người rất biết giấu tâm sự. Theo đuổi người như thế thì sao có thể vội vàng và nôn nóng được đây.

Cũng là vì cô nên tất thấy mới có thể tiến tới từ từ, mà anh cũng tình nguyện làm như vậy.

Có điều cô nhất định sẽ là người của anh, cũng nhất định sẽ là của anh.

Trương Gia Khải nói: “Con gái thích anh thì mới ghen, nếu không thì sao trước kia không thấy em ấy ghen với Chi Hạ. Chi Hạ, em nói có đúng không?”

Từ Chi Hạ nhấp một hớp bia rồi nói “vâng”.

Cô ấy thấy Dương Kế Trầm vẫn còn suy nghĩ nên nói: “Em thấy tỏ tình có thể chờ sau, Tiểu Nhiễm sắp thi đại học rồi, đừng khiến em ấy phân tâm thì tốt hơn.”

Trương Gia Khải nói: “Đúng vậy, thi đại học xong rồi lại nói. Em nghe Vân Tiên kể thành tích gần đây của Tiểu Nhiễm thật lù rất nhiều, chắc chắn là do phân tâm rồi.”

Mấy ngày sau là có thành tích của hai lần thi thử, Dương Kế Trầm phát hiện anh nên chờ thi đại học xong rồi lại nói thì hơn, trong khoảng thời gian này đúng là Giang Nhiễm đã bị phân tâm quá nhiều.

Giang Nhiễm bị tụt khoảng 10 hạng, tất cả các thầy cô giáo trong tổ đều khiếp sợ, sau đó còn lấy bài thi của cô ra xem đi xem lại vì tưởng là chấm sai.

Dương Kế Trầm cũng nghe Quý Vân Tiên nói ngày đó cô đã khóc tới trưa

trong phòng học.

Tối đến cô tan học, anh lại đi tìm cô một lần nữa, thế nhưng Giang Nhiễm vẫn bướng bỉnh như cũ, vẫn đánh mặt đi chỗ khác, mà đôi mắt lại sừng như bong bóng cá.

Dương Kế Trầm dập đầu thuốc trong tay rồi sờ đầu cô mà nói: “Đợt này tập trung ôn thi đi, nếu thấy đồ ăn ở canteen không ngon thì nói với tôi một tiếng. Tôi có việc thì gõ cửa số phòng tôi, nhé?”

Giang Nhiễm hoảng hốt mất mấy giây bởi giọng điệu của anh thật sự quá dịu dàng, mà khi anh dịu dàng lên thì không một ai có thể chịu thấu.

Cô trông thấy ánh mắt của anh thì chợt bừng tỉnh, sau đó nổi tử thân lại như con sóng lớn nuốt chửng lấy cô. Giang Nhiễm né tránh sự động chạm của anh, sau đó không nói tiếng nào mà đã lên xe buýt.

Dương Kế Trầm cũng không lên cùng nữa, mà chỉ đứng tại chỗ nhìn cô rời đi. Giang Nhiễm đứng ở trước cửa số xe rồi hai người lại chạm mắt khi xe chuyển bánh.

Giang Nhiễm nắm vào tay xịn của xe buýt, rồi từng giọt từng giọt nước mắt cứ rơi xuống liên tiếp.

Cô khiến mình hồng bét mặt rồi.

Hết chương 46.

Lời của tác giả: Chắc ngày kia là về với nhau.

Bạn gái cũ đã mất rất tốt, người đẹp lại lương thiện, thế nên không phải bạn

gái cũ nào cũng là người xấu.

Chương 47: CHƯƠNG 47

Giang Nhiễm đứng ở giao lộ tới lúc trời tối mới trở về. Tất thảy đều rất yên tĩnh, những nhà ở lưng chừng núi lúc này cũng đã lên đèn rồi.

Gần đây Giang Mi tan làm sớm, giờ này phút này bà đã đang bận bịu rửa rau, nấu cơm rồi.

Mỗi ngày người giúp việc chăm sóc bà Tôn cho bà cụ ăn xong sẽ ngồi nghỉ ngơi trong sân, sau đó căn hạt dưa tới gần người. Bà ấy thấy Giang Nhiễm về thì sẽ chào hỏi nhiệt tình, những người ở quê thường hay như vậy, họ rất dễ thân quen. Phụ nữ cũng hay chuyện nên cứ tán gẫu qua qua lại lại như thế, mấy việc trông nom nhà cửa đều mang ra nói một lượt.

Người giúp việc nói: “Con bé về rồi à! Mẹ cháu lại nấu đồ ăn ngon cho cháu đấy! Mẹ cháu hết lòng thế nào chứ, còn từ chức để về chăm lo chuyện ăn chuyện uống cho cháu!” Lúc đầu Giang Nhiễm không để ý lắm, nhưng khi đi tới cửa thì mới chợt nhận ra. Cô quay đầu nhìn về phía người giúp việc kia, đôi mắt sưng đỏ cũng trừng thật lớn.

Từ chức? Giang Mi từ chức? Sao cô lại không biết?

Giang Mi đang tẩy tẩy rửa rửa bên trong nên không nghe được âm thanh bên ngoài. Gần đây Giang Mi cũng hiếm khi nói chuyện với người giúp việc, thỉnh thoảng bà sẽ sang thăm bà Tôn rồi khách sáo nói đùa hai câu. Những người từng gặp đều biết tính bà là vậy, người không biết thì nói bà tỏ vẻ, tự cho là đúng.

Giang Nhiễm hít vào một hơi nhàn nhạt rồi vào nhà.

Giang Mi quay đầu nhìn cô rồi tắt vòi nước, sau đó đưa tay xuống rửa vo gạo: “Thành tích hai lần thi thử thế nào? Đưa bài thi cho mẹ xem một chút.”

Giang Nhiễm đứng im.

Giang Mi đến gần rồi bật đèn ở phòng khách lên, lúc này bà mới thấy đôi mắt của Giang Nhiễm. Giang Mi cau mày hỏi: “Khóc à? Thi không tốt?”

Giang Nhiễm nói khẽ: “Không tốt.”

“Đưa bài thi cho mẹ xem.”

Giang Nhiễm bỏ cặp sách xuống, sau đó lấy quyển đề thi thử và bài thi của bốn môn cho bà xem.

Giang Mi mở ra, đầu tiên là xem điểm rồi chăm chú nhìn đề bài. Thật ra có rất nhiều kiến thức đến bà cũng không hiểu, một số thì đã quên mất, nhưng có thể nào cũng đã từng học cấp 3, bà có thể phân biệt được thế nào là dễ và khó.

Giang Mi bỏ bài thi xuống rồi đưa đôi mắt dài nhỏ nhìn Giang Nhiễm chăm chăm. Vẻ mặt của bà rất bình thản, sau đó lại không nhanh không chậm nói: “Có phải gần đây phân tâm không?”

Giang Nhiễm cúi đầu xuống, tim cô bỗng nảy lên một cái rồi bắt đầu căng thẳng.

Giang Mi nói: “Có phải con bị áp lực vì chuyện lần trước mẹ nhắc đến

không? Tiểu Nhiễm, con không phải để tâm chuyện của người lớn, mẹ có thể tự xử lý được. Con chỉ cần học cho giỏi, thi vào một trường đại học tốt, sau đó thật vui vẻ là được rồi. Mẹ không muốn nói quá nhiều, mẹ biết mà con cũng hiểu, từ nhỏ con đã rất hiểu chuyện rồi, nói nhiều rồi con sẽ buồn. Nhưng có câu này mẹ không thể không nói, bây giờ chỉ còn hai tháng thôi, dù có bất kì chuyện gì cũng không quan trọng bằng thi đại học. Thi đại học xong thì con muốn làm gì mẹ cũng sẽ ủng hộ. Mẹ hi vọng con có tương lai tươi sáng, sinh hoạt về sau được thoải mái một chút. Thế nên từ nhỏ mẹ mới luôn ép thành tích của con, nếu không có bản lĩnh và trình độ thì rất khó lăn lộn trong xã hội này. Không phải tất cả mọi người đều có thể dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, thế giới này càng có nhiều những người bình thường như chúng ta.”

Giang Mi dừng một chút rồi nói: “Con con nhỏ, có một số việc về sau con sẽ hiểu và được trải qua, đừng phí hoài tuổi trẻ mà làm việc lỗ mãng. Tiểu Nhiễm, vì trẻ tuổi nên mới dễ làm ra những chuyện phải hối hận. Con phải tự biết cân nhắc trong lòng, hiểu không?”

Lời nói của Giang Mi có hàm ý, Giang Nhiễm lại càng không dám nhìn bà. Nhịp tim của cô đập rất nhanh, một lát sau Giang Nhiễm mới nói thật nhỏ: “Con sẽ tự điều chỉnh lại.”

Giang Mi nhìn cô rồi cũng không nhiều lời nữa, bà chỉ nói: “Lên cất cặp đi rồi xuống ăn cơm.”

Giang Nhiễm lại không động đậy, cô chần chừ một lát rồi hỏi: “Mọi người nói mẹ từ chức là thật ạ?”

“Từ chức hôm qua.”

“Vì người kia ạ?”

Giang Mi ngậm thừa nhận.

“Ông ấy đến tìm mẹ à? Ông ấy có gây khó dễ cho mẹ không?” Giang Nhiễm lo lắng.

Giang Mi nói: “Không, chỉ là gặp mặt thôi. Mẹ đã nói có thể tự xử lý được rồi, con không phải lo lắng những chuyện đó.”

Giang Nhiễm sao có thể không lo lắng được đây, chẳng trách mấy ngày nay mắt Giang Mi luôn đỏ lên.

Giang Mi định vào phòng bếp, nhưng Giang Nhiễm lại gọi bà lại rồi hỏi một chuyện trước nay chưa từng.

“Mẹ... Ông ấy tìm đến, mẹ thấy vui hay là hận?”

Cả người Giang Mi run lên, rồi trong chốc lát cũng không thể đưa ra câu trả lời được.

Giang Nhiễm: “Ông ấy không phải người xấu, đúng không ạ?”

Dù Giang Nhiễm vẫn cảm thấy ông có lỗi với Giang Mi, hoặc ông là người xấu thật, nhưng cô vẫn sẽ tưởng tượng bố mình là một người chính trực và uy phong. Ông có thể không có gì, nhưng nhất định phải cả người quang minh lỗi lạc. Cô cũng hi vọng chuyện năm đó của bố mẹ chỉ là hiểu lầm, rồi cũng từng rất nhớ rất nhớ. Nhưng về sau lớn lên thì ý nghĩ ấy cũng đã phai nhạt đi nhiều.

Có điều lần này người kia xuất hiện lại quá kinh động lòng người. Giang Nhiễm vừa lo ông đến để ức hiếp Giang Mi, lại vừa hi vọng ông đến để ăn năn. Dù sao nhiều năm như vậy, ông cũng đã nợ Giang Mi quá nhiều.

Thật lâu sau đó, Giang Mi mới trả lời cô: “Định nghĩa của con với người xấu là thế nào? Nếu nói đến cướp bóc, phóng hỏa, giết người thì ông ấy chưa từng. Còn nếu nói chính trực tuyệt đối thì ông ấy không phải. Tiểu Nhiễm, con đừng nghĩ nhiều quá.”

Ánh mắt của Giang Mi lóe lên, trong mắt bà thực sự có quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Giang Nhiễm biết Giang Mi sợ cô sẽ bỏ bà mà đi, cũng sợ cô sẽ hướng đến bố mình. Thế nhưng bà cũng áy náy vì để cô phải lớn lên trong gia đình đơn thân, từ nhỏ đến giờ dù ít dù nhiều cũng phải chịu những ánh mắt khác thường. Những ánh mắt đó rất kì lạ, trong đó không có chế giễu, không có lừa gạt mà lại là đồng tình và đáng thương vô hạn. Thầy cô giáo cũng vậy, mà các bạn học cũng thế, nhưng thật ra cô vốn không cần những cảm xúc ấy.

Cô cũng sống vui vẻ như tất cả những bạn nhỏ khác.

Giang Nhiễm không muốn Giang Mi sầu lo quá nhiều nên cười nói: “Con không nghĩ nhiều, chỉ là luôn tò mò thôi. Nhưng con sẽ không nghĩ nữa, mẹ nói đúng, thi đại học quan trọng hơn.”

...

Kể từ đó về sau, đèn trong phòng của Dương Kế Trầm có thể nào cũng sẽ sáng cả đêm cho tới tận hừng đông. Anh không lại gõ cửa sổ phòng của cô nữa, cũng không tới trường cô, nhưng trong mấy ngày đầu ấy Giang Nhiễm vẫn không tập trung tinh thần như trước được. Lời của Từ Chi Hạ giống như ma chú bao lấy cô vậy, đêm tới tắt đèn rồi, trong lúc yên ắng Giang Nhiễm lại không kiềm được mà chảy nước mắt. Đêm đen luôn phóng đại cảm xúc của người ta, nhất là khi anh lại ở gần cô đến thế.

Đây là một người cô không thể quên được.

Giang Nhiễm cũng muốn không thích anh nữa, nhưng không còn kịp nữa rồi. Anh như đã cắm rễ trong lòng cô, giờ đây bứt ra là sẽ đau ngay được.

Khi đó có ai từng nói, mỗi tình đầu luôn không ra gì, mỗi tình đầu luôn là niềm đau.

Giang Nhiễm trần trọc, rồi cuối cùng cũng nhớ ra đó là chữ ký trên QQ của lớp phó lớp họ.

Những đêm nằm ôm chăn lăn lộn trên giường kia, Giang Nhiễm thậm chí còn tưởng tượng ra tên con của bọn họ. Vì còn rất trẻ nên có quyết tâm và mơ ước khác hẳn người thường. Cô nghĩ cô thích anh, cả đời về sau cũng sẽ chỉ thích một mình anh.

Về sau bọn họ có một căn phòng ấm áp, sau khi tan làm sẽ đi dạo siêu thị mua đồ ăn, sẽ cùng chụp ảnh đi du lịch. Anh sẽ trở thành người đứng đầu, mà cô cũng sẽ cố gắng làm việc mình muốn làm, tranh thủ để trở thành một người xứng đôi với anh.

Có đôi lúc Giang Nhiễm thấy mình rất ngốc, dù có bị đũa bõn trong lòng bàn tay như thế, nhưng vẫn là cô tự làm tự chịu.

Mà cô gái tên Lâm Chi Hạ kia, Giang Nhiễm đã nghĩ tới cái tên này vô số lần, mà chỉ nghĩ thôi đã thấy cái tên này đẹp biết bao. Nghe Từ Chi Hạ miêu tả thì dáng dấp cũng rất xinh đẹp, tính cách còn tốt vô cùng. Cô ấy đã ở bên Dương Kế Trầm trong khoảng thời gian gian nan nhất, liệu có người đàn ông nào có thể quên một người như vậy không?

Nếu như cô ấy không gặp tai nạn giao thông mà qua đời, có phải hai người sẽ gặp lại rồi lại bên nhau lần nữa. Nếu như cô ấy không qua đời, có phải

anh cũng sẽ không mua say và phóng đãng như thế? Nếu như cô ấy không qua đời, liệu về sau bọn họ có chán ghét đối phương, rồi anh sẽ quên đi cô ấy như lẽ thường?

Giang Nhiễm thà rằng cô ấy còn sống.

Từ Chi Hạ nói rất đúng, người sống không tranh nổi với người chết. Cô ấy mãi mãi dừng lại trong dáng vẻ tươi đẹp nhất của mình. Không giống như bọn họ, có lẽ về sau họ sẽ tranh cãi về những chuyện nhỏ nhặt, rồi mất đi cảm giác mới mẻ theo thời gian, cũng sẽ gặp phải đủ chuyện ngoài ý muốn trong cuộc đời.

Mà điều chua xót nhất không phải là có lẽ anh không thích cô, mà là cô mãi mãi không thể trở thành người quan trọng nhất trong lòng anh.

Giang Nhiễm khóc cả một tuần trời, sau đó ngực cũng như bị dây thừng ghim hay đá chặn lấy, để rồi mỗi khi nghẹn ngào là ngực sẽ nhói đau.

Quý Vân Tiên cũng không biết phải an ủi cô thế nào, cô ấy nghĩ là Giang Nhiễm vẫn còn buồn vì chuyện thành tích.

Mà Giang Nhiễm phát hiện ra Dương Kế Trầm vẫn chưa hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của cô. Ví dụ như anh sẽ nhờ Quý Vân Tiên giả vờ mang cơm đi rồi bảo cô ăn, ví dụ như anh sẽ luôn đứng từ xa mỗi lần cô bước lên xe buýt, lại ví dụ như anh sẽ vô tình đi ngang qua song cửa mỗi lần có tiết thể dục, hoặc có học sinh gọi trà sữa anh cũng sẽ tự mình đưa tới.

Cô không muốn lại thích anh, nhưng luôn không nhận được mà kiếm tìm bóng dáng của anh.

...

Mấy ngày sau Trịnh Phong lại đến xưởng Giang Mi làm việc, nhưng được cho biết là Giang Mi đã từ chức.

Ông biết bà sẽ bỏ đi.

Trịnh Phong bỏ ra mấy ngày để nghĩ thông suốt, dù có thể nào ông cũng phải nói rõ ràng chuyện năm đó. Đây vì Giang Mi, cũng là vì con gái. Ông còn nửa đời người nữa, vẫn còn nhiều thời gian để dây dưa bèn bỉ.

Trịnh Phong lục tung cả công Nhị Tà theo địa chỉ Trương Huy cho, nhưng ở đó ô tô không lái vào được, ông đành phải đi bộ vào.

Phong cảnh nơi này cũng khá đẹp, nhưng dù gì cũng là nông thôn nên phòng ốc cũ kĩ, thiết bị lỗi thời, đường xá lại mấp mô. Xung quanh đây cũng không có bao nhiêu hộ gia đình, thực sự rất quanh quẽ và vắng vẻ.

Trịnh Phong vừa nghĩ tới việc Giang Mi sống ở đây hơn chục năm thì cả người đã thấy khó chịu.

Mười mấy năm qua, ông sống ra sao? Cơm ngon áo đẹp, tiền tiêu như nước. Còn Giang Mi thì thế nào?

Trịnh Phong đi một vòng rồi cũng tìm được số 124, thôn Đồng Tĩnh 1. Đó là một khoảnh sân có ba ngôi nhà, hai nhà lâu nhỏ và một ngôi nhà nhỏ. Ngoài sân có cửa sắt lớn đang khép hờ, ống khói của căn nhà nhỏ kia cũng đang bốc khói.

Trịnh Phong đẩy cửa sắt ra rồi nhìn quanh một vòng, sau đó ông đi tới gõ cửa căn nhà nhỏ kia, nhưng bên trong không có ai đáp lại.

“Xin hỏi có ai không?”

Người giúp việc nghe được tiếng thì thò đầu ra nhìn quanh, khi thấy một người đàn ông mặc âu phục thì tò mò hỏi: “Anh tìm ai?”

“Xin hỏi Giang Mi có ở đây không?”

Người giúp việc hứng thú: “Anh tìm Giang Mi à? Cô ấy ở nhà đối diện.”

Trịnh Phong nhìn theo hướng tay của người này, thì đúng lúc bắt gặp Giang Mi mở cửa và đẩy xe điện ra.

Người giúp việc hô: “Tiểu Mi, người này đến tìm cô!”

Tay Giang Mi run lên một cái khiến xe điện đổ rầm xuống đất, kính chiếu hậu cũng bị gãy lệch sang một bên.

Hết chương 47.

Chương 48: CHƯƠNG 48

Vì có người ngoài ở đây nên Giang Mi không thể gào lên với Trịnh Phong được, bà cũng không muốn để người khác chế giễu, bởi những năm này bà đã mang đến cho Giang Nhiễm đủ loại đòn đại rồi.

Việc ông tìm đến đây cũng là nằm trong dự liệu.

Lần đầu tiên Giang Mi thấy gặp Trịnh Phong ở bệnh viện thì đã biết việc sẽ đến nước này rồi. Trong những năm này, nhiều ít gì bà cũng nghe được những tin tức liên quan tới Trịnh Phong. Ông trở thành nhân vật số một trong giới, ông gây dựng đội xe, mà đội xe cũng đứng đầu trong cả nước. Nhà Trịnh Phong gia tài bạc triệu, mỹ nữ bên người như mây, ông đã trở thành người mà trước đây bản thân từng ao ước.

Điều duy nhất khiến Giang Mi không hiểu là phần chấp nhất đó của Trịnh Phong, bởi ông vẫn liều mạng tìm bà.

Bà cho là ông đã quên từ rất lâu rất lâu rồi.

Trịnh Phong dựng xe điện lên cho Giang Mi, sau đó nhìn vào trong nhà: “Chúng ta vào nhà rồi nói, được không?”

Người giúp việc vừa đứng cạnh cửa nhìn bọn họ vừa cắn hạt dưa, sau đó còn la hét nói: “Tiểu Mi, đây là ai thế? Họ hàng của cô à?”

Giang Mi khẽ cắn môi rồi để ông vào nhà, sau đó đóng cửa “rầm” một cái

khiến tay người giúp việc run lên, hạt dưa đang cầm cũng rơi xuống đất.

Giang Mi không nhịn được mà châm chọc ông: “Trịnh Phong, tôi nợ anh còn không được à?”

Sau khi Trịnh Phong tiến vào cũng đã dò xét xung quanh xong xuôi, dù ở đây đơn sơ nhưng nơi nào cũng tràn ngập ấm áp. Giang Mi luôn là một người phụ nữ tháo vát, bà cũng có những sắp xếp và lý tưởng cho cuộc sống của mình. Trên bàn có bình hoa và hoa khô, khăn trải bàn màu hồng phấn xinh đẹp, trên ghế sofa có gối ôm nhỏ, đèn điện đều được bọc bằng vải hoa chìm màu trắng.

Trịnh Phong trầm mặc, sau đó nhìn về phía Giang Mi mà chậm rãi nói: “Tiểu Mi, anh tới không phải vì chọc giận em. Ngày đó em không đến, anh cũng biết em sẽ không đến. Nhưng Tiểu Mi, đã được gặp lại chính là cơ hội thứ hai ông trời ban cho chúng ta. Dù em không tha thứ cho anh, nhưng có một số việc anh vẫn muốn nói cho rõ. Cho anh chút thời gian được không?”

Giang Mi cười lạnh: “Nghe anh ở đây nói bừa nói bãi à? Rốt cuộc anh muốn gì? Giang Mi tôi kiếp trước đã làm chuyện xấu gì mà lại gặp phải anh!”

“Em hận anh, em hận anh vì chuyện năm đó. Tiểu Mi, anh thừa nhận là mình không tốt, là khi đó anh thay đổi, từ một kẻ nghèo khó không có gì trong tay trở thành người được tôn sùng và vây quanh. Khi ấy cũng vì còn trẻ nên không chống lại được những thay đổi do danh lợi mang tới, rồi tự mình cũng thấy mình không còn như trước nữa, ra ngoài có thể ưỡn ngực thẳng người, nhìn thấy ai cũng sẽ khinh thường. Khí phách và tự cao sẽ khiến một người thay đổi, nhưng anh thật sự không làm việc gì có lỗi với em!”

Giang Mi nghe được câu nói sau cùng thì trừng mắt thật lớn, hô hấp cũng

trở nên gấp rút. Bà không tin nổi mà nói: “Trịnh Phong, anh còn mặt mũi nào nữa không? Việc anh nằm trên giường với người phụ nữ khác không phải lời đồn, mà là Giang Mi tôi chính mắt trông thấy! Anh và người phụ nữ kia ở trong phòng 510 khách sạn Tương Nghi, ngày đó anh mặc áo phông và áo khoác, quần áo còn rơi đầy đất, người phụ nữ kia thì chỉ quây khăn tắm, ngực và cổ đầy dấu hôn. Sao bây giờ lại thành anh không làm việc gì có lỗi với tôi?”

Giang Mi không đợi ông mở miệng đã chỉ vào cửa: “Đời này tôi không muốn gặp nhất chính là anh! Tôi không muốn nghe anh nói hươu nói vượn, cũng không muốn có liên quan gì tới anh nữa! Không có anh, Giang Mi tôi vẫn sống rất tốt.”

Giang Mi thấy ông bất động thì đẩy người đi, thế nhưng Trịnh Phong nhất định không chịu ra ngoài. Đẩy tới đẩy lui, cuối cùng ông đưa tay ra kiểm chế Giang Mi và ôm luôn người vào trong ngực.

Giang Mi chán ghét vô cùng, bà gào lên: “Trịnh Phong! Anh buông tôi ra! Anh có bệnh à!”

Trịnh Phong dùng lực rất lớn, rồi có chết cũng không buông ra.

Ông sốt ruột nói: “Tiểu Mi, em nghe anh nói đã, anh thật sự không làm như vậy! Anh thừa nhận khi đó anh không tốt với em, đã để em đau lòng, rồi cũng là một người chồng thất trách. Nhưng anh thật sự không làm vậy, cho tới giờ anh cũng chưa từng ngủ với người phụ nữ nào khác! Anh thề, đời này anh chỉ có một mình em! Khi đó thường xuyên ra ngoài chơi với bọn họ cũng sẽ gọi gái, nhưng đó là bọn họ, anh không chạm vào mấy cô đó, bọn họ còn giểu là vợ anh quản nghiêm nữa. Lần em thấy đó cũng phải mấy tháng sau anh mới biết được sự thật! Tiểu Mi, anh bị gài bẫy!”

Giang Mi chột cứng đờ.

Trịnh Phong nói: “Sau khi bố mẹ em qua đời, anh đi tìm nhưng em đã bỏ đi rồi. Lúc đó anh bị đâm xe phải nằm viện một tháng, sau đó xuất viện được một tuần mới biết ngọn nguồn chuyện kia. Có cả mấy người mà em không quen, người phụ nữ kia là kẻ bừa bãi, cũng là con gái nhỏ của ông trùm sấm lố, cô ta luôn nghĩ trăm phương nghìn kế để lên giường với anh. Việc em đến tìm cũng là do bọn họ bày mưu, nhưng sao anh lại phát sinh chuyện gì với cô ta được? Một người say tới bất tỉnh thì sao có thể phát sinh quan hệ? Sau khi tỉnh lại, anh cũng nghĩ là sự đã rồi, rồi cũng tránh né vài ngày vì không biết phải đối mặt với em thế nào. Nhưng về sau anh mới biết được, khi đó anh phải nằm viện, cô ta năm lần bảy lượt đến thăm rồi có người lỡ miệng nói ra việc đó. Tiểu Mi, em phải tin anh, dù khi đó anh không ra gì làm em đau lòng, nhưng tình cảm của anh với em chưa bao giờ thay đổi.”

Người đã sống đến cái tuổi này, Trịnh Phong thật sự không thể nói một chữ “yêu” kia thành lời, nên đành phải dùng những từ ngữ khác để thay thế.

Giang Mi nghe tới mơ mơ hồ hồ, một lúc sau bà mới phản ứng lại được, nhưng người lại nổi giận đùng đùng và không ngừng giãy dụa.

“Anh tưởng tôi sẽ tin chuyện ma quỷ của anh chắc? Tôi đã tận mắt trông thấy! Trịnh Phong, anh khốn kiếp! Con mẹ nó, anh cút cho tôi!”

Trịnh Phong ôm càng chặt hơn, về vô lại lúc này lại như thời còn đang theo đuổi bà vậy.

“Phải, anh khốn kiếp! Lúc đó đầu óc anh mẹ nó có bệnh!”

“Đã qua lâu như thế rồi, anh còn muốn làm gì nữa! Coi như tôi cầu xin anh đi, anh buông tha cho tôi không được à!”

“Tiểu Mi, không được... Khó lắm anh mới tìm được em, không được. Em

cho là 18 năm nay anh không kết hôn, không tìm phụ nữ là vì gì? Anh vì về sau gặp lại có thể nói với em những lời kia, cũng vì với anh, không ai có thể sánh bằng em. Tiểu Mi, không ai sánh được với em. Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như thế, dù là ai cũng không sánh bằng.”

“Cái gì mà 18 năm không tìm phụ nữ, anh nghĩ tôi vẫn dễ bị lừa như thời 17, 18 tuổi đó chắc? Anh cút cho tôi!”

“VẬY em muốn anh phải chứng minh thế nào? Anh dẫn em đi gặp bạn bè xung quanh anh, em thử hỏi xem Trịnh Phong này là hạng người gì, hoặc là anh sẽ từ từ chứng minh cho em thấy.”

Giang Mi thấy ông điên rồi, bà cho ông một cái tát tàn nhẫn.

Mặt của Trịnh Phong mau chóng hằn lên vết đỏ, điều này cho thấy Giang Mi đã dùng lực lớn tới mức nào.

Đây là oán hận chất chồng 18 năm của bà.

Trịnh Phong nói: “Em lại đánh thêm hai cái nữa đi.”

Giang Mi giận đến phát run.

Trịnh Phong lại muốn ôm lấy nhưng Giang Mi cảnh giác lùi về phía sau. Bà cảnh cáo ông: “Anh lại chạm vào nữa, tôi chết cho anh xem!”

Bà luôn cố chấp và cực đoan như thế, Trịnh Phong cũng không dám làm gì mà chỉ thận trọng nói: “Em bình tĩnh lại một chút, nghĩ kỹ lời anh nói xem.”

Hai mắt của Giang Mi đã đỏ lên vì giận, nước mắt cũng không gượng gượng được nữa mà rơi xuống.

Trịnh Phong nói: “Từ ngày bắt đầu, anh chưa từng lừa dối em một câu, cũng chưa hề mong mỗi chuyện gì. Nếu như hôm nay Trịnh Phong anh nói láo một lời thì ra đường xe bị xe đâm chết!”

Giang Mi giễu cợt: “Anh có chết hay không thì liên quan gì tới tôi, bây giờ tôi chỉ muốn anh cút ra ngoài ngay thôi!”

“Tiểu Mi, em nghĩ kĩ lại chuyện kia đi. Hôm nay anh đến một là vì nói rõ với em, hai là vì con gái.”

Trán của Giang Mi nảy lên thành thịch, tim cũng như bị siết lại một chút. Trịnh Phong có thể nghe ngóng để đến được đây, thì cũng sẽ biết được về chuyện của Tiểu Nhiễm.

Giang Mi quơ lấy cái chổi bên cạnh rồi đuổi Trịnh Phong đi, đến giờ thì lời đồn đại gì bà cũng không để tâm nữa.

“Anh cút cho tôi! Cút! Con gái cái gì, không có con gái!”

Trịnh Phong cướp lấy chổi của bà: “Em bình tĩnh một chút! Anh không đến để giành con của em, con bé là sinh mạng của em, sao anh có thể làm việc đó được! Chỉ là Tiểu Mi, anh có thể cho con bé đời sống vật chất và sinh hoạt tốt hơn. Nếu em nghĩ thông suốt rồi và thấy không ngại thì hãy cho anh gặp con bé một lần. Tiền học phí và sinh hoạt, của hồi môn sau này của con bé hãy để anh lo, anh có thể cho nó một đời không lo cơm áo. Anh giữ số tiền kia thì có ích gì, con bé là con gái anh, tất cả vốn là của nó. Còn chúng ta, Tiểu Mi, anh muốn theo đuổi em lần nữa!”

Trịnh Phong không đếm xỉa đến cái mặt già này nữa mà căn răng nói ra lời kia.

Giang Mi nghe được những chữ này thì ngẩn người, sau đó càng hoảng

loạn mà luống cuống không thôi.

“Đầu óc anh có bệnh!” Bà nói.

Trịnh Phong thấy bà đã nguôi giận không ít nên cười nói: “Dù sao em cũng không đi làm, ngày mai anh tới đón em đi dạo phố.”

Lúc ông cười lên vẫn anh tuấn như xưa, đàn ông sống an nhàn quả là không già đi chút nào. Đến cả Giang Mi cũng đã có giây phút xuất thần ngẩn ngui.

Trịnh Phong cất chôi cho bà rời rời đi.

Giang Mi ngã ngồi trên sofa, rồi nhìn ấm trà chăm chăm tới ngẩn người, sau cũng cứ ngồi như thế cho tới trưa.

...

Giang Nhiễm phải dùng 10 ngày mới điều chỉnh lại bản thân được. Ngày nào cô cũng đi tuyến 2, ăn nhiều, ngủ muộn, và còn mua thêm năm cuốn tài liệu bổ trợ nữa.

Nhưng cô không cười, cũng không nói chuyện nhiều. Dù học sinh có bận rộn tới đâu thì vẫn tranh thủ lúc rảnh rỗi mà cho mình vui vẻ một chút. Nhưng Giang Nhiễm không hề tham dự vào những câu chuyện trong giờ nghỉ giữa tiết, bàn học trong lớp của cô đã bị chất đầy sách, dưới chân cũng đầy những đề thi. Cô đã tự cách li bản thân mình trong thế giới nhỏ nhỏ này.

Về đến nhà ăn cơm tối xong, Giang Nhiễm sẽ lên làm bài tập. Cô cũng không còn nghe chương trình trên radio kia nữa, mà trong tai nghe sẽ là bài nghe tiếng Anh.

Ô cửa kính hình vuông kia bị cô lấy giá sách chặn lại, bên trên cũng chất đầy sách chứ không lọt ra chút khe hở nào.

Hơn một tháng trôi qua, cô gầy đi tới 5 – 6 cân. Quý Vân Tiên đau lòng vô cùng, rõ ràng mỗi bữa Giang Nhiễm đều ăn hai bát cơm to nhưng lại vẫn gầy đi.

Quý Vân Tiên khuyên cô đừng mệt mỏi quá, nhưng Giang Nhiễm như đã biến thành người khác vậy, cô nói: “Bây giờ không mệt thì về sau sẽ hối hận. Tao không thể dựa vào bất kì ai, chỉ có thể dựa vào bản thân mình, đây cũng là việc tao có thể làm tốt nhất vào lúc này.”

Về phần yêu, yêu có thể mang đến cho cô thứ gì đây? Học tập thật lùi, cảm giác đau khổ, mà dù có ngọt ngào thì cũng đầy lo lắng và đề phòng.

Quý Vân Tiên thấy như sắp không quen cô nữa, Giang Nhiễm điên rồi.

Cô ấy chạy tới tiệm trà sữa tìm Dương Kế Trầm, sau đó liến thoáng kể lại tình hình. Thế nhưng Dương Kế Trầm lại cực kì bình tĩnh, anh tựa vào sofa mà nói: “Như thế mới là em ấy.”

Giang Nhiễm của anh làm gì cũng đều rất cố gắng, đồng thời cũng có thể làm rất tốt.

Giang Nhiễm của anh luôn rất thông minh, rồi cũng sẽ trở thành một người đứng đầu như anh.

Quý Vân Tiên vỗ bàn nói: “Em thấy nó như thế là bị kích thích! Trầm ca! Thi đại học xong anh đừng chọc giận nó nữa, cũng đừng đối tốt với cô gái khác, bạn bè cũng không được! Không phải em nói xấu sau lưng chị Chi Hạ đâu, nhưng chị Chi Hạ xinh đẹp như thế mà vẫn luôn độc thân, rồi còn luôn đi theo anh như thế thì dù là ai cũng sẽ nghĩ quá cả thôi. Tiểu Nhiễm

chưa yêu bao giờ, hồi trước em ép hỏi nó mới thừa nhận là thích anh. Tâm tư của nó mỏng manh mà nhạy cảm lắm, anh phải cho nó cảm giác an toàn mới được!”

Dương Kế Trầm cũng là nửa tháng trước mới nghe được Quý Vân Tiên nói Giang Nhiễm thích mình, còn Giang Nhiễm thì vẫn không biết gì như trước. Quý Vân Tiên theo Trương Gia Khải tới ăn cơm, còn kích động nói đến tìm anh để tính sổ, sau đó lại lỡ miệng nói ra bí mật của Giang Nhiễm.

Dương Kế Trầm vui tới không ngủ cả một đêm, nhưng lại không thể tới nhiều loạn Giang Nhiễm, vì thế anh chỉ có thể chờ đợi.

Dường như Dương Kế Trầm rất chắc chắn, anh không nhanh không chậm nói: “Em lo cho việc học của mình trước đi.”

Quý Vân Tiên: “...”

Về sau Giang Nhiễm không quá để ý đến chuyện của Giang Mi nữa, nhưng cô lại phát hiện ra những thay đổi từ chuyện nhỏ nhặt nhất. Cả người Giang Mi như sống lại vậy, lúc rửa bát sẽ hát hai câu, cũng bắt đầu nghiên cứu thực đơn và còn tô son kẻ mày nữa. Khí sắc của Giang Mi lúc này quả thực như hai người khác biệt, mặt mày hồng hào cũng khiến bà như trẻ ra 10 tuổi.

Giang Nhiễm chưa từng thấy bà vui vẻ như thế bao giờ.

Tới lúc điền bảng nguyện vọng vào tháng Năm, Giang Nhiễm cầm quyển sổ các trường đại học về bàn bạc với Giang Mi. Giang Nhiễm nói: “Nguyện vọng 1 để là Hoa Tây đi ạ.”

Giang Mi suy nghĩ nghiêm túc rồi nói: “Hai lần thi thử lúc trước của con không tốt, chẳng may thi đại học có sơ sẩy thì sao. Có lẽ đại học Hoa Tây

sẽ hơi khó, để đại học Mặc cho chắc ăn đi.”

Giang Nhiễm nhìn bà mà hơi giật mình.

Lúc này thật đúng với câu: Lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển.

Giang Mi nói: “Con muốn học trường nào?”

Giang Nhiễm lật vài tờ giấy trong sổ rồi nói thật nhỏ: “Con muốn cách xa nơi này một chút.”

Ánh mắt của Giang Mi hơi lay động như nhận ra điều gì, bà hỏi: “Thế con thấy có thi được đại học Hoa Tây không?”

“Chắc là được ạ, gần đây con làm đề thi của mấy năm trước rồi, điểm số đều rất ổn định. Chắc là có thể thi đỗ.”

“Vậy thì được, con tự cân nhắc đi.”

Giang Nhiễm điền nguyện vọng 1 là Hoa Tây, tới một nơi cách xa Mặc Thành, cũng là rời xa anh.

Cảm xúc của Giang Nhiễm chưa khi nào giấu được Giang Mi. Dù bà không nói hẳn ra nhưng cũng đã đoán được đại khái, rồi tới khi Trịnh Phong nói thì mới biết đến toàn bộ.

Sau lần Trịnh Phong tới tìm bà kia, ngày sau hôm nào ông cũng đến cả. Lúc đầu Giang Mi còn đóng cửa nhốt ông ở ngoài và rất lạnh nhạt, nhưng Trịnh Phong lại luôn đứng ở cửa, mà còn vừa đứng là đứng luôn tới trưa nữa. Người khác hỏi thì ông nói: “Theo đuổi phụ nữ không tốn ít sức sao được, này thì có tính là gì.”

So với những gì bọn họ từng trải qua, thì điểm ấy có tính là gì.

Giang Mi vờ như không thèm để ý, nhưng thật ra lại đang lén nghe động tĩnh.

Sau khi Trịnh Phong rời đi ngày đó, bà lại tỉnh táo suy nghĩ kỹ những lời ông nói lần nữa. Khi đó có người phụ nữ thích Trịnh Phong phát điên rồi còn bày mấy trò ác ý, có người lại 2 – 3 ngày tới gây sự với bà một lần, mà tất cả đều là mấy trò xiếc trẻ con. Về sau Trịnh Phong phải giải quyết mấy việc đó, nhưng Giang Mi vẫn không yên lòng. Trịnh Phong luôn dễ trêu hoa gheo nguyệt, có rất nhiều phụ nữ thích ông, Giang Mi nhìn nhiều mà cũng thành quen.

Nhưng điều bà không chấp nhận được là ông bắt đầu tiếp nhận những phụ nữ kia, rồi hưởng thụ cảm giác xa hoa trụy lạc.

Không rõ tại sao họ lại bắt đầu bất hòa và tranh cãi trong khoảng thời gian kia, nhưng phương hướng sống của hai người không còn đồng nhất nữa, vì thế cũng bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn. Có lẽ đây là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, một người bất chấp muốn người kia nói yêu mình bao nhiêu, một người lại dần dần mất đi kiên nhẫn khi nói những lời ấy. Cố tình gây sự là thật, hiểu lầm trùng điệp cũng là thật, quá trẻ tuổi, không thể thông cảm cho nhau cũng là thật.

Nếu như ông thật sự làm việc có lỗi với bà, thì sao bây giờ còn tới giải thích, sao bây giờ vẫn còn chưa kết hôn. Ông muốn kiêu phụ nữ gì mà không có, vì sao hết lần này tới lần khác vẫn phải là bà.

Như Trịnh Phong đã nói vậy, bà có thể đi nghe ngóng, nghe ngóng xem rốt cuộc ông đã kết hôn hay chưa, rồi ở bên ngoài là người thế nào.

Nhưng Giang Mi vẫn giận ông đồng ý ly hôn dễ như trở bàn tay, giận cả vì

bố mẹ mình lần lượt qua đời.

Ít nhiều gì ông cũng biết về nỗi khổ trong mười mấy năm này, nhưng dù có thể nào thì ông cũng không đền bù hết được.

Có điều bà biết mình bắt đầu lay động rồi. Bớt đi từng hiểu lầm kia, khi lại thấy ông xuất hiện trước mặt mình lần nữa, với Giang Mi mà nói thì là hận mà cũng là yêu.

Đời này bà cũng chỉ yêu mình ông.

Giang Mi lạnh nhạt ông vài ngày, nhưng Trịnh Phong đứng ở ngoài cửa lại luôn vui vẻ, tinh thần cũng tốt vô cùng. Mấy ngày kế tiếp, hàng xóm đều biết có người đang theo đuổi Giang Mi.

Lại qua mấy ngày nữa, Trịnh Phong chột nhanh mồm nhanh miệng nói mình là bố của Giang Nhiễm.

Lời này truyền tới tai bà Tôn đang ốm liệt giường, sau còn khiến bà cụ giận tới bật dậy từ giường. Bà ấy kéo giày vải của mình rồi dữ dằn đuổi đánh Trịnh Phong, vừa đánh còn vừa mắng: “Đồ hèn nhát nhà anh! Quân khốn kiếp!”

Cảnh này dọa Giang Mi sợ tới mức phải mau chóng mở cửa đi khuyên can, thế là cuối cùng chuyện Trịnh Phong và Giang Mi mới có ít chuyển biến.

Tuy Giang Mi không tươi cười với ông, cũng không nói gì nhiều, nhưng Trịnh Phong lại tự vui tự mừng. Ông giúp bà lau nhà, nấu cơm, rồi còn tiện thể đi thăm quan phòng của Giang Nhiễm.

Trịnh Phong nhìn giá sách kia mà tò mò: “Sao lại che cửa sổ lại? Bỏ ra ánh sáng sẽ tốt hơn mà.”

Giang Mi nói: “Con bé muốn thế nào thì cứ thế đó đi.”

Trịnh Phong đi dạo một vòng rồi ngồi xuống giường nhỏ, sau đó nói: “Khi nào thì cho anh chính thức gặp Tiểu Nhiễm một chút?”

Giang Mi thản nhiên nói: “Nó sắp thi đại học nên không thể lại phân tâm được nữa, trước đó em đã dọa con bé rồi.”

“Có thể phân tâm đến mức nào? Con bé thông minh như thế cơ mà, đã đăng kí trường nào rồi?”

“Con bé muốn học Hoa Tây, em cũng không biết nó có thi đỗ được không, thành tích đợt này thật lùì rất nhiều so với lúc trước.”

Trịnh Phong thấy Giang Mi do dự thì nói: “Em muốn nói gì thì cứ nói, nếu giúp được thì anh sẽ giúp.”

“Không phải.” Giang Mi kéo ghế qua rồi ngồi xuống: “Em nghĩ con bé yêu rồi.”

Trịnh Phong rờ rợn lên một cái.

Giang Mi mau chóng nhận ra điều gì: “Anh biết?”

Trịnh Phong gãi gãi lông mày rồi nói: “Chắc là biết một chút, do hôm đó tình cờ biết được thôi. Em biết thằng nhóc sống ở nhà bên không?”

Giang Mi kinh ngạc: “Anh nói người thuê nhà bên?”

Trịnh Phong gật đầu: “Anh biết thằng nhóc kia, cũng chơi đua xe, kỹ thuật của người này là số một, nhưng tính tình cũng kiêu ngạo bậc nhất. Vì theo

đuổi Tiểu Nhiễm mà còn mở tiệm trà sữa ở gần trường nữa, anh nghĩ cũng có mấy phần là thật tình.”

Giang Mi sụp hẳn xuống, bà suýt chút nữa đã không đứng vững, rồi một chữ cũng không bật ra được nữa.

Trịnh Phong nói: “Có điều anh thấy tình hình lúc này là đang cãi nhau. Không sao, bây giờ cứ để Tiểu Nhiễm ôn thi cho tốt đã.”

Giang Mi day day huyết Thái dương: “Em biết rồi.”

...

Hai ngày thi đại học ấy trời nắng chang chang, nhưng tháng Sáu vốn mưa nhiều, tới chiều của ngày thi thứ hai thì trời đột nhiên đổ mưa lớn, cũng vì thế mà đã dụi mắt đi nhiều.

Tất cả mọi người đứng bên ngoài trường thi phải chờ những 2 tiếng, nhưng không ai chịu rời đi.

Lúc Giang Mi đứng cạnh gốc cây thì trông thấy Dương Kế Trầm trong một đám người, anh đang đứng hút thuốc và cười cười nói nói với mấy người bạn trước một tiệm văn phòng phẩm.

Đây là lần đầu tiên Giang Mi đánh giá Dương Kế Trầm thật kĩ. Dù có là hàng xóm thì họ cũng chưa từng gặp nhau, càng chưa nói đến việc người này chơi đua xe. Giang Mi thật sự rất không thích những người như vậy, rồi cũng không ngờ con gái mình sẽ có dính líu tới họ.

Nói tới bề ngoài thì quả là đáng dấp cao ráo, mặt mũi anh tuấn, không có gì phải chê. Nhưng tính cách thì sao? Nghe Trịnh Phong nói là một người khó thuần. Sau bà lại nhớ đến đôi mắt sừng đỏ của Giang Nhiễm, người thế này

Giang Nhiễm có thể cầm chân được không đây?

Giang Mi tưởng tượng thôi đã thấy đau đầu. Vì sao Tiểu Nhiễm lại đi vào con đường năm xưa của bà, đúng là không phải người một nhà thì không đi cùng cửa.

Trận mưa này kéo dài ba tiếng rồi tạnh, các học sinh giẫm lên bọt nước mà bước từ trong trường thi ra. Họ đã hoàn toàn thoát khỏi cấp 3, kết quả học hành gian khổ đều đã viết lên giấy thi hết cả rồi.

Quý Vân Tiên lôi kéo Giang Nhiễm mà ríu rít không ngừng. Bước chân của Giang Nhiễm nhẹ bằng, như thể cả người cô bỗng chốc trống rỗng vậy.

Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng lúc này có hơi chói mắt, cũng có học sinh đang khóc, có người lại đang cười, còn Giang Nhiễm lại ngây ra như thế.

Vừa ra đến cổng trường học, Quý Vân Tiên đã vẫy tay với mấy người Trương Gia Khải. Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm liếc nhau một cái, ánh mắt của anh sâu thẳm mà nặng nề, bên trong lại như mang ý cười. Ánh mắt ấy như đang nói, chúc mừng em tốt nghiệp.

Giang Nhiễm lên tiếng chào Quý Vân Tiên rồi đi thẳng tới chỗ Giang Mi, mà đương nhiên Dương Kế Trầm cũng không thể đi theo được.

...

Giang Nhiễm ngủ ở nhà ba ngày ba đêm, cô đột nhiên trở nên mệt lử, ánh nắng và phồn hoa ngoài cửa sổ cũng không liên quan gì đến cô nữa, trận đánh này của cô đã quá mệt mỏi rồi.

Tới ngày thứ tư, Giang Nhiễm nhận được điện thoại của Quý Vân Tiên, cô

ấy nói muốn đi cắm trại ở bờ biển.

Giang Nhiễm bẻ đầu ngón chân cũng biết sẽ có ai đi cùng, thế là cô mệt mỏi từ chối, sau đó chôn người trong chăn mà chọt bật khóc.

Nhưng dù cô có không muốn đến mức nào thì ngày hôm sau Quý Vân Tiên vẫn xông tới tận cửa nhà, sau đó trang điểm giúp và kéo người đi. Giang Nhiễm lại luôn không nóng nảy được với Quý Vân Tiên, nên chỉ uể oải mà không nói gì.

Quý Vân Tiên ở bên vừa làm vừa nói: “Mày nhìn mày xem, ở nhà lười thôi thành thế nào rồi đây, đây là tiểu tiên nữ đáng yêu tao quen à? Chúng ta đã thi xong rồi, có thể tự do tự tại đi chơi rồi, mày cứ buồn bực trong nhà làm gì? Đừng bày ra vẻ mặt ấy nữa, tao đảm bảo mày không đi sẽ hối hận cho xem!”

Giang Nhiễm nghĩ Dương Kế Trầm sẽ đi cùng bọn họ, nhưng không ngờ cô và Quý Vân Tiên lại đi xe buýt tới đó.

Cô cảm thấy mất mát, rồi lại chán ghét loại mất mát này.

Lúc tới bờ biển thì đã là chạng vạng tối, trời chiều thay áo và tỏa ánh tà dương rộng khắp mặt biển, từng đợt sóng lững lờ cũng lấp lánh xinh đẹp. Giang Nhiễm đứng trên bờ cát mà nhìn trời chiều, gió nhẹ nâng làn váy của cô lên, lộ ra hai đùi trắng nõn mà tinh tế.

Cô hầu như không bao giờ mặc váy, nhưng Quý Vân Tiên nói lúc đi mua lại mua thừa một cái, mà đây lại là chiếc váy trắng dáng dài có viền ren và đai thắt ở eo, kích thước cũng rất vừa vặn.

Tâm tình của Giang Nhiễm bỗng thoải mái hơn một chút, buồn bực chất chứa ở ngực kia cũng như đã tiêu tan.

Quý Vân Tiên gọi cô: “Lại đây, ở đây này, Tiểu Nhiễm!”

Giang Nhiễm chậm rãi đi qua đó, Dương Kế Trầm và mấy người bọn họ đã có mặt ở bờ cát gần đó rồi.

Bọn họ nhóm đống lửa rồi vây quanh lại nướng cánh gà. Giang Nhiễm chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, Dương Kế Trầm đều nhận ra cả nhưng chỉ mỉm cười rồi nhấp một ngụm bia.

Trương Gia Khải nói: “Đêm nay chúng ta đều ở lại đây, đã dựng lều vải cả rồi. Tiểu Nhiễm, em thích cái nào?”

Trương Gia Khải chỉ về phía Đông có lều vải hình nấm, hình hươu cao cổ, hình rùa đen, vân vân.

Giang Nhiễm nói: “Cái nào cũng được ạ.”

Chu Thụ và Hạ Quần mới từ quê lên, mà vừa lên đã gặp hoạt động náo nhiệt thế này nên hưng phấn vô cùng. Chu Thụ hô hào đòi ở lều hình hươu cao cổ kia.

Họ nói đùa vài câu thì trời chiều đã khuất sau mặt biển, thay vào đó là trời đêm đầy sao. Đống lửa trước mặt cháy rất đượm, rồi cũng ánh lên khiến mặt mỗi người đều đỏ bừng. Gió biển thổi tới nhưng không nóng chút nào, mà lại mang theo một hương vị khác.

Giang Nhiễm uống mấy ngụm đồ uống thì bị Quý Vân Tiên đổi thành bia, cô ấy nói: “Chúng ta tốt nghiệp rồi, uống chúc mừng nào! Tiểu Nhiễm, cạn ly vì cuộc sống sau này của chúng ta!”

Giang Nhiễm thở dài, sau đó vừa uống đã là cả một lon.

Hôm nay trong nhóm người lại không có Từ Chi Hạ, Giang Nhiễm chợt thấy lạ, rồi trong người lại có ít cồn nên nhiều chuyện hỏi Quý Vân Tiên một câu. Quý Vân Tiên nói: “Chị ta không muốn đến, không đến thì thôi, tao cũng không muốn gặp đâu.”

Chu Thụ ăn được mấy cái cánh gà nướng xong thì phát biểu đầy hùng hồn để chúc mừng họ tốt nghiệp.

Anh ấy nói: “Lúc này gió Thu đẩy đưa, trái cây được mùa, chúng ta sẽ nghênh đón một sinh hoạt mới. Chúng ta tạm biệt quá khứ và nghênh đón tương lai, nhưng thanh xuân vẫn còn đó, tuổi 18 là mãi mãi. Chúc hai vị mỹ nữ luôn xinh đẹp đáng yêu, chúc bốn vị trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử!”

Bộp bộp bộp, cả mấy lon bia đều bay vào người Chu Thụ.

Giang Nhiễm hơi siết chặt hai tay, sau đó liếc mắt nhìn Dương Kế Trầm thật nhanh rồi lại rời đi.

Dương Kế Trầm biếng nhác dựa vào một gốc cây, trong tay anh kẹp thuốc lá, đầu tàn thuốc lại chợt lóe như vì sao trên bầu trời. Mà sự chú ý của anh dường như đều tập trung trên người của Giang Nhiễm.

Đã hai tháng rồi anh không được ngắm cô kỹ một chút, tối đến không sang phòng cô cũng luôn thấy như thiếu đi thứ gì đó.

Theo như Trương Gia Khải nói thì lần này Dương Kế Trầm mê muội thật rồi, nếu sau này gặp lại thầy tướng thì phải biểu mấy phần lễ lớn mới được.

Sau lúc sôi nổi, Chu Thụ lại nghĩ ra một ý: “Hôm nay đẹp trời thế này, đêm cũng vừa mới bắt đầu, sao chúng ta không làm tí trợ hứng nhỉ!”

“Cậu muốn chơi gì?”

“Lời nói thật, đại mạo hiểm thì sao? Trò chơi thiết yếu khi tốt nghiệp, thúc đẩy các cặp tình nhân!”

Mấy người nhìn Giang Nhiễm đầy sâu xa, sau đó ồn ào nói muốn chơi. Họ xoay chai rượu rồi khi dừng lại chỉ vào ai thì người đó sẽ bị phạt.

Lần đầu tiên là Chu Thụ, lần thứ hai vẫn là Chu Thụ, lần thứ ba vẫn là Chu Thụ, mà sau mấy lần chọn đại mạo hiểm, anh ấy đã cởi tới mức chỉ còn quần cộc mà thôi.

Đến lần thứ tư, trong lúc mọi người đều cầu nguyện thì chai rượu văng văng chỉ vào Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm vẫn còn nghịch cỏ xanh bên cạnh nên không tập trung lắm, tới lúc ngẩng đầu lên lại càng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hạ Quần nói: “Nào, lời nói thật hay đại mạo hiểm?”

Giang Nhiễm hơi chần chừ rồi nói: “Lời nói thật đi.”

Cô không muốn phải cởi quần áo.

Hạ Quần nói: “Vậy xin hỏi, em thích ai trong số mấy người đàn ông ở đây?”

Từng đôi mắt đầy ý vị đều nhìn Giang Nhiễm chăm chú, mà cả câu hỏi này cũng có chút ý tứ. Giang Nhiễm đối mắt với Dương Kế Trầm, sau đó lửa giận lại xông lên. Tất cả những tủi thân, không cam lòng, đau khổ mà cô cố gắng đè xuống trong những ngày này đều chọt dâng lên.

Cô nói: “Không thích ai cả, đều như nhau. Xin lỗi, em đi vệ sinh một chút.”

Giang Nhiễm đứng dậy đi ra, mà càng đi lại càng nhanh, cuối cùng biến thành chạy chậm và để lại một đám người đối mặt với nhau.

Chu Thụ nói: “Trầm ca, anh với Tiểu Nhiễm chia tay à? Sao em ấy lại không thích anh được?”

Trương Gia Khải cũng không nghĩ ra: “Theo lý mà nói thì bây giờ đã thi xong rồi, cũng đã nghỉ ngơi đầy đủ, sao có thể vẫn không vui được. Không phải anh hết cơ hội rồi đấy chứ?”

Dương Kế Trầm cũng đứng dậy, anh dập tắt thuốc rồi nhanh chân đuổi theo.

Tối đến trên bãi biển vẫn có mấy du khách nhưng không nhiều. Bãi biển này không quá nổi tiếng, hoặc cũng có thể được coi là một nơi hẻo lánh.

Giang Nhiễm chạy một đường tới cánh rừng ở gần đó. Cô nghe được tiếng bước chân phía sau nên càng gấp gáp hơn, nhưng lúc muốn nâng chân chạy nhanh thì cánh tay lại bị người khác giữ chặt.

“Em đứng lại.” Anh nói.

Giang Nhiễm hất anh ra rồi quay đầu đi không nói tiếng nào.

Dương Kế Trầm hạ giọng hỏi: “Vẫn còn giận đối với tôi? Rốt cuộc là giận đối cái gì, hừm?”

Bóng dáng cao lớn của anh bao phủ lấy cô, khi thấy Giang Nhiễm không đáp lại, anh càng tiến đến gần hơn. Mà cô cũng không còn đường lui vì

phía sau lại là một thân cây đại thụ.

Dương Kế Trầm bắt gặp vẻ bướng bỉnh này của Giang Nhiễm thì cũng không còn cách nào khác, mà chỉ có thể kiên nhẫn dỗ cô.

Anh chống một tay lên thân cây chốt chặt Giang Nhiễm lại, sau đó xoay người cúi gần tới và trầm giọng nói: “Tôi đã chờ hơn hai tháng rồi, còn câu kính nữa, tôi cũng sẽ buông tha cho em.”

Giang Nhiễm giận vô cùng, cô bỗng nhìn về phía anh: “Em trêu chọc anh hay sao? Không thích thì đừng đối tốt với em. Dương Kế Trầm, em không phải vật thay thế của ai hết! Em cũng không cần anh thích!”

Cô gái nhỏ nói một tràng khiến anh không thể hiểu được.

“Tôi không thích em? Tôi không thích mà mở tiệm trà sữa vì em, ngày nào cũng sang phòng tìm em, rồi chỉ sợ em ăn không ngon uống không tốt. Trông tôi rảnh lắm à, chuyên đi tìm nữ sinh như em để chơi trò mập mờ?”

Giang Nhiễm đẩy Dương Kế Trầm, nhưng ngực anh lại cứng như đá, độ nóng cũng khiến tay cô nóng rát.

Giang Nhiễm: “Đúng vậy, anh chỉ tìm em để chơi trò mập mờ! Rõ ràng anh không thích em, anh chỉ đùa em chơi thôi!”

Lúc cô hét lên giọng cũng đã run rẩy, sau đó nước mắt không khống chế được mà rơi xuống như tui thân đến cùng cực.

Dương Kế Trầm thở dài rồi đưa tay lau nước mắt cho cô: “Ai nói với em?”

Giang Nhiễm khóc không thành lời, cô vừa nấc vừa nói: “Anh không thích em đúng không? Chỉ vì em giống cô gái kia đúng không? Anh có thể đừng

lại trêu chọc em nữa không?”

Dương Kế Trầm nhắm mắt lại: “Chi Hạ nói với em?”

Giang Nhiễm cho là anh cam chịu, lòng cô đã đau đớn tới sắp đứng không vững rồi. Cô quệt mặt qua loa rồi định đi.

Nhưng chân còn chưa rời đi thì trên môi đã nóng rực, hơi thở ấm áp của anh cũng lập tức phả vào mặt cô. Giữa răng môi đều là vị bia và thuốc lá, còn có cả hương vị quen thuộc kia trên người anh nữa.

Dương Kế Trầm đẩy Giang Nhiễm áp vào thân cây, sau đó cúi đầu hôn xuống.

Lần hôn này còn mãnh liệt và gấp gáp hơn lúc trước. Khi hai đôi môi vừa kề sát, anh đã luồn vào mà khuấy động, sau đó ra sức mút lấy.

Một tay khác của anh nắm lấy eo của Giang Nhiễm, sau đó cũng tự do di chuyển trên eo cô.

Giang Nhiễm nắm lấy áo phông của anh, cô không thể cự tuyệt anh được, mà càng đẩy càng không ra, sau lại thành vừa khóc mà vừa hôn.

Không bao lâu sau, cả người bọn họ đều đắm mồ hôi. Giang Nhiễm mở hai mắt đắm lệ ra, còn bờ môi kia đã sưng đỏ cả lên rồi.

Dương Kế Trầm lại cắn môi cô rồi thấp giọng nói: “Ông đây chỉ thích mình em.”

Hết chương 48.

Chương 49: CHƯƠNG 49

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bột

Giọng của anh khàn khàn mà trầm thấp, cũng chắc chắn mà kiên quyết như thế, nhưng lại tràn ngập nhu tình. Mà mỗi câu mỗi chữ kia đều khiến tai Giang Nhiễm ong ong cả lên.

Cô ngẩn ra một lúc, sau đó chột buông áo của anh ra bởi câu nói của Từ Chi Hạ lại hiện lên trong đầu.

“Anh đừng gạt em nữa được không. Em không phải anh, không chơi nổi đâu.” Cô cúi đầu thấp trông thật chật vật và nản chí, rồi ngay cả giọng nói cũng không còn kích động như vừa rồi.

Dương Kế Trầm cười khẽ rồi hỏi: “Từ Chi Hạ nói với em thế nào?”

Giang Nhiễm không nói lời nào, bởi chính cô cũng không biết phải trình bày việc đó ra sao.

Dương Kế Trầm không nhanh không chậm nói: “Anh không cần biết cô ấy nói với em thế nào, bây giờ em chỉ cần nghe anh nói, tin tưởng anh là được. Giang Nhiễm, chỉ có anh mới hiểu rõ mình nhất. Bọn họ không phải là anh, sẽ không biết anh nghĩ gì.”

Tim Giang Nhiễm đột nhiên nảy lên từng tiếng thịch thịch thịch.

Dương Kế Trầm nói: “Cô gái kia đúng là một người rất quan trọng với anh, người xuất hiện vào lúc em khó khăn nhất luôn luôn là người quan trọng và khiến chúng ta biết ơn. Bất kì người có lương tâm nào cũng sẽ không quên điều đó.”

Bọn họ khi đó gọi là yêu cũng được, mà là bạn bè thân nhất cũng được. Trong thời kì ấy, ngay cả mình là gì Dương Kế Trầm cũng không rõ, chứ đừng nói tới những chuyện nữ nhi tình trường đó. Khi ấy mạng anh ngàn cân treo sợi tóc, rồi chỉ nghĩ đủ cách để kiếm tiền mà tự sinh tự sống và trả nợ, hơn nữa còn lang bạt và ẩn nấp khắp nơi.

Đó là khoảng thời gian cả đời này anh sẽ không bao giờ quên được, khi ấy anh sống cũng không giống một người bình thường chút nào. Từ một công tử nhà giàu trở thành tầng lớp yếu kém nhất, để người luôn cao cao tại thượng như anh cũng phải vứt bỏ tự tôn tối cao nhất, có điều khi càng bị người khác nghiền áp thì anh lại càng ngẩng cao đầu.

Phải nói thế nào về người tên Lâm Chi Hạ này đây, cô ấy không phải cô gái ngoan ngoãn truyền thống, cô ấy và Giang Nhiễm quả thực là hai tuýp người hoàn toàn khác nhau. Lâm Chi Hạ xuất thân từ một gia đình nghèo khó, mà khi một đứa con gái đòi hỏi quá nhiều thì gia đình sẽ không thể gánh vác được. Cô ấy từng lầm đường trong rất nhiều khoảng thời gian trưởng thành. Khi ấy Lâm Chi Hạ còn học cấp 3 mà đã lăn lộn khắp nơi, còn quen biết mấy tên tiểu lưu manh, mà lại vì mặt mày xinh đẹp nên càng làm mưa làm gió hơn nữa.

Rõ ràng Lâm Chi Hạ như một nữ lưu manh, nhưng lòng dạ lại thiện lương hơn bất kì ai khác, đã vậy còn rất thích lo chuyện bao đồng.

Dương Kế Trầm chính là một trong những chuyện bao đồng cô ấy từng

quản. Bọn họ gặp mặt vội vã, về sau lại tình cờ gặp lại, sau mấy lần thì cũng nói chuyện được đôi câu. Lâu dần Lâm Chi Hạ bắt đầu kể bậy kể bạ mọi chuyện với anh, nào là ai đó xấu như thế mà cũng đòi cua cô ấy, rồi người nào xấu như cóc hoặc người nào muốn đánh cô ấy...

Cô ấy luôn cười nói những chuyện kia, cũng luôn coi Dương Kế Trầm như anh em, lúc nào không vui còn tìm anh uống hai ly.

Dương Kế Trầm ở một thành phố xa lạ vốn không có bạn bè tri âm tri kỉ, mà khi ấy cũng chỉ có Lâm Chi Hạ đối đãi thật tình với anh.

Bọn họ không hôn, không làm tình, nhưng vì tránh phiền phức thì khi người khác nói là bạn gái, Dương Kế Trầm cũng không phủ nhận. Lúc ấy anh chỉ muốn kiếm tiền, tất cả những chuyện còn lại đều là vô nghĩa.

Cho tới lúc Lâm Chi Hạ xuất ngoại, anh cũng không có quá nhiều phản ứng. Cuối cùng cô ấy cũng tới được nơi mình muốn, anh thấy mừng cho cô ấy.

Sau khi Lâm Chi Hạ đi, Dương Kế Trầm gặp rất nhiều chuyện bực mình. Anh cũng từng có một lần sa ngã, khi ấy không biết mình còn sống để làm gì, không biết vì sao mình lại sống thành thế này.

Không bao lâu sau, bên kia truyền tới tin Lâm Chi Hạ qua đời. Anh tự ra nước ngoài đưa cô ấy về, mà chuyện này cũng ảnh hưởng rất lớn tới Dương Kế Trầm. Anh chợt phát hiện sinh mệnh thật quá yếu ớt, rõ ràng người lúc trước mới gọi điện nói chuyện vui vẻ với anh, vậy mà lúc này đã đi xa rồi.

Dương Kế Trầm an táng cho Lâm Chi Hạ xong rồi nán lại hồi lâu và cũng suy nghĩ rất nhiều. Dường như có chút gì đó như ẩn như hiện, không hề cụ thể nhưng lại chân thực vô cùng.

Sự tồn tại của Lâm Chi Hạ đối với anh chính là như vậy.

Chỉ có Từ Chi Hạ mới biết chuyện này, mà anh cũng chưa bao giờ đề cập với mấy người Trương Gia Khải. Không phải khó mở miệng vì những đau đớn và khó khăn lúc ấy, mà là đã qua rồi, không cần phải nhắc lại nữa. Người đã mất rồi, hà tất gì phải làm như vậy.

Đời này anh chưa từng yêu ai, cho đến giờ cũng chỉ có một mình Giang Nhiễm.

Anh luôn không có nhiều hứng thú với tình yêu, chỉ có lần này là thật sự động lòng.

Dương Kế Trầm nói xong lời cuối thì vỗ vào gáy cô: “Bây giờ nghe rõ chưa? Không giận đối với anh nữa chứ?”

Giang Nhiễm mở to đôi mắt trong veo như nước, lúc này nước mắt vẫn còn đảo quanh bên trong, anh vừa vỗ một cái, nước mắt đã lại chảy ra.

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Nhưng Từ Chi Hạ nói cô giống cô ấy.

Giang Nhiễm bình tĩnh lại và suy nghĩ một chút, đến cuối cùng cũng không nói câu ấy ra miệng. Cô càng nghĩ càng thấy như mình hiểu ra được điều gì.

Từ Chi Hạ nói chuyện kia với cô là có mục đích, người này nói dối bịa đặt, thế nên hôm nay mới không muốn đến.

Giang Nhiễm nhìn Dương Kế Trầm, sau đó nín khóc rồi mỉm cười. Cuối cùng, cô lại thấy xấu hổ mà đỏ mặt không thôi.

Chắc hẳn vẻ nổi giận của cô với anh vừa rồi rất giống mấy cô gái cố tình gây sự trong phim truyền hình kia.

Dương Kế Trầm cười nhẹ: “Còn chuyện gì nữa hôm nay nói cho rõ ràng.”

Giang Nhiễm mím môi, trong con người lại ánh lên tia sáng, cô nhẹ nhàng hỏi: “Anh thích em thật à?”

Dương Kế Trầm vô lại nói: “Em đoán xem.”

Giang Nhiễm lườm anh, sau đó phồng má và cau mày muốn đi. Nhưng Dương Kế Trầm phía trước lại áp gần chút nữa, anh chống hai tay lên thân cây và nhốt cô lại, sau đó khom người nhìn thẳng vào cô, cũng khiến Giang Nhiễm không còn chỗ trốn.

Giang Nhiễm dịch qua dịch lại để tránh ánh mắt của Dương Kế Trầm, cô đẩy anh: “Anh đi ra.”

Giọng cô hờn dỗi vô cùng, mà giữa đầu mày của Dương Kế Trầm lại đều là ý cười.

Anh ngả ngón nói: “Được, anh đi đây.”

Anh thật sự buông tay ra khiến Giang Nhiễm tức tới giậm chân, sau đó cũng chạy đuổi theo. Nhưng đầu ngón tay vừa chạm tới cánh tay của Dương Kế Trầm, thì anh đã xoay người lại ôm lấy cô. Giang Nhiễm bỗng bị ôm bỗng lên nên sợ hãi tới hét lên một tiếng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Nhiễm bị ôm công chúa.

Dương Kế Trầm cười nói: “Quên mang em đi cùng rồi.”

Giang Nhiễm đưa cánh tay ôm lấy cổ anh, tuy gió biển thổi tới từng đợt từng đợt, nhưng gió mát vẫn không xua đi sức nóng trên người anh được. Không biết thế nào mà Giang Nhiễm cũng thấy rất nóng, giống như bị truyền nhiễm vậy.

Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm đến bờ biển rồi vờ như muốn ném cô xuống đó. Nụ cười trên mặt Giang Nhiễm đang giương lên thì chợt ngưng bật vì sợ hãi. Sau mấy lần bị giả vờ quăng đi, Giang Nhiễm đánh anh một trận.

“Dương Kế Trầm, anh đáng ghét chết đi được!”

Người này thật sự rất đáng ghét, làm cô khóc rồi lại khiến cô cười.

Nhưng lời ấy còn chưa dứt thì anh đã ôm cô như vậy rồi hôn xuống.

Trước mặt là biển cả mênh mông, phía trên là trăng sáng treo nơi mặt biển, còn có cả từng đợt sóng lại dịu nhẹ lấp lánh.

...

Lúc hai người trở về, mấy người kia vẫn còn đang dò xét kỹ càng, từng đôi mắt như mắt sói kia cứ nhìn bọn họ chăm chăm, rồi tới thờ cũng không dám thờ mạnh.

Dương Kế Trầm nắm tay cô đi từ xa tới, Giang Nhiễm lại bước đi cẩn thận và vẫn luôn cúi đầu, hơn nữa còn e e dè dè như cô vợ nhỏ về gặp bố mẹ chồng vậy.

Thật ra Giang Nhiễm rất muốn đắm đầu xuống biển, cô thấy mình không còn mặt mũi nào mà về gặp mọi người nữa.

Sau khi thấy rõ hai người nắm tay nhau, Chu Thụ mới hô to: “Thành đôi rồi, thành đôi rồi!”

Dương Kế Trầm kéo Giang Nhiễm ngồi xuống, đoàn người cũng thức thời nhường lại chỗ cho họ.

Anh không nói chuyện với ai khác mà rất tự nhiên hỏi Giang Nhiễm: “Muốn ăn gì không? Anh thấy lúc này em chưa ăn được mấy.”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không cần.”

Dương Kế Trầm trêu cô: “Sao lại không cần, trưa nào cũng phải ăn hai bát cơm to với một chậu thức ăn và một cái bánh bao chay, tối thì một bát ô tô canh cá, một quả táo với một quả chuối tiêu mới no được, đêm cũng sẽ ăn khuya. Anh đâu thể để em bị đói được, đúng không?”

Mặt Giang Nhiễm nóng lên, sau đó u oán nhìn Dương Kế Trầm.

Dương Kế Trầm lấy một cây xúc xích nướng cho cô: “Lúc này ăn cũng tương đối rồi, không sao, ăn bữa thêm một chút đi.”

Chu Thụ cầm cành cây vẽ vòng tròn, rồi mắt nhỏ lại nhìn bọn họ chăm chăm mà vui cười: “Anh còn đưa Tiểu Nhiễm ăn xúc xích nữa, miệng người ta đã sưng thành lạp xưởng rồi kia kìa.”

Tay Giang Nhiễm run lên một cái, xúc xích cũng suýt nữa rơi thẳng xuống đất.

Quý Vân Tiên nghi hoặc nhìn Giang Nhiễm mấy giây, sau đó vỗ đầu và chỉ

vào Giang Nhiễm mà chất vấn: “Mày nói thật cho tao, có phải lần trước mày lừa tao không?”

Giang Nhiễm không hiểu ra sao, rồi chỉ “hả” một tiếng.

Quý Vân Tiên: “Lần trước miệng mày cũng sưng y như thế này!”

Nhóm người: “Ồ ~”

“Anh ra tay nhanh thật nha!”

“Chặc chặc chặc!”

Giang Nhiễm chớp mắt một cái rồi chột dạ không dám trả lời, sau lại trông thấy một con cua nhỏ đang đào hố cát mà chui xuống.

Dương Kế Trầm cười biếng nhác mà dựa ra phía sau, tay lại khoác hồ trên eo của Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm yên lặng ăn hết cái xúc xích này, mấy người Chu Thụ thì anh trên một câu tôi đùa một câu, miệng lưỡi giao hoạt không thôi. Mà đến cả đồng lửa nơi đây cũng cháy đượm và rộn rã vô cùng.

Họ như đang tìm chủ đề để kéo dài cuộc nói chuyện, sau đó tới đúng 8 giờ, trên bầu trời đột nhiên nổ ra từng đợt pháo hoa.

Những đốm lửa nhỏ lấp lánh trên trời đêm hiện lên dòng chữ: Tốt nghiệp vui vẻ.

Chúng ngưng lại ba giây như sao băng đổ xuống vậy.

Giang Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên, khi thấy ánh sáng rực rỡ nhất bầu trời

đêm ấy thì chợt ngẩn người, còn Quý Vân Tiên đã hưng phấn hô to từ sớm rồi.

“Tìm người đặt làm từ trước đây, thấy được không?”

Bên tai Giang Nhiễm đột nhiên nóng lên, cô bất giác quay sang thì chóp mũi đã chạm vào mặt của Dương Kế Trầm. Anh cũng tiện đó mà hôn cô một cái, khóe miệng còn ngậm ý cười.

Tại Giang Nhiễm đỏ như sắc son, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh đã chuẩn bị xong từ lâu rồi à?”

“Nếu không thì con gái của biển cả đưa tới cho anh chắc?”

Giang Nhiễm tức giận đánh anh, người này vẫn luôn không đứng đắn như thế.

Rồi đột nhiên bốn bề phát sáng, những dây đèn nhỏ quấn trên ngọn cây cũng rực lên chiếu sáng cả một khoảng. Từng ngọn đèn nhỏ nối nhau đều chỉ về một hướng, Giang Nhiễm nhìn theo đó thì thấy đèn đuốc bên bờ cát kia sáng rực, trên mặt đất dường như còn trải thứ gì đó.

Quý Vân Tiên nói: “Tiểu Nhiễm, nhanh đi nhìn đi!”

Đầu óc của Giang Nhiễm trống rỗng, cô nhẹ nhàng bước tới, mà mỗi bước đi lại khiến nhịp tim đập nhanh hơn một chút.

Trên bờ cát trải đầy cánh hoa hồng, tuy chúng đã bị gió thổi tản ra nhưng vẫn xinh đẹp như cũ.

Cánh hoa cuối cùng là một ngọn đèn, ngọn đèn ấy còn quấn lấy một vật tinh xảo mà không lồ màu trắng. Đó là một chiếc dương cầm trắng.

Giang Nhiễm bỗng sững lại, sau đó chợt quay đầu tìm kiếm Dương Kế Trầm. Anh đang đứng cách đó không xa, rồi còn vẫy tay ý bảo Giang Nhiễm đi lên xem thử một chút.

Quý Vân Tiên nói: “Trầm ca chọn lâu lắm đấy. Tiểu Nhiễm, đi thử xem!”

Giang Nhiễm há miệng thật lớn nhưng lại không nói ra được chữ nào. Cô đi đến trước dương cầm mà vuốt ve nhẹ nhàng, sau đó nhấn ngón tay xuống một phím, cây đàn cũng mau chóng phát ra tiếng nhạc thanh thúy.

Giang Nhiễm nhìn về phía bọn họ, rồi vừa cười vừa khóc: “Em không biết đàn.”

Cô rất thích, nhưng lại chưa được tiếp xúc với dương cầm bao giờ, cũng chưa từng theo học lớp chính thức nào. Lần ấn tượng với dương cầm nhất là vào lớp 2 tiểu học, khi ấy cô giáo muốn thành lập tổ âm nhạc nên để cô thử đánh đàn một chút, có điều lúc đó cũng chỉ đánh được một bài linh tinh mà thôi.

Dương Kế Trầm cười rồi đi qua, sau đó ấn bả vai cô ngồi xuống: “Em biết, kiểu gì cũng biết mấy bản nhạc đơn giản một chút đúng không?”

Tay Giang Nhiễm run run, cô cố gắng đánh vài âm, rồi trước trước sau sau nối liền lại cũng coi như được một bài, dù không ăn khớp cho lắm.

Dương Kế Trầm nói: “Thế này không phải rất tốt à? Về sau học tử tế là sẽ được.”

Giang Nhiễm lắc đầu, rồi chỉ cảm thấy đây như là mơ.

Dương Kế Trầm xoa đầu cô: “Đồ ngọc, tốt nghiệp vui vẻ.”

Giang Nhiễm bỗng xoay người lại ôm lấy eo anh, sau đó òa khóc tới nghẹn ngào.

Điều làm cô không kiềm chế được không phải là cây dương cầm này, mà là anh lại biết cô muốn gì.

Lúc trước cô chỉ đề cập với anh rằng muốn học nhạc, nhưng chưa từng đề cập tới dương cầm. Dù là Quý Vân Tiên cũng như vậy, đây là bí mật của riêng mình cô, một bí mật xa xôi không thể chạm tới được.

Giang Nhiễm hỏi đứt quãng: “Sao... anh... lại... biết?”

Dương Kế Trầm: “Ngày gặp đầu tiên ấy thấy em nhìn dương cầm trong KTV chăm chăm hồi lâu.”

Giang Nhiễm chôn mặt ở eo anh mà khóc tới bả vai cũng run run.

Về sau Giang Nhiễm nhớ lại cảnh này thì chỉ thấy thật xấu hổ, rõ ràng là thời khắc mang tính lịch sử mà lại lúng túng như vậy.

Vào lúc cô đang ôm Dương Kế Trầm mà òa khóc, thì nhóm người đột nhiên giơ Sâm-panh và pháo bông rồi nói: “Chị dâu nhỏ! Tốt nghiệp vui vẻ!”

Cô ngẩng đầu nhìn lên, lớp trang điểm cũng trôi mà tóc cũng loạn, rồi cứ mờ mờ mịt mịt nhìn bọn họ như thế.

Dương Kế Trầm nói: “Đây là bạn gái tôi, Giang Nhiễm.”

Anh chính thức giới thiệu cô với bạn bè của mình như vậy.

...

Đêm này cuồng hoan tới tận rạng sáng, sau khi kết thúc, Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên vào ngủ trong lều vải hình nấm. Trên đỉnh lều còn có một góc trong suốt nho nhỏ để ngắm được cảnh bên ngoài, Giang Nhiễm nằm ngắm sao trời mà chỉ thấy choáng váng.

Quý Vân Tiên thì đã ngáy o o từ lâu, chỉ có Giang Nhiễm là lăn qua lộn lại mà vẫn không ngủ được.

Qua mấy lần như vậy, cô ra khỏi lều vải rồi định đi hóng gió.

Đống lửa bên kia chỉ còn lại ánh lửa thừa thốt, mà lúc này lại có một người đàn ông đang ngồi cạnh ánh sáng yếu ớt ấy.

Dương Kế Trầm đang hút thuốc lá ở đó, nhìn tư thế của anh lúc này thì có lẽ đang khá hài lòng, sắc mặt cũng rất nhẹ nhõm.

Giang Nhiễm nhanh chóng chạy tới như chú bướm nhỏ, mà Dương Kế Trầm lại đưa tay kéo cô về, thế là cả người cô bỗng ngã ngồi trong lòng anh.

Dương Kế Trầm dập đầu thuốc lá xuống đất, sau đó nghiêng đầu phả ra một hơi khói, lúc sau mới quay lại hỏi cô: “Không ngủ được?”

“Vâng.”

“Nhớ anh à?” Anh nhướn lông mày rồi cười xấu xa.

“Còn lâu...”

Giọng của Giang Nhiễm thật mềm mại, mà ánh mắt Dương Kế Trầm nhìn

cô lại sâu thêm một chút.

Dương Kế Trầm nắm cằm của Giang Nhiễm và cắn xuống môi cô. Hai người liếc nhau rồi rất nhanh sau đó đã bắt đầu hôn môi.

Hai cánh tay của anh bao lấy cô, bàn tay cũng dán vào phần lưng của Giang Nhiễm. Theo thời gian trôi đi, bàn tay ấy bắt đầu trượt xuống và rơi vào giữa hai đùi cô. Làn váy bị gió nhẹ nâng lên, da thịt bóng loáng của thiếu nữ dần trở thành điều mị hoặc nhất trong đêm đen này.

Bàn tay của Dương Kế Trầm lần vào rồi véo mông cô một cái.

Giang Nhiễm chột giật mình, trong lòng cũng hết hoảng không thôi, rồi lại vì thế mà ôm anh càng chặt hơn.

Hai người quấn quýt lấy nhau, đêm tối an tĩnh như chỉ còn lại tiếng thở dốc và nhiệt độ nóng rực của cơ thể họ.

Giữa lúc răng môi giao triền, Giang Nhiễm nghe thấy anh hỏi: “Muốn tới chỗ anh bên kia không?”

Hết chương 49.

Chương 50: CHƯƠNG 50

“Tới... Tới đâu?” Giang Nhiễm hỏi thận trọng.

Dương Kế Trầm hất hàm về phía lều vải bên kia: “Đêm ngủ cùng với anh?”

Dương Kế Trầm có thói quen ngủ một mình, dù là ở đâu, anh đều thích ngủ một mình, vì thế một mình anh ở một cái lều vải.

“Không hay lắm đâu.”

“Sợ anh ăn em?”

Anh áp vào Giang Nhiễm rất gần, giọng nói khàn khàn cũng quẩn quýt lấy cô, trong đó có mầy phần là chòng ghẹo, mầy phần là đùa cợt nửa thật nửa giả.

Giang Nhiễm đã nghe câu này nhiều lần rồi nhưng luôn không tin, có điều ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì anh chọt tới gần bên tai cô rồi nói rõ từng câu từng chữ: “Làm sao bây giờ, bây giờ muốn ăn em thật rồi.”

Bàn tay của anh dán lên da thịt trên bắp đùi cô, mà làn da hơi thô ráp ở lòng bàn tay của người đàn ông cứ cọ sát trên sườn chân cô từng chút từng một.

Cả người Giang Nhiễm cứ mềm nhũn như thế, ngay cả hô hấp cũng đều yếu ớt.

Dương Kế Trầm hôn lên tai Giang Nhiễm rồi từ từ chôn đầu ở hõm cổ của cô. Những cái hôn nóng rực rơi xuống từng tấc từng tấc da thịt của Giang Nhiễm, cảm giác kia như có kiến bò trên da mà ngứa ngáy từ lòng bàn chân tới tận tim can vậ. Giang Nhiễm rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, hơi thở cũng hơi gấp gáp, hai gò má lại ửng hồng.

Cứ hôn cứ hôn một lúc rồi anh bỗng dừng lại, sau đó hít sâu một hơi như đang cười.

Ánh mắt Giang Nhiễm lại đầy mê ly, chính cô cũng đã không biết mình đang ở đâu nữa rồi.

Dương Kế Trầm thấp giọng nói: “Muốn ngủ cùng anh không?”

Giang Nhiễm chần chừ.

Muốn chứ, sao cô lại không muốn cho được. Cô siêu muốn ôm anh ngủ chung, cũng giống như lúc trước cô ôm chăn màn mà coi là anh, sau đó còn lăn lộn qua lại nữa.

Nhưng nếu bọn họ bị phát hiện thì sẽ rất lúng túng.

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “Đừng.”

Dương Kế Trầm hí hí mắt, rồi chỉ cần nhìn một chút đã nhìn thấu cô: “Nhưng anh thấy biểu cảm của em như rất muốn đấy.”

“Đâu có...” Giang Nhiễm nghiêng đầu sang chỗ khác rồi trả lời thận trọng.

“Được thôi, không thì không vậy. Anh hơi buồn ngủ rồi, thế anh đi ngủ đây.” Dương Kế Trầm vỗ vỗ vào mông cô để ra hiệu.

Giang Nhiễm ngẩn ra rồi ngồi bất động trên người anh, phải một lúc lâu sau cô mới hiểu ra là anh lại đang trêu mình.

Giang Nhiễm giả vờ muốn đứng lên: “Thế anh đi ngủ đi vậy.”

Dương Kế Trầm sao có thể buông cô ra được, anh thoáng dùng thêm sức mà giữ Giang Nhiễm lại, thế là cô lại chui vào ngực anh mà cúi kính, sau đó lại bị anh dỗ tới bật cười không dứt.

Dương Kế Trầm nói: “Bây giờ em ghê gớm nhỉ, dịu dàng ngoan ngoãn trước đó đâu rồi? Giang Nhiễm, có phải em cố tình gài bẫy anh không đó?”

Giang Nhiễm phản bác: “Rõ ràng người gài bẫy là anh, từ đầu tới cuối đều là anh cố ý, vừa mới bắt đầu cũng là anh —— ”

Giang Nhiễm nói được một nửa thì thấy là lạ, cô nghĩ nghĩ rồi nhìn về phía Dương Kế Trầm: “Sao anh lại thích em?”

Lúc hỏi chuyện này, cô mở mắt thật to mà nhìn anh, trong con người có ánh trắng nhàn nhạt cùng bao mong mỏi và khẩn trương về đáp án.

Cô thật sự quá bình thường, rốt cuộc thì sao anh lại thích cô? Đường như con gái luôn chấp nhất với vấn đề này.

Dương Kế Trầm liếc qua ngực cô, chiếc váy dài này là cổ tròn nên vốn không lộ chút nào. Nhưng vì cô ngồi trên đùi, lại dựa vào người anh khiến hai vai thu lại và uốn lên chút khe hở, khe hở khiến người ta mơ màng.

Tuy cái nhìn thoáng qua này không thấy được gì cả, nhưng anh lại cố tình liếc cho cô xem. Giang Nhiễm vuốt vuốt lại váy rồi nhẹ giọng giục anh: “Anh... Rốt cuộc là vì sao anh lại thích em?”

Dương Kế Trầm không đứng đắn nói: “Em coi hết ra đứng trước mặt anh như thế rồi, không thích thì có lỗi với...”

“Có lỗi với gì...?”

“Vói dáng người học sinh tiểu học của em.”

“Dương Kế Trầm!” Giang Nhiễm lại dùng nắm nhỏ mà đấm anh một trận.

Dương Kế Trầm giữ lấy nắm đấm nhỏ của cô và nói: “Nói thật, ngày đó trông thấy anh cũng chỉ liếc qua rồi rời mắt đi chỗ khác ngay, vì thật sự chẳng có gì đẹp hết.”

Mặt Giang Nhiễm đỏ lên vì tức, sau đó cô phản kích: “Em cũng thế nhé, hôm đó thấy anh đứng thay quần áo trước cửa cũng làm em sợ muốn chạy mất. Lần đầu thấy người không có cả cơ bụng 8 múi cơ đấy.”

“Ồ, bây giờ to gan lớn mật thế này rồi đúng không? Từ cừ non nhỏ biến thành sói xám già rồi? Còn dám nói những lời này.” Dương Kế Trầm buồn cười nhìn cô.

Giang Nhiễm nhếch môi không thèm để ý đến anh.

Dương Kế Trầm đưa tay vuốt ve cần cổ tinh tế mà xinh đẹp của cô, anh cười hỏi ngược lại: “Thế sao em lại thích anh?”

“Em không thèm thích anh.”

Ngoài miệng cô nói là vậy, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung dán trên người anh.

Dương Kế Trầm nhéo nhéo mặt cô, đã gầy đi rồi, không còn cảm giác

phính phính trẻ con lúc trước nữa.

Anh nói: “Lần đầu trông thấy đã hứng thú với em rồi, tin không?”

Giang Nhiễm thả chậm hô hấp rồi nhìn anh chăm chú.

Dương Kế Trầm nói: “Nói ra cũng khá hơi khó tin, nhưng trước đó mấy năm có đi xem thì thầy tướng cũng nói vài câu về tình duyên này kia. Lúc ấy nghe không hiểu, về sau vì đi cùng mấy người Trương Gia Khải nên lại xem một lần nữa, sau cùng vẫn là mấy câu nói kia. Lúc đó anh thấy trùng hợp nên hỏi thêm một chút, thầy tướng kia cũng tiết lộ một tin tuyệt mật.”

“Tin gì?”

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười: “Thầy tướng nói trên người cô bé kia có một cái bớt hình bông tuyết. Nói là tiền duyên kiếp trước kéo dài đến tận lúc này, bảo anh gặp được thì đừng bỏ qua.”

Giang Nhiễm giật mình mà đập vào bả vai anh: “Em có! Em có ở bả vai này!”

“Anh biết em có, chẳng thấy từ lần đầu gặp em rồi còn gì.”

Giang Nhiễm bưng tỉnh: “Thì ra là thế...”

Dương Kế Trầm: “Ai lại vì lời của thầy tướng mà tin mấy chuyện này. Tiểu Nhiễm, anh không nói rõ được vì sao anh thích em, nhưng chính là thích em, ở bên em rất vui vẻ.”

Cô nhếch miệng cười: “Em cũng thế, ở bên anh rất vui vẻ.”

Giang Nhiễm cắn cắn môi rồi chủ động hôn lên môi anh như gà con mổ

thóc.

Nhưng mới vui mừng chưa được bao lâu thì cô đã suy sụp.

Dương Kế Trầm không hiểu lắm: “Sao thế? Diễn tuồng à? Lúc thì vào vai tốt, lúc lại vào vai phản diện.”

Giang Nhiễm cau mày nói: “Làm thế nào bây giờ, em để nguyện vọng 1 là đại học ở Chiết Châu rồi.”

Dương Kế Trầm chỉ đến đây vì cuộc thi, sau tháng 7 cuộc thi kết thúc rồi, anh cũng sẽ rời đi, mà trước tháng 9 cô cũng sẽ rời khỏi nơi này. Lúc trước cô cũng từng hỏi Quý Vân Tiên, tốt nghiệp rồi cô ấy và Trương Gia Khải sẽ thế nào? Lúc ấy thấy nửa năm còn thật xa xôi, mà bây giờ lại đã gần ngay trước mắt.

Bọn họ luôn có nơi mình muốn đến.

Dương Kế Trầm lại không để tâm lắm: “Thì tới Chiết Châu.”

“Anh có ý gì?”

“Em qua đó học, anh qua đó ngủ.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm nói: “Em đang lo chuyện gì?”

“Tiệm trà sữa của anh phải làm thế nào bây giờ? Cả đội đua xe của anh nữa? Chẳng lẽ anh đến Chiết Châu chỉ vì em à? Như thế không hay lắm đâu.”

“Tiệm trà sữa thì cứ ở đây, thi đấu đâu phải ngày nào cũng có.” Dương Kế Trầm ôm cô thật chặt: “Em lo cái gì, anh đã tính cả rồi.”

“Hả?”

Dương Kế Trầm cười nói: “Đến lúc đó lại mở một tiệm ở gần đại học của em thì sao, bà chủ?”

Giang Nhiễm: “Anh đang nói đùa đấy à?”

“Đợi tới lúc đó xem thử xem anh có nói đùa không.” Dương Kế Trầm nhướn đầu mày lên như năm chắc mười phần.

Gió biển thổi tới từng đợt, phía xa là cánh rừng, vài phiến lá cây xanh thẫm bị gió cuốn tới nơi đây. Lúc này đông lửa đã tàn hẳn, bóng của bọn họ cũng đã dần chìm vào đêm tối.

Đáy lòng của Giang Nhiễm bị trận gió này gạt vào tới giữa ngực, ánh mắt và vẻ mặt của anh cũng như mảnh lông vũ rơi xuống lòng cô vậy.

Cô không biết thì ra anh đã nghĩ sâu xa đến thế, anh đã quy hoạch cả cô vào trong cuộc sống của mình rồi.

Giang Nhiễm nói thật nhỏ: “VẬY sau này anh...”

“Sẽ luôn ở bên em.” Anh tiếp lời.

Giang Nhiễm bật cười: “Sao anh biết em muốn nói chuyện này.”

Dương Kế Trầm thổi khí vào tai cô: “Anh còn biết em vừa mới ướm.”

Giang Nhiễm chột kẹp chặt đôi môi lại, tim cũng đập thành thịch không ngừng.

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, rồi chỉ hận không thể cầm kim khâu miệng anh lại.

Dương Kế Trầm xích lại gần cô: “Hửm? Anh bỏ lỡ rồi à?”

Giang Nhiễm che miệng anh: “Anh vô lại!”

Dương Kế Trầm hôn vào lòng bàn tay cô, Giang Nhiễm sợ buồn nên lại rút tay về.

Sau khi náo loạn, Dương Kế Trầm nói: “Sắp 2 giờ sáng rồi, đi ngủ không?”

“À... Vâng...”

“Hay chúng ta về tiệm trà sữa ngủ?”

Giang Nhiễm mở mắt ra: “Phải phải về đó?”

Ánh mắt Dương Kế Trầm thâm trầm, anh nói tùy tiện: “Ở đây nóng, ngủ không thoải mái. Sáng mai còn phải dọn lều vải từ sớm, việc này để lại cho họ làm là được rồi.”

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước miếng, rồi mơ hồ thấy như sắp phát sinh chuyện gì, nhưng lại không kiềm chế được mà đi theo anh.

...

Hai giờ sáng, trên đường an tĩnh không một bóng người, vì trường học đã nghỉ hè nên lại càng thanh tĩnh hơn nữa. Những nhà lầu xung quanh đều đen như mực, chứ đâu còn treo đèn thâu đêm như trước.

Tiệm trà sữa ở ngay gần trường nhưng cũng đã 2 – 3 tháng rồi Giang

Nhiễm không tới đây, bây giờ vừa bước vào đã thấy có một mùi hương ập tới.

Dương Kế Trầm khóa cửa chính lại rồi ném chìa khóa đi, nháy mắt sau anh đã cởi áo ra, mà chiếc áo phông kia lại bị ném ngay trên sofa.

Anh vừa đi về phía phòng tắm vừa cởi thắt lưng.

Tiếng kim loại của móc khóa và thắt lưng da chạm vào nhau vang lên khắp cả phòng, còn Giang Nhiễm thì lại che mắt lại.

Dương Kế Trầm bỗng dừng bước rồi đến bên bàn trà lấy bật lửa. Anh liếc qua Giang Nhiễm rồi cười nói: “Em che mắt làm gì?”

Giang Nhiễm lặng lẽ tẽ ra một khe hở mà nhìn anh. Lúc này anh đang để trần nửa người trên, thắt lưng cũng vãnh lên ở đó, còn quần đã hơi trễ xuống mà hở ra phần cạp quần lót.

Dương Kế Trầm ngậm điếu thuốc lên miệng rồi nhấn bật lửa hai cái để môi thuốc.

Giang Nhiễm: “Anh muốn tắm thì vào trong cởi cũng được mà...”

Lúc đầu Dương Kế Trầm thấy cũng không có gì, nhưng về sau gặp vẻ này của cô thì lại thấy trêu vui vô cùng. Thế là anh rít mấy hơi khói, sau đó tiến từng bước về phía cô, mà còn tiến lại tới mức dồn người áp vào tường.

Anh xoay người rồi đùa cô: “Anh cởi ở trong thì sao em thấy cơ bụng 8 múi được? Hay là em muốn tắm cùng anh?”

Anh ngậm thuốc lá bên miệng, rồi cầm tay cô hướng xuống và đặt trên bụng mình.

“Nào, đếm đi, xem có đủ 8 múi không?”

Giang Nhiễm vừa chạm tới da của anh đã rụt tay về. Cô co căng chạy vào phòng nhỏ, còn Dương Kế Trầm lại bật cười và chậm rãi đi vào theo.

RẦM —— Dương Kế Trầm đóng cửa phòng nhỏ lại.

Giang Nhiễm run lên một cái.

Dương Kế Trầm nói: “Ở đây có quần áo sạch trên nóc ngăn kéo nhỏ đấy. Em chọn một bộ đi, lát nữa tắm xong rồi ngủ.”

Anh nói xong thì bước vào phòng tắm. Không bao lâu sau, trên mặt kính bắt đầu hiện lên hơi nước, mà bóng người bên trong cũng mơ mơ hồ hồ.

Giang Nhiễm căng thẳng đi tới đi lui trong phòng.

Dương Kế Trầm tắm xong đi ra thì thấy cô đang run run rẩy rẩy, mà hơi nóng và mùi hương trên người anh lại dần dần xâm chiếm khắp căn phòng này. Giang Nhiễm đứng ngồi không yên, sau đó cầm quần áo lên mà nói: “Em đi tắm đây.”

Lúc Giang Nhiễm đi ngang qua còn bị vỗ một cái vào mông, và bị chêm thêm câu “đi đi” đầy ngả ngớn mà gợi cảm nữa.

Giang Nhiễm tắm rửa trong ngoài thật sạch sẽ, nhưng cái áo đáng thương này lại chỉ che được tới đùi cô, rồi chỉ cần hơi cử động là sẽ hở ra ngay.

Cô đứng chần chừ trong phòng tắm một lúc lâu, mà người bên ngoài cuối cùng cũng không giữ bình tĩnh được nữa.

Dương Kế Trầm gõ gõ vào cửa kính rồi trêu: “Bị táo bón hay đang cạo lông nách?”

Giang Nhiễm: “...”

Giang Nhiễm mở cửa mà ngượng ngượng nghịu nghịu, Dương Kế Trầm lại hơi nhếch miệng rồi đưa tay vuốt vuốt tóc cô, sau đó lười biếng nói: “Đã hơn 3 giờ rồi, không định ngủ à?”

Anh nắm bả vai cô tới bên giường bên kia.

Ở đầu giường có một cốc trà sữa.

Dương Kế Trầm nói: “Vừa pha đấy, khát thì uống một chút rồi ngủ.”

“Vâng...” Cô đứng bên giường uống trà sữa.

Dương Kế Trầm cởi khăn tắm rồi vén chăn lên định nằm vào.

Giang Nhiễm nhìn thì suýt chút nữa phun hết trà sữa ra ngoài, sau đó mắt cô cũng bắt đầu nhìn loạn khắp nơi.

Bên trong anh chỉ mặc quần tứ giác, mà sao ở giữa lại phồng lên thế kia...

Hết chương 50.

Chương 51: CHƯƠNG 51

Dương Kế Trầm bật điều hòa lên, rồi lúc ném điều khiển từ xa đi thì tiện thể nhìn cô một cái, cô gái nhỏ đang ngửa đầu thưởng thức cách bài trí của căn phòng này. “Xụt xụt xụt”, không bao lâu sau cốc trà sữa đã chạm đáy, xem ra là miệng khô lưỡi đắng lắm đây.

Dương Kế Trầm cười khẽ rồi thả nhiên nằm xuống, sau đó vỗ vỗ khoảng trống trên giường: “Ái phi, lại đây.”

Giang Nhiễm bị sặc, cô cúi đầu nhìn thì đã thấy vẻ cà lơ phất phơ của anh, đôi mắt đen thẫm kia đang nhìn chăm chú khiến lòng người ta không khỏi run rẩy.

Dương Kế Trầm: “Sao nào, còn muốn anh ôm lên em lên giường?”

Giang Nhiễm liếc xuống phía dưới của anh, nhưng rất nhanh sau đó đã rời mắt đi. Cô xoay người rồi lè lè mà lè mè lên giường và kéo chăn che cho mình, cũng che cả cho anh.

Vỏ chăn thuần cotton có thêu hoa văn nhỏ màu bạc, tường trong cả phòng cũng là màu trắng, đèn phục cổ treo trên đỉnh lại tỏa ra ánh sáng ấm áp mà mập mờ.

Giang Nhiễm nằm lấy chăn rồi mềm mại nói: “Tắt đèn đi, không thì không ngủ được.”

Dương Kế Trầm nghiêng người rồi dùng một tay đỡ trán và rảnh rang nhìn cô. Giang Nhiễm lại nằm thẳng tắp, mắt nhìn lên trần nhà.

Dương Kế Trầm: “Em căng thẳng đấy à?”

Giang Nhiễm: “Không.”

“Thế em run cái gì?”

Dương Kế Trầm vừa dứt lời đã tóm lấy tay cô mà nhào nặn. Xúc cảm của làn da con gái luôn mịn màng và mềm mại như vậy, vì thế anh cũng không nhịn được mà bóp thêm vài cái.

“Đừng...” Giang Nhiễm sợ buồn nên không chịu được anh nắn bóp bàn tay và ngón tay của mình như thế.

Dương Kế Trầm buông tay cô ra nhưng lại lần đến eo: “Thế sờ ở đây vậy.”

Giang Nhiễm nổi da gà lên, tim cũng sắp vọt ra khỏi cổ họng. Cô căng thẳng, nhưng lại như đang chờ mong điều gì.

Dương Kế Trầm vuốt ve dọc theo eo cô, sau đó bỗng buông ra mà không thăm dò nữa. Nhưng hành động này vẫn khiến Giang Nhiễm giật nảy mình, cả người cô cũng như bị phồng mà đỏ bừng trong nháy mắt.

Cô hơi rụt xuống dưới, sau đó chôn người trong chăn rồi chỉ để lộ đôi mắt nhìn trái liếc phải.

Giang Nhiễm vừa nằm xuống thì chiếc áo đáng thương kia đã trượt lên tới tận rốn, anh không cần phí sức gì cũng làm được chuyện mình muốn dễ như trở bàn tay.

Dương Kế Trầm nắm chặt eo Giang Nhiễm rồi chột kéo cô tới bên mình. Giang Nhiễm bị ép đối mặt với anh, mà người này lại vui cười không ngừng, giống như trêu chọc, lại giống như cưng chiều.

Giang Nhiễm nói lắp: “Không không không ngủ à?”

Dương Kế Trầm nói: “Anh thấy em không muốn ngủ mà, tinh thần tốt vô cùng.”

“Đâu có!”

Giang Nhiễm kéo chăn lên lần nữa, mà lúc này thì đến cả mắt cũng không lộ ra ngoài.

Dương Kế Trầm vén chăn lên rồi chui vào, sau đó xoay một cái đã đè lên người cô.

Tấm chăn màu trắng nhô lên khá nhiều, vài tia sáng cũng chột tiến vào theo khe hở mà lạng lẽ chiếu sáng bên trong. Giang Nhiễm trông thấy đôi mắt sâu như vực của anh đang sáng quắc nhìn mình, vì thế hô hấp của cô cũng dồn dập hơn vừa rồi một chút.

Anh không áp toàn bộ trọng lượng lên người cô mà chống hai tay hai bên, đầu gối cũng tì vào giường. Có điều sự áp sát chặt chẽ này khiến Giang Nhiễm không động đậy được, đồng thời cũng sắp nóng tới chín luôn rồi.

Dương Kế Trầm hạ thấp người xuống tới lúc chóp mũi đối với chóp mũi của cô, trong giọng anh còn mang ý cười, sau đó khàn khàn nói: “Để anh nhìn kĩ xem rốt cuộc là có hay không.”

Anh hôn lên mặt cô một cái: “Rất nóng.”

Anh lại hôn cái nữa lên mặt cô: “Bông rát.”

Anh nói: “Sự thật chứng minh em đang rơi vào trạng thái hưng phấn, giống như lúc đang ở bên kia.”

Giang Nhiễm thấy xấu hổ rồi đưa một tay ra bịt miệng anh lại: “Anh nói bậy. Em muốn ngủ, anh đi ra.”

Dương Kế Trầm bắt lấy hai tay cô rồi ghì lên phía trên, sau đó nhíu mày nói: “Em ngủ đi.”

Giang Nhiễm bật cười vì tức, rồi phải đưa chân để phản kháng, nhưng Dương Kế Trầm lại đưa cẳng chân khống chế cô lại.

Hai đùi của cô cong lên mà treo sang hai bên eo của Dương Kế Trầm, mà anh lại nửa quỳ trên giường, hai chân cũng tách ra để kiềm chế cô lại.

Chấn trượt từ trên đỉnh đầu xuống rơi xuống bên chân, còn anh hứng lấy ánh sáng để rồi thân hình cứng cỏi cũng bị ánh sáng viền một tầng vàng nhạt.

Ánh mắt Dương Kế Trầm lướt qua ngực, cổ, bụng của cô rồi xuống tới phần màu hồng viền ren bên dưới.

Yết hầu của anh hơi dịch chuyển, ánh mắt cũng nhiễm chút dục vọng, mà nụ cười trên mặt đã chuyển từ ý cười thành đè nén và khống chế.

Hai chân Giang Nhiễm run lên rồi mềm nhũn rũ xuống trên đùi anh. Lòng chân của đàn ông khá dày, mà cảm giác thô ráp ấy lại kích thích tới thần kinh của cô. Tương tự như vậy, mỗi cái nhăn mày và một nụ cười của cô cũng kích thích tới anh.

Dương Kế Trầm nhìn cô chăm chú rồi nhàn nhạt hít vào một hơi, sau đó anh cau mày và khàn khàn nói: “Em nghĩ anh có nhịn được không?”

Giang Nhiễm chớp chớp mắt với vẻ vô tội.

Dương Kế Trầm cười, sau đã híp mắt lại: “Cố tình dùng vẻ mặt này để dụ dỗ anh?”

Giang Nhiễm còn chưa kịp phản ứng anh đã cúi người hôn xuống, sau đó là cắn và cạy mở môi của cô.

Bỗng dưng Giang Nhiễm mở mắt thật to, vì đùi bên kia bị ép tới đau nhức nên nước mắt cũng ứa ra.

Dương Kế Trầm hôn rồi cầm tay cô khoác lên bả vai của mình, Giang Nhiễm cũng làm theo phản ứng của cơ thể mà ôm lấy anh. Anh chôn đầu ở hõm cổ của cô, sau đó hôn lên tai rồi càng không buông tha cho một tắc một tắc nào.

Nửa bên trái của Giang Nhiễm như đã tê rần.

Dương Kế Trầm kéo áo của cô, nhưng khi ngẩng đầu lên đối mặt với đôi mắt long lanh ngập nước kia thì lại dừng động tác.

Giang Nhiễm hít mũi một cái: “Đừng... Đừng được không?”

Dương Kế Trầm nhìn dấu vết mờ mờ sâu dưới cổ cô rồi nằm sang bên cạnh và bình ổn hơi thở của mình.

Giang Nhiễm lại níu lấy chăn với vẻ tủi thân như phi tần bị vứt bỏ.

Hai người đều không nói lời nào, rồi sau khi Dương Kế Trầm bình thường

lại mới đưa tay kéo cô vào ngực.

Anh cười: “Không ngờ em còn muốn lắm.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm sửa lại quần áo cho cô rồi vỗ vỗ vào vai Giang Nhiễm: “Không trêu em nữa, ngủ đi.”

Anh tắt đèn.

Trong bóng tối, hai người vẫn lẳng lặng hít thở nhưng không ngủ được, mà trời bên ngoài đã hưng hửng sáng rồi.

Dương Kế Trầm nghe được tiếng sụt sịt của cô thì nghiêng đầu nhìn, rồi cố lắm cũng thấy được rõ hình dáng.

Anh hỏi: “Thất vọng trong lòng lắm à?”

Giang Nhiễm rầu rĩ nói: “Không.”

Dương Kế Trầm bật cười: “Hôm nay anh không có ý định ngủ em. Vì muốn ở bên em lâu một chút nên mới đưa em về đây.”

Vừa rồi cũng là anh đùa cô chơi, nhưng không ngờ suýt chút nữa cũng sa vào, may mà chút định lực này anh vẫn phải có.

Giang Nhiễm chôn trước ngực Dương Kế Trầm mà không nói lời nào, hơi thở nhẹ nhàng cũng phả lên da thịt của anh. Yết hầu của Dương Kế Trầm hơi nhúc nhích.

Anh nói: “Em còn nhỏ, phát sinh quan hệ sớm không tốt với cơ thể của

em.”

Dương Kế Trầm hôn lên trán cô: “Còn nhiều thời gian.”

Lòng Giang Nhiễm mềm nhũn như nước, vòng tay của cô ôm lấy eo anh càng siết chặt hơn. Cô nói: “Vâng.”

Nhưng tình nồng ý mật này còn chưa được nửa phút, cô đã nghe thấy người bên cạnh không đứng đắn nói: “Nhưng mà cũng khó nói lắm, không chờ được thì có khi không khống chế nữa luôn.”

Giang Nhiễm: “...”

...

Hai người lăn lộn tới 5 giờ sáng mới ngủ, mà khi tỉnh lại thì mặt trời đã lại lên cao rồi.

Vì thói quen dậy sớm nên Giang Nhiễm tỉnh trước anh. Cô dụi dụi mắt mà vẫn còn mê man, cũng chưa xác định được xem mình đang ở đâu thì trông thấy đụm chăn nhô lên bên cạnh.

Giang Nhiễm bỗng quay đầu nhìn đàn ông bên cạnh rồi sửng sốt một lúc, sau đó kí ức của hôm qua cũng dần hiện về.

Cô mím mím môi rồi thận trọng nhìn anh, vẻ mặt của Dương Kế Trầm lúc ngủ khá nghiêm túc, các nét trên mặt đều bình thản chứ không vô lại như thường ngày.

Giang Nhiễm kẹp mũi của Dương Kế Trầm, rồi lại lặng lẽ bịt kín cả miệng của anh.

Anh vẫn không tỉnh.

Cô nghiêng hơn nửa người sang nhìn anh, ai ngờ người này lại đột nhiên đưa tay tóm lấy cô. Thế là Giang Nhiễm bị lật từ bên này sang bên kia, rồi chỉ thiếu chút nữa là lăn luôn xuống giường.

Dương Kế Trầm mở mắt ra rồi cố tình nới lỏng tay dọa cô. Giang Nhiễm nắm chặt lấy cánh tay anh, hai chân lại đạp rồi đạp để bò vào giữa giường. Nhưng anh lại kẹp lấy chân của Giang Nhiễm rồi để người cô lơ lửng trên thành giường.

Dương Kế Trầm cười nhẹ: “Còn dám không?”

“Không dám không dám!” Mông cô đã sắp chạm xuống đất rồi.

Tay anh hơi dùng sức rồi kéo người về.

Giang Nhiễm nghiêng thân ngồi trên người anh, mà cả người cô cũng căng chặt không thôi.

Dương Kế Trầm hơi nhướn mày, trong cổ họng lại phát ra tiếng rên rỉ. Xương cốt trên người Giang Nhiễm như mềm xuống một nửa, đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe được âm thanh như vậy của đàn ông.

Dương Kế Trầm thở dài rồi nhắc Giang Nhiễm ngồi dậy, anh đỡ eo cô rồi đưa người lên phía trước, thế là cô lại nhào vào trong ngực anh.

Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm, trán áp lấy bả vai và ngửi hương thơm trên người cô, để rồi cả thể xác và tinh thần cũng thoải mái vô cùng.

Anh nói: “Đừng lộn xộn, để anh bình tĩnh lại chút.”

Bên cạnh đột nhiên có thêm một người nữa, dù thế nào thì anh ngủ vẫn hơi không quen.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Dương Kế Trầm hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Giang Nhiễm với điện thoại trên tủ đầu giường, rồi khi thấy số cuộc gọi nhỡ trên đó thì hoảng hốt không thôi. Tổng cộng có 52 cuộc gọi nhỡ.

“Hơn 1 giờ rồi.” Giang Nhiễm mở nhật ký cuộc gọi ra rồi nói: “Mấy người Vân Tiên gọi cho em nhiều lắm.”

Dương Kế Trầm lười biếng nói: “Không phải để ý đến bọn họ.”

Giang Nhiễm đẩy anh ra rồi xuống giường, sau đó gọi lại cho Quý Vân Tiên. Dương Kế Trầm khều khều tóc rồi cũng vén chăn lên để xuống giường, sau đó đi chân trần vào phòng tắm.

Sáng ra nhóm người kia không thấy hai người thì sốt ruột không thôi, sau nghĩ lại thì chắc chắn là bỏ trốn mất rồi. Vì thế họ cũng không để trong lòng mà đi thu dọn đồ đạc, có điều cây dương cầm kia lại khiến tất cả không biết phải làm sao.

Đây là Dương Kế Trầm tặng cho Giang Nhiễm, nhưng nếu chuyển về nhà cô thì phải giải thích với Giang Mi thế nào. Còn nếu chuyển về nhà của họ thì cũng quá kì lạ, chuyển tới tiệm trà sữa thì không có chỗ, mà chuyển tới nhà Dương Kế Trầm thì chìa khóa đâu?

Mấy người vật vậ vĩa vĩa thu dọn tới tận trưa, nào là gỡ dây đèn rồi nhặt cánh hoa, đi đổ rác, nhưng vẫn thừa lại chiếc dương cầm kia chưa được xử lý.

Gọi điện cho cả hai người thì không ai nghe máy, thế là bọn họ đã đánh

cược một trận.

Câu đầu tiên khi Quý Vân Tiên nhận điện thoại là: “Tiểu Nhiễm, bọn mày đang ở đâu?”

Giang Nhiễm thành thật nói: “Tiệm trà sữa.”

Đầu bên kia truyền tới tiếng 100 tệ đâu! Nào nào, xì 100 tệ ra đây!

Quý Vân Tiên lại hỏi: “Thế là mày với Trầm ca... Anh ấy không bắt nạt mày đấy chứ?”

Từ “bắt nạt” này quá mập mờ, Giang Nhiễm ho hai tiếng rồi hỏi ngược lại: “Mày gọi nhiều cho tao thế là có chuyện gì?”

Đầu bên kia lại truyền tới tiếng 500 tệ, 500 tệ.

Quý Vân Tiên nói: “À không có gì, định hỏi Trầm ca muốn chuyển dương cầm kia đi đâu? Này Tiểu Nhiễm, mày có mệt không, chân có mỏi không, lưng có đau không, còn đứng được không?”

Giang Nhiễm đứng nhảy nhảy tại chỗ rồi dấm vào eo: “Còn khỏe lắm.”

Chu Thụ ở đầu bên kia gào lên: “Tiết tấu này của Trầm ca không đúng tí nào! Đù 500 tệ của tôi! Uhuhu!”

Chương 52: CHƯƠNG 52

Dương Kế Trầm không cần nghĩ gì đã trả lời luôn về chiếc dương cầm kia: “Chuyển vào phòng ngủ của tôi, trước cửa chính của sân có một cục gạch, dưới đó có chìa khóa sơ cua. Chuyển vào phòng ngủ thì kê sát vào bên phải, ở ngay góc trống ấy.”

Giang Nhiễm ngồi nghe bên cạnh mà thấy là lạ, sao cứ có cảm giác như người này đã tính toán hết từ trước rồi thế nhỉ, thậm chí còn sửa lại cả phòng nữa.

Trương Gia Khải nói “được” rồi tìm nhân viên chuyên nghiệp chuyển dương cầm về cổng Nhị Tà, mấy người Chu Thụ thì hào hứng phóng mô-tô tới tiệm trà sữa. Lúc họ đuổi tới thì cửa tiệm trà sữa đang khép hờ, cánh cửa cuốn kia cũng chỉ kéo lên một nửa.

Một nhóm người thò đầu vào dò xét rồi kêu lên oai oái.

Hai người kia đứng ở nơi pha trà sữa trong bếp, mà lúc này Giang Nhiễm lại đang nửa ngồi trên bồn rửa và ôm lấy cổ Dương Kế Trầm, còn anh thì đang cong eo mà hôn đầy kịch liệt.

Giang Nhiễm vừa nghe thấy tiếng động thì bỗng mở mắt ra, sau đó bất giác đẩy Dương Kế Trầm ra và cúi đầu núp trong ngực anh.

Dương Kế Trầm liếm liếm môi và quay đầu nhìn về phía đám người kia, anh không khách khí nói: “Không thấy biển treo ở cửa à?”

Chu Thụ cười hì hì: “Tiếng Anh em đọc chẳng hiểu, em nhà quê lắm.”

Dương Kế Trầm vỗ vỗ vào gáy Giang Nhiễm rồi xoay người đi ra phòng khách nhỏ, sau đó đưa hai điều thuốc cho Chu Thụ và Hạ Quân.

“Trương Gia Khải chuyển dương cầm đi rồi à?”

“Vâng vâng vâng, xảy ra chuyện gì anh cứ tìm cậu ấy, đừng tìm bọn em.”

Dương Kế Trầm “xì” một tiếng rồi vừa định châm thuốc lá thì bỗng dừng lại, sau đó nói: “Ra ngoài hút.”

Ba người đàn ông đứng cười nói bên ngoài cửa kính, Giang Nhiễm cũng nhìn Dương Kế Trầm nhiều thêm vài lần. Vừa rồi mới náo loạn nên vò loạn tóc anh, hiện giờ mái tóc ấy đứng dưới ánh nắng lại ánh lên màu nâu nhàn nhạt, tuy hơi mất trật tự nhưng lại mang một tư vị khác. Anh biếng nhác đứng ở nơi ấy, tay cầm điều thuốc thỉnh thoảng đưa lên rít một hơi, giữa hai đầu lông mày vẫn là vẻ tự tin thản nhiên và khí thế tới vậy.

Dường như anh khá thích áo phông trắng và quần bò, mặc lên thật đơn giản mà phóng khoáng. Có điều Giang Nhiễm đã nhìn những cơ bắp ấy một đêm rồi, thế nên dù cho anh có mặc quần áo, thì cô vẫn có thể phác họa được dáng vẻ trần trụi kia ở trong đầu.

Dương Kế Trầm gảy tàn thuốc rồi ngược mắt lên nhìn Giang Nhiễm, sau đó hai người lại nhìn nhau cười một tiếng.

Quý Vân Tiên chống hai tay lên quỳ thu ngân để đỡ cằm, đôi mắt to kia lại cứ nhìn Giang Nhiễm chăm chặp.

Giang Nhiễm đang cười thành tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác thì bị cô ấy

làm cho giật mình.

Quý Vân Tiên đưa ngón trỏ ra chọc cô: “Có mỗi một đêm thôi mà mà như thay da đổi thịt thế.”

Giang Nhiễm cũng không che giấu: “Vì tao vui mà.”

“Nhìn ra rồi, vui đến mức nở cả vườn dâu tây.”

Giang Nhiễm che cổ áo lại, mặt cũng đỏ lên.

Quý Vân Tiên: “Thế đã ‘trồng’ tới nơi nào rồi?”

“Vẫn chưa...” Giang Nhiễm xoay người làm trà sữa tiếp.

Sau khi rời giường, anh đi mua cơm trưa về. Lúc đầu ăn xong cô định đi nhưng anh nói chờ thêm chút nữa, sau đó buồn chán nên dạy cô làm trà sữa chơi. Có điều nước còn chưa đổ vào thì người này đã đặt cô ngồi lên bồn rửa mất rồi.

Quý Vân Tiên chạy đến bên cô rồi lặng lẽ hỏi: “Tối hôm qua hai người chưa có chuyện gì à?”

Giang Nhiễm: “Vẫn chưa thật mà.”

Giang Nhiễm pha hai cốc trà sữa rồi đưa cho Quý Vân Tiên: “Đây, lần đầu tiên tao pha là cho mà.”

Lúc Quý Vân Tiên đưa tay nhận lấy thì vai trái hơi cử động khiến cổ áo trễ xuống. Giang Nhiễm giật mình há miệng thật lớn, sau đó chỉ vào vai của cô ấy: “Mày còn nói tao, chính mày cũng...”

Quý Vân Tiên che miệng cô lại: “Suýt, hai người Chu Thụ không biết, lát nữa kể cho mà nghe.”

Ba người đàn ông hút thuốc xong thì đem theo hương thuốc lá mà tiến vào, hai nữ sinh đang ngồi nói thầm trên sofa trông thấy họ lại lập tức đổi chủ đề.

Dương Kế Trầm lấy 200 tệ trong ví da ra cho Giang Nhiễm rồi nói: “Bọn anh đi tập xe, đã đặt cả sân bãi rồi. Em và Quý Vân Tiên bắt xe về đi, về đến nơi nhớ gửi tin nhắn cho anh.”

Giang Nhiễm không nhận: “Em có —— ”

Dương Kế Trầm vẫn nhét vào tay cô, sau đó còn dùng ngón trỏ bấn vào trán Giang Nhiễm: “Lát nữa nhớ mang cả quần áo bên trong về, tối lại tìm em.”

Chu Thụ nói: “Xin lỗi chị dâu nhé, chiều nay mượn Trầm ca một lát, tối trả lại cho chị nha!”

Giang Nhiễm bật cười, sau đó đứng dậy đi thu dọn quần áo bấn hôm qua.

Dương Kế Trầm đập anh ấy một cái: “Có bệnh à?”

Chu Thụ lại ti tiện nói: “Tối tìm chị nha!”

Hạ Quần cười tới mức không đứng thẳng người được.

...

Vì để đề phòng Giang Mi sinh nghi, nên Quý Vân Tiên cũng hấp tấp chạy về cùng Giang Nhiễm, thế nhưng hai người về tới nơi thì trong nhà lại

không có ai. Người giúp việc kia vẫn đang ngồi cắn hạt dưa ở cổng, khi thấy Giang Nhiễm thì cứ muốn nói lại thôi, sau đó tự lẩm bẩm: “Thôi, mình không nhiều chuyện nữa, liên quan quái gì đến mình.”

Giang Nhiễm không để bụng mà lôi Quý Vân Tiên lên lầu, nhưng vừa vào phòng một cái đã thì đi giặt quần áo cho anh.

Quý Vân Tiên cũng cắn hạt dưa, cắn được mười mấy phút thì hừ hừ tới hai lần liền, còn Giang Nhiễm đã giặt sạch quần áo cho Dương Kế Trầm xong rồi.

Quý Vân Tiên nói: “Còn chưa gả đi mà đã giặt quần áo cho người ta rồi, mày thế này là về sau bị anh ấy bắt nạt đấy.”

Giang Nhiễm cầm quần áo ra ban công phơi, nhưng sau thấy không ổn nên lại mang vào treo trên dây thừng trong nhà tắm.

Sau khi xong việc rồi, hai cô gái nhỏ đều nằm trên giường, mà mùi bột giặt thơm ngát thỉnh thoảng lại bay ra từ trong nhà tắm.

Giang Nhiễm hỏi: “Nóng không?”

“Vẫn ổn.”

“Bật quạt nhé?”

“Ừ.”

Giang Nhiễm đứng dậy đi bật quạt, sau đó ngồi xếp bằng ở đầu giường và nghiêm túc bắt đầu chủ đề: “Mày với Trương Gia Khải...?”

Quý Vân Tiên đặt hai tay ra sau đầu mà gối lên, sau đó nói: “Vẫn chưa, sầu

chết tao luôn.”

“Cái này thì có gì mà sâu?”

Quý Vân Tiên ‘ai da’ vài tiếng như đang suy nghĩ, sau đó chu mỏ, nhỏ giọng nói: “Tối hôm qua không thấy mày đâu nên tao hơi sợ nên mới đi tìm anh ấy, về sau cũng ngủ chung. Mà hai người ở chung thì lại không ngủ được, thế là... thế là... Mày biết rồi đấy. Tiểu Nhiễm, thật ra tao đã chuẩn bị xong rồi, nhưng anh ấy...”

Giang Nhiễm nhớ tới phản ứng của Dương Kế Trầm mà thấy ảm áp: “Nhưng Trương Gia Khải thấy mày còn nhỏ, nên chờ thêm đã?”

“Cái gì! Còn lâu ấy! Anh ấy căng thẳng đến mức không được! Không được, mày hiểu không?”

Giang Nhiễm nuốt một ngụm nước bọt mà cái hiểu cái không.

Quý Vân Tiên nói: “Khó xử chết đi được. Tao nhận ra là anh ấy xấu hổ nhưng cũng không biết phải nói gì để anh ấy thoải mái hơn một chút. Mày bảo về sau anh ấy cứ căng thẳng như thế thì làm sao bây giờ?”

“Chắc không đến nỗi đó đâu...”

Giang Nhiễm đánh mắt đi rồi cẩn thận nhớ lại phản ứng của Dương Kế Trầm. Sau đó tìm cô bông nảy lên một cái, ký ức về cảm thụ kia vẫn còn vẹn nguyên, như thế nó có thể ma sát hồng đùi cô vậy.

Quý Vân Tiên xoay người sang: “Này Tiểu Nhiễm, mày từng sờ nơi đó chưa?”

“Hả?”

Quý Vân Tiên cười như tên trộm: “Chẳng lẽ hai người chỉ nằm đắp chăn bông nói chuyện phiếm trên giường thật?”

Giang Nhiễm che miệng nói: “Có một chút chút.”

Hai nữ sinh thì thầm với nhau.

Quý Vân Tiên: “Nóng không? Tao thấy hơi đâm tay nhưng lại mềm nhũn, kinh chết đi được.”

“Hả? Thật à? Trông không mềm lắm mà...”

“Mày chưa sờ à?”

“Sao sao sao sao tao lại sờ được...”

...

Thiếu nữ 18 tuổi luôn luôn tò mò với mọi thứ.

Sau khi có cuộc trò chuyện cách mạng với Quý Vân Tiên xong, Giang Nhiễm mặt tởm đập mất mấy ngày. Tối đến cô ôm chăn mà trong đầu toàn là cảm giác Dương Kế Trầm ôm mình ngày đó. Còn cả nơi thần bí nhất kia nữa, cảm thụ khi ngồi lên lúc ấy là mềm mềm mà lại dẫn dụ người ta. Ai ai cũng khó không chế mà luôn hướng về người mình thích, đến chính cô cũng không biết khi ấy gặp phải ma chướng gì nữa.

Giang Nhiễm lặng lẽ cầm điện thoại tra Baidu, mạng 2G tìm kiếm thật lâu mới ra được câu trả lời, rồi những từ ngữ học thuật kia lại khiến cho đầu óc người ta mơ màng tới cực hạn.

Giang Nhiễm ngừng thở mà nằm im trong chăn, đôi mắt đọc lướt qua một lượt nhanh như gió, sau đó lại quay lên đọc lại một lần rồi một lần.

Trên giường hở ra một lỗ hổng nho nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có tia sáng hắt ra từ lớp chăn mỏng.

Dương Kế Trầm nhảy cửa sổ vào mà cô cũng không phát hiện.

Anh ôm lấy Giang Nhiễm cách lớp chăn, còn cô lại run một cái khiến điện thoại suýt rơi xuống giường. Lúc này cả người cô đã như chú ve bị quần chặt trong chăn mất rồi.

Dương Kế Trầm hôn lên trán cô: “Vẫn chưa ngủ à? Xem gì mà nhập tâm thế?”

Giang Nhiễm giãy ra mấy lần, còn Dương Kế Trầm lại giữ chặt cô trên giường. Cô nóng nảy muốn cầm lấy điện thoại, cũng định mau mau chóng chóng tắt giao diện kia đi, nhưng cánh tay dài của người phía sau đã giật lấy rồi quen thuộc xem lịch sử các website đã được truy cập, sau đó còn bấm vào đường link kia.

Giang Nhiễm nhảy dựng lên định cướp về, nhưng anh lại giơ lên thật cao khiến cô không với tới được.

“Anh trả lại cho em!” Giang Nhiễm không dám nói to, nên đành phải tóm lấy quần áo của Dương Kế Trầm mà uy hiếp anh.

Có điều Dương Kế Trầm đã thấy mất rồi, anh đọc theo trên đó: “Nơi đó của đàn ông như thế nào? Có nóng không, có đen không? Trả lời: Giống lạp xưởng hun khói đông lạnh, tùy thể chất từng người.”

Giang Nhiễm xấu hổ tới mức mặt bốc hơi, sau đó cứ chôn mặt xuống gối

mãi. Cô chống hông mà nằm lỳ trên giường với vẻ em không biết, em không nghe, em không thấy.

Dương Kế Trầm thấp giọng cười một tiếng rồi trêu chọc: “Trưởng thành rồi nhỉ, bắt đầu tìm tòi cội nguồn văn minh nhân loại rồi đúng không.” Anh nói xong còn mấp mờ vỗ một cái vào hông cô.

Giang Nhiễm xoay người rồi lấy gối che mặt mà nằm như cá chết, cả người chỉ có mỗi bàn chân nhỏ là thi thoảng động đậy.

Dương Kế Trầm kéo gối của Giang Nhiễm ra nhưng cô vẫn vùng vẫy tới cùng. Anh lại hỏi: “Mang trà sữa cho em đây, không muốn uống à?”

Giang Nhiễm hơi buông lỏng ra mà để lộ đôi mắt đảo quanh, sau đó rầu rĩ nói: “Ở đâu?”

Dương Kế Trầm: “Em ngồi dậy đi, trên bàn sách.”

Giang Nhiễm chậm rì rì bỏ gối ra nhưng người vẫn còn nằm đó, thế là anh tóm lấy hai cổ tay của cô và nửa quỳ trên giường mà đè lên, sau đó đã hôn xuống ngay.

Dần dần Dương Kế Trầm càng ép xuống, mà lúc này trên người anh lại là áo choàng tắm màu trắng kia, cả lồng ngực lộ ra của anh cũng đang hun đốt da thịt cô.

Hơi thở của Giang Nhiễm dần hỗn loạn.

Dương Kế Trầm lại rất kiên nhẫn hôn cô, hai cánh môi nóng rực quấn quýt, nước miếng ngọt lành cũng quyện hòa.

Giang Nhiễm nghe được anh cười nhẹ, sau đó là mút lấy vành tai của cô mà

khàn khàn nói: “Vừa mới tắm xong, an toàn không có mùi lạ, lại được Giang sư phó dày công hong khô, đã thành hình rồi. Giang sư phó muốn nếm thử không?”

Chương 53: Đúng là nên giảm béo một chút, rồi chúng ta sẽ thật sự trở thành anh em

Anh ác ý đâm xuống phía dưới khiến cả người Giang Nhiễm cứng đờ.

Dương Kế Trầm lại hỏi như mê hoặc: “Muốn không?”

Giang Nhiễm che mặt rồi giải thích: “Em không phải người như thế, em... em chỉ tò mò thôi.”

“Nên bây giờ cho xem thứ có sẵn cũng không cần luôn à?” Dương Kế Trầm cười.

Giang Nhiễm: “Anh lại lừa em, kệ anh đấy.”

Cô biết dù cô có nói em muốn xem thì anh cũng sẽ không cho, người này chỉ ác miệng trêu cô như vậy thôi.

Dương Kế Trầm nắm lấy tay cô rồi hướng xuống phía dưới: “Không lừa em, thỏa mãn em, được không?”

Giang Nhiễm rút tay về rồi chui ra khỏi ngực anh và đến lăn đến một góc giường.

Dương Kế Trầm cười vài tiếng rồi xoay người nằm ở nơi cô vừa nằm. Anh cầm bạch tuộc bên trên làm gối đầu, sau đó vươn tay và nói: “Lại đây.”

Giang Nhiễm liếc mắt đến nơi kia rồi thấp thỏm đi qua. Dương Kế Trầm túm lấy Giang Nhiễm và để cô gối lên cánh tay của mình, sau đó cả hai cùng nằm nhìn lên trần nhà.

Qua một lúc, Dương Kế Trầm cũng đã bình thường trở lại. Anh không phải thật sự có phản ứng, mà chỉ dễ xúc động khi ở trước mặt cô mà thôi. Đàn ông đều như vậy cả, khó trách tất cả đều nói đàn ông là động vật nửa thân dưới.

Dương Kế Trầm vừa đưa tay nhéo mặt cô vừa hỏi: “Vừa tốt nghiệp đã bắt đầu học cái xấu rồi, còn lên mạng tìm hiểu về những thứ kia nữa.”

Giang Nhiễm tóm lấy chăn rồi nói: “Đâu có, chỉ là tò mò thôi. Em đã trưởng thành rồi, đọc mấy thứ này cũng là hợp pháp.”

“Ồ, lại còn đọc hợp pháp. Thế có ai nói cho em biết em còn có thể phát sinh quan hệ tình dục hợp pháp không?”

“...”

Dương Kế Trầm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Giang Nhiễm, đôi mắt đen láy xinh đẹp rất có thần kia thỉnh thoảng lại rụt rè liếc nhìn anh một cái.

Dương Kế Trầm: “Có phải Quý Vân Tiên nói gì với em không?”

“Sao anh lại biết?”

Dương Kế Trầm cười nói: “Em ấy nói gì với em?”

“Cũng không nói gì nhiều, chỉ là tâm sự thôi.”

“Em ấy nói về Trương Gia Khải?”

“Anh...”

Dương Kế Trầm ôm chặt cô rồi biếng nhác nói: “Trương Gia Khải cũng nói chuyện với anh.”

Giang Nhiễm nhẹ giọng “vâng” một tiếng rồi chấp hai tay trước ngực, mấy đầu ngón tay lại như đang nhảy múa. Cô thử tìm hiểu: “Trương Gia Khải thấy mất mặt lắm à? Anh ấy không sao chứ?”

Mấy ngày nay Quý Vân Tiên gọi điện cho cô đều nói là rất khó xử, không biết phải ở cạnh Trương Gia Khải thế nào. Cô ấy sợ làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông, cũng lo từ giờ trở đi Trương Gia Khải suy sụp hoàn toàn. Chẳng phải đàn ông thường đặt tôn nghiêm lên hàng đầu hay sao, Quý Vân Tiên không biết phải làm thế nào để bảo vệ tôn nghiêm cho anh ấy.

Dương Kế Trầm: “Có thể có vấn đề gì, chẳng qua là căng thẳng quá thôi, lúc tự giải quyết vẫn ổn cả.”

“À...” Giang Nhiễm hỏi: “Vậy sau này sẽ ổn thôi...”

Dương Kế Trầm thấy Giang Nhiễm muốn nói lại thôi nên vâng vâng tai cô rồi hỏi: “Cái đầu nhỏ nhỏ này đang nghĩ gì thế? Mắt đảo tới đảo lui đến mức này rồi.”

Giang Nhiễm: “Không có gì.”

Dương Kế Trầm: “Vẫn còn tò mò?”

Giang Nhiễm bị câu này nói trúng tim đen, cô do dự xoay người dựa vào anh và nhỏ giọng hỏi: “Vân Tiên nói cứ như thế mãi sẽ không tốt cho cơ

thế, anh...”

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười, anh cố tình hỏi: “Như thế là như thế nào?”

Giang Nhiễm nghiêm túc khoa tay múa chân: “Là thế này, thế này với cơ thế.”

“Thế em giúp anh đi...” Anh ngả ngớn nói vậy.

Giang Nhiễm im bật, sau đó xoay người đưa lưng về phía anh.

Dương Kế Trầm ôm lấy cô từ phía sau, trong giọng nói cũng nhiễm đầy ý cười: “Em lo anh không được?”

Giang Nhiễm: “Không phải.”

Dương Kế Trầm đưa tay ra đằng trước rồi kéo người về phía ngực mình, bọn họ nằm nghiêng như hai chú tôm khum cùng một chỗ vậy.

Anh nói: “Em cứ trêu chọc anh mãi thế này, anh nghĩ anh không chờ được em từ A biến thành B đâu.” (1)

Giang Nhiễm: “...”

(1) Từ A thành B: từ cúp A biến thành cúp B.

Dương Kế Trầm cảm nhận rồi nói: “Sao lại bé đi rồi? Gần đây không ăn cơm đầy đủ à?”

Giang Nhiễm bị anh quấy nhiễu tới tim đập hỗn loạn, rồi cả đầu ngón chân của cô cũng co quắp lại. Cô mềm giọng nói: “Gần đây đang giảm béo, đợt

thi đại học kia ăn nhiều lắm. Dù nhìn không béo nhưng vẫn tăng cân, năm ngoái mặc quần đã hơi chật rồi.”

Lần trước Dương Kế Trầm cảm thụ nơi này là buổi tối ở quán trà sữa kia. Giang Nhiễm gầy lại không thích tập luyện, tuy dáng người mảnh mai nhưng không phải kiểu có lồi có lõm, đưa một tay nắm dường như vẫn còn thừa.

Có lẽ đường cong nhấp nhô ấy giống như khi tráng bánh, bên trên sẽ phồng lên bong bóng nhỏ.

Dương Kế Trầm nói: “Đúng là nên giảm béo một chút, rồi chúng ta sẽ thật sự trở thành anh em.” (2)

(2) Thật sự trở thành anh em: Ý trêu bạn Nhiễm giảm béo nữa thì không còn ngược.

Giang Nhiễm tức đến nghẹn lời nên đưa tay đánh anh.

Dương Kế Trầm cười cười, sau đó lại ôm lấy cô: “Bao giờ đến tập đàn?”

“Xem tình hình thế nào.” Giang Nhiễm nghĩ nghĩ rồi nói: “Tập cũng vô dụng, em không phải người có thiên phú. Em nghĩ mình sẽ không làm tốt được chuyện này, tương lai cũng không kiếm ăn bằng nó, nghĩ lại thì chỉ thấy xa xôi thôi.”

“Vẫn không có chí khí thế à, bảo thích cơ mà? Thích thì làm thôi.”

Đầu lông mày của Giang Nhiễm giãn ra, cô nói nhẹ nhàng: “Chẳng lẽ chỉ cần thích là có thể làm tốt dễ như trở bàn tay? Anh biết vì sao trong TV và phim ảnh luôn tua nhanh quá trình cố gắng học tập nhân vật chính không? Vì việc đó thường là quá trình khổ sở và chật vật một mình. Người bình

thường chỉ nhìn thấy kết quả, còn chính bản thân người đó mới hiểu được quá trình không dễ dàng chút nào. Em thấy chơi dương cầm với em mà nói chỉ được coi là hứng thú. Dù em có làm tốt đến thế nào, thì về sau nó cũng chỉ được coi là hứng thú mà thôi.”

Dương Kế Trầm tì cầm trên đầu cô rồi ôn hòa nói: “Em không thật sự có lòng tin thôi, làm gì cũng lo được lo mất. Ai biết về sau sẽ thế nào, sống thoải mái một chút là được rồi. Nói cho cùng thì cố gắng làm một việc gì đó cũng không phải điều sai trái, giống như em nỗ lực học hành và thi đại học vậy.”

Giang Nhiễm khổ não: “Em có học giỏi một chút thật, nhưng vẫn là học vẹt cả.”

Xưa nay cô không thấy mình là học sinh xuất sắc hay một đứa trẻ thông minh, chẳng qua cô chỉ nỗ lực hơn người khác một chút mà thôi. Giống như lần xao động vì Dương Kế Trầm ngày ấy, thành tích của cô đã tụt dốc ngay lập tức. Chỉ cần không để ý là cô sẽ tụt lại phía sau.

Cô không thể dễ dàng làm tốt mọi việc như anh. Tất cả những việc cô cảm thấy khó xử lý kia, anh đều không để trong lòng. Có lẽ sống tự do thoải mái, tùy ý tự tại, nhập gia tùy tục chính là hình dung đại khái về con người của Dương Kế Trầm.

Giang Nhiễm cực kỳ thích hơi thở ấy trên người anh, tuy luôn ngao du không để tâm, nhưng dù là việc lớn hay việc nhỏ gì thì khi ở bên anh, cô vẫn luôn cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm đến lạ.

...

Vài ngày sau, lúc Giang Nhiễm đang bóc vỏ đậu tương cho Giang Mi thì bà bỗng nói đã tìm được việc khác rồi, từ giờ sẽ làm thu ngân trên siêu thị ở

trên trần.

Dường như cả một khoảng thời gian trước, ban ngày Giang Mi không ra khỏi cửa chút nào mà chỉ dọn dẹp quét tước ở nhà, hoặc đan áo len như không có chuyện gì xảy ra.

Vì thế Giang Nhiễm cũng không thể ra ngoài chơi được. Quý Vân Tiên thì bận hóa giải xấu hổ với Trương Gia Khải, Dương Kế Trầm lại bận tập xe. Nếu ban ngày cô đi tập đàn thì chắc chắn Giang Mi sẽ nghe thấy tiếng, mà như vậy thì sẽ lộ tẩy hết.

Giang Nhiễm cũng rất sàu muộn về chuyện của mình với Dương Kế Trầm. Cô không biết phải làm thế nào với Giang Mi, mà càng không thể giấu giếm cả đời được, nhưng trùng hợp lại là Giang Mi lại luôn ghét đua xe đến thế.

Giang Nhiễm vẫn lén dò xét và quan sát thay đổi phản ứng của bà.

Cô không biết Giang Mi và người kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng là cảm xúc của bà ổn định hơn rất nhiều, thậm chí cũng đã cười nhiều hơn trước kia.

Vào sáng sớm đầu tiên đi làm lại, Giang Mi để quên điện thoại ở nhà. Giang Nhiễm mới ăn mấy thìa cháo thì chợt phát hiện ra, sau đó đuổi theo bà tới con đường trước cổng Nhị Tà. Tới đó rồi, cô thấy có một chiếc xe màu đen đỗ ở giao lộ, mà dường như giá trị của chiếc xe này không nhỏ chút nào.

Giang Mi dừng xe điện ở bên cạnh như đang nói chuyện với người bên trong. Sau khi nói được vài câu, bà lái xe đi trước, rồi người kia cũng khởi động xe mà đi theo phía sau.

Giang Nhiễm hoảng hoảng hốt hốt về đến nhà, sau đó mới về tới cửa thì bị Dương Kế Trầm chặn lại. Anh xách cổ áo của cô rồi kéo ngược người lại.

“Sao mới sáng bảnh mắt ra đã không thấy người rồi?”

Giang Nhiễm “dạ” một tiếng rồi mất tập trung nói: “Sao thế?”

“Sao cái gì mà sao, vào đây.” Dương Kế Trầm bấn vào trán cô một cái rồi đút tay vào túi quần và đi về nhà.

Giang Nhiễm nhìn xung quanh tới lui như trộm, sau đó cũng chạy vào nhà theo anh.

Dương Kế Trầm lấy một hộp chiếc hộp xộp trong tủ lạnh ra, bên trong lại có một hộp hình chữ nhật màu đen nữa.

Anh lấy đồ bên trong ra rồi đi đến bên cạnh cô: “Nhìn xem có muốn không.”

Giang Nhiễm mở ra xem thì thấy là một viên sô-cô-la hình gấu nhỏ dài chừng 10 cm, độ dày cũng khiến cho người ta phải giật mình. Hương thơm của sô-cô-la đen rất đậm, lại vừa lấy trong tủ ra và được tiếp xúc với không khí nên không bao lâu sau, sô-cô-la hình gấu nhỏ đã toát ra một tầng hơi nước.

Loại sô-cô-la xịn nhất mà Giang Nhiễm từng được nếm thử là Ferrero Rocher, nhưng là được người khác làm tiệc cưới phát cho. Thế nhưng cô chưa từng thấy sô-cô-la dài mà dày thế này bao giờ.

“Anh lấy ở đâu thế?”

Dương Kế Trầm lấy búa nhỏ trong hộp ra rồi đưa cho cô: “Hôm qua đi tập

xe được một người bạn cho, anh ấy nói là trong nhà mở nhà máy sô-cô-la, bây giờ đang làm mẫu đặc biệt cho đêm Thất tịch nên đưa cho bọn anh nếm thử. Anh ấy nói cầm búa này đập vỡ rồi ăn, còn pha ra uống được nữa.”

Giang Nhiễm sao có thể đập nát nó được, cô gói lại lần nữa rồi nhét vào trong tủ lạnh.

Vừa khép tủ lạnh lại thì Dương Kế Trầm đã ôm lấy cô từ phía sau: “Mẹ em đi làm rồi à?”

“Vâng.”

“Vậy lên phòng anh?”

Tim Giang Nhiễm hăng một nhịp: “Lên phòng anh làm gì?”

Dương Kế Trầm thấp giọng thổi khí vào tai cô: “Em nói xem sẽ làm gì? Mẹ không ở nhà, không phải là nên làm ít chuyện kích thích à?”

Giang Nhiễm từ chối: “Em vẫn chưa giặt quần áo.”

Dương Kế Trầm cười rồi ôm lấy cô mà khiêng lên lầu.

Cây dương cầm kia đã bị mấy chục cuốn sách chất lên, Dương Kế Trầm đặt cô lên ghế rồi nhét sách vào tay Giang Nhiễm: “Đọc sách, học bản nhạc, đánh đàn.”

Giang Nhiễm ngẩn ra tại chỗ.

Còn anh ngồi xuống bên cạnh rồi cầm cốc giữ nhiệt trong suốt mà nhấp một ngụm trà, trong đó còn nổi lên mấy hạt kỷ tử (3) nữa.

(3) Hạt kỷ tử: có rất nhiều tác dụng tốt, một số sách còn nói dùng kỷ tử mỗi ngày tốt hơn tất cả các loại đông trùng hạ thảo. Đặc biệt, kỷ tử có tác dụng làm tăng sinh lý và khả năng tình dục. Kỷ tử cũng là một loại dược thảo Đông y bồi bổ khả năng tình dục và theo truyền thuyết thì nó làm tăng cảm giác ham muốn. Thật ra, những nghiên cứu của khoa học cho thấy kỷ tử làm tăng testosterone trong máu nên làm tăng khả năng tình dục của cả nam và nữ.

Hết chương 53.

Chương 54: Đợi em thêm hai năm nữa, sau đó anh và em chơi tới bến

Giang Nhiễm cũng coi như đọc hiểu bản nhạc, những gì học được từ môn Âm nhạc ở tiểu học và cấp 2 cũng không uổng phí. Có điều nếu thực hành thật thì cô chỉ có thể dùng ngón tay gõ từng phím một, sau đó gõ liên tục mấy lần liền thì cũng coi như dùng được cả 10 đầu ngón tay.

Nhưng thứ cô chơi ra lại cứng ngắt, yếu ớt và không có tình cảm.

Sau mấy ngày chơi thử, Giang Nhiễm nản chí ghé lên dương cầm, rồi “ập” một cái khiến mấy phím đàn phát ra âm thanh hỗn tạp, cũng là âm thanh của sự cam chịu.

Đây chính là chênh lệch giữa lý tưởng và hiện thực.

Bộp —— Mông Giang Nhiễm ăn một cái tét. Cô kêu thành tiếng rồi trừng mắt như hổ con muốn nhào tới chỗ Dương Kế Trầm, nhưng lại bị anh nhắc lên.

Không biết Dương Kế Trầm lấy thước dây ở đâu ra, mà chỉ cần Giang Nhiễm lười biếng thì sẽ đánh cô một chút, tuy lực không lớn nhưng vẫn hơi đau nhức.

Giang Nhiễm tức giận nói: “Anh thế này là xã hội cũ, XX cổ hủ hết chỗ nói.”

Dương Kế Trầm xách người về ghế ngồi, khóe miệng cũng ngậm ý cười: “Anh thế này là tình thú.”

Giang Nhiễm ghen lời.

Dương Kế Trầm bắt tay cô từ phía sau rồi đặt lên phím đàn: “Hơi khum lên một chút, khi nhấn xuống thì thả lỏng ra. Bàn tay cũng khum lại thành hình tròn, để ngón tay nhô lên. Bả vai và khuỷu tay thả lỏng, tìm cho mình tư thế thoải mái một chút.”

Giang Nhiễm ngạc nhiên nói: “Anh biết những thứ này à?”

Dương Kế Trầm nói: “Để em làm quen mấy ngày với dương cầm một chút, nghịch đến bây giờ đủ rồi thì học cho tử tế. Học một ít cơ bản cũng được, tránh về sau gặp thầy cô mà hỏi gì cũng không biết.”

“Gặp thầy cô?”

“Đại học không giống cấp 3, sẽ luôn có thời gian trống không phải đi học.”

Bả vai của Giang Nhiễm sụp xuống như có cảm giác gánh nặng đường xa.

Dương Kế Trầm biết Giang Nhiễm thích thì thích thật, nhưng lại không có động lực. Với cô mà nói, đã là thứ vô dụng thì học cũng uống công. Có đôi lúc Giang Nhiễm sống quá thực tế, hoặc nên nói là hoàn cảnh Giang Mi cho cô không thể có được một sinh hoạt cần rỗi. Rất nhiều người đều là như vậy, những tài hoa trên thế giới bị mai một cũng nhiều không kể xiết.

Anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, Giang Nhiễm cũng tự giác dịch mông sang một bên.

Anh nói: “Em cũng không đến nỗi ù ù cạc cạc với chuyện này, học tử tế rồi

có khi sau này thi giấy chứng nhận thì cũng làm cô giáo dạy Nhạc được.”

“Em được không?”

“Cô gái của Dương Kế Trầm anh không thể nói không được.” Lời anh nói nhàn nhạt, nhưng lại có cảm giác như không thể chối từ.

Đây là lần đầu tiên anh có yêu cầu với cô, hoặc có thể nói là yêu cầu của anh với bạn đời. Giang Nhiễm liên tục phân tích câu nói này rồi đưa được ra mấy kết luận: Anh hi vọng bạn đời của mình kiên trì và có nghị lực. Anh hi vọng bạn đời của mình không giống lẽ thường. Có lẽ anh còn hi vọng cô có thể sánh ngang với anh.

Giang Nhiễm ngậy ra ở đó mà nhìn anh không chớp mắt, rồi lại như đang có điều suy nghĩ.

Dương Kế Trầm vỗ đầu cô một cái rồi nói: “Nhìn kĩ đây.”

Anh đặt hai tay lên phím đàn, mười ngón tay thon dài trông rất có lực, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi lên. Giang Nhiễm chớp chớp mắt, còn mười đầu ngón tay của anh lại bay nhảy trên phím đàn, mỗi lần nhấn xuống như có lực nhưng lại rất nhẹ nhàng, tiếp sau đó là từng âm chuẩn cũng dần chảy trôi.

Dáng vẻ ngồi chơi dương cầm của anh cũng không quá nghiêm túc, mà vẫn là kiểu nhàn tản như trước kia, từ đó cũng có thể nhìn ra việc chơi dương cầm là việc nhẹ nhõm tới nhường nào.

Dương Kế Trầm chỉ chơi một nửa bài “Thư gửi Elise”, sau đó bỗng dừng lại lúc Giang Nhiễm còn đang sửng sờ.

Dương Kế Trầm hỏi: “Hay không?”

“Hay.”

“Được, thế em học bài này đi.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm đứng dậy đi uống trà kỷ tử của mình, mà Giang Nhiễm cũng mệt mỏi vô cùng nên chạy theo uống ngụm nước.

Giang Nhiễm muốn cầm cốc nước của anh nhưng Dương Kế Trầm lại không cho, anh chỉ cần giơ lên cao là cô đã không với tới được rồi. Giang Nhiễm nhảy lên để bắt lấy, mà Dương Kế Trầm lại càng cố ý trêu chọc, không cho cô động vào.

Giang Nhiễm đẩy anh đến bên cửa sổ rồi áp lên: “Em muốn uống nước.”

“Muốn uống nước à, xin anh đi.” Một tay Dương Kế Trầm giơ cốc trà lên cao, còn một tay khác lại ôm lấy cả eo của cô.

Giang Nhiễm buông anh ra mà tức tới bật cười: “Xin ông chủ Dương thưởng cho em ngụm nước.”

Dương Kế Trầm uống một ngụm nước rồi cúi đầu hôn lên môi của Giang Nhiễm. Khi răng môi được cạy mở, dòng nước cũng chậm chậm tiến vào trong miệng cô.

Sau khung cửa sổ anh dựa vào là căn phòng của cô, bức tường pha tạp kia đã bị cây dây leo bám quanh từ sớm, ở giữa đó còn xen lẫn mấy cây bìm bìm khảm nạm vài nụ hoa sắc hồng pha tím. Gió thổi nhẹ nhẹ khiến lá cây lay động, rồi lại mang tới hơi thở khoan khoái mà nhẹ nhàng của mùa Hạ.

Mấy tia nắng rực rỡ rọi sáng trên người bọn họ, còn mặt Giang Nhiễm cũng đã đỏ bừng.

Đôi lúc Giang Nhiễm nghĩ đây không phải tới học dương cầm, mà rõ là cô tự đi vào ổ sói, ngày nào cũng để cho anh chòng ghẹo.

Dương Kế Trầm hôn đủ rồi mới hỏi: “Uống nữa không?”

Giang Nhiễm chống đầu vào ngực anh: “Không uống. Anh biết đàn dương cầm sao trước đó không nói với em. Anh từng học rồi à?”

“Học khi còn nhỏ.”

Giang Nhiễm ngửa đầu nhìn với ánh mắt hơi sùng bái: “Học khi còn nhỏ mà bây giờ vẫn đàn rất hay.”

Dương Kế Trầm nhíu mày: “Dựa vào đầu óc.”

Giang Nhiễm chỉ nghe được đôi lời về quá khứ của anh từ Trương Gia Khải và Từ Chi Hạ, nhưng đến cùng là trước đây như thế nào thì cô lại hoàn toàn không biết gì cả.

Gió mát thổi tới ôn hòa, Giang Nhiễm hỏi: “Lúc còn nhỏ anh thế nào?”

Dương Kế Trầm nheo mắt mà nhớ lại một chút, sau đó lời ít ý nhiều nói: “Anh khi còn nhỏ ấy à, cơm ngon áo đẹp, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.”

Thời kì ấu thơ tới thanh xuân của anh đúng là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Dường như Vương Lệ Vận đã lấp đầy những khoảng thời gian trống của anh bằng dương cầm, violin, Taekwondo, bơi lội. Bà thật sự mong mỗi có thể tạo nên một cậu con trai toàn năng, mà điều khiến Vương

Lệ Vận mừng rỡ chính là Dương Kế Trầm vừa học đã thông.

Có điều anh lười đi học nghiêm túc mà thường qua loa đối phó, sau đó chỉ chọn thứ mình thích như bóng rổ hay đua xe. Ước mơ khi còn nhỏ của Dương Kế Trầm thật ra không phải là đua xe mô-tô, mà là đua ô tô, khi ấy gia sản vốn giàu có cũng đủ để chèo chống cho mộng tưởng cuồng vọng này của anh.

Giang Nhiễm cười nói: “Chẳng lẽ anh là con nhà giàu?”

Dương Kế Trầm trêu cô: “Nếu không phá sản, thì bây giờ em là phu nhân nhà giàu rồi đấy.”

Giang Nhiễm cho là anh nói đùa nên cũng hùa theo: “Thế chẳng phải em sẽ mặc váy dạ hội đen rồi lên sân khấu đàn dương cầm à.”

Dương Kế Trầm hơi cong eo rồi nói: “Em sẽ mặc váy dạ hội đen rồi bị anh ‘làm’ trên dương cầm.”

Giang Nhiễm phát hiện người này ngày càng hạ lưu. Trước đây anh chỉ trêu chọc cô nhưng cũng không dùng câu chữ quá lộ liễu, nhìn thế nào cũng là kiểu chính nhân quân tử. Thế mà bây giờ hơi một chút là động tay động chân với cô, cả lời nói cũng khiêu khích như muốn phát sinh chuyện gì thật, nhưng sau đó lại hợp lối mà thu tay về như người ta thường gọi với mỹ danh là quân tử “sắc” mà không “dâm”.

Dương Kế Trầm đưa tay bóp hông cô một cái khiến Giang Nhiễm hít vào một hơi.

“Đau lắm à?” Anh hỏi.

“Đương nhiên là đau rồi, không được lại đánh em nữa.”

“Nhưng anh thấy em hưởng thụ lắm mà.”

“Anh!” Giang Nhiễm ôm đầu: “Em không như thế!”

Cô đẩy anh ra và đi về cạnh dương cầm, người đàn ông phía sau bỏ cốc nước xuống, rồi ôm chặt eo cô mà đẩy cả người lên giường.

“Để anh nhìn thử xem có bị đỏ lên không.”

Anh giả vờ kéo quần của cô xuống, còn Giang Nhiễm lại ra sức lôi lên.

Dương Kế Trầm cười tới đau bụng, sau đó nằm sang bên cạnh mà kéo người qua: “Ngủ trưa, chiều luyện thêm.”

Giang Nhiễm dựa vào ngực của anh mà không nhúc nhích. Mỗi ngày nay ban ngày anh luyện đàn với cô, tối lại ra ngoài tập xe, thời gian ngủ cả ngày có lẽ chỉ được khoảng 4 – 5 tiếng.

Dương Kế Trầm bật điều hòa rồi ôm Giang Nhiễm, anh tì cằm vào trán của cô, còn cô lại thân mật cọ cọ vào người anh.

Anh dè thấp giọng rồi xích lại nói bên tai cô: “Thật ra là rất sướng đúng không?”

Giang Nhiễm mặc áo phông và quần soóc, mà vì ống quần rộng nên cũng bị xâm chiếm dễ như trở bàn tay.

Anh vuốt ve dịu dàng mà triền miên nhưng lại mang theo tính xâm lược tuyệt đối, mấy ngón tay kia chỉ cần cử động thôi là xương cốt trên người cô đã rã rời rồi.

Giang Nhiễm thấy không phải là mình không dè dặt, mà thật sự kìm lòng không đặng. Ở trước mặt người mình thích, cô cũng khát vọng được tiếp xúc thân mật với anh. Đây chính là điều mà mọi người thường nói: Tình yêu khiến người ta xúc động mà cuồng điên, vì tận sâu trong đáy lòng không thể khước từ được.

Dương Kế Trầm mút vành tai của cô rồi từ từ nhắm mắt lại, giọng của anh cũng biếng nhác và gợi cảm vô cùng.

Anh nói: “Đợi em thêm hai năm nữa, sau đó anh và em chơi tới bến.”

Anh vừa nói dứt lời đã lại bóp mạnh một cái nữa.

Hết chương 54.

Chương 55: Hấn dám ước hiếp Giang Nhiễm! Ước hiếp con gái bảo bối ông hận không thể nâng trên lòng bàn tay mà dỗ dành, che chở!

Giữa tháng 7, Giang Nhiễm nhận được thư báo trúng tuyển của đại học Hoa Tây. Mà dưới huấn luyện ma quỷ của Dương Kế Trầm thì năng lực chơi đàn của cô cũng có chút tiến bộ, đương nhiên cả kỹ thuật hôn cũng tiến bộ theo.

Dù cô thi đỗ nơi nào thì Giang Mi cũng rất vui mừng. Giang Nhiễm lại nhân dịp gần đây tâm trạng của bà không tệ mà thử thăm dò, nói muốn đi chơi buổi tối với Quý Vân Tiên và các bạn học.

Lúc Giang Nhiễm nói lời này, Giang Mi đang quét tước dọn dẹp. Động tác trên tay của bà bỗng ngừng lại, sau đó nhìn Giang Nhiễm vài lần với ánh mắt có ý tứ sâu xa.

Giang Mi há miệng nhưng chợt không biết nói từ đâu. Bà muốn dặn dò rất nhiều, nhưng lại không thể nói toạc ra được. Giang Mi muốn cho một Giang Nhiễm một đường lui.

Con gái 17 – 18 tuổi bắt đầu biết yêu là chuyện rất bình thường, nhưng không phải cứ yêu là đúng, cũng không phải cứ dững cảm tiến đến là hay. Giang Mi hi vọng cô có thể suy nghĩ và cân nhắc cho mình nhiều hơn. Dù bây giờ đã là thế kỉ 21, nhưng vẫn không nên vượt quá giới hạn của nhiều thứ.

Từ nhỏ đến giờ Giang Nhiễm luôn là một đứa bé ngoan, dù thỉnh thoảng có đùa nghịch hay ranh ma, nhưng vì hiếu chuyện nên làm việc gì cũng luôn có mức độ. Có điều tính tình của cô khá giống Trịnh Phong, đã xác định chuyện gì rồi thì sẽ không thay đổi bừa bãi.

Giang Mi đã hỏi Trịnh Phong mấy lần về Dương Kế Trầm kia, nói trắng ra thì là một tên tiểu lưu manh, cũng không còn cha mẹ, không có chỗ ở cố định, tính tình cao ngạo bậc nhất giống như Trịnh Phong năm đó vậy. Khi đàn ông quá tự phụ gặp phải khó khăn gì không giải quyết được, thì con người họ cũng sẽ thay đổi. Giang Nhiễm sao có thể áp chế một người như vậy đây?

Giang Mi đã bị thua thiệt vì chuyện này, nên cho tới giờ bà luôn không hi vọng Giang Nhiễm tiếp bước theo mình. Chọn người như vậy để sánh đôi một đời là một mạo hiểm cực lớn. Đua xe, nói dễ nghe một chút thì là nghề nghiệp kích thích và nở mày nở mặt, thu nhập cũng khá cao. Nhưng đồng thời tiền tài đầu tư vào đó cũng nhiều, hơn thế nữa là lấy cả tính mạng ra để đặt cược. Có vài tay đua không ngừng theo đuổi kích thích và mục tiêu mới, nên trên thế giới có cuộc đua tài nào cũng đều tham gia cả, có điều một vài cuộc đua trong đó là thật sự liều mạng.

Sau khi quen Trịnh Phong, Giang Mi cũng biết ít nhiều về phương diện này. Khi đó bà thường nghe Trịnh Phong nói ai chết rồi, ai tàn phế rồi, tình cảnh ở đó thế nào... Giang Mi nghe mà chỉ thấy run sợ trong lòng, nhưng vì Trịnh Phong thích nên bà mới có thể nhẫn rồi lại nhẫn. Thế nhưng mỗi ngày trái tim kia đều như bị treo cao, nhất là những lúc ông đi thi đấu.

Lời đến miệng rồi Giang Mi lại chỉ còn một câu: “Chú ý an toàn, về sớm một chút, đừng để mẹ lo.”

Giang Nhiễm vui ra mặt mà khoan khoái chạy lên lầu, có điều càng lên cao

thì bước chân của cô càng chậm lại. Cô bỗng nhớ tới người đàn ông chờ Giang Mi ở cổng Nhị Tà kia.

Sau ngày đưa điện thoại ấy, hôm sau Giang Nhiễm lại lặng lẽ đi theo. Người đàn ông và chiếc xe kia vẫn xuất hiện ở đó, ngày qua ngày cứ kiên trì không ngừng như vậy.

Giang Nhiễm núp ở chỗ xa nên chỉ nhìn được mặt bên của người đàn ông. Người đó có dáng người cao lớn, Giang Nhiễm thậm chí còn tưởng tượng được cả thời trẻ oai hùng của ông.

Đến tận bây giờ Giang Mi vẫn chưa đề cập về người kia với cô.

Giang Nhiễm nhìn Giang Mi một cái, rồi giả vờ quên mất chuyện này mà đi vào phòng.

...

Chạng vạng tối hôm sau, Giang Nhiễm mặc quần bò và áo thun rồi ra cửa từ sớm, cô đi trên cả đoạn đường nhỏ mà nhảy nhót không thôi. Giang Mi đứng ở cửa sân nhìn theo Giang Nhiễm mà chỉ biết đỡ trán và thấy đau đầu vô cùng.

Càng đau đầu hơn là ngay lúc sau Trịnh Phong lại đến, người giúp việc đã quen thân với ông còn chào hỏi: “Bố Tiểu Nhiễm lại tới đây à.”

Người ở đây đều biết Giang Nhiễm có một ông bố, duy chỉ có Giang Nhiễm không biết. Mà đây cũng là lần đầu tiên Giang Mi phí nhiều lời để giải thích và ém miệng từng người như thế.

Trịnh Phong chỉ vào giao lộ rồi hỏi: “Tối khuya thế này mà em để Tiểu Nhiễm ra ngoài chơi với thằng nhóc kia?”

Giang Mi nói: “Con bé lớn rồi, nó có quyền được lựa chọn.”

“Không phải, anh chỉ không yên tâm thôi.”

“Con bé sống an ổn 18 năm rồi, bây giờ không yên tâm có hơi muộn đấy.”

Trong khoảng thời gian này, dù Giang Mi không nói lời lạnh nhạt với ông nhưng câu chữ vẫn khó kiềm được chút châm chọc. Trịnh Phong cảm nhận được tất cả những cay đắng nội tâm này của bà, vì thế ông cũng không phản bác hay thanh minh điều gì. Những nén giận trong lòng Giang Mi vẫn phải tiêu tan mới được, dù sao bà cũng đã nhẫn nhịn lâu đến thế.

Trịnh Phong nói: “Lúc nào để anh với Tiểu Nhiễm ăn chung bữa cơm?”

Giang Mi đang đứng rửa nồi trong phòng bếp, tiếng nước ào ào kia nhấn chìm cả giọng nói của Trịnh Phong, thế là ông lại đến phía sau mà hỏi thêm lần nữa.

Giang Mi liếc mắt nhìn ông rồi nói: “Có gì nói sau, tìm cơ hội thích hợp đã.”

Trịnh Phong mừng rỡ rồi “ừ ừ” hai câu.

Hai bố con nhà này cười lên giống hệt nhau vậy.

Trịnh Phong nói: “Để anh rửa cho.”

Giang Mi không đồng ý, thế là tay hai người cứ đặt lên cùng một chỗ như thế. Sau đó bà mau chóng rút tay ra, còn Trịnh Phong lại cười cười.

Giang Mi lau tay vào tạp dề rồi hỏi: “Anh biết tối đến mấy đứa nó đi đâu

không?”

“Anh đoán Tiểu Nhiễm đi theo xem thi đấu. Gần đây mấy thằng nhóc kia bận luyện tập, không rảnh để càn rỡ bên ngoài.”

...

Lúc Giang Nhiễm leo lên mô-tô của Dương Kế Trầm ở cổng Nhị Tà, thì Trịnh Phong cũng lái xe từ phía xa ra. Trịnh Phong nhìn thấy bóng lưng của họ, mà Giang Nhiễm không thấy bất cứ thứ gì, cả Dương Kế Trầm cũng thế.

Sau hơn nửa tháng luyện dương cầm, Dương Kế Trầm thấy cô đã mệt lử cả rồi, ban ngày luyện đàn, tối đến nghiên cứu bản nhạc và sách vở, thêm mấy ngày trước Giang Nhiễm còn đến kỳ nữa. Lúc thi đại học có mệt cô cũng chưa từng khóc bao giờ, nhưng lúc đó lại bật khóc một cách kì lạ.

Về sau Giang Nhiễm nghĩ lại mà chỉ thấy mắt mặt không thôi, có trời mới biết vì sao lúc ấy cô lại khóc.

Có điều cô vừa khóc thì Dương Kế Trầm đã mềm lòng. Trong khoảng thời gian này anh cũng bận nên không thể đưa Giang Nhiễm ra ngoài chơi được, sau lại muốn cho cô thả lỏng và vui vẻ một chút, nên mới hỏi tối đến có theo anh ra ngoài tập xe không? Cô gái nhỏ nghe vậy thì gật đầu như gà con mổ thóc.

Trùng hợp là hôm sau lại có thư báo trúng tuyển, thế là cô lại có lý do quang minh chính đại không về nhà ngủ một đêm.

Sân tập luyện chính là trường đua thi đấu lần trước. Để tránh các đội xảy ra tranh chấp nên sân bãi được phân bổ theo thời gian, nếu huấn luyện viên có yêu cầu thì cũng có thể sắp xếp thi thử toàn diện.

Lần thi đấu này sẽ diễn ra vào tháng 8, Mặc Thành là chặng đầu tiên. CBSK năm 2007 đã thành công rực rỡ, thế nên quy mô trong năm 2008 này sẽ được mở rộng. Ngoài mấy đội lão làng như mấy người Trịnh Phong, thì nghe nói lần này còn có rất nhiều xí nghiệp xe nổi tiếng cũng dựng đội để tham dự. Bọn họ đều là người mới nên chắc chắn sẽ có thiên tài.

Lúc hai người đến thì trời vẫn chưa tối hẳn, khi ấy vài tia sáng mờ vẫn còn vạch ngang chân trời thành những đường vòng cung uốn lượn. Mây đen mỏng như lụa mọc thành phiến bay từ phía Đông tới bắt đầu bao phủ những tia sáng sau cùng. Trên đường đua và khán đài lờ mờ toàn người là người, những cái bóng đen kịt kia cũng dần bị kéo dài ra.

Dương Kế Trầm kéo tay Giang Nhiễm đi qua, Quý Vân Tiên đứng từ xa đã vẫy tay với bọn họ, sau đó chạy như điên tới chỗ Giang Nhiễm.

Đã nhiều ngày rồi hai cô không được gặp nhau.

Trước nay Dương Kế Trầm luôn là tiêu điểm trong đám người, bởi vậy chỉ mới đi vài bước mà Giang Nhiễm đã cảm nhận được những ánh mắt sáng rực bắn đến từ bốn phương tám hướng.

Giang Nhiễm ngẩng đầu lên thì đã đụng phải ánh mắt của Từ Chi Hạ. Cô ta luôn tỉnh táo, không kiêu ngạo mà cũng không tự ti. Kể cả ánh mắt giờ phút này đang nhìn cô cũng vậy, chỉ cần một ánh mắt đó thôi là lòng cả hai đều như hiểu rõ tất thảy.

Đây là lần đầu tiên Giang Nhiễm gặp lại Từ Chi Hạ sau ngày ấy. Giang Nhiễm chưa từng tức giận hay căm hận Từ Chi Hạ, bởi cô ta chỉ nói thứ mà bản thân cho là sự thật, tuy cũng có thêm mắm dậm muối chút ít.

Nhưng cô đã ở bên Dương Kế Trầm rồi, Từ Chi Hạ cũng chẳng còn quan

trọng nữa.

Hình như Từ Chi Hạ có điều muốn nói với Dương Kế Trầm, nhưng anh lại tránh đi và chỉ quay đầu sang nói đùa với Chu Thụ. Tất cả những cảnh này đều rơi vào trong mắt của Giang Nhiễm. Từ Chi Hạ cũng không tự chuốc nhục nữa, mà ngang ngạnh xoay lưng đi tới một bên khác và chuẩn bị luyện tập.

Từ Chi Hạ cũng tham dự CBSK lần này.

Không bao lâu sau nhóm người trông thấy Dương Kế Trầm thì cũng xông đến, tất cả đều nhiệt tình gọi chị dâu, như thế ai không hô sẽ bị xung quân ra biên cương vậy.

Tay Dương Kế Trầm đặt lên đầu cô: “Đã gặp những người này rồi, còn nhớ không?”

Đương nhiên là Giang Nhiễm nhớ, ngày đó cô khóc như đờ ngọc vậy.

Haiz, sao cô luôn làm ra chuyện mất mặt thế này.

Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn cúi đầu xuống.

Một nhóm người cứ trêu ghẹo như thế, rồi chợt có người bật ra câu: “Anh thế này là trâu già gặm cỏ non đó! Quá cầm thú!”

Chu Thụ vỗ vỗ vào vai Trương Gia Khải rồi nói: “Cả vị này cũng cầm thú nữa.”

Nhóm người cười vang vài câu rồi cũng tản ra, Dương Kế Trầm sắp xếp vị trí cho hai cô gái nhỏ xong cũng thay quần áo, đội mũ bảo hiểm và tiến vào trường đua. Bánh xe vừa chuyển bánh thì trường đua đã dâng lên một tầng

bụi mỏng. Tạch —— Đèn lớn trên trường đua bỗng mở lên, từng hạt bụi chìm nổi cũng dần sáng rõ trước luồng sáng này.

Giang Nhiễm cầm điện thoại chụp mấy bức ảnh. Tuy độ phân giải của điện thoại nấp gập thời ấy cũng chỉ đến thế, chụp ra chỉ thấy bóng người nhưng Giang Nhiễm vẫn thỏa mãn như cũ, bởi cô biết đâu là anh.

Quý Vân Tiên hôn gió với Trương Gia Khải, nhưng hôn xong thì lại “ai ôi” vài tiếng rồi co cẳng chạy về phía nhà vệ sinh.

Giang Nhiễm quan sát bốn phía, thật ra tối đến quanh trường đua này rất quanh quẽ. Chẳng qua lúc này có đội xe tập luyện ở đây, chứ thường thì trường đua vẫn luôn tràn ngập tàn khốc và gian khổ. Bầu trời đen kịt không thấy nổi một ánh sao, Giang Nhiễm còn đang nghĩ không biết có phải gần đây trời muốn mưa không.

Bỗng có người vỗ xuống vai cô.

Giang Nhiễm quay đầu nhìn về phía sau theo phản xạ có điều kiện, sau đó lại rụt cổ lại. Cô bỗng đứng lên khỏi chỗ và cảnh giác lùi về phía sau một bước, thậm chí còn lùi tới mức suýt ngã khỏi đài.

Lục Tiêu vượt vượt đầu âm dương của mình, trong miệng nhai kẹo cao su cũng không giấu được sự hôi thối kia của hân.

Hân giẫm một chân lên băng ghế màu cam rồi cúi người xuống, đôi mắt nhỏ cứ nhìn Giang Nhiễm chăm chăm: “Anh đây ngạc nhiên lắm đấy nhé, thằng nhóc Dương Kế Trầm kia thế mà lại làm tới với em.”

Hân đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần: “Em gái nhỏ, em thích nó cái gì? Nó có gì anh đều có cả, có khi còn to hơn đấy. Có muốn nhào vào ngực anh đây sưởi ấm không?”

Lục Tiêu nói xong còn thối khí tới chỗ Giang Nhiễm, mà cô lại chỉ thiếu chút nữa là nôn ọe ngay tại chỗ luôn rồi.

Giang Nhiễm cũng lười tranh luận với loại lưu manh này. Cô coi như đã hiểu gã tên Lục Tiêu này là thế nào, cũng như thấy được cái gì gọi là hạ lưu. Đầu tiên là tìm người phục kích Dương Kế Trầm, sau đó sai người theo dõi cô, tiếp đến là gây ra tai nạn giao thông. Ai biết trước kia hẳn còn làm ra những chuyện hoang đường gì nữa?

Giang Nhiễm muốn đi nhưng lại bị Lục Tiêu kéo giật lại, cô mau chóng thấy buồn nôn rồi không nghĩ ngợi mà đã hất tay của hắn ra.

Lục Tiêu nhìn bàn tay mình rồi vui vẻ nói: “Da dẻ mượt mà ghê, nhìn dáng người này chắc ‘làm’ lên nhiều nước lắm nhỉ? Bảo sao Dương Kế Trầm mê muội em đến chết, chơi vui đấy.”

“Lục Tiêu!”

Đột nhiên bên trái truyền đến tiếng quát trầm thấp mà có lực. Vẻ mặt của Lục Tiêu cứng lại rõ ràng, sau đó hắn cười hèn hếch lấy lòng: “Huấn luyện viên, sao hôm nay ông lại tới đây?”

Giang Mi nói không yên tâm nên bảo ông chạy tới, ai ngờ vừa đến đã thấy Lục Tiêu đang sỉ nhục Giang Nhiễm.

Trước đó Lục Tiêu nói gì làm gì, Trịnh Phong cũng mắt nhắm mắt mở, ông luôn một lòng nghĩ quý trọng nhân tài. Nhưng việc hắn làm ra hôm nay ngày càng bản thủ, rồi lúc nào đó tuyệt càng lấn càng lớn cũng sẽ nện vào chính ông. Đúng là trong lòng Trịnh Phong có mong đợi với hắn, nhưng hiện giờ phần mong đợi ấy đã bị chà đạp mất rồi.

Hắn dám ước hiếp Giang Nhiễm! Ước hiếp con gái bảo bối ông hận không thể nâng trên lòng bàn tay mà dễ dàng, che chở!

Trịnh Phong trầm mặt rồi nhìn chăm chăm vào Lục Tiêu và gằn từng chữ: “Lục Tiêu, lần trước tôi đã cảnh báo cậu rồi. Nếu còn tái phạm nữa, tôi sẽ đá cậu ra khỏi Vân Phong. Trịnh Phong tôi luôn nói được làm được!”

Lục Tiêu theo ông lâu như thế nhưng cũng là lần đầu nghe được một lời thế này. Lòng hắn hơi hoảng hốt, có điều trên mặt vẫn cố giả vờ hi hi ha ha: “Biết rồi, huấn luyện viên Trịnh, chỉ đùa hai câu với cô bé thôi mà.”

Trịnh Phong: “Nói thêm câu nữa thì năm nay đừng tham gia CBSK! Ra khỏi Vân Phong rồi, về sau muốn kiếm cơm bằng nghề này cũng phải hỏi Trịnh Phong tôi có đồng ý hay không đấy!”

Lục Tiêu liếc mắt nhìn hai người mấy lần, sau đó khinh thường nói câu “biết rồi” và vung tay lên, thế là cả mấy tên lâu la phía trên cũng rời đi theo hắn.

Lục Tiêu đi được vài bước thì quay đầu nhìn lại, đầu lông mày của hắn nhăn vào, sau đó hỏi một người bên trên: “Nghe nói gần đây Trịnh Phong đang tìm người, tìm ai thế?”

“Em nghe nói là tìm tình nhân trước kia.”

“Tình nhân?” Lục Tiêu cười nhạo một tiếng: “Tao thấy là tình nhân đời trước mới đúng!”

Lục Tiêu rũ mắt xuống, ánh mắt cũng âm trầm mà nặng nề, bên môi là nụ cười mỉa mai vô cùng. Hắn liếc Trịnh Phong qua dư quang rồi hừ một tiếng trong miệng.

“Mẹ nó, bố mày khổ khổ sở sở nhiều năm mang về bao nhiêu giải, cuối cùng cũng không bằng một thằng Dương Kế Trầm, lão già khốn kiếp!”

Hết chương 55.

Chương 56: Anh còn lâu mới là đàn ông của em

Trịnh Phong, huấn luyện viên Trịnh.

Giang Nhiễm từng nghe về người này, trước đây nghe nói ông vẫn luôn cố gắng chiêu mộ Dương Kế Trầm, chỉ là hình như tác phong làm việc không ra sao cả. Nhưng hôm nay ông lại mang đầy tinh thần trượng nghĩa, mặt mày góc cạnh tản ra ánh sáng chính nghĩa mà nhìn cô bằng đôi mắt thật tâm.

Giang Nhiễm hơi lùi về phía sau một bước để bảo trì khoảng cách với ông, cô muốn nói cảm ơn nhưng lại thấy không quen biết thì không cần thiết. Cô giương lên nụ cười nhàn nhạt rồi lấy đó như cảm ơn, sau đó vừa xoay người đi thì vị huấn luyện viên Trịnh này bỗng gọi giật lại.

Trịnh Phong ho hai tiếng để điều chỉnh giọng mình: “Cô bé, trở về ta sẽ dạy dỗ lại người kia, đừng để trong lòng nhé, ta thay mặt cậu ta xin lỗi cháu.”

“Vâng...” Giang Nhiễm đáp lại đầy lúng túng.

Trịnh Phong ân cần nói: “Cháu đừng sợ, về sau cậu ta không lại quấy rối cháu nữa đâu.”

Giang Nhiễm gật gật đầu.

Trịnh Phong còn muốn nói tiếp điều gì, nhưng lại căng thẳng tới mức đầu óc cũng đông lại, nghìn câu vạ ý mà thật khó để nói thành lời. Giang

Nhiễm cũng không hiểu lắm, mà ông nói nhiều sẽ chỉ dọa đến cô, có điều đây là lần đầu gặp mặt, Trịnh Phong vẫn muốn để lại ấn tượng tốt một chút.

Từ nhỏ tới giờ Giang Nhiễm không có bố, nhất định sẽ bị mọi người dị nghị. Giang Mi hận ông như thế, có lẽ cũng sẽ không nói với Giang Nhiễm rằng bố mình là một người tốt. Ông bố không quan tâm tới cô 18 năm thì sao có thể là một ông bố tốt được đây.

Trịnh Phong thở dài, ông muốn vỗ vỗ vào vai Giang Nhiễm, nhưng tay đang đưa ra giữa không trung lại thu về. Ông nở nụ cười, rồi cũng cố gắng để biểu hiện hòa ái và dễ gần: “Ta là Trịnh Phong, cũng là huấn luyện viên của người kia. Nếu về sau cậu ta còn bắt nạt cháu, cháu cứ đến tìm ta. Đây là danh thiếp của ta.”

Ông đưa ra như vậy nên Giang Nhiễm cũng lễ phép nhận lấy, sau đó lại lặng lẽ đi mất, mà cô càng đi càng nhanh, mãi đến khi chạy đến nhà vệ sinh bên kia.

Mấy cây nhãn thơm cao lớn đứng ngăn ở một bên, gió thổi xuyên qua từng cành cây mà đưa vài chiếc lá rơi xuống trước mặt Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm tựa trên lan can inox và nhìn chằm chằm tấm danh thiếp này, sau lại cảm thấy khó hiểu.

Cô nhìn về phía trường đua bên kia, bóng dáng của Trịnh Phong rất dễ nhận ra. Ông không giống các vị huấn luyện viên khác mà khí khái và thời thượng hơn nhiều. Cả người ông mặc đồ thể thao, đầu để trọc, nhưng trông như được bảo dưỡng cẩn thận và rất đẳng cấp.

Nhìn mặt bên ấy lại khiến Giang Nhiễm thấy quen thuộc như từng gặp ở đâu rồi, nhưng cô cố nhớ mãi mà vẫn không nổi. Nghĩ lại thì có lẽ đúng là từng gặp thật, dù sao đó cũng là huấn luyện viên của Lục Tiêu, lại từng

năm lần bảy lượt tới tìm Dương Kế Trầm.

Từ Chi Hạ đi từ trong nhà vệ sinh ra với hốc mắt đỏ bừng. Lúc nhìn thấy Giang Nhiễm, cô ta chột sững ra, cả bầu không khí cũng hơi cứng lại.

Từ Chi Hạ lạnh mặt nhìn cô: “Tới xem tôi trở thành trò cười?”

Gió nhẹ thổi lên mấy sợi tóc con bên tai Giang Nhiễm, cô cất danh thiếp đi rồi nhẹ giọng hỏi: “Chị thích anh ấy đúng không?”

Từ Chi Hạ cũng thừa nhận không chút e dè: “Phải, tôi thích Dương Kế Trầm.”

“Câu nói đôi mắt rất giống đó là lừa em?”

“Cô đi mà hỏi Dương Kế Trầm.”

Giọng của Giang Nhiễm rất mềm mại, cũng không mang tia địch ý chút nào: “Nếu em hỏi, anh ấy sẽ càng lạnh nhạt với chị hơn.”

Cô ta và Dương Kế Trầm có nhiều năm tình nghĩa như thế, nghĩ lại thì có thể nhin tới bây giờ cũng không dễ dàng chút nào. Giang Nhiễm không cho là bản thân mình chân thiện mỹ gì, chẳng qua là nói thì dễ, và vì cô đã giành được Dương Kế Trầm nên cũng đồng cảm với Từ Chi Hạ.

Giang Nhiễm không nói nhiều về những lời Từ Chi Hạ nói ngày đó với Dương Kế Trầm, cô chỉ nói là cô ta kể một chuyện cũ như vậy mà thôi.

Nhưng Dương Kế Trầm thông minh như thế thì sao có thể không biết nguyên do trong đó, hơn nữa sao anh có thể không biết một người con gái thích mình nhiều năm đến thế.

Có điều tình bạn giữa bọn họ là thật. Ngoài mặt Dương Kế Trầm không phá vỡ, nhưng từ lời nói và hành động cũng thấy được rằng anh đang lạnh nhạt với Từ Chi Hạ, cũng là đang cảnh cáo cô ta.

Từ Chi Hạ đã dự đoán được việc họ ở bên nhau từ sớm, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, thế nên cô ta không tới bữa tiệc bên bờ biển ngày đó. Chỉ là Từ Chi Hạ không ngờ cho tới giờ Dương Kế Trầm vẫn không nói với mình một câu. Sự lãnh đạm kia chọt dưng lên trong lơ đãng, tuy anh không làm cô ta khó xử chút nào, nhưng vẫn khiến Từ Chi Hạ biết sức nặng của bản thân mình trong lòng anh.

Nhiều năm tình nghĩa như thế chẳng bằng được một học sinh cấp 3 mới quen nửa năm.

Từ Chi Hạ cười lạnh, khuôn mặt của cô ta dưới ánh đèn mờ nhạt vừa gây lại vừa trắng, nhất là ánh mắt kia càng sắc bén vô cùng.

Cô ta nói: “Dăm ba câu của anh ấy đã dễ được cô rồi à? Không lẽ cô gái kia không trở thành cục u trong lòng cô? Anh ấy thích cô cái gì? Cô có thể mang lại cho anh ấy cái gì?”

Giang Nhiễm rũ mắt xuống, vẻ mặt cũng lạnh nhạt.

Từ Chi Hạ bóp khăn giấy trong tay thành vụn nhỏ rồi nói: “Chẳng qua chỉ là mới mẻ nhất thời thôi.”

Cô ta nắm chặt mấy mảnh giấy kia rồi ném vào thùng rác, sau đó cũng không nhìn Giang Nhiễm mà đi thẳng.

Giang Nhiễm cúi đầu, mũi chân chống trên mặt đất thỉnh thoảng lại cọ cọ một chút. Cô nghĩ chỉ có cô mới biết rốt cuộc anh có thích mình hay không, bởi tình cảm của anh chỉ dùng trên người cô, bởi chỉ có hai người họ mới

có thể trải nghiệm tâm ý của nhau.

Dù có là mới mẻ nhất thời, thì được ở bên nhau như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Giang Nhiễm bỗng bị ý nghĩ của mình dọa sợ, thì ra cô thích Dương Kế Trầm đến thế sao? Vậy mà lại thích đến mức này.

Giang Nhiễm gãi gãi đầu.

Quý Vân Tiên mang đầu đầy mồ hôi mà đi ra khỏi nhà vệ sinh, sau đó hào nóng chết luôn rồi. Khi thấy Giang Nhiễm đứng ở đó, cô ấy lại kéo cô đi về phía trường đua.

“Mày làm gì mà đứng chờ tao trước cửa nhà vệ sinh thế, không thấy mùi hả? Tao còn sắp bị mình hun chết đấy. Haiz, biết thế không ăn cốc kem kia, đều tại Trương Gia Khải không ngăn tao!”

“Tiểu Nhiễm, mày làm gì mà cười thành thế này vậy?”

...

Vì Trịnh Phong bận chuyện bên Giang Mi, nên huấn luyện lâu như thế mà đây mới là lần thứ 3 ông có mặt. Trương Huy nhìn thấy ông thì trêu chọc: “Tình nồng mật ý với chị dâu quên luôn cả chuyện chính rồi à? Này, em vừa thấy anh nói chuyện với em gái nhỏ, nhận rồi à?”

Trịnh Phong châm điếu thuốc: “Nhận rồi mà con bé còn chạy chắc?”

“Thế chị dâu nói thế nào, bao giờ mới sắp xếp cho hai người? Em thấy em gái nhỏ cũng không quá bạo dạn, tính tình mềm mềm, đáng yêu vô cùng. Không chừng lúc biết rồi sẽ nhào vào lòng, gọi anh một tiếng bố đấy!”

Lời này khiến Trịnh Phong bật cười: “Nếu được như thế thì tốt quá, chỉ sợ sẽ khó thôi. Từ nhỏ con bé đã ở với mẹ, làm sao biết cảm giác có bố là thế nào. Giang Mi khổ sở nhiều mà cũng hận anh như thế, chỉ sợ bé con cũng hận anh, thậm chí còn hận sâu ấy chứ.”

“Ha ha, không phải đều là hiểu lầm à, chỉ cần đỡ được chị dâu bên kia thì em gái nhỏ cũng dễ dụ thôi. Đúng rồi, mà em gái nhỏ lợi hại thật đấy, còn thu phục được Dương Kế Trầm. mấy ngày trước em nghe bọn họ nói Dương kế Trầm có bạn gái mà không nghĩ là con bé đâu. Em nói này, con rể này của anh sợ là hơi khó chơi đấy, cẩn thận lại bị con rể đục góc tường làm gió thổi qua, rồi đến con gái cũng không nhận anh luôn.”

Trịnh Phong hí mắt nhìn về phía các tay đua đang lao vun vút trên đường đua, mà người dẫn đầu lúc này đang là Dương Kế Trầm: “Dù thằng nhóc kia kiêu căng khó thuần nhưng bản chất không xấu. Cậu cho cậu ta là Lục Tiêu, sẽ làm ra những chuyện hạ lưu chắc?”

“Vừa rồi Lục Tiêu nói gì với em gái nhỏ thế? Bọn họ cũng quen nhau à?”

“Quen cái con khỉ, việc này cũng chỉ có cậu biết thôi, mấy lời kia đều thô tục nên bị tôi dạy dỗ vài câu. Tôi đoán là thấy con bé có quan hệ với Dương Kế Trầm, nên không nhin được mà nổi nóng với Giang Nhiễm.”

Trương Huy nói: “Em nghe nói Lục Tiêu từng tìm người theo dõi em gái nhỏ, vẫn nên đề phòng một chút. Dù sao thì Lục Tiêu cũng hận Dương Kế Trầm tới thấu xương, biết đâu lại giận cá chém thớt lên Giang Nhiễm.”

“Biết rồi.” Trịnh Phong rít mạnh một hơi thuốc rồi cười nói: “Tôi thấy Dương Kế Trầm còn khẩn trương hơn tôi nhiều.”

“Chẳng thế thì là gì? Em nghe nói Dương Kế Trầm coi con bé như bảo bối

mà cứng chiều. Lúc tốt nghiệp còn tặng chiếc dương cầm đặt ở bờ biển, lãng mạn vô cùng. Dương cầm đó có ít thì cũng 6 vạn tệ đấy.”

Trịnh Phong nhíu mày: “Dương cầm? Cũng phải, có lẽ đứa nhỏ này giống mẹ.”

...

Sau khi chạy ba vòng, Dương Kế Trầm vượt qua vạch đích rồi cởi mũ bảo hiểm ra mà vẩy tóc, sau đó cúi người chậm rãi lái xe tới bên cạnh. Anh treo mũ bảo hiểm rồi nhanh chân đi tới chỗ khán đài, tiếp đó đã tùy ý ngồi xuống bên cạnh Giang Nhiễm và uống nước của cô.

Giang Nhiễm cười đến xán lạn, mắt ngọc mày ngài cực động lòng người. Cô vui vẻ mà nói: “Anh lợi hại quá đi! Người khác cũng không vượt qua được, lúc ép cua là đẹp nhất!”

Lòng hư vinh của đàn ông luôn dễ bành trướng nhờ phụ nữ.

Dương Kế Trầm cười vài tiếng rồi hơi nghiêng vào ghế, ánh mắt cũng lưu luyến trên người Giang Nhiễm, anh cứ nhìn cô khoa chân múa tay mà phấn khích vì màn vừa rồi như vậy.

Người mấy ngày trước còn râu rĩ, hôm nay đã như thay da đổi thịt rồi, trong mắt cũng đều là tia sáng.

Anh đội mũ bảo hiểm trong trời mùa hè một lúc lâu như thế nên lọn tóc đã ướt cả, Giang Nhiễm thấy trán Dương Kế Trầm đổ mồ hôi thì đưa khăn giấy cho anh.

Dương Kế Trầm lười biếng hỏi: “Không lau cho anh à?”

Giang Nhiễm nghiêng người xích lại gần anh, nhưng khăn giấy còn chưa chạm được vào Dương Kế Trầm, thì cô đã bị xoay 180 độ mà an vị trên người anh. Cái kéo này của Dương Kế Trầm khiến Giang Nhiễm cuộn mình thành tôm mà hãm trong ngực ai kia.

Áo đội của anh sáng bóng mà trơn trượt, chất liệu cũng hơi lạnh, nhưng vừa áp sát vào một chút thì đã nóng lên.

Ánh sáng của đèn lớn kéo dài tới tận khán đài, nhưng chỉ là những tia sáng mờ mịt. Phần mái uốn lượn đưa ra làm mái che nắng che mưa đã ngăn trở ánh trăng và tia sáng chiếu tới, bọn họ lại ngồi trong góc khuất nên có thể sánh với chỗ ngồi tình nhân trong rạp chiếu phim. Dưới đèn tối và nhìn từ nơi xa lại thì chỉ mơ hồ thấy được hai bóng người.

Quý Vân Tiên thức thời rời đi.

Dương Kế Trầm cúi đầu hôn cô một chút, Giang Nhiễm lại tình trong như đã mặt ngoài còn e mà đỏ bừng mặt.

Người phía dưới cầm nước rồi ồn ào, những tiếng “ồ” cứ vang khắp cả trường đua. Giang Nhiễm giãy ra muốn đứng lên, nhưng Dương Kế Trầm lại túm lại không cho cô đi.

Người phía dưới nói: “Người có vợ khác thật đấy, nghỉ ngơi thôi mà cũng có thể vui vẻ một chút.”

Dương Kế Trầm cười rồi hỏi thật nhỏ: “Trốn cái gì?”

Lúc anh nói chuyện, hơi thở ấm nóng sẽ phả vào mặt cô, là hương bạc hà sạch sẽ, nhẹ nhàng lại khoan khoái.

Giang Nhiễm: “Bọn họ đều đang nhìn kia.”

“Nhìn thì nhìn, liên quan quái gì đến anh.”

Giang Nhiễm: “...”

“Vừa rồi Trịnh Phong nói gì với em?” Chóp mũi của anh nhẹ nhàng áp vào người cô cô.

“Cũng không có gì, chỉ xin lỗi em thôi, còn đưa cả danh thiếp nữa. Nào, ngửa, đừng.”

Dương Kế Trầm cười nhạt: “Xin lỗi? Ông ta ăn phân rồi hả?”

Giang Nhiễm giải thích: “Lục Tiêu kia nói mấy lời khó nghe, nên ông ấy xin lỗi em.”

Dương Kế Trầm chuyển mắt nhìn Lục Tiêu cách đó không xa, sau đó nhướng nửa bên lông mày: “Hắn lại tìm em gây phiền toái?”

“Nói vài câu thôi, cũng không có gì, anh đừng...”

Lời kia của Lục Tiêu quá ghê tởm, Giang Nhiễm ngại nói ra thành lời. Có điều cô cũng lo Dương Kế Trầm chinh Lục Tiêu như lần trước, cô thật sự rất sợ anh xảy ra chuyện.

Dương Kế Trầm cười nhẹ, trong đôi mắt thâm thúy càng nổi lên mấy phần khinh cuông.

Anh nói: “Gan nhỏ như thế làm gì? Lần sau hỏi hắn xem còn muốn gãy xương chỗ nào nữa? Bị thương còn nhẹ quá đúng không, có muốn người đàn ông của tôi hái hai trứng của anh xuống luôn không?”

Giang Nhiễm bật cười rồi cúi đầu xuống hừ một tiếng: “Anh còn lâu mới là đàn ông của em.”

“Sao anh lại không phải?” Dương Kế Trầm giữ chặt eo Giang Nhiễm, khóe miệng ngậm ý cười lại hôn cô một chút.

Mà Trịnh Phong đứng bên dưới phiến muện rít một hơi thuốc lá, rồi suýt chút nữa lại tự làm mình sặc chết.

Trương Huy nói: “Anh đừng nhìn nữa, người trẻ có cách sống của riêng họ.”

Hết chương 56.

Chương 57: Tiểu Nhiễm đâu rồi?

Giang Nhiễm xem Dương Kế Trầm luyện xe tới nghiệm luôn rồi, mỗi lúc tối trời cô sẽ lén nhảy cửa sổ ra ngoài theo anh, sau đó tới rạng sáng lại lặng lẽ trèo cửa sổ vào, mà trước khi vào còn triền miên một lúc với Dương Kế Trầm nữa. Trăng sáng sao thưa, ve sầu kêu to dưới ánh trăng sáng trong, quanh thân là hương hoa nhàn nhạt, hai người lại thường hôn tới không kiềm chế được.

Giang Nhiễm luôn bị anh đẩy mà chống lưng vào đủ các nơi, nào là sau cửa, trước vệ cửa sổ, trên ghế, trước ngăn tủ, trên lan can cầu thang. Anh thích làm chủ nụ hôn của họ, bởi có lẽ đàn ông trời sinh đã thích thuận phục phụ nữ.

Hôn tới lúc Giang Nhiễm không kìm lòng được thì anh chột thu tay lại, con người thâm thúy và dịu dàng kia lại mang ý cười mà nhìn cô như vậy. Rõ ràng trong ánh mắt ấy vẫn còn ngọn lửa, nhưng biểu hiện kia lại trầm lặng như báo săn mỗi đang đùa bỡn bé thỏ trắng.

Sau lần một lần hai như thế, Giang Nhiễm chỉ tức không thể đào tròng mắt của anh ra. Thế là có lần về rồi cô trốn thẳng vào phòng và không cho anh cơ hội ăn đậu hũ, sau đó còn làm mặt quỷ với Dương Kế Trầm rồi đóng cửa sổ lại.

Thật ra Dương Kế Trầm cũng không quá hứng thú với chuyện này, có vài người đàn ông trọng dục, một tuần có khi còn “tự giải quyết” tới mấy lần. Anh lại không thường nghĩ đến việc ấy, chỉ là đôi khi nhìn thấy những thứ

không nên thấy thì mới nhớ tới, giống như bộ phim ở rạp lần trước vậy. Khi ấy nhìn thấy chút XX trên màn ảnh, lại thêm Giang Nhiễm tím phải nên cả người mới khô nóng và khó chịu.

Có điều loại biến hóa này ở đàn ông có bạn gái thật sự rất rõ ràng. Không biết là mới mẻ hay đáy lòng muốn làm vậy, mà anh rất thích cảm giác mềm mại khi ôm Giang Nhiễm. Không rõ là hương thơm của nước xả vải hay dầu gội đầu, mà trên người cô gái nhỏ luôn có mùi hương nhàn nhạt. Xúc cảm trên làn da con gái cũng khác với đàn ông, cảm giác bóng loáng và mềm mại ấy vừa sờ lên đã gây nghiện luôn rồi.

Nhưng dù là tuổi tác hay khuôn mặt thì Giang Nhiễm cũng thực sự quá nhỏ. Có đôi lúc Dương Kế Trầm nhìn mặt cô mà không xuống tay nổi, nhiều nhất anh cũng chỉ sờ mấy lần theo bản năng mà thôi.

Nhiều lần anh cũng kìm nén đến khó chịu, vết chai trên bàn tay đều như bị mài hết trong một tháng qua rồi.

Lúc Giang Nhiễm làm mặt quý ở cửa sổ bên kia, Dương Kế Trầm chống nạnh rồi cười nhẹ, sau đó chỉ chỉ vào cô và nói bằng khẩu hình miệng: “Mai em chờ đó.”

Giang Nhiễm kéo rèm cửa vào “xoẹt” một cái.

Đêm tối càng làm bật thì ban ngày càng chột dạ, dường như Giang Nhiễm cứ nhìn thấy Giang Mi thì sẽ trốn đi ngay. Ánh mắt của mẹ rất sắc bén, giống như luôn có thể nhìn một chút đã thấu cô vậy.

Trên thực tế, đúng là Giang Mi nhìn thấu cô thật.

Kiểu gì ban ngày Trịnh Phong cũng sẽ tản bộ một vòng trong siêu thị. Siêu thị nhỏ này lại ít người nên cũng rảnh rang, dù có nói chuyện với người bên

ngoài vài câu thì cửa hàng trưởng cũng không nói gì, dù sao cũng là hàng xóm trong thôn lân cận với nhau cả.

Phản ứng của Trịnh Phong kích động hơn Giang Mi nhiều. Ông vừa nghĩ tới cảnh Dương Kế Trầm động tay động chân với Giang Nhiễm là đã giận không có chỗ phát tiết, cuối cùng đành phải tự an ủi mình rằng: “Cũng may thằng nhóc kia không làm việc gì vượt rào, nếu không anh sẽ chặt tay nó. Con bé 18 tuổi mà cũng dám xuống tay, thằng nhóc chết tiệt!”

Cảm tình của Giang Mi với vị thiên tài đua xe kia cũng vậy thôi. Bà hoàn toàn cảm thấy Dương Kế Trầm không phải là người đáng để phó thác cả đời, nhưng bà không thể mạnh tay chia rẽ bọn họ bởi tất cả đều là ẩn số. Giang Mi chỉ có thể nói bóng gió rằng Giang Nhiễm phải tự yêu quý lấy mình, bà cũng tin rằng con gái sẽ không để mình thất vọng.

Mà Trịnh Phong càng tức giận và bất bình với Dương Kế Trầm bao nhiêu, Giang Mi lại càng trào phúng ông bấy nhiêu.

Tuy Trịnh Phong đã nói toàn bộ chuyện năm đó cho bà, hơn nữa ông rất hối hận vì khi ấy mình bị công danh lợi lộc hóa, Giang Mi cũng biết không hoàn toàn là lỗi của ông, nhưng hai người ít trao đổi sẽ khó tránh khỏi có xa cách. Ông không hiểu bà, bà cũng không hiểu ông, Giang Mi bây giờ chỉ là buông bỏ được mà thôi. Còn tha thứ ấy à, nói thì dễ lắm.

Những khổ sở và cực nhọc kia của bà, không phải chỉ cần ông nói vài lời là có thể qua được.

Nhưng Trịnh Phong không có ác ý với bà và Tiểu Nhiễm, ông chỉ muốn nhận con gái, Giang Mi sẽ đồng ý vì Giang Nhiễm. Cả đời này bà không làm được gì tốt cho Giang Nhiễm, hơn nữa tương lai sẽ có những việc cần Trịnh Phong giúp đỡ. Đời này bà đã như vậy rồi, cũng chỉ mong cuộc đời của Giang Nhiễm muôn màu muôn vẻ hơn, đừng đi lầm đường giống bà.

Tối nào Trịnh Phong cũng tới trường đua giám sát, Trương Huy còn cười ông sâu tới bạc tóc.

Dương Kế Trầm đúng là có bản lĩnh, có thể dỗ Giang Nhiễm giao nộp cả linh hồn cho anh.

Trịnh Phong nghĩ lại mà vẫn tức không nhịn được, ông hỏi Giang Mi: “Sau này lên đại học phải làm thế nào bây giờ?”

Giang Mi lau quỳ thu ngân rồi thản nhiên nói: “Năm em 18 tuổi anh cũng xuống tay mà, kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

Trịnh Phong ghen lời mà không phản bác được, ông nhìn Giang Mi mà yết hầu bỗng siết chặt.

Giang Mi chỉ cần liếc mắt một cái đã biết Trịnh Phong đang nghĩ gì, thế nên mới nói đàn ông trên đời này không có mấy người tốt. Giang Mi tặng ông cái nhìn khinh khỉnh rồi quay lưng lại.

...

Hôm sau, lúc Giang Nhiễm định trèo cửa sổ thì cửa chính lại đúng lúc bị đẩy ra. Giang Mi bỏ dưa hấu rồi tiến vào.

9 giờ tối, bỏ dưa hấu, Giang Nhiễm bỗng thấy việc lớn không ổn rồi.

Giang Mi liếc mắt nhìn cửa sổ nhưng không nhiều lời, mà chỉ nói: “Đóng cửa kĩ vào, cẩn thận có muỗi.”

“Vâng ạ.”

Giang Mi nói: “Dì Vương trong siêu thị cho dưa hấu này đấy, ngọt lắm, ăn một chút đi.”

Giang Nhiễm giả vờ gặm dưa hấu, nhưng đôi mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Giang Mi.

Giang Mi đang ngồi bên giường của cô mà nhìn quanh phòng một vòng. Kể từ khi biết chuyện đó của Giang Nhiễm, bà rất ít khi tiến vào phòng này. Bà sợ mình phát hiện vài chuyện không chịu nổi, cũng sợ Giang Nhiễm sẽ xấu hổ theo, vì vậy chi bằng không biết thì hơn. Giang Nhiễm cũng không phải trẻ con 3 tuổi, có chút bí mật cũng là chuyện bình thường.

Dù Giang Mi nghĩ vậy nhưng hệ tư tưởng lại không thể quá cởi mở, bà vẫn lo lắng như trước.

Giang Mi nói: “Sắp tháng 8 rồi, ngày 25 là có thể báo chỗ kí túc xá trường bên kia đúng không?”

“Vâng.”

“Đầu tháng đúng vào sinh nhật bố con, tới lúc đó ăn chung bữa cơm thì thế nào?”

Dưa hấu trong tay Giang Nhiễm rơi mất, một hạt dưa vẫn còn dính lại trên môi cô.

Giang Mi nói: “Lần trước con hỏi mẹ có phải ông ấy tới không, Tiểu Nhiễm, dù mẹ hận ông ấy đến mức nào thì cũng là chuyện của mấy người lớn. Trước đây không nhắc đến vì ông ấy cũng không biết là có con. Bố mẹ ly hôn vài chục năm rồi, có thể ông ấy đã có gia đình của mình, hoặc tính cách thay đổi quá nhiều, nếu như vậy thì mẹ cũng không muốn con nhận ông ấy, tránh cho tự chuốc nhục về thân. Nhưng ông ấy tới rồi, còn rất

muốn gặp con, một tháng nay cũng đã hỏi mẹ rất nhiều. Ông ấy là người tốt hay người xấu, là ông bố tốt đẹp hay xấu xa, thì tự con đưa ra phán đoán đi.”

Giang Nhiễm không khỏi căng thẳng, cô hoàn toàn không biết gì về người kia, có lẽ mở miệng gọi một tiếng “bố” cũng sẽ không nổi.

Giang Mi nhạt hệt dưa trên miệng cô: “Con đấy, vẫn như đứa bé con vậy. Đã 18 tuổi rồi, có một số việc phải tự cân nhắc cho kĩ, ở ngoài một mình rồi cái gì cũng nên biết một chút.”

...

Đầu tháng 8, trận đấu đầu tiên của CBSK năm 2008 chính thức mở màn. Hai ngày trước đó phải khởi động và làm các công tác tương quan nên Giang Nhiễm không thể tới trường đua với anh, mà Dương Kế Trầm cũng không thể chú ý tới cô.

Giang Nhiễm ở nhà luyện đàn một mình, nhưng sờ vào phím đàn mà không đánh xuống được, mí mắt của cô cứ nháy không ngừng.

Tục ngữ nói nháy mắt trái là tài, nháy mắt phải là tai.

Giang Nhiễm vẫn luôn nghĩ đến việc gặp bố mình, cô lờ mờ cảm nhận được rằng đó là điềm không may.

Quả nhiên, lần đầu tiên cô gặp bố mình đúng là chấn động lòng người.

Đêm trước ngày thi đấu, Giang Nhiễm đang đọc sách trong phòng thì điện thoại rung lên. Dương Kế Trầm gửi tin nhắn tới bảo cô ra cổng Nhị Tà chờ anh, một lát nữa anh sẽ đến.

Thời gian là 11 giờ 3 phút.

Giang Nhiễm đã quen gặp mặt vào buổi tối với anh nên cũng không nghĩ nhiều, cô thay quần áo rồi lén chạy khỏi cửa.

Mặc Thành giữa mùa hè non xanh nước biếc trải dài, đường nhỏ đan nhau kéo tới tận giữa cánh rừng, chỉ cần có gió thổi qua là sẽ đưa hương chè bay xa. Ánh đèn trong các ngôi nhà san sát ở chân núi có kích cỡ tương đương nhau, đêm đen càng sâu, từng ngọn đèn ấy lại càng thưa thớt hơn.

Trên cành cây có một con cú mèo, nó vỗ cánh rồi đảo mắt hai lần mà lẳng lẳng quan sát màn đêm.

Giang Nhiễm đá vào hòn sỏi nhỏ, gió đêm thổi tới khiến cả người cô chột rùng mình. Cô kéo cánh tay áo xuống rồi gấp rút bước về phía giao lộ.

Chợt có một đàn chim bay ra từ phiến sam trong rừng kia, chúng líu ríu líu ríu rồi bay thẳng lên trời.

Giang Nhiễm liếc mắt nhìn theo đó, lúc cô hoàn hồn trở lại thì đã có một cái tay duỗi ra từ phía sau, rồi bịt kín mũi và miệng của cô lại.

Giang Nhiễm trừng mắt thật to và đạp chân xuống đất, nhưng người kia vẫn kéo cổ cô và lôi về phía sau. Giang Nhiễm giãy dụa mấy lần rồi hôn mê bất tỉnh, trên đường đá cũng lưu lại một vệt kéo dài.

Tại vùng ngoại ô bỏ hoang cỏ xanh mọc um tùm kia, toàn bộ không gian hẻo lánh phía trong cũng tràn ngập mùi nấm mốc, Giang Nhiễm mơ mơ màng màng tỉnh lại khi đang bị trói vào cột trụ, từ đầu tới chân cô đều bị thít lại thật chặt.

Cô cúi đầu nhìn sợi dây trên người mà đầu óc chợt trở nên trống rỗng, sau

đó dần run rẩy tới mức không kiềm chế được.

Hai gã đàn ông phía trước đang đánh bài, gã lùn hô to hai tiếng: “Đồ chó hoang, hôm nay thua thảm rồi!”

Giang Nhiễm không dám lên tiếng, cô vừa nhắm mắt vừa cắn môi thật chặt.

Gã cao nói: “Làm thế nào với con bé kia bây giờ? Chúng ta chỉ cần chờ tới hừng đông là cuỗm được 3 vạn tệ à?”

“Mày căng thẳng cái quái gì, đâu phải giết người phóng hỏa, chỉ trông chừng người thôi mà, cảnh sát cũng không có chứng cứ đâu.”

“Lúc nào ông chủ Lục mới đến?”

“Đợi chút, sẽ nhanh thôi. Nào nào, đánh thêm ván nữa đi.”

Ông chủ Lục.

Giang Nhiễm nuốt một ngụm, trong đầu lại hiện ra bộ dáng của Lục Tiêu.

Lúc trời tờ mờ sáng, trước cửa phòng kia xuất hiện một bóng người. Gã đó phẩy phẩy tóc rồi quăng ra một xấp tiền cho hai người kia: “Làm tốt lắm, rất gọn gàng. Cút đi.”

“Được, ông chủ Lục, về sau có chuyện thế này nhớ tìm tôi nhé!”

“Mày cút đi.”

“Vâng vâng vâng.”

Lục Tiêu đi đến trước mặt Giang Nhiễm rồi đá cô một cái: “Giả vờ cái gì?”

Bố đây biết mày tinh lâu rồi. Cho mày biết, dù mày có ngủ, tao cũng có thể sượng tới tận trời, tao thích chơi kiểu kích thích thế này đây.”

Giang Nhiễm bỗng mở mắt ra rồi hung dữ nhìn hẳn: “Anh thế là phạm tội!”

“Tội của bố mày nhiều lắm, một tí này thì có là gì?” Lục Tiêu nâng cằm của cô lên: “Có trách thì trách mày theo Dương Kế Trầm thôi, mày bảo tao phải trả cái thù lần trước cho nó thế nào đây? Phải rồi, nếu tao dùng thứ đồ chơi này đâm vào nơi đó của đứa con gái nó yêu nhất, thì liệu nó có điên lên không?” Hẳn nói xong thì ưỡn hông về phía trước.

“Anh!” Chên Giang Nhiễm như nhũn ra, cũng sợ hẳn thật sự làm ra việc điên rồ gì.

Lục Tiêu cười ha ha.

...

Trận thi đấu sẽ bắt đầu lúc 8 giờ, Dương Kế Trầm tỉnh dậy từ sớm. Lúc đánh răng, anh có nhìn qua cửa sổ của Giang Nhiễm vài lần, cũng gõ gõ rồi nhưng không có ai đáp lại, cả tin nhắn tối qua cô cũng không trả lời anh.

Dương Kế Trầm lại gõ gõ thêm vào cửa sổ.

Cửa sổ đột nhiên bị mở ra, nhưng lại là Giang Mi.

Dương Kế Trầm sửng người.

Giang Mi dữ dằn hỏi: “Tiểu Nhiễm đâu rồi?”

Hết chương 57.

Chương 58: Không sao, anh tới tìm em rồi

Giang Mi vốn định gọi Giang Nhiễm dậy sớm, sau đó đưa cô vào trung tâm thành phố mua bộ quần áo, dù sao tối đến cũng sẽ hẹn ăn cơm với Trịnh Phong.

Nhưng hơn 5 giờ sáng, bà gõ cửa phòng mà không có tiếng đáp lại, khi đẩy cửa ra xem thử thì cả phòng trống rỗng không có bóng người.

Cơn giận của Giang Mi mau chóng vọt lên, theo ra ngoài chơi thì cũng thôi đi, còn học đòi đêm không về ngủ. Bà nghĩ có phải mấy ngày này đã phóng túng Giang Nhiễm quá rồi không?

Lúc thấy cửa sổ vang lên tiếng “cạch cạch”, Giang Mi lại càng nổi trận lôi đình với người đàn ông ở nhà bên kia. Nếu không phải vì người kia thì Tiểu Nhiễm cũng sẽ không học thói xấu.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, mà Giang Mi chỉ hận không thể vớ lấy cây lau nhà mà đánh tới.

“Tiểu Nhiễm đâu rồi!” Bà giận đùng đùng mà nhìn hướng sang quanh phòng của Dương Kế Trâm.

Mặt Dương Kế Trâm tối sầm, anh hỏi ngược lại: “Em ấy không ở nhà ạ?”

“Con bé không đi cùng với cậu?”

“Tối hôm qua không đi.”

Giang Mi hơi kiềm lại cơn giận, sau đó gọi điện cho Giang Nhiễm nhưng vẫn luôn không có người nghe máy.

Dương Kế Trầm mở điện thoại ra xem, tin nhắn cuối cùng anh gửi cho Giang Nhiễm vào tối qua là hơn 12 giờ một chút. Lúc đó anh mới từ sân bãi về, vì cho là cô ngủ rồi nên mới không trả lời. Anh cho là cô đã ngủ rồi.

Tối gần ngày thi đấu có rất nhiều việc, dường như hai ngày nay Dương Kế Trầm cũng không gặp được Giang Nhiễm.

Nhịp tim của Giang Mi hoảng loạn vô cùng, bà luôn cảm thấy có điểm nào đó không thích hợp. Từ nhỏ tới giờ Giang Nhiễm chưa từng đi loạn, dù có dùng xe điện một chút cô cũng sẽ báo với bà một tiếng, sao đêm hôm khuya khoắt lại không nói tiếng nào mà đã biến mất rồi.

Giang Mi nhìn về phía Dương Kế Trầm rồi hỏi gằn từng chữ: “Chuyện của hai đứa tôi chưa từng hỏi nhiều một câu. Có phải cậu làm con bé giận nên mới bỏ đi không? Hay là cậu lừa tôi?”

Hai gò má của Dương Kế Trầm căng ra, ánh mắt cũng toát ra tia lạnh.

Anh nói: “Cháu thử hỏi người khác xem, dì chờ một chút.”

Dương Kế Trầm cầm khăn trên cổ xuống lau khóe miệng, sau đó híp híp mắt mà gọi điện cho Trịnh Phong.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh, Dương Kế Trầm cũng hỏi ngay vào chuyện chính: “Lục Tiêu đâu rồi?”

Trịnh Phong mờ mịt: “Làm sao, Lục Tiêu lại chọc gì vào cậu rồi?”

Dương Kế Trầm cố nén lửa giận, giọng cũng lạnh lùng: “Trịnh Phong, tôi hỏi ông, Lục Tiêu đâu rồi!”

Giang Mi nghe được tên Trịnh Phong mà mở mắt thật lớn, rồi cứ nhìn Dương Kế Trầm chòng chọc như vậy.

Không biết bên kia trả lời gì mà Dương Kế Trầm nói: “Ông cho hẳn biết, nếu Giang Nhiễm mất một sợi tóc, tôi sẽ đâm đến mẹ hẳn cũng không nhận ra!”

Giọng của anh cực thấp, cũng cực nặng, còn mang theo vẻ tàn nhẫn và lạnh lùng như phong sương lướt qua sông băng, khiến người ta không rét mà run.

Giang Mi khẽ run lên.

...

Dương Kế Trầm nói xong cũng cúp điện thoại, Trịnh Phong lau mặt rồi nghĩ lại lời anh vừa nói thì bị dọa sợ tới mức bật dậy từ giường, sau đó ông cũng lập tức gọi điện cho Lục Tiêu.

Lục Tiêu bên kia đang đè ép Giang Nhiễm mà gặm loạn. Giang Nhiễm bị trói chặt nên không động đậy được, chỉ có phần đầu là tránh qua lại sang hai bên. Hẳn đang hôn tới hôn lui ướt sũng trên cổ cô, Giang Nhiễm áp sát vào cột đá mà chợt sinh ra cảm giác bất lực. Cô cắn siết lấy cánh môi, nước mắt cũng đã rơi đầy mặt.

“Anh sẽ ngồi tù, Dương Kế Trầm cũng sẽ không tha cho anh, rốt cuộc anh muốn gì!”

“Cầu xin anh, thả tôi đi, tôi sẽ không nói với người khác.”

“Cầu xin anh, đừng làm vậy với tôi...”

Cô càng cầu xin thì Lục Tiêu cười càng càn rỡ, hãnh thích nhìn vẻ uất ức nhỏ nài của cô.

Lục Tiêu nói: “Tao muốn gì à? Tao muốn Dương Kế Trầm chết đi, thằng chó chết đó chỉ biết cản đường tiền tài của tao, phách lối cái quái gì! Lúc trước không tìm được điểm yếu của nó, giờ thì có rồi. Lục Tiêu tao không sợ trời không sợ đất, cũng rất thích ‘làm’ mấy đứa đã qua tay, nhất là đứa đã qua tay Dương Kế Trầm. Lần trước nó hại tao còn gì, vậy để nó nếm trải cảm giác người của mình bị ‘làm’ xem sao! Nhìn làn da trợn nhẵn này của mày xem, chắc nó đã liếm khắp người mày rồi đúng không, anh đây cũng liếm thử nhé?”

Hắn kéo quần áo của Giang Nhiễm nhưng bị dây thừng cản lại nên không giật ra được. Lục Tiêu nhìn phải nhìn trái rồi bắt đầu cời dây thừng.

Dây thừng cời được một nửa thì Trịnh Phong gọi điện tới. Lục Tiêu cười nhạt rồi xoa xoa cổ của Giang Nhiễm: “Mày nhìn xem, nhìn thử xem, điện thoại cứu mạng mày tới rồi đấy!”

Hai chữ Trịnh Phong thật to trên màn hình hăm sâu vào trong mắt Giang Nhiễm.

Lục Tiêu mở loa rồi dừng dừng “A lô” một tiếng.

Trịnh Phong giận tới không kiềm được: “Giang Nhiễm đang ở chỗ mày?”

Lục Tiêu bóp siết vào cổ của Giang Nhiễm: “Gọi vài tiếng cho bố ruột mày nghe đi.”

Giang Nhiễm không thở nổi, mặt cũng đỏ rần lên. Không còn ô xy nên bên tai cô cũng ong ong ong, và không nghe được Lục Tiêu nói gì.

Cô chật vật ú ớ vài câu.

Lục Tiêu buông cổ cô ra, Giang Nhiễm chột ho khan rồi sợ hãi nhìn hẳn.

Trịnh Phong nghe được tiếng bên kia thì tim như bị siết chặt, ông chột biến sắc rồi giận dữ gào lên: “Mày thả người ra cho tao!”

“Thả người! Huấn luyện viên Trịnh, ông lại định để tôi thành trò cười đấy à? Thế này đi, tốt xấu gì chúng ta cũng quen nhau nhiều năm như thế, ông đưa 400 vạn tôi còn nợ bên ngoài đi, tôi sẽ không mảy may động vào con gái bảo bối của ông. Đợi trận thi đấu hôm nay diễn ra xong sẽ châu về hợp phố. Nếu không thì, chặc chặc chặc, lúc này suýt nữa còn định chơi dã chiến đấy.”

Trịnh Phong hít sâu một hơi rồi đồng ý không chút do dự.

Con người của Giang Nhiễm chấn động, cô sững sờ nhìn điện thoại của Lục Tiêu để nghe xem rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì mà con gái bảo bối.

Lục Tiêu nói: “Nhìn ông thẳng thắn thế này, sớm biết vậy thì tôi cần gì phải sống mệt đến thế.”

“Nhưng bây giờ tao muốn mày thả người ngay!”

“Chuyện này thì không được, tôi bắt nó đâu phải vì tiền, Dương Kế Trầm bên kia khiến tôi bực bội lắm. Nó chơi tôi một lần, vậy tôi cũng chơi nó một lần. Chẳng qua là nể mặt huấn luyện viên Trịnh nên mới không động tới con bé này thôi.”

Lục Tiêu nói xong thì tắt máy, rồi lại hứng thú đánh giá Giang Nhiễm.

“Tao bảo mà, mày đúng là đáng tiền.”

Giang Nhiễm đã đổ mồ hôi như mưa từ sớm, tóc rối bết vào hai bên thái dương của cô, trên chóp mũi cũng liên tiếp xuất hiện những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu. Cô hít mũi một cái rồi áp sát vào cột đá, nhưng vẫn không có đường lui.

Lục Tiêu huýt sáo rồi nói: “Lần này cũng không lỗ, tiền tới tay, danh cũng tới tay. À đúng rồi, còn ngủ được với một đại mỹ nữ nữa, chắc chắn là tư vị của cô ta khá hơn mày một chút, nhìn dáng người ngon hơn mày nhiều.”

Lục Tiêu tới gần Giang Nhiễm rồi cười giảo hoạt: “Mấu chốt chính là, cô ta cũng là bảo vật trong lòng Dương Kế Trầm.”

“Anh... Anh có ý gì?” Đầu Giang Nhiễm chợt nhớ đến một người, sau đó lòng lại không kiềm được mà trầm xuống.

Lục Tiêu nói: “Mày nghĩ sao tao lại bắt được mày? Phụ nữ ấy à, thật đáng sợ. Em gái nhỏ, ngoan ngoãn chờ ở đây đi, anh mày thắng thi đấu rồi sẽ thả mày ra.”

Lục Tiêu nói xong thì gật gù đắc ý, rồi ngâm ca vài câu hát mà rời khỏi phòng.

Ánh nắng từ cửa sổ tràn trụi và cửa chính dần bò vào, hoa và cỏ dại vươn cao trong góc tường bị gió thổi qua, một giọt sương trên đỉnh lăn xuống rồi bốc hơi ngay dưới ánh nắng.

Hắn vừa đi, cả người Giang Nhiễm đã chợt mềm nhũn, cô dựa vào cây cột

mà sụp xuống từng chút một.

Hắn đã cởi dây thừng bên hông và trên chân của cô, chỉ còn hai tay là vẫn bị buộc ra sau cột.

...

Dương Kế Trầm báo cảnh sát ngay lập tức, Giang Mi không biết phải làm sao nên cũng đi theo anh tới cục cảnh sát, sau đó lại nhìn anh ra ra vào vào để chuẩn bị. Đường như anh quen với người trong cục cảnh sát, còn đưa cả thuốc lá cho họ nữa.

Cảnh sát Trương phụ trách vụ án lần trước của Dương Kế Trầm lại là fan hâm mộ của anh, sau khi chấp hành công vụ họ cùng ăn cơm và nói chuyện phiếm. Dương Kế Trầm cũng không phải người không giao du với ai, ăn một bữa cơm là thêm một người bạn.

Sau khi trao đổi đôi câu, một anh cảnh sát gọi tới nói có kết quả rồi.

Sang năm mới, nông thôn đã được cải tạo hơn, ở mỗi giao lộ đều lắp một chiếc camera. Đường nhỏ ở cổng Nhị Tà kia cũng có một cái, bình thường nơi đây không có nhiều người lui tới nên chỉ dùng để giám sát. Sau vài lần tua nhanh, họ đã tập trung vào hình ảnh một chiếc xe van màu bạc, tiếp đó là tra biển số xe rồi nhanh chóng khoanh vùng được vị trí mà xe đã dừng.

Cảnh sát xuất quân, Dương Kế Trầm cũng đi theo, còn Giang Mi ở lại cục cảnh sát chờ tin.

Dương Kế Trầm nói: “Dì đừng lo lắng, lát nữa sẽ đưa người về cho dì.”

Giang Mi không biết nói gì nên chỉ gật đầu nhẹ. Dương Kế Trầm rời đi không bao lâu thì Trịnh Phong lại gọi điện tới.

Ông không gọi điện được cho Dương Kế Trầm nên đành phải gọi cho Giang Mi, sau khi nghe cảnh sát đã xuất quân, Trịnh Phong thở dài một hơi rồi an ủi Giang Mi: “Không sao đâu, anh đồng ý cho tên đó 400 vạn rồi. Nó sẽ không làm gì Tiểu Nhiễm, tên đó là kẻ yêu tiền!”

Trịnh Phong đuổi tới cục cảnh sát nhưng Giang Mi thấy ông thì không nói lời nào, bởi bà cảm thấy việc này là từ ông mà ra, còn cả Dương Kế Trầm kia nữa, tất cả đều vì bọn họ nên mới vậy.

Nếu Tiểu Nhiễm thật sự xảy ra chuyện gì, bà nhất định sẽ tự tay băm hai người kia ra.

Lúc Dương Kế Trầm đuổi tới căn phòng nhỏ bỏ hoang kia, Giang Nhiễm dựa vào cột đã sắp không đứng vững. Cô nhìn lại qua hai mắt đẫm nước đầy mơ hồ nên không thấy rõ bóng người, sau lại tưởng có ai tới nên hoảng sợ tới run lên.

Dương Kế Trầm sững sốt ở cửa một chút, rồi siết chặt năm đấm và bước nhanh qua.

“Tiểu Nhiễm.” Anh gọi tên cô.

Giang Nhiễm nghe được âm thanh quen thuộc thì chợt òa khóc. Cảnh sát cắt dây thừng hai ba lần xong, Giang Nhiễm đã nhào vào ngực và níu chặt lấy quần áo của anh, hai chân của cô cũng run lên.

Dương Kế Trầm ôm cô vào lòng rồi vỗ về nhẹ nhàng mà nói: Không sao, anh tới tìm em rồi.”

Giang Nhiễm khóc không thành tiếng, lời muốn nói cũng không nói ra được.

Dương Kế Trầm ôm cô lên xe.

Giang Nhiễm run rẩy cả một đường, anh ấn đầu vào để cô ngủ một chút nhưng Giang Nhiễm lại không chịu.

Da thịt của cô gái nhỏ mềm mại, giờ đây bị dây thừng siết lại nên xuất hiện từng vết đỏ khiến ai thấy cũng phải giật mình, chứ đừng nói tới quần áo bên trong.

Dương Kế Trầm nâng cánh tay của Giang Nhiễm lên rồi thổi cho cô: “Đau không?”

Giang Nhiễm váng vất mà chỉ thấy như đang nằm mơ. Hai chân cô còn chưa chạm đất, cô vừa khóc vừa nói đứt quãng: “Hắn... Hắn... Hắn muốn XX em... Thật ghê tởm...”

Lời này vừa nói ra, các cảnh sát trong xe cũng đánh mắt nhìn nhau một phen, rồi trong lòng họ có lẽ cũng đã có chút dự đoán.

Dương Kế Trầm đỡ dành cô, dù âm thanh khàn khàn kia như có thể xé nát người ta: “Hắn không dám.”

Cảnh sát Trương nói: “Yang, cậu yên tâm, sẽ đòi lại công bằng cho mọi người. Đã bắt được hai kẻ bắt cóc Giang Nhiễm rồi, sau khi lấy khẩu cung và thu thập chứng cứ, chúng tôi sẽ đi bắt người ngay.”

Về đến cục cảnh sát, Dương Kế Trầm ôm ngang cô đi vào. Giang Mi vừa thấy Giang Nhiễm thì tảng đá treo trong lòng cũng rơi xuống đất. Thế nhưng khi thấy cả người Giang Nhiễm đầy vết thương, bà lại mau chóng đỏ vành mắt, rồi oán hận ôm lấy cô từ trong ngực Dương Kế Trầm. Giang Mi lao đảo mấy bước rồi ôm chặt Giang Nhiễm, Trịnh Phong ở phía sau cũng

giúp đỡ một phen.

Vì Giang Nhiễm vẫn phải trợ giúp cho các việc tương quan nên không thể rời đi dễ dàng như vậy được.

Cảnh sát để bọn họ ngồi trong hành lang một lúc, Trịnh Phong rót cốc nước ấm cho Giang Nhiễm rồi run run rẩy rẩy hỏi: “Bé con, có chỗ nào không thoải mái không?”

Giang Nhiễm nhận cốc nước, cảm xúc của cô lúc này cũng đã tốt hơn vừa rồi, cô đánh giá Trịnh Phong vài lần rồi lắc đầu nói không sao.

Dương Kế Trầm đang bận gọi điện ở một bên khác. Giang Nhiễm nhìn anh hồi lâu, sau khi anh gọi điện xong, cô đã nói: “Sắp 7 giờ rồi, 8 giờ anh còn phải đi đấu, mau đi đi. Cả... cả huấn luyện viên Trịnh nữa, hai người cùng đi đi.”

Trịnh Phong nói: “Không sao.”

Dương Kế Trầm đi qua rồi ngồi xuống và sờ lên mặt Giang Nhiễm: “VẬY ĐỢI ANH VỀ, CẦM CÚP CHO EM CHƠI.”

Giang Nhiễm cười: “Nếu thế nhất định phải là cúp vô địch, cúp bạc em cũng không cần.”

“Được.” Dương Kế Trầm xoa xoa đầu cô, rồi đứng dậy rời đi.

Giang Nhiễm nói: “Huấn luyện viên Trịnh, chú cũng đi đi.”

Trịnh Phong nhìn về phía Giang Mi, Giang Mi nói: “Anh đi đi.”

Trịnh Phong suy nghĩ một lát: “VẬY LÁT NỮA ANH LẠI ĐẾN.”

Hai người họ đi rồi hành lang cũng trống rỗng, Giang Nhiễm hỏi: “Người kia là bố con ạ?”

Hết chương 58.

Chương 59: Lục Tiêu, nếu hôm nay không báo cảnh sát, tao sẽ chặt tay chân của mày ra

Mới 7 giờ sáng mà ánh nắng ngày hè năm nay đã bỏng rát vô cùng, tia sáng cao ngất trút thẳng xuống từ không trung khiến mắt trần cũng có thể thấy được bụi trong không khí, cả chút ẩm ướt trên mặt đất từ đêm qua cũng đã bốc hơi trong nháy mắt.

Cộc cộc cộc, giày cao gót nện xuống đường xi măng.

Từ Chi Hạ kéo Lục Tiêu đang cười nói nơi đó mà đẩy hẳn tới một nơi hẻo lánh không người. Cô ta nhìn trừng trừng rồi nghiêng răng hỏi: “Dương Kế Trầm tìm được người rồi, anh định làm thế nào?”

Lục Tiêu không ngạc nhiên chút nào, hẳn mỉm cười: “Tìm được thì tìm được thôi, tôi đạt được ước muốn rồi.”

Trịnh Phong đã tìm người chuyển 400 vạn kia cho hẳn, giờ đây không phải lo ăn lo mặc thì một đứa con gái có tính là gì. Còn về Dương Kế Trầm, hẳn có nhiều thời gian để chơi, lần một không được thì lại thêm lần hai.

Từ Chi Hạ: “Giang Nhiễm đâu? Anh làm gì nó rồi?”

“Ồ, nghe giọng cô thì muốn tôi làm gì con bé đó đúng không? Từ Chi Hạ, tôi không ngu, kế vật kia của cô để lại ăn Tết đi! Giả vờ làm người tốt thanh tâm quả dục cái gì, ngủ với Lục Tiêu này một giấc chẳng giấu đầu lòi đuôi à. Mặt thì nói không muốn, thật ra đã sớm đoán ra tôi sẽ làm những gì

với em gái nhỏ kia rồi đúng không?” Lục Tiêu tới gần Từ Chi Hạ rồi sờ soạng một cái và nói: “Tôi thấy tư vị của cô tốt hơn con bé đó nhiều, mong ra mong, eo ra eo.”

“Cút đi!” Từ Chi Hạ hất bàn tay của hắn ra.

Lục Tiêu sờ sờ mặt rồi lấy lưỡi chọc vào quai hàm. Hắn bỗng dè Từ Chi Hạ lên tường, trên mặt cũng không còn chút ý cười nào.

Hắn nói: “Cô đừng có không thức thời, bố đây muốn làm thế nào thì làm! Cô có giỏi thì cướp Dương Kế Trầm về xem, bớt bầy mưu tính kẻ đi!”

Từ Chi Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh tưởng anh thoát thân được chắc? Lục Tiêu, việc anh làm với tôi là cưỡng bức! Là cưỡng bức!”

“VẬY cô đi tố cáo tôi đi!” Lục Tiêu rống lên thật to: “Đi nói cho thăm phán đại nhân là cô con mẹ nó bị tôi ‘làm’ trên giường mà kêu gào không ngừng. Nói cho người khác biết cô d*m đảng tới mức ướt ra giường mà không đập được lửa! Cô đi nói xem!”

“Anh!” Hai con người của Từ Chi Hạ đỏ bừng, cô ta muốn tát hắn một cái, nhưng lại bị Lục Tiêu nắm chặt cổ tay.

“Muốn đánh tôi? Một cái không đủ còn muốn cái thứ hai? Cô cho rằng cô là ai!”

Lục Tiêu hung ác ném tay cô ta xuống rồi nhanh chân rời đi. Từ Chi Hạ nắm hai tay lại, móng tay cũng đã găm sâu vào trong lòng bàn tay.

Gió thổi lá lay động, ánh nắng ngày càng tươi đẹp thì cô ta lại càng cảm thấy rét lạnh.

Vào tối Dương Kế Trầm đưa Giang Nhiễm tới trường đua kia, cô ta đã tận mắt trông thấy bọn họ ân ân ái ái. Đó cũng là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Dương Kế Trầm đối xử dịu dàng với một người con gái như thế, kể cả Lâm Chi Hạ khi ấy cũng chưa từng có. Giữa nhóm người, dưới ánh đèn, trong màn bụi đất mà mắt anh lại chỉ có Giang Nhiễm, cả người anh cũng như tỏa sáng. Ánh mắt anh nhìn Giang Nhiễm có tia sáng, lúc cười lên cũng là thật tâm.

Cô ta không biết Dương Kế Trầm thích gì ở Giang Nhiễm, trừ bề ngoài hơi đáng yêu một chút, nhưng đó thì có thể làm gì đây. Chẳng qua chỉ là một học sinh cấp ba trì độn, đưa con gái như thế sao có thể xứng đôi với anh.

Còn cô ta không giống vậy, cô ta không cầu thứ gì, chỉ muốn yên lặng ở bên anh. Nhiều năm như thế vẫn luôn là vậy, luôn luôn yên lặng chờ đợi anh. Từ Chi Hạ một mực tin tưởng không chút nghi ngờ rằng: Thế nào anh ấy cũng nhìn thấy mình, rồi lại cam tâm tình nguyện làm một ngọn đèn dài trong đêm tối sẽ xuất hiện khi anh cần.

Cô ta nghĩ không có ai hiểu rõ, hiểu sâu, và biết được nỗi lòng chua xót và khát vọng của anh. Ngay cả mấy người Chu Thụ cũng không bằng cô ta, mà Dương Kế Trầm lại luôn dịu dàng với cô ta hơn người khác mấy phần. Anh không trêu chọc cô ta, không đùa giỡn cô ta, cũng không nói mấy lời thô tục với cô ta. Từ Chi Hạ có thể cảm nhận được, anh đối với cô ta bằng một xúc cảm rất chân thành.

Nhưng chỉ vì một Giang Nhiễm mà dường như cả mùa hè này Dương Kế Trầm không nói với cô ta một câu, rồi cũng đối xử với cô ta như những người con gái kia, cứ lạnh lùng mà không thêm để tâm như vậy.

Hết lần này tới lần khác Giang Nhiễm vẫn luôn là vẻ không tranh không đoạt, vẻ lạnh nhạt kia khiến lòng cô ta khó chịu vô cùng. Thà rằng Giang Nhiễm giấu cợt cô ta tới cực điểm hay tranh luận vài câu còn hả giận, đằng

này Giang Nhiễm lại như không để cô ta vào trong lòng, mà hành động ấy so với căm ghét lại càng si nhục người ta hơn.

Vào buổi tối hôm ấy, cô ta đã chạy khỏi trường đua trong cơn tức giận, sau đó tới một quán bar nhỏ để uống rượu. Thế nhưng không một ai phát hiện cô ta đã đi rồi, không ai phát hiện ra hết! Cô ta thật sự cảm thấy mình như người vô hình giữa bọn họ, thời khắc này lực chú ý và ánh mắt của họ đều tập trung trên người Giang Nhiễm, đã vậy còn luôn miệng gọi chị dâu. Mà nhóm người đó cũng từng trêu chọc cô ta và Dương Kế Trầm như vậy.

Dương Kế Trầm chỉ cười cười rồi bảo bọn họ đừng nói những chuyện không có này, về tùy ý kia là thật sự không có hứng thú với cô ta. Thế là mọi người cũng ngừng nói rồi lại chuyển sang chuyện khác.

Khi ấy Từ Chi Hạ không biết ý nghĩ của anh, rồi chỉ đỏ mặt né tránh.

Cô ta khó mà hình dung được cảm giác ngọt ngào và để tâm không ngừng dâng lên kia, tuy là trêu ghẹo, nhưng lại giống như được mọi người công nhận, giống như cô ta thật sự là ai đó của Dương Kế Trầm.

Mà bây giờ Giang Nhiễm lại quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận hưởng thụ loại ngọt ngào này.

Trong cơn mê man, Từ Chi Hạ phát hiện có người đỡ eo mình rồi nhẹ nhõm đỡ dành và nói đưa cô ta đi.

Cô ta cười trong làn nước mắt chảy dài: “Được, anh đưa em đi đi, Dương Kế Trầm, anh đưa em đi đi...”

Không biết người kia huyên thuyên chuyện gì, Từ Chi Hạ cũng không nghe rõ, chỉ là cả người cô ta nhẹ bẫng như sắp bay lên trời, sau đó bỗng rơi vào một khoảng mềm mại. Ánh sáng trên đỉnh đầu cô ta bị một bóng đen bao

lấy, trên thân lại chỗ này đau chỗ kia đau vô cùng khó chịu và phiền phức. Cảm giác ấy như có người vo túi bột dứa thành hình tròn rồi liên tục chà xát khắp người cô ta vậy.

Sau khi tỉnh lại, Từ Chi Hạ không do dự mà mò lấy gạt tàn thuốc rồi đánh Lục Tiêu, sau đó gào thét để hấn cú đi.

Lục Tiêu là một kẻ lêu lổng, hấn vừa mặc quần vừa nói: “Nóng giận ghê nhỉ, đâu ngoan ngoãn như mèo con giống hôm qua. Anh đây đi trước, muốn sướng thì lại tìm anh.”

Cô ta tắm một lần rồi lại một lần, sau đó khóc tới mức mắt không mở ra được. Sau cùng, Từ Chi Hạ tự nhủ rằng: Không sao cả, chẳng qua chỉ bị người ta ngủ một lần thôi mà?

Cô ta vẫn tới trường đua tập luyện như bình thường, rồi vẫn cố nén nỗi lòng sa sút mà giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì. Mỗi ngày ấy, Từ Chi Hạ nhìn Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm cười nói, nhìn các anh em và bạn bè bọn họ thân thiết, còn cô ta lại như một kẻ ngoại lai.

Lục Tiêu tham luyện tư vị của cô ta nên thỉnh thoảng lại tới quấy rối ở trường đua. Từ Chi Hạ chán ghét vô cùng, nhưng không có ai giúp cô ta một tay.

Lúc sau Lục Tiêu nói: “Thế nào, ghét em gái nhỏ kia à? Tôi thấy cô tức tới mắt đỏ ngầu rồi. Thế này đi, cô hện con bé đó ra để tôi chơi một chút.”

Từ Chi Hạ chột động lòng trong nháy mắt, rồi lại nhất thời hồ đồ mà đồng ý.

Trong lúc Dương Kế Trầm đang tập luyện, cô ta lấy di động của anh gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm, sau đó xóa bỏ lịch sử ghi chép.

Cô ta vừa sợ sự việc phát triển theo hướng không thể khống chế được, nhưng lại vừa chờ mong sẽ phát sinh chuyện gì. Cô ta đã đoán được Lục Tiêu sẽ làm những gì với Giang Nhiễm, kẻ tên Lục Tiêu đó cầm hận Dương Kế Trầm, mà cũng đã từng xuống tay với Giang Nhiễm.

Từ Chi Hạ không muốn làm người tốt nữa, phải có ai đó gánh vác một phần khổ đau của cô ta.

Dựa vào đâu mà con bé đó có thể vui vẻ như vậy?

Nhưng bây giờ cô ta bỗng thấy sợ rồi, sợ hãi tất thảy mọi thứ.

...

Lúc Lục Tiêu thay quần áo cũng hơi mất tập trung, thỉnh thoảng hần lại nhìn đồng hồ một chút, trong lòng cũng nghĩ liệu Dương Kế Trầm có đuổi tới hay không. Nhưng hần cũng không tin Giang Nhiễm bị kinh hãi lớn như thế mà Dương Kế Trầm còn có thể tới thi đấu, mà cứ coi như tinh thần có tỉnh táo thì trạng thái cũng không thể ở mức tốt nhất được.

Nhưng Dương Kế Trầm lại đến trước khi trận đấu bắt đầu 15 phút, anh mau chóng thay quần áo rồi lên đường đua và xuất phát ở vị trí thứ nhất, Lục Tiêu thứ hai, vạn năm không thể thay đổi.

Lục Tiêu mắng nhỏ một tiếng “đ*” rồi trừng lớn đôi mắt như hạt đậu mà nhìn chòng chọc bóng lưng của Dương Kế Trầm, còn Dương Kế Trầm lại không nhìn hần một chút nào.

Tiếng súng vang lên, giọng của Phùng Kiều cũng vang lên từ loa tổng, trận đấu được diễn ra với khí thế sục sôi.

Đua được nửa vòng, Dương Kế Trầm đã bỏ rơi bọn họ một đoạn. Phùng Kiều đang bình luận, nhưng nói một chút thì cũng phải trợn mắt há miệng.

Dương Kế Trầm định lập kỉ lục mới hay sao?

Anh như chú sư tử hung mãnh lao về phía trước, cả người lại mang theo cơn thịnh nộ và khí phách.

Trịnh Phong lau mồ hôi, áo sơ mi của ông ấy đã ướt đẫm khi đứng dưới ánh mặt trời này rồi.

Không ngoài dự đoán, Dương Kế Trầm là người đầu tiên băng qua vạch đích, những người còn lại cũng lần lượt vượt qua đó.

Người bên cạnh vỗ vỗ vào bả vai của Trịnh Phong: “Lão Trịnh, anh không giành thắng nhóc này về đúng là quá lãng phí!”

Trịnh Phong nở nụ cười: “Sớm muộn gì cũng về tay thôi.”

“Ồ, chắc chắn thế cơ à? Tôi thấy hơi khó đấy, năm nay xếp hạng đội của anh phải đứng sau rồi. Ngoài Dương Kế Trầm ra, anh nhìn số 53 và số 7 của hai đội kia xem, cả hai đều không thể khinh thường đâu.”

Trịnh Phong: “Nghề này vốn là mỗi năm một người, người chơi tốt không ít chút nào, đội của tôi cũng nên điều chỉnh đi thôi.”

Ông vừa dứt lời thì đường đua bên kia đã truyền tới tiếng vang huyền ảo. Loa tổng cũng phát ra chút âm thanh chói tai, người ở hiện trường không thể tin mà mở mắt thật lớn, ống kính của giới báo chí cũng cùng lúc lia đến.

Dương Kế Trầm xuống xe rồi vừa đi vừa bỏ mũ bảo hiểm xuống mà ném sang một bên. Anh kéo cổ áo của Lục Tiêu từ trên xe xuống dưới đất, lưng

của hắn va xuống đất khiến cột sống truyền tới từng cơn đau khó nhin.

Dương Kế Trầm nghiêm mặt, ánh mắt lại như kiếm sắc. Anh giơ nắm đấm lên nện xuống mặt của Lục Tiêu, một đấm này giáng xuống khiến Lục Tiêu phun ra đầy dịch dạ dày, khoe miệng của hắn đỏ bầm một khoảng, mấy tia máu cũng dần chảy ra.

“Trầm ca!”

“Anh! Đừng như thế!”

Mấy người Trương Gia Khải mau chóng chạy tới khuyên ngăn.

Bọn họ đều không kéo được anh, Dương Kế Trầm níu lấy cổ áo của Lục Tiêu, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, anh lại cho hắn thêm mấy đấm nữa. Lục Tiêu nằm co quắp qua lại trên mặt đất, cả tròng mắt cũng đều trợn lên.

Lục Tiêu vốn nhỏ con, lại không rèn luyện, nay bị người đánh mấy lần thì đã choáng váng.

“Anh! Thế này sẽ xảy ra chuyện đấy!” Trương Gia Khải sốt ruột nói.

Bốn bề nghị luận âm ỉ, giới báo chí lại thấy vừa kích thích vừa kinh ngạc. Đây thật sự là tin nóng trong giới thể thao, thiên tài đua xe đánh người ở vị trí thứ 2 tới hôn mê mà vẫn không chịu dừng tay.

Dương Kế Trầm tàn nhẫn quăng hắn xuống mặt đất rồi giẫm lên cổ tay của Lục Tiêu, tên kia lập tức tỉnh táo lại, trên mặt cũng dần vụn vẹo.

Hắn mắng: “Dương Kế Trầm! Con mẹ nó, đầu óc mày có bệnh!”

Dương Kế Trầm tăng thêm lực trên chân, hàm răng của Lục Tiêu đã như

muốn vỡ vụn.

Dương Kế Trầm xoay người rồi gằn từng chữ: “Lục Tiêu, nếu hôm nay không báo cảnh sát, tao sẽ chặt chân tay của mày ra.”

Anh đè thấp giọng mà nói với hắn, Lục Tiêu nuốt một ngụm nước bọt, rồi lại thấy như nanh sói sắp chọc thủng động mạch chủ của mình.

Dương Kế Trầm nói xong thì nâng người lên rồi giơ chân đá mạnh vào bụng của hắn một cái.

Giới báo chí tìm được khe hở nên mồm năm miệng mười đặt câu hỏi.

Dương Kế Trầm cời găng tay ra rồi nhanh chân rời khỏi hiện trường, kể cả lễ trao giải cũng không tham gia. Trịnh Phong hít một hơi khí lạnh rồi lau mồ hôi trên trán và đuổi theo anh.

Hai người vừa ra khỏi cổng lớn của trường đua thì còi cảnh sát bên ngoài cũng vang lên, sau đó cảnh sát lập tức xông vào trường đua.

Hết chương 59.

Chương 60: Muốn làm bố vợ của Dương Kế Trầm này, vẫn nên luyện nhiều thêm chút đi

So với tin tức vụ Dương Kế Trầm đánh Lục Tiêu, thì tin cảnh sát tới bắt Lục Tiêu lại càng khiến mọi người chú ý hơn. Có bên báo chí dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, mà đào ra nội tình trong đó là vì một cô gái.

Trong khoảng thời gian ngắn, vụ oanh động này đã chiếm gần hết các tiêu đề trên trang nhất.

Dương Kế Trầm sai bước thật lớn mà cả người vẫn bốc hỏa. Dưới ánh mặt trời thiêu đốt, gân xanh trên trán của anh nổi lên như muốn nổ tung, anh hít thở mà ngực phập phồng lên xuống, hơi lạnh thấu xương trên người cũng như lưỡi dao cắt ngang không khí oi bức vậy.

Trịnh Phong chạy theo hồi lâu thì đuổi được tới chỗ của Dương Kế Trầm. Ông ấy thở hổn hển mà lần đầu tiên thấy mình đã già thật rồi, chỉ đi có mấy bước mà đã thở thành thế này.

Hai người ra khỏi cổng lớn của trường đua, sau đó rẽ vào phòng thay quần áo ở bên cạnh.

Dương Kế Trầm kéo đồng phục của đội xuống rồi quen thuộc cởi ra, vóc người rắn chắc cũng hiện rõ sức mạnh của đàn ông.

“Cậu xúc động.” Trịnh Phong nói.

Dương Kế Trầm thay quần áo của mình, đôi mắt hẹp nhìn Trịnh Phong đầy trào phúng như đang lăng trì ông trong yên lặng vậy.

Trịnh Phong: “Lúc này như vậy rồi cánh báo chí sẽ viết thế nào, hình tượng của cậu sẽ đi về đâu?”

“Hình tượng?” Dương Kế Trầm mạnh tay đóng cánh cửa tủ lại: “Trịnh Phong, tôi còn chưa tính sổ với ông đấy! Ông còn biết rõ những chuyện Lục Tiêu đã làm hơn tôi, tôi sẽ không so đo cùng kẻ ngu xuẩn, nhưng người của tôi mà hãn cũng dám động vào. Vừa rồi trên tay tôi mà có con dao, không chặt đứt tay của hãn thì tôi không mang họ Dương! Cả ông cũng thế.”

Dương Kế Trầm bước từng bước tới chỗ ông với khí thế bức người: “Vì danh vì lợi, tự xưng là quân tử, thật ra Trịnh Phong ông cũng chỉ là vũng bùn trong đám tiểu nhân chợ búa mà thôi. Ông và Lục Tiêu có gì khác nhau đâu?”

Trịnh Phong híp mắt: “Tôi không phải chính nhân quân tử thực sự, nhưng tuyệt không làm ra loại chuyện xấu xa này! Người sống trên đời này không có ai trong sạch tuyệt đối hết.”

“Không làm ra loại chuyện xấu xa này?” Dương Kế Trầm cười lạnh: “Huấn luyện viên Trịnh, hai dao ông đâm tôi bây giờ vẫn còn se ở đây, có thù tất báo không phải là đặc tính của ông và Lục Tiêu à? Hai người có thể hợp tác lâu như thế cũng là ngư tầm ngư, mã tầm mã.”

Vẻ mặt của Trịnh Phong hơi trầm xuống, thời còn trẻ nóng máu mà thủ đoạn ngoan độc, cũng dễ hành xử lỗ mãng. Nếu lịch sự thì không sao, còn ai chọc vào ông thì người đó chính là muốn chết. Nhưng ông không phải Lục Tiêu, sẽ không làm ra những việc bất nghĩa tuyệt tình.

Nói cho cùng thì ân oán với Dương Kế Trầm cũng khó phân đúng sai, ai đứng trên lập trường của mình cũng có cái lý riêng cả.

Hiện giờ Trịnh Phong đã nhiều tuổi, suy nghĩ không còn giống trước đây. Ông đã nghĩ thoáng hơn nhiều, cũng học được cả cách khuất phục.

Dốc sức nhiều năm gian khổ như thế, có lẽ Dương Kế Trầm là tên nhóc đầu tiên có thể khiến cho ông khuất phục.

Một là vì vinh dự kia, hai là vì Giang Nhiễm, ông đều thỏa hiệp cả.

Trịnh Phong không tranh luận với Dương Kế Trầm nữa mà bình tĩnh nói: “Tôi biết thằng nhóc cậu ghi thù, đứng từ góc độ của cậu thì tôi là người có lỗi trong chuyện kia. Nhưng chuyện đã qua rồi, tôi phải nhìn về phía trước, cả cậu cũng thế.”

Dương Kế Trầm giễu cợt: “Chỉ là hai dao mà thôi, Dương Kế Trầm tôi chịu nổi. Nhưng người Trịnh Phong ông đào tạo ra lại toàn là kẻ hạ lưu, sống nửa đời người rồi, chi bằng ngấm lại xem rốt cuộc mình sai ở đâu đi.”

Trịnh Phong chấn động, tay cầm điều thuốc cũng sửng lại giữa không trung.

Dương Kế Trầm ngênh ngang rời đi.

...

Sau khi làm ghi chép tương quan xong, Giang Mi đưa Giang Nhiễm trở về. Giang Nhiễm đã chịu đựng thật lâu ở cục cảnh sát, nên trên đường về cũng mê man mà thiếp đi.

Giang Mi nhìn vết thương lớn nhỏ trên người con gái mà đau lòng vô cùng,

như thể miếng thịt nào trong tim bị khoét mất vậy.

Giang Nhiễm là trẻ sinh non, khi Giang Mi sinh Giang Nhiễm cũng đã mất rất nhiều sức, mà khi ấy cô sinh ra lại chỉ bé bằng con mèo. Vì Giang Mi ít sữa nên Giang Nhiễm phải uống nhiều sữa bột, thể chất từ nhỏ cũng kém hơn người khác, cả người cũng gầy yếu hơn.

Thời điểm đó Giang Mi đang rơi vào trạng thái mất hết dưỡng khí, sinh linh bé nhỏ trong bụng là động lực duy nhất để bà sống tiếp. Bà tưởng rằng mình sẽ không thích đứa bé này, thậm chí tới lúc mang thai 7 – 8 tháng vẫn nghĩ xem có giữ lại nó hay không. Dù sao đây cũng là con của Trịnh Phong, bà hận chết Trịnh Phong, cũng không muốn tiếp tục gặp lại ông nữa. Nhưng vào khoảnh khắc nhớ tới quá khứ ngọt ngào kia, tim bà lại chột mềm nhũn.

Bọn họ từng có những tháng ngày chân thành và hạnh phúc bên nhau.

Tới gần ngày sinh, Giang Mi vẫn kiên trì làm ít việc vặt là dính mắt cho gấu bông, rồi cứ luôn mệt nhọc như vậy. Có điều bà kiên trì được nhưng đứa nhỏ thì không. Ngày ấy Giang Mi làm việc vặt xong rồi đứng dậy thì cũng vỡ ối.

Giang Nhiễm ra sớm một tháng.

Chính bà Tôn đã lái xe ba gác chở Giang Mi tới bệnh viện, đoạn đường chòng chành, rung lắc ấy suýt nữa đã lấy đi nửa cái mạng của Giang Mi. Khi ấy Giang Mi nghĩ dù có chết cũng muốn sinh đứa bé này, con bé vừa mới đến với thế giới này mà thôi, thậm chí còn chưa được mở mắt ngắm nhìn cuộc đời.

Vì vậy người ta thường nói mẹ là vĩ đại nhất. Một khi phụ nữ làm mẹ, họ có thể chịu đựng giỏi hơn trước kia rất nhiều, trời có sập xuống cũng có mẹ

chống đỡ.

Đối với Giang Mi mà nói, Giang Nhiễm chính là sinh mệnh của bà, là chút hi vọng còn sót lại trên thế giới này của bà. Ý nghĩa tồn tại hiện giờ của Giang Mi cũng chỉ còn có Giang Nhiễm, vậy mà đứa bé bà che chở và bảo vệ vài chục năm nay lại phải gặp chuyện như vậy.

May mắn là không xảy ra chuyện gì, nếu không Giang Mi nghĩ mình sẽ suy sụp tinh thần mất.

...

Thế nên khi Dương Kế Trầm bước vào trong sân và gõ cửa nhà Giang Nhiễm, thì đã bị đóng cửa không tiếp.

Anh và Giang Nhiễm vốn không định cho Giang Mi biết chuyện của họ sớm như vậy. Giang Nhiễm từng chia sẻ nỗi lo của mình cho anh, cô nói rằng Giang Mi cực kì ghét đua xe.

Mà dù không có nguyên nhân này, Dương Kế Trầm cũng chưa định công khai chuyện tình cảm của bọn họ. Giang Nhiễm còn nhỏ, lại vừa mới tốt nghiệp, anh sợ mẹ vợ nghĩ mình là kẻ không đứng đắn tới dụ dỗ con gái bà. Nếu vậy thì mọi việc sẽ khó khăn hơn nhiều, chẳng bằng chờ thêm chút thời gian, chờ Giang Nhiễm đi học được hai năm, chờ nghề tay trái của anh phát lên một chút, tới khi nở mày nở mặt rồi mới đường đường chính chính tới cửa cầu hôn.

Bây giờ xem ra, anh đã thành tay đua mẹ vợ chán ghét, còn trở thành người làm việc không đàng hoàng, hay là kẻ lêu lổng mang tới tai họa.

Lòng Dương Kế Trầm nghĩ đến Giang Nhiễm mà lông mày cũng nhíu lại thành chữ xuyên (川), sau đó anh bực bội đứng ở cửa châm điếu thuốc.

Anh còn chưa kịp hỏi kĩ cô một chút, không biết trên người Giang Nhiễm còn bị thương chỗ nào không, không biết Giang Mi có đưa cô tới bệnh viện kiểm tra không, cũng không biết tình trạng tâm lý của Giang Nhiễm thế nào.

Việc này đặt trong bối cảnh phim truyền hình thì đã quá quen thuộc, nhưng ra tới thực tại thì lại thật sự khiến người ta kinh hãi.

Anh cứ nghĩ đi nghĩ lại về cảm nhận của Giang Nhiễm, có lẽ sẽ không có ngôn từ nào có thể hình dung được nỗi sợ hãi khi ấy. Khi ấy cô một thân một mình, vừa thấp thỏm lo âu, lại tuyệt vọng và bất lực, như thể đang nắm lấy túm cỏ dại lung lay sắp đứt trên vách núi vậy.

Có lẽ cũng giống anh của năm 18 tuổi ấy.

Chỉ cần đắp bao tải dưới gầm cầu là cũng ngủ được, rồi lại chỉ vì một động thái nhỏ mà sẽ choàng tỉnh, sau rồi cứ hoảng loạn sống qua ngày mà không được ai giúp đỡ.

Lúc anh hút đến liều thuốc thứ ba, thì Trịnh Phong cũng gấp rút chạy đến.

Dương Kế Trầm đang nổi giận mà không có chỗ phát tiết, anh lấy liều thuốc xuống rồi nhú chặt đầu mày mà mĩa mai: “Ông tới làm gì? Có bệnh à?”

Trịnh Phong liếc cửa ra vào đóng chặt mà không nhanh không chậm hỏi: “Bị nhốt ngoài cửa rồi?”

Trước đó Dương Kế Trầm chỉ tập trung vào Giang Nhiễm, nên lúc này mới nhớ ra Trịnh Phong cũng có mặt ở cục cảnh sát. Trịnh Phong tới đây làm gì, còn chạy theo tới tận cửa nữa? Dương Kế Trầm vừa gậy tàn thuốc vừa dò

xét ông.

Trịnh Phong nhìn ra Dương Kế Trầm đang suy đoán điều gì, ông thấy không có gì phải giấu giếm nên cũng châm điếu thuốc rồi nói: “Tiểu Nhiễm là con gái tôi.”

Đầu lông mày của Dương Kế Trầm hơi nhướng lên, nhưng con ngươi đen thẫm lại không có chút gợn sóng.

Trịnh Phong: “Cậu không ngạc nhiên?”

“Phải thì sao?” Giọng của anh luôn khinh cuồng như thế.

“Dương Kế Trầm, nếu cậu muốn đến với Tiểu Nhiễm thật, thì về sau còn phải gọi tôi một tiếng bố vợ đấy, hiểu không?”

“Bố vợ?” Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng, anh chậm rãi phả ra một hơi khói rồi trầm giọng nói: “Muốn làm bố vợ của Dương Kế Trầm này, vẫn nên luyện nhiều chút đi.”

“Cậu!” Trịnh Phong tức không nhẹ: “Cậu chờ đó!”

Trịnh Phong bước lên gõ cửa một cái rồi dịu dàng nói: “Tiểu Mi, anh đây. Anh đến thăm Tiểu Nhiễm, con bé thế nào rồi?”

Bên trong không có động tĩnh gì, nhưng bọn họ có thể nghe thấy tiếng TV trong phòng khách, rõ ràng là Giang Mi đang ở phòng khách.

Ánh mắt của Dương Kế Trầm càng thêm châm chọc.

Trịnh Phong ho một tiếng rồi lại gõ cửa: “Tiểu Mi, em mở cửa ra đi, kể lại chuyện sau đó với anh một chút.”

Phụp —— TV bị tắt đi, sau đó là tiếng lên lầu cộc cộc cộc, sau cùng là yên lặng tuyệt đối.

Trịnh Phong lúng túng thu tay lại, Dương Kế Trầm “xì” một tiếng rồi đút tay vào túi quần và dựa vào tường mà híp mắt hút thuốc lá.

Trịnh Phong nói: “Còn thuốc không, cho một điếu.”

Dương Kế Trầm ném thuốc lá cho ông, rồi cũng không giương cung bạt kiếm như lúc ở trường đua nữa. Anh tùy ý hỏi: “Ông định giải quyết thế nào với Giang Nhiễm?”

...

Giang Nhiễm nghe được tiếng mô-tô trên đường nhỏ thì biết là anh đã về, không lâu sau đó thì Giang Mi giận ùng ùng lên lầu rồi vào trong phòng cô.

Giang Nhiễm đang nằm nghiêng ôm bạch tuộc bự và đếm chân của nó.

Lúc ở cục cảnh sát Giang Mi đã chấp thuận một cách thoải mái, về sau Giang Nhiễm cũng không hỏi nhiều. Không rõ tại sao mà giữa mẹ con họ có rất nhiều lúc trầm mặc, giống như có rất nhiều lời muốn giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thế là không ai đề cập tới cả, Giang Mi chỉ nhẹ nhàng hỏi cô: “Muốn nằm trên đùi mẹ ngủ một lát không?”

Có điều Dương Kế Trầm đã tới rồi, chuyện của cô và anh cũng không thể giấu được nữa. Giang Nhiễm nghĩ bây giờ cô thế này, có lẽ Giang Mi sẽ đặc biệt khai ân.

Giang Nhiễm thấy bà tiến đến thì ngồi dậy rồi nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, anh ấy ở dưới lầu à?”

Giang Mi “ừ”.

“Bố cũng đến ạ?”

Giang Nhiễm gọi rất tự nhiên, còn Giang Mi chột sững sờ trong giây lát.

Giang Nhiễm hỏi: “Sao không cho bọn họ vào ạ?”

Cô nghĩ mấy người họ nên nói chuyện rõ ràng một chút.

Thế giới này đúng là một vòng tròn, quanh đi quẩn lại rồi vẫn tựu chung một chỗ. Giang Nhiễm đã nghe được những chuyện liên quan tới Trịnh Phong, cô cũng biết ông bất hòa với Dương Kế Trầm, điều này cũng khiến Giang Nhiễm đau đầu ở cục cảnh sát hồi lâu.

Vì bố của cô trông cũng không phải phường hung ác tàn bạo gì, khi còn ở cục cảnh sát ông từng nhẹ nhàng với cô như thế. Giang Nhiễm thấy được ánh nước lay động trong mắt ông, không ngờ một người khí khái đến vậy mà lại suýt rơi lệ.

Giang Mi nói: “Suy cho cùng thì việc này cũng từ họ mà ra, họ Dương kia chọc vào người khác rồi liên lụy đến con, mà người kia lại là đội viên của bố con, bây giờ mẹ không muốn trông thấy bọn họ. Con ngồi ở đó chờ nên không biết gì, nhưng cảnh sát đã nói hết với mẹ rồi. Hai kẻ hỗ trợ bắt cóc con cũng đã khai hết, nguyên nhân người kia bắt cóc con rất đơn giản: Một là ngừa mắt họ Dương, hai là vì bố con cố tình muốn đẩy hẳn ra khỏi đội, rồi còn đang cố lấy lòng họ Dương. Người kia biết con là con gái của Trịnh Phong nên cố ý làm vậy, chẳng qua hẳn khá háms tiền, bố con cho 400 vạn

nên hẳn mới không làm gì con. Hai người ở cửa kia đều là mầm tai họa.”

Hết chương 60.

Chương 61: Giang Nhiễm là cô gái của tôi, ông muốn nhận còn phải hỏi tôi trước đây

Vì việc lần này mà Giang Mi tức giận không nhẹ.

Giang Nhiễm làm người hòa giải mà khuyên nhủ: “Chuyện này cũng không thể trách bọn họ được, người dưới quyền bố nhiều như thế, vì sao hết lần này tới lần khác đều là người kia gây rối. Trên đời có cả người tốt lẫn người xấu, người xấu làm việc xấu thì sao có thể trách người tốt quá nhân từ được. Hơn nữa, bây giờ con không sao rồi mà mẹ, bọn họ còn tới gặp con còn gì. Mẹ cũng đã nói, bố đưa cho người kia 400 vạn, bố cũng chỉ là người làm ăn bình thường thôi, 400 vạn có lẽ là tích góp cả đời, vậy mà nói cho là cho, đâu phải tất cả các ông bố đều có thể làm vậy. Còn về Dương Kế Trầm, anh ấy thật sự là người tốt mẹ ạ.”

Giang Mi nói: “Trước kia mẹ không chọc thủng là muốn chữa cho con chút đường lui, bây giờ đã lộ rồi thì mẹ cũng nói rõ với con luôn. Con muốn chọn ai làm bạn đời thì mẹ cũng chỉ cho ý kiến tham khảo thôi. Dù mẹ không đồng ý thì con vẫn đi theo cậu ta, thế nên mẹ sẽ không khiến con ảm ức thêm. Nhưng Tiểu Nhiễm, con thật sự còn quá nhỏ, thế giới mà con được tiếp xúc cũng quá nhỏ, về sau lên đại học rồi đi làm, con sẽ được tiếp xúc với đủ loại người. Trên thế giới này có rất nhiều đàn ông tốt, không chỉ có một mình cậu ta. Mẹ hiểu chuyện đưa xe này hơn con, nguy hiểm trong đó lớn hơn tưởng tượng rất nhiều. Tuy nó là một nghề chuyên nghiệp, nhưng trong lòng chúng ta thì đó không phải một việc an ổn. Lúc trước bố con một lòng muốn đạt được thành tựu, mẹ cũng tùy ông ấy. Nhưng mẹ thật sự không hi vọng ông ấy theo nghề đó, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ.”

Giang Nhiễm lắc đầu nói: “Anh ấy không phải kiểu người xúc động kia, anh ấy có kế hoạch với mọi thứ và biết mình muốn làm gì. Nếu đã chọn đua xe, con nghĩ anh ấy cũng đã tính kỹ mọi chuyện. Anh ấy thích thì con sẽ ủng hộ, giống như anh ấy cũng thường nói để con đi làm chuyện con thích vậy. Đây cũng là lý do con thích anh ấy. Mẹ, ở bên anh ấy khiến con cảm nhận được thoải mái và hạnh phúc trước nay chưa từng có. Anh ấy là người phóng khoáng nhất mà con từng gặp.”

Sự ồ ạt của Dương Kế Trầm đã vượt qua cả tưởng tượng của Giang Nhiễm. Người đàn ông nhìn thì tưởng phong lưu, không bị trói buộc ấy thật ra lại thành thạo mà điêu luyện, trong lòng cũng sáng như gương soi.

Giang Nhiễm ở bên anh sẽ giống như cánh chim vút bay lên bầu trời, khi giương cánh mà đáp xuống, anh sẽ dùng gió nâng đỡ để cô an ổn đáp xuống đất. Đó là cảm giác an toàn mà mỗi cô gái đều khát vọng.

Giang Nhiễm cũng từng có một khoảng thời gian không tin vào đoạn tình cảm mỏng lung này, cô cũng từng coi đó chỉ là thích. Thì ra thích chân chính lại là không thể khống chế, không phải nói chia tay là có thể chia tay được. Như khoảng thời gian thi đại học kia, cô từng đau lòng muốn chết, nhưng vẫn không nhịn được mà nghĩ đến anh, mà nhưng nhớ anh.

Cô thích dáng dấp của anh, thích tính cách của anh, thích phong thái của anh, thích mỗi lời nói và hành động của anh, thích đôi mắt mê hoặc người khác kia, cô cũng bằng lòng trở thành người bị đôi mắt ấy mê hoặc mãi mãi.

Giang Mi cười khố, Giang Nhiễm của hiện tại chính là bà của trước đây, cứ khư khư cố chấp, lại coi tình yêu trước mắt là chân ái.

Tự do phóng khoáng, có ai trên đời này không muốn sống được như vậy

đây?

Giang Nhiễm nói: “Mẹ, không thử mà đã từ bỏ thì mới thật sự hối hận.”

Giang Nhiễm nghĩ nếu khi đó Giang Mi không đến với Trịnh Phong, có lẽ bây giờ bà cũng sẽ hối hận. Đây là một lựa chọn, dù có chọn thế nào thì cũng sẽ có điểm không được như ý nguyện.

So với cẩn thận từng li từng tí, chi bằng thử buông tay đánh cược một lần xem sao.

Dường như cơn giận của Giang Mi đã tiêu tan không ít, bà đáp lời rồi xuống nhà đi mở cửa.

Giang Nhiễm cũng rửa mặt rồi xuống nhà theo.

Mà hai người đàn ông ở cửa đã hút một đồng thuốc rồi, Dương Kế Trầm nhìn thì như không để ý, nhưng lại vô tình hay cố ý khiến Trịnh Phong nói ra mọi ân oán lúc trước, rồi cả những suy nghĩ và dự định với Giang Nhiễm nữa.

Dương Kế Trầm thấy người này cũng coi như có chút lương tâm, nhưng khi lên trường đua thì anh vẫn không ưa Trịnh Phong như trước. Anh và Trịnh Phong đã biết nhau khoảng 4 – 5 năm, cách đối nhân xử thế của Trịnh Phong thật sự chẳng ra sao cả

Dương Kế Trầm nói xong lời cuối rồi cười nhạt: “Việc chỉ bảo Giang Nhiễm không phiền ‘ngài’ nhọc lòng.”

Trịnh Phong nhú mày: “Tôi là bố con bé, đương nhiên phải chỉ bảo đạo lý và cũng sẽ quan tâm tới nó. Dương Kế Trầm, đừng có ngang ngược với tôi. Con gái là của tôi, cậu muốn cưới còn phải hỏi tôi một chút đấy.”

Điều thuốc này mới hút được một chút thì đã bị Dương Kế Trầm dập tắt, anh như cười như không nói: “Giang Nhiễm là cô gái của tôi, ông muốn nhận còn phải hỏi tôi trước đấy.”

“Cậu! Cậu!” Trịnh Phong luôn nghẹn lời mà không biết phải phản bác ra sao.

Quả là cuồng vọng, to gan, tâm cao khí ngạo, không biết trời cao đất dày là gì.

Kít —— Cửa mở ra, luồng khói nồng đậm xộc đến khiến cảm xúc Giang Mi khó lắm mới nén xuống lại dâng lên, ánh mắt bà nhìn chỗ tàn thuốc kia như muốn róc thịt Trịnh Phong vậy.

Dương Kế Trầm đút hai tay vào trong túi quần, mà Trịnh Phong đang kẹp điều thuốc trong tay và chỉ vào anh. Ngón tay của ông hơi đưa ra, người lại tức tới không nói thành lời.

Giang Mi nói: “Bên cạnh có bà cụ lớn tuổi đang dưỡng bệnh, hôm nay Tiểu Nhiễm bị dọa sợ, anh hút nhiều như thế là muốn hun ai?”

Trịnh Phong vô tội: “Có phải mình anh hút đâu.”

Người giúp việc bên cạnh cứ căn hạt dưa quanh năm suốt tháng, khi thấy trò hay bên này thì ra xem náo nhiệt rồi cũng không chê chuyện lớn: “Tiểu Mi, con rể cô đẹp trai quá, trông lại quen quen nữa, cứ như gặp ở đâu rồi ấy. Ô kìa, đàn ông nhà cô nghiện thuốc lá ghê thế. Đồng chí, vẫn nên hút ít một chút, chàng trai khuyên bố vợ đi kìa!”

Trịnh Phong có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch được, Giang Mi không muốn để người ngoài chế giễu nữa nên kéo cả hai người

vào trong.

Giang Nhiễm đang pha trà, hai chén trà kỹ tử nóng bốc hơi nghi ngút.

Bốn người chia ra làm hai bên mà đối mặt với nhau.

Trịnh Phong nói: “Tiểu Nhiễm này, có nước lạnh không? Bốc hơi nóng.”

Dương Kế Trầm lại thành thoi uống một ngụm.

Giang Mi tức giận nói: “Anh tự ra siêu thị mà mua.”

Giang Nhiễm chớp mắt mấy lần, sau đó ra tủ lấy lon Coca lạnh cho Trịnh Phong.

Trịnh Phong cười cười rồi ân cần hỏi: “Tiểu Nhiễm, trên người còn chỗ nào không thoải mái không?”

Giang Nhiễm lắc đầu.

“Về sau cảnh sát nói thế nào? Khi này thi đấu xong đã thấy tới bắt người rồi.”

Giang Mi: “Còn có thể nói thế nào, chẳng vì hai người thì là gì!”

Dương Kế Trầm đặt chén trà lại, ánh mắt cũng hơi trầm xuống, anh nói: “Là cháu sơ sẩy, thưa dì.”

Giang Mi cũng muốn nói rõ ràng chuyện này: “Tưởng tôi không biết chuyện tối cậu đưa Tiểu Nhiễm ra ngoài chơi chắc? Mấy đứa tưởng có thể giấu giếm được đúng không? Không phải tôi mặc kệ là ủng hộ hai đứa, chỉ là đang tôn trọng Tiểu Nhiễm thôi. Dương... Dương...” Giang Mi bỗng

quên mất tên anh là gì.

Dương Kế Trầm bổ sung: “Cháu là Dương Kế Trầm, Kế trong thừa kế, Trầm trong trầm tĩnh.”

Giang Mi: “Dương Kế Trầm, cậu cũng không phải đứa nhóc 17 – 18 tuổi, có chút đạo lý cậu cũng sẽ hiểu. Tiểu Nhiễm mới 18 tuổi thôi, sao cậu có thể... Sao có thể xuống tay được!”

“Dì, sau khi Tiểu Nhiễm thi đại học xong mới ở bên cháu, 18 tuổi đã trưởng thành rồi. Cháu biết em ấy còn nhỏ, nên sẽ có chừng có mực.”

Anh kính trọng Giang Mi nhưng cũng không thấp mi thuận mắt. Mỗi câu mỗi chữ của anh vang vọng mà có lực, không kiêu ngạo, cũng không tự ti, giống như sẽ không để ai hoài nghi hay phản bác vậy.

Lửa giận của Giang Mi bị ép xuống, bà bỗng nhớ tới vẻ âm ngoan khi Dương Kế Trầm gọi điện lúc sáng, sau đó trong lòng lại sinh ra tư vị khó nói thành lời.

Khi ấy bà thật sự cảm nhận được thằng nhóc này nổi giận, mà còn là kiểu giận khiến người ngoài đều phải sợ hãi.

Dương Kế Trầm làm việc cũng coi như đáng tin cậy, khi phát sinh chuyện như vậy, đến cả Giang Mi cũng hoảng tới không tìm được phương hướng, nhưng người này lại phân tích một cách tinh táo, đi báo cảnh sát, liên hệ, rồi tìm Tiểu Nhiễm.

Sự gan dạ và phong thái ấy đúng là không tầm thường.

Bề ngoài của người này đẹp đẽ xuất chúng, vóc dáng cũng là hàng đầu.

Giang Mi vậy mà đã thuận mắt Dương Kế Trầm hơn một chút, giọng của bà cũng nhẹ đi khá nhiều: “Trường bối như tôi đương nhiên rất vui khi cậu có thể giác ngộ như thế. Hai đứa còn trẻ, tôi chưa mong hai đứa có thể đi đến đâu, nhưng cậu là đàn ông thì phải gánh vác nhiều hơn, đừng hại Tiểu Nhiễm.”

Dương Kế Trầm cười cười: “Cháu biết.”

Trịnh Phong chỉ biết thầm mắng “con mẹ nó” trong lòng, sao dăm ba câu của thằng nhãi này đã khiến Giang Mi thay đổi thái độ rồi, thủ đoạn lừa bịp đúng là quá nhiều.

Giang Nhiễm ngoan ngoãn ngồi ở một bên mà lặng lẽ cười với Dương Kế Trầm. Ánh mắt hai người chạm chung một chỗ, bao thương yêu và nhu tình cũng xoắn quện với nhau.

...

Cuối cùng thì một ngày chấn động lòng người này cũng kết thúc, Trịnh Phong đợi tới tối muộn với trở về, ông cứ làm hết chuyện này tới chuyện kia để lấy lòng Giang Mi mãi.

Dương Kế Trầm rời đi vào buổi chiều vì trong đội vẫn còn việc phải xử lý.

Giang Nhiễm không thấy mệt nên ngồi trên sofa xem TV, sau lại nhìn bố mẹ ồn ào rồi chợt thấy căn nhà vắng lặng này bỗng có chút hơi người. Dù Giang Mi xụ mặt, nhưng đôi mắt không lừa được người, thật ra bà đang rất vui.

Giang Nhiễm cứ ngồi như vậy tới trưa. Sau đó mặt trời lặn về Tây rồi, cô mới lên lầu sớm mà rửa mặt đi ngủ.

Lúc thả mình xuống giường mềm mại, cô vẫn thấy hoảng hốt như đang nằm mơ, lại giống như đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan về vậy.

Khi ánh trời chiều cuối cùng biến mất ngoài cửa sổ cũng là lúc Giang Nhiễm chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ không quá an ổn, nhưng lại không tỉnh táo được. Trong cơn mê man luôn hiện lại cảnh bị người ta bắt cóc trên đường nhỏ, rồi những lời buồn nôn và đáng vẻ của Lục Tiêu, cả những dấu tích ghê tởm hằn lưu lại trên người cô nữa.

Ô cửa kính hình vuông hé mở, gió đêm thổi tới từng luồng từng luồng một, tấm rèm cửa màu trắng hoa chìm lay động nhẹ nhàng, ánh trăng vương đầy mặt đất, xen lẫn trong đó là dây thường xuân và những cánh hoa bìm bìm tự chung thành một đám.

Chợt dây thường xuân bị gạt ra “xoạt xoạt xoạt”, theo sau là tiếng chân đặt chạm đất nhẹ nhàng dưới ánh trăng.

Giang Nhiễm thấy mình như đang bị ngâm trong nước, vừa không thở nổi, lại vừa ướt ướt trơn trượt.

Cô mở mắt ra trong lúc mơ màng thì thấy người đàn ông trước mắt đang dụ dàng hôn mình. Thứ cô trông thấy đầu tiên là đôi mắt anh, anh đang mở mắt thật to, lông mi hơi rung rung, trong con ngươi thâm thúy kia là chút tia sáng, xen lẫn với các loại cảm xúc mềm mại như muốn cắn nuốt lấy cô.

Nhưng Giang Nhiễm lại run lên theo bản năng, sau đó hãm sâu vào mà mặc cho anh hôn lấy.

Dương Kế Trầm nhẹ nhàng ngậm lấy môi của Giang Nhiễm, đầu lưỡi đảo qua hàm răng cô rồi thỏa thích mút lấy cánh môi kia.

Anh ngồi bên giường và cúi người xuống, hai tay chống hai bên đầu của

Giang Nhiễm, một bàn tay lại vuốt ve mặt cô. Anh thấy người tỉnh rồi mới sờ qua mấy lần, xương ngón tay của đàn ông thô ráp mang lại cảm giác vô cùng an toàn.

Dương Kế Trầm hôn lên chóp mũi của Giang Nhiễm, trán cũng đối với trán cô: “Vừa sợ à?”

Giang Nhiễm không phủ nhận, nhưng cũng không muốn anh lo lắng nên không nói lời nào.

Trong nháy mắt đó, cô tưởng rằng Lục Tiêu đang XX mình, nhưng đến khi nhìn rõ là ai, thì trong lòng lại dâng lên chút tủi thân.

Dương Kế Trầm vén chăn rồi ôm người lên chân mình. Giang Nhiễm đang mặc váy liền thuần cotton thắt eo màu trắng, trên váy có in từng họa tiết đưa hấu thật nhẹ nhàng, khoan khoái lại đáng yêu, nhưng trên người cô cũng là từng mảng vết thương màu đỏ.

Dương Kế Trầm đảo mắt qua da thịt lộ ra ngoài của cô, rồi ôm cũng không dám dùng sức. Tay anh khoác lên bàn chân cô, vết dây hằn trên đó vẫn còn rất rõ rệt.

Anh nói: “Có bôi thuốc mỡ gì không? Chạm vào có đau lắm không?”

“Vết thương ngoài da thôi, không cần bôi gì, mấy ngày nữa sẽ khỏi, đừng vào hơi đau.”

Giang Nhiễm co lại trong ngực và ôm lấy cổ anh. Người anh tỏa ra nhiệt lượng nóng cháy của đàn ông, tuy là ngày hè oi bức nhưng Giang Nhiễm lại tham luyến cảm giác cực nóng này, thật thoải mái và an tâm biết bao.

Dương Kế Trầm vén sợi tóc của cô ta sau tai: “Trưa có mẹ em ở đó nên

cũng không tiện nói thêm gì nhiều. Tối vừa đi gặp cảnh sát Trương tìm hiểu chuyện kia một chút, anh ấy đã nói hết với anh rồi.”

Giang Nhiễm đã nói hết tất cả ở cục cảnh sát.

Cô tựa đầu vào vai Dương Kế Trầm, mắt nhìn thấy cổ và vết hầu khế dịch chuyển của anh.

Cô hỏi: “Là Từ Chi Hạ à?”

Hết Chương 61.

Chương 62: Dương Kế Trầm, em siêu thích anh

Dương Kế Trầm ngẫm thừa nhận, anh nhíu mày lại thật chặt, ánh mắt cũng thâm sâu mà nặng nề.

Giang Nhiễm: “Anh có biết... tình cảm của chị ấy với anh không?”

Giọng của cô gái nhỏ thanh thúy mà mềm mại, từ lần đầu tiên gặp được, Dương Kế Trầm đã chú ý tới điều này. Giang Nhiễm trắng nõn đáng yêu, nhưng giọng không hề yếu ớt hay èo uột, mà trong dịu dàng êm ái lại mang theo tia cứng cỏi, nhưng không hề khó chịu hay bất mãn chút nào. Từ lúc quen biết tới nay, dù có thể nào cô cũng luôn nói chuyện rất ôn hòa. Kể cả lần ồn ào ở bờ biển với anh cũng vậy, dù là chọc giận cô, dù có oan ức, thì trong giọng nói của cô vẫn luôn ẩn chứa một thế giới ôn hòa.

Khi cô hỏi lời này cũng không khiến người ta nghe ra bất kỳ oán hận nào, ngược lại là giống như đang cảm thán và tiếc nuối.

Anh thích một cô dịu dàng như thế, là dịu dàng và thiện lương tỏa ra từ nội tâm. Từ nhỏ tới giờ cô cũng luôn ấm áp như vậy, thật giống ánh trời chiều ngày Đông, ấm mà không gắt, sáng mà không chói.

Dương Kế Trầm cúi đầu hôn lên trán cô rồi thấp giọng nói: “Anh còn chưa đi tìm cô ấy, chuyện này hẳn là không đơn giản như vậy. Tiểu Nhiễm, chắc em cũng nhận ra cô ấy không phải loại người đại gian đại ác kia, anh nghĩ có lẽ có vấn đề ở đâu đó.”

Từ Chi Hạ thừa dịp anh luyện tập mà lấy điện thoại để gửi tin nhắn cho Giang Nhiễm, sau đó xóa bỏ lịch sử ghi chép, còn thông đồng với Lục Tiêu. Thế nhưng trước đây Từ Chi Hạ chưa từng liên hệ với người kia, thậm chí nói một câu còn thấy phản cảm.

Giang Nhiễm nhớ tới lời Lục Tiêu, cô nói: “Hai ngày này anh có rảnh thì đi tìm chị ấy tâm sự đi, em nghĩ chắc chị ấy cũng biết là chúng ta biết rồi. Có lẽ chị ấy cũng đã ngộ ra một số chuyện, tuy người lớn hơn em mấy tuổi thật, nhưng mới được bao nhiêu đây, ra ngoài xã hội thì cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường thôi. Như vậy nói thành thực cũng không phải quá thành thực, chị ấy còn không có người thân mà vẫn luôn ở cạnh anh. Anh là chỗ dựa tinh thần của chị ấy, chỗ dựa suy sụp rồi, người cũng sẽ không chịu được.”

Dương Kế Trầm thấy cô rộng lượng như thế thì cười nhẹ: “Không ghét cũng không hận cô ấy? Còn bảo anh đi tìm cô ấy tâm sự?”

Giang Nhiễm vượt qua vượt lại dọc theo cổ áo phong của anh, cô nói: “Ghét chứ, hận chứ, suýt chút nữa thì chị ấy đẩy em vào địa ngục. Nếu Lục Tiêu thật sự nổi điên mà làm gì với em, em không phản kháng được, mọi người cũng không cứu được. Em bảo anh đi tìm chị ấy tâm sự là muốn anh trấn an chị ấy một chút, làm đường lạc lối một lần chứ đừng làm đường lần hai. Ông trời cho em một cơ hội, vậy em cũng sẽ cho chị ấy một cơ hội. Nhưng Dương Kế Trầm, em không muốn tiếp tục gặp lại chị ấy nữa.”

Ngoài Giang Nhiễm ra, không ai có thể hiểu được cảm giác khi cô tỉnh lại ấy. Cả khi Lục Tiêu động chân động tay kia, cô chỉ hận không thể đồng quy vu tạn với hắn, nhưng rồi cũng không thể làm được gì.

Giang Nhiễm không rõ, thích một người sao có thể thích đến mức sai lệch như thế.

Sau khi trở về, cô cũng đã thử đặt mình vào góc độ của Từ Chi Hạ mà suy nghĩ. Có lẽ Từ Chi Hạ đã thật sự phát sinh quan hệ với Lục Tiêu, rồi đau khổ và trút hết mọi cảm xúc lên đầu cô. Thế nhưng sau đó thật sự không hối hận hay sao? Sẩy chân một bước lại thành chính mình chịu phạt, mà người bản thân yêu sâu đậm từ đây sẽ không còn chút thiện cảm nào nữa, về sau có nhớ về cũng chỉ nhớ tới những điều không tốt mà thôi.

Sau đó Giang Nhiễm nghĩ lại, cô không phải Từ Chi Hạ, Từ Chi Hạ cũng không phải cô. Chính vì mỗi người đều khác biệt, nên suy nghĩ mới phân chia, cũng vì thế mà mới có thế giới, mới có ranh giới giữa thiện và ác.

Mà cô không muốn gặp lại Từ Chi Hạ nữa, với cô mà nói thì người này quá kinh khủng.

Giang Nhiễm vuốt vuốt rồi dùng ngón tay vẽ trên cổ áo của Dương Kế Trầm, móng tay của cô nhẹ nhàng lướt qua da thịt của anh: “Sao anh không thích chị ấy?”

Dương Kế Trầm hỏi ngược lại: “Sao anh phải thích cô ấy?”

“Chị ấy xinh đẹp, còn ở bên anh nhiều năm như thế, sao lại không thích?”

“Thỏa mãn hai điểm này thì phải thích?”

Nếu như không phát sinh chuyện này, Giang Nhiễm vẫn thấy Từ Chi Hạ là một người không tệ, tính cách thật an tĩnh và nội liễm. Tuy cô không tiếp xúc nhiều, nhưng cũng không bài xích Từ Chi Hạ.

Giang Nhiễm: “Chị ấy quen anh lâu nhất, hiểu rõ anh nhất, lại thích anh, anh chưa từng động lòng à?”

Dương Kế Trầm bao lấy bàn tay nhỏ của cô rồi cúi đầu hôn lên một cái,

giữa hai đầu mày của anh là nụ cười thản nhiên, bóng chiều hôm cũng phảng phất trong đôi mắt đen thẫm mà thâm thúy ấy. Sự cương quyết trong đôi mắt kia như khắc vào cốt tủy, dù người này có dịu dàng thì cũng luôn mang theo vẻ tự tin và không bị trói buộc.

Anh không nhanh không chậm nói: “Đàn ông dễ động tình với phụ nữ, nhưng lại rất khó động lòng, thật ra ngược lại cũng như vậy. Cảm giác không đúng thì cái gì cũng không đúng. Không có lí do đặc biệt gì cả, không thích chính là không thích. Thật ra mấy năm nay cũng không nghĩ nhiều đến việc này, trước kia cũng thế, chỉ luôn thấy mình còn rất trẻ, lại đang khó khăn, nên không thể duy trì lâu dài cho thứ gọi là tình yêu này được. Tốn thời gian lại hao tâm tư, chi bằng không động vào.”

Giang Nhiễm hừ nhẹ một tiếng: “Đó là vì bên cạnh anh toàn con gái, không thiếu người đẹp nên không thèm. Nếu từ nhỏ ngày nào cũng được uống 5 cốc trà sữa, thì bây giờ em cũng không thèm.”

Dương Kế Trầm cười rồi chế nhạo: “Đầu đầy là trà sữa, lên đại học cần thận thành heo mập, uống ít chút đi.”

“Khi đó là ai ngày nào cũng đưa trà sữa cho em, bây giờ còn bảo uống ít đi.”

“Như thế chẳng là tùy bệnh hốt thuốc à, cái này gọi là thủ đoạn.”

“Đấy anh xem, rõ ràng là anh gài bẫy em.” Giang Nhiễm bật dậy từ người Dương Kế Trầm rồi giả vờ muốn đánh anh. Dương Kế Trầm lại vòng hai tay xung quanh để cô không ngã xuống, còn có đánh thế nào cũng xong.

Giang Nhiễm đánh lấy đánh để rồi giang hai chân mà ngồi trên người anh. Hai tay cô ôm lấy cổ của Dương Kế Trầm, mà tay anh lại siết lấy eo của cô.

Ánh mắt của Dương Kế Trầm rơi xuống dây váy của cô: “Đây là đồ ngủ mới mua à?”

“Vâng, mẹ mua mấy hôm trước đây, nói là 10 tệ một cái nên mua cho em. Đẹp không?”

“Đẹp. Nhưng anh nhớ hình như em không thích mặc váy lắm.”

Giang Nhiễm không thích đồ trang điểm và váy vóc giống mấy cô gái khác. Cô luôn trung thành với áo phông đơn giản và quần bò, mùa Đông lại càng thích bọc mình thành bánh chưng, nhưng dường như bây giờ lại có chỗ nào không đúng lắm.

Giang Nhiễm mím môi rồi đảo mắt nhìn trái nhìn phải: “Em là con gái, cũng sẽ mặc váy.”

Vào khoảng thời gian trước, Quý Vân Tiên đã thanh lý cả tủ quần áo của cô. Những món quần áo cũ rồi đều vứt, quá ngây thơ, họa tiết không thời thượng cũng vứt nốt. Cô ấy mang theo một đồng tạp chí đến rồi nói phải đề cao tính thẩm mỹ của cô, thế là hai người cùng nghĩ xem phải phối đồ thế nào cho đẹp.

Giang Nhiễm vật lộn mấy ngày là “game over”, quá phức tạp.

Nhưng cô lại nhớ đến ánh mắt Dương Kế Trầm nhìn mình ở bờ biển ngày đó. Hình như anh rất thích trang phục hôm đó của cô, có lẽ váy dài màu trắng đều là huyền tượng của tất cả đàn ông, thật thuần khiết mà động lòng người biết bao.

Thế là Giang Nhiễm lấy lại sĩ khí rồi bắt đầu học cách ăn mặc cho mình, cũng là trở thành một cô gái xinh đẹp hơn.

Cô hi vọng mình trở nên càng tốt hơn, cũng hi vọng anh sẽ mãi mãi thích mình như thế, thích một người ngày càng tốt đẹp hơn.

Dương Kế Trầm đưa tay chạm vào dây váy của cô, ngón tay cũng vôn về sợi vải nho nhỏ. Anh dừng ở nơi ấy rồi thoáng hướng mắt xuống bên dưới: “Bên trong không mặc à?”

Giang Nhiễm “ơ” một tiếng rồi che ngực lại.

“Đâu phải anh chưa từng thấy.” Anh cười nhẹ.

Giang Nhiễm tức giận.

Ngón tay của Dương Kế Trầm thuận theo sợi dây kia mà vôn về mấy lần, một tay khác lại siết lấy eo của cô, rồi chột cúi người hôn xuống.

Giang Nhiễm nghiêng đầu, vậy là nụ hôn của anh lại rơi như mưa xuống cổ và xương quai xanh của cô.

Cô thoái thác mấy lần rồi cũng thuận theo mà dần buông lỏng bản thân, hai tay cũng đã khoác lên vai anh. Dương Kế Trầm giật sợi dây lỏng lẻo kia xuống khiến nửa bả vai của cô lộ ra ngoài.

Anh hôn rất nhẹ, rất lưu luyến, cũng cẩn thận từng li từng tí mà quẩn quanh một nơi. Giang Nhiễm không biết mình ra sao, mà bỗng lòng cô chua xót tới lạ, khóe mắt cũng bắt giác ươn ướt.

Dù vừa rồi đang nói đùa, nhưng bọn họ đều hiểu rằng chuyện này vừa mới kết thúc mà thôi, cả hai cũng chưa thoát ra khỏi đó được. Nhưng vì không đành lòng và thích nên mới nguyện thể hiện mặt vui vẻ nhất với đối phương, chứ không phải khổ sở và bi thương dong dài, thế nhưng cả hai bọn họ đều hiểu tâm ý của người kia.

Một lúc lâu sau, Dương Kế Trầm ôm lấy Giang Nhiễm rồi vùi đầu vào hõm cổ của cô. Anh trầm giọng nói: “Đều qua cả rồi, có anh ở đây.”

Giang Nhiễm cười rồi dán vào tai anh mà nhẹ nhàng nói: “Dương Kế Trầm, em siêu thích anh.”

Không ai hiểu sợ hãi ngay lúc ấy của cô, cũng không ai hiểu được cô thích anh tới nhường nào.

...

Không đến một ngày sau, đầu đuôi chuyện này đã truyền khắp cả giới. Hôm sau mấy người Trương Gia Khải tới thăm Giang Nhiễm, họ đứng ở bên phòng của Dương Kế Trầm mà hỏi thăm với sang chỗ Giang Nhiễm. Tình cảnh ấy nom có hơi khôi hài.

Giang Nhiễm vẫn đang mặc váy dưa hấu hôm qua, gió thổi tới, ánh nắng chiếu vào khiến cô càng thêm động lòng người, tựa như cỏ xanh mới thức tỉnh còn vương giọt sương trong sáng sớm ngày hè kia vậy.

Tinh thần của cô đã tốt hơn hôm qua khá nhiều, sức sống quanh thân cũng đã trở về.

Ba người đàn ông chen chúc ở cửa sổ rồi cứ anh một câu, tôi một câu.

“Chị dâu nhỏ, em yên tâm, về sau có bọn anh ở đây, không có ai dám bắt nạt em đâu.”

“Về sau phải tự chú ý một chút nhé.”

“Nói cho cùng thì chuyện này vẫn là bọn anh không tốt.”

“Tiểu Nhiễm —— Á!” Chu Thụ vừa dứt lời thì mông đã bị đập một cái.

Dương Kế Trầm đứng châm thuốc sau lưng bọn họ, rồi vừa nhấc chân lên đã đập ngay một cái: “Tiểu Nhiễm, hửm?”

Chu Thụ nịnh nói: “Em sai rồi em sai rồi, là chị dâu!”

Dương Kế Trầm: “Thôi, làm gì mà nhiều lời thế.”

Ba người đàn ông ngoan ngoãn rời khỏi đó, Dương Kế Trầm đi tới trước cửa sổ: “Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, việc bên kia vẫn chưa giải quyết xong, tối anh lại tìm em.”

Giang Nhiễm ngoan ngoãn nói “vâng”.

Hai bên cùng đóng cửa sổ lại, không khí tuy an tĩnh nhưng lại không được vui vẻ như vừa rồi. Chu Thụ, Hạ Quần và Trương Gia Khải mỗi người một điều thuốc mà ngồi im không nói lời nào. Không bao lâu sau, trong phòng đã tràn ngập khói thuốc.

Chu Thụ gãi gãi đầu: “Anh, Chi Hạ làm thế thật à?”

“Ừm.”

Hạ Quần: “Từ lúc Giang Nhiễm xảy ra chuyện tới giờ, em vẫn chưa thấy Chi Hạ. Hôm nay cô ấy thi đấu, có tới không?”

Dương Kế Trầm: “Cậu đi một chuyến đi, bảo tối cùng ăn bữa cơm, tới quán nướng đi.”

Lúc trước bọn họ thi đấu xong cũng không đi nổi tiệm cơm gì, chỉ có quán

nướng là nơi duy nhất có thể càn rỡ. Chỉ cần mấy chai rượu, vài miếng thịt là qua nổi một đêm, Từ Chi Hạ cũng là một thành viên trong số họ.

Trương Gia Khải ngẩng đầu hỏi: “Vậy chuyện của Chi Hạ phải làm sao bây giờ? Suy cho cùng thì cô ấy cũng phải ấm ức.”

Chuyện của Từ Chi Hạ và Lục Tiêu cũng đã truyền đi khắp nơi, đúng là chuyện tốt chưa ra cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm. Mấy người bọn họ muốn giấu giếm giúp Từ Chi Hạ nhưng cũng không được, báo chí còn viết mấy tin lá cải là người này “không từ thủ đoạn nào”. Từ Chi Hạ không phải vô danh tiểu tốt, cô ta cũng là người nổi bật trong mấy tay đua nữ, giải thưởng từng đạt được cũng không phải ít.

Vì có bằng chứng nên Lục Tiêu phải chịu trách nhiệm với việc này, có điều Từ Chi Hạ không giống như vậy. Giang Nhiễm nhận được tin nhắn nặc danh, không có bất kì chứng cứ trực tiếp nào hướng về phía Từ Chi Hạ, nếu chỉ dựa vào lời khai một chiều của Lục Tiêu thì vẫn chưa đủ. Cảnh sát cũng phải giám sát và điều tra tương quan, sau đó có chứng cứ đầy đủ thì mới bắt Lục Tiêu về.

Không phải Từ Chi Hạ chưa từng tới cục cảnh sát, nhưng hỏi mấy lần mà cô ta vẫn không thừa nhận.

Dương Kế Trầm biết Từ Chi Hạ đang sợ.

Nhưng đây là chuyện cô ta làm sai, rồi cũng phải học cách chịu trách nhiệm. Đây là cơ hội thông cảm thứ hai của Dương Kế Trầm.

Hết chương 62.

Chương 63: Sau đó... mặt cô đã ướ

hời gian mấy người họ đến Mặc Thành này nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài, nhưng đảo mắt đã qua hơn nửa năm. Tối đầu tiên bọn họ đến Mặc Thành cũng đã chọn quán nướng này, sau đó gọi bia và thịt nướng, khoác lác ba câu chuyện rồi lại vui cười như ngày thường, cả đêm cũng hò hét ầm ĩ. Đặc biệt là Chu Thụ mồm mép tép nhảy, cả bầu không khí cũng đều được anh ấy kéo theo. Hạ Quần ít nói nên chỉ phụ họa chứ không nhây, Trương Gia Khải ôn trọng hơn một chút, ôn hòa một chút, không đánh không nháo, là một người rất tốt. Còn Từ Chi Hạ an tĩnh nội liễm và ít khi tham dự vào chủ đề của mấy người đàn ông bọn họ, sau cũng chỉ yên lặng chờ đợi bên cạnh nhưng không chê nhàm chán.

Một tổ hợp kỳ lạ như thế đã xóc nảy được 4 – 5 năm. Bọn họ cùng bò từ tầng áp chót mà lên, cũng đã từng trải qua rất nhiều cùng nhau, từng chua xót, kiêu ngạo, bất đắc dĩ, mừng rỡ, cũng từng sẻ chia cảm xúc với nhau. Có rất ít nhóm nào được tốt đẹp như mấy người bọn họ.

Cuộc sống của Dương Kế Trầm thay đổi rất nhanh, tri âm tri kỉ và bạn bè tốt không có mấy người. Sau khi gặp được bọn họ, anh mới phát hiện cuộc sống của mình sinh động hơn một chút. Tuy anh không biết đội xe này có thể đi bao xa, bản thân có thể chơi đua xe bao lâu, nhưng chắc chắn cũng không phải như hiện tại.

Anh cũng cho rằng Từ Chi Hạ là người lí lẽ rõ ràng, lại biết nặng biết nhẹ, làm ra việc hoang đường như thế không giống Từ Chi Hạ chút nào.

Vì Giang Nhiễm không xảy ra chuyện gì nên anh cũng đã tha thứ cho Từ Chi Hạ thêm mấy phần. Còn nếu Giang Nhiễm thực sự thế nào, thì tình nghĩa gì đó, Dương Kế Trầm thấy mình thực sự không cố được.

Ai có thể tiếp nhận chuyện bạn tốt giăng bẫy người yêu mình.

Hạ Quần kéo Từ Chi Hạ tới, nhóm người cũng cười khan vài tiếng để xoa dịu xấu hổ. Trương Gia Khải để Từ Chi Hạ ngồi xuống, sau đó rót rượu cho cô ta, dường như anh ấy cũng có lời muốn nói nhưng lại không nói được thành lời.

Bọn họ cũng không nghĩ Từ Chi Hạ làm như vậy, sau lại thấy kinh ngạc và sợ hãi. Một người đang tốt là vậy, sao bỗng nhiên lại nảy sinh ý nghĩ ác độc đến thế?

Cũng phải đến gần đây, mấy người họ mới biết chuyện Từ Chi Hạ thích Dương Kế Trầm, lúc trước thật sự là không phát hiện ra dù chỉ một tơ một hào, bao gồm cả người kỹ tính như Trương Gia Khải cũng không thể nhìn ra. Từ Chi Hạ giấu giếm quá tốt, Dương Kế Trầm lại tùy ý, người bên ngoài đều thấy nếu hai bọn họ có gì thật thì đã ở bên nhau từ lâu rồi, thế nên lúc trêu chọc Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm cũng không để ý tới suy nghĩ của Từ Chi Hạ. Anh em có bạn gái là việc đáng mừng, ai biết chuyện lại thành ra như vậy.

Dương Kế Trầm ngồi đối diện Từ Chi Hạ, biểu cảm của anh nhàn nhạt, đáy mắt không có hận cũng không có vui, mà cứ nhìn cô ta không chút gợn sóng như vậy, nhìn đến mức Từ Chi Hạ không nhìn được mà rũ mắt xuống.

Cô ta nói: “Hẹn em đến chắc không phải để uống rượu, nói chuyện phiếm giống trước đây đúng không? Muốn nói gì cứ nói, nghe xong em sẽ đi.”

Trương Gia Khải nói: “Chi Hạ, chúng ta đều lẻ loi một mình nên mới tụ lại

một chỗ. Đã nhiều năm như thế rồi, có chuyện gì mà chúng ta không cùng vượt qua, cứ coi bọn anh là người nhà rồi thoải mái nói ra, coi như phát tiết đi.”

Đúng là người này đã làm sai thật, nhưng đứng từ góc độ của họ thì cũng đau lòng cho Từ Chi Hạ, dù sao tên Lục Tiêu kia cũng quá bản thủ!

Từ Chi Hạ uống một ngụm rượu rồi cười khố: “Nói cái gì? Các anh nghĩ thế nào cũng không còn quan trọng nữa, dù sao vẫn luôn lẻ loi một mình.”

Trương Gia Khải: “Bọn anh không trách em chuyện gì, chẳng qua chỉ thấy em không cần phải làm thế. Chi Hạ, bây giờ biến thành như vậy là thế nào? Em mới bao nhiêu tuổi?”

“Em cũng thấy mình không cần thiết phải làm thế, nhưng mà Gia Khải, em không nhìn được. Anh không phải em, sẽ không biết tâm tình của em lúc đó.”

Chu Thụ thở dài: “Chi Hạ, em hồ đồ rồi.”

Từ Chi Hạ nhìn về phía Dương Kế Trâm: “Anh thì sao? Anh muốn nói gì?”

Dương Kế Trâm tựa vào ghế màu trắng, miệng ngậm điếu thuốc rồi che tay châm lửa. Anh ngược mắt nhìn cô ta một cái, sau đó quăng bật lửa lên bàn và nói không nặng không nhẹ: “Định cứ trốn đi như thế à?”

“Thế em ngồi tù thì anh vui à? Cảm thấy báo thù được cho nó?”

“Từ khi nào em biến thành thế này rồi?”

Từ Chi Hạ cười: “Từ khi nào em biến thành thế này? Anh có để ý tới em à? Mấy người các anh đã khi nào để ý tới em chưa?”

Chu Thụ không thể tin được: “Chi Hạ, sao bọn anh lại không để ý tới em được.”

Bọn họ coi Từ Chi Hạ như em gái mà nâng đỡ và cưng chiều, trước kia có gì vui, có gì ngon cũng để phần lại cho cô ta.

Kít —— Tiếng ghế ma sát với mặt đất, Từ Chi Hạ đứng dậy từ ghế rồi cười lạnh: “Em chỉ là người vô hình mà thôi, về sau em có thể nào cũng không liên quan tới các anh. Đội xe này, các anh không tan thì em tán.”

Cô ta nói dứt lời thì nhanh chân rời đi.

Dương Kế Trầm gầy tàn thuốc, mấy giây sau, anh cũng đứng dậy theo cô ta.

Từ Chi Hạ cắn răng, nước mắt đã rơi đầy mặt từ sớm, rồi cũng biết Dương Kế Trầm đang ở sau lưng mình.

Đi một đoạn đường qua tiệm bánh ngọt, qua cửa hàng quần áo, cửa hàng đồ điện, phía trước đã là con hẻm nhỏ, Từ Chi Hạ dừng bước rồi chột xoay người, khóc không thành tiếng mà chất vấn: “Anh đi theo em làm gì?”

Dương Kế Trầm cũng vừa lúc hút xong điếu thuốc này, anh thở ra một hơi khói cuối rồi dập thuốc, sau đó nhìn thẳng vào cô ta mà nói: “Tôi sẽ không quá nặng, thuê luật sư đi, bọn anh bên này sẽ phối hợp, nhưng em phải đi trình diện.”

“Phối hợp? Anh thực sự tin rằng một đứa con gái yêu anh sẽ độ lượng như thế à? Nếu là em, em đã hận không thể giết nó rồi.”

Dương Kế Trầm đút tay vào túi quần rồi trầm giọng nói: “Thế nên em mới

không phải em ấy.”

Từ Chi Hạ: “Giả vờ cái gì, nó chỉ tranh thủ đồng tình của anh thôi. Anh không thích em, em nhận, nhưng nó có cái gì tốt, nó có gì hơn em. Hai người mới quen bao lâu mà anh lại thích nó như thế, thậm chí từ lúc bắt đầu đã thấy hứng thú rồi, nó có gì tốt! Chẳng qua chỉ là một nữ sinh mười mấy tuổi, chẳng có gì, mà cũng không biết gì hết.”

“Chi Hạ.” Dương Kế Trầm nói chậm rãi: “Em luôn sống trong thống khổ và quá khứ, không chịu nói với người khác nhưng lại mong có người hiểu, đây chính là điểm khác biệt của em và em ấy. Giang Nhiễm nhỏ tuổi thật, nhưng em ấy sống rất rõ ràng, cũng biết bản thân mình muốn gì và sẽ trở thành người ra sao. Tính em ấy dịu dàng nhưng không sợ phiền phức, dễ nói chuyện nhưng cũng có chính kiến, mà chuyện khiến em ấy thật sự tức giận thì chỉ có vài thứ thôi. Chỉ có chính mình mới kéo được mình ra khỏi vực sâu, người khác chỉ là cái cớ. Nếu một cách ích kỉ hơn thì trên đời này chỉ có mình là hiểu mình nhất.”

Có câu nói, muốn được cứu thì phải tự cứu trước.

Giang Nhiễm cũng không thuận buồm xuôi gió từ nhỏ, mỗi nhà đều có nỗi khó xử riêng, cô cũng có những tủi thân và buồn khổ của riêng mình. Nhưng cô hiểu thấu và nghĩ thông, thế nên mới trở thành một người dịu dàng và rộng lượng đến thế.

Giang Nhiễm từng hỏi anh thích gì ở cô, thật ra anh cũng không thể nói rõ được chuyện này, thích là một loại cảm tình rất khó nắm bắt.

Về sau anh cũng từng đắn đo suy nghĩ, chắc chắn trên người cô có thứ anh không có, thế nên mới hấp dẫn anh tới vậy.

Trong thế giới trôi nổi và rối ren của anh, cô chỉ chờ đợi thật điềm đạm,

thích thật đơn thuần, cũng không thích dùng khổ đau để đối mặt với người khác. Cô luôn cười với anh, với Quý Vân Tiên và cả những người còn lại. Cô càng không oán trách người khác không hiểu mình, mà sẽ tự có những suy nghĩ và cân nhắc. Có thể làm được như vậy, cũng bởi cô đã nghĩ thông rất tất thảy mọi điều.

Anh thật sự rất thoải mái và tự do khi ở bên cô.

Những năm này anh đều sống vì gì, vì tiền? Vì không không cam lòng chết đi? Vì thế giới phồn hoa này?

Còn tồn tại là vì chịu khổ hay hưởng lạc?

Dương Kế Trầm anh còn tồn tại có lẽ vì để gặp được Giang Nhiễm, gặp được một người khiến mình thấy sống vẫn còn có ý nghĩa. Gặp được người có thể làm bạn qua tất thảy thì đời này mới coi như đáng giá.

...

Khi có tin Từ Chi Hạ đi tự thú là lúc Giang Nhiễm đang ngồi uống trà trong nhà, còn Trịnh Phong ngồi trước bàn cơm đang khua môi múa mép, nước miếng bay bốn phía mà kể chuyện cũ.

Trịnh Phong thêm mắm dặm muối về đời mình rồi kể cho Giang Nhiễm nghe, sau khi nhận được ánh mắt tán thưởng và sùng bái của con gái nhỏ lại khiến ông nở mũi thêm mấy phần.

Giang Mi chỉ ở bên cạnh mà không nói lời nào, thỉnh thoảng bà lại liếc mắt nhìn Trịnh Phong một cái.

Lúc Trịnh Phong kể tới tình sử của mình với Giang Mi thì ánh mắt chột âm ỉ, rồi ngàn câu vạ chữ cũng biến thành một câu bố có lỗi với mẹ con.

Mấy ngày nay Dương Kế Trầm bận xử lý vài việc vặt, ban ngày cũng không dám đến nhà chào hỏi. Mà đến rồi cũng không thú vị chút nào, anh và Giang Nhiễm chỉ có thể ngồi trên sofa mà đưa mắt nhìn nhau. Muốn ôm không được ôm, muốn hôn cũng không được hôn, thế nên tối đến anh chỉ có thể làm trộm mà trèo cửa sổ vào.

Có điều bây giờ thời thế đã thay đổi, trước kia là Giang Nhiễm sợ Giang Mi nghe thấy động tĩnh, bây giờ lại đến lượt Dương Kế Trầm sợ.

Giang Nhiễm luôn cố tình trêu anh: “Anh còn bắt nạt nữa là em hét lên đấy.”

Dương Kế Trầm đành phải bóp mạnh vào hông cô, nhưng rồi cũng không đùa cô nữa. Có điều chớp mắt sau đó, Giang Nhiễm lại cười ha ha rồi chủ động trêu chọc anh, cứ cho chút ngon ngọt rồi kịp thời dừng lại khiến anh nóng nảy tới mức nướng được móng heo, nhưng rồi lại không thể làm gì.

Dương Kế Trầm hỏi: “Em thế này là đang trả thù anh?”

Giang Nhiễm vô tội nói: “Chính anh bảo với mẹ em là sẽ có chừng có mực mà.”

Dường như tối nào Dương Kế Trầm cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được đấy, em cứ chờ đó, chờ anh rảnh sẽ xử lý em.”

Giang Nhiễm không sợ Dương Kế Trầm, lúc này cô cũng đã dám nhìn thẳng vào mắt anh. Giang Nhiễm đã phóng khoáng hơn so với trước kia, còn học được cách chủ động quyến rũ người ta, tuy lần đầu còn hơi ngượng ngùng nhưng cô lại muốn làm vậy.

Thế là tối hôm qua cô dạng chân ngồi lên người Dương Kế Trầm, còn chủ

động hôn anh. Cô bắt chước kỹ xảo của anh mà hôn từ môi tới tai, xuống dưới nữa sẽ đưa lưỡi đảo quanh yết hầu, sau đó vừa mút nhẹ thì đã bị Dương Kế Trầm xoay người đè lại.

Giang Nhiễm có thể cảm nhận được nóng vội và kiềm chế của anh. Người đàn ông lợi dụng tư thế mà ma sát một chút, nhưng lại không dám làm ra động tác quá lớn vì sợ dọa đến cô, có điều nghẹn lại thực sự rất khó chịu.

Dương Kế Trầm nói: “Em học ở đâu ra? Có phải giấu anh xem mấy thứ kia không?”

Giang Nhiễm luôn bị anh đoán trúng, cô ấp úng phủ nhận.

Hai người hôn nhau, trong căn phòng cũ kỹ này lại tràn ngập hương thơm, giữa đó là những triền miên, hơi thở gấp gấp và quần áo xốc xếch.

Đến cuối cùng đều là Dương Kế Trầm cưỡng bách nhịn xuống. Anh không thể muốn cô ở đây, cũng không thể muốn cô khi cô đang ở cái tuổi này.

Nhưng Giang Nhiễm lại không nỡ anh, đầu óc vừa co lại, tay của cô đã phủ lên trên.

Cô nói: “Nếu không thì để em giúp anh một chút nhé?”

Anh từng thấy cơ thể của cô, nhưng cô lại chưa từng thấy cơ thể anh, kể cả sờ cũng chưa từng. Anh biết cô không dám, lại nghĩ bây giờ còn quá sớm, từ từ sẽ đến thật ra là một chuyện rất có ý nghĩa.

Dương Kế Trầm cười trầm thấp: “Muốn giúp thật?”

Giang Nhiễm đỏ mặt cười thất lạng, Dương Kế Trầm nắm chặt tay cô rồi nhú mày hỏi: “Em biết cách không?”

“Không...”

Dương Kế Trầm nằm thẳng xuống giường rồi kéo tay cô phủ lên. Giang Nhiễm nhắm chặt hai mắt không dám nhìn, lòng bàn tay của cô nong nóng, lại có cảm giác hơi khô, cứ lúc lên lúc xuống như thế, rồi càng lúc càng nóng bỏng.

Lòng bàn tay của cô nóng cháy, mu bàn tay cũng tỏa nhiệt y như vậy.

Chính vào lúc căng cứng, Dương Kế Trầm kéo eo cô qua rồi giở trò.

Về sau Giang Nhiễm chỉ thấy tay mình như sắp tàn phế, còn anh thì lại nắm càng chặt, rồi càng động càng nhanh.

Sau đó... mặt cô đã ướt.

Hai người vuốt ve thân mật một chút, sau đó Dương Kế Trầm đỡ cô chìm vào giấc ngủ. Thật ra Giang Nhiễm không tài nào ngủ được, cô nhìn chăm chăm bàn tay mình tới hơn nửa đêm, trong lòng cũng hồi tưởng tới lui về xúc cảm nơi ấy, trên mặt càng như phảng phất hương vị kia.

Quá xấu hổ!

Thế nên ngày hôm sau Dương Kế Trầm thoải mái bước vào cửa nhà họ Giang, thì Giang Nhiễm lại không có tâm trí nào nghe Trịnh Phong kể chuyện cũ nữa. Dương Kế Trầm vừa nhìn qua một lần mà cô đã đỏ mặt rồi thềm né tránh, nhưng sau đó con người lại lặng lẽ nhìn trở về.

Ý cười trên mặt Trịnh Phong dần cứng lại, nhìn như rất không chào đón Dương Kế Trầm.

Hết chương 63.

Chương 64: Nói xem tối nay em muốn thoải mái chỗ nào?

Dương Kế Trầm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Giang Nhiễm rồi đánh giá cô vài lần, tuy khoe miệng anh nhếch lên nhưng cũng không đùa thêm nữa, mà ngược lại là đường đường chính chính nói chuyện của Từ Chi Hạ với Giang Mi. Về ngang ngược và ác liệt của anh có lẽ cũng chỉ thu liễm trước mặt Giang Mi mà thôi.

Dù ấn tượng của Giang Mi với anh có tốt thì vẫn bị đánh gãy bởi mấy chuyện oanh oanh yển yển này. Sau lần dặn dò trước, Giang Mi còn nói: “Bây giờ Tiểu Nhiễm sẽ học đại học, đã là người lớn rồi, con bé muốn ở bên ai, tôi cũng không quyết định được. Nếu bây giờ cậu đã chọn con bé, người làm trưởng bối chúng tôi cũng đã biết rồi, tôi hi vọng cậu một lòng đối tốt với nó. Đừng tưởng tôi không biết về nghề này của mấy cậu, ngoài kia còn nhiều dụ hoặc, lúc thì người mẫu này lúc thì fan hâm mộ kia, thứ khó đoán nhất cũng là lòng người. Ai biết về sau đàn ông mấy người nghĩ thế nào, nếu như thật sự thích Tiểu Nhiễm thì đừng làm con bé tổn thương.”

Lời này một câu hai nghĩa, tuy là nói với Dương Kế Trầm, nhưng lại khiến Trịnh Phong phải cúi đầu.

Dương Kế Trầm nghe hiểu, anh cười cười rồi nói: “Dì yên tâm, nghề thì vẫn vậy, quan trọng nhất không phải là chính mình hay sao. Có thể không chế mình cũng chỉ có mình mà thôi.”

Giang Mi nói: “Cậu hiểu được là tốt. Nếu về sau hai đứa thành được, cậu có thể đối tốt với Tiểu Nhiễm, thì nói cho cùng vẫn là một chuyện tốt.”

Người này có ngoại hình, sự nghiệp coi như cũng có, nhân phẩm ít nhất là cương trực, duy chỉ có điều không biết chắc là liệu có một lòng một dạ hay không.

Hai người tình đầu ý hợp, nếu có thể trung trinh với nhau, thì Giang Mi thấy quãng đời còn lại còn cầu gì hơn nữa đây, chỉ cần như thế là đủ.

So sánh như vậy xong, Giang Mi cũng lười nhìn Trịnh Phong, bà đứng dậy rồi lên lầu đi phơi quần áo.

Trịnh Phong gõ ngón tay xuống mặt bàn một cái: “Thằng nhóc cậu có ý chế nhạo tôi đúng không?”

Tận dụng mọi thứ để chế nhạo.

Dương Kế Trầm lại chưa từng thu liễm với Trịnh Phong, cũng không để ông vào trong mắt. Anh nhướn đôi mày rồi buông tuồng nói: “Không làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ gõ cửa, đừng có vợ đứa cả năm.”

Giang Nhiễm cũng phục hai người bọn họ, lần nào gặp cũng phải đấu võ mồm vài câu, có điều một người thì tức tới đỉnh đầu bốc khói, một người lại nhàn nhã đắc ý.

Giang Nhiễm khuyên nhủ: “Bố, bố ít nói một câu đi.”

Nói cũng đâu có lại được anh.

Trịnh Phong: “Bây giờ đã nước sông đổ ruộng ngoài đúng không? Cậu ta vừa vào cửa đã dán mắt lên rồi, chẳng lẽ bố không đẹp trai?”

Dương Kế Trầm cầm chén trà của Giang Nhiễm mà nhấp một ngụm: “Nghe nói thời trẻ huấn luyện viên Trịnh là mặt tiền của đội xe, khó trách những người mẫu và fan hâm mộ kia đều muốn bò lên người ông.”

Giang Nhiễm chớp chớp mắt mấy cái rồi liếc mắt nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ. Không biết ve sâu ở đâu kêu không ngừng khiến lòng người không yên, rồi càng á khẩu không trả lời được.

Trịnh Phong xua xua tay, ông cũng lười tranh luận với Dương Kế Trầm, sau đó chạy lên lầu tìm Giang Mi.

Chờ khi trên lầu truyền tới tiếng đóng cửa phòng rồi, tay để dưới bàn của Dương Kế Trầm rất tự nhiên kéo Giang Nhiễm lại.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của cô: “Tối đến tìm em nhé?”

“Vâng...” Giang Nhiễm nhỏ giọng đáp lại.

Dương Kế Trầm cầm tay cô rồi để lên đùi mình, Giang Nhiễm run lên một cái, còn anh lại cười.

“Sao mà rụt tay lại?”

“Đâu có.”

“Không phải vẫn luôn muốn chạm vào à?”

“Đâu có.”

“Không phải còn lên mạng tìm xem phải làm thế nào à?”

“Sao anh —— Đâu có...” Cuối cùng vẫn giải thích một cách yếu ớt.

Giang Nhiễm giãy ra mấy lần nhưng vẫn không rút ra được. Anh cầm rất chặt, chút sức của cô không tài nào so được với anh.

Dương Kế Trầm hơi nghiêng người, ánh mắt cũng đang nhìn phía trước. Một tay anh cầm tay cô, một tay còn lại đang nghịch chén trà nhỏ tinh xảo. Anh nói thật nhỏ: “Hôm qua dạy em rồi, hôm nay tự thử một chút?” Nói xong còn kéo tay cô tới nơi khó lường kia.

Giang Nhiễm căng thẳng nhìn về phía cầu thang, cô sợ hai người Giang Mi đi ra nên đè thấp giọng: “Anh không sợ bị trông thấy à? Buông ra.”

Dương Kế Trầm cười: “Sợ cái gì? Chính em muốn động tay động chân với anh trước, anh mới là người thua thiệt kìa.”

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “... Rõ ràng là anh kéo tay em qua, hơn nữa người thoải mái chẳng là anh à.”

Bây giờ Giang Nhiễm vẫn còn nhớ rõ, tối qua anh kéo tay cô rồi không chịu buông. Cô nói tay mỏi và mệt rồi, anh lại nói nhin thêm chút nữa, ngoan. Đã vậy thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hừ nhẹ trầm thấp mà khàn khàn kia, thậm chí cuối cùng còn nói ít lời hạ lưu nữa.

Cô luôn có cảm giác một lần sảy thân hận nghìn đời.

Dương Kế Trầm kéo người vào trong ngực mình, Giang Nhiễm giả bộ từ chối. Anh lại bị hai câu này của cô trêu chọc nên càng gheo Giang Nhiễm, ánh mắt còn cố tình làm càn: “Vậy lát nữa cũng làm em dễ chịu một chút, hửm?” Em muốn thoải mái phía trên hay thoải mái phía dưới?”

Dương Kế Trầm nói xong còn thổi khí bên tai cô, Giang Nhiễm đẩy anh rồi

sốt ruột nói không đứng đắn, đáng ghét, không để ý đến anh nữa.

Cô gái nhỏ đỏ mặt nói lời hờn dỗi đầy nhu tình mật ý.

Dương Kế Trầm ôm chặt cô, rồi hôn lên mà chặn ngang khuôn miệng xinh đẹp kia.

Giang Nhiễm bị anh dọa sợ, hai ngày trước có người còn ngại ban ngày nhà cô có người, vậy mà bây giờ lại dám hôn thẳng thừng thế này, đúng là lòng đàn ông như kim dưới đáy biển.

Nhưng nụ hôn này kéo dài không lâu, đúng là anh cũng có chừng có mực.

Sau đó Dương Kế Trầm nói: “Mai anh đi rồi.”

Giang Nhiễm gật đầu, cô cũng biết vậy. Lần thi đấu này phân ra sáu thành phố, cũng là sáu chặng của lộ trình, trước trước sau sau phải tới tháng 11 mới chính thức kết thúc, tháng 12 là cuối năm sẽ tổng kết điểm tích lũy và xếp hạng, vân vân.

Giang Nhiễm: “Vậy anh sẽ về chứ?”

“Anh về làm gì? Đến lúc đó em cũng không ở đây.”

“Thế nhà anh thuê kia thì sao?”

“Thì thuê thôi, cũng không thiếu chút tiền ấy.”

Căn nhà bên cạnh nhà Giang Nhiễm kia nằm ở nơi vắng vẻ, nhà không mới nên Dương Kế Trầm thuê nửa năm cũng chỉ mất 3000 tệ.

Dương Kế Trầm: “Thế nên đêm nay sẽ cố gắng cho em thoải mái một chút?”

Muốn không?”

Con người hẹp dài của anh hơi cong lên, khuôn mặt thanh tuyền dưới ánh mặt trời lại đứng đẵn vô cùng.

Giang Nhiễm không đáp lại lời anh mà chỉ trừng mắt, có điều nhìn thế nào cũng không có lấy một chút uy hiếp.

Người trước mắt lại càng thêm càn rỡ: “Nói xem tối nay em muốn thoải mái chỗ nào?”

...

Đến cùng thì tối hôm đó anh vẫn không đụng vào cô. Giang Nhiễm biết anh không nở, mỗi lần thấy vết thương chưa tan trên người cô, anh sẽ bất giác nhíu mày, đôi lúc còn mò một điều thuốc theo thói quen. Anh cũng không nói thêm nhiều, sợ nói rồi cô lại thấy gán nặng.

Giang Nhiễm cũng không nói nhiều với Dương Kế Trầm, cũng vì sợ anh có gán nặng. Dù sao việc này cũng từ anh mà ra, nói thế nào thì Từ Chi Hạ cũng là bạn tốt nhiều năm của anh. Nhóm bọn họ là một đội như vậy, bây giờ thiếu đi một người cũng không phải chuyện tốt.

Giang Nhiễm nhớ trước khi ngủ đã mơ mơ màng màng kể rất nhiều chuyện, kể từ thời nhỏ ị đòn, rồi bị những bạn nhỏ khác chế giễu 11 tuổi rồi mà còn tè dầm, sau cùng lại nói thật ra em thấy mình không tốt chút nào.

Cô nói: “Anh thích em thật à? Anh thích em cái gì, thật ra em không có gì tốt.”

Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm rồi đỡ cô đi ngủ, anh đáp: “Bây giờ ôm em thấy thư thái, như thế là đủ rồi. Đây chính là thích.”

Giang Nhiễm cũng không biết vì sao mình cứ hỏi mãi về chuyện này, dường như cô luôn không có bao nhiêu lòng tin khi đứng trước mặt anh. Anh trong lòng cô thật sự quá tốt, là người lúc trước cô vốn không dám mơ mộng hay chạm vào.

Cô luôn muốn nghe chính miệng anh nói cách nhìn và những lời yêu thương với mình, để cô vững tin rằng người này thật sự yêu mình, để cô có chút dũng khí tiếp tục tiến tới vạch đích.

Cô nhắm mắt lại rồi dựa sát vào anh: “Liệu anh có thấy em phiền không, lúc nào cũng hỏi anh chuyện này?”

Dương Kế Trầm cười, anh cũng không có bất kì kinh nghiệm gì, có điều nghe nói con gái chính là như vậy.

Anh nói: “Em hỏi đi, dù sao trả lời cũng không mất miếng thịt nào của anh.”

Giang Nhiễm cầu anh: “Mất miếng thịt nào thì không trả lời à?”

“Thiếu tay, gãy chân cũng trả lời.”

Giang Nhiễm thỏa mãn, cô vui vẻ nói: “Anh thật tốt.”

Dương Kế Trầm cũng vui: “Anh cũng thấy anh rất tốt, đã đẹp trai còn có tiền.”

“Thế nên mấy cô gái kia mới chạy theo anh. Lúc anh hơn 10 tuổi, thời còn đi học có nữ sinh theo đuổi không?”

Dương Kế Trầm nói: “Có chứ, tiểu học đã nhận được thư tình rồi, lên cấp 2

càng nhiều, một ngày ba bữa cơm mấy cô ấy chỉ hận không thể vây lấy anh. Loa tổng lúc chạy 1000 mét còn hô: Dương Kế Trầm, nếu cậu về nhất, tôi sẽ gả cho cậu.”

“Thế anh có yêu sớm không?”

“Có gì hay mà yêu.”

“Thế lúc đó anh đang làm gì?”

“Học chứ sao.”

Giang Nhiễm bỗng mở mắt ra, rồi ngày càng không ngủ được: “Trước kia anh học giỏi lắm à?”

“Năm trong top 3, thay phiên vị trí với lớp trưởng hai lớp bên cạnh.”

“Thế thì tiếc thật, về sau không học tiếp lên cấp 3.”

Dương Kế Trầm: “Có học, học một nửa rồi bỏ.”

“Anh bảo nếu học tới cùng rồi thi đại học thì anh học ngành nào, sau đó tốt nghiệp sẽ làm gì?”

Dương Kế Trầm nhìn trần nhà rồi nghĩ nghĩ, anh cười nhẹ một tiếng rồi vỗ đầu cô: “Có ngủ nữa không?”

Giang Nhiễm chọn tư thế thoải mái hơn để dựa vào anh: “Ngủ đây, ngủ đây.”

Sau nửa đêm, Dương Kế Trầm chờ cô ngủ rồi mới về. Anh chưa qua đêm ở đây dù chỉ một lần, hơn nữa anh cũng nói bây giờ chưa phải lúc. Giang Mi

tôn trọng họ nên không chọc thủng, vì thế cũng không thể được một tấc lại tiến một thước, có thể nào cũng vẫn phải giữ mặt giữ mũi một chút.

...

Sáng sớm hôm sau, Giang Nhiễm vừa tỉnh lại đã chạy tới cửa sổ nhìn quanh. Tất cả mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có tiếng chim kêu trên ngọn cây mà thôi. Anh đã đi rồi.

Giang Nhiễm ngồi ở cuối giường thật lâu, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng khó nói thành lời, giống như bị ai đào đi một khoảng nào đó vậy.

Lúc mặt trời chiếu đến, Giang Nhiễm bị nóng nên co lại trên giường. Cô cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Dương Kế Trầm, thế rồi gửi qua lại mấy lần, cô lại thấy lòng mình như được lấp kín.

Dương Kế Trầm đi, Trịnh Phong cũng đi, trong nhà chợt trống rỗng hơn một chút. Tuy Giang Mi vẫn âm thầm, nhưng Giang Nhiễm lại nhìn ra bà không được tự nhiên.

Giang Nhiễm nói: “Mẹ có định hòa hảo với bố không?”

Giang Mi vừa bóc tỏi vừa xem TV, sau đó nhàn nhạt nói: “Không có ý định đó.”

“Vậy về sau cứ thế này ạ?”

“Mẹ để ông ấy vào cửa là cho hai bố con nhận nhau, không phải vì mẹ và ông ấy. Tiểu Nhiễm, dù quá khứ là hiểu lầm, nhưng đã vài chục năm rồi, có tha thứ cũng không còn nghĩa lí gì nữa. Khi đó ông ấy thật sự không sai chút gì sao? Không phải chỉ dùng dăm ba câu của ông ấy là bù đắp được những gì mẹ từng trải qua, quên đi thôi.”

Giang Nhiễm cũng bóc tỏi với bà, sau đó nói như tán gẫu: “Con vui vì bố không phải kiêu người kinh khủng gì. Con nghĩ nếu không phải bố cũng xuất hiện, thì mẹ cũng sẽ không tán thành chuyện của con với anh ấy, đúng không? Nhưng anh ấy thật sự rất tốt, còn mua một cây dương cầm cho con nữa.”

Giang Mi để cô tự do, thế nên Giang Nhiễm cũng tình nguyện chia sẻ mọi điều với bà.

Giang Mi đã nghe Trịnh Phong nói từ sớm: “Con thích thì cứ đàn, mẹ sẽ không ngăn cản con. Bây giờ con cảm thấy cậu ấy tốt vì vừa mới bắt đầu, lúc đầu mẹ với bố con cũng là như thế. Mẹ liều mạng nói với ông bà ngoại rằng bố con là người tốt đến mức nào, thế nhưng ông bà ngoại vẫn không chịu.”

“Vậy mẹ có chịu không?”

“Tiểu Nhiễm, lâu ngày mới rõ lòng người, bây giờ cứ chờ thêm đi đã. Con còn nhỏ, sau khi tốt nghiệp đại học rồi con sẽ biết rốt cuộc người này đối với mình thế nào. Nếu không thành được thì chia tay, con vẫn còn thanh xuân, tất cả vẫn còn kịp.”

Giang Nhiễm mím môi cười một tiếng: “Vâng.”

...

Tháng 8 nghênh đón Olympic, Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên cùng ngồi xem lễ khai mạc trong nhà Dương Kế Trầm. TV kia khá lớn, nhà lại không có người nên tự tại vô cùng.

Quý Vân Tiên nói: “Được đấy, bây giờ mày thành bà chủ rồi, chìa khóa

cũng đưa cho mày.”

Giang Nhiễm: “Bắp rang cũng không chặn nổi miệng mày.”

Quý Vân Tiên không có tâm trạng xem TV, thỉnh thoảng cô ấy lại nhìn điện thoại một chút. Giang Nhiễm hỏi: “Mày với Trương Gia Khải lại sao thế?”

“Có thể làm sao, còn không phải là vì mày.”

“Vì tao?”

“Mấy người bọn họ bảo vệ Từ Chi Hạ, tao bảo vệ mày rồi trở mặt với anh ấy. Thế là thế nào, rõ ràng chị ta làm sai mà còn muốn bảo vệ cái gì. Sau đó còn giành giải thích với tao, giải thích cái con khi, tao không thèm nghe anh ấy nói lung tung.”

Giang Nhiễm trấn an: “Được rồi được rồi, tất cả đều đã qua, người kia cũng phải nhận án, đừng âm ỉ với Trương Gia Khải vì chuyện này nữa.”

“Mày đúng là bao dung, nếu là tao, chắc chắn sẽ không rộng lượng được như thế đâu. Mày không ghen, không hận à?”

“Cũng ổn... Chẳng qua là hơi ghét thôi.”

“Tiêu rồi tiêu rồi, mày là Đường Tăng chuyển thế à? Sao lại đại từ đại bi thế. Thế sau này bên cạnh Trầm ca nhảy ra Trương Tam hay Lý Tú, mày cũng không ghen hả?”

Giang Nhiễm cười cười: “Ghen chứ, tao thích anh ấy nên sẽ ghen. Nhưng tao biết anh ấy không thích Từ Chi Hạ, rồi vẫn luôn bảo vệ tao, thì sao còn âm ỉ với anh ấy làm gì. Giận cũng nên có chừng có mực, kiên nhẫn của con người đều có hạn, nếu anh ấy thật sự quý trọng tao thì sẽ hiểu thôi.”

Quý Vân Tiên: “Không cứu được mày nữa rồi, về sau có ngã vào vạc giẫm tao cũng không kéo mày lên đâu.”

Giang Nhiễm lấp miệng cô ấy bằng một đồng bấp rang bơ.

Quý Vân Tiên ú ớ vài tiếng rồi một lúc lâu sau mới nuốt xuống được. Sau khi vui đùa, cô ấy hỏi: “Lễ tình nhân thì sao, hai người định trải qua thế nào?”

“Anh ấy nhiều việc lắm, không muốn anh ấy phải chạy về. Tao cũng không quá thích mấy ngày lễ này.”

“Haiz, tao với mày đúng là uyên ương mệnh khổ, còn phòng đơn gối chiếc nữa.”

Tuần giữa tháng 8 là lễ tình nhân, lúc đầu Giang Nhiễm không quá coi trọng, nhưng trên TV và trên đường đều liên quan tới lễ tình nhân, nào là hoa hồng, nào là sô-cô-la. Sau đó cô chợt nhớ ra trong tủ lạnh của Dương Kế Trầm còn sô-cô-la gấu nhỏ, Giang Nhiễm cũng không nỡ bỏ đi nên lại mở ra ăn.

Hai cô gái nhỏ đi dạo phố xong thì vui vẻ về ăn sô-cô-la. Sau khi xác định vẫn chưa quá hạn, hai người đã tiêu diệt sạch trong chốc lát.

Không quá ba tiếng sau, Giang Mi phải vội vã gọi xe đưa hai người đi bệnh viện. Trên ói dưới tả, bồn cầu cũng không đủ để dùng.

Dương Kế Trầm bớt chút thời gian trở về, nhưng tới nơi thì hai nhà đều tối đen. Lúc anh vào tới nhà xem thử thì mùi trong nhà vệ sinh vẫn còn nồng, trên bàn trà cũng còn gói đồ ăn vặt để thừa.

Anh gọi điện thoại tới thì nghe được Giang Nhiễm thoi thóp nói: “Em ở bệnh viện.”

Hết chương 64.

Chương 65: Bệnh viện quá kích thích, vẫn nên thôi đi

Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên ở phòng bốn người trong bệnh viện, nơi này nhỏ nên bệnh viện cũng nhỏ, người nằm viện không nhiều, đa phần là không may, còn nếu bị bệnh nặng thì đã tới bệnh viện lớn rồi. Trong phòng còn hai giường là của hai em nhỏ sinh đôi 7 – 8 tuổi, vì bị sốt nên tới truyền nước.

Hai em nhỏ tròn mắt nhìn Giang Nhiễm và Quý Vân Tiên.

Quý Vân Tiên vươn tay ra chỗ Giang Nhiễm rồi yếu ớt nói: “Chiến hữu, ngài vẫn gắng gượng được chứ?”

Giang Nhiễm kiệt sức tới không muốn nhúc nhích, thế nhưng vẫn bị chọc cười.

Quý Vân Tiên ôm mà vẫn ồn ào, cô ấy hóng chuyện: “Vừa rồi Trầm ca gọi đến à?”

“Ừm.”

“Anh ấy về rồi?”

“Ừm.”

Quý Vân Tiên: “Đù...”

Mẹ của đôi song sinh thấy không nên cho con mình nhìn loạn nữa, cô gái kia còn trẻ mà miệng đầy lời thô tục, sẽ dạy hư trẻ con.

Không biết Giang Mi bận bịu gì ở bên ngoài, còn Giang Nhiễm đang mơ mơ màng màng muốn nhắm mắt, thì nghe được Quý Vân Tiên giận đùng đùng nói: “Trương Gia Khải, anh ở đâu!”

Cô ấy cũng không còn chút hơi sức nào nữa, tuy dữ dằn hỏi là vậy nhưng cổ họng cũng ảm ách như bị hun khói.

Không biết Trương Gia Khải nói gì mà Quý Vân Tiên hỏi: “Trầm ca về được sao anh không về được? Có phải bây giờ anh không quan tâm đến em nữa không, đâu giống như lúc mới yêu, hu hu hu.”

Trương Gia Khải ở đâu kia chỉ thiếu nước bái tổ tông mà đổ dành tử tế.

Giang Nhiễm thở dài, cô muốn nhắm mắt một lúc, nhưng chưa tiến vào giấc ngủ thì lại cảm giác như trong phòng bệnh có người tới, hình như còn có bóng đen bao trùm lên người cô nữa.

Nhưng cô không muốn mở mắt ra, mà có muốn mở thì cũng không mở ra được.

Giang Nhiễm tỉnh lại vì buồn đi vệ sinh, cô bình tĩnh nhìn lên trần nhà, rồi đảo mắt đã thấy Dương Kế Trầm ngồi bên giường bệnh. Anh đang ngồi chơi điện thoại trên ghế.

Đèn đuốc ngoài cửa sổ thừa thớt như đêm đã về khuya.

Ngón tay của Giang Nhiễm giật giật, Dương Kế Trầm phát hiện ra nên ngẩng đầu nhìn lên, sau đó thấy đôi con người nhập nhèm của cô gái nhỏ,

cả khuôn mặt đã tái nhợt mà bất lực kia nữa.

Những người khác trong phòng bệnh đều đã ngủ, Giang Nhiễm không dám nói chuyện lớn tiếng, cô ra hiệu cho Dương Kế Trầm rằng muốn đứng lên. Anh vén chăn lên rồi ôm ngang người cô, Giang Nhiễm nhỏ giọng này nọ này vài tiếng, nhưng hai chân vẫn bay lên cao.

Dương Kế Trầm bế cô tới nhà vệ sinh, trong phòng bệnh chỉ có một phòng vệ sinh duy nhất.

Vừa đóng cửa lại thì bên trong chỉ còn tiếng quạt thông gió vù vù vù.

Giang Nhiễm nhăn nhó: “Anh ra ngoài đi.”

Dương Kế Trầm lấy khăn giấy lau chỗ ngồi trên bồn cầu một lượt, sau đó rửa tay rồi muốn cởi quần của cô.

Giang Nhiễm trốn ra xa: “Em chỉ hơi mệt chứ chuyện này thì vẫn được. Anh ra ngoài đi.”

Dương Kế Trầm buồn cười nhìn cô: “Mẹ em bảo anh chăm sóc cho em thật tốt, anh không thể không tuân lệnh được.”

“Bà ấy về rồi à?”

“Lúc tới có gặp được ở hành lang, anh bảo đêm nay anh trông, ngày mai bà tới đón em về.”

Giang Nhiễm: “Như thế cũng không được, anh đi ra ngoài.”

Cô gái nhỏ dùng sức đẩy anh, Dương Kế Trầm cứ bị đẩy khỏi cửa như thế. Giang Nhiễm ngồi trên bồn cầu, ngay cả đi cũng phải thận trọng vì sợ anh

ở ngoài sẽ nghe thấy tiếng gì.

Giang Nhiễm đi từ nhà vệ sinh ra nhưng trái phải cũng không thấy người đâu, cô ló đầu ra ngoài phòng bệnh thì phát hiện anh đang đứng bên cửa sổ hành lang.

Giang Nhiễm lặng lẽ đi tới phía sau rồi đưa tay ôm lấy anh. Đầu cô dán vào lưng anh, điều hòa trong bệnh viện lạnh vô cùng, nhưng trên người anh lại ấm áp, Giang Nhiễm thấy tinh thần của mình cũng đã khá hơn một chút.

Tối đến, đèn trên hành lang đều tắt cả, nhưng bên dưới vẫn còn đèn đêm. Tia sáng ấy chỉ lờ mờ chứ không sáng rõ, nhưng Dương Kế Trầm đã thấy bóng cô đi rón rén từ phản quang trên cửa sổ.

Giang Nhiễm: “Đang nghĩ gì thế?”

Anh vốn muốn hút thuốc, nhưng ở bệnh viện lại không được hút, thế nên phải đứng ở đây để xua tan cơn nghiện thuốc. Có điều anh vẫn không nhin được mà trêu cô: “Đang nghĩ sao phân của đồ ngốc này lại thối như thế.”

“...”

Giang Nhiễm mau chóng tức giận và buông tay ra.

Dương Kế Trầm xoay người kéo cô vào trong ngực.

Anh nói: “Anh vừa về đến cửa đã ngủi thấy rồi. Em giỏi đấy nhỉ, sô-cô-la để bao lâu rồi mà còn ăn.”

“Em xem rồi, vẫn chưa quá hạn.”

“Anh xem vỏ rồi, đã hết hạn.”

“Không thể nào, không hết thật mà.”

“Em không xem ngày sản xuất đúng không?”

Đúng là Giang Nhiễm không nhớ nổi.

Dương Kế Trầm gõ đầu cô: “Lúc đó không nhịn được nên ăn, bây giờ phải chịu tội. Một viên sô-cô-la thôi mà, thích đến mức đó à?”

Giang Nhiễm: “Hôm nay là lễ tình nhân nên mới nhớ ra ăn. Trông nó xinh như thế, lúc đó cũng không nỡ ăn.”

Dương Kế Trầm bóp mặt Giang Nhiễm, sau đó nâng cằm cô lên mà nhìn cẩn thận: “Đi tới mắt nước luôn rồi, mặt cũng gầy đi trông thấy. Hay là ăn ít sô-cô-la bù lại?”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không ăn.”

Đồng phục bệnh nhân rộng rãi mặc trên người lại khiến cô càng gầy nhỏ và mảnh mai hơn. Tóc cô xõa ra, trên mặt là đôi mắt thanh tịnh mà nhu hòa, có điều biểu cảm kia lại khiến người ta phải bật cười.

Dương Kế Trầm cười, ngón tay cái của anh vuốt vuốt cằm cô. Sau khi vuốt qua vuốt lại mấy lần, ánh mắt của anh lại rơi xuống môi Giang Nhiễm. Anh thấp giọng nói: “Thế bồi bổ cho em bằng cái gì bây giờ? Bồi bổ thế này được không?”

Anh vừa dứt lời đã hôn xuống.

Hai tay Dương Kế Trầm ôm lấy eo cô, Giang Nhiễm ngẩng đầu lên, người trên hơi ngửa ra phía sau. Hai tay của anh thu lại, cô và anh như đã dán lại

một chỗ, mũi chân cũng có thêm chỗ đệm.

Anh thật sự quá cao, mỗi lần đứng hôn sẽ luôn có người tui thân hơn một chút.

Thỉnh thoảng trong hành lang sẽ có vài y tá đi ngang qua để kiểm tra phòng, họ liếc tới vài lần rồi xì xào bàn tán đôi câu. Giang Nhiễm hơi mất tự nhiên, nhưng người đàn ông này lại thản nhiên mà tự đắc hôn sâu thêm. Anh không vội vã mà rất dịu dàng và kiên nhẫn, sau lại quấn quýt mặn nồng với cô thêm chút nữa.

Ngoài cửa sổ là những đốm lửa vụn của thành phố, bóng hai người quấn quýt lấy nhau ánh lên vệt cắt trước cửa sổ, trở thành ngàn ngàn vụn vụn ô vuông thủy tinh nhỏ bé.

Sau khi hôn xong, Giang Nhiễm chôn đầu trong ngực anh, Dương Kế Trầm thì cảm lên đầu cô rồi cười nói: “Có thể mà đã không được rồi?”

Giang Nhiễm khum tay thành nắm đấu nhỏ rồi nện nhẹ vào bả vai của anh, đây cũng là làm nũng mang theo chút ngọt ngào mà oán trách.

Dương Kế Trầm ôm cô rồi nói: “Về ngủ đi.”

Giang Nhiễm ngẩng đầu nói: “Thật ra giường kia ngủ được hai người, anh ngủ cùng em đi.”

Dương Kế Trầm cười nhẹ: “Em xác định?”

Giang Nhiễm biết anh chỉ đùa ngoài miệng, thế nên cô đường đường chính chính nói: “Em nói thật, không đùa anh đâu, ngồi một đêm thì sao chịu được.”

Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm rồi cúi xuống nói bên tai cô: “Anh cũng nghiêm túc đấy, ngồi một đêm anh còn chớp mắt được một lúc, ngủ chung có lẽ sẽ thao láo đến sáng. Biết anh về làm gì không?”

Giang Nhiễm: “Về gặp em, trải qua lễ tình nhân với em.”

Dương Kế Trầm dẫn dụ: “Thế em biết lễ tình nhân phải làm gì không?”

Giang Nhiễm đỏ mặt.

Dương Kế Trầm khàn khàn nói: “Bệnh viện quá kích thích, vẫn nên thôi đi.”

“Anh toàn nói hươu nói vượn thôi, không để ý đến anh nữa.”

Dương Kế Trầm cười rồi đi theo cô vào phòng: “Mang quà cho em đấy, để trên đầu giường kia, xem thử đi.”

Giang Nhiễm như điên luôn rồi, cô vui sướng chạy vào bên trong, lúc bóc vỏ hộp hình chữ nhật đỏ rực và tháo dây lụa thắt nơ bướm cũng đều rón rén, thứ tình cảm ấm áp kia cũng chợt dâng lên.

Bên trong là một đôi giày cao gót và một thỏi son.

Giang Nhiễm sợ phiền tới người khác nên không nói chuyện với anh, có điều nụ cười trên khuôn mặt kia còn sáng hơn cả trăng trên trời.

Dương Kế Trầm cầm giày cao gót rồi quỳ xuống đi thử cho cô, Giang Nhiễm ngồi yên trên giường mà khua khua chân nhỏ.

Dương Kế Trầm cầm bàn chân nhỏ nhắn, lại trắng nõn mà xinh xắn kia, ngay cả móng chân cũng sạch sẽ như bánh kem vậy.

Anh cúi đầu hôn xuống một cái, Giang Nhiễm hơi ngẩn ra rồi đẩy nhẹ vào vai anh và nhỏ giọng: “Anh làm gì thế, bần lắm.”

Dương Kế Trầm cười như không quan trọng, sau đó đi giày vào cho cô, chỉ là móc khóa kia khiến anh phải nghiên cứu một lúc lâu. Giang Nhiễm muốn tự làm nhưng anh lại kéo về và muốn tự tay cài lên cho cô.

Mặt trên của đôi xăng đan cao gót màu đen này có vảy cá sáng lấp lánh, trên cùng còn có nơ bướm, khóa cài nằm ở mắt cá chân, trông rất hợp với cô gái nhỏ, nhìn vừa trẻ trung đáng yêu, lại mang theo chút gợi cảm của con gái.

Giang Nhiễm: “Đẹp không?”

“Đẹp.”

“Liệu có lạ quá không?”

“Khi nào về mua váy cho em, mặc chung sẽ không lạ nữa.”

“Không cần, em tự mua.” Giang Nhiễm hài lòng nhìn giày cao gót, sau lại cầm son lên xem thử, là màu đỏ hơi sậm rất có khí chất.

Giang Nhiễm cầm trong tay rồi hỏi: “Sao anh lại mua những thứ này?”

Dương Kế Trầm: “Em sắp lên đại học rồi, coi như lễ trưởng thành đi. Đôi giày cao gót đầu tiên của con gái phải do người khác tặng.”

Giang Nhiễm cúi đầu cười khở: “Em còn không chuẩn bị gì cho anh.”

Dương Kế Trầm chống hai tay bên mép giường của cô, sau đó cúi người

hôn Giang Nhiễm một chút: “Anh thương em là đủ rồi, em chỉ cần hưởng thụ thôi, không phải nghĩ làm gì vì anh. Anh cũng không thiếu gì, có em rồi, thật sự không thiếu gì nữa.”

Giang Nhiễm cắn cắn môi, cô biết anh tốt với mình, nhưng yêu đương vốn là việc cả hai cùng nỗ lực, sao chỉ có thể để anh thương cô được.

Giang Nhiễm chủ động mỗ lên mặt anh, tuy muốn nói gì nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Dương Kế Trầm lại dỗ cô ngủ giống ngày thường: “Mai anh phải đi sớm lắm, lần sau rảnh lại đến tìm em, có lẽ lúc đó em cũng đi Chiết Châu rồi.”

Giang Nhiễm cầm tay anh rồi nhỏ giọng nói: “Đi đường bên kia nhớ cẩn thận một chút, ngồi trên tàu phải chợp mắt một chút.”

...

Quý Vân Tiên thi đỗ một trường đại học địa phương, tuy gọi là cao đẳng nhưng thật ra cũng là trường tư. Quý Vân Tiên thường gọi đó là trường làng, học vớ vẩn mà thôi, gia đình cô ấy cũng có vốn liếng để cô ấy lăn lộn trong đó.

Cuối tháng 8, trước hôm Giang Nhiễm nhập học vài ngày, Quý Vân Tiên chảy nước mắt tạm biệt cô ở nhà ga như Y Bình tiễn Thư Hoàn vậy (1), có lẽ chỉ còn thiếu chút nhạc nền nữa thôi.

(1) Y Bình và Thư Hoàn: là hai nhân vật nam nữ chính của phim Tân Dòng Sông Ly Biệt do Triệu Vy và Cố Cự Cơ thủ vai.

Trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn, Giang Nhiễm nói: “Chờ tao nghỉ Đông về rồi lại gặp nhau.”

Quý Vân Tiên: “Chiến hữu cách mạng, cả đời không tan!”

Giang Mi nói với Quý Vân Tiên: “Cháu học đại học một mình nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.”

Vành mắt của Quý Vân Tiên đỏ lên.

Lúc ngồi trên xe lửa, Giang Mi nói với Giang Nhiễm: “Con bé Vân Tiên kia xa con như tách khỏi mẹ ruột ấy, đứa nhỏ ngoan ngoãn như thế, mà tiếc là người nhà không quan tâm đến, hà tất gì phải như vậy chứ. Vân Tiên với cậu kia thế nào rồi?”

Giang Nhiễm chống tay trên bàn nhỏ: “Vẫn ổn ạ, kia cũng là một người rất tốt.”

Giang Mi lẩm bẩm: “Không biết bọn họ thi đấu thế nào?”

Giang Nhiễm: “Mẹ mong bố thắng hay Dương Kế Trầm thắng?”

“Đương nhiên là Kế Trầm thắng, người kia có thể có bản lĩnh gì.”

Giang Nhiễm dựng tai lên nghe rồi hồi tưởng lại một lần, không sai, Giang Mi gọi Kế Trầm thân mật biết bao nhiêu.

Sau lần trông cả đêm ở bệnh viện đó xong, dường như Giang Mi cũng không khách sáo và xa lánh Dương Kế Trầm như trước nữa. Giang Mi nói ít nhất cậu ấy có lòng, đi đi về về một chuyến tốn không ít thời gian và sức lực, tặng quà cũng rất tâm lý, đến cả cỡ chân của Giang Nhiễm cũng không cần hỏi mà đã ghi nhớ trong lòng. Một người đàn ông có thể để tâm mà lựa chọn vì con như thế đã là rất không tệ rồi.

Giang Nhiễm thấy Dương Kế Trầm đúng là tiểu nhân gian trá, còn biết lấy lòng người. Một đằng thì dỗ cô xoay mòng mòng, một đằng lại ngoan ngoãn với Giang Mi. Có lẽ lúc ở bệnh viện Giang Mi đã nhắc đến chuyện đau chân và đau thắt lưng với anh, vì hôm sau cô xuất viện đã thấy trong nhà có người tặng đồ mới, là một ghế dựa xoa bóp, một chậu ngâm chân và ít đồ chăm sóc sức khỏe.

Vài ngày sau Giang Mi không nhận điện thoại của Trịnh Phong, thế là ông gọi cho Giang Nhiễm rồi tức hốt hốt nói: “Thằng nhãi kia cướp việc của bố, Tiểu Nhiễm, bố không đồng ý chuyện của hai đứa!”

Hết chương 65.

Chương 66: Trăng sáng sao thưa, phòng ngủ này thật không đơn giản

Chiết Châu nóng hơn Mặc Thành rất nhiều, thời tiết luôn oi bức, Giang Nhiễm xuống khỏi tàu mà đã mồ hôi đầm đìa. Hai mẹ con ra khỏi bến thì thấy các học trường và học tử đứng giơ biển hiệu. Họ nói rằng có thể đi xe buýt của trường, đường không xa, chỉ gần nửa tiếng mà thôi.

Đại học Hoa Tây ở bên ngoài còn huy hoàng và xa hoa hơn những gì Giang Nhiễm thấy trên ảnh nhiều. Vừa đi vào sẽ là khoảng sân rộng, xung quanh là hồ nước có sen nở rộ, bốn phía kéo dài là con đường đầy người tới lui, mà không biết đó là học sinh, giáo sư, hay là những người khác.

Sau khi làm xong thủ tục tương quan, hai người mang hành lý và chính thức vào KTX. Giang Nhiễm ở trên tầng 5, leo lên được đã như mất nửa cái mạng.

Phòng KTX 4 người đã có một cô gái đang chơi điện thoại ở đằng xa. Cô ấy đeo kính đen, mặt lạnh băng trông nghiêm túc vô cùng.

Giang Nhiễm lặng lẽ sắp xếp đồ đạc của mình.

Hai cô gái còn lại cũng mau chóng có mặt, nếu đem ra so sánh thì họ không giống cô gái đeo kính đen kia mà đều rất tươi sáng. Cô gái mập mập tên là Trương Giai Giai, cô gái cao gầy xinh đẹp là Từ Đan.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Giang Nhiễm mang đặc sản của Mặc Thành ra

chia cho các cô ấy, cô gái đeo kính đen kia nhẹ giọng nói cảm ơn.

Giang Nhiễm nói: “Tôi là Giang Nhiễm, cậu thì sao?”

“Lâm Vân.”

Trương Giai Giai ồn ào nói phải thêm QQ của nhau, thế là 4 cô gái đã lưu phương thức liên lạc như thế.

Giang Mi ở nhà khách của trường học, một đêm 50 tệ. Giang Nhiễm và Giang Mi đều rất mệt nên không định đi dạo trong trường, cả hai người đều về nghỉ từ sớm.

Giang Mi không nhịn được mà dặn: “Về sau phải ở chung với các bạn, nhớ học cách nhường nhịn và thông cảm. Đây không phải phòng của một mình con, nếu có gì không bằng lòng thì cũng bỏ qua, bạn vẫn phải có, có mấy người bạn thật lòng như thế là đủ rồi.”

“Con biết mà, mẹ.”

Giang Nhiễm lê thân mình mỏi mệt mà khẽ cắn môi bò lên tầng 5.

Phòng của các cô là phòng cuối cùng của hành lang, cùng ở gần nơi sát vách của trường. Bên cạnh là một ngôi chùa, nhìn thế nào cũng có một cảm giác quý dị khó nói thành lời.

Hoàng hôn dần kéo đến, cả tòa nhà cũng như phát sáng. Mới đầu cả bốn người đều hơi gượng gạo, nhưng trò chuyện một lúc thì đã dần quen thuộc hơn.

Giang Nhiễm kinh ngạc phát hiện Từ Đan cũng đến từ Mặc Thành. Từ Đan hơi nhếch miệng rồi nhướng mi nói: “Nếu là đồng hương, về sau chị bảo kê

em, tiểu khả ái.”

Vì Từ Đan bị bệnh nên phải học lại một năm, cũng là lớn hơn các cô một tuổi. Cô ấy cao ráo lại xinh đẹp vô cùng, trông người như bước ra từ họa báo, các cô ở trong mắt cô ấy đều là mấy em gái nhỏ cả.

Từ lần đầu Từ Đan gặp Giang Nhiễm đã nghĩ ra biệt danh cho cô rồi, tên lưu trong điện thoại cũng là Tiểu Khả Ái.

Cái tên này khiến Giang Nhiễm đỏ mặt một cách khó hiểu. Trương Giai Giai hỏi: “Cậu ấy là Tiểu Khả Ái, thế chị nói thử xem em là gì?”

Từ Đan đánh son đỏ: “Em ấy à, em là Tiểu Trư Trư.”

Trương Giai Giai truy vấn: “Sao em lại là Tiểu Trư Trư? Nghe ái muội quá.”

Từ Đan là một thiếu nữ kiệm lời, có điều nói lời nào thì trúng phóc lời ấy. Cô ấy bổ sung: “Vì em thích ăn.”

Lúc cô ấy nói lời này cũng không có ác ý, dù giọng nhàn nhạt nhưng đáy mắt lại mang ý cười thản nhiên.

Trương Giai Giai cũng không lo lắng gì: “Đồ ăn là thần của mọi nhà, em ăn em vui. Nếu không ăn thì miệng còn tác dụng gì nữa?”

Từ Đan nói ra lời khiến cả phòng KTX khiếp sợ, cô ấy chớp mắt mấy cái rồi nói: “Miệng còn có thể dùng để hôn, cũng có thể ăn những thứ khác, ví dụ như ... của đàn ông.”

Đáp án không cần nói cũng biết.

Trương Giai Giai: “Trời ơi, chị đen tối quá!”

Từ Đan xách túi lên: “Bái bai, chị đi hẹn hò đây, mai gặp.”

Trương Giai Giai: “Chị không về à?”

Đã không thấy bóng Từ Đan đâu nữa rồi.

Giang Nhiễm cầm chậu rửa mặt và quần áo vào đi tắm, Trương Giai Giai ở ngoài đang chiến đấu với đồ ăn vặt và xem phim, Lâm Vân vẫn luôn không nói lời nào mà chìm trong thế giới của mình.

Giang Nhiễm xoa bọt cả người rồi chậm rãi tắm nước ấm. Cô thấy đây là một khởi đầu không tệ, bạn cùng phòng cô tốt như thế mà.

Tới gần lúc tắt đèn, Giang Nhiễm nhận được điện thoại của Dương Kế Trầm. Cô sợ quấy rầy đến hai người còn lại nên đi ra ban công, đóng cửa kính lại rồi mới nghe máy.

11 giờ đêm thật mát mẻ và yên tĩnh, sao ở Chiết Châu không sáng như ở Mặc Thành, nhưng lại mang một cảm giác mới mẻ khác.

Giang Nhiễm tỉa khuỷu tay lên lan can, mắt nhìn về từng ngọn đèn đường tắt lịm trong sân trường, dù cách đó không xa vẫn còn sinh viên cười cười nói nói. Vì mới khai giảng nên mỗi đêm đều là những đêm không ngủ.

Giang Nhiễm ngọt ngào “a lô” một tiếng, Dương Kế Trầm ở đầu kia bật cười.

“Vui lắm à? Bạn cùng phòng mới thế nào?”

Giang Nhiễm nhớ lại tất cả những gì được chứng kiến hôm nay, thật sự có

quá nhiều thứ muốn nói với anh, nhưng tiền điện thoại lại đắt đỏ, nào có thời gian để cô lải nhải lâu như thế.

Cô nói: “Bạn cùng phòng đều rất tốt, trường cũng đẹp vô cùng. Mai phải sang tòa nhà dạy học để tập trung, không biết phụ đạo viên là người thế nào. Mấy ngày nữa tập quân sự, có lẽ sẽ bị phơi đen mất.”

“Có thể đen bao nhiêu, không lẽ đen hơn viên sô-cô-la kia?”

“Lại nhắc đến chuyện đó thì em không gặp anh nữa. Dù sao bây giờ em cũng ở bên ngoài, anh muốn tìm cũng không tìm thấy.”

Dương Kế Trầm “ồ” một tiếng xem thường: “Bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, nên học được cách bay?”

Giang Nhiễm không kiềm được mà mỉm cười, mũi chân cũng đá nhẹ vào lan can: “Anh đang làm gì? Hôm nay có mệt không?”

“Vừa tập xong, hai ngày nữa là thi rồi, sau đó sẽ đi Châu Thành.”

“Thế thi xong hết rồi anh định đi đâu?”

Dương Kế Trầm nói chậm chậm: “Dù sao cũng không tìm được em, anh về Mặc Thành đợi vậy.”

“Anh...” Giang Nhiễm hừ khê một tiếng.

“Nhớ anh không?”

Anh hỏi không đầu không đuôi với giọng trầm thấp hấp dẫn người vô cùng.

Giang Nhiễm quay đầu liếc mắt nhìn hai người trong KTX, sau đó cầm

điện thoại nói: “Nhớ.”

“Có phải bây giờ anh nên nói ‘nhìn xuống lâu đi’ không?”

Giang Nhiễm bật cười: “Em đang nhìn đây, không có anh.”

Trong điện thoại truyền đến ít giọng nữ và mấy tiếng sột soạt, cách một lúc sau Dương Kế Trầm mới hỏi cô: “Mẹ em thì sao, khi nào thì về?”

“Ngày kia. Anh đang ở đâu? Khách sạn à?”

“Ừm, vừa quên sạc điện thoại, người khác đưa tới cho anh.”

“Con gái đưa cho anh?”

“Ghen rồi?”

Giang Nhiễm nói: “Còn lâu, anh mới phải cẩn thận, không là em chạy theo người khác đấy.”

Dương Kế Trầm: “Ai dám nhận em, mở miệng ra là thích ăn, không ai cung cấp nổi.”

“Hôm nay có học trường xách hành lý hộ, rồi còn đưa đồ uống cho em nữa đấy.”

Dương Kế Trầm hừ một tiếng: “Em thích kiếm chuyện chơi đúng không? Ngứa da muốn ăn đòn?”

“Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân đen đốt đèn. Lần sau em cũng tìm nam sinh đưa sạc điện thoại.”

“Sao hôm nay sức ghen lớn thế, không phải rất độ lượng à?”

Giang Nhiễm đưa tay nâng cằm nghĩ nghĩ rồi nói: “Chắc là... lâu rồi không được gặp anh.”

“Ồ, thế cơ à, bảo sao lúc thi đại học nhịn tận 2 tháng không gặp anh.”

“...”

“Qua một đợt nữa rồi đến tìm em, nhé?”

“Thật ạ?”

Dương Kế Trầm: “Ừm.”

Hai người đều cười nhẹ, Giang Nhiễm nói: “VẬY lúc đó em dẫn anh đi thăm quan trường.”

“Không thăm quan em à?”

“Dương Kế Trầm!” Giang Nhiễm nhỏ giọng hô tên anh.

“Đúng vậy, đưa Dương Kế Trầm đi thăm quan em.”

“Anh lưu manh.”

“Em muốn dẫn lưu manh Dương Kế Trầm thăm quan em? Thế cũng được.”

Giang Nhiễm vừa tức vừa buồn cười.

Đêm đã khuya, Dương Kế Trầm không nỡ cắt xén thời gian ngủ của Giang Nhiễm, nên chỉ nói vài câu đơn giản rồi dỗ cô đi ngủ.

Bạn cùng phòng đã ngủ, Giang Nhiễm rón rén bò lên giường, thế nhưng đêm đầu tiên vẫn hơi không quen, cô lật qua lật lại mà không ngủ được, rồi cứ nhìn trần nhà chăm chăm tới bần thần.

...

8 giờ hôm sau phải tập trung ở cửa tòa nhà dạy học để phát quân phục cho tập quân sự, thêm nữa là phụ đạo viên giảng nội quy. Trong phòng học chỉ có 4 cái quạt điện, 2 cái còn hỏng, cả nhóm người vật vã một thân đầy mồ hôi. Giám sát viên là một chàng trai trẻ mới tốt nghiệp xong, lời nói của người này khá kích động và mãnh liệt, cũng là tính cách của đàn ông ở cái tuổi này.

Có điều Giang Nhiễm không thích người này, kích động và mãnh liệt kia giả quá, cũng khiến người ta không thân cận nổi. Đâu giống người nào đó, dù khinh cuồng nhưng lại tùy ý vô cùng.

Dương Kế Trầm này, nếu không chọc vào anh thì vẫn dễ nói chuyện, anh luôn hào phóng với tất cả bạn bè. Những khinh cuồng và làm càn của anh đến từ tự tin và chắc chắn, chứ không phải vì tăng thêm khí thế hay mặt mũi.

Phụ đạo viên nói: “Sau khai giảng tôi sẽ trao đổi lại với cả lớp về lớp trưởng và các chức vụ khác, bây giờ tìm người quản lý tạm thời đi, bên nữ một người, bên nam một người. Để tôi xem nào, Tống Dật Thịnh là ai?”

“Thưa thầy, là em ạ!” Một nam sinh phía sau hăng hái giơ tay, giọng cậu ấy vừa rõ ràng lại vừa khoan khoái.

Nhóm người quay đầu nhìn lại, nữ sinh thì xì xào bàn tán, nam sinh mau chóng lạnh mặt, còn người ở phía sau lại đạp mông Tống Dật Thịnh một

cái.

Trương Giai Giai túm lấy giấy ăn: “Woa woa, đẹp trai quá, trắng quá tỏa sáng quá! Mẫu người của tôi đây!”

Lâm Vân: “Nhìn không mạnh mẽ gì cả, đàn ông không thể như thế được.”

Giang Nhiễm cười nói: “Thế đàn ông thì phải thế nào?”

Lâm Vân: “Không nói đến bề ngoài vì dù thế nào cũng nên đẹp trai, nội tâm phải có cốt khí. Người nên cứng rắn có khí phách, trắng trắng mềm mềm thì tính là gì?”

Trong đầu Giang Nhiễm chợt hiện lên dáng vẻ của Dương Kế Trì.

“Giang Nhiễm, Giang Nhiễm là ai?”

Trương Giai Giai huých tay Giang Nhiễm: “Phụ đạo viên gọi cậu kìa, cười ngây ngô gì thế?”

“À...” Giang Nhiễm lấy lại tinh thần: “Em là Giang Nhiễm ạ.”

Lần này lại đến các nam sinh xì xào bàn tán và các nữ sinh lạnh mặt.

Phụ đạo viên nói: “Thành tích của hai em đều đứng thứ nhất, bây giờ phụ trách việc vật trong lớp đi. Nam quản nam, nữ quản nữ, có điện thoại hết chứ? Chúng ta mở nhóm chat QQ, không có QQ của nhau thì lấy đi, trong hai ngày này nhớ add hết các bạn trong lớp vào, có việc gì thì thông báo trong đó.”

Lúc tan cuộc, có mấy bạn nam cậu đẩy tôi, tôi đẩy cậu rồi không cẩn thận chạy tới trước mặt Giang Nhiễm. Một nam sinh hào sảng nói: “Xin số điện

thoại được chứ.”

Không rõ tại sao Giang Nhiễm thấy cảnh này thật quen thuộc.

Mấy nam sinh khác nói: “Mấy người trong phòng ngủ các cậu trao đổi số điện thoại với bọn tôi nhé.”

Từ Đan cười nhạt: “Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, tránh ra.”

Cô ấy nói xong thì ôm Giang Nhiễm đi.

Nam sinh phía sau cười ha ha: “Thú vị đấy, nữ sinh kia tên gì, xinh quá. Người kia thì rất thanh thuần, chắc chắn là hai hoa khôi của lớp rồi.”

Trương Giai Giai khổ não nói: “Em còn chưa kịp cho số điện thoại mà!”

Từ Đan: “...”

Lâm Vân: “...”

Giang Nhiễm cười gượng: “... Ha ha...”

Trương Giai Giai nghĩ không thể bỏ qua đào hoa đầu đời này được, cô ấy định quay lại lén đưa số cho bọn họ nhưng lại bị Từ Đan xách về: “Cho vội vã như thế rồi con trai sẽ không quý trọng em.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Chờ chứ sao.”

...

Trương Giai Giai không chờ được đến lúc tập quân sự, nên đành dùng đồ ăn khóa lấp mắt mát của mình, ngày nào cũng ăn no tới không ngủ được.

Buổi tối đầu tiên sau khi tập quân sự, bọn họ mới biết chuyện Giang Nhiễm có bạn trai. Lâm Vân vẫn luôn việc không liên quan đến mình, Trương Giai Giai không tinh mắt cũng không hỏi thăm mỗi ngày cô gọi điện với ai, thậm chí còn nói tới muộn như thế.

Sau buổi tập quân sự đầu tiên, cuối cùng Từ Đan cũng bóc trần việc này. Cô ấy tắm rửa xong thấy Giang Nhiễm đang gọi điện thoại nên thuận miệng hỏi: “Tiểu Nhiễm đang gọi điện với bạn trai à?”

Trương Giai Giai đánh rơi cả bím bím Bugles (1): “Cái gì! Tiểu Nhiễm có đàn ông?”

(1) Bugles: là bím bím vị ngô được sản xuất bởi General Mills, bím bím này có dạng hình nón dài nên khi ăn, nhiều người thường xỏ vào các đầu ngón tay của mình.

Giang Nhiễm tình nồng ý mật ở ban công với Dương Kế Trầm, khi đi vào KTX thì bắt gặp phải những ánh mắt sâu sa kia.

Từ Đan nói: “Tiểu khả ái, không ngờ em đã có đàn ông rồi.”

Giang Nhiễm cũng không muốn giấu, cô gật gật đầu: “Đúng là có.”

Con gái luôn cực kỳ hứng thú với những việc này nên luôn hỏi này hỏi kia.

Giang Nhiễm nói: “Anh ấy không đi học mà chơi đua xe, là một tay đua.”

Lời này vừa nói ra, Lâm Vân nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy rồi giật tai nghe xuống, sau đó nhìn Giang Nhiễm chăm chăm.

Từ Đan nói: “Em làm gì mà như gặp quý thế?”

Lâm Vân cẩn thận hỏi từng chút một: “Anh ấy tên là gì?”

“Dương Kế Trầm.”

Ba chữ này như đánh trúng vào trung khu thần kinh của Lâm Vân, cô ấy run lên rồi chột đời người ra, đôi mắt cũng trống rỗng.

Từ Đan: “Em sao thế? Không lẽ đàn ông của Tiểu Nhiễm đáng gì tới em?”

Giang Nhiễm cũng không khỏi nơm nớp, cô chớp mắt to nhìn Lâm Vân, còn Lâm Vân xua tay nói: “Em đúng là quá tốt số.” Sau đó lại nằm như cương thi.

Về sau mấy người Giang Nhiễm mới biết Lâm Vân tuy hướng nội, nhưng lại có sở thích lại cuồng dã. Cô ấy rất mê đua xe, cũng sùng bái Dương Kế Trầm vô cùng, Post Bar của cô ấy đều là về anh. Lâm Vân cũng thường chìm đắm trong thế giới của mình, luôn cổ vũ và ủng hộ Dương Kế Trầm hết mình.

Từ Đan nháy mắt ra hiệu với Giang Nhiễm: “Đàn ông nhà em có vẻ không tầm thường nhỉ, hai người đến mức nào rồi?”

“Bọn em...”

“À, hai người vẫn chưa ‘chuyện kia’ đúng không, ở bên nhau bao lâu rồi?”

“Hai tháng.”

“Thế mà em cũng nhịn được?” Từ Đan cau mày nói: “Nếu là chị thì đã ăn sạch anh ấy từ lâu rồi.”

Giang Nhiễm: “...?”

Lời này sao lại không đúng lắm.

Từ Đan: “Con gái cũng có dục vọng, em chưa từng có với anh ấy à? Cảm giác đó rất trống rỗng, trong lòng cực ngứa ngáy, sẽ muốn áp vào người anh ấy, muốn lột sạch anh ấy. Em không như thế hả?”

Giang Nhiễm nhe răng cười, sau đó cầm chậu rửa che mặt rồi lách vào phòng tắm.

Từ Đan: “Đúng là tiểu khả ái.”

Trương Giai Giai: “Chị đen tối lắm ấy!”

Từ Đan buông tay rồi nghiêm túc nói: “Muốn xem phim con heo chung không?”

Bim bim Bugles rơi mất, chậu rửa mặt rơi mất, mặt Lâm Vân dần dần đỏ lên.

Bốn người ôm tư thái người trưởng thành mà thăm dò cội nguồn thế giới. Các cô chuẩn bị trà và đồ ăn vặt, sau đó đóng cửa tắt đèn mà trịnh trọng ngồi trước máy tính của Từ Đan.

Từ Đan nói: “Đây là XX hot hai năm nay của Nhật, muốn xem xe buýt hay dã ngoại?”

Giang Nhiễm muốn chạy nhưng bị Từ Đan tóm về.

Trăng sáng sao thưa, phòng ngủ này thật không đơn giản.

...

Sau khi xem một lần, nhóm người đều nhao nhao từ chối, Giang Nhiễm càng có thêm bóng ma. Thật sự quá kinh khủng, đâu có tươi đẹp như trong truyện chứ. Nhiều lần gọi điện với Dương Kế Trầm, cô muốn hỏi thử một câu, nhưng mặt mũi lại quá mỏng nên không mở miệng được.

10 ngày tập quân sự kết thúc, Giang Nhiễm đen đi mấy phần, cả lớp chỉ có Từ Đan là không đen đi, thực sự là trời sinh trắng nõn.

Huấn luyện viên đứng thẳng tắp mà nói lời tạm biệt, cuối cùng chúc các bạn học có lẽ khai giảng tốt đẹp. Thật ra những thứ học trong tập quân sự chỉ là lấy lệ cho đúng quy trình mà thôi.

Tiếng giải tán vừa vang lên, cả nhóm người đều sụp xuống, sau đó đã chạy tới cổng lớn bên cạnh sân vận động như những chú chim nhỏ.

“Giang Nhiễm!” Tống Dật Thịnh hô rồi chạy nhanh tới, cậu ấy đưa bảng kê khai cho cô: “Đây là phương thức liên lạc và địa chỉ nhà của mỗi người. Bên nam sinh điền xong rồi, đến lượt nữ sinh mấy cậu đấy.”

“Được, tôi biết rồi.”

Giang Nhiễm cúi đầu nhìn bảng kê khai này, cô kẹp mũ quân đội vào nách, gió chiều thổi tới ống quần rần rì rộng rãi càng phác họa thêm bóng dáng bé nhỏ của cô.

Lúc sắp đi tới cổng, Giang Nhiễm bị một bóng người chặn lại. Giày thể thao màu trắng, quần bò, áo phông trắng.

Giang Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Dương Kế Trầm đút hai tay vào túi quần mà nhìn xuống cô từ trên cao, sau đó đưa một tay nhéo mặt Giang Nhiễm: “Phơi thành da đen rồi, thế này mà ở trong đêm đúng là không tìm được em.”

Hết chương 66.

Chương 67: Em yêu anh, thế nên em bằng lòng, A Trâm

**Chương có nội dung hình ảnh*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một lúc lâu sau Giang Nhiễm vẫn không nói thành lời, cô cũng không so đo với Dương Kế Trâm mà chỉ nhìn anh rồi cười ngây ngô.

Dương Kế Trâm ôm chầm lấy cô: “Đi, đi ném thử canteen trường em.”

Cô đứng đến trưa nên cả người đã đầy mồ hôi, cánh tay anh khoác lên bả vai lại nóng kinh người, nhưng Giang Nhiễm không muốn đẩy anh ra.

Có lẽ tân sinh viên mà kê vai sát cánh như thế là cảnh lạ, nên những tân sinh viên khác đi qua sẽ dò xét bọn họ vài lần. Có mấy người mặc đồ bình thường đi ngang qua còn cười nói: “Đã quyến rũ được rồi đấy à?”

Dương Kế Trâm không thèm để ý chút nào.

Giang Nhiễm gấp bảng kê khai gọn lại rồi nhét vào trong túi, tay cô vẫn còn cầm mũ quân đội: “Đi sang bên đường Hành Hoa đi, bên kia là hồ Trung Vân, bên này là siêu thị của trường, ban ngày có phiên chợ, tối có đoàn biểu diễn. Có mấy cái canteen liền, anh muốn ăn ở đâu?”

“Chỗ nào ngon?”

“Em thấy canteen dưới KTX của em cũng không tệ.”

“Vậy đến đó đi.”

Lúc này vừa đúng giờ cơm sau khi giải tán tập quân sự nên canteen đen nghịt đều là người, ngay cả ghế trống cũng không có, thế nên không khí lại càng nồm và oi bức hơn.

Giang Nhiễm kéo Dương Kế Trầm đến chỗ xích đu dây sau tòa nhà KTX, cô nói là đợi thêm 15 phút nữa thì sẽ vắng hơn.

Hai xích đu dây, mỗi người một cái, có điều lúc này lại có một em bé đang trơ mắt nhìn qua. Giang Nhiễm thấy hơi xấu hổ nên nhường lại xích đu cho em bé.

Dương Kế Trầm vỗ vỗ vào đùi mình: “Ngồi lên đây.”

Bên cạnh có mẹ và bé, Giang Nhiễm thấy như thế không ổn chút nào, nhưng chữ “không” còn chưa nói ra thì đã bị Dương Kế Trầm kéo qua. Anh chống hai chân xuống đất, cô ngồi trên đùi anh mà xích đu dây cũng không lắc lư chút nào.

Mặt trời sắp lặn tỏa sáng thật nhu hòa, ánh chiều tà lấm tấm trên từng cành lá rậm rạp, càng về tối thì trời càng mát mẻ hơn.

Dương Kế Trầm vuốt ve vòng dây màu đỏ trên tay cô, trên đó còn có hai hạt châu ở hai đầu: “Mới mua à?”

“Đi dạo phố với bạn cùng phòng nên mua, 1 tệ một dây.”

“Sao không mua cái nào chất lượng tốt một chút, cái này nhẹ tênh, nhìn

cũng không có gì đặc biệt.”

Giang Nhiễm không cho anh đụng vào rồi yêu thích sờ vòng tay: “Anh không hiểu.”

Dương Kế Trầm ôm cô gái nhỏ, trên mặt cũng đầy ý cười. Anh nhàn tản nói: “Mới bao lâu không gặp mà anh đã không hiểu em rồi? Tiếp xúc với thế giới mới là đào thải anh đúng không?”

Giang Nhiễm hừ hừ hai tiếng: “Một tháng rồi, từ Hè cũng đã thành Thu.”

“Thế có nhớ anh không?” Dương Kế Trầm tì cằm vào cổ Giang Nhiễm, hơi thở ấm áp cũng phả lên da thịt của cô. Thế xác và tinh thần của Giang Nhiễm đều run lên, như thể có lông vũ lướt qua lòng bàn chân của cô vậy.

“Nhớ...” Giọng của cô cũng thấp như vậy, giống như đây là bí mật nhỏ chỉ thuộc về hai người họ.

“Thế buổi tối ở bên ngoài với anh?”

Dương Kế Trầm nhìn cô bằng ánh mắt không gợn sóng, nhưng lại như cười như không đầy dụ hoặc.

Giang Nhiễm nghiêng đầu sang bên khác mà không trả lời.

Tay của Dương Kế Trầm xuyên qua áo khoác rần rừ của cô và vươn vào trong, bên trong là áo phông trắng có tên trường, tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

“Ra nhiều mồ hôi lắm à?”

“Vâng.”

“VẬt lát nữa về KTX tắm rồi lại đi?”

“Vâng...”

Cảnh mây muôn tía ngàn hồng mỹ lệ kia càng làm nổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Giang Nhiễm.

...

CƠM nước xong xuôi, Dương Kế Trầm ở dưới lầu KTX chờ cô, Giang Nhiễm nói có lẽ sẽ phải đợi một chút.

Dương Kế Trầm đứng hút thuốc bên cạnh bồn hoa. Lúc này trời đã tối một nửa, những cô gái xinh đẹp cứ ra ra vào vào KTX nữ, ai ai trong họ cũng đều rất phấn chấn. Tất cả họ đều là tân sinh viên năm nay, Dương Kế Trầm nhìn qua một chút rồi rời mắt.

Anh chưa từng học đại học, cũng không biết sẽ có cảm giác gì, khi đứng ở đây thì lại thấy như hoàn thành được điều gì đó.

Có đôi tình nhân đứng hôn nhau đầy càn rỡ trước cửa KTX, cũng là chút nhiệt huyết sau cùng của tháng 9 cuối Thu.

Sinh viên cứ tới tới lui lui qua những hàng cây trên đường, trong không khí có hương thơm, một bóng dáng cao gầy đang đứng ở phía đối diện nhìn Dương Kế Trầm. Anh như lơ mơ phát hiện gì đó, nhưng khi nhìn sang thì không thấy được gì.

Giang Nhiễm lạch bạch lạch bạch tăng tinh thần trên tầng 5, cô không ngừng tìm quần áo rồi chuẩn bị tắm rửa.

Từ Đan này này này gọi cô lại: “Em chạy đi đâu thai đấy à? Lọc tung lên là tìm cái gì? Bạn trai trâu bò kia của em đâu rồi?”

Lâm Vân không chớp mắt mà nhìn miệng của Giang Nhiễm chăm chăm, cô ấy cũng muốn nghe từng câu từng chữ của cô.

Giang Nhiễm lật tới lật lui, cuối cùng chọn được một chiếc váy liền thắt eo màu đen.

“Anh ấy chờ em dưới lầu.”

Từ Đan: “Ồ, thế tối nay em không về?”

Giang Nhiễm nói lắp: “Chắc... Chắc thế.”

Lâm Vân đưa một tờ giấy trắng cho Giang Nhiễm rồi nói: “Phiền cậu xin chữ ký giúp tôi, nếu không ngại thì thêm dấu son cũng được.”

Giang Nhiễm: “Được, để tôi xin anh ấy.”

Giang Nhiễm đắm đầu vào phòng tắm rồi bắt đầu rửa mặt.

Từ Đan nói: “Ai cũng bảo đàn ông mới gấp gáp, Tiểu Nhiễm, chị thấy em còn gấp hơn đàn ông đấy. Nhớ tắm rửa sạch sẽ chút, mà không sạch cũng không sao, dù sao anh ấy cũng bằng lòng ‘tắm’ giúp em.”

Trong phòng tắm đầy hơi nước nóng hổi, Giang Nhiễm hít vào một hơi.

Sau khi tắm xong, cô mặc váy đen cùng với giày cao gót Dương Kế Trầm tặng. Đây là lần đầu tiên cô đi đôi giày này, Từ Đan nói cô trang điểm tắm rửa thế này là muốn đi hầu hạ vua.

Giang Nhiễm sợ mai có buổi lễ nên nhét quần áo rằn ri đã giặt sạch vào trong túi, Từ Đan còn tiện thể ném một chai nhỏ có vỏ màu cam vào túi của cô.

Giang Nhiễm nói: “Em không uống, chị uống đi.”

Cô lấy ra định đưa cho Từ Đan, nhưng thứ đồ kia lại như dính trong lòng bàn tay, cô bỗng không vung nó đi được.

Dầu bôi trơn...

Từ Đan vỗ vỗ vào bả vai của cô: “Lần đầu tiên bao giờ cũng chặt vật, có thứ này sẽ tiện hơn một chút.”

Giang Nhiễm: “... À.”

Từ Đan nhét lại lần nữa cho Giang Nhiễm rồi đẩy cô ra ngoài: “Được rồi, chúc em có một đêm đầy kích thích, điểm danh tối sẽ nói với dì giúp em.”

Giang Nhiễm khoác củ khoai bồng tay này xuống lầu, mà mỗi bước xuống lại càng nhẹ nhõm hơn.

Cô nghĩ, là người trưởng thành rồi, chuyện này cũng không có gì đáng trách. Ở bên ngoài với nhau đã là một câu rất mập mờ, tách đầu ngón chân cũng biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Thế nhưng cô lại cảm thấy Dương Kế Trầm sẽ không động đến mình, tự chủ của anh luôn rất mạnh.

Phát sinh thì phát sinh đi, còn không phát sinh thì cứ từ từ chờ đợi, rồi thế nào cũng sẽ đến. Giống như anh nói vậy, còn nhiều thời gian.

Dương Kế Trầm đang định châm điều thuốc thứ hai, khi anh ngẩng đầu lên thì đã thấy Giang Nhiễm đẩy cửa đi ra ngoài. Gió nhẹ nâng lên làn váy của cô, phía dưới là hai cẳng chân thon dài. Dù cô không cao nhưng tỉ lệ người rất đẹp, tuy không trắng và mềm mại như lúc trước, nhưng vẫn rất xinh đẹp động lòng người.

Anh cũng từng thấy cô mặc váy mấy lần rồi, nhưng trước kia đa số vẫn là đồng phục, còn là kiểu lụng thụng. Lần trước mặc váy trắng ở bờ biển có lẽ là một lần chính thức trong những lần ít ỏi của cô. Về sau nghỉ hè, ở nhà cô thường mặc váy ngủ, quần áo váy vóc treo trong tủ cũng là kiểu thanh lịch, đâu giống như trước mắt lúc này. Chiếc váy này như phác họa hết đường cong trên người cô, muốn ngực có ngực, muốn hông có hông.

Khi hướng mắt xuống dưới, anh đã thấy đôi giày cao gót kia.

Vũ mị gợi cảm nhưng vẫn thanh thuần vô cùng, đặt vào trong đêm đen này lại cực kì dụ hoặc.

Dương Kế Trầm bỏ điều thuốc xuống mà không châm, sau đó nhìn cô bước về phía mình.

Anh chợt nhớ tới đêm Đông giá rét ấy, cô đã chờ cả một đêm ở cục cảnh sát. Khi thấy anh đi ra, cô cũng cười như thế rồi tiến thẳng về phía anh, bao mềm mại trong đôi mắt kia cũng khiến anh dần hãm sâu vào.

Khi ấy không nói rõ được rốt cuộc là tư vị và cảm giác gì, nhưng giây phút xúc động khó hiểu đã tác động tới thần kinh ấy khiến anh chỉ có một ý nghĩ, mình muốn cô gái này.

Giang Nhiễm chủ động dắt tay anh rồi nói: “Đi thôi.”

Dương Kế Trầm cười và cũng nắm chặt.

Hai người hòa vào dòng người, khi lẫn vào những bóng lưng trong sắc màu rực rỡ kia, họ cũng là một đôi trong tất cả những cặp yêu nhau bình thường khác.

...

Dương Kế Trầm thuê khách sạn ở cạnh trường, Giang Nhiễm không ngờ anh sẽ chọn phòng đắt tiền nhất của nơi này. Cách trang hoàng và phục vụ kia khiến cô suýt tưởng mình là phu nhân tổng tài.

Giang Nhiễm biết anh không thiếu tiền, cũng từng trải qua nhiều việc, từng có gia thế hiển hách, nhưng không rõ tại sao cô vẫn có chút cảm giác chênh lệch.

Dù anh không học đại học, cũng không có những tấm bằng càng cao càng tốt mà xã hội yêu cầu, nhưng dường như anh lại hiểu tất cả mọi thứ, từ Lịch sử, Thiên văn, Địa lý, đến Âm nhạc, Nghệ thuật và cả Thể dục. Dù nói gì anh cũng có thể đáp lại được, lâu dần, Giang Nhiễm cũng yêu anh càng sâu. Anh có quá nhiều mặt, giống như mãi mãi không nhìn thấu, cũng hấp dẫn được cô tới tận cùng.

Cô sùng bái một anh như vậy, thế nhưng cũng tự ti vì mình bình thường và nhỏ bé.

Kinh tế chỉ là thứ yếu, kiến thức mới là khoảng cách giữa bọn họ.

Có lẽ tâm tư con gái thường nhạy cảm, cô rất sợ về sau anh sẽ càng thất vọng với mình, sau đó đến một ngày sẽ quất nạt cô như trong phim truyền hình: “Cô sao có thể so với cô ấy? Cô chẳng biết gì hết! Cô ấy mới là người phụ nữ tôi cần!”

Giang Nhiễm nghĩ như vậy rồi cả đường cũng không nói gì, cô cúi đầu thật thấp mà hăm sâu trong tình tiết đau khổ của bộ phim.

Thế nhưng chỉ nháy mắt sau, Giang Nhiễm lại như sống lại lần nữa. Trong phòng khách đầy những hoa hồng sâm-panh, khi đặt dưới ánh đèn chùm lấp lánh lại càng thêm mông lung và mỹ lệ.

Ở sofa có rất nhiều gấu bông nhỏ, trên bàn trà là đồ ngọt, từng miếng bánh ngọt tinh xảo được đặt trong lồng bánh tròn, cả phòng cũng tràn ngập ngọt ngào.

Giang Nhiễm chạy đến như đứa trẻ nhỏ, cô cứ sờ chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút, tới khi nhìn về phía Dương Kế Trầm thì hốc mắt đã đỏ cả lên.

Dương Kế Trầm cười rồi tự ngồi xuống sofa: “Quả nhiên con gái vẫn thích hoa nhất.”

Vui vẻ của Giang Nhiễm qua đi, rồi nụ cười của cô cũng dần ngưng lại, sau đó người cũng đi tới bên cạnh anh.

Dương Kế Trầm kéo cô qua và ôm vào trong ngực: “Quả nhiên con gái cũng rất khó đoán. Đây là không vui hay thế nào?”

Giang Nhiễm: “Liệu về sau anh có chán em không?”

Tuy đây là một vấn đề trước nay Dương Kế Trầm chưa từng nghĩ tới, nhưng anh vẫn kiên trì trả lời cô.

“Sao anh lại chán em?”

“Vì em quá bình thường, cũng không tốt chút nào. Anh làm nhiều thứ vì em như thế, nhưng em không thể làm gì cho anh được.”

“Em dường thành bệnh tự ti này từ bao giờ thế?”

Giang Nhiễm bĩu môi: “Từ sau khi quen anh.”

Dương Kế Trầm cười trầm thấp: “Một tháng không gặp mà đã sợ anh bị người khác cướp đi rồi à?”

“Bên ngoài còn nhiều người tốt hơn em, em thì có tính là gì...” Giọng của Giang Nhiễm rất nhẹ.

“Em cũng nói là bên ngoài có nhiều người tốt hơn em, nhưng vì sao anh vẫn luôn thích em?”

Một câu hỏi đơn giản như thế bỗng chữa lành cho Giang Nhiễm, cô nói: “Ai mà biết được anh.”

Bàn tay của Dương Kế Trầm dán vào đùi cô, sau đó mới phát hiện hôm nay cô gái nhỏ còn mặc quần tất màu da. Anh cọ lòng bàn tay vào, rồi rất nhanh sau đó khoảng da thịt kia đã nóng lên.

Dương Kế Trầm hôn lên tai Giang Nhiễm, môi mỏng ngậm lấy vành tai của cô rồi liếm một chút. Anh khàn khàn nói: “Vì sao vẫn luôn thích em, có lẽ đây chính là số mệnh.”

“Vậy về sau anh sẽ vẫn luôn thích em à?”

“Sẽ.”

Giang Nhiễm cũng đối trán với anh, cô nói: “Nếu anh ngày càng tốt hơn, còn em ngày càng trì trệ, chậm tiến thì sao?”

Tay của Dương Kế Trầm dạo chơi khắp quanh hông của cô: “Anh trở nên tốt hơn nhất định là vì em. Nếu em bằng lòng mãi mãi đứng chờ tại chỗ, thì đó là may mắn của anh. Tiểu Nhiễm, anh không phải thần, anh cũng chỉ là người bình thường thôi.”

Trong khi nói, hai bờ môi đã chạm vào nhau. Dương Kế Trầm không dụ dàng chậm rãi mà tiến quân thần tốc, đầu lưỡi dần xoắn quện với cô, sau đó còn mạnh mẽ mút vào.

Giang Nhiễm bám lấy vai anh, cảm giác tê dại cũng đã truyền khắp người cô, rồi có thứ gì đó bất an và xao động dần dâng lên từ nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng.

Lời của Từ Đan về việc phụ nữ cũng có dục vọng với đàn ông chợt vang lên.

Cô đột nhiên phát hiện, từ đầu cô đã có dục vọng với anh, từ khi giấc mơ kia bắt đầu, rồi theo yêu thích mà càng sâu sắc hơn. Cô ngày càng khát vọng anh, không đơn thuần chỉ là cơ thể, mà là hi vọng mình có thể lại gần anh thêm một chút, cứ một chút rồi lại một chút như vậy.

Lúc lại mở mắt ra, quần áo của hai người đã xốc xếch.

Giang Nhiễm nói khẽ: “Thật ra... Không cần phải chờ lâu như thế, em bằng lòng...”

Yết hầu của Dương Kế Trầm nhấp nhô, mắt lại đang mím cười. Anh khàn giọng nói: “Anh có thể không tuân thủ lời hứa với bất kì ai, nhưng với em thì không được. Em còn nhỏ, chờ thêm một chút.”

Giang Nhiễm nắm lấy áo phông của anh, rồi dùng tất cả xấu hổ của đời này mà nói: “Vậy thế này được rồi chứ?”

Cô trượt xuống từ trên người Dương Kế Trầm rồi ngồi xổm trước mặt, sau đó cười thất lạng của anh.

Dương Kế Trầm như biết cô muốn làm gì, anh ấn tay cô lại: “Không cần, anh đến tìm em không phải vì thế này, có gốc không hả?”

Sao anh nỡ để cô làm chuyện này.

Giang Nhiễm ngẩng đầu lên, đôi mắt cũng đã phủ đầy sương mù. Cô nói: “Em yêu anh, thế nên em bằng lòng, A Trầm...”

Giọng của cô khẽ run lên, một tiếng A Trầm kia khiến Dương Kế Trầm phải hít vào một hơi.

Hết chương 67.

[Xem ảnh 1](#)

Hoa hồng sâm-panh

Chương 68: Ngẫm lại vẫn không nhìn được, vừa rồi cố tình quyến rũ anh đúng không?

Giang Nhiễm như rất quyết tâm làm vậy, Dương Kế Trầm cũng không biết cô làm sao, nhưng khi tay cô phủ lên thì mọi suy nghĩ của anh đều bị đóng đinh.

Cũng giống như lần trước, anh có muốn nhìn cũng không nhìn được. Dù sao thì anh vẫn là đàn ông, sẽ bị dục vọng khống chế lí trí.

Lần kia Giang Nhiễm phải dùng tay giúp anh, khi ấy anh cũng không nghĩ cô sẽ chạm vào. Dù thời gian hai người ở bên nhau chưa dài, nhưng anh có cảm giác với cô, thế nên cũng phóng túng bản thân một lần, nhưng về sau vẫn phải bức bách mình nhìn xuống.

Lần này tìm đến trường đơn giản là vì muốn ôm cô gái nhỏ của anh một cái, để ôm ấp an ủi một đêm, một tháng này anh thật sự quá nhớ cô.

Đàn ông không thường phóng khoáng mà treo tình yêu ngoài miệng, Dương Kế Trầm cũng luôn không thích nói quá nhiều về chuyện của mình với người khác. Khi huấn luyện chung, anh cũng từng được hỏi về Giang Nhiễm, hỏi rằng anh có nhớ cô không, ở bên cô thế nào, nhưng Dương Kế Trầm chỉ qua loa vài câu cho qua chuyện.

Lúc trước sống một mình đã quen, sau đó dần đưa cô vào cuộc sống của mình, rồi đến lúc cô không ở bên cạnh nữa, làm gì cũng thiếu đi chút tinh thần. Nhưng cứ nghĩ chịu qua khoảng thời gian này là được trông thấy cô,

thì bỗng lại có một luồng sức mạnh tăng vọt.

Cuối cùng anh cũng hiểu cái gì gọi là chỉ cần mỹ nhân, không cần giang sơn.

Khi huấn luyện ở Châu Thành, anh thường xuyên nhớ tới các mặt của Giang Nhiễm, lúc khóc lúc cười, khi tranh cãi, khi làm nũng hay trêu chọc anh, cả lúc dịu dàng triền miên cùng anh nữa. Khoảng thời gian đó cô thường lên chuồn đi tập xe với anh, khi ấy đã hình thành thói quen mà bây giờ bên cạnh lại trống rỗng, ngay cái người để trêu chọc cũng không có. Bây giờ nói chuyện với bọn Trương Gia Khải cũng không còn thú vị, mấy người đàn ông thì có thể nói gì, chỉ đơn giản là mấy bộ phim cấp ba và vài tin tức trong giới mà thôi.

Nhưng cô gái nhỏ anh tâm tâm niệm niệm lại đang quỳ trước mặt anh.

Trong không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng va chạm từ móc kim loại của thắt lưng.

...

Cô không có cách thức gì càng khiến người ta muốn dừng mà không được. Không có chút kỹ xảo mà chỉ nghiêm túc nghiên nát, vừa không thành thạo mà vừa ngượng ngùng.

Dương Kế Trầm tựa trên sofa mà cau mày lại, gò má của anh cũng kéo căng, hai hàm răng hơi nghiến lại, còn cảm giác kia lại xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Giang Nhiễm mềm nhũn, cô ngồi liệt trên mặt đất mà ho khan, trong miệng là hương vị khó mà hình dung.

Dương Kế Trầm nghe được tiếng ho khan rồi mới dần tỉnh táo lại, thật sâu trong đôi mắt kia vẫn ngập tràn kiềm chế, ẩn nhẫn và dục vọng. Anh nuốt xuống một cái rồi đưa tay đỡ Giang Nhiễm lên, sau đó rút khăn giấy lau miệng cho cô.

Hai người kề sát với nhau, quần bò của anh còn chưa cài lại, thắt lưng vênh lên một bên, cả vạt áo phông rộng cũng nửa kín nửa hở.

Hai chân Giang Nhiễm run rẩy, cô rụt rè không dám nhìn anh, càng là né tránh ánh mắt rồi chỉ nhận lấy khăn giấy, sau đó tự lau và hơi nôn ra một chút. Khăn giấy mỏng không chịu nổi chất lỏng kia nên thấm qua khăn giấy mà rơi xuống tay cô.

Dương Kế Trầm khàn giọng nói: “Đi rửa tay chứ?”

Giang Nhiễm gật đầu rồi quay sang bên trái, cô đi được vài bước mà ánh mắt hơi mê màng, sau đó mềm giọng hỏi: “Nhà vệ sinh ở đâu?”

Dương Kế Trầm cười nhẹ rồi sai bước đi tới vỗ xuống đầu cô, sau đó đưa người vào nhà vệ sinh.

Giang Nhiễm đỏ mặt hồi lâu mà vẫn không tiêu tan, cô cứ âm thầm đánh răng súc miệng và rửa tay như vậy. Dương Kế Trầm đứng ở một bên, rồi không nói gì mà đã túm áo phông rồi cởi ra, sau đó rút thắt lưng vứt trên nắp bồn cầu. Không bao lâu sau, cả quần bò cũng ném tới, tiếp đến là đồ lót.

Giang Nhiễm đứng quay lưng về phía anh, cô liếc nhìn vài lần, mà người kia đã đang tắm rửa rồi. Phòng tắm là mặt kính trong, ngay cả tấm rèm che cũng không có.

Anh đứng dưới vòi hoa sen mà vuốt tóc mấy lần, tóc thấm ướt bị anh vuốt

hết ra sau để lộ vầng trán. Dương Kế Trầm vuốt mặt, sau đó bóp đầu gội vào lòng bàn tay để xoa hai lần rồi bôi lên.

Anh đã đen hơn mùa Đông một chút, nhưng dáng người lại không thay đổi chút nào, vẫn rắn chắc, cứng rắn mà không khoa trương. Hai mươi tư tuổi, là độ tuổi một chàng trai đang lột xác thành đàn ông. Hơi thở thiếu niên trên người vẫn chưa tan hẳn, nhưng đã có hương vị mê người của đàn ông. Anh từng trải qua nhiều chuyện hơn những người đồng trang lứa, nên tự nhiên cũng thành thục hơn một chút. Giống như không còn chút trẻ trung và ngây ngô ấy, đặc biệt là trong ánh mắt kia. Trước kia Giang Nhiễm sợ nhất là nhìn vào mắt anh, nơi ấy như đêm Đông tối đen mà lạnh lẽo, cũng mênh mêng vô bờ.

Nhưng bây giờ Giang Nhiễm rất thích nhìn vào đôi mắt khi thì dịu dàng, khi lại lỗ mãng ấy, bởi trong mắt anh còn có cô.

Giang Nhiễm thu tầm mắt lại rồi nhìn vào mình trong gương. Cô dùng nước lạnh để rửa mặt, nhưng tim vẫn như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Giang Nhiễm rón rén ra khỏi nhà vệ sinh, tự làm cũng làm rồi, không biết là đang xấu hổ cái gì nữa.

Cô vỗ vỗ vào mặt mình phát ra âm thanh dội vang như đang vỗ hai tay vào nhau.

Trong một giây run lên kia, lòng cô vẫn thấp thỏm như cũ.

Giang Nhiễm đi dạo trong phòng khách, giống như bà cụ nhỏ đi đi tới lui vậy.

Nhưng cô vừa xoay người thì đã không thấy đường, “bụp” một cái lại đâm vào ngực Dương Kế Trầm. Anh chỉ dùng khăn tắm quây nửa người dưới,

lồng ngực rắn chắc vẫn còn đọng nước, cả hương thơm cũng lập tức bay đến.

Một tay Dương Kế Trầm cầm khăn lau tóc, một tay búng trán của cô: “Tật xấu đâm vào ngực anh sao vẫn không đổi được thế.”

Dục vọng của đàn ông đến nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi tắm xong, đôi mắt của Dương Kế Trầm đã khôi phục lại vẻ thư thái, không khác gì so với bình thường. Chỉ là ánh mắt anh nhìn Giang Nhiễm nhiều thêm mấy phần dục vọng và mập mờ.

Giang Nhiễm cắn môi, không nói.

Ánh mắt của Dương Kế Trầm vẫn còn lưu luyến trên tai và cổ của Giang Nhiễm, anh vén tóc của cô ra sau tai rồi cười nói: “Vẫn còn xấu hổ?”

Giang Nhiễm ngẩng đầu rồi chớp mắt mấy lần, sau đó xấu hổ nhìn sang cửa sổ sát đất ở một bên, điều hòa thổi gió tới khiến góc rèm kia khẽ lay động.

Cô càng xấu hổ thì Dương Kế Trầm thấy càng vui. Anh vẫn luôn cười và châm thuốc theo thói quen, sau khi rút vài hơi mới ngồi xuống sofa, mà còn là sofa đơn lúc vừa rồi.

Anh hỏi: “Đến ngồi một lúc không? Hay là quỳ một lúc?”

Giang Nhiễm không để ý tới anh mà tự ngồi xuống sofa đối diện, sau đó đánh mắt nhìn cả phòng đầy hoa hồng sâm-panh.

Dương Kế Trầm không còn cách nào khác nên phải chậm rãi đi tới rồi ngồi xuống bên cô. Anh vòng tay ôm Giang Nhiễm, rồi vô tình hay cố ý mà véo eo của cô.

“Sao bây giờ lại trở mặt như không quen rồi?”

Giang Nhiễm nhỏ giọng nói: “Đâu có...”

“Thế là tỏ vẻ cho anh xem?”

“Rõ ràng là anh...”

“Anh làm sao?”

Giang Nhiễm giận nên xoay người lại mà trừng anh. Rõ ràng là anh lại đang trêu cô, người này đáng ghét muốn chết.

Dương Kế Trầm dập thuốc rồi cười cười và khẽ vươn tay ôm cô gái nhỏ lên đùi mình. Anh thích cô ngồi trên đùi mình, như thế có thể dựa vào gần thêm chút nữa.

Anh hôn cô một chút: “To gan lớn mật lúc nãy đâu rồi hả? Bây giờ nói cái gì cũng không tự tin, thì ra vẫn là hổ giấy.”

Giang Nhiễm có nổi tức giận khó nói, nhưng là tức giận ngọt ngào. Mặt cô lại càng đỏ hơn, trong mắt cũng đầy tia nước.

Dương Kế Trầm nắm cằm cô, rồi môi mỏng cũng phủ lên trên đầy nhu hòa mà triển miên. Nụ hôn này giống như đang an ủi tâm trạng rụt rè của cô, và cũng như đang nói cho cô biết thể nghiệm vừa rồi rất tuyệt vời.

Lúc này tìm đến với cô, anh không hề nghĩ gì tới những thứ kia, mà chỉ muốn trải qua một đêm với cô, cho cô chút ngạc nhiên rồi tâm sự một chút. Anh cũng không ngờ lá gan của Giang Nhiễm đã lớn hơn, nghỉ hè ở nhà nghịch ngợm vài câu quyến rũ anh thì cũng thôi đi, anh biết khi ấy cô nói đùa, nhưng lúc này lại là nghiêm túc vô cùng.

Dương Kế Trầm hôn xong rồi hỏi: “Sao đột nhiên lại chủ động thế, hửm?”

Giang Nhiễm rũ mắt và nói thật nhỏ: “Em rất nhớ anh.”

Dương Kế Trầm khẽ nhếch khóe miệng: “Anh cũng nhớ em.” Sau đó lại dẫn dụ: “Vừa rồi gọi anh là gì?”

Mắt Giang Nhiễm cong thành mảnh trăng non, cô gọi giòn tan: “A Trầm.”

“Anh thấy cách gọi này không hay.”

“... Há?”

Dương Kế Trầm tiến tới ngửi hương vị trên người cô, sau khàn giọng nói: “Lần sau gọi chồng.”

Giang Nhiễm nổi da gà, tim cũng đập như trống.

Dương Kế Trầm cười biếng nhác rồi thổi khí vào tai cô: “Còn biết rất nhiều cách, học rồi à? Không phải em đã chuẩn bị xong từ sớm rồi đấy chứ? Không ngờ đấy, thì ra rất đen tối.”

“Em đâu có! Em không như thế, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

Giang Nhiễm tiến đến cạnh anh rồi kể lại đoạn băng xem ở KTX, sau đó hỏi: “Vì sao trong đó còn nhiều dụng cụ thế? Sẽ thật sự như vòi nước thế à?”

Dương Kế Trầm cúi đầu cười không ngừng, anh không để ý mà nói: “Về

sau cho em thử một chút?”

Giang Nhiễm đỏ mặt rồi đẩy anh: “Em đang hỏi anh nghiêm túc.”

Dương Kế Trầm nghĩ vẫn không nên dọa cô thì hơn, chẳng may về sau đao thật kiếm thật cô lại rút lui thì làm sao bây giờ.

Anh giải thích: “Mấy thứ đó là quay cho người ta xem, đồ gì dùng được đều dùng hết. Thứ này là quay cho đàn ông xem, con gái thường không thích. Về phần nước kia, đa số đều là giả.”

“Anh từng xem nhiều lắm rồi à?” Giang Nhiễm nắm lấy điểm chính.

Dương Kế Trầm thừa nhận một cách hào phóng: “Nhiều lắm.”

“Vâng...”

“Lần sau để em xem cùng? Em thích kiểu gì?”

“Không cần.” Tai của Giang Nhiễm bị anh làm cho vừa nóng vừa ngứa, cô muốn rời khỏi ngực anh, nhưng Dương Kế Trầm ôm thật chặt, có thế nào cũng không thả cô đi.

Dương Kế Trầm trêu cô: “Con gái nói không là có, có điều đồ ngọc của chúng ta còn nhỏ, nếu không thì xem anime nhé?”

Giang Nhiễm kinh hãi: “Còn có cả anime?”

Dương Kế Trầm: “Có cả người và động vật.”

Giang Nhiễm tiếp tục kinh hãi.

Dương Kế Trầm nâng cằm của cô lên: “Không khép lại được rồi?”

“Sao cái gì anh cũng xem thế.” Giang Nhiễm không tưởng tượng nổi mấy hình ảnh kia.

“Xem kích thích.”

“...”

“Ục ục ục ——” Bụng Giang Nhiễm vang lên không đúng lúc.

Dương Kế Trầm: “Vẫn chưa cho em ăn no?”

Giang Nhiễm lại tức nữa rồi, đúng là nên dùng kim khâu miệng người này lại.

Dương Kế Trầm không trêu cô nữa mà hất hàm về phía hộp giấy màu nâu đậm trên bàn trà: “Bên trong có đồ ăn ngon đấy, ăn một chút đi?”

Giang Nhiễm bóc hộp ra rồi cầm miếng bánh ngọt nhỏ bên trong mà nhét vào miệng, đến khi mở ra tiếp thì lại thấy sô-cô-la gấu nhỏ hại cô bị tiêu chảy lần trước.

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm nói: “Còn mới, không quá hạn, cũng là kiểu mới nhất, nghe nói ngọt mà không ngấy, cho vào miệng là tan ngay.”

Giang Nhiễm không còn cảm giác không nỡ với nó như trước kia nữa, mà lúc này là thiếu hứng thú. Cô thấy Dương Kế Trầm chuẩn bị tỉ mỉ thế này, nên cũng có ý định rửa sạch nhục nhã vào hôm nay.

Giang Nhiễm cầm sô-cô-la giấu nhỏ tới trước mặt Dương Kế Trầm: “Anh nếm thử chút đi.”

Giống như khi bạn nhỏ chia sẻ đồ ăn, miếng đầu tiên sẽ cho người mình thích nhất.

Dương Kế Trầm lại không quá hứng thú với mấy thứ này: “Em ăn đi.”

Anh mở TV trong phòng khách, lúc này đang chiếu tới quảng cáo son.

Giang Nhiễm nói: “Sắp 8 giờ, đúng lúc sắp chiếu phim truyền hình, xem đài Hồ Nam đi.”

Cô ngồi trở lại bên cạnh anh rồi cầm sô-cô-la mà cắn một cái. Giang Nhiễm cho rằng mình sẽ thỏa mãn vô cùng, nhưng không ngờ rằng lại cắn phải một chất lỏng dẻo. Lộp độp, chất lỏng bên trong chảy xuống rồi bắn hết lên váy cô.

Môi của người phụ nữ trong quảng cáo nhẹ nhàng cọ qua lồng ngực của người đàn ông, thế giới đỏ đen nhìn cũng thật thần bí, slogan của quảng cáo nói: Tối nay sinh ra vì tình, hôn em đi.

Sô-cô-la chảy rớt xuống xương quai xanh của cô, chảy cả vào rãnh nào đó kia, tất màu da người cũng nhiễm vị thơm ngọt của sô-cô-la.

Giang Nhiễm mút ngón tay rồi vô tội nhìn về phía Dương Kế Trầm.

Ánh mắt của Dương Kế Trầm trầm xuống, có lẽ dư vị kia vẫn còn quần quanh trong cơ thể nên ngọn lửa trong lòng chọt bùng lên để như trở bàn tay.

Giang Nhiễm: “Em đi tắm, cái này xử lý sao đây?”

Dương Kế Trầm cầm hộp khăn giấy qua rồi rút mấy tờ bốc sô-cô-la vào trong hộp: “Lần sau lại mua cho em ăn.”

“Không ăn nữa, em ném thử rồi, đúng là không tệ. Anh ăn thử không?”
Giang Nhiễm cũng đùa Dương Kế Trầm mà đưa ngón tay dính sô-cô-la tới trước miệng anh.

Dương Kế Trầm cau mày rồi cứ nhìn cô như vậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không cần nói cũng biết có bao nhiêu mập mờ.

Giang Nhiễm thu tay lại: “Em đi tắm.”

“Có quần áo để mai mặc chưa?”

“Em mang cả áo phông và đồ rằn ri cho lễ khai giảng rồi, mai mặc đồ đó đi. Vết bẩn trên váy này có giặt được không?”

Giang Nhiễm mở khóa cặp sách ra, Dương Kế Trầm đi tới nói: “Anh lấy cho em, tay bẩn thế kia còn gì.”

“Vâng... Á! Không! Chờ —— ”

Cô vừa dứt lời, Dương Kế Trầm đã lấy lọ màu cam kia ra khỏi cặp sách, anh cười nhẹ rồi nhìn về phía Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm: “Bạn cùng phòng lén đưa cho em...”

“Ừm.”

“Thật đấy.”

“Ừm.”

Giang Nhiễm cặp quần áo vào nách rồi trốn vào nhà vệ sinh.

Dương Kế Trầm nhìn hàng chữ trên lọ nhỏ kia rồi liếm liếm răng, sau đó lại thả vào. Anh đi đến bên bàn trà rồi lấy điều thuốc ra từ trong bao, tiếp đó đã ngậm thuốc lên miệng nhưng bật lửa hai lần mà vẫn không châm. Anh lại cầm thuốc xuống rồi nhét lại lần nữa.

Dương Kế Trầm khêu khêu tóc rồi sải bước chân dài về phía nhà vệ sinh.

Giang Nhiễm đang rửa tay thì cửa bị mở ra, ánh đèn vàng trên đỉnh đầu cô cũng hắt nghiêng khiến bóng dáng của anh ngày một rõ ràng. Anh không hề áp chế ý nghĩ trong mắt của mình, con người đen thẫm nhìn cô đầy càn rỡ mà lỗ mãng, hơn nữa còn nhiễm thêm chút ý cười đầy trêu chọc.

Dương Kế Trầm kéo cô qua rồi áp người sát vào bồn rửa tay, anh cúi đầu hỏi nhỏ: “Ngẫm lại vẫn không nhịn được, vừa rồi cố tình quyến rũ anh đúng không?”

Hết chương 68.

Chương 69: Gọi chồng nghe thử chút đi, bảo bối

Anh không cho Giang Nhiễm cơ hội trả lời mà đã cúi đầu hôn lên môi cô. Sau lưng Giang Nhiễm kề sát với bồn rửa tay, nước đọng trên thành bồn dần thấm ướt sống lưng của cô nên hơi lạnh.

Hai tay của Giang Nhiễm khoác lên bả vai anh, người cô hơi ngửa ra sau, còn anh lại áp xuống rồi cọ sát cánh môi, cũng không cho cô một cơ hội để thở dốc mà đầu lưỡi đã luồn vào bên và xoắn quện.

“Ừm ừm...” Giang Nhiễm bị anh mút tới đau nhức nên phản kháng lại theo bản năng.

Dương Kế Trầm dần buông lỏng ra một chút, hô hấp của hai người đều bất ổn.

Ánh mắt của anh lướt qua khắp cổ và ngực của cô, sau đó con người cũng nhiễm thêm chút cảm xúc khó nói rõ. Anh cười nhẹ rồi nói: “Bây giờ nếm thử sô-cô-la vẫn chưa muộn chứ?”

Giang Nhiễm hơi run lên, sau đó mông đã bị hai tay anh nâng lên mà ngồi trên bồn rửa tay.

Hai tay của Dương Kế Trầm dán vào sống lưng của Giang Nhiễm để đỡ cô, tay Giang Nhiễm lại không biết đặt ở đâu, nên chỉ có thể bám lấy cánh tay của anh.

Dương Kế Trầm hơi xoay người rồi cúi đầu hôn lên. Giang Nhiễm ngửa đầu, khi môi của anh chạm tới rồi đầu lưỡi đảo quanh, thì từng đầu ngón chân của Giang Nhiễm cũng đều trở nên căng thẳng.

Sô-cô-la chảy bị cuốn vào trong miệng, đúng là đủ ngọt, lại đủ thơm.

Dương Kế Trầm mút thỏa thích, rồi khi thì nhẹ khi thì nặng hôn cổ cô tới mấy lần. Giang Nhiễm ôm lấy cổ của anh, cả người cũng nổi lên tầng hồng phấn nhàn nhạt.

Dương Kế Trầm thở dốc trầm thấp, lồng ngực cũng phập phồng theo hô hấp. Da thịt để trần của anh đứng dưới ánh đèn lại tỏa ra vẻ bóng loáng mê người, còn có cả vị hormone đặc thù chỉ thuộc về anh. Hương vị ấy đặt trong không gian mập mờ này lại càng như xuân dược mê hoặc người ta.

Giang Nhiễm không thể chối từ anh được, hơn nữa là rất thích tiếp xúc thân mật với anh. Giờ phút này đây, anh có làm gì thì cô cũng sẽ không phản kháng.

Đứng trước mặt người mình yêu sâu đậm, thì những lời căn dặn của Giang Mi, những đạo lý của thầy cô đều thật nhỏ bé không đáng nhắc đến. Chẳng trách mọi người đều nói con gái yêu rồi trí thông minh cũng bằng không, bởi các cô thường bằng lòng trả giá hết thảy.

“A Trầm...” Cô run rẩy gọi.

“Ừm?” Một âm duy nhất thôi đã nhiễm vẻ khàn khàn khó nhin.

Giang Nhiễm lắc đầu, nhưng không nói gì.

Dương Kế Trầm chôn ở cổ rồi ngửi mùi tóc của cô, sau đó lần lên trên mút vành tai của Giang Nhiễm, đầu lưỡi cũng liếm dọc theo dáng tai mà mút

vào. Cuối cùng là duỗi vào trong lỗ tai của cô rồi đưa vào và rút ra, cứ một vào một ra từng chút như vậy.

“Ủm... Đùng...” Cả người Giang Nhiễm đều sắp co quắp lại, cổ họng ngứa ngáy không tiết chế được mà phát ra âm thanh rên rỉ nhỏ vụn.

Bao phủ cô là cuồng phong và mưa rào mà anh mang tới.

...

Bên tai cô là những lời khinh bạc phóng túng của anh, thêm vài câu gọi bảo bối khiến cô mất hồn mất vía. Quả nhiên hưng phấn rồi thì lời nào cũng nói ra được.

Người đàn ông phía sau ôm lấy Giang Nhiễm, thân hình cao lớn kia có thể bao lấy cô, cánh tay rắn chắc mà có lực trói chặt cô lại, mồ hôi cũng khiến hai người kề cận thêm chặt chẽ.

Giang Nhiễm nuốt xuống một ngụm, bắp chân run cô lên như để những rung động. Trong không khí là sự pha trộn của hương sô-cô-la và mùi đàn ông, cả phòng đã thật kiều diễm.

Dương Kế Trầm bình ổn hô hấp, sau đó phải ôm cô hồi lâu mới bứt ra được từ dục vọng.

“Muốn tắm không?” Giọng anh khàn khàn.

Giang Nhiễm gật gật đầu, nhưng không dám nhìn vào trong gương.

Dương Kế Trầm ôm cô vào trong bồn tắm, quần tất bị xé nát cũng là anh cởi ra. Anh ngồi trên thành bồn tắm rồi cầm chân cô và chậm rãi kéo ra, tiện đó còn hôn lên trên đó một chút.

Giang Nhiễm che người rồi co chân lại: “Bẩn, đừng hôn.”

Dương Kế Trầm cười cười.

Nước xả vào được 10 phút mới được quá nửa bồn, Dương Kế Trầm cũng tiến vào trong, cơ thể cao lớn kia như đã lấp đầy bồn tắm lớn này vậy, sau đó bọn họ cũng mỗi người ngồi ở một đầu.

Dương Kế Trầm túm lấy cổ chân của cô: “Lại đây.”

Giang Nhiễm rời qua, còn Dương Kế Trầm ôm cô vào ngực. Anh mở rộng hai chân ra, Giang Nhiễm dựa vào trong ngực anh, bọt nước lại vừa lúc che tới trên ngực. Giang Nhiễm sợ bị lộ, nên lúc rời qua còn vọt bong bóng để che lấy.

Tóc đã bị cô buộc cuộn lại phía sau, Dương Kế Trầm sửa lại mấy sợi lộn xuống mà dính ở sống lưng giúp cô.

“Mệt không?” Anh hỏi.

“Hơi hơi.”

Dương Kế Trầm nghiêng đầu nhìn cô, đuôi mắt của anh hơi nhướng lên: “Em làm gì mà mệt?”

Giang Nhiễm té nước vào anh, lần nào cũng biết rõ mà còn cố hỏi.

Dương Kế Trầm cũng không tránh mà tùy cô làm loạn, sau đó lại hỏi tiếp: “Bạn cùng phòng cho em món đồ kia?”

“Trước khi đi chị ấy nhét vào cặp của em, không biết chị ấy...”

“Phòng ngủ này của bọn em không đơn giản nhĩ, làm hư em mất rồi.”
Giọng của anh rất thành thơi.

Giang Nhiễm nói nhỏ: “Em cũng là người trưởng thành rồi.”

“Ồ? Trưởng thành rồi nên mới đưa mộng muốn anh —— ”

Giang Nhiễm che miệng anh: “Không cho anh nói nữa, nhàm chán, đáng ghét.”

Dương Kế Trầm ôm lấy cô, mà tay vừa lần lên đã bóp một cái. Giang Nhiễm kêu lên một tiếng, rồi buông tay xuống che ngực khiến bọt nước văng ra khắp nơi.

Dương Kế Trầm kìm cô lại: “Muốn bóp chỗ này... hay là chỗ này, hửm?”

Tay anh lần tới.

Giang Nhiễm nhớ tới cảm giác giật điện mới vừa rồi kia, xúc cảm tê dại ấy len lõi từ lòng bàn chân ấy lập tức khiến linh hồn cô bay mất. Cô kẹp chặt chân để phòng anh.

“Dương Kế Trầm!” Cô gái nhỏ cảnh cáo anh.

Dương Kế Trầm sao có thể sợ cô hồ giấy này được, anh trêu: “Không thích à? Thế lần sau không bóp nữa.”

Khí thế của Giang Nhiễm vừa hạ xuống, thì người này lại chậm rãi bồi thêm một câu: “Lần sau... anh liếm cho em, muốn không?”

Mặt Giang Nhiễm thoáng cái đã đỏ lên, nhưng không chặn nổi miệng anh,

mà là thật sự then quá hóa giận.

“Lưu manh.”

Giang Nhiễm cho rằng anh tiến vào là muốn cô, ai ngờ lại bắt đầu chơi đùa kiểu này. Còn hàng loạt những lời thô tục kia nữa, mấy lời cợt nhả ấy khiến lòng cô nhộn nhạo, cảm giác xấu hổ cũng tăng cao, không biết nên chê hay nên khen nữa.

Dương Kế Trầm lại thích nhìn cô xấu hổ và giận dữ nhất, thật đáng yêu biết bao.

“Anh lưu manh? Là ai nhào lên trước, là ai đòi? Cố tình mặc quần tất cho anh xem đúng không.”

“Vì không lộ nên mới mặc, không phải mặc vì anh.”

“Đây mà còn không phải mặc cho anh nhìn.”

“Già mồm át lý.”

Dương Kế Trầm cười rồi mê hoặc nói: “Lần sau mặc màu đen đi, hửm?”

Giang Nhiễm không ngờ anh lại thích thứ này nên đánh mắt nhìn sang. Dương Kế Trầm luôn rất thẳng thắn, anh nói như biết cô đang nghĩ gì: “Ừm, nhìn cũng kích thích lắm, muốn xem em mặc màu đen.”

“Không mặc.” Giang Nhiễm nói ngược lại anh.

Dương Kế Trầm biếng nhác nói: “Không mặc anh càng thích.”

“...”

Hai người cứ anh một câu, em một câu, Giang Nhiễm nghẹn tới nghẹn đi nhưng vẫn không nói lại anh, sau đó chỉ có thể chơi xấu mà đập nước, cuối cùng cũng là nói một câu: Dương Kế Trầm, anh đáng ghét chết đi được.

Sau khi tắm xong rồi, Dương Kế Trầm vớt người ra rồi dùng vòi hoa sen tắm lại cho cô một lần, tiếp đó là bọc khăn tắm rồi ném người lên giường.

Anh lấy áo choàng tắm từ trong ngăn tủ ra và đưa cho Giang Nhiễm một cái, sau đó cũng mặc vào trước mắt cô mà không che không đậy. Vừa rồi mới qua màn kích thích như vậy, bây giờ Giang Nhiễm nhìn cũng không dám nhìn.

Dương Kế Trầm bật cười rồi bóp bóp mặt cô: “Hỗ giấy.”

Giang Nhiễm bò vào trong làm chăn hơi phồng lên một chút. Sau khi thay áo choàng tắm như thế, nhìn hai người lại như đang mặc đồ đôi.

Giang Nhiễm tắm xong mà thân thể rã rời, cô nằm sâu trong giường êm ái, sau lại thấy lòng bàn chân mình hơi đau, không biết do đi giày cao gót một lúc, hay vì tập quân sự mà giờ nằm thôi cũng đau như thế.

Dương Kế Trầm tắt TV ở phòng khách rồi nhanh chân đi đến, anh vén chăn nằm vào khiến mặt giường hơi lún xuống, nhiệt lượng trên cơ thể đàn ông cũng truyền tới.

Anh nửa dựa vào đầu giường: “Anh hút điếu thuốc nhé?”

“Hút đi.”

Dương Kế Trầm châm thuốc rồi lúc đang hút lại cau mày theo thói quen, tiếp đó là khẽ phả ra hơi khói. Tay phải của anh ôm lấy Giang Nhiễm, khi

phả khói sẽ nghiêng đầu sang bên trái.

Căn phòng này nằm ở tầng 20, Dương Kế Trầm lại không kéo hết rèm vào. Ngoài cửa sổ kia là những xa hoa trụy lạc, là tầng cao ốc san sát và những ngọn đèn thâu đêm suốt sáng.

Giang Nhiễm ôm eo Dương Kế Trầm, đầu tựa vào ngực anh rồi nhìn cảnh đêm tới gần người.

Không ai nói lời nào, nhưng rất an tâm.

Dương Kế Trầm hút xong một hơi thuốc rồi nghiền đầu thuốc vào gạt tàn. Anh liếc qua nhìn Giang Nhiễm thì cô đã ngủ mất rồi, còn ngủ rất say mà không nhúc nhích chút nào. Dù anh nâng đầu cô đặt vào gối hay cho tay chân của Giang Nhiễm vào trong thì cô cũng không hay biết.

Bình thường vẫn hay huấn luyện muện nên Dương Kế Trầm chưa ngủ được vào giờ này, có điều bây giờ lại không có chuyện gì để làm. Anh mở tin nhắn ra chơi, anh chưa từng xóa tin nhắn từ đầu tới giờ với Giang Nhiễm. Lúc này xem lại mới thấy buồn cười, khi ấy cô gái nhỏ thân trọng tới mức nào đây, mỗi câu mỗi chữ đều thật dè dặt.

ZzZ —— Thật trùng hợp, điện thoại nhận được một tin nhắn mới.

Chúc Tinh: Về sớm một chút, đừng để trễ huấn luyện. Em có phát tài được hay không là phụ thuộc vào anh đấy, ông chủ Dương.

Dương Kế Trầm nhìn mấy lần nhưng không trả lời lại cô ta. Anh bỗng thấy không còn chút sức lực nào nên ném điện thoại đi, sau đó nghiêng người ôm Giang Nhiễm, nghĩ lại thì vẫn nên ngủ thôi.

“Ngủ ngon, bảo bối.” Anh hôn lên trán cô.

...

Khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào, Giang Nhiễm bị gọi tỉnh, là thật sự gọi tỉnh.

Người đàn ông phía sau lưng đang hôn lên tai cô, sau đó từ từ nhắm mắt lại mà thối khí, đến cả tay cũng không thành thật, bất cứ chỗ nào cũng đều không thành thật.

“7 giờ rồi, nên dậy thôi.”

“Ôi!” Giang Nhiễm bật dậy ngay lập tức, sau đó nóng nảy thay quần áo. Cô vừa xuống giường thì áo choàng tắm đã rơi lỏng, dây thắt bên hông không biết đã biến đi đâu mất rồi. Cô đành phải che quần áo mà chạy tới phòng khách.

Dương Kế Trầm gãi gãi đầu rồi cũng xuống giường theo.

Lúc Giang Nhiễm muốn vào phòng tắm lấy quần lót thì anh đã đứng phía sau, trên tay là quần lót viền ren kia. Dương Kế Trầm hít hà rồi hỏi: “Quần lót thơm thế này là của ai?”

Giang Nhiễm cướp lấy rồi mặc nghiêm chỉnh vào trong vòng một phút.

“8 giờ phải tập hợp, giờ không kịp nữa rồi, sao anh không gọi em dậy sớm chút.” Giang Nhiễm nói.

Dương Kế Trầm cười ha ha rồi nhú mày nói: “Tiêu đời, anh đoán được vị thế tương lai của mình rồi.”

Giang Nhiễm đẩy anh vào phòng tắm: “Đánh răng rửa mặt nhanh lên, lát

nữ còn phải ra ngoài.”

Giang Nhiễm không thích tô vẽ nên hai người dùng chung một lọ Đại Bảo (1). Lúc đi thang máy, Dương Kế Trầm cười cô: “Sáng rời giường qua loa như hai anh em vậy, sao lúc ở trong ngực anh thì mềm mại thế?”

(1) Đại Bảo: tên một hãng mỹ phẩm của Trung Quốc.

Anh vừa nói còn vừa ôm bả vai của chiến hữu. Đúng lúc này có một đôi yêu nhau bên cạnh vênh tai lên nghe, người nữ còn đánh giá Dương Kế Trầm mấy lần.

Giang Nhiễm phải thấy may mắn vì anh không nói gì quá mức.

Nhưng vừa ra khỏi thang máy đã có gió thốc vào mặt, anh ấn đầu cô vào trong ngực rồi thấp giọng nói: “Lửa nóng buổi sáng vẫn còn hừng hực này, lát nữa xong về ngâm giúp anh?”

Giang Nhiễm ấp úng trong ngực anh, sau đó rầu rĩ nói: “Dương Kế Trầm!”

Anh vừa đi còn vừa trêu cô: “Tối qua có gọi thế này đâu, gọi anh là gì?”

Tai của Giang Nhiễm đỏ lên, cô đẩy người anh.

Dương Kế Trầm hôn đầu cô: “Gọi chồng nghe thử chút đi, bảo bối.”

Giang Nhiễm xấu hổ vô cùng, vừa sáng ra đã bị câu bảo bối này trêu chọc tới chân mềm nhũn.

Hết chương 69.

Chương 70: Anh có bảo muốn lấy em đâu, không ngờ em gặp thế này đây

8 giờ tập trung, 8 rưỡi bắt đầu khai mạc buổi lễ, toàn bộ tân sinh viên năm 2008 đều tập trung ở bãi tập lớn của trường học. Trong khoảng thời gian chờ đợi này, Dương Kế Trầm hút tới 3 – 4 điếu thuốc rồi ngồi lẫn trong những người tới xem kia. Trời nắng chang chang nên không có mấy người ngồi lên phía trên.

Toàn trường đều là đầu người, anh cũng không thấy Giang Nhiễm ở đâu, về sau lớp Giang Nhiễm đi lướt qua thì Dương Kế Trầm mới trông thấy. Cô đứng cầm biển nhỏ ở phía trước với biểu cảm nghiêm túc, nhịp bước cũng rất hợp cách.

Tiếp đến là hiệu trưởng diễn thuyết và phụ đạo viên phổ biến các chuyện khác, khi kết thúc đã là hơn 10 giờ. Ngày ấy thật sự có thể khiến mọi người đen cháy, vậy mà Dương Kế Trầm lại trông thấy một nam sinh bắt mắt nhất trong cả trường đen nghịt kia. Cậu ấy rất cao, làn da trắng hơn các nam sinh còn lại một chút, trên người tuy mặc đơn giản nhưng khá có tinh thần, mà hình như người này còn đợi Giang Nhiễm ở cổng bãi tập nữa.

Vừa giải tán một cái, Giang Nhiễm đã chạy vội đi.

Hôm qua đã chạy một lần, hôm nay cũng chạy một lần, thế là mấy đôi mắt tinh ranh trong lớp bắt đầu bàn tán. Có nam sinh huýt sáo nói: “Được đấy, vừa mới khai giảng đã bị cướp mất một người, đừng đùa chứ!”

Ba người ở cùng phòng đi chậm rãi ở phía sau rồi cầm mũ quân đội làm quạt gió.

Trương Giai Giai nói: “Yêu đương thích thật, mắt Tiểu Nhiễm lúc nào cũng sáng lấp lánh.”

Từ Đan: “Chị thấy là tối qua thoải mái lắm đây.”

Lâm Vân: “Đây là lần thứ hai em được gặp Dương Kế Trầm...”

Từ Đan vỗ vỗ đầu Lâm Vân: “Vận may của em tốt đấy, còn ở cùng KTX với bạn gái của thần tượng. Em nói xem con gái như em sao lại thích đua xe?”

Lâm Vân lắc đầu: “Em không thích đua xe, em chỉ thích mặt của Dương Kế Trầm thôi, vì anh ấy nên mới thích đua xe.”

“Em...”

Lâm Vân: “Thích chính là thích, cũng là sùng bái chứ không phải tình cảm nam nữ. Em cũng thích Tiểu Nhiễm.”

Từ Đan thở phào: “Chị còn tưởng sau này có cảnh chị em tranh giành tình cảm, trở mặt bày mưu vì đàn ông chứ.”

Lâm Vân: “...”

Tống Dật Thịnh chạy tới vỗ vào vai của Từ Đan, rồi cười xán lạn nói: “Bạn học, phiền cậu chuyển lời cho bạn học Giang Nhiễm để cậu ấy thống kê xem còn bao nhiêu bạn nữ chưa được thêm vào nhóm chat QQ. Còn nữa, mỗi người phải nộp 30 tệ tiền quỹ lớp, nhớ bảo cậu ấy báo cho bên nữ sinh nữa nhé.”

“Được.”

Người tên Tống Dật Thịnh này không lạ người chút nào, cậu ấy thân thiện nói: “Kia là bạn trai của Giang Nhiễm à?”

Từ Đan: “Liên quan gì tới cậu.”

“Ha ha, tôi hỏi thăm giúp mấy đồng chí nam thôi. Người kia nhìn quen quá, không phải là người nổi tiếng đấy chứ? Hay là hot boy trường bên cạnh?”

Lâm Vân nhìn bóng dáng hai người rồi sùng bái nói: “Kia là Dương Kế Trầm, là người liên tục đoạt giải vô địch CRRC cho tới tận bây giờ.”

Tống Dật Thịnh cười lộ hàm răng trắng: “Bảo sao nhìn quen thế.”

Lâm Vân nhìn cậu hồi lâu: “Cậu cũng thích đua xe à?”

“Cũng tạm tạm.” Tống Dật Thịnh sờ sờ đầu: “Đi đây.”

Dương Kế Trầm ở bên kia đã ôm Giang Nhiễm nghênh ngang rời đi mà xen lẫn vào nhóm người. Tán cây xanh tỏa bóng, hai cái bóng một cao một thấp đi ra khỏi cổng trường.

...

Dương Kế Trầm mua vé máy bay lúc 5 giờ chiều, ngày kia cũng chính là ngày thi đấu, vì vậy thời gian anh nán lại không phải quá dài.

Giang Nhiễm về khách sạn theo anh, sau đó thu dọn đồ đạc và chuẩn bị trả phòng.

Nhưng chỗ hoa hồng kia vẫn còn xinh đẹp vô cùng, Giang Nhiễm ngồi xồm ở đó nghĩ một lúc lâu, sau đó hỏi đầy tiếc nuối: “Chỗ hoa này làm thế nào bây giờ?”

Dương Kế Trâm: “Vứt đi.”

“Phí lắm.”

“Sao cái gì em cũng không bỏ được thế, sao không thấy em nghĩ anh một lúc rồi cũng tiếc nuối anh đi?” Dương Kế Trâm xoay người rồi đưa tay xuyên qua cẳng chân của cô và ôm lấy người từ phía sau.

Dương Kế Trâm đi mấy bước rồi ném cô lên giường, sau đó áp người xuống. Anh chống tay ở hai bên đầu của Giang Nhiễm, rồi cứ nhìn xuống cô từ trên cao như thế.

Cổ áo phong của người đàn ông hơi trễ xuống, đường cong của cơ bụng cũng như ẩn như hiện.

Đúng là Giang Nhiễm không nỡ xa anh, cô đưa tay ôm lấy cổ Dương Kế Trâm rồi nói nhỏ: “Lần sau đừng đến giữa chừng, đợi anh thi xong rồi lại đến.”

Cô nhớ anh, không nỡ xa anh, nhưng cũng đau lòng anh phải chạy một chuyến tới lui như thế. Đi thế này càng dễ phân tâm và mất thể lực hơn, dù sao về sau cũng vẫn còn nhiều thời gian ở bên nhau.

Dương Kế Trâm: “Ăn uống no đủ rồi là không cần anh, hửm?”

Anh gãi làm cô ngứa ngay không thôi, sau khi ở bên anh, Giang Nhiễm lại càng sợ buồn hơn. Ngón tay của anh chỉ cần lướt nhẹ qua là lông tơ trên người cô đã dựng thẳng lên rồi.

Hai người lăn lộn mà dính lấy nhau, Giang Nhiễm cười ha ha không ngừng, cuối cùng lại biến thành cô cười ngời trên người anh.

Giang Nhiễm: “Em nói thật đấy, nhiều lắm cũng chỉ còn 2 tháng thôi, sẽ rất nhanh. Anh... thi cho tốt đi.”

Dương Kế Trầm nghĩ rồi nói: “Được, đến lúc đó đừng nhớ anh tới phát khóc.”

“Vậy thi xong anh về Chiết Châu rồi cũng ở nơi này luôn à?”

“Đang thử thăm dò anh?”

Giang Nhiễm tóm lấy áo phông của anh rồi chớp mắt mấy cái: “Đâu có.”

Dương Kế Trầm để hai tay ra sau đầu rồi gối lên: “Ở đây rất tốt, có cây có núi, giao thông trong thành phố cũng phát triển. Về sau em tốt nghiệp rồi muốn đi đâu?”

“Anh đi đâu thì em theo đó.”

Dương Kế Trầm cười rồi trêu cô: “Anh có bảo muốn lấy em đâu, không ngờ em gấp thế này đấy.”

Miệng nhỏ của Giang Nhiễm hừ hừ một câu: “Không cưới thì thôi.”

Dương Kế Trầm kéo người vào trong ngực rồi xoay người đè lên, anh khóa chặt cổ tay của cô, đuôi mắt cũng nhướng lên và cười nói: “Đã gọi chồng cả rồi, anh có thể không cưới được chắc? Lại gọi nghe chút đi.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Giang Nhiễm đã đỏ mặt. Dù sao cũng là kẻ cận

lần đầu, dù có lớn mật đến đâu thì vẫn sẽ ngượng ngùng và cần trọng. Trước đây Giang Nhiễm thấy cách gọi vợ chồng gì đó chỉ có trong phim truyền hình thôi, ngoài đời thực rất ít người gọi nhau như vậy. Đối với cô mà nói, đây là một cách gọi rất khó mở miệng, cũng quá thân mật. Nhắn tin thôi thì còn được, nhưng mở miệng thì có thể nào cũng không gọi được.

Nếu không phải tối hôm qua bị ép, nếu không phải lẫn lộn trong chốc lát thì cô cũng sẽ không gọi anh như thế.

Giang Nhiễm lắc đầu không chịu gọi.

Dương Kế Trầm vậy mà lại càng mãnh liệt hơn, cô không bằng lòng thì anh càng muốn cô gọi. Có lẽ đây chính là dục vọng chinh phục của đàn ông đi.

Dương Kế Trầm cởi cúc áo và khóa trên quần áo của cô: “Không gọi đúng không? Anh luôn có cách để em gọi.”

Giang Nhiễm đờ tay của anh lại: “Sắp 12 giờ rồi, phải trả phòng.”

“Vậy trả thêm phí.”

Tuy ỡm ờ là vậy nhưng quần áo đã bị ném đầy đất, thắt lưng của đồ rằn ri bị Dương Kế Trầm rút ra. Anh cầm trong tay rồi tét xuống hông của Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm co rúc trong chăn mà run lên nhè nhẹ.

Dương Kế Trầm cười nhẹ rồi dán vào bên tai cô: “Nghe anh nói tiếp tục nên mở cờ trong bụng hả? Thật ra là rất muốn đúng không?”

Giang Nhiễm lấy chân đá anh.

Dương Kế Trầm đè lên rồi hôn cô thật sâu như lọt vào giữa sương mù. Cổ tay của Giang Nhiễm bị siết chặt, bởi anh đã dùng thắt lưng trói hai tay của cô lại.

Dương Kế Trầm đỡ eo của cô rồi nói: “Nghiêng người đi.”

Lúc này mặt trời chói chang đã lên cao, từng tia sáng rơi ngoài cửa sổ chọt lan tràn, lớp sa trắng cũng khiến ánh sáng kia trở nên mơ hồ. Tất thảy đều là màu trắng, vải sa trắng, vách tường trắng, chăn đệm trắng, còn cả màu trắng đang dán vào lưng cô mà sẵn sóc nữa.

Hơi thở của anh dần nặng nề hơn.

Lúc Giang Nhiễm thấy váng vất thì chuông cửa chọt vang lên, dì ở ngoài cửa nói: “Dọn phòng khách sạn.”

Giang Nhiễm giật mình một cái, Dương Kế Trầm lại ôm siết cô rồi khàn giọng nói: “Kệ đi.”

Dì ở ngoài cửa lặp đi lặp lại mấy lần, sau khi nghe được tiếng người lờ mờ thì mới đến chỗ lễ tân hỏi khách phòng này bao giờ mới trả phòng. Không bao lâu sau, điện thoại ở đầu giường đã vang lên.

Điện thoại gần Giang Nhiễm trong gang tấc, cô cố nhịn lại rồi bắt máy.

Một tiếng “a lô” run run khiến nhân viên lễ tân chần chờ mấy giây, sau đó họ vẫn chuyên nghiệp hỏi: “Xin hỏi các vị định trả phòng lúc nào, đã 12 giờ 15 phút rồi, nếu không trả phòng trước 12 giờ 30 thì sẽ phải trả thêm phí.”

Giang Nhiễm đỏ mặt nhìn Dương Kế Trầm phía sau rồi hỏi: “Còn... 15 phút nữa... được không?”

Dương Kế Trầm mút tai cô: “Em liếm còn chưa liếm, em nói thử xem?”

Giang Nhiễm dùng một tay bịt điện thoại, rồi nhỏ giọng nói với anh: “Anh nói lung tung gì đó! A —— ”

Người đàn ông cười xấu xa, nhưng lại gợi cảm muốn chết. Sau đó anh cầm điện thoại trong tay cô và khàn khàn nói: “Tính phí thêm một ngày là được.”

Bụp —— Anh cúp điện thoại.

Nhân viên lễ tân: “...”

...

Lúc trả phòng vào một rưỡi, nhân viên lễ tân hoài nghi nhìn họ: “Bây giờ trả phòng ạ?”

“Ừm.” Dương Kế Trầm đưa hóa đơn và thẻ phòng cho cô ấy, còn một tay khác đang ôm Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm lằng lằng không nhấc chân nổi, Dương Kế Trầm nói: “Anh ôm em đi?”

Giang Nhiễm không để ý tới anh.

Anh châm điếu thuốc rồi dùng bàn tay xoa đầu cô và cười nói: “Vất vả rồi.”

Mặt Giang Nhiễm đỏ lên.

Cô thì chỉ muốn sắp xếp đồ đạc để anh ra bến tàu, nào ngờ trong đầu anh

đều là chuyện kia. Rõ ràng lúc trước đứng đắn như thế, bây giờ lại không thu liễm được, quả là nếm ngon ngọt rồi sẽ thành nghiện.

Có điều đến cùng rồi anh vẫn không muốn cô, kể cả nơi kia cũng chỉ giới hạn trong việc đưa tay tiến vào.

Thật ra hai người bọn họ như thế cũng không khác gì chính thức, nhưng anh vẫn không chịu. Anh nói là vẫn khác nhau, không phải vì một lớp màng, mà là vì phương diện sức khỏe.

Tuy ngoài miệng thì nói vậy, nhưng Dương Kế Trầm nghĩ lại thì vẫn tự cười rồi phủ nhận bản thân: “Nếu không nhịn được thì cũng khó nói lắm. Anh là đàn ông, không phải thần thánh.”

Nếu Giang Nhiễm không chủ động, có lẽ anh sẽ nhịn được 1 – 2 năm. Nhưng hết lần này tới lần khác cô đều to gan lớn mật, lại không phản đối thân mật của anh, mà cũng có rất ít đàn ông có thể thật sự làm quân tử trước mặt người con gái mình yêu.

Hai giờ Giang Nhiễm phải tập trung nên chỉ tiễn được anh tới cổng trường học, Dương Kế Trầm bắt xe ở cổng trường để về.

Vì là giữa trưa nên cổng trường không có ai, mặt đất cũng nóng tới bốc hơi.

Đang ở bên ngoài nên Giang Nhiễm không tiện thân mật với anh, cô chỉ nói: “Anh đến sân bay và Châu Thành rồi nhớ nhắn tin cho em. Về rồi nghỉ ngơi cho khỏe, mai cũng thi đấu thật tốt, nhớ chú ý an toàn.”

Dương Kế Trầm nhìn cô, khuôn mặt của cô gái nhỏ đã đỏ bừng, trong mắt lại như có ánh sáng. Cô nghiêm túc dặn dò anh, từng đợt gió nóng thổi tới như đẩy lên ảo giác trong nháy mắt vậy. Giống như bọn họ không phải đang ở trong thời yêu cuồng nhiệt, mà đã ở bên nhau rất lâu rồi, đã quấn

quýt tới không thể tách rời, chỉ cần một ánh mắt thôi đã hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

Dương Kế Trầm cười nói: “Biết rồi.”

Anh xoay người lên xe, Giang Nhiễm lại kéo góc áo của anh rồi nhẹ giọng hỏi: “Cứ... đi như thế à?”

Dương Kế Trầm: “Ừm, đi đây. Đi rồi hơn 2 tháng sau mới về, dù sao cũng chẳng có ai cần anh.”

“Ai không cần anh.” Không biết Giang Nhiễm đã tháo sợi dây đỏ xuống từ lúc nào, cô cầm trong tay rồi đưa cho Dương Kế Trầm: “Cho anh.”

Dương Kế Trầm: “Đồ bảo bối thế này mà cho anh à?”

Hỏi thì hỏi là thế, nhưng trong mắt anh lại ngập tràn ý cười.

Giang Nhiễm kéo tay Dương Kế Trầm qua rồi buộc cho anh ở mức rộng nhất, dây đỏ vừa vặn bao quanh cổ tay mạnh mẽ và cứng cáp của đàn ông, rồi dấy lên chút cảm giác cấm dục. Giang Nhiễm thấy thế này thật đẹp vô cùng.

Dương Kế Trầm kéo Giang Nhiễm đang cười ngây ngô qua, rồi cúi đầu hôn cô. Mấy giây sau, anh nói: “Đợi anh thêm một đợt nữa, nhanh thôi.”

“Vâng.”

Dương Kế Trầm cúi người rồi ghé vào bên tai cô nói: “Chờ anh về rồi lại phóng đấng cho anh xem?”

Lưng Giang Nhiễm cứng đờ, nắm tay nhỏ cũng đập tới, Dương Kế Trầm

nắm chặt lấy tay cô rồi hôn lên một cái: “Đi đi, mau vào trong lớp, ở đây nóng quá.”

“Vâng, anh đến đừng quên nhắn tin cho em.”

Xe gầm rú mà đi, chỉ để lại đuôi khói phía sau. Giang Nhiễm đi trên đường cũng không thấy nóng, nhưng cả người lại như trống rỗng. Lần trước anh đi khỏi Mặc Thành cũng là cảm giác này, cả người cô bỗng mất hết tinh thần và động lực.

...

Lúc Giang Nhiễm tới phòng học thì bên trong đã chật kín từ sớm, Trương Giai Giai thấy cũng chào hỏi với cô. Mà bây giờ cả lớp chỉ có một mình Giang Nhiễm vẫn mặc đồng phục tập quân sự, những người còn lại đều đã về phòng ngủ thay quần áo của mình, lúc này cũng đã trở về làm nam thanh nữ tú.

Từ Đan dùng tay chống cằm rồi nhìn Giang Nhiễm từ trên xuống dưới: “Em đi cũng lâu quá nhỉ. Nay, đàn ông nhà em có mảnh liệt không?”

Giang Nhiễm đã quen với mấy lời nói bậy của cô ấy, điểm này thật giống với Quý Vân Tiên làm sao.

Giang Nhiễm: “Bọn em vẫn chưa...”

Từ Đan giật mình: “Thật hay giả đó? Sao đàn ông nhà em nhịn được thế?”

Lâm Vân lắc đầu tán thưởng: “Thần tượng của mình đúng là không tầm thường.”

Từ Đan cực kỳ thích thảo luận vấn đề ngọn nguồn nhân loại này: “Có phải

anh ấy không được không?”

Anh không được? Giang Nhiễm sắp khóc đến nơi, không được mà ‘làm’ ở đùì thôi cũng tới một giờ?

Trong lúc họ đang trò chuyện, bỗng có cái đầu ló ra từ phía sau. Tống Dật Thịnh chen miệng vào: “Cái gì được hay không được cơ?”

Từ Đan ấn trán cậu một cái: “Cút đi.”

Tống Dật Thịnh bật trở về như lật đật: “Giang Nhiễm, cậu với bạn trai quen nhau thế nào vậy?”

Từ Đan: “Sao cậu thích hóng chuyện giống con gái thế? Hay là cậu thích Tiểu Nhiễm đấy?”

Không rõ tại sao mặt Tống Dật Thịnh lại đỏ lên: “Chị nói linh tinh gì thế, em chỉ hỏi một chút thôi. Chẳng phải bạn trai cậu ấy giỏi lắm à, nên hơi tò mò một tí. Hơn nữa, em cũng có tìm hiểu về đua xe mà.”

Giang Nhiễm luôn ôn hòa với tất cả mọi người, cô nói đôi câu đơn giản với Tống Dật Thịnh, nhưng tất cả đều không nằm ngoài Dương Kế Trầm, mà Tống Dật Thịnh cũng nghe tới say sưa.

Phụ đạo viên tiến đến cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Cuối cùng Tống Dật Thịnh bồi thêm một câu: “Đàn ông nhà cậu đẹp trai thật đấy!”

Hết chương 70.

Chương 71: Anh thấy cả rồi, anh không biết thì ai biết

Sau khi lớp học kết thúc, Giang Nhiễm đã nóng thành khoai lang, cô vừa về đã vọt vào phòng ngủ để cởi áo, nới thắt lưng và vào phòng tắm. Điều hòa trong phòng ngủ phả ra gió mát, ba người còn lại thì ngồi trên ghế.

Từ Đan nói: “Tháng 9 ở Chiết Châu này sao mà nóng thế không biết.”

Giang Nhiễm tắm tắm rửa rửa bên trong một lúc. Tuy đã xử lý qua ở khách sạn nhưng vẫn quá vội vã, cô luôn có cảm giác chưa rửa sạch. Thứ kia quá đáng ghét, gặp nước sẽ dính trên lông, phải chà kỹ thì mới xử lý sạch sẽ được.

Mặt Giang Nhiễm bị hơi nóng hun đỏ, trong đầu lại hiện lên từng hình ảnh ngăn ngại. Tất cả đều nóng cháy như thế, từng cái ôm và hô hấp của anh cùng nguồn nước ấm xối xuống cơ thể, cả từng đợt hơi nước ấm ướt bốc hơi nữa.

Giang Nhiễm vỗ vỗ mặt, rồi lắc đầu để bản thân thôi nghĩ về việc này.

Nhưng thiếu nữ tiếp xúc với chuyện này lần đầu sao có thể khống chế mình, tuy mặt đỏ tim đập là thế nhưng càng cảm thấy ngọt ngào hơn.

Trương Giai Giai buồn đi vệ sinh nên đứng uốn éo trước cửa phòng tắm: “Tiểu Nhiễm, cậu xong chưa? Tôi sắp không nhịn nổi rồi.”

“Đây, đây.”

Giang Nhiễm mặc váy hai dây rồi đi ra, tóc còn ướt cũng lấy khăn mặt bao lại.

Từ Đan đang gặm táo, khi thấy Giang Nhiễm thì miệng đã há thành chữ “o”. Cô ấy chỉ về phía ngực cô: “Em thế này là bị bạo lực gia đình hay tình thú vậy?”

Xương quai xanh hồng hồng tím tím, giống như bảng màu mắt vỡ nát vậy.

Hôm qua Giang Nhiễm mặc đồ rằn ri nên kín cổng cao tường vô cùng, cũng vì vậy mà không ai thấy được gì. Thế nhưng váy hai dây lại lộ quá nhiều, cũng rất dễ gây chú ý.

Giang Nhiễm nhẹ nhàng “á” một tiếng rồi nhanh chóng khoác tạm áo sơ mi trắng lên, đến cả cô cũng quên mất việc này.

Từ Đan: “Chặc chặc chặc! Chủ đề vừa rồi của chúng ta vẫn chưa xong đâu, đàn ông của em... không làm gì em thật à?”

Từ Đan nháy mắt ra hiệu rồi cười gian manh.

Giang Nhiễm ho một tiếng: “Không.”

“Không mà lại biến em thành thế này, em cũng thuận theo luôn hả.”

“Nói ra dài lắm.” Giang Nhiễm bắt đầu sắp xếp bàn học.

“Có dùng món đồ chị đưa không?”

Từ Đan không hỏi còn đỡ, hỏi tới lại khiến Giang Nhiễm nhớ tới câu “ướt

thế này còn cần bôi trơn cái gì” kia, cô tìm lọ đó trong túi rồi trả lại cho Từ Đan.

“Chị đừng đưa em thứ này nữa.” Giang Nhiễm hơi dờ khóc dờ cười.

Từ Đan nhận lấy rồi bắt đầu nói thật thoải mái: “Đây chẳng là sợ em đau à, dùng cái này sẽ trơn trượt hơn một chút, lần đầu cũng đỡ khổ.”

Giang Nhiễm thở dài, hình như bên cạnh mỗi người đều có một người bạn sắc tình như vậy. Từ Đan còn khoa trương hơn Quý Vân Tiên gấp mấy trăm lần, mới khai giảng chưa đến 1 tháng mà ba người đã học được không ít thứ rồi.

Từ Đan rất tự nhiên nói tới những kinh nghiệm kia: “Chị với bạn trai làm từ thời cấp 3 rồi, làm ở nhà anh ấy. Cũng có kinh nghiệm gì đâu, đau chết đi được. Em biết không, con gái có người nhiều nước, có người ít nước, chị là kiểu ít kia kìa...”

Bla bla bla, cứ lái nhái không ngừng.

Lâm Vân yên lặng đeo tai nghe lên xem thi đấu, Giang Nhiễm cười cười đưa chữ ký xin được cho Lâm Vân. Lâm Vân rưng rưng nhận lấy bằng hai tay đầy thành kính, cũng chỉ thiếu nước khom người chào nữa thôi.

Giang Nhiễm: “...”

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sức hấp dẫn cá nhân và sức nặng của Dương kế Trầm. Trên đời này ngoài cô yêu anh ra, thì vẫn có người chân thành tôn thờ anh mà không đòi hỏi hồi đáp.

Chữ ký này được ký sau khi anh thoải mái xong vào trưa nay, bút vừa vung lên đã thật tiêu sái mà phóng khoáng. Giang Nhiễm chăm chú xem anh ký,

mà người kia lại cà lơ phất phơ nói: “VẬY phải xem em biểu hiện thế nào đã.”

Có đôi lúc Giang Nhiễm bướng lên cũng sẽ thích phân hơn thua với anh, vì lúc nào cô cũng bị anh áp chế và bắt nạt rồi. Không biết lúc ấy cô nghĩ thế nào mà trở mình rồi cắn thật mạnh vào cổ anh. Dương Kế Trầm hít vào một hơi nhưng cũng không cắn cô, đã vậy còn trêu chọc như trước: “Hồ giấy răng kiếm à? Để anh nhìn xem răng có nhọn không nào?”

Anh hôn Giang Nhiễm rồi đưa đầu lưỡi lướt qua răng của cô.

Sau nhiều lần hôn như vậy, Giang Nhiễm cũng đoán được sở thích của anh. Anh thích chiếm hữu cô một cách tuyệt đối. Từ môi, răng, đầu lưỡi, khoang miệng, anh đều thích đảo qua một lần. Anh cũng đặc biệt thích hôn tai cô, nhất là vành tai, giống như rất mê luyện vành tai vậy.

Cảm giác thân mật vẫn còn lưu giữ trên da thịt, Giang Nhiễm nhớ lại rồi ngây ngấn nở nụ cười.

Cô lau lớp kem Đại Bảo rồi bò lên giường, mà vừa nằm lên chưa quá 5 phút đã ngủ mất, về sau Dương Kế Trầm nhắn tin đến cô cũng nghe thấy.

...

Lúc Dương Kế Trầm về đến khách sạn ở Châu Thành đã là hơn 11 giờ đêm. Máy người Chu Thụ nghe được động tĩnh nên hào hứng chạy sang, còn gõ cửa “âm ầm ầm” tới đình tai nhức óc.

Dương Kế Trầm còn chưa kịp nghỉ đã lại phải mở cửa ra, sau đó câu đầu tiên cũng là: “Có bệnh à?”

Chu Thụ bị mắng đã quen nên vẫn cười đùa tí tởng: “Cùng đi ăn ít xiên

nướng không? Thịt dê nướng dưới lửa thơm chết em rồi.”

Dương Kế Trầm khều khều tóc rồi uể oải đi vào trong phòng, sau đó vừa cầm nước trên bàn lên đã uống hết nửa bình. Anh ngửa đầu lên, yết hầu cũng nhấp nhô lên xuống.

Chu Thụ đang líu ríu miêu tả thịt dê nướng bên kia thì chợt gào lên một tiếng: “Đù!”

Một tiếng kêu gào này khiến Dương Kế Trầm phun nước ra, anh liếc mắt sang nhìn anh ấy: “Có bệnh thì đi uống thuốc.”

Chu Thụ kéo Trương Gia Khải ra rồi tiến đến bên cạnh Dương Kế Trầm như bé con tò mò: “Gia Khải, đó là dấu hôn hả? Cậu có kinh nghiệm, cậu nhìn thử xem.”

Trương Gia Khải: “...”

Hạ Quân: “...”

Dương Kế Trầm không để ý đến anh ấy mà cầm thuốc trên bàn lên châm.

Chu Thụ huých Trương Gia Khải: “Cậu nhìn người ta xem, xong rồi nhìn lại mình đi, bảo sao Vân Tiên ằm ỉ với cậu.”

Trương Gia Khải bất đắc dĩ nói: “Nếu tôi không tập mà cũng đạt được xếp hạng tốt thì dễ thôi, muốn đi là đi.”

Nhóm người hò hét ằm ỉ rồi ra khỏi khách sạn, Chu Thụ tính vốn điên rồ, sau uống rượu vào lại càng điên hơn. Anh ấy kêu trời trách đất muốn tìm bạn gái khiến không ít khách hàng khác trong quán cũng phải đảo mắt khinh bỉ.

Chu Thụ nói: “Trầm ca, anh không biết đâu, Hạ Quần cũng có người yêu rồi, mỗi em độc thân thôi!”

Dương Kế Trầm nhấp một ngụm rượu rồi nhú mào, sau đó cười nói với Hạ Quần: “Sao không nghe cậu kể?”

Hạ Quần cười nói: “Việc vẫn chưa thành, bạn gái gì đâu, chỉ gửi tin nhắn làm quen chút thôi.”

Chu Thụ khóc ròng: “Trầm ca chiếm đánh toàn bộ, Gia Khải cũng phải được hai phần ba, Hạ Quần sắp được sờ tay con gái, mà em ngay cả r*m còn không ngửi thấy!”

Dương Kế Trầm cho anh ấy một đạp: “Nói linh tinh gì đây.”

Khó lắm Trương Gia Khải cũng hóng chuyện: “Anh và Tiểu Nhiễm đến bước nào rồi? Em nghĩ chắc không nhanh như thế đúng không.”

Chu Thụ: “Cái gì mà không nhanh như thế, Tiểu Nhiễm thẹn thùng là thế mà cũng biết trồng dâu rồi kia kìa, anh tôi có thủ đoạn gì đây.”

Dương Kế Trầm không thừa nhận cũng không phủ nhận, sau đó xoay tới xoay lui đã không đề cập tới chuyện này nữa. Anh ngậm điếu thuốc rồi nói với Chu Thụ: “Lần trước cậu về rồi người nhà bảo đi xem mặt mà, không hợp ý à?”

Chu Thụ cũng dễ bị lừa, chủ đề này đã thành công khiến anh ấy rời sự chú ý. Nhắc đến việc xem mặt cô gái kia, anh ấy có thể viết một hơi 800 chữ lộn.

...

Bốn người uống tới say ngà, Dương Kế Trầm về đến phòng rồi mắt cũng hơi đỏ lên vì say. Anh mở điện thoại ra nhưng không có tin nhắn trả lời của Giang Nhiễm, có lẽ cô đã ngủ rồi.

Hai giờ sáng, Dương Kế Trầm vọt vào tắm rồi ra ngủ.

Một giấc này là ngủ tới tận chiều hôm sau. Khi ở cạnh Giang Nhiễm, anh không ngủ được là bao. Có lẽ vì chưa quá quen với việc ngủ hai người, khi ở trên máy bay cũng không nghỉ ngơi được mấy.

Anh mở điện thoại ra xem, có hai cuộc gọi nhờ của Giang Nhiễm. Dương Kế Trầm gãi gãi tóc rồi để trần nửa người mà ngồi trên giường, sau đó sờ soạng tìm thuốc theo thói quen.

Đầu bên kia bắt máy rất nhanh, một tiếng “a lô” vui vẻ và ngọt ngào của Giang Nhiễm khiến Dương Kế Trầm bật cười.

“Đang làm gì?”

“Vừa nhận sách xong, đang đi về.”

“Sách có nặng không?”

“Vẫn ổn, cũng chỉ có mấy quyển thôi, ít hơn cấp 3. Anh vừa dậy à?”

Dương Kế Trầm phun ra một hơi khói rồi “ừ”.

Giang Nhiễm: “Ngày kia thi đấu rồi mà, không đi luyện tập một chút à?”

“Lát nữa đi.”

“Hôm qua mấy giờ mới ngủ?”

“Về xong còn đi ăn cơm với bọn họ, 2 – 3 giờ mới ngủ.”

Giang Nhiễm nói: “Hôm qua em ngủ sớm, cũng không biết anh nhắn tin tới.”

Dương Kế Trầm: “Anh biết.”

“Sao anh biết?”

“Anh thấy cả rồi, anh không biết thì ai biết.”

Giữa ban ngày ban mặt và đang ở chỗ đông người nên Giang Nhiễm không thể làm nũng, cũng không tiện đáp trả anh, cô chỉ có thể nhỏ giọng “ừ” một tiếng.

Hai người nói chuyện vài câu rồi cúp máy, nội dung cũng không có dinh dưỡng là bao, bởi chỉ là mấy chuyện vụn vặt ngày thường mà mấy đôi yêu nhau cũng có thể kéo dài tới nửa ngày.

...

Mấy huấn luyện viên đều biết chuyện Dương Kế Trầm đi gặp bạn gái, đây cũng là lần đầu họ thấy anh yêu đương, mà vì cũng là chỗ quan hệ khá thân nên thỉnh thoảng đem ra đùa vài câu. Chủ đề giữa mấy người đàn ông tuy gọn gàng dứt khoát nhưng cũng có chùng có mực, chỉ là câu chữ hơi mạnh bạo một chút.

Có một người định kết hôn vào cuối năm nên gửi thiệp mời, sau khi nói vài câu thì có người kéo chủ đề này lên Dương Kế Trầm: “Yang, khi nào thì cậu kết hôn thế?”

Dương Kế Trầm vặn thử tay ga rồi nói: “Còn lâu.”

“Lâu gì nữa, cũng sắp rồi mà. Kết hôn, sinh con, sắp hoàn thành mấy chuyện quan trọng của đời người rồi.”

Dương Kế Trầm cười cười nhưng không trả lời.

Nhóm người đứng nghỉ ngơi sau huấn luyện ở chỗ Dương Kế Trầm là náo nhiệt nhất, mấy người đều nhắc tới hai chữ kết hôn mãi, nói tới nói lui rồi Trịnh Phong ở một bên cũng nghe thấy.

Mặt trời đã ngả về Tây, bóng người trên đường đua cũng bị kéo dài, Trịnh Phong hí mắt nhìn bên kia, sau khi nghĩ ngợi một lát thì cũng đi tới.

Chỉ mấy tháng nữa đã lại sang năm mới, phải, 2008 rồi mà ông vẫn chưa giải quyết được tên nhóc này. Lúc đầu còn định mượn hào quang của Giang Nhiễm để bắt Dương Kế Trầm thu liễm mấy phần, nhưng không ngờ người kia lại càng không để ông vào mắt.

Dù Trịnh Phong thường nói đùa với Giang Nhiễm là thằng nhóc kia không tốt chỗ này, không tốt chỗ kia, nhưng thực chất trong lòng ông lại rất tán thưởng Dương Kế Trầm. Cũng vì thế mà mỗi lần Giang Nhiễm nghe thấy mấy câu này đều không nhịn được rồi bật cười.

Nhóm người thấy Trịnh Phong đi tới thì cũng tự giác tản ra, Chu Thụ vỗ vỗ vào vai Dương Kế Trầm: “Bố vợ của anh không dễ đối phó đâu, cố lên.”

Dương Kế Trầm ngược mắt nhìn thoáng qua, rồi lại tiếp tục cúi đầu thưởng thức xe mới của mình.

Bây giờ Trịnh Phong cũng không khách sáo với anh nữa, ông nói ngay vào

chuyện chính: “Tiểu Nhiễm ở bên kia thế nào?”

“Vẫn ổn.”

“Vừa nghe bảo hai người kết hôn, kết hôn cái gì?”

Dương Kế Trầm lười nhác nói: “Liên quan gì tới huấn luyện viên Trịnh?”

Trịnh Phong tìm lại được con gái trước đây chưa thể chăm sóc tận tình, nên bây giờ càng yêu quý vô cùng. Ông nói lời sâu xa với Dương Kế Trầm: “Cậu đừng có vợ vẫn với tôi, nếu thật sự thích Tiểu Nhiễm thì phải suy tính lâu dài. Tiểu Nhiễm còn nhỏ, cậu phải học cách —— Đây là cái gì!?”

Lúc Dương Kế Trầm thẳng người lại, Trịnh Phong trừng mắt thật lớn rồi không tin được mà nhìn cổ anh.

Đều là người từng trải thì sao có thể không hiểu đây.

Trịnh Phong tức tới dựng râu: “Cậu dám động tới Tiểu Nhiễm, tôi sẽ phế cậu!”

Dương Kế Trầm cười ngả ngớn, sau đó híp mắt nói: “Có phải ông hâm mộ tôi lắm không, ngay cả một ngón tay của mẹ vợ ông vẫn chưa được động vào đúng không? Huấn luyện viên Trịnh.”

Lại thêm một lời đả đả.

Trịnh Phong đỡ trán, sau đó nhức đầu đi sang một bên gọi điện cho Giang Nhiễm để dạy bảo.

Giang Nhiễm ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ, Trịnh Phong nói: “Lời đàn ông nói đều là chó má, không thể tin toàn bộ được, nghe chưa?”

Giang Nhiễm cười nói: “Vâng... Thế nên bây giờ mẹ không để ý tới bố cũng vì nguyên nhân này ạ.”

Trịnh Phong: “Giờ con học xấu theo nó rồi.”

Giang Nhiễm: “Anh ấy đang làm gì ạ?”

“Tập xe.”

“Vâng... Vậy bố bảo anh ấy nhớ chú ý an toàn.”

Trịnh Phong: “...”

...

Dương Kế Trầm tự chạy xe một mình ở đó nửa tiếng, sau đó về tới khách sạn thì đã là 11 giờ.

Trước cửa phòng của anh có bóng phụ nữ cao gầy đầy gợi cảm, người này mặc váy cạp cao hở rốn màu đen, trên tay còn ôm vài thứ. Cô ta đứng dựa vào vách tường như hơi nhàm chán, miệng lại cong cong lên một chút.

Dương Kế Trầm không có biểu cảm gì, anh đi thẳng qua rồi quẹt thẻ phòng.

Chúc Tinh thấy người thì vui vẻ ra mặt: “Em mang cho anh mấy thứ, chúc anh ngày mai thi đấu thuận lợi.”

Hết chương 71.

Chương 72: Có đôi lúc, anh cảm thấy đây chính là điểm khác biệt giữa Giang Nhiễm và những người phụ nữ kia

Chúc Tinh xòe tay ra, bên trong là một chiếc bùa bình an. Cô ta nói: “Hai ngày trước em đi chùa xin đại sư, cầu bình an và thuận lợi.”

Dương Kế Trầm: “Không cần, cảm ơn.”

Anh vừa bước vào chân trước, thì chân sau Chúc Tinh cũng đã theo vào.

Chúc Tinh: “Không muốn nhận bùa bình an thì cũng nên nhận ít hoa quả và rượu chú. Sâm-panh này là bạn em trữ rồi cho, em mượn hoa hiến Phật, chúc ông chủ Dương ngày mai đoạt chức vô địch.”

Cô ta tự ý vào phòng tìm dụng cụ mở và hai ly rượu, Dương Kế Trầm đứng ở cửa nhìn cô ta rồi đầu mày chau lại, vẻ mặt không lạnh cũng không vui mà vẫn lạnh nhạt tùy ý. Anh đi tới rồi ném ví da và chìa khóa xe lên bàn trà.

Chúc Tinh nâng ly lên đưa cho anh: “Cạn ly.”

Dương Kế Trầm nhận lấy, Chúc Tinh thân nhiên uống cạn. Dương Kế Trầm vậy mà cũng uống, sau đó bỏ ly xuống và xoay người đi vào phòng ngủ.

Chúc Tinh không tiến vào mà lớn tiếng nói: “Em để bùa bình an này trên

bàn coi như có thờ có thiêng. Chặng vừa rồi nguy hiểm biết bao nhiêu, suýt nữa anh đã phạm lỗi, lần này nhất định phải thuận lợi. Em thế mà đặt cược 200 vạn trên người vào đấy, đó là toàn bộ gia tài của em.”

Lúc đi ra khỏi phòng ngủ, trên tay Dương Kế Trầm đã có thêm một cái bật lửa, anh xoay vài vòng rồi châm thuốc trên miệng.

“Gia tài của cô chỉ có 200 vạn thôi?” Khóe miệng của anh mang chút ý cười.

Chúc Tinh nói: “Em tiết kiệm ít tiền cũng khó lắm.”

Dương Kế Trầm nhàn tản ngồi xuống sofa, Chúc Tinh cũng ngồi xuống sofa đối diện rồi cười nói: “Em nghe nói hôm nay Trịnh Phong lại tìm anh, anh thật sự không định vào đội của ông ấy à? Bây giờ Lục Tiêu cũng vào tù rồi, ông ấy đang cần người, mà trước nay cũng luôn coi trọng anh. Hơn nữa, bạn gái nhỏ của anh còn là con gái ông ấy, nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng mà, không định thử à? Hay là cứ định chơi như thế này?”

Dương Kế Trầm được hỏi một đặng lại trả lời một nẻo: “Đêm hôm khuya khoắt thế này, cô rảnh lắm à?”

“Ban ngày ngủ nhiều, tối đến lại có tinh thần. Nói chuyện hai câu cũng đau mắt miếng thịt nào của anh, tốt xấu gì em cũng mang cho anh nhiều quà như thế.”

“Chúc tiêu thụ, ngài không ngủ nhưng tôi phải ngủ.”

Chúc Tinh cười cười, cô ta đi đến trước mặt Dương Kế Trầm rồi cầm một điều thuốc của anh mà châm lên: “Hai ngày nay mệt lắm à? Có phải bạn gái nhỏ đánh người quá không?”

Váy của cô ta cọ vào cánh tay anh, cứ một chút một chút như thế giống như gió đêm lướt qua vậy.

Dương Kế Trầm rời tay đi.

Từ lúc thi đấu đến giờ đã là hơn nửa tháng, Chúc Tinh vẫn luôn đi theo bọn họ từ đầu. Mà “bọn họ” này không phải nhóm của Dương Kế Trầm, mà là toàn bộ đội ngũ thi đấu. Xe sử dụng trong lần thi đấu này là nhà Chúc Tinh tài trợ độc quyền. Chúc Tinh là con gái của ông chủ, có muốn tới xem thi đấu thì cũng không có gì đáng trách, bên tổ chức cũng hoan nghênh vô cùng.

Chúc Tinh này hào phóng và cởi mở, gặp ai cũng có thể trò chuyện, đối với ai cũng lễ độ nhiệt tình. Nếu có việc gì tìm đến, cô ta cũng không bao giờ chối từ. Đã vậy người còn quyến rũ lại khí chất, mang đậm dáng vẻ của con gái đại gia.

Dương Kế Trầm đối với bạn bè nào cũng như vậy cả, vẫn luôn đùa giỡn đôi câu, trêu chọc vài câu. Kể cả bạn là nữ cũng vậy, ví dụ như mối quan hệ với Phùng Kiều cũng không tồi chút nào, nếu không cần thiết thì không cần đặc tộ với người khác.

Nhưng tâm tư của Chúc Tinh thật sự quá rõ ràng.

Dương Kế Trầm gầy tàn thuốc rồi nói: “Biết bạn gái tôi dính người thì cho tôi chút không gian riêng đi, tối còn phải gọi điện báo cáo nữa.”

Vừa nói như vậy xong, Dương Kế Trầm đúng là muốn bay qua ôm cô một cái, gặp cô một lần. Về đây rồi không được gặp cô, anh luôn có cảm giác bên cạnh trống trải, làm gì cũng không thoải mái.

Chúc Tinh vẫn mỉm cười như cũ, cũng khiến người khác không thấy được

chút tâm trạng tiêu cực nào. Cô ta cầm túi xách lên rồi nói: “Cảm ơn thuốc lá của anh, vậy mai gặp, đừng trò chuyện lâu quá.”

Lúc gần đi, cô ta vỗ vào bả vai của Dương Kế Trầm, mà bàn tay của phụ nữ tinh tế mà mềm mại, lòng bàn tay còn hơi lướt qua tai anh.

“Chúc Tinh.” Dương Kế Trầm cười nhẹ một tiếng rồi bỗng gọi cô ta lại.

Chúc Tinh đi tới cửa thì hơi sững sờ, sau đó xoay người nhìn về phía anh.

Dương Kế Trầm ngồi trên sofa, hai chân hơi vắt sang, giọng cũng trầm thấp mà có lực: “Lần sau đừng đến tìm tôi, bạn gái tôi thích ghen, lại khó dỗ, thế này vô vị lắm.”

“Vô vị? Em lại muốn hỏi anh thế nào mới không vô vị đấy? Sao chỉ tìm anh nói mấy câu mà cũng không được?”

Dương Kế Trầm như cười như không mà nhìn cô ta, nhưng ánh mắt lại thiên lạnh và không mang chút tình cảm. Chúc Tinh bị nhìn tới mất tự nhiên, cô ta gật đầu nhẹ rồi nói: “Được, em đi đây, chúc anh ngày mai may mắn.”

Người đi rồi, anh mới được yên tĩnh. Làm bạn với Chúc Tinh cũng không tệ, nhưng tiến thêm chút nữa thì thật sự vô vị.

Anh không nói thẳng ra là để lại chút mặt mũi cho cô ta. Tự mình có thể biết rõ là tốt nhất rồi, tránh cho bản thân phải khó xử.

Lúc trước Dương Kế Trầm cũng cho là mình sẽ thích kiểu phụ nữ eo thon chân dài, trước lời sau vãnh kia. Khi xem phim anh cũng thấy như vậy, phụ nữ có vóc dáng đẹp sẽ đẩy lên dục vọng ở người ta. Nhưng đặt vào thực tế rồi, bên cạnh anh cũng đầy rẫy những phụ nữ như vậy. Có điều tất cả chỉ là

cái vỏ bề ngoài mà thôi, ở bên không thoát mái không tự tại, giống như có một lớp ngăn cách giữa người với người vậy.

Anh thích hơi thở sạch sẽ trên người Giang Nhiễm, không lập mưu với người khác, không mang tâm tư đùa bỡn, thích một người rồi sẽ nỗ lực thực tình hơn vạn phần.

Bỗng anh lại nhớ tới vẻ tức hỗn hển và hờn dỗi của Giang Nhiễm, ngay cả vẻ mặt ửng đỏ ấy cũng thật trong trẻo, người càng mềm mại như bông. Anh ôm cô, vuốt ve cô, những xúc cảm ấy thật gây nghiện biết bao.

Đi gặp cô không phải để đổi lại cô thế nào, ai ngờ Giang Nhiễm lại to gan như thế. Có điều bản tính của đàn ông là chạm vào rồi sẽ không thu tay được, càng yêu cô thì những suy nghĩ kia lại càng mãnh liệt, dù chỉ là những đụng chạm thân mật đơn giản nhất thôi cũng có thể nhen lên ngọn lửa dục vọng.

Cảm giác từ bụng dưới ấy bỗng nhiên trỗi dậy, Dương Kế Trầm hít sâu một hơi rồi gấp rút rít thêm vài hơi thuốc, có điều trong đầu vẫn luôn là giọng nói và dáng vẻ của Giang Nhiễm.

Đúng là có chút t*ng trùng lên não.

Lúc Dương Kế Trầm định “tự giải quyết” thì chuông điện thoại lại vang lên. Đúng là nhắc tới Tào Tháo thì Táo tháo đến, cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại là “Bảo bối”.

Giọng của Giang Nhiễm ở đầu bên kia mềm mại mà trong veo, cô hơi khổ não nói: “Hôm nay trong phòng ngủ không có ai.”

Dương Kế Trầm dập tắt thuốc rồi đê ham muốn xuống mà hỏi: “Sợ à? Mấy cô ấy đâu rồi?”

“Tối nay ăn cơm ở canteen rồi họ bị nôn mửa và tiêu chảy, em thấy giống ngộ độc thức ăn nên đưa mấy cô ấy đến phòng y tế. Cuối cùng phòng y tế đông nghịt, thế là em phải đưa cả mấy người đến bệnh viện một chuyến, vừa mới về một lúc thôi. Mấy người họ đều ở bệnh viện cả rồi.”

“Ừm... Canteen của bọn em cũng bán sô-cô-la quá hạn à?”

“Anh... Không để ý đến anh nữa.”

Dương Kế Trầm cười khẽ: “Thế còn em? Vẫn còn ổn đấy chứ?”

“Buổi chiều em ở chỗ của phụ đạo viên nên không ăn cùng mấy cô ấy, trên đường về mua bánh rán nên thoát một kiếp. Hình như đồ ăn tối nay ở canteen đều có vấn đề, nhóm người ăn phải đều bị ngộ độc hết.”

“Thế là tốt rồi, đang nằm trên giường à?”

“Vừa nằm lên, tắt đèn rồi nhưng không ngủ được nên mới gọi điện cho anh, không phiền anh chứ? Mai thi đấu rồi.”

“Không, anh cũng mới về.”

“Thế anh rửa mặt rồi ngủ sớm chút đi?”

“Hơi khó ngủ.” Giọng anh khàn khàn.

Giang Nhiễm trở mình trên giường: “Khó chịu ở đâu à?”

“Có một nơi khó chịu.”

“Nơi nào?”

“Nơi em từng ngụm.”

Giang Nhiễm rúc đầu lại trong chăn rồi rầu rĩ nói: “Anh lại chơi lưu manh.”

Dương Kế Trầm: “Mặc màu gì?”

Giang Nhiễm: “... Anh làm gì thế.”

Sao lại hỏi vấn đề xấu hổ này.

Dương Kế Trầm dùng một tay cởi thắt lưng: “Bảo bối, gọi hai tiếng cho anh nghe.”

...

Xong việc, Giang Nhiễm nằm không nhúc nhích trên giường, trong điện thoại cũng chỉ còn tiếng thở dốc của hai người. Giang Nhiễm khó thở trong chăn tới rịn ra một tầng mồ hôi, thế nhưng cô lại xấu hổ tới mức không dám lộ mặt ra ngoài, dù cho trong phòng ngủ không có ai cả.

Dương Kế Trầm rút hai tờ khăn giấy để lau tay, sau đó cũng không cài lại thắt lưng mà chỉ khép hờ.

Anh cười nhẹ rồi nói: “Không lên tiếng à? Vẫn chưa thoải mái xong?”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm sờ bao thuốc rồi dốc ngược ra, bên trong đã không còn điều nào nữa. Anh liếm liếm răng rồi vào trong phòng ngủ lấy bao mới.

Giang Nhiễm nghe thấy tiếng bật lửa thì nói: “Anh lại hút thuốc.”

“Nghe câu ‘xong việc làm một điều sướng như tiên’ chưa?”

“Dương Kế Trầm... anh trở nên sắc tình rồi.”

Một anh có thể nghĩ ra cách này, gọi điện thoại mà cũng không buông tha cho cô. Âm thanh khàn khàn trầm thấp kia cách điện thoại vẫn có thể khiến Giang Nhiễm thẹn tới đỏ mặt.

Dương Kế Trầm cầm quần áo vào phòng tắm rồi trầm giọng nói: “Ai khơi mào, hửm?”

Vì anh hút thuốc nên cổ họng hơi đặc lại, giọng nói cũng khàn như bị nhúng qua rượu và nhiễm thêm cả chút lười biếng. Giang Nhiễm nghĩ nếu mình say rồi chắc sẽ không làm gì được nữa.

Cô hơi cự quậy, mà trong chăn vẫn nóng hừng hực. Giang Nhiễm nói: “Anh định đi tắm à?”

“Ừm, cả người đầy mồ hôi.”

“Vậy lát nữa xong sẽ đi ngủ?”

“Không thì làm gì nữa, hay là em muốn video?” Anh trêu chọc.

“Không, ý em không phải như thế.”

Dương Kế Trầm cởi áo: “Lần sau thử video chơi?”

Nếu bây giờ anh ở bên cạnh, Giang Nhiễm nhất định sẽ đập vào mặt anh, càng ngày càng quá mức rồi.

Dương Kế Trầm cười cười: “Mai là thứ Hai, bọn em bắt đầu đi học à?”

“Vâng, lớp đầu tiên. À đúng rồi, em thành lớp phó.”

“Phụ đạo viên của bọn em cũng tinh mắt lắm, lớp trưởng là ai?”

Dương Kế Trầm đang đứng trước bồn cầu, Giang Nhiễm nghe được tiếng nước nên biết anh đang đi vệ sinh. Có điều âm thanh này thật làm người ta mơ màng quá mức.

Giang Nhiễm chưa thấy anh đi vệ sinh bao giờ, mà chỉ thấy được bóng lưng thôi, hơn nữa cô cũng sẽ không nhìn, tuy xưa nay anh chưa từng tránh né. Từ ngày đầu tiên bọn họ ở bên nhau, anh đã không che đậy gì với cô rồi, cơ thể cũng thế, mà tình cảm cũng vậy.

Lúc không còn âm thanh kia nữa, Giang Nhiễm mới trả lời: “Là một nam sinh đứng thứ nhất trong lớp, người cũng không tệ lắm.”

“Mới khai giảng bao lâu mà đã thấy người không tệ lắm rồi, làm quen rồi à?”

Giang Nhiễm cố tình chọc giận anh: “Chứ sao, ở trường nhiều nam sinh đẹp trai như thế, còn cả bao nhiêu người có tài. Tối mấy hôm trước em tới quảng trường xem bọn họ hát, một nam sinh đứng hát trong đó còn nháy mắt với em đấy.”

Lời nói của Dương Kế Trầm nhiễm ý cười: “Thế còn tìm được nam sinh kia không?”

“Dạ?”

“Tìm được thì nói cho cậu ta biết, như thế là bị tê liệt thần kinh mặt, tìm

bác sĩ khám đi.”

Giang Nhiễm: “...”

Dương Kế Trầm: “Sắp 12 giờ rồi, em ngủ đi. Mai thi xong lại tìm em, nhé?”

“VẬY anh cũng ngủ sớm một chút, giữ tinh thần thoải mái, mai nhớ chú ý an toàn. Xếp hạng chỉ là thứ yếu, nhất định phải chú ý an toàn đấy, lúc huấn luyện bình thường cũng thế.”

Dương Kế Trầm khều tóc trên trán, khóe miệng cũng cong lên: “Biết rồi.”

Có đôi lúc, anh cảm thấy đây chính là điểm khác biệt giữa Giang Nhiễm và những người phụ nữ kia.

Hết chương 72.

Chương 73: Em có phát hiện ánh mắt của cậu ấy và bạn trai em giống nhau không

Giang Nhiễm tưởng lên đại học sẽ ung dung hơn một chút, nhưng thật ra lại không phải như vậy. Nơi đây cũng không khác cấp 3 là bao, chỉ là không bị quản chặt chẽ như trước mà thôi. Khóa học ở đại học rất nhiều, ngoài cuối tuần ra thì một tuần chỉ có 3 tiết được nghỉ, còn lại là tự học sớm tối. Cứ như vậy từ 6 giờ sáng đến 10 giờ tối, mọi người lên đến KTX thì đều lần lượt đi rửa mặt, đến lúc leo lên giường thì đã mệt rã rời, vậy mà vẫn phải ôm sách học ABCD.

Trước kia Giang Nhiễm chưa làm PPT bao giờ, sau khi tìm kiếm tài liệu liên quan sẽ phải vận dụng để làm PPT (1).

(1) PPT: Power Point.

Ban ngày lên lớp, tối đến là tự học nên cũng không thể trò chuyện thật lâu với Dương Kế Trầm như trước kia, kể cả mấy tin nhắn qua lại dường như cũng không còn tác dụng gì nữa.

Lúc đầu Giang Nhiễm lên lớp rồi còn lén gửi mấy tin nhắn cho anh, nhưng không bao lâu sau trường học đã có chính sách mới là nộp điện thoại theo mã sinh viên, không có sẽ tính là trốn học. Sinh viên nào gia cảnh giàu có sẽ nộp hai cái điện thoại, những sinh viên bình thường thì chỉ có một, sinh viên nghèo thì ngay cả điện thoại cũng không có.

Giang Nhiễm bần thích ứng với cuộc sống mới, tuy có nhớ Dương Kế

Trầm nhưng lại không rảnh để bận tâm. Có một tối hai người gọi điện cho nhau nhưng cô lại thủ thiếp đi, đã vậy lại còn ngáy nữa.

Hôm sau Dương Kế Trầm cười cô giống heo.

Hai trận trước Dương Kế Trầm đều đoạt chức vô địch như trong dự liệu. Giang Nhiễm và Lâm Vân cũng đã xem tường thuật trực tiếp, nhưng mạng lại thường đột ngột gián đoạn, lúc những người khác nhận tin mừng thắng lợi thì hai người vẫn đang chờ mạng tải lại.

Chủ đề của Giang Nhiễm và Lâm Vân không thể tách rời Dương Kế Trầm. Giang Nhiễm thích anh nên luôn miệng nhắc tới, Lâm Vân lại sùng bái anh nên luôn lấy đó làm mục tiêu, một người luôn khen anh tốt đẹp vô cùng, một người lại khen năng lực của anh siêu hạng.

Lâm Vân còn cho Giang Nhiễm xem các bài viết của mình ở trên Post Bar, mỗi một bài đều liên quan tới những lần thi đấu của Dương Kế Trầm, cũng là những ái mộ và sùng bái của cô ấy dành cho anh.

Lâm Vân quá phấn khởi nên kéo xuống tận bên dưới, tới lúc Giang Nhiễm mở mắt thật to thì Lâm Vân mới mau chóng tắt đi.

Hai cô gái nhỏ cứ cậu cướp tôi giành náo loạn vô cùng, cuối cùng Lâm Vân phải nói: “Viết mấy câu truyện nhỏ liên quan tới cậu và Yang.”

Giang Nhiễm kéo xuống xem rồi không nhịn được cười, văn phong của Lâm Vân rất mới mẻ, khi viết sẽ dùng ngôi thứ ba để tả bọn họ. Cô ấy viết lại ngày thường cô gọi điện cho Dương Kế Trầm thế nào, rồi cả lần trước anh đến đây tìm cô.

Phản hồi bên dưới náo nhiệt cô cùng, một phe thì hô muốn biết nhiều hơn một chút, một phe lại làm loạn và không thừa nhận người bạn gái này.

Lâm Vân nói: “Cậu biết fan hâm mộ cũng chia ra nhiều kiểu mà, thích một người đến mức cố chấp rồi sẽ không phân biệt được hiện thực và ảo tưởng, sau đó cũng muốn chiếm thứ bản thân mình thích làm của riêng, đừng để ý tới những bình luận đó. Nếu là fan chân chính thì sẽ chúc phúc bạn gái mà Yang đã thừa nhận, giới này không phức tạp như giới giải trí đâu.”

Nụ cười của Giang Nhiễm bỗng cứng đờ, cô ấn mở vào một mục có tiêu đề là: Những scandal bạn gái trước kia của Dương Kế Trầm, có bằng chứng.

Người thứ nhất là người mẫu, mặt baby, ngực lớn. Cô này ngồi áp sát vào Dương Kế Trầm ở quán bar, hai người còn cười cười nói nói.

Người thứ hai là thiên kim tiểu thư gì đó, mặt V-line, ngực lớn. Hai người uống Sâm-panh và trêu đùa tại một party sân thượng nào đó.

Người thứ ba là người mẫu chân dài, ngực lớn, khi ấy còn dìu Dương Kế Trầm ở một quán bar.

Giang Nhiễm: “...”

Cô chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Dương Kế Trầm ở KTV, khi ấy anh ôm phụ nữ rồi còn nói lời không đứng đắn, trêu cợt lơ phất phơ vô cùng. Khi ấy cô thật sự cảm thấy anh không phải người tốt, về sau dù thích anh rồi nhưng cũng chưa từng nghĩ lại về phương diện kia.

Dù biết bây giờ anh một lòng một dạ với mình là tốt rồi, nhưng không rõ tại sao, khi thấy những thứ này cô vẫn hơi ghen, ngọn lửa nhỏ trong lòng kia cứ âm ỉ mà không có chỗ phát tiết.

Ai cho anh trước kia câu tam đáp tứ như thế.

Trước kia Từ Chi Hạ có như thế cô cũng không tức giận, nhưng mấy người phụ nữ rối loạn này lại chột khiến cô thấy ghen.

Dương Kế Trầm chưa từng mập mờ với Từ Chi Hạ mà luôn khách khách khí khí, mọi người cũng nhìn ra được anh thật sự coi cô ta là bạn, là em gái mà thôi. Anh không trêu ghẹo chút nào mà đường đường chính chính ở cạnh cô ta. Thế nên đáy lòng Giang Nhiễm luôn tin tưởng anh không có tình cảm với Từ Chi Hạ, tất cả chỉ là ước muốn đơn phương của Từ Chi Hạ, vì thế cô mới thấy cô ta là một người đáng thương.

Nhưng nhìn thử mấy bức ảnh này xem, anh còn cười vui vẻ đến thế, ánh mắt cũng sáng cả lên.

Trước đây Quý Vân Tiên từng hỏi nếu bên cạnh Dương Kế Trầm nhảy ra mấy Trương Tam Lý Tứ thì cô có ghen hay không. Lúc ấy cô nghĩ mình sẽ ghen, nhưng không nghĩ lại ghen nặng tới mức này.

Quý Vân Tiên thận trọng nghe điện thoại rồi giải thích: “Tin lá cải cả đấy, mà cũng biết trước nay Yang chưa thừa nhận ai công khai bao giờ. Mà tuyệt đối là chính quy.”

Giang Nhiễm mím môi rồi nhìn Lâm Vân vài lần, sau đó lại chột bật cười. Cô không biết đột nhiên mình khó chịu chuyện gì, chỉ xem mấy bức ảnh mà đã hận không thể vọt đến hỏi anh cho rõ rồi.

Giang Nhiễm bất đắc dĩ nói: “Con gái đúng là loài động vật hẹp hòi.”

Cô đang nói chính mình.

Lâm Vân cười một tiếng: “Tiểu Nhiễm, cậu tức giận mà cũng dịu dàng như thế.”

Giang Nhiễm nói: “Không phải dụ dàng, chỉ là nghĩ kĩ thì không có gì phải giận, chẳng qua... Sau này tôi sẽ hỏi anh ấy cho ra nhẽ, lúc trước thế mà dám trái ôm phải ắp, khốn kiếp.”

Câu mắng “khốn kiếp” này không giống như đang mắng chửi người khác, mà giống như người yêu đang tán tỉnh nhau hơn.

Dương Kế Trầm bận huấn luyện và di chuyển tới thành phố tiếp theo, Giang Nhiễm bận học hành, thế là những cuộc điện thoại của hai người ngày một ít đi. Ngay cả tin nhắn cũng chỉ có hai câu, không phải anh có việc thì cũng là em có việc. Sau một tuần như thế, Giang Nhiễm đã quên mất mấy tin lá cải kia.

Giang Nhiễm là người chăm chỉ nhất cả phòng ngủ, việc phải làm cũng nhiều vô cùng, cứ 2 – 3 ngày cô lại phải chạy tới văn phòng của phụ đạo viên một lần, rồi lại phải thu tiền phí này kia hay đi phát thứ gì đó. Cũng may Tống Dật Thịnh là người nhiệt tình, cậu thường tự lo mấy việc nhỏ nhặt khác. Cuối thu năng gặt vô cùng, vậy mà Tống Dật Thịnh thường làm việc tới cả đầu đầy mồ hôi.

Phụ đạo viên từng trêu chọc cậu: “Có phải em thích lớp phó không đấy? Yêu đương ở đại học cũng được thôi, nhưng đừng trễ nải việc học. Thời đại học thầy chẳng nghĩ được gì khác đâu, lúc ấy à...”

Thầy giáo dạy lớp Kế toán cơ sở ngày thứ Ba có việc nên phải nhờ người khác tới dạy thay, nhưng nói trắng ra thì đây chính là tự học.

Tống Dật Thịnh vừa từ văn phòng về, cậu ấy bê một chồng vở ghi màu hồng rồi ngồi xuống sau lưng của Giang Nhiễm: “Ha ha, các cậu đang nói chuyện gì đó, nói tôi nghe với!”

Nam sinh ngồi bên cạnh Tống Dật Thịnh vỗ vỗ vào mông cậu ấy: “Lớp

trưởng, mông cậu vênh lên tận trời rồi, còn rướn về phía trước nữa là nhào xuống bàn của mấy người Giang Nhiễm đấy.”

Tống Dật Thịnh nhíu đôi mày thanh tú: “Con mẹ nó cậu sờ loạn gì hả.”

“Thích sờ mông nhỏ mềm mại của cậu đấy, nào bảo bối, mau lại đây.”

“Cút.”

Mấy nam sinh thường thích đùa ác ý như vậy, luôn thích sờ chỗ này, sờ chỗ nọ.

Tống Dật Thịnh nói: “Vừa mới từ chỗ phụ đạo viên về, thầy ấy còn lôi kéo tôi nửa ngày để kể chiến tích vĩ đại nữa.”

Từ Đan nghiêng đầu hỏi: “Thầy ấy kể gì với cậu?”

“Kể thời đại học và nghiên cứu sinh thầy ấy cố gắng thế nào, nữ sinh có thích cũng không liếc nhìn dù chỉ một chút, sau đó bảo tôi lấy việc học làm trọng. Bla bla không ngừng, biểu cảm kia cũng buồn cười vô cùng.”

Từ Đan: “Thế nên đến bây giờ thầy ấy vẫn luôn độc thân đấy thôi.”

Tống Dật Thịnh lấy ngón tay cuốn tóc Giang Nhiễm chơi: “Này Giang Nhiễm, cậu đừng nghiêm túc như thế, không làm đề này cũng không sao đâu. Dù có biểu hiện tốt thì cuối kỳ vẫn cần một câu của thầy cô giáo mà.”

Giang Nhiễm xoay người sờ tóc mình: “Cậu đừng nghịch tóc tôi nữa, đã rụng nhiều lắm rồi.”

Tống Dật Thịnh: “Tôi mua dầu gội Bá Vương cho cậu nhé?”

Giang Nhiễm: “...”

Nam sinh bên trên đập bàn: “Các cậu có thể đừng cả ngày mắt qua mày lại thế không, có phiền không hả! Cậu nói thử xem, Tiểu Nhiễm có bạn trai rồi, cậu cứ ngồi sau cậu ấy làm gì!”

Tống Dật Thịnh cầm sách nện người kia: “Liên quan gì đến cậu!”

Thầy giáo: “Trật tự! Trật tự!”

...

Lời đồn Tống Dật Thịnh thích Giang Nhiễm đã truyền đi tới mức lớp bên cạnh cũng biết, vì Giang Nhiễm là bạn cùng phòng của Từ Đan, Từ Đan lại là hoa khôi trong lớp. Tống Dật Thịnh này tuy hài hước nhưng mặt mũi đúng là tuần tú sạch sẽ. Thiếu niên cao gầy, lại là một trong những hot boy đẹp trai của lớp. Tuy người này không theo đuổi nhưng mấy kẻ chuyên hóng chuyện lại nghe ngóng được, chỉ cần mấy phòng ngủ buôn với nhau là tất cả đều biết.

Ngay cả Từ Đan cũng nói với Giang Nhiễm: “Em nhìn xem nhìn xem, cậu ấy đang nhìn em đấy!”

Lúc này Giang Nhiễm đang ăn cơm ở canteen, khi nghe vậy thì quay đầu nhìn lại. Tống Dật Thịnh cũng không tránh né mà cười lộ hàm răng trắng nõn, sau đó nói: “Trùng hợp thật đấy.”

Từ Đan: “Đúng là cậu ấy thích em rồi, chị thấy em mà không có bạn trai lợi hại kia thì hợp lại với cậu ấy cũng không tệ. Này, em có phát hiện mắt của cậu ấy và bạn trai em hơi giống nhau không.”

Giang Nhiễm sờ cằm rồi nhìn Tống Dật Thịnh chăm chăm: “Cũng hơi hơi,

đều là mắt hai mí khá sâu và đẹp.”

“Đúng là sâu thật, chị thấy cậu ấy thích em thật đấy.”

Giang Nhiễm bối cơ: “Không phải đâu, em không cảm thấy thế.”

Đảo mắt một cái, Từ Đan đã lại mua vé máy bay để đi gặp bạn trai mỗi tình đầu ở thành phố bên cạnh. Hai người họ yêu nhau từ lớp 10, đến nay đã được 3 năm. Từ Đan này tuy tùy tiện nhưng luôn một lòng trong chuyện tình cảm. Giang Nhiễm đã xem ảnh chụp bạn trai của cô ấy, đó là một người mày kiếm mắt sáng rất anh tuấn, cũng cực kỳ xứng đôi với Từ Đan.

Đến Quốc Khánh, cả trường chột trống trải trong nháy mắt, người nên về nhà đều về nhà, cả ba người trong phòng KTX cũng đã về quê, chỉ có mình Giang Nhiễm là không về. Quý Vân Tiên hẹn cô đi chơi, nói là sang bên này tìm cô.

Nhưng cô ấy mua vé muộn nên ngày mùng 6 mới đến được, có điều cô ấy nói dù thế nào cũng muốn đến tìm cô.

Giang Nhiễm ở trong phòng ngủ đến nhàm chán, thỉnh thoảng cô sẽ gửi tin nhắn cho Dương Kế Trầm, nhưng cách một tiếng anh mới trả lời một lần, chỉ dăm ba câu cũng không thành được chuyện gì. Giang Nhiễm lại tiếp tục trông ngóng tin nhắn của Dương Kế Trầm, rồi bỗng sinh ra cảm giác xa lạ với anh.

Đúng là con người không thể nhàn rồi được.

Một người quá bận còn một người quá rảnh rang, tình cảm cũng sẽ không ngang bằng.

Mấy ngày này Giang Nhiễm luôn ngập lặn trong hoạt hình Disney, lúc

trước trong nhà không có máy tính, cũng không có mạng, muốn xem phim sẽ phải ngồi chờ đau khổ trước màn hình TV. Mấy năm cấp 3 lại bị cấm xem TV, nên bộ phim gần nhất cô xem chính là bộ phim xem ở rạp cùng bọn họ.

Tới ngày mùng 6, Quý Vân Tiên hùng hùng hổ hổ chạy tới, sau đó thuê phòng ở khách sạn gần trường. Có tiền đúng là khác biệt, cô ấy cũng thuê một phòng hạng nhất như Dương Kế Trầm.

Quý Vân Tiên mang theo một chuyến đầy vali đặc sản cho Giang Nhiễm. Cô ấy nói bánh này chán, bánh kia ngán nhưng dù sao cũng là đặc sản, ăn tạm một chút đi, tất cả đều là tấm lòng.

Giang Nhiễm đưa cô ấy đi dạo một vòng rồi càn quét hết phố trước phố sau. Sau khi đi dạo hai ngày, chân hai người như muốn gãy đôi, đến giờ cả hai cũng đang nằm hình chữ đại (大) trên giường.

Giang Nhiễm hỏi cô ấy: “Sao không nhân dịp nghỉ này đi tìm Trương Gia Khải, từ đợt tháng 8 anh ấy đi, hai người vẫn chưa gặp nhau đúng không?”

Quý Vân Tiên nhìn đèn chòm: “Tìm anh ấy làm gì, tao không đi tìm anh ấy, khốn kiếp.”

“Lại cãi nhau à?”

“Không biết cái đầu kia của anh ấy nghĩ thế nào nữa, lúc nào cũng nói muốn kiếm tiền cho tao tiêu. Tao có thiếu tiền đâu, tao chỉ muốn anh ấy ở bên tao thôi. Nhưng nghĩ lại thì cũng không trách được, anh ấy thích việc này nên mới làm, ai mà không muốn đạt được xếp hạng tốt hơn. Cũng coi như có chí đi, không uống công lần đầu trông thấy tao đã thần tượng anh ấy.”

Giang Nhiễm: “Xếp hạng của anh ấy trong hai lần thi này không tệ.”

“Coi như có tiến bộ.” Giọng của Quý Vân Tiên hơi không yên lòng, giống như có tâm sự vậy.

Nhưng chỉ cần một chút như vậy là Giang Nhiễm đã nhận ra, cô nói: “Mày đến tìm tao không phải chỉ để chơi thôi đúng không, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

“Không, tao nhớ mày thôi.”

“Khai báo thành thật đi.”

Quý Vân Tiên bực bội duỗi thẳng chân rồi thở dài nói: “Bố mẹ tao bảo năm sau cho tao đi trao đổi ở Úc, nhưng tao không muốn. Cuối cùng ăm ỉ một trận rồi bắt tao nhất định phải đi. Tao còn chưa nói với Trương Gia Khải.”

“Hả? Thế đi trong bao lâu?” Giang Nhiễm ngồi dậy.

“Đến khi tốt nghiệp đại học năm 4, tao không muốn đi đâu.”

“Nhưng mà...”

Bố mẹ Quý Vân Tiên đều là người làm ăn, họ không quá quan tâm tới cô ấy, từ nhỏ tới giờ có quyết định gì cũng không để ý đến suy nghĩ và ý kiến của Quý Vân Tiên, hơn nữa một khi đã nói ra chuyện gì thì sẽ chắc như đinh đóng cột.

Quý Vân Tiên phồng má: “Tao mặc kệ, chờ đủ tuổi tao sẽ đi đăng ký kết hôn với Gia Khải!”

“Bố mẹ mày biết chuyện của mày với Trương Gia Khải không?”

“Không biết, biết thì đánh gãy chân tao mất.”

Giang Nhiễm: “Về sau tìm cơ hội nói chuyện tử tế xem, dù tỉ lệ thành công không lớn nhưng vẫn phải nói rõ một lần. Lúc đó tao cũng nghĩ mẹ tao không đồng ý, nhưng lúc mọi chuyện lộ ra rồi, bà lại bình tĩnh hơn tao tưởng nhiều. Tuy vẫn hận bố tao nhưng bà cũng không cấm đoán hay chia rẽ chút nào.”

“Mẹ mày yêu thương và lo lắng cho mày, bố mẹ tao vốn không coi tao là người.”

Quý Vân Tiên hít mũi một cái.

Sau mấy giây yên lặng, mắt của Quý Vân Tiên dần đỏ lên, từng giọt nước mắt cũng nối đuôi nhau mà rơi xuống.

Hết chương 73.

Chương 74: Ở, lần đầu tiên chạm vào tay con gái của cậu lại trúng phải quả ớt nhỏ này?

Phần tình cảm riêng này của Quý Vân Tiên đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, người sống vô tư hồn nhiên đều phút trước còn khóc, phút sau đã cười.

Giang Nhiễm rất thích tính cách này của cô ấy, thần kinh thô lại tự do tự tại, chỉ cần có chút chuyện nhỏ thôi cũng có thể vui đến nửa ngày.

Sau khi nghỉ Quốc Khánh xong, Quý Vân Tiên vẫn ở lại Chiết Châu, cô ấy nói rằng đồ ăn của nơi này quá ngon, thế nên cũng không tiếc trốn học. Ngày đầu tiên sau nghỉ lễ, Quý Vân Tiên còn đi nghe giảng lớp chung với Giang Nhiễm.

Phòng học này lớn hơn trường của cô ấy nhiều, Quý Vân Tiên chạy quanh đó như bé con, những người khác lại nhìn cô như đang nhìn người bệnh tâm thần vậy.

“Tiểu Nhiễm, chúng ta ngồi đâu?”

Giang Nhiễm chỉ vào vào mấy hàng ghế sát tường: “Lớp bọn tao ngồi ở kia.”

“Lớp phó! Ở đây!” Tổng Dật Thịnh đã đến sớm chiếm chỗ, cậu ấy khoa chân múa tay với các cô.

Từ Đan đi tìm bạn trai vẫn chưa trở lại, một hàng ghế bốn người lúc này có Quý Vân Tiên vào ngồi thay chỗ của Từ Đan.

Trương Giai Giai hút Wahaha (1) rồi nói: “Đây là bạn thân của cậu à?”

(1) Wahaha: là một hàng đồ uống của Trung Quốc. Công ty TNHH Hàng Châu Wahaha Group là một nhóm các công ty tư nhân và là nhà sản xuất đồ uống lớn nhất tại Trung Quốc. Công ty có trụ sở tại Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang. “Wa ha ha” tượng trưng cho “đứa trẻ hay cười”.

Sau khi giới thiệu xong, Quý Vân Tiên đã nhanh chóng làm quen với hai cô gái còn lại. Lâm Vân còn nói theo vài câu, vì Quý Vân Tiên là bạn gái của Trương Gia Khải, Lâm Vân cảm thấy li kì vô cùng.

Tống Dật Thịnh nghịch tóc của Giang Nhiễm: “Này, bạn thân cậu học trường nào thế? Tính trái ngược hoàn toàn với cậu luôn.”

Giang Nhiễm thở dài: “Lớp trưởng, tôi sắp trượt cả rồi, cậu đừng nghịch tóc tôi nữa.”

Tống Dật Thịnh chìa tay ra từ phía sau: “Ăn kẹo không?”

Đúng lúc này Quý Vân Tiên lại nhìn thoáng qua. Cô ấy đưa mắt nhìn hai người, sau đó hơi dựa vào ghế và cầm kẹo, cuối cùng là nghiêng đầu nhìn Tống Dật Thịnh: “Cậu đang theo đuổi Tiểu Nhiễm đấy à?”

Giang Nhiễm: “...”

Tống Dật Thịnh gãi đầu: “Cậu nói lung tung gì đó, trả lại kẹo cho tôi!”

“Quý hẹp hòi, có một viên kẹo thôi mà, tôi cứ ăn của cậu đấy!”

Quý Vân Tiên mặc váy liền có họa tiết hoa cúc, mái tóc dài màu nâu bóng loáng, khuôn mặt xinh đẹp như búp bê, người cũng hoạt bát cực kỳ đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên Tống Dật Thịnh gặp cô gái lanh lợi như vậy, người nói nhiều, cởi mở, lại còn hơi vô lại.

Cậu ấy hứ một tiếng: “Ăn hay không thì tùy cậu.”

Cậu ấy cúi đầu lật sách.

Chuông tan học vừa vang lên thì cả phòng đã yên tĩnh, Quý Vân Tiên chuyền tờ giấy nhỏ cho Giang Nhiễm rồi hỏi nam sinh đằng sau là thế nào. Giang Nhiễm thấy đầu đầu vô cùng, mắt mỗi người này đều làm từ thủy tinh sao, chẳng lẽ nam nữ có quan hệ tốt trên đời này đều là thâm mến gì đó.

Cô đáp lại là không có gì.

Quý Vân Tiên lại chuyền giấy lại lần nữa: Cẩn thận Trầm ca về đánh mông mày.

Giang Nhiễm ho khan một tiếng rồi vo tờ giấy lại mà không trả lời cô ấy, trong đầu cô cũng chợt nhớ đến những lúc ở bên anh.

Bình thường trông anh giống người đứng đắn vô cùng. Dù mặt mày có ngả ngớn, giọng nói chuyện luôn uể oải, không để ai vào mắt, nhưng cũng không phải kiểu lừa gạt người khác. Anh luôn có giới hạn cuối cùng của mình. Nhưng Giang Nhiễm tuyệt không nghĩ đến lúc anh phóng túng lại là đáng vẻ kia, thậm chí còn lưu manh hơn cả lưu manh, hành động gì cũng làm ra được, lời nào cũng nói ra được.

Mà cô lại như không khống chế nổi, sau đó làm chút chuyện xấu hổ và khiến người ta mặt đỏ tim đập trước mắt anh.

Nhưng có lẽ giữa những người yêu nhau đều là vậy, đều không khống chế nổi như thế, đều triền miên tới cực hạn như vậy. Cũng chỉ có bọn họ mới thấy được vẻ nồng cháy phát cuồng, vũ mị nóng bỏng của nhau.

Giang Nhiễm vừa nghĩ như thế thì lại muốn gặp anh vô cùng.

Thật ra mới qua lần gặp trước không bao lâu, nhưng với những người đang cuồng nhiệt trong tình yêu, thì một ngày 24 giờ vẫn là chưa đủ.

Không phải có câu nói thế này sao: Đôi lúc một phút rất ngắn, đôi khi một phút lại rất dài.

Giữa tiết học có một khoảng thời gian nghỉ ngắn ngủi, Tống Dật Thịnh chọc bút vào lưng cô rồi nói: “Lát nữa ăn cơm trưa chung không?”

Không rõ tại sao cái chọc này vung lên thế nào, mà mực từ bút máy lại vẩy lên váy của Quý Vân Tiên, một vòng mực xanh vẩy lên đó trông thật đau lòng.

Cả người Quý Vân Tiên cứng đờ, cô ấy âm trầm quay đầu lại, còn Tống Dật Thịnh cũng dần dần sợ hãi: “Bà cô, tôi không cố ý!”

Quý Vân Tiên vỗ bàn đứng dậy: “Cậu, cái đồ... Cậu... Cậu tên là gì!”

Cô ấy cầm sách bài tập của cậu lên xem thử, Tống Dật Thịnh.

“Tên thì hay lắm! Nhưng hôm nay bà cô này muốn đem cậu đi tế trời!”

Tống Dật Thịnh co cẳng chạy mất, Quý Vân Tiên giẫm thẳng lên bàn rồi

bước ra ngoài, thế là hai người cứ chạy đuổi vòng quanh trong phòng học như thế.

“Cứu mạng! Tiểu Nhiễm! Cứu mạng! Sao bạn cậu đánh đá thế!” Tống Dật Thịnh chạy quanh một vòng rồi vội vã hô lên.

Giang Nhiễm chưa kịp đáp lại thì người đã chạy đến một nửa bên khác.

Quý Vân Tiên chỉ vào cậu ấy: “Cậu bảo ai đánh đá, cậu mới đánh đá!”

Tống Dật Thịnh sai bước chân dài mà chạy, người lại nói: “Á á, tính cậu ghê gớm thế này về sau không gả được đâu. Hỏi mấy đồng chí nam ở đây xem có ai thích kiểu như cậu!”

“Tôi cũng có gả cho cậu đâu, liên quan gì đến cậu! Cậu đứng lại đó cho tôi!”

“Con gái đừng nói lời thô tục!”

Tống Dật Thịnh chạy một rồi thì xua tay ra hiệu đình chiến, Quý Vân Tiên lại không kịp đề phòng nên đâm thẳng vào người cậu ấy. Tống Dật Thịnh giữ chặt cô ấy lại, lòng bàn tay của thiếu niên nóng rực khiến Quý Vân Tiên chột rụt tay về, sau đó dữ dằn nhìn cậu.

Tống Dật Thịnh nhìn lòng bàn tay của mình một chút, ờ, lần đầu tiên chạm vào tay con gái của cậu lại trúng phải quả ớt nhỏ này?

Cậu ấy thở dài rồi giơ tay đầu hàng: “Cậu muốn làm gì thì làm đi.”

Quý Vân Tiên lấy bút máy của Tống Dật Thịnh rồi vẽ mặt hổ cho cậu ấy.

Lúc thầy giáo môn chung gọi đích danh lên trả lời câu hỏi, Tống Dật Thịnh

vừa đứng dậy và ngẩng đầu lên thì toàn lớp đã cười vang. Tống Dật Thịnh da mặt dày đã quen, nhưng vẫn lấm bầm vài tiếng với Quý Vân Tiên: “Con nhóc thối, lần sau cậu chờ đó!”

“Không có lần sau, bái bai ngài!”

Hôm sau Quý Vân Tiên đã thu dọn hành lí rồi phui mông rời đi.

Tống Dật Thịnh hấp tấp chạy đi ăn cơm trưa cùng Giang Nhiễm, sau đó hỏi rồi mới biết tin ấy. Lúc này lại đến lượt Giang Nhiễm hóng chuyện, cô hỏi: “Không phải là cậu thích bạn tôi đấy chứ?”

Tống Dật Thịnh vẫn là vẻ mặt đó: “Có nực cười không hả bạn học, thích cậu ta? Tôi đường đường là học bá đứng đầu của học viện kinh tế mà lại thích cậu ta? Tôi hỏi bừa chút thôi, vẽ hồ khó tẩy lắm đó.”

Giang Nhiễm nói: “Tính nó như thế đấy, gặp ai cũng thân quen được, vì coi cậu là bạn nên mới đùa như thế. Gần đây... tâm trạng của nó không tốt lắm, cũng dễ nổi giận, xin lỗi.”

“Hai chúng ta như nhau cả, bạn của cậu cũng là bạn của tôi. Mà sao bạn trai không đến tìm cậu thế, về sau hai người cứ ở xa như thế này à?”

“Chắc thi đấu xong anh ấy sẽ đến đây, về sau có lẽ cũng ở lại luôn, cụ thể thế nào thì chưa bàn kĩ. Chờ anh ấy thi xong rồi lại nói, còn sớm mà, cũng không vội.”

“Cậu thích gì ở anh ấy? Sao hai người lại đến với nhau?”

Trương Giai Giai liếc nhìn cậu ấy: “Sao cậu còn nhiều chuyện hơn con gái thế.”

Tống Dật Thịnh: “Bạn bè tâm sự thì có sao đâu, hồi cấp 3 tôi là bạn thân của con gái đấy, còn dạy đông đảo các bạn nữ cách theo đuổi con trai nữa.”

Giang Nhiễm bật cười khiến mấy hạt cơm phun trên người cậu ấy: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.”

Tống Dật Thịnh lau mặt: “Đây thì có là gì, tôi còn bị nôn vào nơi khác rồi cơ. Người kia vừa quay lại đã nôn luôn vào mặt tôi.”

Ba nữ sinh: “...”

...

Tới ngày thứ Tư Từ Đan mới trở về, thế nhưng cô ấy không trang điểm, không đi giày cao gót mà hồn bay phách tán kéo vali tới. Phòng ngủ vẫn là phòng ngủ đó, nhưng nhóm người lại không dám ho he chút nào.

Trương Giai Giai thận trọng hỏi: “Có muốn ăn ít nho không?”

Bộp —— Từ Đan đập điện thoại xuống bàn rồi đứng phắt dậy, sau đó bất động như người gỗ.

Giang Nhiễm đi qua rồi vỗ nhẹ vào bả vai của cô ấy: “Sao thế? Sao sắc mặt lại kém thế này?”

Từ Đan bỗng ôm lấy cô rồi khóc ầm lên.

Cô ấy mắng to: “Anh ta là đồ tiện nhân! Khốn kiếp! Cầu tạp chúng! Sao anh ta không chết đi! Sao không đi chết đi!”

Ba người hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó cũng lờ mờ đoán ra chuyện đã phát sinh.

Bốn cô gái chuồn ra khỏi phòng ngủ, đêm đến cũng không trở lại. Các quán trước chợ hơi khói hun tối đen người, nhưng lại có mùi thơm rất đặc biệt. Hai bình rượu, bốn chai bia, một ít xiên nướng ăn tối sau nửa đêm.

Từ Đan say đến bất tỉnh nhân sự, Giang Nhiễm thuê khách sạn rồi khiêng người vào bên trong. Cô cũng chưa uống rượu độ cao như thế bao giờ, chỉ một chén mà đã mơ mơ hồ hồ, đến đứng cũng không vững được nữa. Cô nghiêng ngả mấy lần rồi ngã xuống bên cạnh Từ Đan.

Từ Đan đi tìm bạn trai vào Quốc khánh, lúc đầu họ vẫn tình nồng ý mật mà chơi rất vui vẻ. Từ Đan muốn gặp bạn bè ở trường mới của anh ta một chút, nhưng nhà trai không chịu, nói là bạn bè đã về nhà cả rồi. Không gặp thì không gặp, nhưng Từ Đan muốn anh ta đăng một ảnh chụp chung của bọn họ. Sau đó nhà trai vẫn không chịu, anh ta nói ‘show’ ân ái như thế quá gây thoe.

Từ Đan bực lên nên khóc âm ỉ nói anh ta không yêu cô ấy nữa, đã thay đổi rồi. Thế nhưng nhiều cô gái rất dễ dỗ, hôn rồi hôn, ôm rồi ôm, đăng thêm bức ảnh là dỗ được.

Nhưng người nam kia lại lén xóa đi.

Ngày hôm sau hai người cãi nhau vì chuyện này, Từ Đan như nổi điên hỏi anh ta: “Có phải anh chán tôi rồi không? Hả? Có phải quen ai khác rồi nên thấy yêu tôi không còn ý nghĩa gì nữa không?”

Cô ấy hùng hổ dọa người, cố tình gây sự nên bên nam cũng không muốn dỗ nữa. Anh ta thấy phiền chán mà quát: “Ông đây thấy phiền đấy, cô có thể không làm loạn như thế không. Ai mà chẳng bận rộn, thế này có ý nghĩa gì không?”

Anh ta vừa quát lên thì lòng Từ Đan đã nguội lạnh. Cô ấy thấy anh ta gào lên và lười dỗi nên cũng hỏi thẳng: “Anh với đứa con gái bên trong là ai, anh hẹn cô ta đi thả đèn Khổng minh, trong nhóm lớp của anh ấy?”

“Cô xem điện thoại của tôi?”

“Thì sao, nếu không xem thì không biết mình bị lừa dối đấy.”

“Tùy cô, tôi với cô ấy không thành. Nhưng mà Từ Đan, đúng là tôi chán ngán cô rồi, chúng ta dừng lại đi.”

Từ Đan cho anh ta một cái bạt tai thật mạnh, sau đó nằm một mình ở khách sạn mấy ngày rồi mới trở về.

Từ Đan khóc: “Đàn ông đều chân trong chân ngoài như thế, tình đầu luôn đều giả, phải tổn thương rồi mới gặp được người trân quý, nhưng tổn thương rồi thì sao yêu ai được nữa. Tiểu Nhiễm, chị đã làm sai chuyện gì, muốn anh ta một lòng một dạ mà khó đến thế à? Vì sao anh ta ngày càng không kiên nhẫn như thế, chỉ cần anh ta bận thì bỏ mặc chị à? Sau khai giảng toàn là chị đến tìm anh ta, bên cạnh anh ta luôn có rất nhiều con gái, chị biết anh ta sẽ thay lòng, chị biết mà! Quân khốn kiếp! Hu hu hu...”

Không biết do tác dụng của cồn hay vì Giang Nhiễm vốn không yên lòng, mà khi nghe Từ Đan nói xong thì cô cũng hơi do dự.

Liệu có một ngày nào đó anh cũng chán ngấy cô không? Cô thật sự quá bình thường, chẳng may anh thất vọng với cô thì làm sao đây? Có điều, nếu cô luôn đón ý nói hùa mà lấy lòng anh, thì như vậy cô sẽ biến thành gì đây?”

Đàn ông đã thay lòng đổi dạ thì sẽ không suy chuyển được.

Dương Kế Trầm vẫn luôn đối tốt với cô, bây giờ cũng quy thuận tuyệt đối. Nhưng nếu về sau anh bỗng không quan tâm và lãnh đạm, thì Giang Nhiễm nghĩ có lẽ mình sẽ không chịu nổi.

Cứ nghĩ ngợi lúc được lúc chẳng như thế, Giang Nhiễm lại nhớ anh vô cùng, cũng càng muốn nghe anh nói: Anh sẽ không làm vậy với em, anh sẽ yêu em mãi mãi.

Giang Nhiễm nghĩ đi nghĩ lại rồi gọi điện cho Dương Kế Trầm. Lúc này đã là rạng sáng, có lẽ anh đã ngủ rồi, nhưng cô chỉ muốn nghe thấy giọng anh, chỉ tùy hứng một lần này mà thôi.

Sau vài tiếp “tít” dài, điện thoại được kết nối.

Giang Nhiễm mở miệng trước: “A Trầm...”

Đầu bên kia lại lặng thinh, mấy giây sau lại là: “Tôi không phải Yang.”

Giang Nhiễm giật mình: “Cô...”

“Anh ấy uống say, bây giờ đang tắm, có chuyện gì thì mai lại tìm anh ấy đi. Tôi thấy đêm nay anh ấy không gọi lại được cho cô đâu.”

Phụp —— Điện thoại đột nhiên ngắt kết nối.

Hơi thở của Giang Nhiễm dần gấp rút hơn, cô sững sờ nhìn lịch sử cuộc gọi trên di động mà hoa mày chóng mặt, vành mắt cũng dần đỏ lên như vậy.

Hết chương 74.

Chương 75: T nhất anh không còn một thân một mình nữa. Cảm giác có hai người thật tốt đẹp, không phải sao?

Chúc Tinh nhìn điện thoại di động sập nguồn thì so vai, sau đó nói với nhân viên khách sạn: “Tôi để đồ Dương tiên sinh ở đây, nếu anh ấy hỏi thì phiền nói giúp một tiếng. À đúng rồi, phiền mọi người tìm phục vụ nam đến chăm sóc anh ấy một chút, có lẽ tối nay anh ấy không tự lo liệu được. Chi phí cứ tính cho anh ấy, khi nào tỉnh rượu, anh ấy sẽ kết toán.”

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi ra khỏi gian phòng.

Chúc Tinh đi đến bên ngoài cửa phòng tắm, sau đó gõ cửa và tựa ở bên cạnh: “Yang, anh vẫn ổn đấy chứ?”

Người đàn ông ở bên trong không trả lời.

Chúc Tinh nói: “Em đã quan tâm giúp đỡ hết lòng rồi nhé, đi đây.”

Chúc Tinh đi đến cửa rồi lại thấy không yên lòng nên quay trở về. Sau khi do dự mấy giây, cô ta vịn tay nắm cửa phòng tắm ra, bên trong ngập tràn hơi nóng, Dương Kế Trầm thì đang ngâm mình trong bồn tắm. Anh từ từ nhắm hai mắt lại, gương mặt và cổ cũng hơi phiếm hồng, đây là biểu hiện của cồn. Dương Kế Trầm không nhúc nhích chút nào, giống như đã ngủ thiếp đi vậy.

“Dương Kế Trầm?” Chúc Tinh nhẹ nhàng gọi tên anh.

Dương Kế Trầm nhíu mày và thấp giọng nói: “Ra ngoài.”

“Được, anh không việc gì là tốt rồi, em đi đây.” Chúc Tinh cười cười rồi giẫm trên giày cao gót mà ra khỏi căn phòng.

Thời gian Chúc Tinh biết anh không quá dài, nhưng lại nghe danh đã lâu. Ngay cả bố cô ta cũng nói người tên Dương Kế Trầm này làm việc ổn thỏa, có tâm huyết và khí thế, hiểu được cách bày mưu lập kế. Tuy đôi lúc không giống tay đua xe mà lại như thương nhân khôn khéo khắp chốn, nhưng lại thích không để tâm đến những thứ khác.

Chúc Tinh bật cười, đây là lần đầu tiên cô ta thấy Dương Kế Trầm say rượu, đã vậy còn lên mặt nữa.

Lúc Chúc Tinh đi đến cửa chính của khách sạn thì nhận được điện thoại của anh họ. Chúc Tinh khoác áo khoác lên, thành thị duyên hải thật là lạnh.

“Đây là gọi đến nghiệm thu thành quả đêm nay à?” Chúc Tinh nói.

Người đàn ông ở đầu kia cười nặng nề: “Đạt được ước muốn không?”

“Các anh thế này là lợi dụng em câu Dương Kế Trầm, hay là lợi dụng em trừ khử Dương Kế Trầm? Thịnh Đàm, chuyện của các anh em mặc kệ, em đi theo các anh đến thành phố này vì muốn xem tính năng của lô xe đua này và làm số liệu thống kê giúp bố thôi. Đừng biến em thành quân cờ.”

“Không phải em rất muốn Dương Kế Trầm à? Ván cờ đêm nay cho không em mà cũng không cần?”

“Tít tít” hai tiếng, Chúc Tinh mở khoá xe rồi lên xe thể thao màu đỏ, sau đó

lái xe ra đường lớn.

Cô ta nói: “Em thích đàn ông thì tự em sẽ theo đuổi, phụ nữ vội vàng leo lên giường sẽ được quý trọng chắc? Hơn nữa, trên thế giới này có nhiều đàn ông như thế, không chỉ có một mình anh ấy.”

Thịnh Đàm “ừ” rồi cúp điện thoại.

Đúng là bản thân Chúc Tinh rất thích Dương Kế Trầm, cũng rất tán thưởng anh, thế nhưng không phải tất cả đàn ông đều quỳ dưới gấu váy của cô ta. Dương Kế Trầm không dễ theo đuổi, nhưng ở chung thì lại là một người không tệ. Trong lòng Chúc Tinh hiểu rõ việc này, nếu như cô ta không thức thời, thì có lẽ bạn cũng không làm nổi.

Từ nhỏ cô ta đã lăn lộn trong giới thương nhân, cũng đã gặp rất nhiều người tài giỏi và có quan hệ bên ngoài. Cô ta giống Dương Kế Trầm, đều không thích không dừng lại đặc tội với người khác.

Lần này đúng là Chúc Tinh có ý riêng, muốn thăm dò thử lòng anh một chút. Nhưng đêm đó Dương Kế Trầm đã nói rất rõ ràng, cô ta cũng không cần mặt dày mày dạn mà bám dính lấy nữa.

Dù không phải một người khiêm tốn, nhưng tuyệt không làm tiểu nhân bỉ ổi.

Chuyện của Từ Chi Hạ từ 2 tháng trước đã rất ồn ào rồi, Chúc Tinh cũng biết đại khái đầu cua tai nheo thế nào. Phải ngu muội và vô tri đến mức nào mới vì một người đàn ông mà làm ra việc tự hủy hoại tương lai của mình đây? Chúc Tinh không hiểu mà cũng không thể hiểu, rõ ràng trên đời này vẫn có nhiều chuyện đáng để trải nghiệm đến thế.

...

Về sau nhân viên phục vụ đỡ Dương Kế Trầm lên giường. Da toàn thân của anh ngâm nước đã nhả hết lại, người cũng buông thông mà không có sức.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, cả người anh như vụn vỡ, nhưng tốt xấu gì thì đầu óc vẫn tỉnh táo.

Anh thu dọn đồ đạc về khách sạn của đội, nhưng vừa bước vào tới phòng thì Hạ Quần đã xông ra: “Anh, Chu Thụ đánh nhau với người của đội Hải Lãng, chắc phải vào bệnh viện.”

Dương Kế Trầm bóp mi tâm: “Xảy ra chuyện gì!”

“Em không biết! Em với Gia Khải đang hút thuốc cạnh bồn hoa thì nghe thấy bên kia cãi vã, lúc đến xem thì đã đánh nhau tán loạn rồi. Nghe nói có người bị thương nên gọi xe cứu thương ngay. Giờ xe cứu thương đang đến, em nghe lễ tân nói anh về nên mới tranh thủ chạy đến.”

Dương Kế Trầm thả đồ lại rồi xuống lầu theo Hạ Quần.

Mấy người đánh lộn ngay ở gần cửa khách sạn, bây giờ mỗi người họ ngồi một bên, một người thì che trán, một người đang quệt máu ở khóe miệng.

Người vây xem đông như kiến, Dương Kế Trầm chen vào thì thấy mặt Chu Thụ u lên một cục, thái dương rướm máu và đang che lấy cánh tay mà cắn răng nghiến lợi.

Chu Thụ thấy Dương Kế Trầm thì gọi một tiếng “anh”.

Họ chưa kịp nói chuyện thì xe cứu thương đã đến, Chu Thụ khập khiễng lên xe, còn người bên kia bị khênh lên. Bên đó trong ồm yếu là vậy nhưng ánh mắt lại bén nhọn hung ác, giống như đang đắc ý điều gì.

Ba người Dương Kế Trầm cũng đi theo lên xe cứu thương.

Kiểm tra sơ bộ thì không có gì đáng ngại, nhưng cơ ở cánh tay bị thương tổn nên phải nghỉ ngơi một thời gian. Chu Thụ nghe xong lời này thì bắt đầu gập gáp: “Sao nghỉ ngơi được bây giờ, mấy ngày nữa tôi còn phải thi đấu!”

Bác sĩ đẩy kính: “Có thể thì cũng phải nghỉ ngơi, không được làm việc gì tổn sức. Cậu còn trẻ, nếu không quý trọng cơ thể thì đến già phải chịu khổ.”

Dương Kế Trầm nói: “Được, đã biết, cảm ơn.”

Dương Kế Trầm đưa người tới hành lang mà ngồi ở một nơi yên tĩnh. Ba người vây quanh Chu Thụ nhưng không có ý trách cứ, chẳng qua chỉ thấy việc này quá đột ngột, cũng rất bất đắc dĩ.

Mắt Dương Kế Trầm vẫn còn đỏ, đây cũng là di chứng của việc say rượu hôm qua. Anh cất giọng khàn khàn, hai tay đút trong túi quần và nhàn nhạt nhìn Chu Thụ.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.”

Vì tức giận nên mắt Chu Thụ cũng đỏ lên, thế nhưng đàn ông không thể dễ dàng đổ lệ. Có điều anh ấy vẫn không nuốt trôi hơi tức này được nên khó chịu nói: “Hải Lăng chỉ là đội mới thành lập năm ngoái thôi, xét về lai lịch thì mỗi đội ở đây đều già đời hơn, còn chưa chứng minh được thực lực mà đã ngông cuồng như thế rồi.”

Chu Thụ nhìn về một bên.

Dương Kế Trầm: “Nói tiếp.”

“Thằng nhãi mười mấy tuổi chưa đủ lông đủ cánh mà đã kiêu căng không nhỏ, còn lắm điều với người khác, nói đội xe của chúng ta đã tan rã và chia năm xẻ bảy, rồi chưa cần đến 1 năm là có thể đạp đổ chúng ta. Còn nói chúng ta chẳng qua chỉ là mấy tay đua đầu đường xó chợ, muốn cái gì cũng không có, để lại những người như chúng ta trong nghề chính là nhục nhã của bọn họ. Anh, chúng ta đã đi lên từ vất vả khổ sở, không được huấn luyện chính quy và có sân bãi thì sao, một không trộm hai không cắp mà đều dựa vào chính mình. Vì thích nên chúng ta mới làm việc này, trước kia anh không để tâm và thấy tên đội xe không quan trọng, bọn em cũng không hề gì. Tất cả đều là hư danh mà thôi, nhưng đến cùng thì vẫn là một đội, hiện tại trong nước có bao nhiêu đội có thể so với anh và chúng ta. Ngay cả Trịnh Phong cũng phải nhún nhường anh, bọn họ là cái thá gì? Đúng là Chi Hạ đi thật rồi, chúng ta cũng thiếu đi một phần, nhưng sao có thể tan rã được? Về sau chúng ta sẽ tan rã sao?”

Có bữa tiệc nào trong thiên hạ này mà không tàn, thật ra trong lòng họ đều hiểu một ngày nào đó cũng sẽ tàn tiệc, chẳng qua là thời gian ngắn hay dài mà thôi. Rồi cả Dương Kế Trầm cũng chưa từng nói anh định chơi thứ này cả đời.

Giang Nhiễm xuất hiện đã khiến Dương Kế Trầm thay đổi rất nhiều, bọn họ có thể cảm nhận được điều đó. Dương Kế Trầm thích cười hơn, càng có tình cảm hơn, người cũng thả lỏng hơn trước kia rất nhiều. Nhưng bọn họ cũng thấy sợ, sợ Dương Kế Trầm tìm được ý nghĩa khác trong đời rồi bỏ dở đua xe. Nếu không có Dương Kế Trầm thì đội này của bọn họ sẽ là thành gì đây.

Chu Thụ trông thì hi hi ha ha là vậy, nhưng khi nằm trên giường cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều. Có vài ý nghĩ thật sự không thể nói với ai được, sợ rằng sẽ làm tổn thương cảm tình với vài người.

Mấy câu nói của vài kẻ trong Hải Lăng chọc tức Chu Thụ, anh ấy chợt không kiềm chế được nên tranh luận lại. Người bên kia lại là kiểu nóng tính nên cuối cùng trở thành đánh lộn.

Biểu cảm của Dương Kế Trầm không ngạc nhiên chút nào, anh hỏi ngược lại: “Các cậu muốn cứ theo mãi à?”

Cứ theo mãi, vinh dự cả đời.

Chu Thụ: “Muốn, anh không muốn à?”

Dương Kế Trầm trầm mặc, một lúc lâu sau, anh khàn giọng nói: “Đúng là tôi thích đua xe, đây cũng là yêu thích từ nhỏ, nhưng lúc trước bị buộc tới đường cùng nên mới đi đua xe ngầm. Tôi không có một bầu nhiệt huyết từ đầu như các cậu. Khi đó tôi chỉ vì tiền, vì sống sót mà dùng sinh mệnh để đổi lấy tiền, cũng là dùng tiền đổi lấy sinh mệnh. Nếu so ra về phần “tình” thì tôi kém các cậu. Từ đầu tôi cũng đã nói tôi sẽ không làm chuyện này cả đời.”

Hai tay của Chu Thụ dần siết lại, anh ấy nhìn Dương Kế Trầm chăm chăm.

Dương Kế Trầm cười như đang tự giễu: “Nếu các cậu muốn tiến càng xa thì chi bằng đừng theo tôi. Thử vào đội chuyên nghiệp đi, tài chính và các phương tiện hỗ trợ sẽ khá tốt.”

Chu Thụ thở hổn hển: “Anh, rõ ràng anh cũng muốn, vì sao lại không sẵn lòng? Trước kia là coi nhẹ và khinh thường Trịnh Phong, vì phong cách làm việc của ông ấy không giống anh. Nhưng bây giờ không giống nữa, chưa nói tới tầng quan hệ với Tiểu Nhiễm, em thấy Trịnh Phong đã thay đổi rất nhiều. Giống như Lão Ngũ từng nói lúc trước vậy nếu như muốn tiến cao hơn, thì chúng ta cần một chiếc cầu nối như thế.”

Hàm dưới của Dương Kế Trầm hơi căng ra, anh muốn hút thuốc, nhưng lại phát hiện đây là bệnh viện nên phải nhịn xuống.

Thật lâu sau, anh nói: “Để tôi nghĩ lại.”

Ba người thấy anh nhả ra câu này thì đều mở mắt thật to, đến Chu Thụ cũng rất bất ngờ.

Dương Kế Trầm nói: “Không phải tôi không sẵn lòng, chỉ là đôi lúc nghĩ mãi vẫn không ra.”

Anh đã trải qua đại nạn đại khổ, cuộc đời cũng lên voi xuống chó. Người bình thường sẽ chỉ muốn theo đuổi cuộc sống và tương lai, nhưng anh luôn nghĩ bây giờ anh còn sống là vì gì? Có vẻ vang không? Tiền sao? Đến cùng là vì thứ gì? Nếu nói về người này, nhìn thì như nở mày nở mặt, nhưng lại như bị tung lên mây mà không tìm thấy bất kỳ ý nghĩa. Cứ liều mạng sống tiếp, rồi bò lên từ lòng bàn chân của người khác, sau đó lại chột mắt đi phương hướng.

Anh luôn không theo đuổi thứ gì mà buông thả tùy ý như vậy, vì thế anh cũng không hứng thú với chuyện của Trịnh Phong, và đối với việc thi đấu cũng rất bình thường.

Nhưng dường như bây giờ đã có thứ gì đó khác biệt, ít nhất anh không còn một thân một mình nữa. Cảm giác có hai người thật tốt đẹp, không phải sao?

...

Đội Hải Lăng được gậy dựng vào năm ngoái nhưng lại thế như chẻ tre mà cực kỳ hung hăng, bởi tất cả đều là nhiệt huyết của người trẻ tuổi. Họ dám mạnh dạn xông lên, cũng càng có sức mạnh, mà huấn luyện viên dẫn đầu

đội này tên là Thịnh Đàm. Dương Kế Trầm từng nghe nói về người này, hai năm trước anh ta mới từ nước ngoài trở về, là Hoa Kiều Canada, bối cảnh gia đình cũng không nhỏ, thực lực càng không thể xem nhẹ. Anh ta mới chỉ 27, 28 tuổi mà đã đứng trên cương vị huấn luyện viên rồi.

Từ nửa năm trước Dương Kế Trầm đã biết tầng quan hệ giữa Thịnh Đàm và Chúc Tinh, vì thế anh không thực sự muốn đắc tội với Chúc Tinh. Cũng không phải sợ, mà chỉ là không cần phải sinh sự, anh cũng lười xử lý những chuyện này.

Buổi tiệc tối qua cũng do Thịnh Đàm tổ chức, có cả phóng viên của đài truyền hình tới phỏng vấn, phỏng vấn xong rồi mọi người cũng đi ăn cơm. Ngoài Thịnh Đàm, Chúc Tinh, phóng viên đài truyền hình, Trịnh Phong, thì còn có chủ lực của các đội khác.

Tửu lượng thường ngày của anh cũng ổn, nhưng không nghiện rượu. Bọn họ chơi xe, càng ít đụng vào cồn thì càng tốt. Nhưng mấy chai rượu kia thật sự quá mạnh, thịnh tình lại khó từ chối, nên sau một bữa cơm thì cả 5 – 6 người đã say mềm mà vẫn không chịu thôi. Cuối cùng, Thịnh Đàm phải thuê phòng cho bọn họ.

Anh vừa vào phòng đã ngâm trong bồn tắm để tan cồn, về sau phát sinh chuyện gì cũng không nhớ rõ, chỉ loáng thoáng biết rằng có người đỡ mình lên giường.

Trong lòng ai cũng hiểu rõ Thịnh Đàm này có dụng ý gì.

Dương Kế Trầm đưa Chu Thụ về khách sạn thì bắt gặp Trịnh Phong vừa tỉnh ngủ, ông ấy cũng đang chờ ở cửa phòng của họ.

Trịnh Phong nói: “Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Dương Kế Trầm nhíu mày cười một tiếng, sau đó để người vào trong phòng. Anh tìm điện thoại để xem giờ theo thói quen, nhưng lục một vòng mà vẫn không tìm thấy.

Trịnh Phong ngồi trên sofa rồi nói: “VẬY THỊNH ĐÀM VỚI CẬU... CẬU ĐANG TÌM CÁI GÌ?”

“Điện thoại.”

“Không phải là quên ở quán rượu hôm qua chứ?”

“Không, sáng có mang về.”

Không bao lâu sau, Trương Gia Khải chạy tới nói: “Điện thoại của em với Chu Thụ bị trộm rồi! Anh, cho em mượn điện thoại đi, em gọi điện cho Vân Tiên.”

Động tác trên tay của Dương Kế Trầm dừng lại, anh cười nói: “Tên trộm này nhanh tay đấy.”

Hết chương 75.

Chương 76: Anh và cô ấy không có gì. Nhớ em, cơ thể cũng nhớ em

Trương Gia Khải và Trịnh Phong chợt hiểu rõ trong nháy mắt, Trương Gia Khải cũng không nhiều lời thêm mà đi ra ngoài.

Dương Kế Trầm tự châm điếu thuốc rồi ném bao thuốc lá cho Trịnh Phong: “Thử không? Vị thuốc ở đây rất đậm.”

Trịnh Phong cúi người cầm điếu thuốc và châm lửa. Ông rít một hơi rồi nói: “Cậu thấy phong cách làm việc của Thịnh Đàm thế nào rồi đấy.”

“Đây không phải rất giống ông năm đó à.”

Trịnh Phong đã tập mãi thành quen việc thảnh thỏang Dương Kế Trầm lại trào phúng mình, thế nên bây giờ ông cũng không để tâm.

Trịnh Phong nói: “Thời trẻ ai mà không có lúc phách lối, cậu bây giờ cũng không tốt hơn Thịnh Đàm là bao. Tuy tôi vì cái lợi trước mắt, nhưng sẽ không làm ra việc hèn hạ thế này. Cậu phải hiểu, càng sống trong tầng thượng lưu thì lòng dạ càng sâu xa, nhà họ Thịnh có gia nghiệp trăm năm thì quan hệ phía sau sẽ thế nào. Thịnh Đàm là huấn luyện viên nhưng anh ta cũng là người làm ăn, người làm ăn sẽ lấy lợi nhuận làm trọng. Lúc ở Mặc Thành tôi đã điều tra nhóm người dưới tay anh ta rồi, mỗi người đều có tuyệt chiêu của riêng mình, ở nước ngoài cũng là người nổi bật. Thiếu niên nhiệt huyết bồng bồng, nhưng vẫn như mấy con rối mà thôi. Tôi đã thấy kiểu đội như thế này nhiều rồi, lúc đầu vọt lên nhanh rồi sau đó ngã cũng

nhanh. Có điều dã tâm của Thịnh Đàm này lớn, khó nói lắm. Thái độ của anh ta với cậu là thế nào, qua buổi tiệc tối qua cậu nhìn ra rồi chứ?”

Dương Kế Trầm lười biếng dựa vào sofa: “Tôi vậy mà nổi tiếng ghê.”

Đội của các cậu lỏng lẻo nên có rất nhiều người nhòm ngó, không thành bạn thì sẽ thành thù. Dương Kế Trầm, nếu không có Tiểu Nhiễm, lúc này cậu cũng sẽ thành kẻ thù của tôi.

Dương Kế Trầm hút thuốc, nhưng không đáp lời.

Trịnh Phong nói: “Đừng chia tách ra thế này, nghĩ cho về sau đi, rốt cuộc là muốn trở thành hạng người gì, muốn leo tới độ cao nào. Cậu nói cậu vô dục vô cầu, nhưng tôi không tin. Tôi nghe nói người của Hiệp hội Mô-tô Trung Quốc đã nghe danh cậu, đừng bỏ qua cơ hội bước vào đội tuyển quốc gia. CRRC lần này còn một chặng sau cùng thôi, bỏ thêm chút sức lực đi.”

Dương Kế Trầm nhướng mày như hơi hứng thú: “Hiệp hội Mô-tô Trung Quốc?”

“Nếu cậu thật sự vào được đội tuyển quốc gia, tôi nghĩ sẽ có hi vọng lớn cho MotoGP, đi thể nghiệm thi đấu và cơ chế huấn luyện khác biệt đi. Dương Kế Trầm, cậu vẫn chưa phải một tay đua mô-tô chân chính, đừng quá tự phụ, đường còn rất dài.”

Trịnh Phong vỗ vỗ vào bả vai của Dương Kế Trầm rồi rời đi.

Đây là lời bình tĩnh mà hòa nhã của Trịnh Phong với Dương Kế Trầm, giống như ông bố già tràn ngập mong đợi với anh vậy.

Vào những năm 90, môn thể thao mô-tô của Trung Quốc mới bắt đầu khởi sắc, vẻ vang của Trịnh Phong cũng chỉ nằm trong vòng tròn nhỏ bé mà thôi.

Nào giống như hiện tại, sau mấy chục năm phát triển, môn thể thao này đã được quốc gia coi trọng, được người ta theo đuổi, cũng càng có những cấp thi đấu quan trọng hơn.

Đội tuyển quốc gia.

Dương Kế Trầm hơi nhú mày, anh cầm thuốc rồi rũ mắt nhìn xuống.

...

Đêm qua Giang Nhiễm ngủ không ngon, vì uống một chút nên mơ mơ màng màng ngủ mất, tới giữa trưa hôm sau tỉnh lại mới chợt nhớ đến cuộc điện thoại đêm qua.

Giọng của phụ nữ vừa quyến rũ tươi đẹp lại không ướt át, còn rất quen thuộc nữa.

Giang Nhiễm nhìn chằm chằm lịch sử cuộc gọi kia rồi cuộn mình lại mà suy nghĩ hồi lâu.

Từ Đan tỉnh lại rồi đẩy vai cô, Giang Nhiễm chợt mở mắt thật lớn khi nhớ ra đó là ai.

Từ Đan: “Em sao thế?”

Giang Nhiễm không đáp lại, rồi chưa đi cả giày mà đã trốn vào trong phòng vệ sinh. Cô gọi qua đó lần nữa, nhịp tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Hôm nay không có xúc động như hôm qua, cũng không có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng sao cô có thể không suy nghĩ lung tung được đây. Chúc Tinh nói anh đang tắm, hôm nay anh không gọi lại cho cô được, nghe vậy thật khiến người ta phải nghĩ nhiều.

Nhưng gọi cuộc đầu tiên thì điện thoại đang tắt máy, sau đó Giang Nhiễm gọi hơn 10 cuộc vẫn đều tắt máy như vậy.

Bây giờ là 10 giờ 8 phút, anh tắt máy, hoặc vẫn chưa tỉnh.

Trong đầu Giang Nhiễm hiện ra hình ảnh anh trần như nhộng, rồi ôm lấy Chúc Tinh cũng không mảnh vai che thân trong ngực, giống như đêm đó anh ôm cô ở khách sạn vậy.

Giang Nhiễm sửng sốt hồi lâu, tiếp đến lại gọi điện thoại cho Trịnh Phong nhưng không thể nổi máy được, kể cả Trương Gia Khải cũng thế, nhóm người này như cùng biến mất vậy.

Sau khi trở về, Giang Nhiễm tâm sự nặng nề vô cùng, cô cũng cứ ôm điện thoại di động mãi như vậy.

So với những tưởng tượng lung tung của mình, Giang Nhiễm lại càng lo liệu có phải họ xảy ra chuyện gì hay không, vì sao tất cả đều không thể liên lạc được. Thế nhưng cũng không có tin tức gì cực lớn, thành phố bên kia trời trong gió nhẹ, tất thảy đều vẫn an lành.

Hơn 4 giờ chiều, điện thoại nhận được một tin nhắn, lòng Giang Nhiễm vừa buông lỏng rồi lại chột lo lắng. Tin nhắn là của Quý Vân Tiên gửi đến, cô ấy hỏi cô có liên lạc được với Dương Kế Trầm không, không rõ Trương Gia Khải lặn đi đâu rồi, cô ấy nói sẽ mau chóng đến chỗ của mấy người kia.

Giang Nhiễm không để ý thấy cảnh cáo của thầy giáo ở phía trên, sau đó vẫn gõ cạch cạch lại dòng chữ: Nếu mày gặp mấy người họ thì bảo Dương Kế Trầm gọi điện lại cho tao, tao cũng không liên lạc được.

Thầy giáo: “Lớp phó đúng không? Không nộp điện thoại lên à? Muốn bị quy thành trốn học?”

“Em xin lỗi, thưa thầy. Hôm nay em có việc gấp nên không nộp lên được.”

Vị thầy giáo này vừa mới tốt nghiệp và nóng tính vô cùng. Thầy nghĩ mình không quản được học sinh nên bước tới, rồi cưỡng chế thu điện thoại của Giang Nhiễm. Khi thấy Từ Đan cũng đang chơi điện thoại, thầy cũng thu nốt rồi nói: “Tôn trọng thầy thì thầy mới có thể tôn trọng các em. Dù có là cán bộ lớp cũng không được lơ là, thân là cán bộ lớp thì càng phải làm gương. Các em lên đại học là đến chơi hay đến để học? Muốn chơi thì đi ra ngoài cho tôi, đừng lãng phí tiền bạc của bố mẹ, lãng phí nước miếng của tôi.”

Từ Đan khó chịu mà đá vào chân bàn.

Giang Nhiễm gục xuống bàn và đưa đôi mắt vô thần nhìn sách.

...

Sau khi Trịnh Phong đi, Dương Kế Trầm hút liền 4 – 5 điếu thuốc. Bỗng trong hành lang có tiếng gầm đay giận dữ: “Trương Gia Khải, anh ra đây cho em!”

Chất giọng này không thể quen thuộc hơn được nữa.

Dương Kế Trầm thấy lạ, anh còn tự hỏi sao Quý Vân Tiên lại đến đây. Vừa tự hỏi như vậy xong, anh lại nghĩ hay là Giang Nhiễm cũng đến, thế nên mới dập thuốc rồi ra mở cửa.

Trương Gia Khải nghe tiếng thì vọt ra ôm chặt lấy Quý Vân Tiên, sau đó dô dành: “Sao em lại tự đến đây, anh còn đang định đi tìm em đấy!”

“Tìm cái con khi! Điện thoại của anh đâu?” Quý Vân Tiên cầu anh ấy, đấm anh ấy như làm nũng rồi lại như trút giận. Trương Gia Khải tốt tính nên cũng mặc cho cô ấy đánh chửi.

Trương Gia Khải bất đắc dĩ: “Đã bị trộm hết rồi, thật đấy, không tin thì em hỏi Trầm ca xem.”

Dương Kế Trầm tựa ở cửa xem kịch rồi hỏi: “Chỉ có mình em đến à?”

Quý Vân Tiên đánh mắng đủ rồi nên lại ôm cánh tay Trương Gia Khải mà cười hì hì: “Đúng vậy, chẳng lẽ... anh nghĩ là Tiểu Nhiễm cũng đến? Em cho anh biết nhé, thật ra...”

Cô ấy cố ý kéo dài âm cuối, đuôi mắt của Dương Kế Trầm hơi nhướng lên như tin tưởng chút gì đó.

Quý Vân Tiên: “Thật ra... chỉ có mình em đến thôi.”

Dương Kế Trầm híp híp mắt rồi cũng lười so đo với cô ấy. Anh đang quay trở về thì Quý Vân Tiên gọi giật lại: “Tiểu Nhiễm không tìm được anh nên bảo anh gọi điện lại cho nó, hình như nó sốt ruột lắm.”

“Đưa điện thoại của em cho anh.” Dương Kế Trầm nói.

Quý Vân Tiên moi điện thoại dính đầy đá của mình ra rồi đưa cho Dương Kế Trầm: “Lát nữa gọi xong đưa cho em.”

Cô ấy kéo Trương Gia Khải vào phòng.

Dương Kế Trầm về phòng mình rồi đi tới trước cửa sổ, ánh tà dương trải dài ngàn dặm dưới trời chiều, hương vị của mùa Thu cũng đã rộng khắp cả

thành phố này.

Anh gọi 3 cuộc nhưng không ai nghe máy.

...

Người tới là khách, Dương Kế Trầm mời Quý Vân Tiên ăn cơm. Mấy người họ ăn trong quán cơm ở khách sạn, Dương Kế Trầm luôn rất hào phóng, anh gọi những 2000 tệ tiền đồ ăn.

Quý Vân Tiên: “Hôm nay có việc gì vui à, hào phóng thế này.”

Chu Thụ thấy dù mình bị thương, nhưng hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt, vì Dương Kế Trầm đã chịu nhún một chút rồi.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Quý Vân Tiên nhắc tới Giang Nhiễm rồi bảo Dương Kế Trầm: “Mấy ngày trước em đến tìm Tiểu Nhiễm rồi ở đó vài hôm. Trường nó to kinh khủng, nó còn làm lớp phó nữa, mà các anh đoán xem... Lớp trưởng là nam hay nữ?”

Trương Gia Khải: “Em hỏi như thế thì là nam rồi, sao thế, lại hóng được chuyện gì?”

Quý Vân Tiên nhìn Dương Kế Trầm rồi cười tủm tỉm: “Trầm ca, anh phải cẩn thận một chút, trong lớp họ nhé, sói nhiều thịt ít, Tiểu Nhiễm lại như hoa như ngọc, người cũng sắp bị bọn họ nhìn chăm chăm tới thùng rồi. Nhất là cậu lớp trưởng kia kìa, nghe nói dù học môn gì cũng thích ngồi phía sau Tiểu Nhiễm, còn nghịch tóc của nó, cho nó kẹo, thỉnh thoảng còn ăn cơm cùng nhau nữa. Nam sinh nghịch tóc nữ sinh chẳng là thích còn gì? Thế nên để dạy dỗ giúp anh, em đã ăn kẹo của cậu ta, còn vẽ lên mặt cậu ta nữa! Em trâu bò không? Xứng đáng với bàn đầy đồ ăn này của anh chứ?”

Dương Kế Trầm muốn cười nhưng không cười, đôi con ngươi đen thẫm cũng không gợn sóng chút nào.

Theo đuổi ở đại học là chuyện bình thường, Giang Nhiễm mà không có ai theo đuổi mới là có vấn đề. Nhưng anh lại không nghe cô kể rằng có một người như vậy.

Quý Vân Tiên nói: “Khi nào về anh phải đối tốt với Tiểu Nhiễm một chút đấy, đàn ông không để tâm, con gái sẽ chạy mất.”

Dương Kế Trầm: “Chạy? Đánh gãy chân em ấy là được rồi.”

Quý Vân Tiên: “... Tiểu Nhiễm thật đáng thương.”

Dương Kế Trầm: “Đưa điện thoại của em cho anh mượn chút.”

Dương Kế Trầm cầm điện thoại đi đến hành lang, lúc này bốn phía không có ai, trên mặt đất là thảm đỏ hoa văn vàng đầy cổ điển.

Tới hồi chuông thứ ba thì điện thoại được kết nối.

Dương Kế Trầm: “Anh đây.”

Giang Nhiễm nghe được giọng anh thì bỗng tỉnh táo hơn, cô cũng cao giọng thêm mấy phần: “Anh đang làm gì? Sao gọi điện cho các anh đều không được?”

Giọng khàn khàn của Dương Kế Trầm ản thêm tia dịu dàng: “Điện thoại bị trộm hết rồi, hôm nay phát sinh chút chuyện nên chưa đi mua cái mới. Mai lại thi đấu rồi, ngày kia sẽ đi mua lại.”

Hô hấp của Giang Nhiễm hơi ngưng lại: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chu Thụ có mâu thuẫn với đội khác nên bị thương, phải đến bệnh viện một chuyến.”

“Vâng... Vậy không còn chuyện gì nữa à?”

Dương Kế Trầm hỏi ngược lại: “Còn phải có chuyện gì nữa?”

Bên phía cô gái nhỏ không có âm thanh gì, chỉ có tiếng hít thở rõ ràng.

Khoảng một phút sau, Giang Nhiễm hỏi: “Hôm qua thì sao?”

Cô cố gắng mềm giọng xuống để khi nghe không giống như đang chất vấn.

“Tôi qua đi ăn cơm rồi uống chút rượu, về thì ngủ.”

Anh kể lại rất bình thường, cũng không chột dạ chút nào.

Giang Nhiễm lại càng ghen hơn, cô hỏi thẳng: “Chúc Tinh cũng ở đó?”

Dương Kế Trầm: “Ừm.”

Anh không phủ nhận, nhưng cũng không giải thích nhiều mà chỉ thản thản nhiên nhiên. Trong lòng Giang Nhiễm tin anh, nhưng vẫn sẽ để ý.

Dương Kế Trầm thấy cô không nói lời nào thì hỏi: “Sao em biết?”

“Lần trước là cô ấy đưa sạc pin cho anh đúng không, hôm qua cũng là cô ấy đi cùng anh?”

Sự nhạy cảm của con gái tuyệt có thể sánh với thám tử.

Dương Kế Trầm cười: “Ghen rồi à?”

Giang Nhiễm: “Hơi hơi.”

“Anh và cô ấy không có gì. Nhớ em, cơ thể cũng nhớ em.”

Anh vừa đỡ, Giang Nhiễm đã thoải mái: “Anh lưu manh.”

Dương Kế Trầm: “Anh lưu manh? Có lưu manh thì cũng không sánh được với thằng nhóc nghịch tóc em. Thằng nhóc đó tên gì, chờ anh về sẽ xử lý cậu ta.”

Giang Nhiễm đảo mắt đã biết là Quý Vân Tiên nói rồi, cái đồ miệng rộng đó.

Giang Nhiễm nói: “Quan hệ của Tống Dật Thịnh với ai cũng tốt như thế, em và cậu ấy không có gì.”

Ý cười trên mặt Dương Kế Trầm dần cứng lại, yết hầu của anh dịch chuyển lên xuống: “Em nói lại lần nữa xem, cậu ta tên gì?”

“Tống Dật Thịnh.”

“Chữ Thịnh nào?”

“Chữ ‘nhật’ viết trên kết hợp với chữ ‘thành’ trong từ thành công.” (1)

(1) Chữ Thịnh [晟– chéng] được cấu tạo từ chữ [日– rì] (nghĩa là ngày, nhật, mặt trời) và chữ [成– chéng] trong từ thành công.

Hết chương 76.

Chương 77: Dự định à? Tôi định đi tìm cô gái nhỏ của mình, giải tỏa áp lực một chút

Chữ Thịnh, có nghĩa là ánh sáng và hưng thịnh, chữ Dật có nghĩa là an nhàn, nhưng cũng có nghĩa là li tán.

Cái tên này không phổ biến, Dương Kế Trầm cũng nhớ rất kỹ, đến mức Giang Nhiễm vừa nói ra, anh đã nghĩ ngay tới. Cẩn thận tính lại tuổi thì người kia cũng bằng tuổi với Giang Nhiễm.

Năm đó nhà họ Dương phá sản và nợ nần bên ngoài, khi ấy tuy Dương Kế Trầm nhỏ tuổi nhưng đã bắt đầu tiếp xúc với các công việc liên quan của công ty, hoặc nhiều hoặc ít gì cũng sẽ biết rõ một chút đạo lý huyền diệu trong đó.

Vương Lệ Vận có tính cách dịu dàng, cũng là một người mẹ tốt, tới giờ Dương Kế Trầm nhớ lại cũng không nhớ nổi những chuyện liên quan tới việc bố mẹ cãi nhau trước mặt con. Bà chưa từng làm như vậy, mà luôn mang tâm lý bảo hộ con từng li từng tí.

Nhưng nếu giữa vợ chồng có mâu thuẫn, thì sẽ không thể che giấu toàn bộ được.

Lúc nhà họ Dương đứng trước nguy cơ phá sản, Dương Siêu giận tới mức phát bệnh phải nằm viện. Vương Lệ Vận đứng khóc trước giường của ông: “Anh nói thử đi, một khoản tiền khác của anh rốt cuộc là đang nằm trong tay ai? Anh muốn nửa đời còn lại của tôi và Kế Trầm sống người không ra

người, quý không ra quý hay sao?”

Dương Kế Trầm lặng lẽ đứng nghe bên ngoài phòng bệnh.

Từ đầu tới cuối Dương Siêu vẫn không đáp lại Vương Lệ Vận, ông ấy như muốn thề sống chết bảo toàn việc gì vậy.

Vương Lệ Vận suy sụp mà khóc lớn: “Dương Siêu! Anh không phải là người, anh cứ đối xử với tôi như thế à? Anh cho rằng tôi thật sự không biết gì phải không? Tôi chỉ không muốn so đo với anh, không muốn để Kế Trầm khó xử, nên mới tự thua thiệt một mình. Tiền ở trong tay người phụ nữ kia đúng không? Anh thích con của cô ta hơn con tôi đúng không?”

Hô hấp của Dương Siêu dồn dập hơn: “Em...”

Vương Lệ Vận đứt hơi khàn tiếng như tuyệt vọng: “Năm nay đứa bé kia cũng 12 tuổi rồi phải không, đang đi học ở Chiết Châu? Dương Siêu, tôi không ngu. Tống Dật Thịnh, là cái tên này đúng không, anh đặt tên này nên chắc anh cũng biết rõ hơn tôi nhiều. Thịnh, là tên đứa con đầu chúng ta không giữ được! Vì tôi không sinh được nên anh mới đi tìm người khác? Dật Thịnh, Kế Trầm, có phải cả đời này anh viên mãn rồi không?”

Dương Siêu yếu ớt nói: “A Vận, anh có lỗi với em...”

Cho tới khi Vương Lệ Vận mất, bà cũng không nhắc đến chuyện này với Dương Kế Trầm. Vương Lệ Vận nghĩ chỉ có bà và Dương Siêu biết mà thôi, bà cũng không tài nào nói với con trai rằng: Bố con phản bội hôn nhân, còn có con riêng ở bên ngoài.

Về sau Dương Kế Trầm có đi điều tra về đứa bé này, nhưng chỉ thu được một tin tức nhỏ, tuy không toàn diện nhưng cũng biết được đại khái, có điều về sau thì cũng không chú ý nữa.

Người này theo họ Tống của mẹ, mà vị Tống tiểu thư kia từng là thư ký của Dương Siêu, những công việc tương quan của công ty đều từng qua tay bà ta.

Chỉ là Dương Kế Trầm không ngờ thế giới nhỏ như thế, một ngày nào đó sẽ lại gặp phải.

Thật lâu sau Giang Nhiễm không nghe thấy anh nói gì nên nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Dương Kế Trầm ở đầu điện thoại bên kia bất giác nhíu mày: “Cách xa cậu ta một chút.”

“Nhưng bọn em thật sự —— ”

“Anh biết.”

“Vâng... Anh cũng ghen đấy à?” Giang Nhiễm thử hỏi dò.

Dương Kế Trầm vẫn không xác định được rốt cuộc đó có phải người kia không, anh cũng chưa từng kể chuyện trong nhà mình cho Giang Nhiễm nghe, trước mắt cũng thấy chưa cần nói với cô, tránh cho cô lo lắng và suy nghĩ lung tung.

Anh thu biểu cảm lại rồi nói: “Thằng nhóc kia còn dám nghịch tóc em nữa, em bảo khi anh về nên chặt tay cậu ta hay cạo đầu em?”

Giang Nhiễm bất giác sờ lên đầu: “Anh!”

Dương Kế Trầm cười: “Ngoan ngoãn chờ anh thêm một đợt nữa, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Nhưng tối qua Chúc Tinh nói anh đang tắm, hai người...”

“Để anh nghĩ lại xem... Tối qua uống say, đại khái là cô ấy nghe điện thoại giúp. Không tin anh?”

“Không... Em chỉ hỏi một chút thôi, nếu anh gọi điện mà người nghe điện thoại của em là con trai thì sao? Hoán đổi vị trí một chút.”

Dương Kế Trầm rất kiên nhẫn nói: “Chuyện bên này em không hiểu hết được, anh cũng không nói rõ được trong một chốc một lát được. Đừng nghĩ lung tung là được rồi, anh chỉ có mình em.”

Giang Nhiễm sau cơn mưa trời lại sáng, cô cười nói: “VẬY hai ngày này anh xong việc rồi nhớ gọi điện thoại cho em.”

...

Dù Dương Kế Trầm đã giải thích, Giang Nhiễm cũng tin, nhưng ít nhiều gì trong lòng cô vẫn còn lẩn khuất. Lúc bắt đầu yêu đã chuẩn bị tinh thần rằng anh sẽ bị con gái vây kín, nhưng lúc phát sinh thì vẫn ăn phải một vạc giấm.

Từ đó trở đi Từ Đan mua say hàng đêm, mỗi ngày đều rải bày tâm sự. Mâu thuẫn chủ yếu giữa cô ấy và người kia cũng vì thời gian quá dài, nữ quá dính người, nam giải thích đến mức không muốn giải thích thêm nữa.

Đại khái chính là mới thì yêu đương vui vẻ, lâu rồi cũng dần hại thân.

Giang Nhiễm cũng không muốn cứ nghĩ mãi đến chuyện này, nếu cứ cãi nhau vì những chuyện vô nghĩa thì rất tổn thương tới cảm tình, cũng lộ ra rằng cô là người chuyên đi gây sự.

Cô không muốn trở thành người như vậy, cũng muốn cho Dương Kế Trầm đầy đủ tín nhiệm trong đoạn tình cảm này.

Cô biết rất rõ rằng bọn họ ở bên nhau không phải xúc động nhất thời, không phải chơi đùa mà thôi, cũng không phải vì danh vì lợi. Bọn họ còn cả con đường dài cần bước đi, sự kiên nhẫn của anh có thể dần dành cho cô trong cả quãng đời về sau.

Giữa tháng 10 có trận gió lớn, Chiết Châu cũng chuyển từ cuối Hạ thành cuối Thu. Chỉ trong một buổi tối mà cây trong trường học đều trụi lụi, lá rụng trên mặt đất đã dày thêm một tầng và hòa với nước mưa ướt sũng, mấy tối liền cũng đều có sấm sét đan xen.

Từ Đan ăn chơi đàng điếm bên ngoài, bạn trai đổi hết từ người này sang người khác. Các cô không khuyên được, nên chỉ có thể đợi lúc cô ấy say rượu thì đến đón.

Trương Giai Giai vẫn xem phim và ăn khoai tây như trước, Lâm Vân vẫn giam mình trong thế giới của bản thân và tự theo đuổi sóng triều nội tâm.

Giang Nhiễm thì học đan khăn mất một tuần lễ, có tháo rời lại đan, đan rồi lại tháo. Cô học kiểu đơn giản nhất là đan mũi lên, sau đó thấy xấu nên mới học thêm kiểu phức tạp hơn là đan hạt gạo.

Cuộn len mua ở khu chợ phía sau, vừa đến mùa Thu Đông là những cửa hàng đồ phụ kiện sẽ bày len lên, như thế biết rằng nữ sinh sẽ làm những món đồ này vậy.

Giang Nhiễm nhiệt huyết dâng trào, cũng ngập tràn yêu thương mà học xong.

Không biết lúc trước Giang Mi làm thế nào, nhưng món đồ đơn giản thế cô cũng phải vật lộn đến nửa ngày. Cô luôn rất kiên nhẫn, nhưng có mấy lần cũng bực bội tới mức túm chân mà cắn, giống như chú chó bị ngứa răng vậy.

Cuối tháng 11 anh về rồi, Giang Nhiễm ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, rồi cuối cùng cũng có khởi sắc.

Chiều thứ Sáu không có lớp, Giang Nhiễm và Lâm Vân vui trong phòng ngủ xem tường thuật trực tiếp. Hôm ấy cũng vừa lúc là ngày Dương Kế Trầm thi ở Bình Châu, cũng là một chặng cuối cùng.

Giang Nhiễm sử dụng cả mắt lẫn tay, hai tay cứ một mũi lên một mũi xuống rất thành thạo, thỉnh thoảng còn kéo sợi len một chút.

Lâm Vân đẩy kính rồi nói: “Tôi lại có tư liệu để viết truyện trên Post Bar rồi, đến lúc đó cậu nhớ nói phản ứng của Yang cho tôi biết nhé.”

Giang Nhiễm cười cười.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính: “Nếu lần này Yang đoạt chức vô địch nữa thì sẽ đứng thứ nhất về tổng điểm tích lũy hàng năm. Nếu thành tích tốt thì có thể sẽ lập được kỉ lục mới.”

Lúc trước Giang Nhiễm đã bị Quý Vân Tiên phổ cập khoa học, lúc này lại thêm Lâm Vân phổ cập khoa học. Hai người họ tên đã tương tự, ngay cả thần tượng cũng giống nhau.

Giang Nhiễm lại không hiểu nhiều thứ trong nghề này của họ, nhưng xem thắng thua thì vẫn hiểu.

Bình Châu cũng có gió lớn và mưa rào, thời tiết khắc nghiệt thử thách năng

lực ứng biến, kỹ thuật và trình độ chiến thuật của người chơi.

Giang Nhiễm nói: “Thời tiết xấu thế này, an toàn là trên hết.”

Ổng kính máy quay đảo qua Dương Kế Trầm, anh đội mũ bảo hiểm màu đen, người hơi rạp xuống, con người đen thẫm nhìn thẳng về phía trước.

Số 08 phía sau lưng được phóng đại trên màn hình, Phùng Kiều bắt đầu bình luận, còn có thể lờ mờ được âm thanh náo nhiệt của trường đua. Đua xe là môn thể thao của tốc độ cao và kích thích, dù mưa to gió lớn cũng không dập tắt được nhiệt huyết của họ.

Trận đấu diễn ra trong màn mưa, Dương Kế Trầm nhanh chóng bỏ lại những đối thủ khác ở phía sau, rồi không ngừng biến đổi tư thế một cách ổn định mà nhanh chóng ở các đoạn đường thẳng và góc cua.

Động tác trên tay Giang Nhiễm dừng lại, sau đó nhìn màn hình chăm chăm không chớp mắt.

Phùng Kiều đang bình luận ngày một kích động, có lẽ cô ấy đang thật lòng khen ngợi Dương Kế Trầm. Trường đua rất náo nhiệt, ổng kính đảo qua ghế ngồi của các fan Dương Kế Trầm. Họ vẫn là những cô gái cổ động lần trước, trên mặt tất cả đều là nước mưa nhưng vẫn đồng thanh hô khẩu hiệu, dáng người cũng thật trẻ trung mà hoạt bát.

Lâm Vân nuốt một ngụm nước miếng: “Một vòng cuối cùng! Nhanh lên! Mau bỏ rơi người của Hải Lăng!”

Tay đua mặc đồng phục màu xanh mang số 11 đuổi theo Dương Kế Trầm một cách gắt gao. Bánh xe ma sát với mặt đất báo hiệu một đợt thi đấu dữ dội.

Giang Nhiễm hỏi: “Ba trận trước cũng là số 11 này à?”

Luôn có một người nhìn chăm chăm và liều mạng muốn đuổi sát Dương Kế Trầm, thực lực của người này không giống những người còn lại, cậu ta cũng từng suýt vượt được anh.

Lâm Vân: “Phải! Năm nay thực lực của Hải Lăng rất mạnh, chỉ qua trận đấu ngăn ngủi thế này thôi cũng thấy được bọn họ tiến bộ mỗi ngày. Cậu nhìn số 11 kia xem, thật ra rất giỏi đấy!”

Lời này vừa dứt thì bình luận của Phùng Kiều đột nhiên thay đổi, sau đó hai người có va chạm nhẹ. Bả vai của Dương Kế Trầm bị huých vào, nếu chỉ không ổn định một chút thôi là xe sẽ bị văng ra. Tốc độ của anh cũng chậm lại rõ ràng, còn số 11 kia lại nghênh ngang phóng đi.

Chỉ lệch mất 8 giây, Dương Kế Trầm về ở vị trí thứ hai.

Lâm Vân và Giang Nhiễm đều chột không nói thành lời, quá bất ngờ rồi.

Các tay đua khác cũng lần lượt hoàn thành vòng đua, cuối cùng là lễ trao giải. Dương Kế Trầm đứng trên bục số 2 thấp hơn người vô địch một cái đầu. Người đoạt chức vô địch là một thiếu niên 18 tuổi, cậu ta vênh váo tự đắc mà giơ cúp lên, ngay cả cười cũng tự tin như vậy. Mà mặt mày Dương Kế Trầm vẫn nhẹ nhàng như cũ, giống như rất không quan trọng.

Phóng viên ùa lên phỏng vấn, mà hỏi vẫn là vấn đề đó: “Lần này đứng ở vị trí thứ hai có phải vì xảy ra vấn đề gì không?”

Dương Kế Trầm nói: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

“Nhưng tổng điểm tích lũy của số 08 vẫn đứng thứ nhất cũng rất đáng gờm. Anh có dự định gì sau khi trận đấu này kết thúc, có phải áp lực rất lớn

không?”

Dương Kế Trầm nhìn về phía ống kính rồi cười nhẹ: “Dự định à... Tôi định tới tìm cô gái nhỏ của mình, giải tỏa áp lực một chút.”

Phóng viên càng phấn chấn hơn: “Có tin đồn nói rằng...”

Giang Nhiễm thở dài một hơi, cô vốn đang lo anh sẽ thấy nặng nề, nhưng người này còn nói đùa và trêu chọc được thì cũng nhẹ nhõm hơn rồi.

Giang Nhiễm sờ lên khăn quàng đan được một nửa, trong lòng bàn tay cũng thấy ấm áp.

...

Vì lần này đoạt chức vô địch mà danh tiếng của đội Hải Lăng vang xa.

Sau khi điều chỉnh và xử lý các công việc tương quan, tất cả đội ngũ đều rời khỏi khách sạn. Dương Kế Trầm gặp được Thịnh Đàm, tiểu lý tàng đao (1) đúng là đặc thù của người làm ăn.

(1) Tiểu lý tàng đao: Trong nụ cười ẩn giấu đao kiếm, ý nói bên ngoài thì mềm mỏng nhưng bên trong chứa đựng gươm đao. Theo cách nói thông thường là: Bên ngoài cười nói nhưng bên trong nham hiểm giết người không cần gươm đao.

Thịnh Đàm khách khí bắt tay, rồi vừa chúc mừng vừa nói hi vọng cậu có thể điều tiết bản thân cho tốt.

Dương Kế Trầm như cười như không rồi nói chuyện đôi câu, sau đó vung tay mà mỗi người mỗi ngả với Thịnh Đàm.

Trịnh Phong gọi anh lại ở bãi đỗ xe: “Bây giờ cậu đến chỗ Tiểu Nhiễm à?”

“Nếu không thì sao?”

“Đừng cắt đứt liên lạc, người của Hiệp hội Mô-tô Trung Quốc bên kia sẽ nhanh thôi. Nếu cậu tới bên kia, tôi sẽ phụ trách mấy người Trương Gia Khải.”

Lời này của Trịnh Phong là thử.

Nhưng không ngờ Dương Kế Trầm không cãi lại ông, mà chỉ “ừm” một tiếng.

Mắt Trịnh Phong sáng lên: “Đồng ý à?”

Dương Kế Trầm: “Đại loại thế.”

“Đại loại thế là thế nào! Đồng ý chính là đồng ý, mấy thằng nhóc kia đều có tư chất, huấn luyện tử tế thì tiền đồ về sau rất sáng, kể cả cậu cũng thế. Dương Kế Trầm, tôi... thật mừng cho cậu.”

Với Trịnh Phong mà nói, Dương Kế Trầm là một con ngựa hoang khó thuần, nhưng bây giờ cũng đã nằm dưới trướng của ông rồi.

Hết chương 77.

Chương 78: Tựa như lần đầu tiên cô gặp anh vào mùa Đông năm ngoái

Nói là cuối tháng 11 về, nhưng đảo mắt đã tháng 12 mà vẫn chưa thấy người đâu. Trong trường đã bắt đầu chuẩn bị hoạt động Giáng Sinh, cửa kính ở tầng chót của học viện tài chính và kính tế dán đầy bông tuyết, còn chuyển cả một cây thông Noel vào phòng đọc để trống nữa.

Hoa Tây chú trọng không khí ngày lễ, dù là ngày lễ truyền thống của Trung Quốc hay nước ngoài.

Giang Nhiễm đã đan xong khăn quàng cổ kia và đựng trong một hộp quà màu đen.

Giang Nhiễm hỏi thăm nhiều lần mà người luôn nói còn chút việc muốn làm, nhưng đang làm gì thì lại không nói với cô, rồi cũng mặc cho cô suy nghĩ viễn vông. Có lần Giang Nhiễm bị ép tới nóng giận rồi giận dùng dùng cúp điện thoại và không để ý đến anh một ngày liền, nhưng dường như anh vẫn không nhanh không chậm như cũ.

Giang Nhiễm cũng coi như đã biết tính của Dương Kế Trầm thật sự rất đáng ghét. Anh sẽ không chạy quanh dõ trái dõ phải như người khác. Anh yêu bạn chiều bạn, nhưng tuyệt không cúi đầu, cũng như luôn tính toán trước với mọi việc vậy.

Có đôi lúc Giang Nhiễm lại nhớ đến câu nói kia của Giang Mi: Với kiểu người như thế, nếu một ngày nào đó tuột dốc, con sẽ không chống đỡ được

cậu ấy.

Anh quen đặt mình ở vị trí mà người ta ngưỡng vọng, càng là quen với thành công, có đôi lúc anh thật sự quá khinh cuồng.

Nhưng cô lại yêu phần khinh cuồng này của anh. Nếu như có thể, cô hi vọng anh vĩnh viễn ngông cuồng tự tại như thế.

Lúc đến gần cuối tháng 12, QQ của Giang Nhiễm tự động nhảy ra nhắc nhở về sinh nhật, trước đó bạn bè cũng thi nhau đăng hình bánh ga-tô để chúc mừng.

Đây là lần đầu tiên cô đón sinh nhật ở ngoài, Giang Mi gửi cho Giang Nhiễm thêm 500 tệ, nói là để cô và các bạn ra ngoài ăn bữa cơm ngon, cũng coi như đó là quà tặng.

Trịnh Phong càng vui vẻ hơn, ông nói muốn qua đó với cô nhưng lại bị Giang Mi khiển trách.

Hai người âm ỉ một trận khá náo nhiệt, Giang Nhiễm cũng nghe ra chút ý vị khác nên hỏi: “Bố ở chỗ mẹ ạ?”

Giang Mi do dự, sau đó thừa nhận.

“VẬY... Mẹ có thấy vui không?”

Giang Mi ở đầu kia nhìn Trịnh Phong chạy Đông chạy Tây trong phòng, trong lúc hoảng hốt lại như thấy được cảnh tân hôn năm đó.

Giang Mi nói: “Một lần bị răn cấm, 10 năm sợ dây thừng, chưa nói tới có vui hay không.”

Trịnh Phong hô về phía điện thoại: “Đừng nghe mẹ con nói linh tinh, thật ra mẹ con vui thềm trong lòng đấy! A! Đừng đánh! Đau!”

Giang Nhiễm nghĩ, lúc trước nghe nói Trịnh Phong ở bên ngoài tàn nhẫn và phí khách, nhưng khi gặp Giang Mi thì đã thay đổi rất nhiều. Ông giống như một người đàn ông bình thường, một ông bố bình thường chăm sóc Giang Mi và cô.

Nhưng sao tính tình của Dương Kế Trầm vẫn còn cứng rắn thế này?

...

Lễ Giáng Sinh ngày 25 tháng 12, cũng gần tới cuối tháng, Giang Nhiễm đặt chỗ ở quán cơm nhỏ trước phố, bốn cô gái cùng ra ngoài ăn cơm.

Giang Nhiễm không đợi được Dương Kế Trầm chúc mừng sinh nhật, mà lại chờ được một tin lá cải.

Lúc chờ đồ ăn được mang ra, Lâm Vân căng thẳng mà ôm khư khư lấy điện thoại. Thời ấy vẫn chưa có smartphone, rất nhiều người dùng điện thoại nắp gập hoặc điện thoại bàn phím bấm, mạng cũng là mạng 2G, tải một trang web thôi mà phải chờ rất lâu.

Trương Giai Giai nói: “Cậu đừng đùa, khó lắm mọi người mới cùng đi ăn cơm. Này này này, Từ Đan, chị đừng hút thuốc nữa, sặc chết mất. Chị nên yêu quý sinh mệnh đi, tuổi còn trẻ mà hút thuốc cái gì.”

Từ Đan dập thuốc rồi khó chịu nói: “Sao đồ ăn vẫn chưa lên, chẳng lẽ ship từ Mỹ sang? Hay là bọn họ đang đập ruồi trong bếp?”

Giang Nhiễm rót nước cho Lâm Vân rồi vô tình liếc qua màn hình điện thoại của cô ấy. Trên đó đầy những ảnh chụp màu sắc tươi đẹp, là ảnh một

nam một nữ đứng trước cửa phòng khách sạn. Họ đều đang cười, quả là trai xinh gái đẹp, trời đất tác thành.

Nước trong cốc tràn ra ngoài khiến Lâm Vân kêu lên một tiếng. Quần Lâm Vân bị ướt một chút, cô ấy cũng hoảng hút thu điện thoại lại.

Giang Nhiễm: “Cậu đưa tôi xem một chút.”

Lâm Vân: “Đây là mấy việc không đáng tin, tôi đang xóa topic, trước kia cậu cũng thấy mấy tin lá cải thế này rồi đấy.”

“Vậy sao cậu phải xóa topic?”

Giang Nhiễm tự lên Post Bar của Dương Kế Trầm, trang đầu tiên đều liên quan tới anh và Chúc Tinh, cả Post Bar cũng như muốn nổ tung vì chuyện này.

Có tin đồn rằng Dương Kế Trầm hẹn hò với Chúc Tinh ở khách sạn, ra ra vào vào như thế rồi có cả bằng chứng. Lại có bên đồn rằng sau khi thi đấu kết thúc, hai người cùng rời khỏi Bình Châu. Chúc Tinh có quyền thế, đã vậy còn xinh đẹp, đáng thương cho con gái của huấn luyện kia.

Đồn đại một hồi rồi lại như ân oán hào môn vậy.

Nếu là các tin đồn nhảm khác thì không tính, nhưng hết lần này tới lần khác lại luôn là Chúc Tinh. Người phụ nữ kia đi theo anh hơn 3 tháng, đã vậy còn rất thích anh. Vì sao Chúc Tinh lại nhận điện thoại của Dương Kế Trầm? Cô cũng chọn tin anh, nhưng vẫn còn quá nhiều nghi vấn.

Vậy hơn một tháng nay anh không thấy tăm hơi, rốt cuộc là đang bận chuyện gì?

Từ Đan nói: “Nhìn xem, nhanh như thế mà đã thay đổi rồi, đàn ông đẹp dễ một chút quả nhiên không đáng tin cậy. Đàn ông ấy à, luôn cho rằng mình có bản lĩnh lại đẹp trai, con gái sẽ chen chúc xếp hàng, thế nên có mấy người là thật tình đâu. Em thử xem mấy tên nhà giàu, hot boy, nhân vật nổi tiếng đó, có người nào là chung tình tuyệt đối? Chị nói này tiêu khả ái, em đừng đặt vào nhiều tình cảm quá, anh ta chơi em thì em cũng có thể chơi lại anh ta.”

Từ Đan đã điên rồi, gần đây cô ấy luôn tiêu cực như vậy. Các cô không kéo được cô ấy về, ngược lại còn suýt nữa bị cô ấy kéo theo.

Giang Nhiễm bị mùi thuốc lá sót lại làm khó chịu, cô trầm mặc rồi ra khỏi tiệm cơm.

Trời tháng 12 đen đặc như mực tàu không tan, bầu trời cũng chỉ có mấy ngôi sao thật thê lương.

Giữa tên của Dương Kế Trầm và Trịnh Phong, Giang Nhiễm chọn tên của Trịnh Phong trước, nhưng dò xét trái phải mà vẫn không nghe ra vấn đề gì.

Giang Nhiễm cũng không muốn nói thẳng ra, bởi khó lắm Trịnh Phong và Dương Kế Trầm mới chung sống hòa bình, nếu làm Trịnh Phong bực lên nữa, có lẽ hai người lại đấu tới lật trời.

Thế nhưng Trịnh Phong lại rất nhạy bén, ông hỏi ngược lại: “Có phải thẳng nhóc kia lại bắt nạt con rồi không?”

“Không, lúc đi anh ấy bảo đến chỗ con thật ạ?”

“Sao, cậu ta không đến?”

“Không sao ạ, con biết rồi, con cúp trước đây, còn phải ăn cơm với các bạn

nữa.”

Một chiếc lá chậm rãi bay đến bên chân của Giang Nhiễm, nhưng lòng cô lại như đá chìm xuống biển. Lúc vừa bước đi một bước thì điện thoại lại vang lên, là Dương Kế Trầm gọi đến.

Giang Nhiễm một bụng lửa giận mà không có chỗ phát tiết, cô kiên quyết dập điện thoại của anh, nhưng sau đó vẫn nhìn chăm chăm vào mà đợi cuộc điện thoại thứ hai.

Giang Nhiễm nghĩ, nếu anh không gọi tới thì sẽ thật sự không để ý đến anh nữa.

Lúc chuông điện thoại vang lên lần nữa, Giang Nhiễm thở dài một hơi, sau đó liếc qua rồi bắt máy.

Đầu điện thoại bên kia có tiếng gió thổi vù vù, anh hỏi: “Đang làm gì thế?”

“Ăn cơm.” Hai chữ lạnh ngắt như gạo nửa sống nửa chín vậy.

“Ồ ~ Ăn cơm... Ăn đến tức giận luôn rồi?”

Giang Nhiễm thật sự rất bức giọng điệu không nhanh không chậm này của anh, cô thở hốt hển nói: “Không có việc gì thì em cúp đây.”

“Được, cúp đi.”

Tim Giang Nhiễm bỗng siết lại như bị sợi dây kéo đi, giọng điệu này thật quá hời hợt.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô là: Anh thay đổi rồi, có phải mối quan hệ của bọn họ kết thúc rồi không? Sau đó vô số cảnh chia tay tràn tới khiến

chóp mũi Giang Nhiễm cay cay, trong lòng cũng tích đầy buồn phiền.

Dương Kế Trâm ở đầu kia dừng một chút rồi nói: “Cúp rồi xoay người lại đi.” Đại não của Giang Nhiễm trống rỗng, dường như tim cũng không còn đập trong nháy mắt đó. Đầu óc cô cứ ong ong cả lên, sau đó người cũng chậm rãi xoay lại.

Tiệm cơm nằm ở hướng Nam, phía này là một khu nhà đang xây và một mảnh ruộng. Ở đây vẫn còn đang xây dựng, thu nhập chủ yếu cũng dựa vào mấy trường đại học, thế nên vừa giống trong thành phố, lại vừa giống ở nông thôn.

Đồng ruộng mênh mông đen kịt không thấy điểm cuối, bốn bề là đèn neon lóe lên từ các cửa hàng mặt tiền, ánh sáng ấy cũng như mang đến chút hơi ấm cho đêm rét lạnh này. Lúc này lại có một bóng người cao lớn đang đứng dưới thân cây ngô đồng kia.

Anh cầm di động bằng một tay, một tay còn lại đang đút vào trong túi quần, áo khoác màu đen mở rộng, áo len bên trong cũng là màu đen. Dáng người anh thẳng tắp, thân hình cao lớn ngày càng phóng đại hơn, đôi con người đen thẫm kia lại vẫn luôn nhìn về phía cô.

Tựa như lần đầu tiên cô gặp anh vào mùa Đông năm ngoái.

Khi ấy anh cũng đứng dưới cây ngô đồng, cũng nhìn xuống cô từ trên cao như thế. Khi đó Giang Nhiễm đã thấy anh không giống bọn họ, anh có đôi mắt khiến người khác sợ hãi, nhưng cũng khiến người ta đắm chìm trong đó.

Giang Nhiễm hít mũi một cái, hốc mắt đã cay cay, đáy lòng lại đầy oán khí và tủi thân không nói thành lời. Cô vừa muốn gặp lại vừa không muốn gặp người này.

Dương Kế Trầm thu điện thoại di động lại rồi nhếch môi mỉm cười: “Lại đây.”

Giang Nhiễm khẽ cắn môi, sau đó quay đầu đi ngay. Cô không muốn làm theo lệnh của anh nữa, thật quá đáng.

Dương Kế Trầm cũng không hoảng hốt, anh nở nụ cười rồi chậm rãi đuổi theo. Cô gái nhỏ có đi nhanh hơn nữa, thì so ra chân vẫn ngắn hơn anh.

Dương Kế Trầm ôm lấy eo cô khiến hai người gần sát, tư thế này thật tự nhiên mà thân mật biết bao.

Giang Nhiễm ra gọi điện thoại cũng quên mang theo áo khoác, cả người cô chỉ mặc một chiếc áo len trắng. Cô giật tới run người, cũng lạnh tới run người, cái ôm này của anh khiến cả người cô ấm lên rất nhiều.

Dương Kế Trầm nói: “Ăn cơm chưa?”

Giang Nhiễm hờn dỗi, cũng không nói chuyện với anh.

Lúc đi tới cửa phòng, Giang Nhiễm đẩy Dương Kế Trầm: “Anh đừng vào cùng.”

“Anh không thể gặp người khác?”

“Bọn em ăn cơm không liên quan gì đến anh, anh thích bận gì thì bận việc đó đi.”

Mắt của cô gái nhỏ đã đỏ lên, Dương Kế Trầm thu lại ý cười rồi cúi người áp vào tường. Anh đưa tay lên sờ mặt Giang Nhiễm, giọng cũng mềm nhũn.

Anh nói: “Giận anh bây giờ mới đến?”

Lúc tức giận, Giang Nhiễm không thích nói to, giọng cô còn thấp hơn so với bình thường: “Anh đến sớm hay muộn một tháng cũng không có gì khác nhau, nhưng em không biết một tháng này anh làm gì. Giống như hôm đó không gọi được cho anh, em cũng sốt ruột như thế, sau lại sợ các anh xảy ra chuyện gì. Giữ liên lạc không phải việc quan trọng nhất khi hai người ở bên nhau à? Yêu đương không phải là chia sẻ những việc nhỏ nhất trong cuộc sống hay sao, không hiểu rõ đối phương thì tình cảm cũng thay đổi.”

Giang Nhiễm ngược nhìn lên, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt. Cô nhin để nước mắt không rơi xuống: “Thật ra em thấy em không hiểu rõ anh chút nào, dù là quá khứ hay suy nghĩ của anh, anh đều... khiến em thấy không chân thực.”

Mắt Dương Kế Trầm hơi tối lại: “Vậy nếu về sau chúng ta liên lạc ít đi như khoảng thời gian anh thi đấu này, đồng thời thời gian cũng kéo dài thì em sẽ nghĩ như thế à?”

“Từ khi anh thi đấu tới giờ, em có nghĩ như thế à? Em không cần biết mỗi giây mỗi phút anh làm gì, nhưng em muốn biết anh làm gì mỗi ngày, chứ không phải không biết tí gì cả.”

Dương Kế Trầm kéo tay Giang Nhiễm để cô ôm lấy eo của anh, sau đó ôm người vào ngực và áp tay ra sau gáy mà nhẹ nhàng an ủi cô.

Anh vừa ôm một cái, Giang Nhiễm đã không nhịn được mà chảy nước mắt.

Dương Kế Trầm thấp giọng nói: “Anh dẫn em đi xem một tháng này anh bận gì, hừm?”

Hết chương 78.

Chương 79: Làm việc chính xác, anh vĩnh viễn không sai

Lúc anh nói lời này, Giang Nhiễm như lò mờ đoán được gì đó, nhưng ngoài miệng vẫn bướng bỉnh nói không đi. Cô dùng sức đẩy anh, sau đó lau nước mắt và xoay người vào trong phòng.

Anh cũng không kéo cô.

Ba người bên trong hai mặt nhìn nhau, Trương Giai Giai yếu ớt nói: “Tiểu Nhiễm... sao cậu lại khóc?”

Từ Đan: “Tên đàn ông thối kia chạy thật rồi?”

Lâm Vân không nói lời nào.

Giang Nhiễm gắp một gắp thức ăn lớn rồi đút vào miệng, cô nhét tới căng đầy, sau đó không biểu cảm mà nhai nuốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc về phía cửa.

Anh bận rộn chuyện gì? Vì sao không kéo cô đi? Đã đi rồi à?

Nếu anh đi thật thì bọn họ coi như kết thúc, kết thúc thật sự!

Giang Nhiễm càng nghĩ càng giận, một hơi đồ ăn cũng nghẹn lại, chỉ thiếu chút nữa cô đã ho tới long phổi.

Kít —— Cửa được mở ra, Dương Kế Trầm đã đứng ở đó. Anh đi tới rồi đặt hóa đơn lên bàn, sau đó tự nhiên cầm áo khoác và ba lô của Giang Nhiễm.

Anh nói: “Đã thanh toán tiền cơm, cứ ăn thoải mái, vị thọt tinh này tôi đưa đi trước.”

Dương Kế Trầm cầm tay Giang Nhiễm rồi kéo người đứng lên.

Lâm Vân nhìn thấy người thật gần như thế thì suýt nữa đã ngạt thở, Từ Đan cúi xuống nhìn cô ấy một cái: “Em xem tiền đồ của em đi.”

Từ Đan đặt cốc thủy tinh xuống bàn “cạch” một tiếng khiến Dương Kế Trầm dừng bước.

Từ Đan nói: “Anh là thế nào đây? Còn tưởng thế nào, bình thường Tiểu Nhiễm cũng không khóc, anh có phải đàn ông không? Ở ngoài câu tam đáp tứ, bây giờ còn mặt mũi mà đến đòi người?”

Từ Đan giật điện thoại của Lâm Vân rồi ném ra trước mặt Dương Kế Trầm: “Ở ngoài ăn ngực lớn hông lớn, bây giờ lại về ăn canh súp cải trắng, đổi khẩu vị à?”

Giang Nhiễm nghe được lời này không thích hợp thì tỉ mỉ nhìn Từ Đan. Ánh mắt cô ấy đã mờ mịt, gương mặt phẫn hồng, mà trong ly thủy tinh kia không phải Sprite, mà là rượu trắng.

Đúng là đã uống say rồi.

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn qua nhưng cũng không bối rối chút nào. Anh cười nhạt một tiếng, rồi không giải thích không trả lời, mà lôi Giang Nhiễm ra ngoài.

Giang Nhiễm không muốn để anh khó xử trước mặt bạn mình nên ra hiệu trước mặt mấy người Từ Đan, sau đó đi ra ngoài theo Dương Kế Trầm.

Tay anh nắm rất chặt, Giang Nhiễm làm thế nào cũng không tránh thoát được. Một tay anh nắm tay cô, một tay còn lại cầm ba lô và áo khoác.

Giang Nhiễm cá giận: “Dương Kế Trầm!”

“Ừm?” Anh vậy mà vẫn rất kiên nhẫn.

Giang Nhiễm lì lợm như trâu, cô cũng đứng im tại chỗ không chịu đi, sau đó cứ tức giận nhìn anh như thế, hốc mắt còn đỏ cả lên.

Mấy nhân viên nhà hàng đi ngang qua đều nhìn bọn hai người, có điều họ đã quen với cảnh này rồi. Mấy người trẻ cãi nhau trong trường đại học rất nhiều, uống rượu nổi điên lại càng không kể xiết.

Dương Kế Trầm phủ áo lên cho cô, sau đó đeo một dây ba lô lên vai mình, bàn tay còn lại cũng đưa lên sờ đầu cô.

“Ngoan, ra ngoài lại nói.”

“Em không đi.”

“Không đi cũng phải đi.”

Dương Kế Trầm hơi khom người rồi ôm ngang cô lên, sau đó nhanh chân đi ra ngoài. Vừa ra khỏi nhà hàng, gió lạnh đã gào thét mà đến, Giang Nhiễm thở nhẹ ra một hơi rồi túm chặt áo lại.

Người anh cao, cánh tay lại có lực, được anh ôm sẽ có cảm giác rất an toàn, khi đó Giang Nhiễm rất thích cảm giác được anh đỡ mà chìm vào giấc ngủ.

Người trên đường đều nhìn xem, Giang Nhiễm xấu hổ nên giãy giụa: “Anh thả em xuống.”

Dương Kế Trầm dùng sức giữ chặt khiến Giang Nhiễm không cử động được.

Anh ngoặt vào một ngã rẽ, ở đó lại có một chiếc xe. Anh đi đến trước chiếc xe màu đen rồi thả cô xuống, Giang Nhiễm lao đảo mấy bước khiến cả người cũng đụng vào xe. Xe phát ra tiếng “tít tít”, Giang Nhiễm tưởng đây là tiếng báo trộm, nhưng chìa khóa màu đen kia lại nằm trong tay của Dương Kế Trầm.

Cạch —— Cửa xe mở ra.

Dương Kế Trầm: “Anh lái xe ra, em đứng bên cạnh chờ anh.”

Giang Nhiễm lùi sang một bên.

Anh ngồi vào ghế lái rồi cầm vô-lăng và đánh tay lái một cách quen thuộc, chỉ hai ba lần đã đưa xe ra khỏi con đường nhỏ.

Dương Kế Trầm quay cửa kính xe xuống: “Ngồi vào ghế lái phụ.”

Giang Nhiễm vẫn cứng đầu đứng tại chỗ.

Dương Kế Trầm nhăn mày: “Không định cho anh cơ hội giải thích? Cứ như thế mà phán tử hình à?”

Trên đường có rất nhiều xe nhẩn còi, Giang Nhiễm không còn cách nào khác là lên xe của anh.

Xe rất mới, hẳn là mới mua gần đây. Bên trong không có đồ lặt vặt gì, sạch sẽ tới mức không tìm được cả cọng tóc.

Dương Kế Trầm như biết cô nghĩ gì nên nói: “Xe mua vào tháng trước, mới lái vài lần thôi.”

“Không liên quan gì đến em.” Giang Nhiễm bình tĩnh nói.

“Có bằng lái không?”

“Không có.”

Dương Kế Trầm suy nghĩ một chút: “Nhân dịp nào ở trường rảnh thì học đi.”

Giang Nhiễm nhìn về cửa sổ, cả người đều đưa lưng về phía anh và không nói gì.

Dương Kế Trầm nói: “Thấy mấy bức ảnh kia nên giận, hay vì anh không nói anh đang làm gì nên giận?”

Giang Nhiễm vẫn là vẻ em không muốn nghe.

Miệng cô đã bĩu tới tận trời, biểu cảm trên mặt cũng đều phản chiếu trên cửa kính xe. Dương Kế Trầm giữ vô lăng bằng một tay, một tay khác lại kéo tay cô.

Giang Nhiễm là người tốt tính, giận thế này thật sự là lần đầu tiên.

Anh cũng chợt phát hiện mình không biết dỗ con gái, cũng giống như chưa từng có loại kinh nghiệm này.

Dương Kế Trầm chậm rãi nói: “Anh kia chắc là chụp từ một tháng trước, nhưng không phát sinh chuyện gì cả. Anh cũng không thích cô ấy, cô ấy lại là người thông minh, nói vài lời đã hiểu rồi.”

Vì tức giận mà ngực Giang Nhiễm phập phồng, cô nói: “Vậy ngày đó cô ấy nhận điện thoại và nói anh đang tắm, nhưng em hỏi anh, sao anh lại chỉ dùng hai ba câu qua loa, không thể nói tử tế với em được à? Nếu như anh nói thì bây giờ em nhìn trông thấy anh cũng sẽ không buồn bực và nghĩ lung tung như thế.”

“Ngày đó? Lúc nào?”

“Ngày không gọi điện được cho anh.”

“À... Khi đó à, khi đó cô ấy nghe điện thoại giúp anh?”

“Anh!” Giang Nhiễm hất tay của anh ra, rồi chỉ hận không thể nhảy từ trên xe xuống.

Dương Kế Trầm: “Thật ra anh cũng không biết việc này, cô ấy nói thế nào?”

“Nói anh đang tắm, nói đêm nay anh không gọi lại cho em được.”

“Ngày đó uống say, về đến phòng là vào tắm luôn nên không quan tâm được việc khác. Hình như nhân viên phục vụ nói có cô gái trả lại áo khoác và điện thoại cho anh, chắc đó là Chúc Tinh.”

“Cô ấy thích anh.”

“Ừm, nhưng anh thích em.”

Giang Nhiễm nheo lời.

Dương Kế Trầm lại nắm chặt tay cô rồi để lên đùi mình, mắt vẫn nhìn phía trước: “Sau hôm đó cũng không có liên hệ gì nữa, thế mới nói cô ấy là người thông minh.”

“Ừ đấy, cô ấy thông minh.” Má của Giang Nhiễm phồng lên.

Dương Kế Trầm lắc đầu cười: “Thế mà cũng ghen? Thích ghen như thế từ lúc nào? Tin lá cải mà thôi, không phải để ý.”

Giang Nhiễm: “...”

Trong thời gian nói mấy câu này thì đã đi qua cầu lớn và gần tới nơi, Lục Thành là khu vực mà Chiết Châu mới phát triển gần đây, tương lai cũng sẽ trở thành trung tâm thành phố của Chiết Châu. Nơi đây gần ga tàu điện ngầm, sắp tới sẽ có 7 – 8 tuyến, giá nhà ở nơi này cũng theo đó mà đồng loạt tăng lên.

Dương Kế Trầm lái xe vào một tiểu khu cao cấp, dường như nhà lầu cũng được xây trong mấy năm gần đây, các thiết bị của tiểu khu đều rất hoàn thiện, trước cửa lớn còn có vườn hoa và hồ nước.

Dương kế Trầm dừng xe ở tòa nhà số 9, mà việc này lại khiến Giang Nhiễm không nghĩ ra. Cô tưởng anh sẽ thuê cửa hàng mặt tiền vì muốn mở tiệm, lúc đó anh cũng từng nói như vậy, nhưng tiểu khu này... Giang Nhiễm lại không nghĩ ra được.

Dương Kế Trầm mở cửa xe cho cô, anh đặt tay trên nắp xe: “Bà Dương, chúng ta lên xem nhà một chút?”

Giang Nhiễm ngậy ra nhìn anh.

Dương Kế Trầm nắm chặt tay cô rồi bước vào tòa nhà số 9, thang máy dừng ở tầng 12.

Một tầng có khoảng 3 – 4 nhà, bọn họ ở ngay cạnh thang máy. Dương Kế Trầm ấn mật mã rồi cửa cũng tự động mở ra.

Giang Nhiễm nhìn chăm chăm vào khóa thông minh kia, trước kia cô chưa từng thấy thứ này.

Cửa vừa mở ra, bên trong đã xộc lên mùi gỗ, nhưng lại không hề gay mũi chút nào, giống như đã có người thông gió thật lâu vậy. Trên vách tường có hoa nhí màu hồng phấn, rất giống rèm cửa trong phòng của cô ở Mặc Thành, cũng là dạng hoa chìm sạch sẽ mà tươi mát như thế.

Sàn nhà bằng gỗ mới tinh mà trơn bóng, đèn trên trần xen lẫn các màu, tuy giản lược mà lại thời thượng.

Trong nhà chưa có đồ dùng gì mà cực trống trải và sạch sẽ. Giang Nhiễm đứng giữa phòng khách mà chột không biết phải nói gì hay hỏi gì.

Cô thấy chuyện này thật hoang đường, hoang đường đến mức cô biến thành người câm.

Dương Kế Trầm: “Nhìn xem có thích không? Ba phòng lớn hai phòng nhỏ, diện tích nhà lớn nhất, thuê người trang trí từ tháng 9. Một tháng trước về vẫn đang thông gió, nhưng sàn trong phòng ngủ xảy ra vấn đề, kệ bếp cũng chưa lắp nên bện rộn bên này một đợt.”

“Anh... Nhà này...”

Dương Kế Trầm cười: “Về sau ở đây thì sao? Em tự chọn đồ dùng trong

nhà.”

Mắt Giang Nhiễm đỏ lên: “Sao anh có thể không nói với em, cái gì cũng không nói với em. Em không cần kiểu ngạc nhiên thế này, Dương Kế Trầm, anh đáng ghét lắm.”

Một tháng vừa rồi anh không nói với cô rằng mình đang làm gì, cứ thần thần bí bí, khi gọi điện cho cô cũng nói chuyện không lâu. Lúc nào cô cũng nhớ anh, nhưng anh luôn ở thành phố này mà lại không đi gặp cô.

Dương Kế Trầm thu lại ý cười rồi ôm cô, Giang Nhiễm đấm một cái rồi lại một cái vào ngực của anh.

Dương Kế Trầm nói: “Do anh ích kỷ.”

Anh không ngờ Giang Nhiễm sẽ nghĩ nhiều đến vậy, anh đã quen làm việc như thế, cũng muốn cho cô ngạc nhiên nên có thể làm đến tốt nhất và hoàn mỹ nhất như vậy. Thậm chí có thể chịu đựng một tháng không đi gặp cô.

Có đôi lúc anh vẫn quen một mình là thế.

Giang Nhiễm hít mũi, nước mắt nước mũi cũng chảy hết xuống áo len của anh. Cô khóc nghẹn ngào: “Anh không biết một tháng này em suy nghĩ bao nhiêu, sao anh có thể như thế! Em thật sự không hiểu anh chút nào!”

Dương Kế Trầm không biết phải làm thế nào để an ủi Giang Nhiễm, anh chỉ có thể ôm cô, nhưng cô gái nhỏ cấu kính nên đánh bừa đánh bãi một trận, sau đó lại đẩy anh thật mạnh như đang trút giận.

Dương Kế Trầm hơi tựa về phía sau, bả vai bị đập vào vách tường khiến anh nhú mày rồi hít vào một hơi.

Giang Nhiễm hơi giật mình, cô tiến lên xem thử: “Sao thế? Đập vào đâu à?”

Dương Kế Trầm thuận thế ôm người vào trong ngực, ngón tay lau nhẹ khóe mắt của cô. Anh điều chỉnh hô hấp rồi dỗ dành: “Không khóc nữa, hửm? Hai mắt sưng cả lên rồi, giống như heo vậy.”

Giang Nhiễm nuốt xuống một cái: “Tại anh hết.”

“Ừm, tại anh hết, do anh không tốt.”

Giang Nhiễm mắng ngoài miệng là vậy nhưng đã không giận từ lâu, trong lòng cô lúc này chỉ đầy ắp những không thể tưởng tượng và cảm động.

Khoảng cách khiến người ta xa cách, nhưng người này lại đang đứng trước mặt cô, cũng có thể thấy được chân tâm thật ý từ trong ánh mắt anh.

Thiếu niên vẫn khinh cuồng như trước đây, thế nhưng đã học được cách cúi đầu và nói lời hay ý ngọt.

Giang Nhiễm mềm lòng, cô dùng hai tay níu lấy áo khoác của anh rồi nói thật nhỏ: “Không phải em thật sự trách anh, em chỉ thấy anh không thể không nói gì với em, ngạc nhiên cũng không phải như thế này. Anh không bao giờ biết để một người suy nghĩ lung tung trong khoảng thời gian dài là việc khổ sở đến thế nào. Em thật sự rất sợ hãi, sợ tình cảm của anh phai nhạt vì khoảng cách và thời gian giống những người đàn ông khác, sợ những cô gái khác tốt hơn em, rồi cuối cùng anh cũng phát hiện ra em quá đổi bình thường. Không biết là vì gì nhưng em vẫn luôn sợ hãi như vậy. Không phải em muốn mỗi giây mỗi phút anh đều dính lấy em, em biết hai người yêu nhau cũng cần khoảng không gian và tự do riêng. Em cũng muốn làm người tin tưởng anh, không cố tình gây sự với anh, không nghi ngờ và cãi vã với anh. Em cũng hi vọng mình không khiến anh đau lòng và

nghi kỵ, em hi vọng chúng ta có thể thẳng thắn với nhau, nhưng để kết nối thì giữa người với người cũng chỉ có trao đổi mà thôi.”

Hàng mi của Giang Nhiễm chớp chớp như bướm bướm vỗ cánh, phía trên vẫn còn đọng lại nước mắt long lanh.

Từng câu từng chữ kia cũng thật tha thiết và chân thành.

Cô run giọng nói: “A Trầm... Em thật sự rất yêu anh, em muốn được ở bên anh mãi mãi, thế nên em hi vọng mình không khiến anh mệt mỏi và khó chịu. Nhưng em cũng là người, cũng có tự tôn, em có thể từ bỏ tự tôn vì yêu anh. Nhưng nếu như đến mức độ này, thì em nghĩ em đã đánh mất giá trị của mình, như vậy em cũng sẽ thất vọng với chính mình.”

Ánh mắt của Dương Kế Trầm hơi nhúc nhích, anh xoa mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tai, yếu hèn cũng hơi lên xuống.

“Là anh nghĩ không chu đáo.”

Giang Nhiễm: “Em không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng em không muốn đi vào lối mòn của bố mẹ. Có gì chúng ta cũng nên nói rõ, đời này em muốn ở bên cạnh anh.”

Cô chủ động ôm lấy Dương Kế Trầm, đầu cũng dán vào lồng ngực của anh.

Dương Kế Trầm xoay người rồi vùi vào hõm cổ của cô, anh nói khàn khàn: “Tiểu Nhiễm, anh cũng rất yêu em, đời này chỉ yêu một mình em.”

“A Trầm... Cảm ơn anh, em rất thích nơi này.”

Dương Kế Trầm cười, giọng khàn khàn thêm chút nhẹ nhõm và nhu hòa: “Đừng lại sợ nữa, đồ ngốc, em tốt hơn mấy cô gái đó nhiều.”

Giang Nhiễm cũng cười, cô tì đầu vào ngực anh rồi rầu rĩ nói: “Em tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng tốt.”

Hiếm lắm anh mới không đùa cô, còn đường đường chính chính khen cô một câu như vậy.

Giang Nhiễm ngẩng đầu, sau đó kiễng lên mà chân hôn anh một cái.

Bàn tay của Dương Kế Trầm dán vào eo cô, sau đó nhắc cả người lên và cúi xuống cắn vào môi cô: “Bây giờ không làm loạn với anh nữa?”

Giang Nhiễm vui vẻ ra mặt, cô hào phóng vỗ vào vai anh: “Bản cung tha thứ cho anh.”

“Ồ, lại còn bản cung, lần đầu anh thấy heo con làm nương nương đấy.”
Dương Kế Trầm lau nước mắt cho Giang Nhiễm, sau đó cũng không chê mà dùng tay lau cả nước mũi cho cô.

Lau xong rồi, anh đưa bàn tay đến trước mặt cô: “Ném thử chút?”

Giang Nhiễm né tránh rồi vui sướng chạy tới chạy lui trong nhà như chú chim nhỏ. Dương Kế Trầm cười cười rồi đi vào bếp rửa tay.

Lúc đang rửa tay, bên hông anh chợt siết chặt lại. Cô gái nhỏ ôm lấy anh từ phía sau, rồi còn vui tươi hơn hờ nói: “Chỗ này đẹp quá, ban công bên kia có thể thấy đèn trên cầu lớn, còn cả sông nữa, phòng bếp màu vàng nhạt cũng rất đẹp.”

“Đi tàu điện ngầm từ đây tới trường em mất 10 phút, chỉ có mấy trạm thôi.

Đợi lên năm 2 năm 3 đại học ít lớp hơn thì chuyển sang bên này.”

“Vậy về sau chúng ta cũng ở lại Chiết Châu à?”

“Mấy năm gần đây nơi này phát triển không tệ, thậm chí còn phát đạt hơn Mặc Thành. Môi trường ở đây cũng tốt, tiền nhà này vẫn nằm trong phạm vi anh chi trả được, định cư ở đây vừa không áp lực như thành phố cấp thấp, lại vừa không thấy bị lạc hậu. Nếu về sau em tốt nghiệp, trường học có thể giới thiệu việc cho là tốt nhất.”

Giang Nhiễm cười nhàn nhạt: “Anh đã nói chuyện này với bố mẹ em chưa?”

“Vẫn chưa, em còn nhỏ, như vậy có vẻ hơi nhanh đối với bọn họ. Sau này lại nói đi, lúc đó cũng chưa muộn.”

“Tính cả tuổi mụ thì qua hôm nay em đã 20 rồi.”

Miệng của Dương Kế Trầm nhếch lên, anh xoay người nhìn cô, tay cũng chống trên kệ bếp lưu ly: “Em thế này là đang ám chỉ gì với anh?”

Giang Nhiễm chắp hai tay sau lưng, cô hỏi: “Hôm nay em có quà sinh nhật khác không?”

“Vậy bà Dương còn muốn gì nữa?”

Giang Nhiễm đi lên phía trước một bước, giày đi tuyết đụng vào mũi giày của anh. Cô chỉ đứng đến ngực Dương Kế Trầm, cũng chỉ có thể ngược mắt nhìn lên. Giang Nhiễm vươn tay, ngón tay cách áo len mà trượt từ lồng ngực tới bên hông của anh, sau đó chột nâng góc áo len lên. Chỉ nâng lên một chút là đã lộ ra phần thắt lưng, tiếp đó cô trượt trái trượt phải rồi chạm vào khóa thắt lưng của anh.

Giang Nhiễm rũ mắt sang một bên, hai gó má cũng dần ửng hồng.

Dương Kế Trầm dựa vào kệ bếp lưu ly, anh không động đậy, mà đôi mắt hẹp nhìn cô cũng đầy hứng thú.

Giang Nhiễm kéo phần đai thắt lưng ra, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh như cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Ánh đèn sáng tỏ chiếu xuống gương mặt và hai mắt của cô, trên gương mặt còn hơi sưng đỏ ấy đọng lại mấy vệt nước mắt, nhưng đôi con ngươi trong suốt kia lại lóe lên ánh sáng, khi cười mắt sẽ cong thành vầng trăng non.

“Biết cười không?” Dương Kế Trầm hỏi ngả ngớn.

Giang Nhiễm ngửa đầu hôn anh, “cạch” —— hai tay bỗng cởi ra. Dương Kế Trầm mở to mắt nhìn cô, cô hôn rất nhẹ, cũng rất ngắn ngủi, giống như chuồn chuồn lướt nước vậy.

Hai tay của Giang Nhiễm dần lần lên theo eo của anh. Cô nói: “Anh biết châm ngôn của phòng ngủ bọn em là gì không?”

“Là gì?” Giọng anh đã khàn khàn.

Giang Nhiễm nói nhẹ nhàng: “Ngu hay sao mà không ngủ với đàn ông.”

Dương Kế Trầm cúi đầu cười vài tiếng: “Thế nên... em lại muốn ngủ anh rồi?”

“Cái gì gọi là lại?”

“Còn trẻ mà dễ quên thế?” Dương Kế Trầm ôm cô lên rồi xoay người đặt Giang Nhiễm lên kệ bếp lưu ly, sau đó cũng nhìn thẳng vào cô.

Giang Nhiễm ôm cổ anh: “Từ Đan nói với em, con gái cũng có dục vọng với đàn ông, em thấy lời này không sai chút nào.”

Đối với người mình thích, con gái có thể dâng hiến hết cả. Lúc anh nắm được trái tim cô, thì cũng đã có được thân thể của cô. Nếu không thì sao lại gọi là kìm lòng không động, tình – sẽ không tự kìm hãm được.

Cô thích một anh cuồng vọng, thích xem anh lập chiến thuật trên trường đua, thích tất cả những vượt rào và tự do anh mang đến.

Ánh mắt của Giang Nhiễm rơi xuống yết hầu gợi cảm của anh, cô nói: “Em ngủ anh, sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

Giọng điệu này có phần dí dỏm.

Dương Kế Trầm gật đầu, anh liếm môi nói: “Bây giờ ngày càng biết quyền rũ người nhỉ? Được thôi, ngủ anh, em lấy gì mà ngủ anh, hửm?”

“Em...”

Dương Kế Trầm không chờ Giang Nhiễm nói xong đã nâng cằm cô lên mà hôn, có điều cái hôn này không vội vã và kịch liệt như trước đây. Hơi thở của đàn ông cắn nuốt lấy cô, Giang Nhiễm phát hiện giờ phút này cô như mất hết ký ức mà không nhớ được gì, cũng chỉ biết rằng anh đang dụ dỗ hôn mình.

Hôn đến cuối, yết hầu của anh hơi nhấp nhô: “Anh ngủ em còn tạm được. Không nhịn nữa.”

Cô còn chưa nhìn rõ người trước mắt thì đã bị ôm lên rồi xoay 180 độ, vầng sáng trên đỉnh đầu biến thành một vòng tròn, sau đó người cũng cách tia

sáng kia ngày càng xa.

Cánh cửa phòng hướng Nam ở giữa mở ra, Giang Nhiễm bị đặt trên dương cầm, phím đàn bị đè xuống vang lên âm sắc thật quen thuộc.

Ánh trăng đêm Đông nhàn nhạt tràn vào từ cửa sổ, cũng phản chiếu ô cửa hình vuông trên mặt đất, tiện thể còn lướt qua cả một góc dương cầm. Đàn dương cầm trắng như tuyết lóe lên ánh kim tuyệt đối yên ả, cũng tuyệt đối chói tai.

Giang Nhiễm ngồi trên phím đàn mà chật vật chống đỡ, Dương Kế Trầm cởi áo khoác và áo len trước mặt cô, rồi trong cùng cũng chỉ còn lại một lớp áo phong. Anh chống hai tay trên phím đàn rồi cúi người hôn cô.

Giang Nhiễm thở hơi gấp háp: “Sao... sao dương cầm lại ở đây?”

Anh mút thỏa thích vành tai của cô: “Sau khi rời khỏi Bình Châu có về Mặc Thành rồi chuyển dương cầm đến đây.”

Thì ra... anh còn về Mặc Thành.

Dương Kế Trầm bóp eo cô một cái: “Bây giờ giúp em luyện đàn một chút? Đàn gì đây?”

“Dừng...”

“Vừa rồi có bản lĩnh lắm mà? Bây giờ lại chùn bước?”

“Dương Kế Trầm!”

“Ừm?”

Giang Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ rồi căng thẳng nói: “Liệu có bên ngoài có trông thấy không?”

“Người ngoài nhìn vào cửa sổ này sẽ không thấy gì.”

“Vây... Vây...”

“Trong ví có một cái ‘áo mưa’.” Dương Kế Trầm híp mắt: “Còn ngủ anh không? Không chuẩn bị gì à?”

Giang Nhiễm như hiểu ra chuyện gì: “Không phải là anh...”

Dương Kế Trầm kéo khóa miệng cười nhẹ, nửa người cũng như áp trên người cô, bên tai thỉnh thoảng lại vang lên tiếng đàn.

Anh cũng lấy ánh trăng, mấy sợi tóc vụn vặt trên trán che khuất mắt anh, sau đó anh lại hôn lên cô một lần rồi một lần.

“Thích anh từ lúc nào?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm từ từ nhắm mắt lại, lồng ngực cũng trập trùng: “Khi thi đấu ở Mặc Thành.”

“Thích xem anh thi đấu?”

“Ừm.”

Mồ hôi trên thái dương của anh rơi xuống mặt cô, sống lưng của Giang Nhiễm bỗng va vào dương cầm, phím đàn phát ra âm thanh khi thì rất nhỏ, khi lại rất kịch liệt.

“Tiểu Nhiễm...” Anh nặng nề gọi tên cô chứa bao tình thâm nghĩa nặng,

sau đó lại không nhin được mà gọi “bảo bối”.

Có câu Giang Nhiễm nói rất đúng, bọn họ không thể đi vào lối mòn, không thể phạm vào sai lầm của Trịnh Phong và Giang Mi. Anh càng không thể phạm vào sai lầm của Dương Siêu, anh không thể để cả mình và bạn đời buồn khổ rơi lệ.

Công thành danh toại đúng là rất tốt đẹp, nhưng chính chúng cũng dễ khiến người ta đánh mất cảm giác phương hướng.

Khi anh bắt đầu nổi danh cũng sẽ tự phụ và cao ngạo, tính cách càng thay đổi không ít. Nhưng như thế mới là tuổi trẻ, ngọn lửa trên người kia cũng không thể áp xuống được. Nếu như khi ấy không gặp được Giang Nhiễm, có lẽ anh sẽ biến thành một Trịnh Phong thứ hai.

Đời này ai mà không theo danh trục lợi.

Nhưng vì cái gì, vì ai thì không thể quên.

...

Quần áo ném hết xuống một chỗ, lúc Giang Nhiễm trượt từ dương cầm xuống thì người cũng khẽ run lên. Dương Kế Trầm nhặt áo khoác của mình rồi ôm lấy cô.

Dương Kế Trầm mặc quần vào nhưng không cài mà để mở nơi đó, anh vẫn để lộ thân trên, cũng đi chân trần trên sàn.

“Có lạnh không?” Anh hỏi.

“Vẫn ổn.”

Dương Kế Trầm sờ lên mặt cô: “Ra nhiều mồ hôi như thế à, lát nữa tắm xong rồi lại mặc quần áo. Vào phòng tắm chờ anh, xả nước ấm vào bồn tắm đi.”

Giang Nhiễm ngậy ngốc đi ra ngoài như chim cánh cụt, lúc đi tới cửa còn quay đầu lại nhìn anh một cái. Anh đang nhặt quần áo, khi anh xoay người sẽ lộ ra xương cột sống và đường cong cơ thể dưới ánh trăng.

Giang Nhiễm đột nhiên nhướng mày, trên vai anh có một khoảng máu máu đọng vừa đỏ vừa xanh.

Cô nhắc chân muốn quay lại, nhưng xương cốt lại mềm nhũn, rồi còn suýt chút nữa đã ngã sụp xuống đất.

Dương Kế Trầm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, anh thở dài rồi ôm ngang người tới phòng tắm.

“Được đến thế này thôi à, còn tưởng cuối cùng hổ cái cũng phát uy.”

Giang Nhiễm véo vào ngực anh, nhưng nơi đó lại cứng rắn tới không véo được: “Vai của anh bị sao thế?”

“Bị sao à, bị hổ cào vài đường.”

“Em nói chỗ máu đọng kia, bị to như thế đừng nói là lúc này do em đẩy mà thành.”

Dương Kế Trầm thả cô xuống cặp bồn cầu rồi xả nước vào bồn tắm. Anh nói tùy ý: “Đợt trước bị ngã.”

“Đợt trước là lúc nào?”

Dương Kế Trầm thử độ ấm của nước: “Không sao rồi.”

“Anh lại không nói với em, anh lại giấu em, chúng ta vừa rồi còn nói không được như thế.”

Dương Kế Trầm rũ mắt rồi nhìn chăm chăm nước chảy xuống trong tay mình: “Về Mặc Thành có lái xe nhưng đột nhiên tay phải mất sức, không cẩn thận nên bị ngã.”

Giang Nhiễm đứng lên: “Vậy còn bị thương chỗ nào không?”

“Em thấy trông anh giống bị thương chỗ nào nữa à?”

“Sao anh có thể...” Giang Nhiễm nhảy bén nhớ tới cảnh thi đấu ở Bình Châu. Cô hỏi: “Có phải khi đó số 11 làm anh bị thương không?”

“Ảnh hưởng tới gân cốt một chút thôi, nghỉ ngơi là được. Lo gì, Chu Thụ gãy xương tay mà vẫn ra trận kìa.”

“Các anh thế là liều lĩnh!”

Giọng cô gái nhỏ có uy lực như ông cụ già tám chín mươi tuổi vậy.

Dương Kế Trầm cài vòi hoa sen lên, nước cũng trút xuống từ trên cao, không bao lâu sau phòng tắm đã đầy hơi nóng.

“Không có sữa tắm hay xà phòng, tắm qua một chút.”

Giang Nhiễm bắt lấy cánh tay anh: “Anh hiểu đua xe hơn em, cũng biết chuyện này nguy hiểm đến mức nào, bị thương sao có thể thi đấu được. Anh cũng thế mà Chu Thụ cũng thế, chẳng lẽ chơi thứ này rồi sẽ không tiếc mạng? Anh không biết khi đó em thấy anh bị dồn ép trên màn hình đã lo

lãng thế nào đâu.”

“Sao lại không tiếc mạng, chỉ là không muốn để em lo lãng thôi.”

“Anh lại như thế, lúc nào cũng muốn cho em thứ tốt nhất. Em ở bên anh không phải vì hưởng lạc, mà càng muốn cùng gánh chịu khổ đau hơn.”

Dương Kế Trầm cười nhẹ: “Lên đại học cũng trưởng thành hơn nhiều nhỉ, không còn là cô nhóc con nỡ rồi.”

Giờ này năm ngoái Giang Nhiễm vẫn là một học sinh ngoan, thậm chí còn hơi khúm núm, hoặc phải nói là cô chỉ khúm núm với anh, sự ngây thơ trên người thật sự rất rõ rệt. Nào giống như hiện tại, mới chỉ nửa năm ngắn ngủi mà mặt mày đã khác xưa, một cái nhăn mày một nụ cười cũng đầy quyến rũ, mặc quần áo đã thành thực hơn, càng mang hơi thở thiếu nữ khó nói thành lời.

Nhưng thực chất cô vẫn còn nhỏ, vẫn đang là ở cái tuổi hưởng thụ thanh xuân, gánh chịu khổ đau gì đây.

Dương Kế Trầm: “Chưa qua 12 giờ, tính cả tuổi mẹ vẫn chưa đầy 20 tuổi đâu, chưa gì đã nghĩ đau khổ rồi?”

“Anh đừng nói lung tung với em, nếu sau này em còn phát hiện anh giấu em nữa, em sẽ... em sẽ...”

“Em sẽ làm sao?”

“Em sẽ không để ý đến anh nữa!”

“Ồ? Vậy em không để ý đến anh đi...” Anh ôm lấy cô từ phía sau, tay lại lần xuống dưới mà trêu chọc.

Giang Nhiễm: “Đau! Đau...”

Bộp —— Cô đập mạnh lên cánh tay của anh một cái.

“Không phải vừa đau vừa thoải mái à? Vừa rồi không biết ai còn kêu thế này đấy? Vẫn chưa chính thức dọn vào, mà hàng xóm đã có ấn tượng không tốt với chúng ta rồi.”

“Anh... Có phải anh đã lên kế hoạch từ lâu rồi không?”

Lên kế hoạch muốn ăn cô.

Dương Kế Trầm; “Haiz, đúng là anh lên kế hoạch xong xuôi rồi, nhưng còn chưa kịp thực hiện thì có người đã ra sức trêu chọc, khiêu chiến quyền uy. Anh có thể làm sao?”

“...”

Giang Nhiễm luôn đi vào cái bẫy của anh, hoặc phải nói rằng bản thân người này chính là một cái bẫy.

...

Anh lắp điều hòa trong mỗi căn phòng ngủ, chỉ vẫn chưa chọn mua điều hòa cho phòng khách. Đồ đạc trong nhà cũng chưa chọn mua gì, thế nên chỉ có mỗi cây dương cầm và một chiếc ghế mà thôi.

Tắm rửa xong, Dương Kế Trầm ôm cô ngồi lên ghế. Giang Nhiễm mệt muốn chết rồi, cô không nhúc nhích chút nào, giống như cá chết vậy.

Cả thành phố đều rất náo nhiệt trong đêm Giáng Sinh, từ hoạt động của các

đôi tình nhân, đến các cửa hàng giảm giá, rồi tới những người nước ngoài ở lại đây chuẩn bị đón giao thừa.

Lúc đồng hồ điểm 12 giờ đúng, nước sông ngoài cửa sổ sát đất phát ra những tiếng “ùm ùm ùm” của pháo hoa, mặt sông lăn tăn cũng khoe màu đua sắc rồi vụt tắt.

Giang Nhiễm nhớ đến đêm giao thừa năm đó, mấy người bạn họ cũng đứng đốt pháo hoa. Khi ấy cô không biết mình sẽ thích người đàn ông cuồng nhìn lén này. Khi ấy cô rất sợ anh, thậm chí là trốn còn không kịp.

Giang Nhiễm nhẹ giọng hỏi: “Vậy tiếp theo anh định làm gì?”

“Nghỉ ngơi.”

“Sau đó thì sao?”

“Phóng thích thiên tính của đàn ông.”

“...”

Dương Kế Trầm: “Trước khi thi đấu có mở một cửa tiệm, tiệm trà sữa trước cửa trường bọn em đã bắt đầu sửa chữa rồi, có điều về sau không có thời gian quản lý. Nếu em rảnh thì giúp anh đi, bà chủ.”

“Anh mở thật à?”

“Nói được thì làm được.”

Giang Nhiễm: “Thế sao lại không có thời gian quản lý.”

Dương Kế Trầm vỗ vỗ vào hông cô: “Anh đi hút điếu thuốc.”

Giang Nhiễm đứng lên rồi dựa vào dương cầm. Dương Kế Trầm nhặt bật lửa bị quăng vào góc khuất rồi bật hai lần để châm lửa. Anh ngậm thuốc rồi đưa vào giữa ngọn lửa, sau đó rít một hơi.

Anh ngược mắt nhìn về phía Giang Nhiễm: “Em muốn anh cứ ở bên em như thế, hay là...”

“Anh đang nói đến việc của Hiệp hội Mô-tô Trung Quốc à?”

“Em biết?”

“Bố có nói với em, ông ấy sợ anh chưa quyết định chắc chắn được nên bảo em khuyên anh. Anh muốn đi không?”

“Em muốn anh đi không?”

Giang Nhiễm nhìn anh chăm chú: “Mấy hôm trước có xem một bộ phim, trong đó có một câu rất hợp với anh: Làm việc chính xác, anh vĩnh viễn không sai.”

Hết chương 79.

Chương 80: Móng heo mà cũng biết đan khăn à?

Giang Nhiễm nói xong câu đó thì Dương Kế Trầm không nói gì nữa, mày kiểm của anh cau lại, sau đó cứ rít từng hơi từng hơi thuốc.

Giang Nhiễm nghĩ thật ra anh quyết định xong từ lâu rồi, nếu không thì lúc vừa rồi ở nhà hàng bên kia cũng sẽ không nói như vậy.

Cô không biết vì sao trước kia anh không tranh thủ tiến lên phía trước, thậm chí còn rất bài xích Trịnh Phong. Anh cứ cố chấp đi về một hướng, không để chuyện gì vào mắt, dù anh tự mình đạt được vinh quang, và cũng là tay đua thành công nhất Trung Quốc.

Nhưng anh là người có dã tâm và bốc đồng, cô hi vọng anh mãi mãi là người mang hào quang vạn trượng như thế.

Dương Kế Trầm hút xong một điều thuốc rồi cúi đầu cười, khi nhìn về phía Giang Nhiễm lại thường mang theo vẻ biếng nhác rất tự nhiên.

Giang Nhiễm nói: “Em biết thật ra anh rất thích đua xe, thích thì làm, đây cũng là lời anh nói với em.”

Nếu như anh không thích, thì khi trả xong nợ đã có thể từ bỏ nghề nghiệp nguy hiểm này rồi. Anh thông minh như thế, cô nghĩ dù có làm nghề gì cũng có thể làm rất tốt.

Xe đua hấp dẫn anh, cũng giống như anh hấp dẫn lấy cô. Cô thích sự tự do

và thoải mái ở anh, còn anh thích sự phóng túng và kích thích của đua xe.

Cũng phải đến sau này, Giang Nhiễm hỏi lý do thích thì anh nói, khoảnh khắc lao đi ấy không biết bản thân sẽ sống hay chết, cũng không thấy sợ hãi. Khoảnh khắc ấy khiến anh suy nghĩ rõ ràng nhiều chuyện, khiến anh buông bỏ được nhiều thứ, rồi cũng sẽ sợ sinh mệnh của mình kết thúc. Thế nên anh trân trọng mạng sống của mình, giống như người chuẩn bị nhảy lầu sẽ có vài giây hối hận vì tự kết thúc sinh mệnh của mình vậy.

Dương Kế Trầm dập thuốc rồi đi về phía cô, sau đó biếng nhác nói: “Đúng vậy, anh từng nói thích thì làm.”

Giang Nhiễm: “... Không đúng, anh cởi quần áo của em làm gì?”

“Anh thích em mà.” Giọng điệu vô lại.

Giang Nhiễm: “...”

...

Sau nửa đêm, hai người đi thuê một căn phòng. Hôm sau là thứ Sáu, Giang Nhiễm lê cơ thể mỏi mệt đi học, hai mắt cũng thâm quầng. Dương Kế Trầm lái xe đưa cô ra cửa lại tinh thần sáng láng, anh khoát tay với cô rồi nói: “Đi học cho ngoan, về anh kiểm tra bài tập.”

Giang Nhiễm làm mặt quỷ với anh rồi chạy mất.

Từ Đan: “Chặc chặc chặc, ngài đã dâng hiến rồi hả?”

Lâm Vân: “Yang giải thích rõ chưa?”

Trương Giai Giai: “Tôi không hiểu, tôi không hiểu gì hết.”

Giang Nhiễm kéo cả ba cô ấy chụm lại rồi nhỏ giọng nói: “Anh ấy mua nhà ở đây, về sau tôi và anh ấy sẽ định cư ở nơi này.”

“Woa!”

Bốn cô gái đều bị giật mình, khi nhìn lại thì thấy Tống Dật Thịnh đang dùng hai tay che miệng, tròng mắt cũng sắp bay ra ngoài.

Tống Dật Thịnh ngồi ở sau lưng Giang Nhiễm, cậu ấy chọc vào vai cô: “Bạn trai cậu về rồi à? Cậu hôn rồi à? Hai người muốn kết hôn hả? Hay là chưa kết hôn đã có thai? Về sau hai người ở đây hả?”

Giang Nhiễm: “... Chuyện này... Ừm...”

Tống Dật Thịnh: “Có phải cậu thích anh ấy lắm không?”

Từ Đan cầm sách đập cậu: “Cậu hỏi lời vô ích làm gì, nhiều chuyện y như mấy người trong làng ấy.”

Tống Dật Thịnh nhìn Giang Nhiễm, trong mắt lại là vẻ chăm chú khó nói thành lời.

Giang Nhiễm gật đầu: “Tôi rất thích anh ấy.”

Tống Dật Thịnh dần nở nụ cười: “Như thế thật tốt, về sau hai người sẽ có nhà, thật tốt.”

Chuông vào học vang lên, Giang Nhiễm xoay người, còn Tống Dật Thịnh cúi đầu xuống. Trên bàn học có dòng chữ nguệch ngoạc của học sinh để lại từ trước. Dòng chữ này được dùng dao khắc lên, còn bị người lấy bút đen tô lại một lần: “Xóa bỏ chuyện trước kia.”

...

Vừa qua đêm giao thừa tháng 12 thì đã ngênh đón năm 2009, sau đó cũng là ngày nghỉ Tết nguyên đán.

Lần đầu tiên Giang Nhiễm bỏ rơi sách vở rồi hoan hỉ đón ngày nghỉ, cô và Dương Kế Trầm đã hẹn sẽ đi mua sắm đồ dùng trong nhà.

8 giờ sáng, mấy tia nắng le lói qua đám sương mù, sương mù lại kết thành giọt sương. Cành khô vừa rung rinh một chút, giọt sương đã rơi ngay xuống. Sân trường vào ngày nghỉ luôn rất thưa người, người nên ngủ thì ngủ, người nên về nhà thì về nhà.

Dương Kế Trầm chờ ở đường nhựa bên cạnh cổng KTX, ngón tay anh kẹp thuốc lá có khói lượn lờ lại càng giống sương mù hơn.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bánh xe của vali hành lý đang tới gần. Dương Kế Trầm ngấm nghĩa bật lửa nên cũng không để ý, mãi cho đến khi âm thanh kia dừng lại bên cạnh anh.

Nam sinh thấp hơn anh một chút, dáng người dong dỏng mà lại sạch sẽ. Cậu kéo vali hành lý màu đen và cũng mặc áo khoác màu đen như anh.

Động tác trong tay Dương Kế Trầm hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục đưa thuốc lên miệng.

Một trận gió thổi qua, hai người đứng trong nắng sớm nhưng lại không nói một lời.

Giang Nhiễm đi từ KTX ra thì thấy hai người một cao một thấp đứng song song ở đó. Cô bước xuống từ bậc thang mà mỗi bước lại một chậm hơn, nụ

cười trên mặt cũng dần thu lại, sau đó chuyển mắt lên người bọn họ mà hơi hoang mang.

Tống Dật Thịnh vẫy tay với cô rồi nhiệt tình nói: “Tiểu Nhiễm! Tôi tìm cậu có việc!”

Giang Nhiễm dừng một chút rồi bước nhanh tới. Cô liếc mắt nhìn Dương Kế Trầm, sau đó hỏi Tống Dật Thịnh có chuyện gì.

Tống Dật Thịnh lấy ra một hộp gỗ màu đỏ đùn cho cô: “Đây, quà năm mới.”

“Không cần...”

Tống Dật Thịnh dúm cho cô: “Cậu vẫn nên cầm đi.”

Cậu ấy vừa cười vừa nói: “Tôi phải ra bắt xe buýt đây, đi trước nhé, ông bà ngoại đang chờ tôi về ăn cơm.”

“Này! Tống Dật Thịnh!”

Người càng chạy càng xa, Giang Nhiễm lại như cầm phải khoai lang bỏng tay. Cô không biết phải giải thích thế nào, cũng sợ lần sau Dương Kế Trầm lôi người vào trong hẻm mà đánh cho một trận.

“Cái này... Em...”

Dương Kế Trầm: “Tặng em thì em nhận đi.”

Trông anh rất thông dong, biểu cảm cũng không thay đổi chút nào. Anh vỗ vỗ vào gáy cô rồi nói: “Đi thôi, xe đỗ bên ngoài.”

Giang Nhiễm bày tỏ lòng thành: “Em chỉ thích mình anh thôi, em cũng chuẩn bị quà năm mới cho anh đấy.”

“Ồ? Gì thế?”

Giang Nhiễm lấy hộp đen hình vuông trong túi ra: “Quà đây lòng thành.”

Dương Kế Trầm đưa thuốc lá ngậm lên miệng rồi mở hộp ra, bên trong cũng đen xì như vậy, lúc lôi ra xem thì là một chiếc khăn quàng cổ.

Anh thấy hơi lạ: “Móng heo mà cũng biết đan khăn à.”

“Không thích thì trả em đây.”

Dương Kế Trầm giơ tay lên thì Giang Nhiễm đã không với tới. Cô nhảy lên một cái, Dương Kế Trầm lại đột nhiên ôm lấy eo cô: “Đi đường đừng nhảy, cẩn thận con của chúng ta.”

“Anh nói bậy bạ gì thế, làm gì có con nào!”

“Không có à? Thế sao bụng em to lên nhiều thế?”

“Dương Kế Trầm!”

Dương Kế Trầm cười không dừng lại được, Giang Nhiễm thì cướp cả đường cũng không xong.

Anh nói: “Gen của Trịnh Phong không được rồi, đẻ ra chú lùn như em.”

Anh nói: “Chú ý hình tượng một chút, em đã là phụ nữ rồi, đừng nhảy như cô nhóc 12 tuổi nữa.”

Anh nói: “Em còn tròng mắt nữa thì lens cũng rơi ra đấy.”

Giang Nhiễm vừa vào xe đã nhào tới mà dặng chân ngồi trên người anh, sau đó vừa đánh vừa cắn.

“Dương Kế Trầm, sao anh... đáng ghét như thế hả!”

Dương Kế Trầm tựa đầu trên lưng ghế rồi cười nhìn Giang Nhiễm. Hai tay anh đỡ hông của cô rồi lười biếng nói: “Sao anh lại thành đáng ghét rồi? Lúc trên giường cũng có thấy em nói thế đâu, đúng là con gái lật mặt như lật sách, hửm? Có đúng không?”

Anh bóp một bên hông cô rồi lăn ra phía trước.

Giang Nhiễm đỏ mặt: “Vừa sáng ra anh đã làm gì thế?”

Đúng là người này phóng thích thiên tính thật.

Dương Kế Trầm: “Vừa sáng ra em đã làm gì thế? Ngang nhiên ngồi trên người đàn ông trước cổng trường học thần thánh của bọn em, đã thế còn nhích tới nhích lui, xe cũng rung cả lên rồi. Em nói xem em thế này là đáng vẻ sinh viên nên có à?”

Nói xong còn mô phỏng như thật.

Giang Nhiễm: “... Anh, đừng, đừng, có người nhìn thấy đấy.”

“Anh đã giấu tay hoàn mỹ rồi, tự em nhìn đi.”

Tay anh giấu trong áo khoác của cô mà khẽ luồn vào trong áo lót.

Giang Nhiễm thật dở khóc dở cười, Dương Kế Trầm còn thổi khí vào tai

cô: “Bây giờ còn mãi cảm hơn trước kia, mấy đêm này ở bên ngoài với anh?”

Giang Nhiễm: “Vâng.”

Đêm đến, lúc đang muốn củi khô bốc lửa thì Giang Nhiễm cười ha ha ha, sau đó đập vào mặt anh. Dương Kế Trầm nắm lấy cổ chân của cô, Giang Nhiễm lại trốn vào trong chăn.

Dương Kế Trầm chỉ được cho nửa vời: “Cố tình chơi anh đúng không?”

Giang Nhiễm vô tội nói: “Đây là chu kỳ sinh lý, em cũng không kiểm soát được.”

Dương Kế Trầm bắt lấy cô, Giang Nhiễm lại trốn đi, rồi bị cù tới cười không thở rồi, sau cùng hai người đều hãm sâu vào giường mềm mại.

Tóc Giang Nhiễm loạn thành tổ chim mà vẫn cười ha ha ha không ngừng, cô cuộn mình vào trong ngực anh: “Đừng cù, ngứa.”

Dương Kế Trầm ôm lấy cô rồi áp vào phía sau và cũng há miệng hít vào thật sâu.

“Người khác bị đều đau chết đi sống lại, sao em vẫn chạy tới chạy lui như khi thế?”

Giang Nhiễm: “Thế chất em tốt chứ sao.”

Giang Nhiễm đưa tay cầm Coca trên tủ đầu giường, Dương Kế Trầm lại dùng lực tay mà lật người cô sang nửa giường còn lại.

“Giữa mùa Đông mà uống Coca? Anh đun nước ấm cho em, còn trẻ nên

yêu quý cơ thể một chút.”

Giang Nhiễm đi dép đến phòng khách cùng anh: “Anh vẫn uống trà kỷ tử à?”

“Anh không được uống?”

“Ngài đúng là dưỡng sinh, thầy môn chung của bọn em cũng uống thứ này đấy, thế mà đầu vẫn trọc lốc.”

Dương Kế Trầm đưa nước ấm cho cô: “Kỷ tử bổ hư ích tinh.”

“Hả?”

Khóe miệng của Dương Kế Trầm nhếch lên: “Anh phải uống nhiều chút thì mới thỏa mãn em được chứ.”

Giang Nhiễm bị sặc.

...

Món đồ Tống Dật Thịnh tặng Giang Nhiễm bị lãng quên trong túi, mãi tới ngày cuối cùng của Tết nguyên đán, lúc cô và Dương Kế Trầm chọn xong món đồ nội thất cuối cùng, thì Giang Nhiễm mới lục tìm chìa khóa trong túi, hộp kia cũng theo đó mà rơi ra.

Dương Kế Trầm đang lái xe, chiếc hộp kia lăn xuống đến bên chân Giang Nhiễm, cô nhặt lên rồi nhìn một chút.

Dương Kế Trầm gác một tay lên thành cửa xe, một tay khác nắm vô lăng: “Không mở ra xem à?”

“Chắc là không, mai đến lớp em trả cậu ấy.”

“Hình như cậu ta rất nhiệt tình với em.”

Giang Nhiễm sợ anh sẽ đánh gãy chân Tống Dật Thịnh nên vội vàng bác bỏ: “Cậu ấy nhiệt tình như thế với tất cả mọi người, tính như thế rồi.”

“Vậy em có thấy cậu ta có phải là người tốt không?” Anh hỏi nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

“Chẳng lẽ lại là người xấu?”

Hỏi chuyện này cũng thật kì lạ.

...

Hôm sau lên lớp, Tống Dật Thịnh vắng mặt. Giang Nhiễm ghé vào trên mặt bàn mà nhìn chiếc hộp kia chăm chăm, thế nhưng đợi trái đợi phải mà không đợi được cậu.

Mấy người Từ Đan tò mò nên xúi bầy một chút, Giang Nhiễm cũng mở chiếc hộp kia ra xem thử.

Từ Đan biết nhiều nên chỉ nhìn một chút đã phán định: “Giá trị của thứ này không nhỏ, nhìn chất lượng và màu sắc này xem, chị thấy có lẽ còn khá lâu đời rồi.”

Dương Kế Trầm bận trang trí cho tiệm trà sữa, phong cách cũng lấy trắng đen làm chủ đạo như ở Mặc Thành. Ở đây còn lát gạch để làm chỗ nghỉ bên ngoài, có ô che nắng và bàn kính tròn như cảnh nước ngoài. Nơi đây vẫn chưa trang hoàng xong mà đã hấp dẫn rất nhiều sinh viên rồi.

Lúc Dương Kế Trầm đang chia thuốc cho công nhân thì cửa bị đẩy ra. Công nhân hướng mắt về phía cửa rồi ra hiệu cho Dương Kế Trầm.

Tống Dật Thịnh nhìn anh rồi cười lộ hàm răng trắng.

“Em... có thể nói chuyện với anh một chút không?” Cậu ấy hỏi.

Hết chương 80.

Chương 81: Thích chứ! Cậu ấy là chị dâu của em! Là người nhà của em!

Bên cạnh Hoa Tây có trung tâm mua sắm mới xây từ mấy năm trước, ở đây có từ các quán ăn tới khu mua sắm, tầng 5 có quán trà vắng khách nhưng vẫn mở tới tận bây giờ. Phục vụ bên trong mặc đồ theo phong cách cổ, dù không có khách nhưng vẫn nhiệt tình và tươi cười như trước.

Tống Dật Thịnh đi vào theo Dương Kế Trầm, cậu mở lòng bàn tay ra nhìn thử thì thấy đã rịn ra một tầng mồ hôi. Cậu lau tay trên quần mấy lần, ánh mắt lại rơi vào bóng lưng của anh.

Dương Kế Trầm đặt một phòng rồi ngồi đối mặt với Tống Dật Thịnh.

Nghệ nhân pha trà nấu nước ở một bên, đèn bát giác trên đỉnh đầu tỏa xuống ánh sáng nhàn nhạt tạo thành bóng sáng trên bàn gỗ cổ xưa.

Dương Kế Trầm nhìn cậu chăm chăm rồi hơi cười: “Không phải cậu có chuyện muốn nói với tôi à?”

“Em...”

Cậu có quá nhiều điều muốn nói, nhưng khi cơ hội ở trước mắt thì lại không biết bắt đầu từ đâu.

Dương Kế Trầm nói thẳng vào điểm chính: “Cậu có mục đích gì, muốn nói gì thì cứ nói thẳng.”

“Không có! Em không muốn gì hết!”

“Vậy tiếp cận Giang Nhiễm làm gì?”

Tống Dật Thịnh cúi đầu xuống: “Em... Em chỉ muốn làm quen với anh...”

Dương Kế Trầm tựa trên sofa màu nâu, chân hơi vắt sang, trông rất không tập trung, hay căn bản là không để người kia vào mắt.

Anh nói: “Không phải cậu biết tôi từ lâu rồi à?”

Tống Dật Thịnh trầm mặc.

Cậu đã nhận ra anh vào lần đầu tiên Dương Kế Trầm tới tìm Giang Nhiễm rồi. Cậu nhớ mặt mũi của Dương Kế Trầm hơn bất kì ai khác. Trời tháng 9 nóng bức vô cùng, cậu trở về từ KTX của Giang Nhiễm mà không ngừng đổ mồ hôi, cuối cùng chân run rẩy đến mức phải ngồi sụp xuống.

Với cậu mà nói, Dương Kế Trầm là xa tới không thể chạm tới.

Cậu cũng nghĩ ngày nào đó sẽ đi tìm anh, cũng từng nghĩ tới lúc Dương Kế Trầm trở mặt với mình, hoặc là lúc Dương Kế Trầm kích động ôm chầm lấy mình.

Cậu và mẹ mình nợ bọn họ, mẹ cậu nợ mẹ Dương Kế Trầm một mạng, mà cậu lại nợ Dương Kế Trầm một công đạo.

Tống Dật Thịnh luôn cơm no áo ấm từ nhỏ, vào lúc Dương Kế Trầm đang bị người ta đuổi đánh thì cậu đang chơi game ăn tiệc. Lúc Vương Lệ Vận qua đời và Dương Kế Trầm đau khổ tới cùng cực, mẹ cậu đưa cậu rời xa nơi đó, vậy mà cậu còn tưởng đó là chuyến du lịch giải sầu.

Tống Dật Thịnh tiễn biệt mẹ mình vào năm 15 tuổi, Tống Uyển bị ung thư gan nên không sống qua được tuổi 40. Bà nằm trên giường bệnh mà rớt nước mắt: “Đây đều là báo ứng, là báo ứng, đều là thứ mẹ phải trả lại.”

Tống Uyển lén đưa một tấm thẻ ngân hàng cho cậu, bên trong còn thừa lại 120 vạn. Tống Uyển nói: “Mẹ không thể chăm sóc cho con được nữa rồi, đây là bố cho con, về sau con phải tự bước đi trên đường đời.”

Khi ấy cậu chưa hề có khái niệm rõ ràng về nhà họ Dương, chỉ lờ mờ biết rằng mình là con riêng, mẹ cậu cũng thường bị người ta đả kích. Ngay cả lần đầu tiên ông bà ngoại trông thấy họ cũng đã đánh chửi một trận. Ký ức của Tống Dật Thịnh về Dương Siêu chỉ dừng lại trước năm 12 tuổi đó, cũng có rất nhiều điều cậu không nhớ rõ được.

Cậu được nghe lại mọi việc của nhà họ Dương từ lời kể của ông bà ngoại, rõ ràng bọn họ chưa từng rời khỏi nhà, nhưng lại tỏ tường chuyện cách nhà những hơn 100 cây số. Khi Tống Dật Thịnh nghe được về Dương Kế Trầm thì thấy rất kỳ lạ, giống như trên thế giới này bỗng có thêm một bản thân mình nữa vậy.

Cậu cảm thấy mình như một tên trộm, trộm đi cuộc sống của người khác.

Lại về sau nữa, cậu luôn tìm kiếm về Dương Kế Trầm trên báo chí, trên TV và trên mạng. Cậu tìm hiểu về mỗi trận đấu, mỗi lần phỏng vấn hay mỗi biến động nhỏ của anh, càng hiểu rõ rồi cậu càng phát hiện anh là người khiến người khác khâm phục đến mức nào.

Không biết là vì huyết thống hay cậu vốn có tính cách như vậy, mà Tống Dật Thịnh luôn hướng tới và sùng bái một cách khó hiểu với Dương Kế Trầm.

Ngay cả ông bà ngoại cũng nói: “Thật đáng tiếc cho đứa bé kia, nếu Dương Siêu không làm đến mức này, nếu như công ty vẫn còn thì đứa bé kia có tiền đồ biết bao, vậy mà phải chịu bao nhiêu khổ cực. Cũng do Uyên Uyên nghĩ quẩn rồi hại người hại mình. Dật Thịnh, cháu đừng trách mẹ mình, cũng đừng oán bọn họ, tất cả đều là số cả.”

Tổng Dật Thịnh cười: “Không trách.”

Cậu cũng từng thử tiếp với xe đua, nhưng sau mấy lần bị ngã thì hai ông bà không cho chơi nữa, nhưng trong lòng cậu vẫn luôn mang một ước mơ không tên.

Nghệ nhân pha trà bưng trà cho họ, nước trà trong veo mà thơm dịu được đặt trong chén nhỏ làm từ sứ thanh hoa.

Tổng Dật Thịnh hít sâu một hơi: “Anh cũng biết đúng không?”

Dương Kế Trầm “ừm”.

“VẬY... anh có ghét em không?” Cậu rất căng thẳng, một giọt mồ hôi cỡ hạt đậu trượt xuống từ huyệt Thái dương của cậu.

Dương Kế Trầm: “Không có cảm giác gì.”

Người trước mắt này sống hay chết cũng không liên quan gì đến anh.

Tổng Dật Thịnh lại thở dài một hơi, sau đó cậu ấy lại nở nụ cười rồi nói: “Em có thứ này muốn trả lại cho anh.”

Cậu đặt chi phiếu và thẻ lên bàn trà cho Dương Kế Trầm rồi giải thích: “Đây là tiền năm đó bố cho, mẹ em đã dùng một chút, nhưng sau khi bà ấy cho thì em không động tới. Vốn nên trả lại cho anh, tổng cộng là 120 vạn.

À, có lẽ sẽ nhiều hơn một chút, vì còn tiền lãi nữa.”

Dương Kế Trầm rũ mắt xuống, ánh mắt cũng rơi trên tấm thẻ kia.

120 vạn với năm đó là một khoản tiền lớn, nhưng bây giờ lại không quá quý hiếm như thế nữa, mà anh cũng không cần.

Dương Kế Trầm nói: “Không cần, cậu tự giữ đi.”

“Nhưng anh còn phải mua nhà, còn định kết hôn với Tiểu Nhiễm nữa, chắc là sẽ thiếu tiền. Đây coi như quà mừng của em được không?”

Dương Kế Trầm nhìn về phía cậu: “Trả tiền lại cho tôi, sau đó thì sao? Cậu muốn lấy được thứ gì?”

“Em không muốn gì cả.”

Dương Kế Trầm gật đầu: “Được, vậy cậu thích Tiểu Nhiễm à?”

Tống Dật Thịnh: “Thích chứ.”

Đầu mày của Dương Kế Trầm chau vào: “Hửm?”

“Thích chứ! Cậu ấy là chị dâu của em! Là người nhà của em!” Tống Dật Thịnh cười ngốc, trong mắt cũng tỏa ra ánh sáng.

Vẻ mặt của Dương Kế Trầm sầm xuống, anh nhìn cậu nhưng không nói gì nữa.

Lúc Tống Dật Thịnh còn định nói tiếp thì Dương Kế Trầm đã đứng lên, sau đó đặt 300 tệ trên bàn và đi mất.

Tống Dật Thịnh sừng sốt, cậu cũng đứng dậy rồi chạy ra theo. Thế nhưng Dương Kế Trầm đã đút hai tay vào túi quần, rồi sải bước chân dài ra khỏi quán trà mất rồi.

...

Hôm sau Giang Nhiễm đi học trông thấy Tống Dật Thịnh, lúc này cậu đang bắt chéo chân nói chuyện trời đất với bạn cùng phòng. Giang Nhiễm vừa mới để hộp xuống bàn học, Tống Dật Thịnh biết cô muốn gì đó nên giành nói trước: “Đây là quà thật đấy, không có ý gì khác đâu.”

“Sợ dây chuyền này chắc cũng phải mấy chục vạn.” Giang Nhiễm nói.

Mấy người bạn cùng phòng giật mình, sau đó vỗ vỗ vào vai của Tống Dật Thịnh: “Người anh em, cậu có tiền như thế à? Con nhà giàu đời thứ hai hay đời thứ ba?”

Tống Dật Thịnh kéo Giang Nhiễm ra ngoài phòng học: “Đúng là cũng khá có giá trị, nhưng tấm lòng là chính, chứ không phải vấn đề tiền.”

Giang Nhiễm thấy mình không hiểu được người này, cô hỏi thẳng: “Không phải cậu thích tôi thật đấy chứ? Cậu biết tôi có bạn trai rồi mà còn tặng như thế thì anh ấy sẽ nghĩ thế nào?”

“Anh ấy sẽ hiểu.”

“Ừm?”

Tống Dật Thịnh: “Anh ấy sẽ không nói gì, đánh cược với tôi không?”

Giang Nhiễm nghe không hiểu, sau đó lại nhét hộp vào trong tay cậu: “Đừng tặng bữa thứ này cho con gái, nhận lại đi, nếu không sẽ bị trộm mất

đấy.”

Giang Nhiễm đi mất, còn Tống Dật Thịnh lại đang gãi gãi đầu.

Cả thẻ ngân hàng và dây chuyền đều không trả về được, đúng là khiến người ta phát sầu mà.

...

Dương Kế Trầm coi đây là việc thoáng qua, mà anh cũng không để người này vào trong lòng, sau đó vừa bận chuyện ở tiệm trà sữa, vừa bận xử lý nhà mới bên kia. Giang Nhiễm cũng bận ôn tập và thi cử nên cũng luôn ở trong KTX.

Chỉ là đôi khi nhớ tới lời người kia, cô lại thấy buồn cười, đúng là chỉ có thể dùng buồn cười để hình dung mà thôi.

Mấy ngày sau, Dương Kế Trầm tới kiểm tra tiến độ của tiệm trà sữa, lúc này có một người mặc áo len màu lam, đầu đội mũ bằng báo đang ra sức lăn sơn ở giữa tường.

Tống Dật Thịnh thấy anh thì cười hì hì nói: “Em đến giúp đỡ.”

Bác công nhân nói: “Sức tay của cậu nhóc này không tệ, kiếm chút tiền cũng tốt, vừa hay đang thiếu nhân lực. Tiền công một ngày của cậu ấy có 30 tệ thôi, có lời.”

Dương Kế Trầm châm điếu thuốc rồi chỉ vào cậu: “Cậu ra đây cho tôi.”

Tống Dật Thịnh phui phui tay rồi đi ra ngoài.

Dương Kế Trầm rút một hơi thuốc: “Cậu có bệnh à?”

“Em không có bệnh.”

“...”

Tống Dật Thịnh: “Em cũng không có mục đích gì cả.”

“Cái này mà gọi là không có mục đích?”

“Dù sao em cũng không có bệnh hay mục đích gì cả, anh tin hay không thì tùy.”

Giọng của Dương Kế Trầm hơi trầm xuống: “Mẹ cậu bảo cậu làm như thế? Rốt cuộc các người còn muốn gì nữa?”

“Mẹ em mất rồi.” Tống Dật Thịnh nói: “Em muốn... Em muốn đi theo anh, được không?”

Ánh nắng biếng nhác chiếu lên hai người tuần lãng mà thanh tú, lúc Tống Dật Thịnh nói lời này thì hai tay hơi nắm lại, trong mắt còn có tia nước.

Giang Nhiễm đứng cách đó hơn 2 mét cũng vừa lúc nghe được nửa câu này, thế là bánh ga-tô trên tay cô cũng rơi xuống đất.

...

Ba người ngồi trong quán cà phê mà hai mặt nhìn nhau.

Giang Nhiễm ho khan một tiếng: “Thế nên... Tống Dật Thịnh, cậu là fan của A Trầm hay cậu vốn thích đàn ông?”

Lời này vừa nói ra, hai người đàn ông đều nhú mày nhìn về phía cô.

Giang Nhiễm kiềm chế hai tay run rẩy của mình rồi nhấp một ngụm cà phê, sau đó chậm rãi bỏ ly xuống.

Tống Dật Thịnh khoanh tay: “Đầu cậu đang nghĩ gì thế?”

Dương Kế Trầm nhìn ra ngoài cửa sổ mà không nói một lời.

Giang Nhiễm: “Vậy lời cậu vừa nói là có ý gì? Hai người...”

Tống Dật Thịnh nhìn về phía Dương Kế Trầm, sau đó cũng không biết phải nói thế nào.

Sau một lúc yên tĩnh, Dương Kế Trầm nói: “Cậu sống đời cậu, tôi sống đời tôi. Tôi không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm với cậu, cũng không có thời gian để phí hoài với cậu.”

“Em không muốn phí hoài gì của anh hết! Em chỉ muốn... ở bên cạnh hai người.”

Dương Kế Trầm: “Còn ý nghĩa gì không?”

Tống Dật Thịnh thấp giọng nói: “Anh nói anh không ghét em.”

Dương Kế Trầm uống cà phê, rồi thấy không thể khơi thông người này được.

Tống Dật Thịnh gọi: “Anh...”

Một tiếng “anh” này khiến cả Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm sững lại.

“Anh... Anh là anh của em... Anh thấy em không biết xấu hổ cũng được,

thấy em có bệnh cũng được, em muốn có anh em và bạn bè, muốn có người nhà. Nếu anh còn hận thì cứ trút giận lên em đi, em sẽ không phản kháng!”

Giang Nhiễm ngược mắt nhìn về phía Dương Kế Trầm, sau đó lại rời mắt nhìn kĩ Tống Dật Thịnh, quả là mặt mày hai người cũng hao hao nhau.

Thế nhưng... cô nhớ rõ mẹ Dương Kế Trầm đã qua đời từ sớm, lại càng không nghe anh kể rằng mình có em trai bằng tuổi cô.

Dương Kế Trầm để cốc xuống rồi không vui nói: “Cậu đi gặp bác sĩ tâm thần đi.”

Anh bỏ lại câu này rồi rời đi, Giang Nhiễm cũng vội vàng đuổi theo. Trước khi đi cô còn vỗ vỗ vào vai Tống Dật Thịnh, vì cậu ấy thế mà lại đang rơi nước mắt.

Hết chương 81.

Chương 82: Vậy em nói rõ với cô ấy một chút, xem về sau anh làm em thoải mái thế nào

Giang Nhiễm vốn hẹn xế chiều đi xem phim với Dương Kế Trầm nhưng có việc xen ngang nên phim đã chiếu mất rồi.

Hai người ngồi trong xe, Dương Kế Trầm gác khuỷu tay lên thành cửa sổ để hút thuốc, gió lạnh ùa vào cùng với nắng chiều cũng không lạnh chút nào.

Dương Kế Trầm: “Lát nữa lại mua vé khác?”

“Thôi, lần sau lại đi xem sau.” Giang Nhiễm nghiêng người lấy thuốc lá trong tay anh rồi dập đi. Cô nói: “Đã hút mấy điếu rồi, chuyện bên Tống Dật Thịnh là từ lúc nào?”

“Một khoảng thời gian rồi.”

“Vậy sao anh không nói với em.”

Giọng Giang Nhiễm không phải trách cứ mà là mềm mại, nhẹ nhàng, giống như đang đau lòng anh vậy.

Dương Kế Trầm bóp mi tâm: “Anh không nói được.”

“Cậu ấy là con riêng của bố anh? Trước kia anh đã biết rồi, đúng không?”

“Ừm.”

Giang Nhiễm tựa trên ghế rồi nhìn trời xanh qua cửa sổ xe. Cô nói: “Anh hận cậu ấy không?”

“Nói thật, nếu là em thì có lẽ cũng hận đi, sự tồn tại của cậu ấy với em là dư thừa, cũng là không nên tồn tại. Nhưng nếu lý trí hơn một chút, thì việc này không liên quan tới cậu ấy, cậu ấy cũng không thể quyết định được mọi thứ. Anh cũng nghĩ như thế à?”

Dương Kế Trầm nắm chặt tay cô rồi xoa xoa từng ngón tay, sau đó “ừm” một tiếng trong cổ họng.

Giang Nhiễm cười nhẹ rồi liếc mắt nhìn anh: “Lần trước anh hỏi em thấy cậu ấy có phải người tốt không? Em thấy cậu ấy là người tốt.”

Dù mới làm bạn học nửa năm thôi, nhưng có thể nhìn ra được một người có tốt đẹp hay không. Trong lớp có người giả bộ, có người bằng mặt mà không bằng lòng, có người xấu xa ra mặt, có người hiền lành ngu ngốc. Tống Dật Thịnh lại rất thông minh, cậu luôn hi hi ha ha làm người hào phóng, cũng có thể chơi chung vui vẻ với mỗi một bạn học. Dù cậu còn trẻ, trông cũng không trưởng thành tới vậy, nhưng thật ra tính cậu lại giống Dương Kế Trầm đến mấy phần.

Giang Nhiễm nghĩ, có phải tính tình người nhà họ Dương đều như vậy hay không?

Dương Kế Trầm hừ mũi coi thường: “Người tốt? Anh thấy đầu óc cậu ta thiếu gân mới đúng.”

“Hình như cậu ấy rất thích anh. Chuyện này cũng khá bất ngờ, em cho là cậu ấy phải ghét anh cơ. Chẳng phải có mấy cảnh anh em tranh đoạt, hoặc

là hai người tranh em à, hồi cấp 3 xem phim truyền hình là như thế đấy.”

Dương Kế Trầm cười nhẹ rồi kéo người tới, Giang Nhiễm lại dặng chân ngồi trên người anh, lưng cũng dựa vào vô lăng.

“Em không sợ à? Lại còn cho anh diễn phim truyền hình, hửm?”

Giang Nhiễm ôm anh: “Cũng hơi giật mình, vừa rồi em còn tưởng cậu ấy thích đàn ông, thế nên mới ân cần đủ kiểu với em để chia rẽ chúng ta.”

“Trí tưởng tượng của em cũng phong phú quá đấy, đàn ông sao thích đàn ông được.”

“Ô, sao anh cứ nhắc thế? Ông chủ Dương, anh mà thế này là bị xã hội đào thải đấy. Là nam nữ thời đại mới thì phải tiếp nhận sự phát triển và giải phóng bản thân. Đàn ông thích đàn ông là chuyện bình thường, lớp bọn em có một đôi đấy, tình cảm tốt lắm.”

Dương Kế Trầm cười nít thắt áo khoác màu hồng của cô, bên trong Giang Nhiễm mặc leggings đen có thêm lớp váy xếp li ở ngoài. Anh rời mắt xuống dưới rồi đưa tay sờ.

“Mùa Đông mà cũng mặc váy?”

“Đẹp không?”

Mấy ngày trước Giang Nhiễm đã nhuộm tóc màu nâu, lúc này tóc được cuộn tròn phía sau phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Màu tóc này lại càng tôn lên nước da của cô hơn, làn da của thiếu nữ 20 tuổi là lúc căng tràn collagen nhất. Cô đánh một lớp phấn mỏng nên mấy nốt tàn nhang nhỏ trên mặt biến mất, lông mày cũng kẻ lại một chút.

Dương Kế Trầm: “Đẹp.”

Giang Nhiễm hôn anh một cái: “Ngày kia thi xong rồi, thi xong tất cả các môn là được về nhà. Trước khi về Mặc Thành, em muốn mời bạn bè đến nhà chúng ta làm khách. Máy người Gia Khải cũng định đến đúng không, vừa lúc tụ họp luôn.”

“Em muốn làm thế nào thì làm thế đó.”

“Anh bảo... nửa kỳ sau em chuyển qua, được không?”

Dương Kế Trầm: “Vội thế cơ à, có phải nhịn ở phòng ngủ tới khó chịu không?”

Giang Nhiễm đấm anh một cái: “Em ở đâu mà chẳng như nhau, anh cũng có ở đây đâu.”

“Bây giờ không nỡ để anh vào đội tuyển quốc gia rồi?”

Giang Nhiễm ôm anh: “Ai muốn xa nhau, nhưng chúng ta còn trẻ, nếu như bây giờ không liều lĩnh thì lúc nào mới liều lĩnh đây. Thật ra anh rất muốn tham gia MotoGP đúng không?”

Dương Kế Trầm luồn tay vào trong áo khoác của Giang Nhiễm, sau đó ôm cô cách lớp áo len: “Sao chuyện gì em cũng biết thế”

“Vì... em là giun đũa trong bụng anh.”

“Có giun đũa nào xinh thế này à?”

“Có phải em xinh hơn trước kia nhiều không. Anh nhìn này, đây là lông mi em đi nối với Từ Đan đấy.” Giang Nhiễm tiến đến trước mặt anh rồi lấy

lông mi quét qua mặt anh.

“Ồ ~ Đây là cái em gọi là học tập cho tốt ở phòng ngủ?”

“...”

Dương Kế Trầm nắm cằm cô rồi hôn lên.

Giữa lúc răng môi quấn quýt, Dương Kế Trầm thấp giọng hỏi: “Em bảo, nam với nam thì ‘làm’ thế nào? ‘Làm’ ở nơi này?”

Ngón tay anh đâm lên một cái, Giang Nhiễm co người lại rồi rướn người lên nên đầu bị cột vào trần xe.

“Dương Kế Trầm!”

...

Trước hôm thi, Giang Nhiễm mua khoai nướng tới dưới lầu KTX tìm Tống Dật Thịnh, Tống Dật Thịnh nhận được điện thoại thì mặc áo khoác và phi xuống dưới.

Giang Nhiễm đưa khoai lang cho cậu, hai người đi bộ một đoạn rồi ngồi xuống ghế dài ven đường.

Bên cạnh là sân bóng rổ, các nam sinh gào thét rồi chạy nhanh, bóng đập xuống đất rồi lại bật lên, tốp năm tốp ba nữ sinh đứng ở lưới sắt mà nhìn vào.

Tống Dật Thịnh ăn một miếng lớn rồi bị nóng tới thè lưỡi: “Cậu... Sao cậu lại tìm tôi? Không phải cậu biết tôi bị táo bón nên mua khoai lang cho tôi đấy chứ?”

Giang Nhiễm bị sặc nhẹ.

Tống Dật Thịnh cười ha ha, sau khi cười xong, cậu hỏi: “Cậu đến vì anh ấy à?”

“Cậu...”

“Muốn nói gì cứ nói, tôi không sao.”

“Tại sao phải làm thế, cậu cũng biết người bình thường sẽ không tiếp nhận được, chi bằng vờ như không biết, về sau hai người sống đời mình như trước đây.”

Tống Dật Thịnh: “Anh ấy đâu phải người bình thường.”

Giang Nhiễm cười: “Có vẻ như cậu còn sùng bái anh ấy hơn tôi. Chuyện đời trước để lại rất nhiều ân oán, chẳng lẽ cậu chỉ sùng bái và thích anh ấy thôi?”

“Cậu không biết tôi rồi, tôi rất lạc quan, bà ngoại nói người nghĩ thông suốt thì mới sống vui vẻ được. Mẹ tôi luôn đi vào ngõ cụt, nên cả đời bà mới sống trong u uất và sầu não. Đến lúc qua đời cũng là như vậy, bà nghĩ là do sơ suất nên mới có tôi. Tôi có thể có ý nghĩ gì với Dương Kế Trâm đây, chỉ là cậu không phải tôi, không thể cảm nhận được cảm giác kì diệu này. Lúc đầu tôi chỉ là tò mò về anh ấy, về sau dần dần thấy tự hào, thấy thật tốt vì anh ấy là anh tôi. Dù anh ấy không biết tới sự tồn tại của tôi, cũng sẽ không thích tôi. Anh thật sự quá giỏi, tôi cũng muốn trở thành người không tầm thường như vậy.”

“Tôi cũng thấy anh ấy rất giỏi, anh ấy là người khí khái nhất mà tôi từng gặp.” Giang Nhiễm vừa thổi khoai lang vừa nói.

Tống Dật Thịnh: “Mỗi lần cậu nhắc đến anh ấy mắt sẽ sáng lên. Tôi rất vui vì có người ở bên cạnh anh ấy, cậu còn thích anh ấy như vậy.”

Giang Nhiễm: “Cậu thật sự rất khác biệt.”

Cậu cười hì hì rồi hỏi cẩn thận từng chút một: “Anh tôi, anh ấy... có nói gì với cậu không?”

“Có.”

“Nói gì?”

“Chuyện này... Ừm... Anh ấy nói đầu óc cậu không giống người bình thường, chắc là khen cậu đặc biệt...” Giang Nhiễm ấp úng.

Tống Dật Thịnh gãi đầu: “Cậu không phải an ủi tôi, chắc chắn ý anh ấy không phải như thế.”

“Vì sao nhất định phải đi theo anh ấy, có lẽ...”

Tống Dật Thịnh cắt ngang lời cô: “Vì tôi phải làm gì đó mới được. Tiểu Nhiễm, mẹ tôi nói đây đều là báo ứng. Mẹ tôi nợ bọn họ, tôi sẽ trả, tôi cũng tình nguyện trả lại. Tôi muốn mình lại có bạn bè và người thân lần nữa, như vậy sẽ hạnh phúc biết bao.”

...

Cuối cùng thì môn thi cuối cùng cũng kết thúc, sân trường và phòng ngủ đều trống vắng một nửa, cổng trường đầy những taxi chào khách: “Có ra nhà ga không? 20 tệ! Ra sân bay 100 tệ! Đường sắt cao tốc 90 tệ! Có đi không? Có đi không hả? Sắp có chuyến xuất phát rồi đấy!”

Giang Nhiễm thu dọn vali rồi chạy về phía cổng trường, khăn quàng màu đỏ tung bay, bốt thấp cổ có gót vang lên cộc cộc cộc trên đường.

Dương Kế Trầm tựa trên cửa xe thì thấy cô gái nhỏ kéo vali đi về phía trước, sau đó cô đã nhào lên ôm lấy và treo trên người anh như khi con vậy.

“Trúng số độc đắc à, còn vui đến mức này nữa?”

“Mẹ em mới gọi điện tới, nói là qua Tết định tái hôn với bố em.” Giang Nhiễm nở nụ cười.

“Ồ, tốc độ của Trịnh Phong nhanh đấy nhỉ.”

“Anh đừng nói thế, mẹ em khổ sở nhiều năm như thế, bây giờ hai người hóa giải khúc mắc, nửa đời sau có thể gắn bó với nhau rồi, sẽ tốt bao nhiêu chứ. Em nói sẽ tổ chức hôn lễ nhỏ cho mẹ, mẹ thế mà còn xấu hổ nữa. A Trầm, em vui quá, cuối cùng mẹ cũng không phải cô độc nữa.”

“Em lấy gì mà tổ chức hôn lễ cho bà ấy? Giấu anh ra ngoài mãi nghề đấy à?”

Giang Nhiễm xòe tay ra với vẻ xin xỏ: “Anh có thể cho em mượn 5000 tệ không? Tháng 4 em trả lại cho anh.”

“Trả lại thế nào? Trả bằng thịt?”

“Tháng 4 em có học bổng.”

Dương Kế Trầm bắn vào trán cô: “Em giữ lại tiền mà mua quần áo đi. Em lo cái gì, bố em có tiền, khi đó 400 vạn nói cho là cho. Ông ấy nợ mẹ em quá nhiều, cũng nên bỏ sức một chút chứ.”

“Nhưng em muốn đưa mẹ đi chụp ảnh cưới, hoặc là chụp ảnh cả gia đình.”

Dương Kế Trầm ôm cô rồi nhét vào trong xe: “Em nghĩ cho kĩ xem rốt cuộc muốn tặng mẹ cái gì đi, đừng vui quá đến mức không phân được cả Đông Tây Nam Bắc.”

Xe lăn bánh trên đường, hiếm lắm Giang Nhiễm mới lái nhai lâu như vậy, đã thế cô còn quơ tay múa chân nghĩ ra một thứ rồi lại một thứ.

Giang Nhiễm bỗng vỗ đầu nói: “Chúng ta phải đến siêu thị mua đồ ăn, mai mấy người Từ Đan tới rồi, tối nay hội Gia Khải cũng đến đúng không? Anh gửi địa chỉ khách sạn em đặt cho họ chưa?”

“Gửi rồi.” Dương Kế Trầm nói: “Giống bà chủ ghê.”

Giang Nhiễm cười như đứa bé: “Cảm ơn ông chủ khách lịch. A Trầm, anh nói xem, nếu như về sau vẫn thế này thì tốt biết mấy, mọi người cùng tụ tập với nhau, náo nhiệt vô cùng. Tối qua phòng ngủ của bọn em còn thảo luận về sau nếu mỗi người đi làm ở một nơi, rồi sẽ gả cho người thế nào. Không biết đến lúc chết còn có cơ hội gặp lại nhau không?”

“Có những người là bạn bè chí cốt, cách bao xa cũng không phai nhạt. Có ít người chỉ tri kỉ tạm thời, tách ra là tan mất. Có vài người là bạn bè trong chốc lát rồi sẽ không nhớ nổi, cứ trân trọng những người ở bên cạnh là được rồi. Anh thấy Từ Đan trong phòng bọn em phách lối lắm, em bảo cô ấy, muốn vào cửa nhà anh thì luyện tửu lượng cho tốt vào.”

Giang Nhiễm: “Ai bảo lúc trước anh làm em buồn.”

“Vậy em nói rõ với cô ấy một chút, xem về sau anh làm em thoải mái thế nào.”

Hết chương 82.

Chương 83: Em đi hỏi em ấy xem anh có yêu thương em ấy tận tình không

Ngày hôm sau Giang Nhiễm dậy thật sớm để quét dọn và lau chùi. Sàn nhà đã bị lau tới mức soi gương được, đồ lặt vặt cũng được thu dọn không còn chút vết tích, trên ban công là quần áo bọn họ thay giặt ngày hôm qua.

Dương Kế Trầm quen thuộc đưa tay sờ một cái thì mò được một con gấu bông, lại sờ tiếp cái nữa rồi đưa lên nhìn thì là quần lót của mình.

Anh gãi đầu và ngáp một cái rồi mặc quần jogger vào, sau đó để trần nửa người mà ra khỏi cửa phòng ngủ, tiếp đến còn không nhanh không chậm châm một điếu thuốc.

Giang Nhiễm đang ngồi bóc vỏ tỏi ở bàn dài, cô kẹp điện thoại vào bả vai để gọi điện.

Cô mặc áo len màu lam, bên dưới là váy dài màu bạc, tóc dài buộc lại phía sau, màu sắc tươi sáng mà hài hòa ấy tạo nên vẻ động lòng người khó nói thành lời.

Giang Nhiễm cất tỏi đi rồi đứng dậy, lúc quay ra đã thấy Dương Kế Trầm đang đứng hút thuốc nhờn nhờ ở đó.

Cô cúp điện thoại rồi đưa tay lấy thuốc của anh: “Bệnh sáng ra đã hút thuốc của anh bao giờ mới thay đổi được đây? Mau đi đánh răng rửa mặt đi, nửa tiếng nữa bọn họ đến rồi. Đánh răng rửa mặt xong thì xuống quây đồ vật

mua cho em lọ tương ớt với dầu vừng.”

Dương Kế Trầm cười ngả ngón: “Tương ớt? Dầu vừng? Đem muốn chơi cái này?”

Giang Nhiễm bóp cánh tay anh rồi bật cười vì tức.

Tối qua đi siêu thị, có người trông thấy sữa đặc vị sô-cô-la, còn bảo mấy hôm trước xem phim thấy bên trong chơi như thế nên cũng phấn khởi lấy một lon.

“Dương Kế Trầm, sao anh ngày càng sắc tình thế.”

Giang Nhiễm bị kéo vào nhà vệ sinh.

Dương Kế Trầm: “Còn nửa tiếng, vẫn kịp.”

Giang Nhiễm: “... Em vừa mua đấy, đừng xé! Anh nhẹ thôi!”

“Đây cũng là váy em vừa mua? Sao đẹp thế. Thử ‘áo mưa’ anh mới mua không?”

“Anh biến từ đâu ra thế?”

“Em đoán xem.”

“Không được... Không được... Lát nữa bị họ thấy thì làm sao bây giờ, anh còn để ở đâu nữa?”

“Đừng lộn xộn, chỉ một lúc thôi, xoay qua chỗ khác đi.”

...

Lúc chuông cửa vang lên, Giang Nhiễm đang kéo quần leggings, còn Dương Kế Trầm đang đánh răng, rửa mặt. Bộp —— Giang Nhiễm đánh mạnh vào lưng anh một cái, sau đó sửa lại váy và mở cửa ra ngoài.

“Tiểu ——!”

Quý Vân Tiên há miệng rồi chột ngưng lại.

Giang Nhiễm sờ mặt mình rồi chột dạ nói: “Sao thế?”

Quý Vân Tiên: “Có phải Trầm ca bắt nạt mày không, sao mày lại như bà chủ gia đình làm lụng vất vả thế, bù xà bù xù thế này!”

Quý Vân Tiên xông vào cửa nhà rồi để hai tay chống nạnh: “Trầm ca! Anh ra đây cho em!”

Mấy người Trương Gia Khải cũng lần lượt tiến vào, Giang Nhiễm lấy dép đi trong nhà cho từng người họ. Trương Gia Khải đưa hai hộp đồ cho Giang Nhiễm: “Cua nước hồ Dương Trùng đấy, không có nhiều đâu, ném thử xem. Tươi lắm, thả vào nước vẫn bò lồm ngồm.”

“Sao còn mua đồ đến thế, để em đi rửa, lát nữa mọi người cùng ăn.”

Dương Kế Trầm mở cửa nhà vệ sinh ra, trên cổ vắt khăn lông trắng. Anh nghiêng đầu rồi dùng khăn lông lau miệng.

“Vừa mới đến đã âm ỉ, yên tĩnh chút đi.” Dương Kế Trầm uể oải đi ra phòng khách rồi đưa thuốc cho mấy người Trương Gia Khải.

Quý Vân Tiên “này này này” vài tiếng: “Có phải anh ngược đãi Tiểu Nhiễm không đấy! Người ta đi theo anh không phải để rửa bát giặt quần áo

cho anh nhé! Anh phải yêu thương chăm sóc nó tận tình, anh mà không tốt với nó thì em đưa nó đi đấy.”

Dương Kế Trầm ngậm thuốc rồi liếc mắt về phía phòng bếp, anh nhướn đuôi mắt rồi nói: “Em đi hỏi em ấy xem anh có yêu thương em ấy tận tình không.”

Chu Thụ cười như trộm: “Này Vân Tiên, em chẳng tinh mắt gì cả, đều là người từng trải rồi, sao lại không hiểu thế hả.”

Quý Vân Tiên: “Hiểu cái gì!”

Trương Gia Khải dỗ cô ấy: “Tổ tông, đi tìm Tiểu Nhiễm nói chuyện đi?”

Quý Vân Tiên: “Hứ. Tiểu Nhiễm —— ”

Chu Thụ đảo mắt một vòng rồi ngồi bừa xuống sofa: “Ở đây thoải mái ghê, nhà cũng to nữa, bao nhiêu tiền thế?”

Dương Kế Trầm: “120 vạn.”

“Đù!”

Ba người đàn ông đều nuốt một ngụm nước bọt.

Trương Gia Khải: “Anh, anh không có nhiều tiền như thế chứ.”

Dương Kế Trầm nhú mày: “Vay để mua, về sau trả dần là được. Đây là nhà gần bến tàu điện ngầm, lại là tiểu khu mới xây, về sau chính là trung tâm thành phố Chiết Châu nên giá nhà không đắt lắm.”

“Không phải anh viết tên Tiểu Nhiễm lên giấy tờ nhà đấy chứ?”

“Không thì viết tên cậu chắc?”

“VẬY hai người quyết định rồi à?”

“Đại loại thế.”

“Tốc độ ánh sáng, đúng là tốc độ ánh sáng.” Chu Thụ nhìn về phía Trương Gia Khải: “Cậu và Vân Tiên thì sao, định lúc nào đây, tôi phải tích tiền mừng mới được.”

Trương Gia Khải cười khố: “Đừng chế nhạo tôi chứ.”

Giữa lúc mấy người đàn ông cười cười nói nói, chuông cửa lại vang lên. Chu Thụ đứng mũi chịu sào: “Tôi đi mở cửa.”

Cửa vừa mở ra đã có ba mỹ nữ đứng đó, Chu Thụ ngạc nhiên kêu lên: “Này Tiểu Nhiễm, ba mỹ nữ này là ai thế? Mau giới thiệu chút đi!”

Khoai tây của Trương Giai Giai rơi xuống đất, sau đó si ngốc nhìn Chu Thụ. Cô ấy bắt lấy cánh tay của Từ Đan: “Đan Nhi, chị nghe thấy chưa, anh ấy gọi em là mỹ nữ kìa! Trời ơi, anh ấy nhất định là chân mệnh thiên tử của em!”

Từ Đan: “...”

Lâm Vân đẩy kính: “Có lẽ cậu ấy ăn nhiều khoai tây chiên khiến mạch não bị nghẽn, tên gọi tắt là thiếu năng.”

Giang Nhiễm lau tay rồi cười nói: “Ba người họ là bạn cùng phòng đại học của em, Từ Đan, Lâm Vân, Trương Giai Giai. Bên kia là mấy người bạn của A Trầm.”

Chu Thụ đưa tay: “Vinh hạnh, vinh vạnh.”

Từ Đan rút tay lại mà không để anh ấy chạm vào, sau đó lạnh lùng đi lướt qua. Lâm Vân cũng cười khách khí rồi đi qua, chỉ còn mỗi Trương Giai Giai cảm kích nắm lấy tay của anh ấy.

“Vinh hạnh vinh hạnh, em là Trương Giai Giai, Trương trong mở ra, Giai trong giai nhân.”

Dương Kế Trầm ngồi xuống sofa rồi vắt chân sang, Trương Gia Khải ngồi xuống bên cạnh anh, trong miệng cũng cắn đầy hạt dưa: “Đã có tin từ người của Hiệp hội Mô-tô Trung Quốc chưa? Em nghe Trịnh Phong nói tám chín phần là có anh rồi, có điều anh biết không, nghe nói số 11 bên Hải Lăng cũng sẽ đi đấy.”

“Số 11...” Dương Kế Trầm vuốt vuốt bật lửa: “Người kia có chút bản lĩnh, nghe nói mới 18 tuổi.”

“Em thấy nên để phòng bên kia một chút, Thịnh Đàm là người âm tình bất định, bọn họ lại lớn mạnh quá nhanh. Em chưa bao giờ tin đội nào có thể phát lên cực nhanh như thế. Trước đây chúng ta cũng khổ sở thật lâu, càng là đối thủ như vậy thì càng phải cẩn thận.”

Dương Kế Trầm kẹp đầu lọc thuốc rồi gõ gõ: “Lần này thứ hạng của cậu ở CRRC không tệ, tiến bộ rất nhiều so với trước kia.”

Trương Gia Khải cười cười: “Anh cũng liều mạng như thế, em có thể không liều sao. Tình huống của Vân Tiên và Tiểu Nhiễm khác nhau, nhà em ấy là nhà làm ăn, em lại không có cái gì. Nếu em còn không cố gắng, về sau phải làm sao bây giờ.”

“Gấp cái gì.” Dương Kế Trầm vỗ vỗ vào bả vai của anh ấy: “Có anh ở đây.”

Ánh mắt của Trương Gia Khải hơi ngẩn ra, anh ấy cười ngây ngô rồi gật đầu: “Được.”

“Dương Kế Trầm.” Giang Nhiễm đi từ trong bếp ra rồi tìm đồ ở kệ TV, tiện thể còn không vui gọi anh một tiếng.

Dương Kế Trầm lập tức dập thuốc đi: “Không hút.”

Giang Nhiễm tìm một bọc dưa mới rồi lại vội vào trong bếp.

Hạ Quần ném cho Dương Kế Trầm một túi hạt dưa: “Vợ quản nghiêm nhỉ.”

Dương Kế Trầm liếm liếm răng rồi nhướn mày cười một tiếng.

Bốn cô gái đang cười ha ha trong bếp, chỉ rửa đồ thôi mà cũng vui như trúng số vậy.

Mà một người còn lại thì đang nhiệt tình kéo tay Chu Thụ để nói chuyện phiếm. Trương Giai Giai: “Nhà em có ba mẫu ruộng, ông bà nuôi hai con trâu, về sau cho anh uống sữa tươi nhé?”

Chu Thụ: “Không cần, không cần.”

Giang Nhiễm rửa sạch từng món đồ rồi bày ra bàn, tiện thể còn đảo mấy món nguyên liệu lên. Tổng cộng có 9 người, hai nồi lẩu, bếp từ cũng là mua vào tối qua.

Trong TV đang phát phim Cừu Vui Vẻ Và Sói Xám. Sói Xám hô lớn: “Ta nhất định sẽ trở lại.” Lời này vừa dứt thì chuông cửa lại vang lên.

Giang Nhiễm bưng đồ xong thì tiện tay mở cửa, sau đó lập tức sững sờ tại chỗ.

Tống Dật Thịnh đưa bánh ga-tô tới trước mặt cô: “Tada!”

Người đã tới cửa không thể khước từ, Giang Nhiễm cười rồi để cậu tiến vào.

Tống Dật Thịnh nói: “Lần trước làm rơi mất bánh ga-tô của cậu, lần này bù lại cho cậu cái to hơn. Ô, đây là bạn của anh à?”

Giang Nhiễm: “Đúng vậy, cậu ngồi đi.”

Giang Nhiễm lén liếc nhìn Dương Kế Trầm, gương mặt kia đã đen sì lại rồi.

Trương Gia Khải đánh giá Tống Dật Thịnh vài lần rồi nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Nhiễm có quan hệ tốt với bạn học nam à? Trông có vẻ rất tốt.”

Dương Kế Trầm hừ một tiếng: “Chỉ là một tên ngốc mà thôi.”

“A Trầm, đi mua tương ớt với dầu vừng cho em, sao anh lại quên thế.”
Giang Nhiễm hô.

Dương Kế Trầm đứng dậy rồi vào phòng ngủ thay quần áo, Tống Dật Thịnh cũng đi theo.

Hạ Quần hất hất hàm rồi hỏi Trương Gia Khải: “Chuyện là thế nào đó? Tình địch? Bạn hợp tác?”

Trương Gia Khải nhún vai.

Dương Kế Trầm ném áo len và áo phông lên giường, sau đó xoay người nhìn Tống Dật Thịnh: “Ai bảo cậu tới.”

“Không mời mà tới.”

“Da mặt dày là di truyền của nhà họ Tống các người à?”

Ánh mắt của Tống Dật Thịnh trầm xuống, cậu cười yếu ớt: “Anh mạng em thế nào cũng được, em chịu được.”

Dương Kế Trầm: “Cho cậu một phút, ra khỏi nơi này ngay.”

Tống Dật Thịnh đặt thẻ ngân hàng và hộp quà xuống bàn trang điểm của Giang Nhiễm: “Lần trước quên nói mật mã là sáu số 5.”

“Tống Dật Thịnh.” Dương Kế Trầm cài thắt lưng rồi ngược mắt nhìn cậu: “Cậu không nợ tôi gì cả, tiền này cậu tự giữ đi, coi như Dương Siêu nợ cậu.”

“Vậy thứ ông ấy nợ anh thì sao? Ai sẽ trả đây? Nếu không phải vì ông ấy đưa số tiền kia cho mẹ em, thì mọi người khi đó sẽ không... Xin lỗi...”
Tống Dật Thịnh cúi đầu như đứa bé làm sai chuyện gì.

Cậu còn nợ anh một lời xin lỗi.

Xin lỗi, mẹ cậu đã chen chân làm người thứ ba trong cuộc hôn nhân của người khác, cũng đã gián tiếp hại chết Vương Lệ Vận.

Dương Kế Trầm bỗng bật cười: “Thì ra cậu biết mọi việc rõ ràng như thế, mẹ cậu nói với cậu?”

“Mẹ em... Thật ra mẹ em không phải...”

“Một bàn tay vỗ không vang, hai bàn tay mới vỗ thành tiếng. Cậu hiểu đạo lý đó chứ?”

“Hiểu.”

“Hiểu thì cầm đồ của cậu rồi đi đi.”

Tống Dật Thịnh: “Thế nên anh sẽ không hận em, đúng không?”

Dương Kế Trầm liếc mắt nhìn cầu ấy rồi cầm ví da lên mà không trả lời, sau đó đi lướt qua người cậu.

Tống Dật Thịnh gãi đầu rồi ngồi xuống giường và đập mạnh xuống mấy lần, sau đó cậu đột nhiên cười lên một tiếng.

Giang Nhiễm nhìn cửa phòng mở hờ thì cời tạp dề ra: “Từ Đan, làm giúp em một chút, em ra ngoài nhìn xem.”

“Này này này, đi mua tương ớt thôi mà cũng phải đi cùng à? Hai người là vợ chồng hay cặp song sinh thế!”

Ầm —— Giang Nhiễm đuổi theo.

Tống Dật Thịnh ở đầu kia đã cắt thẻ ngân hàng vào trong hộp, sau đó viết mật mã lên giấy vào dưới đáy, tiếp đến cậu lại trông thấy lon sữa đặc vị sô-cô-la trên bàn trang điểm.

“Tiểu —— Tiểu Nhiễm đâu?” Tống Dật Thịnh cầm lon sữa đặc vị sô-cô-la vào trong phòng khách tìm một lần.

Quý Vân Tiên lườm cậu: “Nó ra ngoài rồi. Cậu cầm loạn đồ của người ta làm gì? Ai bảo cậu tới?”

“Tôi đói chứ sao, tôi còn chưa ăn sáng đây. Tôi định mở cái này phết bánh mì ăn, chỉ ăn một miếng thôi.” Tống Dật Thịnh lách vào rồi chập hai lát bánh mì làm một mà cắn một miếng.

Cậu ấy nói không rõ: “Bảo với Tiểu Nhiễm giúp tôi một tiếng, tôi đi đây.”

Quý Vân Tiên giữ chặt cậu lại: “Đến rồi sao lại đi?”

“Tôi... Tôi thấy mình nên đi.”

Quý Vân Tiên ném rau thơm cho cậu: “Đi cái con khỉ, mau ra ban công nhặt cái này đi, tôi nghĩ sẽ khó chịu.”

“Ừ...” Tống Dật Thịnh đi vài bước rồi quay lại nói: “Con gái con lừa không có việc gì thì đừng nói lời thô tục.”

“Liên, quan, quái, gì, đến, cậu!”

Động tác cắn hạt dưa của Trương Gia Khải dần chậm lại, anh ấy nhìn bóng lưng Tống Dật Thịnh mấy lần, sau đó lại chuyển mắt nhìn tay Quý Vân Tiên đưa tới. Quý Vân Tiên đang bóp hoa quả, thỉnh thoảng còn vắn vụng một miếng. Cô ấy nếm thử một miếng cam thấy ngọt vô cùng, sau đó hấp tấp chạy đến bên cạnh Trương Gia Khải rồi lén cho anh ấy một tiếng.

“Ngon không?” Cô ấy hỏi.

“Ngon.”

Chu Thụ: “Của bọn anh đâu?”

“Anh ăn cái con khi!”

Trương Gia Khải cười bất đắc dĩ: “Cái miệng nhỏ này của em lúc nào mới thu lại được đây?”

Quý Vân Tiên quệt miệng: “Được rồi, em khắc chế một chút.”

Hết chương 83.

Chương 84: Không còn cách nào khác, ai bảo em là ác bá trong thôn, thôn dân chỉ có thể ngậm ngùi chịu đựng thôi

Lúc cửa thang máy khép lại, Giang Nhiễm gắng gượng tách ra, Dương Kế Trầm cũng đưa tay đỡ giúp cô.

“Em không cần tay nữa rồi à? Tưởng mình đang đóng phim chắc?” Dương Kế Trầm kéo cô qua rồi ấn xuống tầng 1.

“Cùng ra làm gì?” Anh hỏi.

Giang Nhiễm phỉ phỉ ồng tay áo len vì trên đó dính bột mì. Cô hỏi: “Anh không vui à?”

“Có gì mà không vui.”

“Cậu ấy nói gì với anh?”

Dương Kế Trầm nhìn thẳng về phía trước, cửa thang máy dừng lại ở tầng 8 nhưng không có ai, sau đó lại khép vào và đi xuống dưới.

Dương Kế Trầm khẽ nhíu mày khi nhớ tới câu xin lỗi kia của Tống Dật Thịnh.

Chỉ biết làm mấy việc dư thừa và vô dụng.

Đến tầng một, Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm ra ngoài: “Áo khoác cũng không mang theo, đi theo để châm chọc à?”

Giang Nhiễm dựa vào trong ngực anh, sau đó hà một hơi khói: “Anh biết đấy, thật ra cậu ấy không phải người có ý đồ xấu. Em thật sự cảm thấy cậu ấy không giống như thế, cậu ấy không hận cũng không oán mọi người, ngược lại còn rất sùng bái. Dù không quá thích cậu ấy, nhưng cũng đừng thái quá, nhé?”

“Anh làm gì mà thái quá?”

“Em chỉ nói như thế thôi, cậu ấy cũng đến rồi, để cậu ấy ăn một bữa cơm rồi về. Dù sao cũng là ăn lẩu, thêm một đôi đĩa cũng không hề gì.”

Dương Kế Trầm: “Tùy đi.”

Giang Nhiễm chọc vào ngực anh: “Rốt cuộc là cậu ấy nói gì với anh, em thấy anh tâm sự nặng nề lắm.”

“Em có nhận món đồ lần trước cậu ta tặng không?”

“Em trả lại cho cậu ấy, Từ Đan nói sợi dây chuyền kia rất đắt tiền, em thấy nên trả lại thì hơn. Không phải là... cậu ấy vẫn tặng món đồ kia cho em đấy chứ?”

“Dây chuyền...” Dương Kế Trầm nghĩ một lúc: “Dây chuyền gì?”

“Dây chuyền có mặt phi thúy đẹp lắm.”

Dương Kế Trầm nắm chặt tay cô, Giang Nhiễm lại run lấy bầy. Anh ôm cô rồi bàn tay đặt ở vai và cánh tay kia cũng xoa xoa lên xuống.

“Thì ra là món đồ đó.”

Giang Nhiễm: “Món đồ đó?”

Hai người đi ra khỏi tiểu khu rồi rẽ vào siêu thị mini, Dương Kế Trầm nói: “Đây chuyện kia là của bà anh, lúc bố mẹ anh kết hôn bà tặng cho mẹ, giống như bảo vật gia truyền ấy, biết không? Đời này truyền lại cho đời khác. Về sau có một ngày mẹ anh nói không tìm thấy, bà còn buồn một thời gian dài, nhưng về sau cũng quên mất. Anh bảo mà, đồ đặt ở đó sao tự nhiên lại không thấy được. Đàn ông luôn hào phóng với tiểu tam như vậy.”

“Vậy sao Tống Dật Thịnh lại tặng cho em?”

Dương Kế Trầm cười nhạt một tiếng: “Chắc đầu óc cậu ta thiếu gân.”

Giang Nhiễm ôm chặt anh: “A Trầm, anh thấy như bây giờ có tốt không?”

“Rất tốt.”

“So với trước kia thì sao?”

“Tốt hơn nhiều.”

Giang Nhiễm: “Sau khi gặp anh mọi thứ cũng bắt đầu tốt hơn, có đôi lúc nghĩ lại thì đều là anh cho. Sao anh lại đối tốt với em như thế?”

Cô ngẩng đầu nhìn lên rồi chớp chớp mắt.

Dương Kế Trầm lấy lọ tương ớt và dầu vừng: “Chắc đầu anh cũng thiếu gân.”

“VẬY hai người ăn ý đấy, đều thiếu gân à?”

Dương Kế Trầm nhìn về phía Giang Nhiễm, ánh mắt của cô gái nhỏ đang mỉm cười, bên trong lại như có ngụ ý sâu xa gì đó. Anh hí híp mắt: “Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

“Một người dâng tặng vô điều kiện cho người khác nhất định là dựa trên cơ sở tình cảm nào đó, đúng không? Dù là gì thì đó cũng là ý tốt.”

Giang Nhiễm cầm đầu vừng giúp anh rồi nhẹ nhàng nói: “Em biết thật ra anh không ghét cậu ấy, nhưng cũng không thể nói là thích. Dù sao cũng là tầng quan hệ kia, em cũng không có ý định làm người giải hòa. Em chỉ hi vọng anh thật tâm đối đãi với chuyện và người này. Nếu có thể nghĩ thoáng thì bản thân cũng sẽ vui vẻ, đúng không? Giống như khi đó bố em xuất hiện, em không yêu quý nhưng cũng không hận ông ấy. Ông ấy tới thì em hoan nghênh, ông ấy không tới cũng không quan trọng. Sau dần em phát hiện thật ra ông ấy không phải người lạnh lùng vô tình, thật ra bố rất yêu thương mẹ và em. Em không thể quyết định thay mẹ được, nhưng em cũng không thể không quan tâm đến bố, vì em biết không phải ông ấy cố tình không nuôi dưỡng và bỏ rơi em, ông ấy chỉ không hay biết đến sự tồn tại của em mà thôi. Ân oán là ân oán giữa ông ấy và mẹ, không phải của em.”

Ánh mắt của Dương Kế Trầm chột sâu thêm, anh “ừm” một tiếng rồi hơi mỉm cười, sau đó xoa đầu cô.

Sau khi thanh toán xong, hai người đi về phía tiểu khu. Giang Nhiễm lại rúc vào ngực anh: “Có phải anh thấy em phiền lắm không?”

“Phiền cái gì?”

“Nói đạo lý với anh.”

“Không còn cách nào khác, ai bảo em là ác bá trong thôn, thôn dân chỉ có thể ngậm ngùi chịu đựng thôi.”

Giang Nhiễm đánh anh: “Anh mới là ác bá!”

“Em nhìn em xem, động một tí là dấm đá, không phải ác bá thì là gì.”

“Anh đáng ghét chết đi được! Anh mới là ác bá!”

Cánh tay Dương Kế Trầm vừa thu vào đã ôm lấy cổ cô, Giang Nhiễm bị khống chế bên trong, sau đó anh cũng kéo cô tiến vào thang máy.

...

Cửa vừa mở ra, bàn dài bên trong đã ngập tràn hơi nóng, hương lẩu cũng dần lan tỏa khắp nơi. Mấy cô gái rửa rửa thái thái rồi bày đồ ăn lên bàn, âu nước chanh cũng đã pha xong, bốn người đàn ông trong phòng khách thì đang chơi cá ngựa.

Chu Thụ nhảy từ trên sofa xuống đất rồi lắc xúc xắc trong cốc nhựa: “Thiên linh địa linh linh, đôi lục! Đôi lục!”

Cuối cùng lại ra nhọt, Chu Thụ nói: “Ha! Nhọt cũng được, có thể đi lùi. Tránh ra, tôi phải xuất chuồng!”

Tống Dật Thịnh “ơ” một tiếng như học được kiến thức mới, sau đó kinh ngạc hỏi: “Còn đi lùi theo cách này được ạ?”

Chu Thụ: “Em trai nhỏ, học tập nhiều một chút.”

Trương Gia Khải thả quân cá ngựa của Chu Thụ về vị trí cũ: “Em đừng nghe cậu ta nói linh tinh, ván này chúng ta nhập gia tùy tục, không chơi đi

lùi.”

Tống Dật Thịnh: “Nhưng anh Chu Thụ chẳng có quân nào cả, em sắp về chuồng hết rồi.”

“Gia Khải! Cậu cho tôi đi lùi đi! Còn là anh em nữa không!”

Tống Dật Thịnh nghe được tiếng mở cửa thì ngẩng đầu nhìn lại, tiện thể còn cắn miếng bánh mì.

Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm đang đùa giỡn mấy câu, sau đó mang hai thứ mới mua vào phòng bếp. Dương Kế Trầm cởi áo khoác rồi tiện tay treo trên giá, nhưng anh mới đi vào được mấy bước thì thấy lon sữa đặc để trên bàn đã bị mở ra.

Dương Kế Trầm quét mắt qua nhóm người rồi vô cảm hỏi: “Ai mang ra?”

Tống Dật Thịnh giơ tay: “Em. Em phết bánh mì ăn, đói quá không chịu được, xin lỗi.”

Dương Kế Trầm: “...”

Giang Nhiễm bê cua ra: “Chuẩn bị ăn cơm nhé.”

Cô chọc vào eo Dương Kế Trầm: “Sao thế? Sao lại đứng sững ra ở đây?”

Dương Kế Trầm đập nắp lon sữa đặc lại rồi ném cho Giang Nhiễm: “Vứt đi.”

“Cái này... sao lại ở đây?” Mặt cô hơi đỏ lên một chút.

Dương Kế Trầm: “Em hỏi xem thằng ngốc kia đang ăn cái gì.”

Ánh mắt của Giang Nhiễm chậm rãi chuyển qua người Tống Dật Thịnh, cô nhếch môi như muốn nói lại thôi, mãi đến một lúc lâu sau mới nói được mấy chữ: “Lon... Lon này không sạch lắm đâu.”

Tống ngọc nhếch: “Hử? Ăn ngon lắm.”

Giang Nhiễm cầu Dương Kế Trầm rồi không biết nên khóc hay nên cười, sau đó cô cũng xoay người đi vào bếp.

Cũng không phải quá bẩn, dù sao cũng chỉ là mua chơi. Anh sờ xong nơi này nơi kia rồi cũng không vói vào trong lon đó nữa.

Dương Kế Trầm kéo ghế ra rồi nhấp một ngụm nước trái cây, anh như cười như không mà hừ một tiếng “ngu ngốc”.

Mười mấy người ai ai cũng ưa náo nhiệt, họ cười cười nói nói, cả nam lẫn nữ đều hòa mình, chủ đề trên bàn cơm cũng chia làm hai phe. Một phe là nam thẳng đây nhiệt huyết, một phe là mỹ nữ đây gợi cảm. Đàn ông mang trong lòng những mãnh liệt và mộng tưởng, còn phe con gái lại mang những trông ngóng và phiền não nhỏ nhỏ của mình.

Trương Gia Khải gấp một con cua cho Quý Vân Tiên, rồi rất kiên nhẫn vừa nói chuyện vừa bóc cua.

Tống Dật Thịnh trêu ghẹo: “Anh Khải, hai người xứng đôi thật đấy, cũng may là anh tốt tính nên mới bao dung được.”

Trương Gia Khải cười cười và đặt cua vào bát của Quý Vân Tiên.

Quý Vân Tiên hút sạch gạch cua rồi xoay người kéo Giang Nhiễm nhìn mũi của mình: “Mày nhìn xem nhìn xem, lại có mụn đầu đen rồi, phiền chết đi

được.”

“Ai chẳng có, mày xinh lắm rồi.”

Giang Nhiễm vừa nói vừa đập thuốc của Dương Kế Trầm: “Hút ít thôi, anh nghiện thuốc lá nặng nhất đấy.”

Dương Kế Trầm nghiêng đầu phả ra hơi khói cuối, sau đó gắp vài miếng thịt dê vào bát của Giang Nhiễm.

Chu Thụ nói: “Còn nhớ Tết năm ngoái chúng ta cũng đốt pháo hoa và ăn lẩu thế này. Đúng rồi, cũng ăn lẩu, nhưng khi đó Tiểu Nhiễm và Trầm ca chưa yêu nhau đâu. Có điều tôi “hỏa nhãn kim tinh” đã nhìn ra ẩn tình trong đó từ lâu rồi! Giỏi chưa! Ha ha ha!”

Hạ Quần: “Thế sao cậu không nhìn ra mai xố số về bao nhiêu.”

“Cậu đừng có bóc mẽ tôi, ở đây có bao nhiêu mỹ nữ thế này!”

Giang Nhiễm cười: “Giai Giai, nếu mấy cậu rảnh thì về Mặc Thanh với bọn tôi đi? Năm nay ăn Tết chung luôn.”

Trương Giai Giai: “Nghe thích quá, nhưng hiện thực tàn khốc lắm. Mà Đan Nhi cũng là người Mặc Thành, chị ấy tiện đường đấy.”

Từ Đan: “Bỏ đi, bố mẹ tôi không cho ăn Tết bên ngoài.”

Chu Thụ đập bàn: “Cần gì biết có được đi hay không, tóm lại là năm cũ sắp qua, chúng ta tụ họp ở đây cũng là duyên phận. Hôm nay coi như đón Tết đi! Nào, cạn ly!”

Con gái uống nước trái cây, đàn ông uống bia và rượu. Tống Dật Thịnh vừa

uống một chút đã không chịu được, mới hai chén một lon mà đã lâng lâng tới không biết trời đất gì.

Tống Dật Thịnh ngồi bên cạnh Dương Kế Trầm, đã vậy còn ngả vào người anh. Cậu xoa xoa cánh tay của anh, sau lại đập lên vai Dương Kế Trầm mà cười ha hả: “Anh, em buồn tè!”

Dương Kế Trầm: “...”

“Anh, em muốn bay! Bay!”

“Anh ơi, chim nhỏ muốn bay!”

Trương Giai Giai cười ha ha: “Tiểu Nhiễm, mau quay video lại đi, thì ra lớp trưởng của chúng ta thú vị như vậy.”

Dương Kế Trầm xốc cậu lên rồi túm vào nhà vệ sinh. Cửa vừa mở ra, anh đã lẳng người vào trong.

Tống Dật Thịnh hô to: “Bão rồi! Bão rồi! Trời mưa!”

Tống Dật thịnh đi vệ sinh xong thì cửa mở ra, cậu nắm chặt lấy tay Dương Kế Trầm rồi chọt bật khóc.

“Anh... Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! A! A a a a, khi đỉnh núi không còn góc cạnh, khi... (1)”

(1) Đây là một câu trong bài “Không Thể Buông Tay Anh” của Triệu Vy

Giang Nhiễm thờ dài rồi nói: “Anh rửa mặt cho cậu ấy đi, em dọn dẹp lại sofa một chút, để cậu ấy nằm xuống trước đã.”

Dương Kế Trầm: “Anh rửa mặt cho cậu ta?”

Giang Nhiễm làm vẻ nếu không thì sao.

Dương Kế Trầm lại xách người vào nhà vệ sinh lần nữa: “Tôi con mẹ nó nợ cậu mới đúng.”

Chu Thụ ở đầu kia nâng chén nói: “Lại nào! Tôi muốn thoát kiếp độc thân trong năm 2009! Tôi muốn thành King!”

Quý Vân Tiên cũng cố động: “Trở thành King!”

...

Một nhóm sấu rượu uống tới cùng đều say cả, sau đó tất cả nằm ngổn ngang trong phòng khách. Giang Nhiễm, Lâm Vân, Trương Giai Giai dọn dẹp và rửa bát đĩa. Giang Nhiễm giữ các cô ấy ở lại ăn cơm chiều, nhưng hai người nói phải đón chuyến tàu ngày mai, nên sau đó cả hai đưa Từ Đan đi.

Giang Nhiễm tạm biệt các cô ấy, rồi vào phòng lấy mấy tấm chăn đắp cho mấy con ma men ở phòng khách.

Quý Vân Tiên làm ồ trong ngực Trương Gia Khải, lúc nằm mơ vẫn còn muốn đánh anh ấy. Giang Nhiễm lấy nước ấm lau mặt cho cô ấy.

Lúc Giang Nhiễm về phòng ngủ thì đã là 1 giờ chiều. Trong phòng ngủ cũng đầy mùi rượu, Dương Kế Trầm đang gối hai tay ra sau đầu và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giang Nhiễm nằm bên cạnh anh và ôm lấy anh.

Dương Kế Trầm rút tay ra ôm cô, sau đó biếng nhác hỏi: “Rửa xong rồi à? Có mệt không?”

“Không mệt, em vui lắm.”

“Ừm.” Dương Kế Trầm xoay người ôm cô.

Giang Nhiễm ôm mặt anh rồi nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Dương Kế Trầm khàn khàn nói: “Em thế này là nhân dịp anh say mà chiếm tiện nghi.”

“Ác bá trong thôn chính là như thế đấy.”

Anh cười rồi mở mắt ra: “Bọn họ đều ở bên ngoài à?”

“Ngủ hết rồi.”

“Em cũng ngủ một chút đi? Bận cả ngày rồi.”

Giang Nhiễm chớp mắt: “Em không ngủ được.”

“Sao lại không ngủ được? Vừa đến chiều là bé heo nhà anh đã ngủ gật rồi cơ mà.”

“Nhớ đến năm ngoái rồi thấy thời gian trôi nhanh quá, khi đó không nghĩ bây giờ có được nhiều thứ như thế.”

Dương Kế Trầm “ừm”.

Giang Nhiễm: “A Trầm, anh thấy như bây giờ có tốt không?”

“Sao lại hỏi chuyện này nữa.”

“Thế anh thấy có tốt không?”

“Tốt.”

“Anh trả lời qua loa.”

“Anh loa qua chỗ nào.”

“Anh qua loa.”

“Anh thấy em ‘thiếu đòn’ đấy.”

Giang Nhiễm đè tay đang định ngo ngoe của Dương Kế Trầm lại, sau đó dùng lông mi quét qua mặt anh: “Hôm qua lúc mẹ gọi điện cho em còn hỏi uyển chuyển là em với anh đã phát sinh quan hệ chưa.”

“Em nói sao?”

“Em nói chưa.”

“Mẹ em cũng tin à?”

“Ngày kia chúng ta về rồi, anh nhịn một chút, kì nghỉ của đại học hơi dài đó.”

Dương Kế Trầm cười cười rồi xoay người đè lên cô: “Hiểu rồi, em đang ám chỉ với anh.”

Hết chương 84.

Chương 85: Không còn cách nào khác, vì hạnh phúc thể xác và tinh thần của em, dù sao đàn ông cũng phải chủ động một chút, hi sinh

Sáng sớm hôm sau hai người ra thẳng sân bay. Đây là lần đầu tiên Giang Nhiễm đi máy bay nên cô phấn khởi vô cùng, nhưng cũng khá bất an và căng thẳng. Sau khi qua hết cửa kiểm an, cô ghé vào cửa kính lớn mà nhìn máy bay bên ngoài.

Dương Kế Trầm vỗ đầu cô rồi mang người đi.

Giang Nhiễm: “Sách Văn tiểu học nói lúc máy bay cất cánh sẽ ù tai là thật ạ?”

“Cũng hơi hơi, vẫn ổn.”

Dương Kế Trầm nhường chỗ ngồi gần cửa sổ cho cô, cô gái nhỏ cũng tò mò nhìn quanh khắp nơi. Lúc máy bay lao lên trời xanh, Giang Nhiễm vẫn nhìn không rời mắt, Dương Kế Trầm gọi một cốc nước hoa quả cho cô.

Giang Nhiễm nói: “Đẹp thật đấy.”

“Sao em giống trẻ con thế.”

“Em chỉ thấy mới lạ thôi mà.” Giang Nhiễm kéo cánh tay Dương Kế Trầm qua rồi gối đầu lên bả vai của anh: “Mẹ em bảo tối nay gọi anh sang ăn

cơm cùng.”

“Được thôi.”

“Anh mệt lắm không? Muốn ngủ à?”

Dương Kế Trâm đã nhắm mắt.

Anh nói: “Ác bá, cả đêm qua anh không ngủ.”

“Em cũng không ngủ mà.”

“Anh ở trên, em ở dưới, anh là người lao động chân tay.”

Giang Nhiễm cười rồi áp vào bên tai anh mà nhỏ giọng nói: “Anh hỏng rồi à?”

Dương Kế Trâm hơi nghiêng mặt qua: “Đừng tưởng về nhà là anh không trị được em.”

Trong nhà không thay đổi chút nào, từ xế chiều Giang Mi đã chuẩn bị rửa rau và nấu cơm, Trịnh Phong cũng ở bên cạnh giúp đỡ. Nửa năm không gặp, Giang Mi rất nhớ Giang Nhiễm, nhưng vì không quen nói mấy lời buồn nôn kia nên bà chỉ hỏi đôi câu mà thôi.

Có điều bà lại suýt không nhận ra Giang Nhiễm đến nơi. Giờ đây cô đâu còn giống trẻ con nữa, người đi boots cao gót cổ thấp, mặc váy, khoác áo da ca-rô, tóc cũng đã nhuộm, trông như cô gái trẻ trong phim truyền hình vậy.

Giang Nhiễm hưng phấn quá mức, nhưng về đến nhà thì đã mệt rũ. Cô ngồi xem TV trên sofa rồi ngủ thiếp đi trong ngực của Dương Kế Trâm.

Dương Kế Trầm ôm ngang cô lên lầu, Trịnh Phong trông thấy thì định nói gì đó, nhưng lại bị Giang Mi cầu cho một cái.

Trịnh Phong không hiểu: “Làm gì thế? Sao em lại cầu anh?”

“Tiểu Nhiễm ngủ rồi, anh còn định đánh thức con bé à?”

“Sao có thể ôm thẳng người lên phòng như thế được, muốn ôm cũng phải là anh ôm lên chứ, như thế không hợp quy củ tí nào.”

Giang Mi chế giễu ông: “Anh còn không biết xấu hổ mà nói.”

“Chuyện của chúng ta giống chúng chắc? Tiểu Nhiễm mới bao lớn.”

“Ồ, thì ra em là bà già hết thời?”

“Ý anh không phải như thế, chỉ là...”

Giang Mi ném mớ rau cần cho ông: “Nếu phát sinh chuyện gì thì cũng đã phát sinh rồi, ở xa như thế còn quản được chắc?”

Trịnh Phong: “Thằng nhóc kia không dám.”

“Tùy cậu ấy có dám hay không, đừng phụ Tiểu Nhiễm là được. Em thấy chọn đứa bé kia không sai, chỉ là người hơi cao ngạo thôi, xét về tính cách thì Tiểu Nhiễm vẫn chịu thiệt hơn một chút. Hai đứa còn chưa trải qua sóng to gió lớn, vừa mới yêu được như thế là tốt rồi.”

“Còn muốn sóng to gió lớn gì nữa, cứ bình an là được rồi. Về sau thằng nhóc này có tiền đồ, cũng coi như con rùa vàng đi.”

Giang Mi lườm ông một cái: “Em thấy chính anh cũng mừng quá còn gì,

tìm được con rết có chung sở thích.”

Dương Kế Trầm vừa đặt Giang Nhiễm xuống, chưa kịp phủ chăn lên thì cô đã tỉnh rồi. Đôi mắt kia chỉ hơi hé mở rồi người cũng ôm lấy anh theo thói quen. Khi ngủ cô thích ôm gì đó, cô nói không thích cảm giác ngực trống không.

Dương Kế Trầm: “Sao em lại kéo tay anh vào ngực em thế?”

Giang Nhiễm vẫn còn buồn ngủ nhưng cũng phải bật cười vì tức, cô lười biếng nói: “Anh ở cạnh em một chút, được không?”

“Bố mẹ đều ở dưới nhà, ngày đầu tiên về cũng phải giả vờ một chút chứ. Nếu không họ sẽ thấy con gái mình như lang như hổ, thật đáng thương cho cái thân bé nhỏ của anh.”

“Anh đáng ghét...”

“Còn muốn đánh anh à? Đánh thành nghiện rồi?” Dương Kế Trầm đỡ người lên rồi tét vào hông cô mấy cái.

Giang Nhiễm đạp anh: “Đau, em muốn ngủ.”

Dương Kế Trầm đắp kín chăn cho Giang Nhiễm, sau đó còn bóp hông cô: “Anh ở dưới lầu, lát nữa ăn cơm sẽ gọi em.”

Dương Kế Trầm xuống lầu với vẻ mặt tự nhiên, Trịnh Phong lại hơi một tí là liếc anh.

Dương Kế Trầm: “Mắt ngài bị co giật à?”

Trịnh Phong: “...”

...

Trước Tết, Giang Mi và Trịnh Phong tái hôn, mà Giang Mi đặt tiệc cưới ở một khách sạn trên trần của Mặc Thành. Tiệc cưới không mặc váy cưới, không mời MC, chỉ là một bữa cơm đơn giản mời mấy người bạn của bà và Trịnh Phong. Mấy người cũng vừa vặn ngồi đủ một bàn tròn lớn.

Từng người bạn của Trịnh Phong mồm mép tép nhảy khiến Giang Mi đỏ mặt. Họ trái một câu chúc mừng phải một câu chúc mừng, sau đó bày ra năm bảy trò chơi để chọc cô dâu chú rể.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Dương Kế Trầm lái xe đưa bọn họ về nhà.

Trịnh Phong uống nhiều mấy chén rượu trắng nên bắt đầu mê sảng hát hết bài này đến bài khác. Giang Mi vẫn luôn duy trì tỉnh táo từ đầu, bà dìu người vào phòng rồi ghét bỏ nói: “Đã 40 – 50 tuổi rồi mà còn thế này.”

Trịnh Phong ở tạm nhà của mẹ con cô, phòng tân hôn cũng là phòng ngủ của Giang Mi. Mọi thứ trong nhà vẫn như trước, chỉ là cửa sổ được Giang Nhiễm dán thêm chữ hi.

Giang Nhiễm đứng ở cổng chào tạm biệt Dương Kế Trầm, cô cứ lôi kéo góc áo của anh mãi, ánh trăng tỏa xuống luồng sáng xanh kéo dài bóng của hai người họ.

Dương Kế Trầm cười: “Sao thế, muốn hôn tạm biệt anh à?”

“Đúng vậy, hôn tạm biệt.” Giang Nhiễm khiêng chân lên hôn anh một chút: “Hôm nay vui lắm, cảm giác có anh ở đó nên càng toàn vẹn hơn.”

Son môi vị mật đào của cô lưu lại trên môi anh hương thơm ngọt lành.

Hôm nay cô mặc sườn xám màu hồng nhạt thêu hoa xẻ tà đến nửa đùi, bên ngoài khoác hờ áo dạ màu đen.

Giang Mi không muốn mặc váy cưới vì quá long trọng, cuối cùng đã chọn sườn xám. Ngày Giang Mi đi mua còn cố tình mua cho cả Giang Nhiễm, bà nói rằng con gái làm phù dâu cũng phải xinh đẹp mới được.

Dương Kế Trầm đưa tay kéo cô tới mặt bên của nhà, sau đó đặt người dựa vào bức tường cũ, hô hấp của hai người cũng dần quấn quýt lấy nhau.

Giang Nhiễm ôm cổ Dương Kế Trầm rồi hôn anh một chút. Hai người bốn mắt nhìn nhau, tuy không nói lời nào nhưng cũng hiểu ý nghĩ của đối phương. Dương Kế Trầm hừ nhẹ một tiếng rồi nắm cằm cô mà cúi đầu hôn xuống.

Tay anh lườn vào trong áo khoác của Giang Nhiễm, xúc cảm lòng bàn tay chạm tới sườn xám thật trơn trượt và tinh tế biết bao.

Giang Nhiễm rên nhẹ một tiếng, sắc mặt cũng phỉm hồng.

Dương Kế Trầm hôn cổ cô rồi khàn khàn nói: “Nếu không anh khiến em càng ‘toàn vẹn’ nhé?”

“Cái gì...”

Anh hơi đưa người lên phía trước một chút, bên hông Giang Nhiễm cũng cộm cộm lên.

Giang Nhiễm đẩy anh, giọng nói lại mang theo ý cười: “Làm gì thế, đột nhiên như vậy, anh lại đùa lưu manh.”

“Đêm nay có cần đến tìm em không?” Dương Kế Trầm kéo tay cô qua mà

đặt lên nơi ấy, anh hít vào một hơi nhàn nhạt: “Anh còn chưa xé sườn xám đầu, em bảo lúc Lương Triều Vĩ xé thì có cảm giác gì?”

“Chính anh nói phải giả vờ một chút, nói không giữ lời là cún con.” Giang Nhiễm đẩy nhẹ anh ra: “Em phải lên lầu đây, anh về đi.”

Thân hình của cô gái nhỏ mảnh mai và trẻ trung biết mấy, Dương Kế Trầm cười nhẹ một tiếng, bỗng điện thoại trong túi quần lại vang lên.

Dương Kế Trầm nhận điện thoại, rồi không biết bên kia nói gì mà anh nói: “Được, ngày mai gặp rồi nói.”

...

Lúc Giang Nhiễm về đến phòng thì căn nhà cũ kia đã sáng đèn, cô thả hai túi chườm nóng vào ổ chăn của mình, sau đó tháo đồ trang sức và đi tắm rửa. Lúc đang tắm thì vòi nước kia tiếp tục rỉ nước, sau đó lại bị nứt ra. Đúng là tiêu chuẩn mỗi năm nứt một lần.

Giang Nhiễm quăn khăn tắm rồi run rẩy ra ngoài. Cô định thay quần áo rồi xuống lầu tìm dụng cụ, nhưng vừa ra thì đã thấy có người nằm trên giường của mình rồi.

Dường như hình ảnh này rất quen thuộc.

Đàn ông thường tắm nhanh hơn con gái, con gái còn phải lê mê cả ngày, còn anh đã tắm xong trong khoảng thời gian ngắn, đã vậy còn đổi sang mặc áo choàng tắm màu trắng nữa.

Dương Kế Trầm vén chăn lên rồi vỗ vỗ xuống giường: “Cún tiên sinh mời em lên giường sản xuất hậu duệ.”

Giang Nhiễm bật cười vì tức: “Sao anh ngày càng ấu trĩ thế.”

“Không còn cách nào khác, vì hạnh phúc thể xác và tinh thần của em, dù sao đàn ông cũng phải chủ động một chút, hi sinh một chút. Lại đây nào, vợ cún.”

Giang Nhiễm lạnh tới phát run: “Cún tiên sinh, ống nước kia lại hỏng rồi, em phải tìm đồ sửa một chút.”

“Sao lại hỏng nữa, em vào chặn trước đi, anh đi xem thử.” Dương Kế Trầm cười rồi đứng dậy, sau đó phủ thêm áo khoác vào cho cô.

Giang Nhiễm đi theo anh tới phòng tắm: “Nhìn thấy không, chỗ đó đấy.”

“Lỗ rò rỉ nhỏ thôi, vẫn ổn hơn so với năm ngoài. Băng dán nhà em để ở đâu?”

“Để em xuống lầu lấy.”

Dương Kế Trầm xoay người ôm cô lên giường: “Sợ lạnh thì ngoan ngoãn chờ đi, anh xuống dưới tìm.”

“Anh nhẹ nhàng thôi, đừng quấy rầy tới bố mẹ em.”

“Ừm.”

Vì lỗ rò rỉ nhỏ nên Dương Kế Trầm cuốn hai ba lần là được. Giang Nhiễm núp trong chăn chơi điện thoại, lúc Dương Kế Trầm tiến vào thì cô bị giật mình.

“Gửi tin nhắn với ai thế?”

Dương Kế Trầm tiện thể ngồi xuống giường, rồi vừa kéo chăn ra thì đã chen vào.

Anh mang theo hơi lạnh mà tiến vào, lúc tay hai người chạm nhau, trên người anh vẫn tia lạnh kia. Giang Nhiễm chuyển túi chườm nóng sang một bên, còn người thì ôm lấy anh.

“Sửa xong rồi à? Em vừa gửi tin nhắn cho Tống Dật Thịnh, cậu ấy nói phụ đạo viên hỏi có muốn học song song hai bằng không. Phụ đạo viên có nhắn tin vào trong group nhưng hai hôm nay bận nên không đọc được.”

“Học song song hai bằng gì?”

“Cậu ấy thấy nhà chúng ta có dương cầm nên hỏi có phải em thích không, hỏi em có muốn học Âm nhạc không, sau khi học xong sẽ có hai bằng, một là bằng khoa chính quy của em, một là bằng khoa Âm nhạc. Có rất nhiều người học hai bằng xong sau này dễ tìm việc, nhưng với em mà nói thì không khác mấy, chẳng qua đây là cơ hội chơi dương cầm không tệ thôi.”

“Được đấy, tìm thêm ít việc để làm, học thêm một chút đi, đừng lãng phí khoảng thời gian đại học.”

Giang Nhiễm đắp chăn cho anh tới kín kẽ, cô nói: “Em từng tán gẫu với mấy người Từ Đan, tất cả mọi người đều không biết về sau muốn làm gì. Em nghĩ nếu em học tốt, về sau làm cô giáo dạy nhạc thì thế nào? Trừ ở trên trường ra thì có thể làm cô giáo dạy dương cầm nữa. Còn nếu thật sự không được thì làm kế toán cũng tốt.”

Dương Kế Trầm cầm tay cô, mười đầu ngón tay của cô gái nhỏ thon dài mà sạch sẽ. Anh nói: “Vẫn nên chơi dương cầm đi.”

“Anh thấy tay của em hợp chơi dương cầm à?” Giang Nhiễm hỏi dí dỏm.

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười xấu xa: “Chứ sao, chơi dương cầm có thể kiểm tra lực ngón tay và cánh tay, luyện cho tốt còn giúp ích cho sinh hoạt vợ chồng. Lần nào cũng làm một tí đã mỏi, sao mà yếu thể, hửm? Lúc anh vận dụng nhất dương chỉ có kêu mệt không?”

Giang Nhiễm đá Dương Kế Trầm, thậm chí còn muốn đá anh ra ngoài ổ chăn: “Sửa xong đường ống nước thì anh về được rồi đấy, cún to sắc tình.”

Dương Kế Trầm bắt lấy tay cô rồi kéo qua người mình, Giang Nhiễm lại biến thành dạng chân trên người anh. Cổ áo choàng tắm của anh cũng mở ra trông thật gợi cảm.

Dương Kế Trầm: “Thế anh đi thật nhé? Không dỗ em ngủ nữa?”

Giang Nhiễm hứ một tiếng: “Sao hôm nay tốt tính thế, không giả vờ giả vịt nữa à?”

“Lúc đầu định làm cún tiên sinh, nhưng có một tin tốt muốn chia sẻ với em.”

“Tin gì...”

Dương Kế Trầm vuốt ve vành tai của cô: “Người của hiệp hội tìm anh, việc này về cơ bản là đã định rồi.”

Giang Nhiễm ngạc nhiên ôm lấy anh: “Trời ạ, tìm anh thật rồi à? Anh sẽ vào đội tuyển quốc gia!”

Dương Kế Trầm cũng ôm lấy Giang Nhiễm, cằm còn tì lên vai cô rồi thấp giọng nói: “Thế nên... anh định làm cún tiên sinh một lần.”

“A —— ”

Anh ôm Giang Nhiễm rồi xoay người, hai tay chống hai bên đầu cô và cúi người hôn xuống.

“Lát nữa đừng kêu thành tiếng.”

Hết chương 85.

Chương 86: Đính hôn, kết hôn

Tạch —— Anh đưa tay tắt đèn, phòng nhỏ cũng lâm vào bóng tối, sau đó chỉ có âm thanh cọt két của khung giường sắt.

Tiếng thở dốc của hai người ngày một nặng hơn.

Giang Nhiễm cắn siết môi, nhưng vẫn tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Không biết đã qua bao lâu, Giang Nhiễm: “Xong... Xong chưa? Em mệt quá.”

“Em mệt cái gì?”

Dương Kế Trầm cúi đầu hôn cô.

Nhịp tim của Giang Nhiễm đập thật nhanh, cô sợ hai người Giang Mi sẽ nghe thấy gì đó.

Mà người này lại đang tùy ý thưởng thức vẻ khổ sở không thể nói thành lời của cô.

Khóe miệng Dương Kế Trầm ngậm ý cười, anh thấp giọng nói: “Cẩn chắn đi, sắp cắn nát môi rồi.”

Giang Nhiễm cầu anh, đánh anh.

Đêm ngày càng sâu, công Nhị Tà cũng dần lâm vào yên tĩnh. Ánh trăng sáng ẩn sau sương mù, tuyết Đông năm nay kéo tới trong yên lặng, không có chút tiếng động.

Giường nhỏ đã dừng lay động, Giang Nhiễm thở mạnh, đầu cũng đã đầy mồ hôi. Nghỉ ngơi chưa được ba phút, nhiệt lượng trên người đã tản ra, sau đó hơi lạnh tràn vào khiến cô phải kéo chăn mà rúc vào.

Dương Kế Trầm uống cạn nước để trên tủ đầu giường của cô, mồ hôi trên Thái dương vẫn còn nhỏ thành giọt.

Giang Nhiễm chỉ để lộ nửa đầu, con người đen bóng cũng nhìn anh chăm chăm, cô duỗi chân ra đá mộng anh: “Thu dọn đồ đạc của anh rồi về đi, đừng ở lại đây.”

Trên mặt đất có hai cái ‘áo mưa’ đã dùng.

Dương Kế Trầm dùng khăn giấy cầm lên rồi tiện tay ném lên tủ đầu giường, sau đó vén chăn nằm vào.

Giang Nhiễm: “Anh không đi à?”

“Con gái dễ trở mặt vô tình thế này à? Ăn no căng rồi là không cần nữa?”

Giang Nhiễm chột dạ vô cùng: “Em thấy... không ổn lắm. Anh vẫn nên về đi, chẳng may lát nữa mẹ em gõ cửa thì làm thế nào?”

“Em có kinh nghiệm lắm mà, nhét anh vào nhà vệ sinh, sau đó nói dối một chút.”

Anh như dính chặt vào trên giường, Giang Nhiễm duỗi không đi, đánh cũng không được, sau đó người lại vã ra một tầng mồ hôi. Người này nằm

uế oải trên giường mà cười nhìn cô.

Giang Nhiễm tức lên nên cuốn chăn của anh sang một bên: “Tùy anh có về hay không, dù sao bố mẹ em biết cũng sẽ trách anh.”

Dương Kế Trầm nhún vai: “Anh không thành vấn đề.”

“Đợt trước còn nói phải giả vờ giả vịt gì đó, bây giờ lộ nguyên hình rồi đúng không, cún sắc tình.”

“Thế ‘gậy gộc’ của cún này dùng thế nào?” Anh hơi nhướng nhẹ đuôi mắt để lộ mấy phần trêu chọc.

Lúc anh nói mấy lời thô tục và hạ lưu, Giang Nhiễm chưa từng thấy chướng tai. Anh nói thản nhiên và tự nhiên là thế, từ đó cũng nhiễm thêm đôi chút gợi cảm.

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười rồi xoay người: “Không nói với anh nữa, em muốn ngủ.”

Dương Kế Trầm ôm lấy cô từ phía sau: “Thế mà đã ngủ rồi à? Không vợ chồng tâm sự đêm khuya với anh à?”

“Anh muốn nói gì?”

“Qua Tết về nhà bà ngoại với anh một chuyến? Một năm anh về một lần, hai ông bà chỉ có một mình, anh cũng phải đi thăm mẹ của Lâm Chi Hạ một chút nữa.”

Hai mắt đang nhắm lại của Giang Nhiễm chợt mở ra, cô quay đầu nhìn Dương Kế Trầm: “Anh muốn đưa em về à?”

“Năm ngoái đã báo cáo với bà rồi, năm nay đưa về cho bà gặp cũng phải thôi.”

“Năm ngoái?” Giang Nhiễm chớp mắt rồi hồi tưởng lại. Năm ngoái bọn họ mới quen không bao lâu, lại càng chưa ở bên nhau.

Giang Nhiễm: “Năm ngoái anh đã nói với bà rồi à?”

Giọng điệu này của cô gái nhỏ như chờ mong điều gì đó ngoài câu trả lời.

Dương Kế Trầm bóp eo cô rồi ôm sát, anh “ừm” một tiếng và biếng nhác nói: “Nói xong bà đánh anh một trận.”

“Vì sao?”

“Bà nói anh làm hư trẻ con.”

Giang Nhiễm cười tới rung bả vai, cô đẩy nhẹ anh ra: “Anh... Lúc đó anh đã thích em rồi à?”

“Tạm được, lúc ấy rất muốn cua em.”

“Anh dùng từ chính xác chút được không, cái gì gọi là cua.”

Dương Kế Trầm nghiêng đến rồi hôn lên mặt cô, anh cười nói: “Thế thì lúc ấy rất muốn bị em cua.”

Giang Nhiễm: “...”

Hai người nói câu được câu chăng rồi Giang Nhiễm mơ màng ngủ mất, thế nhưng trước khi ngủ vẫn không quên đuổi anh đi.

Dương Kế Trầm rời giường vào nhà vệ sinh, anh đứng cạnh cửa sổ nhà vệ sinh mà hút thuốc. Bệ cửa sổ đã phủ một lớp tuyết mỏng, góc cửa kính cũng bắt đầu hóa sương, tuyết rơi dày như đang dội dàng mà triền miên ôm lấy ánh trăng.

Anh nhanh chóng hút xong thuốc này, sau đó về phòng tắt đèn và nhẹ nhàng ôm Giang Nhiễm.

Thói quen là một chuyện rất thần kì, trước kia anh quen ngủ một mình, nhưng sau vài tháng ngủ chung với Giang Nhiễm ở Chiết Châu, sáng tỉnh dậy mà không thấy cô sẽ không quen, rồi lại thấy như thiếu đi chút gì. Mấy ngày trước khi trở về Mặc Thành cũng vậy, đêm đến không có ai để ôm trong ngực và vuốt ve sẽ thấy trống rỗng biết bao.

.....

Đông tới mọi người sẽ có thói quen làm ồ trên giường, Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm cũng đã quen tỉnh muộn. Ngủ muộn dậy muộn chính là tiêu chí cơ bản của giới trẻ thời đại này, quả là có hơi khác với các bậc lão thành trung niên.

Dù tối qua Trịnh Phong say tới bất tỉnh nhân sự, nhưng sáng tỉnh lại uống ít nước rồi bài xuất xong, thì cả người lại sáng khoái vô cùng. Ngày tái hôn chính thức đầu tiên, mọi thứ đều là danh chính ngôn thuận.

Giang Mi lại vẫn giống như ngày thường, bà không có phản ứng gì quá lớn, nên làm gì thì làm cái đó.

Trịnh Phong ho khan hai tiếng, rồi dùng âm thanh mà ông cho là có từ tính để hỏi: “Vợ à, anh có thể làm gì giúp em không?”

Giang Mi đã đun canh bí đỏ cho ông: “Bưng lên bàn đi, rửa ba cốc thủy

tinh cho em.”

“Được!”

Trịnh Phong nhìn Giang Mi vài lần rồi cười cười, dù có nhìn thế nào thì bà cũng không thay đổi quá nhiều. Ông thật cảm kích trời xanh, bởi nhiều năm như vậy mà vẫn nhân từ với Giang Mi, cũng coi như nhân từ với ông.

Trịnh Phong nói: “Tiểu Mi, đợi sau này việc của Tiểu Nhiễm ổn thỏa rồi, anh đưa em về Tây Châu được không? Anh vẫn luôn giữ lại căn nhà kia của chúng ta, nhiều năm rồi em không về đó, chúng ta về xem thử đi.”

Giang Mi hơi giật mình, mặt mày cũng nhàn nhạt, bà lắc đầu: “Không muốn về, ở đây rất tốt.”

“Anh biết em coi đó là nơi đau buồn, nhưng dù sao đó cũng là nhà của chúng ta, không phải sao? Tiểu Nhiễm lại chưa từng tới đó, con bé cũng nên tới xem một chút.”

“Anh muốn giữ thì đi mà giữ, em không về.”

“Nhưng chúng ta đã tái hôn rồi, không thể cứ ở đây mãi được. Đây dù sao cũng là nhà thuê, anh đâu phải không có năng lực cho em một mái nhà mới. Tiểu Mi, bây giờ anh có thể cho em hết thảy. Đây đều là những thứ trước kia anh liều mạng làm ra, anh cũng muốn làm vài chuyện cho em và Tiểu Nhiễm.”

Giang Mi: “Như bây giờ rất tốt, em hiểu lòng anh là được rồi.”

Trịnh Phong không còn cách nào khác: “Em vui là được, em muốn thế nào thì là thế đó đi. Anh lên gọi Tiểu Nhiễm rời giường.”

Trịnh Phong đã tính về sau định cư ở đâu, trong đầu ông còn nghĩ đến một vài nơi phong thủy hữu tình. Ông gõ cửa phòng của Giang Nhiễm, sau đó vận tay nắm cửa.

T —— Đầu óc Trịnh Phong chột thẳng băng, nhịp tim như ngừng lại, tất cả đều trống rỗng.

Rõ ràng trên giường kia có hai người!

Ông dụi dụi mắt, tay cũng run run rồi bước từng bước qua.

Dương Kế Trầm dùng một tay ôm lấy Giang Nhiễm, một tay khác gối sau đầu. Anh nghe được tiếng động thì chậm rãi mở mắt ra, mà vừa mở ra đã thấy Trịnh Phong đứng dưng râu trùng mắt ở đó.

...

Ba bát canh bí đỏ trên bàn bỗng biến thành bốn bát, Trịnh Phong tức tới nỗi không cầm nổi thìa, ông thử mấy lần rồi ném luôn thìa lên bàn.

Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm đều không động tới, Giang Nhiễm chỉ hận không để đập nát đầu mình, rồi cũng không dám nhìn Giang Mi chút nào.

Trước kia bà đã dặn dò cô thế nào, khoảng thời gian trước cũng đã dặn dò tiếp, rồi còn hỏi thăm nữa.

Giang Mi phá vỡ cục diện bế tắc này, bà hỏi Dương Kế Trầm: “Cậu còn nhớ trước khi Tiểu Nhiễm đi học đại học, cậu đã hứa gì với tôi không?”

“Nhớ ạ.” Dương Kế Trầm dùng một chút rồi nói: “Thế nên cháu không định giấu mọi người nữa. Đàn ông dám làm dám chịu, qua Tết cháu định

đưa Tiểu Nhiễm về quê một chuyến để ra mắt ông bà ngoại. Nếu được thì sẽ đính hôn trước, chờ Tiểu Nhiễm tốt nghiệp rồi kết hôn.”

Ba người cùng sửng sờ.

Đính hôn, kết hôn.

Anh chưa từng đề cập chuyện này với cô, đến Giang Nhiễm cũng thấy đột ngột.

Nhưng nhìn anh thì như đã nghĩ kỹ từ sớm rồi.

Giang Nhiễm bỏ tay Dương Kế Trầm ra, nhưng lại bị anh nắm chặt. Giang Nhiễm nói khẽ: “Sao tự nhiên anh lại nói đến chuyện này?”

Giang Mi vội ho một tiếng: “Tiểu Dương này, Tiểu Nhiễm còn nhỏ, có phải hai đứa nhanh quá rồi không?”

Dương Kế Trầm: “Cháu đã mua nhà và xe, tất cả đều để Tiểu Nhiễm đứng tên. Về sau bọn cháu định định cư ở Chiết Châu.”

Giang Nhiễm như dần hiểu ra chuyện gì, từ lúc anh quyết định mua nhà thì đã nghĩ sẽ ở bên cô cả đời rồi. Thế nên tới tới bây giờ mọi chuyện đã chắc chắn, anh cũng có thể quang minh chính đại nói ra ý nghĩ của mình.

Lúc này Giang Nhiễm mới phát hiện, thật ra anh còn khát vọng ở bên nhau cả đời hơn cô. Để có một chỗ ở cố định, có một sinh hoạt như người bình thường.

Rằng trên răng dưới của Trịnh Phong đập lập cập vào nhau, thẳng nhóc này thế mà còn nhanh hơn cả ông.

Giật mình của Giang Mi dần qua đi, bà bình tĩnh lại rồi cũng tiếp nhận điều Dương Kế Trầm vừa nói. Bà hỏi: “Tiểu Nhiễm, con nghĩ sao?”

“Con...” Giang Nhiễm gật đầu nhẹ.

Giang Mi không nói gì nữa, sau đó để hai đứa nhỏ ăn bữa sáng.

Ăn xong, Giang Nhiễm vào rửa bát theo ra hiệu của Giang Mi, còn hai người đàn ông ngồi xem TV và hút thuốc trong phòng khách.

Giang Mi hỏi: “Con ở chung với cậu ấy từ bên kia rồi đúng không?”

“Vâng.”

“Tiểu Nhiễm, con đã nghĩ kỹ chưa? Cậu ấy sẽ vào đội tuyển quốc gia, con đường đại học của con lại mới bắt đầu rồi, con có chắc chắn hai đứa sẽ đi được tới lúc tốt nghiệp không?”

“Mẹ, anh ấy vào đội tuyển quốc gia là chuyện tốt, con cũng hi vọng anh ấy có thể tiến càng xa hơn. Nếu như anh ấy thật sự để con vào lòng, thì bọn con có thể tiến rất xa. Con thấy ở bên anh ấy rất hạnh phúc, anh ấy cũng đã cho đi nhiều thứ vì con. Mẹ, con muốn gả cho anh ấy.”

Giang Mi thở dài rồi cười: “Cậu ấy có dũng khí nhắc tới kết hôn, mẹ cũng bội phục. Nhưng cậu ấy mới 25 tuổi thôi, nói thật, thanh niên ở tuổi này vẫn chưa trưởng thành hẳn, dù đúng là cậu ấy xuất chúng hơn những người đồng trang lứa. Nếu hai đứa nghĩ kỹ rồi thì làm đi, mẹ không phản đối. Nhưng con gái vẫn phải tự yêu lấy mình, phải tự bảo vệ bản thân, hiểu không?”

Mặt Giang Nhiễm dần đỏ lên, cô nhỏ giọng nói “biết rồi ạ”.

Trịnh Phong ở bên kia xụ mặt: “Cậu nhảy cửa sổ vào?”

Dương Kế Trầm vẫn đứng đưng: “Không thì xuyên tường chắc?”

“Trước kia cậu cũng nhảy?”

“Ừm, thường xuyên.”

“Trước kia cậu cũng ngủ ở đó?”

“Ừm.”

Trịnh Phong gầy thuốc để mình bình tĩnh lại một chút, ông lại hỏi: “Cậu mua nhà và xe thật đấy à? Khoảng thời gian trước bạn bị cũng là vì chuyện đó?”

“Ừm.”

“Không đúng, cậu vội vã như thế làm gì, Tiểu Nhiễm mới bao lớn mà cậu đã nghĩ đến chuyện kết hôn.”

Dương Kế Trầm rũ mắt, anh đặt thuốc vào trong gạt tàn rồi gõ gõ một cái, sau đó thờ ơ nói: “Em ấy thích suy nghĩ lung tung, dù sao cũng là người của tôi, sớm hay muộn một chút cũng không khác gì.”

Hết chương 86.

Chương 87: Anh sẽ không hãm sâu vào bất cứ điều gì, anh luôn nhìn xuống thế giới này

Thoáng một cái đã qua kỳ nghỉ Tết, tất cả lại lục tục đi làm trở lại. Dương Kế Trầm mua vé tàu cao tốc để đưa cô về, vì đường khá xa nên đi mất những 7 tiếng.

Trước ngày lên đường, Giang Nhiễm lôi anh đi siêu thị lớn, hai người quanh đi quẩn lại rồi mua một bọc đồ ăn vặt, mà đa số đều là đồ Giang Nhiễm thích ăn. Dương Kế Trầm chỉ cần kẹo bạc hà, anh dùng thứ này để át mùi thuốc lá. Giang Nhiễm bắt đầu quản vấn đề hút thuốc của anh như bà cụ nhỏ.

Lúc đầu Dương Kế Trầm lo cô mua nhiều như thế sẽ không ăn hết, nhưng sự thật chứng minh, cái miệng con gái này tham ăn vô cùng, sau 7 tiếng thì bọc đồ kia đã trống không.

Nơi bà ngoại ở khá vắng vẻ, phải hỏi tới mấy tài xế taxi mới có một người chịu đi.

Lúc sắp tới cửa thôn đã thấy một bà cụ tóc trắng đứng trông ngóng phía xa. Mái tóc dài bạc màu của bà được buộc ra sau lại thật sạch sẽ và chỉnh tề, cũng mang thêm cả mấy phần trang trọng.

Giang Nhiễm đi theo sau Dương Kế Trầm, hai người đều đeo bao lớn bao nhỏ, bà ngoại cũng đi lên chào đón.

“Đây là Tiểu Nhiễm đúng không, con bé đúng là xinh đẹp. Mau vào đây với bà ngoại nào, bên ngoài lạnh lắm. Ngồi tàu lâu thế có phải mệt chết rồi không? Có đói không? Có buồn ngủ không? Ông ngoại hai đứa đang nhóm củi bên trong đấy.”

Bà cụ rất nhiệt tình, cũng nói tiếng phổ thông rất tốt, không khó để nhìn ra được thời còn trẻ hai ông bà đã từng học qua sách vở.

Ngôi nhà này là nhà lầu hai tầng kiểu cũ, không khác mấy so với nhà Giang Nhiễm ở Mặc Thành. Cả hai đều là kiến trúc đời cũ, cũng không sửa sang gì thêm. Dù bên trong có bật đèn nhưng vẫn tối đen như cũ, ngày trời u ám thì phải mượn đèn treo trên trần để nhìn rõ bên trong.

Bà cụ chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon, nhưng Giang Nhiễm lại đang no tới tận cổ. Có điều không từ chối được nên cô cười rồi cố gắng ăn tiếp, vừa ăn còn vừa khen ngon.

Dương Kế Trầm nhìn qua vài lần với đôi mắt đầy ý cười, sau đó dùng đũa chặt bát cơm của cô: “Ăn ít một chút, em bảo ngồi tàu buồn nôn mà? Cứ thế này lát nữa dạ dày khó chịu đấy, nếu đêm đói thì anh hâm đồ ăn cho.”

Bà ngoại nghe thấy nên gấp gáp nói: “Tiểu Nhiễm, cháu không thoải mái ở đâu à? Đi một chuyến đúng là giày vò, bà ngoại trái giường chiếu trên gác rồi, tất cả đều là chăn đệm mới sạch lắm đấy. Mau lên nghỉ đi, đứa nhỏ ngốc.”

Giang Nhiễm cảm tạ ơn cứu mạng của anh, nhưng cũng không lên lầu. Cô ngồi yên lặng bên cạnh bàn tiếp hai ông bà ăn cơm và nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại động đũa một chút, lấy đó làm tôn trọng.

Ông ngoại là đàn ông nên ít nói, ông chỉ chạm cốc với Dương Kế Trầm mấy lần. Bà ngoại lại nhiệt tình hiếu khách, bà hỏi sơ qua về tình huống

trong nhà của Giang Nhiễm, cô cũng không che giấu mà kể rõ tất cả.

Bà ngoại chợt nhớ đến con gái mất sớm của mình, sau đó mắt cũng ươn ướt. Bà cảm khái: “Đúng là không dễ dàng chút nào, cháu và Tiểu Trầm cũng không dễ dàng.”

Trong mắt bà ngoại, Dương Kế Trầm là đứa cháu ngoại tốt nhất. Nhưng dù sao người cũng không có gia sản gì, cả ngày chơi bời lêu lổng, đã vậy còn chơi thứ không muốn mạng kia nữa.

Bà nói với Giang Nhiễm: “Nhà họ Dương không so được với trước kia, hai ông bà cụ này cũng không cho các cháu được vinh hoa phú quý gì, tất cả đều là Tiểu Trầm dựa vào chính mình. Bà ngoại cũng không biết về sau nó sẽ đi xa tới đâu, cháu còn nhỏ nhưng phải nghĩ cho kỹ, xem có thực sự muốn ở bên người này không. Không phải bà nói cháu ngoại của mình không tốt, chỉ là hi vọng các cháu có thể nghĩ kỹ, đừng học thói li hợp, hợp li của mấy đôi vợ chồng nửa đường đứt gánh kia. Nếu hai đứa đã quyết định muốn bên nhau cả đời, thì phải học cách tôn trọng và tha thứ cho nhau, có sóng gió cũng không được buông tay.”

Tất cả các trưởng bối xung quanh đều lo lắng về vấn đề tuổi tác của Giang Nhiễm. Có lẽ trẻ tuổi đúng là một vấn đề, nhưng Giang Nhiễm không thể vì thế mà lùi bước, huống chi chuyện này còn chưa phát sinh.

Giang Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu rồi nhẹ giọng nói: “Bà ngoại, cháu và A Trầm đều hiểu những chuyện này.”

“Nó thì biết cái gì, đã 25 tuổi rồi mà còn đi lừa con gái vàng bạc nhà người ta, bà thấy nó chơi bời quen thân mới đúng.”

Bà ngoại cười mắng: “A Trầm này, cố gắng đợi Tiểu Nhiễm, đừng có lại không đứng đắn nữa.”

Dương Kế Trầm cười rồi đáp lại một tiếng.

Tối đến ở thôn nhỏ không náo nhiệt, nhà hàng xóm đều đã tắt đèn đi nghỉ. Tuyết bên ngoài rơi dày hơn Mặc Thành, dãy núi màu trắng trải dài nghìn dặm, trăng khuyết treo giữa đỉnh núi trầm tĩnh mà an nhàn, nhưng xen giữa đó lại có thêm vài tia âm u tĩnh mịch.

Hai ông bà ngủ ở phòng dưới, vì đi đứng không tiện nên mấy năm nay họ đều ở dưới nhà. Lầu trên có hai căn phòng, ở giữa là một phòng khách nhỏ.

Trong phòng ngủ cũ không có phòng tắm, rửa mặt cũng phải tự nấu nước. Giờ đang là giữa mùa Đông, Giang Nhiễm lại không chịu lạnh được nên chỉ lau mặt, sau đó ngâm chân và chui vào ổ chăn.

Hai người ngủ riêng phòng, nhưng Giang Nhiễm biết anh sẽ sang. Lúc Dương Kế Trầm lau người xong lên lầu thì Giang Nhiễm đang ôm điện thoại mà ợ hơi. Dáng vẻ của cô rất khôi hài, còn ợ hơi một cách trịnh trọng nữa.

Dương Kế Trầm dựa trên cửa, cánh tay hơi đung vào khiến cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra từ bên ngoài và phát ra âm thanh “kít kít”.

“Em thế này là ợ đói hay ợ no vậy?”

Giang Nhiễm ném điện thoại ra rồi làm nũng: “Bụng trưởng quá, không thoải mái tí nào.”

Dương Kế Trầm chậm rãi đi qua ngòai bên giường, sau đó đưa tay sờ bụng cô, đúng là có hơi nhô lên thật. Anh trêu ghẹo: “Thế này là mang thai 3 tháng rồi, để anh sờ thêm nào, ồ, có lẽ là con trai.”

Giang Nhiễm vuốt ve tay anh: “Anh thích con trai à?”

“Anh không thích trẻ con.”

Giang Nhiễm thấy bất ngờ: “Thế sau này chúng ta không sinh?”

Dương Kế Trầm: “Cũng được.”

Giang Nhiễm dựa vào ngực anh: “Thật ra em cũng không thích, nhưng em thấy có thể vì mình chưa trưởng thành hoàn toàn, có lẽ về sau sẽ không nghĩ vậy.”

Dương Kế Trầm động tay động chân, trong miệng cũng là lời không đứng đắn: “Đúng là chưa trưởng thành, con sinh ra cũng không được uống cả ngụm sữa.”

“Anh chú ý chút, đây là nhà bà ngoại anh đấy.”

“Sợ cái gì, ở nhà em cũng không sao.”

Nếu không phải trong lòng Giang Nhiễm biết anh làm việc đáng tin cậy, thì cô sẽ thật sự cho rằng mỗi giây mỗi phút anh đều có thể “ra trận”, không phân biệt thời gian và địa điểm.

Có điều được anh ôm thật ấm áp.

Giang Nhiễm ngẫm lại cả chặng đường này thì vẫn thấy không tưởng tượng nổi. Anh cứ quyết định mọi chuyện như thế, gặp mặt gia trưởng hai bên, rồi lại đột nhiên tuyên bố chuyện đính hôn và kết hôn.

Giang Nhiễm cuốn chăn rồi bao cả anh và mình lại, cô nói: “Như bà ngoại

nói ấy, anh đã nghĩ kĩ chưa, anh muốn lấy em thật à? Lấy em rồi không bỏ được nữa đâu đấy.”

“Sao em cứ ra mấy câu hỏi trí mạng cho anh thế, nếu anh trả lời là chưa nghĩ kĩ, có phải sẽ bị vứt xác ra đồng hoang không?” Dương Kế Trầm hát hàm chỉ cánh rừng bên ngoài cửa sổ: “Ở đó đấy, có đào hố chôn xuống cũng không ai biết đâu.”

Giang Nhiễm không ngờ anh lại giả bộ ngờ ngẩn như thế, cô trừng anh: “Anh trả lời tử tế đi.”

Dương Kế Trầm bật cười: “Em không muốn gả thì thôi vậy.”

“Anh... anh nói chuyện tử tế đi.” Giang Nhiễm lại làm nũng với anh, thật ra cô chỉ muốn nghe anh dỗ ngon dỗ ngọt mà thôi.

Dương Kế Trầm thả chậm ngữ điệu: “Em đang lo cái gì?”

Giang Nhiễm ngược mắt rồi đưa tay sờ mặt anh, ánh sáng chiếu lên đó những góc cạnh rõ ràng và đầy khí khái. Cô nhẹ giọng nói: “Em... chẳng qua em thấy đột ngột quá, giống như mơ vậy.”

“Anh sợ em như thế nên mới muốn quyết định sớm.”

Anh và Giang Nhiễm nước chảy thành sông mà phát sinh quan hệ, hơn nữa hai người cũng yêu đương quang minh chính đại. Đều là người trưởng thành rồi cũng không cần giấu giếm lén lút, giấu mấy người Giang Mi thì anh đâu được coi là đàn ông nữa.

Sau khi cho hai người Giang Mi biết rõ tâm ý, hôm sau anh đi gặp người của hiệp hội. Một người trong đó là huấn luyện viên, một người là trợ lý, họ đi từ Bắc Thành ngàn dặm xa xôi tới đây, quả là rất tôn trọng và cực kỳ

có thành ý.

Bọn họ nói chuyện 2 tiếng ở nhà hàng, huấn luyện viên nói sơ lược về quá trình tiếp theo của năm 2009. Công ty Yamaha của Nhật gửi lời mời Dương Kế Trầm tới Nhật Bản huấn luyện thử xe tZ250, đồng thời công ty kia cũng có thiện ý muốn tài trợ Dương Kế Trầm tham gia MotoGP.

Ý vị này là anh sẽ có mấy tháng tha hương nơi đất khách quê người, sau khi về nước thì các trận thi đấu lớn nhỏ cũng sẽ kéo tới.

Bận rộn của anh sẽ tạo thành chênh lệch rõ ràng với cô.

Lần đó cô nói không hiểu anh, anh khiến cô thấy không chân thực.

Anh vẫn luôn lưu tâm mấy câu nói kia của Giang Nhiễm, rồi càng nghĩ càng không biết phải làm thế nào để cô an tâm. Có điều trước mắt thì xác định danh phận có lẽ là một lựa chọn chính xác.

Anh hi vọng cô gái nhỏ của mình an tâm làm bà Dương, còn anh cũng sẽ thử sửa lại vài thói xấu của mình.

Anh và Giang Nhiễm có một điểm rất giống nhau, đó là bọn họ đều không thích cãi nhau, thật ra có chuyện gì rồi mọi người đều hiểu rõ trong lòng, cũng sẽ cho người kia một lối đi. Anh sẽ không nổi nóng với cô, mà cô cũng sẽ không vin vào đó để cãi nhằn không ngừng.

Trong lúc vô tình, anh và Giang Nhiễm cũng từng nhắc đến chuyện này. Suy nghĩ của Giang Nhiễm luôn rất rõ ràng, cô nói: “Cãi nhau tổn thương tới cảm tình, nếu không phải chuyện gì lớn và có thể tha thứ được cho nhau, thì cứ bỏ qua thôi. Trên thế giới này không có ai hoàn mỹ và phù hợp tuyệt đối, thật ra mỗi người đều là một cá thể độc lập, khi hai người muốn hòa thành một chắc chắn sẽ xảy ra mâu thuẫn.”

Dương Kế Trầm phát hiện mình lại có thêm một lý do để yêu cô.

Anh nói rõ với cô, cô cũng thông suốt mọi chuyện, và càng không để tâm tới những chuyện vụn vặt.

Đêm dần sâu hơn, giữa màn tuyết trắng mênh mông hiện ra một tầng sáng xám trắng mông lung, đèn chân không sát góc tường cũng lẳng lẳng sáng tỏ.

Dương Kế Trầm khàn giọng nói: “Anh gặp người bên kia rồi, em cũng biết đấy, anh phải sang Nhật một thời gian, khoảng tháng 6 sẽ về. Đến lúc đó anh tới Chiết Châu tìm em, lúc đó thời tiết đẹp có thể tổ chức lễ đính hôn nhỏ, đưa ông bà ngoại đi xem phòng tân hôn, mọi người cùng ăn bữa cơm nữa.”

Giang Nhiễm cười nói: “Sao tự nhiên em lại có cảm giác đang trẻ mà chợt già đi thế này.”

Dương Kế Trầm vỗ vào mông cô: “Vì em đã là phụ nữ đã có chồng rồi, đọc ‘Thiếu Phụ Bạch Khiết’ chưa?”

“Phim truyền hình à? Chưa từng nghe bao giờ.”

“Truyện. Lúc nào chán đọc thử xem, nhớ anh cũng có thể lấy ra đọc.”

Giang Nhiễm không biết anh có ý gì, nhưng vẫn “vâng” vài tiếng qua loa.

Dương Kế Trầm dẫn dắt tiếp: “Đọc ‘Thiếu Niên A Tân’ chưa?”

“Biết Robinson Crusoe thôi.”

Lúc Dương Kế Trầm cười, lồng ngực sẽ hơi rung lên. Anh nói: “Đọc nhiều sách báo ngoại khóa vào, về anh kiểm tra.”

“Chắc chắn không phải truyện đứng đắn gì.”

Chẳng nhẽ Giang Nhiễm còn không biết anh hay sao, lâu ngày rồi đuôi sói cũng lộ ra hết. Đàn ông đều háo sắc như thế, mấy thứ bí mật trong ổ cứng cũng có tới vài chục GB.

Dương Kế Trầm cũng xem, dường như cái gì anh cũng xem cả, nhưng anh không trầm mê, mà chỉ như xem một bộ phim bình thường.

Thái độ của anh với những chuyện khác cũng như vậy, vẫn luôn không mặn không nhạt.

Đây chính là người đàn ông cô yêu, rất mãnh liệt và tâm huyết, lại trầm ổn mà bình tĩnh. Anh sẽ không hăm sâu vào bất cứ thứ gì, anh luôn nhìn xuống thế giới này.

Hết chương 87.

Bộ: Tên hai bộ truyện Dương Kế Trầm nhắc đến đều là truyện H =))

Chương 88: Đây là màu xám tro của mùa hè năm 2009, tình yêu của Quý Vân Tiên không có kỳ tích

Sau khi trở về từ nhà bà ngoại, Dương Kế Trầm ở Mặc Thành thêm mấy ngày rồi đi Bắc Thành ngay. Anh đi vào ngày tuyết gần tan ẩm ướt mà sáng ngời, bùn đất cũng tản ra hơi thở mùa Xuân, nhưng vẫn lạnh tới mức khiến ngón tay người ta sưng đỏ.

Giang Nhiễm tiễn anh tới sân bay, đi cùng họ còn có Quý Vân Tiên và Trương Gia Khải.

Một việc vui bất ngờ khác là Trương Gia Khải cũng trúng tuyển vào đội tuyển quốc gia. Thực chất, thực lực của Trương Gia Khải không kém, nếu so ra thì chỉ kém Dương Kế Trầm một chút, còn so với những người khác thì càng dư thừa. Anh ấy thích đua xe, cũng rất nỗ lực tiến lên, càng coi đó là làm tròn giấc mộng của mình.

Vì thế Trương Gia Khải đã nhuộm mái tóc màu bạch kim của mình về thành màu đen. Đã vậy còn cạo ngắn thật sạch sẽ, trông như muốn đi nhập ngũ vậy.

Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm không giống bọn họ, hai người kia ôm ôm ấp ấp, hôn hôn lẫn nhau, thật chỉ còn thiếu thêm tấm màn che nữa thôi.

Quý Vân Tiên thẳng tính nên có gì nói đó, có gì làm đó. Cô ấy ôm cổ Trương Gia Khải rồi hôn không ngừng, sau đó nói mỗi ngày phải gọi điện, gửi hai bức ảnh gì đó, không được nhìn cô gái khác, cũng không được

không nhớ cô ấy.

Trương Gia Khải vẫn luôn cưng chiều Quý Vân Tiên, dù cô ấy nói gì cũng đồng ý cả.

Có điều bầu không khí giữa họ vẫn hơi vi diệu, có lẽ vì cả hai đều biết năm hai đại học Quý Vân Tiên sẽ phải đi Úc. Cha mẹ cô ấy đã quyết định, Quý Vân Tiên có bướng bỉnh cũng không chống lại được.

Trời xui đất khiến là vậy, tuy Trương Gia Khải không đi Nhật, nhưng cũng không biết bao giờ hai người mới gặp lại nhau, vì thế họ chỉ có thể gượng cười mà tạm biệt.

Giang Nhiễm thu tầm mắt lại từ người bọn họ, sau đó ngẩng đầu nhìn Dương Kế Trầm: “Anh cũng phải liên hệ với em nhiều đấy. Dù đi Nhật cước điện thoại hơi đắt, nhưng anh không được tiếc đâu. Anh phải biết là người theo đuổi em nhiều lắm đó.”

“Vậy báo tên mấy người đó cho anh.”

“...”

Có rất nhiều người theo đuổi Giang Nhiễm, nhưng cô không quan tâm và cũng không để ý đến chuyện này, ngay cả dáng dấp mấy người kia ra sao cũng không biết, chứ đừng đến tên. Khi bước vào một đoạn tình cảm, cô sẽ khép kín bản thân mình. Cô chỉ nhìn thấy anh, cũng sẽ không nhiều lời với mấy người nam khác, điều này khiến cô hơi không xứng đáng với chức lớp phó của mình.

Mấy người Từ Đan còn chế giễu cô, nói cô là Mặt trăng xoay quanh Trái đất, nhưng cũng may là cô tự xoay, nếu không ngày nào đó Trái đất nổ tung thì cô cũng nổ theo.

Giang Nhiễm cũng không biết bản thân mình đã xem trọng anh như vậy từ bao giờ, giống như anh là tất cả của cô vậy.

Mấy người Từ Đan nói với cô rằng khi nhắc đến Dương Kế Trầm, ánh mắt của cô sẽ rất khác biệt.

Từ Đan nói: “Vì em sùng bái anh ấy, em đang đuổi theo anh ấy, anh ấy cũng mãi mãi là anh hùng mà em hướng đến, tình yêu như vậy rất tốt.”

Từ Đan nói đúng, cô sùng bái anh, từ đó nảy sinh tình yêu. Đó là một loại tình yêu thâm căn cố đế và khó mà gỡ rời.

Giang Nhiễm kéo tay anh, anh vẫn còn đeo sợi dây đỏ kia trên tay, khi đi tắm hay ngủ cũng không tháo ra. Chớp mắt đã hơn nửa năm, Giang Nhiễm lại đưa tay sờ lên món đồ nho nhỏ treo trên đó.

Cô nói: “Anh đi Nhật một mình đừng để tình cảm dân tộc khiến đầu óc váng bất. Đừng ngủ muộn như thế nữa, huấn luyện cho tốt.”

Giang Nhiễm kiễng lên nói vào bên tai anh: “Về phải ‘nộp lương’, nhất định phải giữ gìn cơ thể khỏe mạnh.”

Dương Kế Trầm cầm tay Giang Nhiễm, rồi vô tình hay cố ý bóp ngón tay của cô, đôi mắt hẹp hơi nheo lại, anh cười nói: “Con gái 20 tuổi mà đã đói khát như thế rồi, hừm? Hay là... kỹ năng của anh tốt quá?”

Dù Giang Nhiễm còn xấu hổ, nhưng cô vẫn ra vẻ không sợ cũng không thẹn.

Cô đảo mắt rồi mặt dày nói: “Cố dùng thì cũng tạm, có lẽ không giỏi bằng A Tân đâu.”

Dương Kế Trầm không nhin được mà bật cười, cười đến mức còn hơi đau bụng. Anh xoa đầu cô: “Được rồi, sao mà vẫn ngốc thế, anh nói gì em làm cái đó hả, thế mà cũng đi đọc thật.”

“Em chỉ xem vài chương thôi, em có phải anh đâu.” Giang Nhiễm nhìn đồng hồ rồi nói: “Mau vào đi, sắp soát vé rồi.”

Hành lí của Dương Kế Trầm đều kí gửi, bên người anh không có hành lí mà chỉ một thân một mình. Tay anh xoa đầu Giang Nhiễm cũng dần chuyển đến gò má của cô.

Dương Kế Trầm đúng là hơi không nữ, dường như anh và Giang Nhiễm vẫn chưa ở bên nhau quá lâu.

Anh nói: “Đợi 3 tháng là về thôi, đến lúc đó sẽ tới Chiết Châu trước, cũng sẽ liên lạc với em. Một mình ở bên kia cẩn thận một chút, dù sao cũng một thân một mình nơi đất khách, không có ai bên cạnh, thiếu gì thì nói với anh.”

Giang Nhiễm gật đầu: “Em nói với phụ đạo viên rồi, học hết kì này xong sẽ ra ngoài, em ở nhà chờ anh về.”

Dương Kế Trầm lặng thinh mất giây, nhưng một thoáng sau đó anh đã nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Dù là vậy, giọng anh vẫn nhẹ nhàng như trước: “Được đấy, chờ anh về sẽ hầu hạ em tử tế, sói con háu đói 20 tuổi.”

Dương Kế Trầm xoay người đi, Giang Nhiễm lại giữ chặt anh rồi ngọt ngào nhìn theo và nhỏ giọng nói: “Tạm biệt chồng.”

Dương Kế Trầm nhìn cô vài lần, đầu lưỡi chống lấy quai hàm, sau đó anh xoay người hôn xuống.

Tới thời khắc mấu chốt, Quý Vân Tiên bên kia lại rất quả quyết đập Trương Gia Khải vào: “Đi đi, đi đi, lẽ mà lẽ mề.”

Hai người đàn ông đi theo dòng người vào cửa kiểm an.

...

Đầu tháng 3, Giang Nhiễm tự trở về Chiết Châu, Trịnh Phong đưa Giang Mi tới nơi khác. Ông phải huấn luyện cho đội viên, nên mấy người Chu Thụ cũng đi theo.

Trịnh Phong bảo Giang Mi từ chức, ông vừa dẫn vừa dụ rồi cũng thuyết phục được Giang Mi, sau đó đưa bà về nơi huấn luyện.

Dù nhà ở Mặc Thành trống không, nhưng để trống cũng không phải vô ích.

Sau một kì nghỉ không gặp, mấy cô gái ở KTX rất nhớ nhau, bọn họ tụ hội vui vẻ một lần, rồi còn mồm năm miệng mười hàn huyên với nhau. Tuy chuyện của họ vẫn là mấy câu: “Lại phải đi học rồi.”, “Chị lại chia tay rồi.”, “Em muốn yêu.”, “Em rất nhớ anh ấy.”

Mà vừa gặp Tống Dật Thịnh chính là: “Chào chị dâu.”

Cậu gọi thuận miệng vô cùng, cũng khiến những người xung quanh choáng tại chỗ.

Giang Nhiễm phải phí công lắm mới nói được chuyện này với mấy cô bạn cùng phòng. Sau khi nói xong, ba cô gái kia cũng chột không biết phải đáp lại thế nào, tất cả như tin mà lại như không tin.

Từ Đan nói: “Cậu ấy thật sự không mong muốn điều gì à? Vậy đột nhiên cậu ấy xuất hiện làm gì?”

Giang Nhiễm chọn tin tưởng, cũng là tin tưởng lời Tống Dật Thịnh nói đêm đó: “Cậu ấy muốn một thứ khác, có lẽ là giống như bây giờ.”

Tống Dật Thịnh nghe nói Dương Kế Trầm đi Nhật thì buồn tới nửa ngày. Cậu thở dài nói: “Vất vả lắm mới nhận nhau mà người lại biến mất rồi, bồi dưỡng tình cảm kiểu gì đây.”

Giang Nhiễm: “Hai người cần bồi dưỡng tình cảm à?”

Lời này nghe quá kỳ lạ.

Tống Dật Thịnh nói: “Khó lắm lần trước anh ấy mới không đuổi tôi đi, còn lau người giúp tôi. Woa, tôi còn ngủ trên ghế nhà hai người nữa, đúng là thời khắc lịch sử. Tiểu Nhiễm, chị dâu, ân nhân, ngài thật sự rất vĩ đại.”

Giang Nhiễm cười: “Cậu muốn thân thiết với anh ấy đến mức đó à?”

Tống Dật Thịnh đảo mắt rồi nói: “Ông bà ngoại cao tuổi rồi, có thể ở bên tôi bao lâu đây. Tôi không muốn sau này về già phải chôn một mình, hoặc là không có người chôn cất cho.”

“Cậu sẽ có gia đình của mình.”

“Nhưng con tôi không có bác, anh ấy sẽ làm bác.”

“Logic này của cậu là sao đây.”

Tống Dật Thịnh ném bút đi rồi đưa tay chống cằm: “Cậu không hiểu đâu.”

Giang Nhiễm đập vào vai cậu ấy: “Tôi nói này thiếu niên, chiều nay thi thể dục, cậu không trốn nữa đấy chứ?”

Tống Dật Thịnh cái gì cũng tốt cả, phụ đạo viên hài lòng vô cùng, nhưng cậu không thích vận động. Lúc tập quân sự cũng thế, cậu luôn có thể bịa ra hàng loạt lí do để trốn dưới tàng cây, thế nên bọn họ đều rám nắng, còn cậu vẫn trắng bóc.

Tống Dật Thịnh suy sụp: “Trốn cái gì, tôi không trốn, tôi từ chối quang minh chính đại. Đây là phản nghịch mà một sinh viên đại học nên có.”

Nếu cậu có trốn quang minh chính đại đi nữa, thì phụ đạo viên cũng sẽ không nói gì.

Cậu thật sự không cầu mong điều gì sao?

Lúc Giang Nhiễm đang chạy 800 mét thì chợt do dự về chuyện này.

...

Giang Nhiễm đăng ký học bằng hai khoa Âm Nhạc, Tống Dật Thịnh cũng đăng kí theo. Cậu nói tư chất thông minh không thể lãng phí, cũng coi như trông coi cô giúp Dương Kế Trầm, tránh cho mấy nam sinh khác tới gây sự.

Lúc gọi điện cho Dương Kế Trầm, Giang Nhiễm cũng kể chuyện này. Dương Kế Trầm biếng nhác nói: “Đồ ngốc luôn làm ra mấy chuyện ngu ngốc.”

Thái độ của anh với Tống Dật Thịnh trước nay vẫn vậy, luôn không quan trọng, tùy ý và mĩa mai nhàn nhạt.

Dương Kế Trầm huấn luyện ở Nhật cũng không nhẹ nhõm. Theo lời Trịnh Phong nói khi đó thì kinh nghiệm của anh còn quá ít, cần phải nếm trải nhiều hơn, đặc biệt là các phương thức khác, thế nên vài ngày như vậy cũng ép anh tới không thở nổi.

Nhật Bản cũng là bên rắn mặt, lời nói chuyện của họ đầy đâm chọc, thi thoảng sẽ lại nhắc tới chuyện dân tộc. Dương Kế Trầm không ưa thua, cũng không thích nhận thua, anh luôn chấp nhất với thắng thua. Một người từ nhỏ đến giờ chưa từng bại bao giờ sẽ không cho phép bản thân ngã xuống, nhưng cũng chính sự quật cường này đã khiến anh nhanh chóng thích ứng với nơi đó.

Người này vẫn luôn khinh cuồng như trước đây.

Giang Nhiễm bên này cũng không dễ chịu chút nào, có lẽ cũng do duyên phận, việc cô gặp phải cũng không khác Dương Kế Trầm là bao.

Học Âm nhạc không phải chuyện đơn giản, tuy miệng đầy mơ ước nhưng thiếu điều kiện cần thì giỏi mấy cũng khó mà làm nên chuyện. Làm việc gì cũng phải có kiến thức cơ bản, may rằng năm ngoái Dương Kế Trầm có dạy cô một chút, nhưng những thứ đó đem đến trước mặt cô giáo thì vẫn không ăn nhằm gì.

Cô giáo này nóng tính, phương pháp dạy cũng nghiêm khắc.

Giang Nhiễm không có vấn đề gì với cô giáo, nhưng đôi khi cô sẽ hoài nghi lựa chọn của mình có chính xác hay không, vì sao thực hiện nó lại khó khăn đến vậy.

Cũng may sau một khoảng thời gian kiên trì, mọi thứ đã dần tốt đẹp hơn.

Học kỳ sắp kết thúc, cô giáo khó tính kia có lời khen Giang Nhiễm: “Em

vẫn có chút năng khiếu, cố gắng lên, mười ngón tay dùng để làm nên kỳ tích.”

Đương nhiên nói cô có năng khiếu là năng khiếu khi học bằng hai, chứ không phải dùng cho bằng chuyên nghiệp. Nếu so với học sinh Âm nhạc chính quy, thì cô giáo nói chút năng khiếu đó của cô không thể so với họ được.

...

Kỳ tích của Quý Vân Tiên là tình yêu.

Cô ấy từng nói: Tình yêu là thứ tình cảm thần bí nhất trên đời này. Bản thân sự tồn tại của nó đã là kỳ tích rồi.

Dương Kế Trầm trở về vào cuối tháng 6, có điều bọn họ không tổ chức lễ đính hôn.

Đây là màu xám tro của mùa hè năm 2009, tình yêu của Quý Vân Tiên không có kỳ tích.

Vào ngày biết tin ấy, Giang Nhiễm vừa thi xong môn cuối cùng. Cô còn định đặt khách sạn cho ông bà ngoại của Dương Kế Trầm, sau đó đặt tiệc đính hôn, mỗi việc đều phải kiểm tra lại một lần.

Trịnh Phong gọi điện cho cô trước, ông ở đầu bên kia trầm mặc hồi lâu: “Tiểu Nhiễm, bố không gọi được cho Dương Kế Trầm, con phải báo việc này cho cậu ấy.”

Giang Nhiễm đang đi trên con đường lớn của đại học, sinh viên ùa từ trường thi ra ồn ào náo nhiệt, khi ngẩng lên thì đã thấy trời nắng chói chang.

Thế nhưng cảm giác thấp thỏm khó hiểu lại bao phủ khắp người cô. Giang Nhiễm bỗng không bước nổi nữa, cô run rẩy hỏi: “Sao thế ạ?”

Trong đầu cô chợt nghĩ đến rất nhiều chuyện, ví dụ như bọn họ không đồng ý chuyện kết hôn của hai người, ví dụ như ông bà ngoại xảy ra chuyện, ví dụ như đua xe bên kia xảy ra vài vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng không ngờ Trịnh Phong lại nói: “Trương Gia Khải đi rồi.”

Giang Nhiễm không phản ứng lại kịp: “Anh ấy đi rồi? Anh ấy phải đi đâu? Sao anh ấy lại đi?”

Trịnh Phong im lặng, sau đó lặp lại: “Cậu ấy mất rồi.”

Cổ họng Giang Nhiễm nghẹn lại, một lúc lâu sau cũng không nói thành lời.

Trương Gia Khải mất rồi.

Năm chữ này lập tức khiến đầu cô nổ tung.

Hoang đường, không có sức thuyết phục, quá đột ngột.

Hết chương 88.

Chương 89: Mặt trời vẫn lên cao như trước. Hôm qua, hôm kia, ngày mai, ngày kia đều là như thế, đều sẽ như thế

Trương Gia Khải mất ở đường đua Isle Of Man TT (1).

(1) Isle of Man TT: là một giải đua mô tô trên đảo Isle of Man đã bắt đầu từ năm 1907, được công nhận là “giải đua mô tô hấp dẫn nhất trên thế giới” và đến nay vẫn tiếp tục được tổ chức thường niên. Cuộc đua Isle of Man TT nổi tiếng chủ yếu vì tốc độ trung bình của các tay đua thường ở mức rất cao: từ 200 đến 300 km/h.

Isle Of Man TT là cuộc thi cấp thế giới, đua theo đường xoắn ốc, cả chặng đường dài 60 km có hơn 200 góc cua. Thời gian thi đấu dài sẽ khảo nghiệm sức chịu đựng, lực tập trung của các tay đua. Đây là một cuộc đua mạo hiểm không có tiền thưởng, nhưng vẫn hấp dẫn vô số dũng sĩ.

Các tay đua Châu Á muốn tham gia vào cuộc thi này đều rất khó, không phải vì vấn đề kỹ thuật, mà là giấy chứng nhận quy định động cơ của đường đua thiên về AcU và SAcU của Anh, những người ở khu vực khác sẽ khó mà xin được.

Nhưng thi đấu năm nay lại mở rộng ở Châu Á, cấp thẻ xanh cho một số tay đua.

Bản thân cuộc thi này không có tiền thưởng, nhưng nhà tài trợ trao thẻ xanh

và một vài xí nghiệp hào tâm đã định ra mức tiền thưởng.

Tổng cộng có ba người Trung Quốc tham gia, ngoài Trương Gia Khải thì còn hai tay đua lão thành khác.

Mỗi năm đều có người bỏ mạng ở Isle Of Man TT, trước trước sau sau cũng đã có tới mấy trăm mạng người. Thế nhưng những tay đua theo đuổi kích thích và vinh dự đều cho rằng mình là kẻ liều mạng, kẻ trước ngã xuống, người sau lại tiến lên.

Lúc Giang Nhiễm liên lạc với Dương Kế Trầm, anh vừa mới xuống máy bay. Giang Nhiễm cũng giống như Trịnh Phong, lúc đầu không biết phải mở miệng thế nào. Chính cô cũng không dám tin thì có thể nói thế nào đây.

Giang Nhiễm chưa nói được một chữ thì đã bật khóc.

Người bên cạnh vẫn đi tới đi lui, Giang Nhiễm đưa tay che mặt mà ngồi xồm trên mặt đất, tiếng khóc cũng biến mất trong biển người.

...

Lúc thi thể của Trương Gia Khải được chuyển về nước thì đã là buổi tối. Anh ấy cũng giống như Dương Kế Trầm, không có chỗ ở cố định, quê quán cũng không còn là quê quán, anh ấy là người không có nơi nào để đi.

Dương Kế Trầm làm chủ cho Trương Gia Khải, nói rằng đưa về Chiết Châu.

Anh nói: “Tôi ở đâu, cậu ấy ở đó.”

Mấy người Trịnh Phong đều đang trên đường tới, chỉ có hai người Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm chờ anh ấy.

Tối ngày hè vẫn lưu lại chút ánh sáng, ánh đèn sân bay sáng lên giữa những chìm nổi. Khi nhìn lại, mấy tòa nhà kia đều trở thành những cái bóng, gió từ bốn phương tám hướng cũng vọt tới.

Máy bay chậm rãi dừng lại, bọn họ chỉ thấy được tấm vải trắng trải dài hơi hở ra giữa đám người. Bánh xe lăn trên mặt đất, máy bay dần hạ cánh trong luồng ánh sáng. Hành khách đang hít thở nhẹ nhàng, cũng chỉ có bọn họ lặng im.

Dương Kế Trầm đi về phía trước một bước, anh nắm hai tay đang đặt hồ bên hông, sau đó nuốt xuống một cái mà không bước tiếp về phía trước.

Dương Kế Trầm giao nhận với nhân viên công tác. Bọn họ phải đưa di thể tới nhà tang lễ, tang lễ cũng phải xử lý nhanh một chút.

Giang Nhiễm đứng tại chỗ, cô nhìn di thể được phủ khăn trắng trên cáng mà không có bất kỳ ý nghĩ gì. Cô vẫn không thể tiếp nhận được.

Dương Kế Trầm bàn giao xong rồi quay đầu nhìn về phía cô, anh nói nhẹ: “Đi thôi.”

Giang Nhiễm rũ mắt rồi đi theo anh.

Mãi đến khi Trương Gia Khải được đưa tới nhà tang lễ, Giang Nhiễm đi nộp tiền theo anh. Hai người đi trong hành lang âm u mà vắng vẻ, Giang Nhiễm đột nhiên thấy hơi mệt.

“A Trầm...” Cô gọi anh.

Cô đã khóc tới khàn giọng.

“Ừm?”

“Giờ này hôm qua không phải như vậy.”

“Anh biết.”

“Giờ này hôm qua anh nói anh sắp về, em và bố cũng đã liên hệ xong rồi. Em còn nói với Vân Tiên rằng mày nhìn xem, tao bước vào phần mộ hôn nhân sớm hơn mày một bước rồi. Em còn nói mày với Gia Khải phải duy trì thật tốt, dù có đi học ở nước ngoài nhưng cũng không sao cả. Gia Khải không phải người do dự, mày lại thích anh ấy như vậy, anh ấy cũng thích mày, nếu về sau chúng ta cùng làm lễ cưới chung thì tốt biết mấy.”

Giang Nhiễm càng nói càng gấp, cô kéo tay Dương Kế Trầm, mà đến bàn tay của anh cũng hơi lạnh.

Giang Nhiễm hỏi anh: “Sao lại biến thành như bây giờ? A Trầm, em không muốn thế này, em không muốn...”

Dương Kế Trầm nhếch môi mỏng, con người của anh như hòa thành một thể với những âm u phía sau. Trong hành lang trống trải chỉ còn lại âm thanh tang thương của Giang Nhiễm.

Đầu mày của Dương Kế Trầm hơi nhíu lại, sau đó đưa tay ôm Giang Nhiễm. Anh hơi mở miệng, nhưng trầm mặc hồi lâu mới nói: “Tiểu Nhiễm, em không được khóc nữa, Vân Tiên bên kia cần em.”

Giang Nhiễm níu chặt lấy áo anh mà khóc càng lớn, cô nghẹn ngào tới không ra lời.

Cô không hiểu, rõ ràng tất thảy đều đang hạnh phúc như thế. Trương Gia Khải mất rồi, Vân Tiên phải làm sao, Dương Kế Trầm phải làm sao, mấy

người bọn họ nên làm gì đây?

Anh ấy ra đi, cũng vĩnh viễn biến mất, nhưng lại như không biến mất. Mỗi năm một lần từ nay về sau cũng sẽ không hạnh phúc như vậy.

Lúc trước Quý Vân Tiên kéo cô đi gặp bọn họ, Giang Nhiễm từng rất sợ hãi, sợ bọn họ là đám tiểu lưu manh bất lương. Nhưng Quý Vân Tiên đã say mê bọn họ từ rất lâu trước đó rồi, bọn họ là thần tượng của cô ấy. Trương Gia Khải là tay đua đầu tiên cô ấy thích, Quý Vân Tiên cũng đã phí rất nhiều công mới làm quen và thân thuộc được với Trương Gia Khải.

Ngày ấy, Quý Vân Tiên mặc đẹp hơn bất kỳ hôm nào. Các cô đi ra từ trong sảnh thì bọn họ đã đứng cách đó không xa. Cô thấy Quý Vân Tiên luôn tùy tiện lại lần đầu đỏ mặt, giống như trời chiều hạ xuống phía Tây mang theo vẻ rung động và xinh đẹp nhàn nhạt.

Quý Vân Tiên từng thích rất nhiều người, khi học nhà trẻ thích hoàng tử mặc âu phục trong lớp, tiểu học thích con trai chủ nhiệm, cấp 2 thích cậu nhóc con nhà bán sườn nướng bên ngoài. Cô ấy tự do như gió, có thể thích một cách phóng khoáng, cũng chưa từng giấu giếm nội tâm của mình.

Khi ấy Quý Vân Tiên đã từng nói thế nào? Ồ, mấy ngày đầu Quý Vân Tiên mê đắm xe đua, cô ấy cầm bức chân dung mình vẽ rồi nói với Giang Nhiễm: “Mày nhìn này, đây là người tao đang thích, ngẫu chết luôn. Tóc màu bạch kim siêu ngẫu nhé, nhưng thật ra anh ấy là người dễ xấu hổ, đáng yêu vô cùng. Nếu có thể sống bên người như vậy thì thật thú vị.”

Mắt Giang Nhiễm đã sưng lên, cô không còn nhìn rõ biểu cảm của Dương Kế Trầm nữa. Cô thút thít nói: “Vân Tiên phải làm sao, em không biết đối mặt với nó thế nào, em không biết...”

Cô và Quý Vân Tiên đã có vài chục năm tình cảm, cô hiểu cô ấy, Quý Vân

Tiên sẽ không chịu nổi.

Cô ấy trông thì như không để ý gì, thường được chằng hay chớ, nhưng dù sao thì vẫn chỉ là con gái.

Sau khi yêu Trương Gia Khải, Quý Vân Tiên đã thay đổi rất nhiều. Cô ấy sửa lại chút tật xấu hay cãi nhau, sau đó miệng luôn là Gia Khải Gia Khải. Trương Gia Khải giống như chiếc phao cứu mạng trong cuộc đời trống trải của cô ấy vậy.

...

Lúc đầu bọn họ vẫn giấu Quý Vân Tiên, một bên mong cô ấy không biết tin, một bên lại dùng lễ đính hôn để lừa cô ấy.

Nhưng Quý Vân Tiên hạ cánh thì đọc được tin ở sân bay.

Trời vừa rạng sáng, Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm đón cô ấy ở bãi đỗ xe. Quý Vân Tiên kéo vali chạy tới rồi bắt lấy hai tay của Giang Nhiễm, cô ấy cười nói: “Tiểu Nhiễm, tao vừa đọc được ít tin sai lệch đấy. Chắc hai người không biết đúng không, tin tức kia nói Isle Of Man TT năm nay có người chết, người chết kia tên là Trương Gia Khải. Tiểu Nhiễm, chuyện đó là thế nào? Có phải đài truyền hình ngu xuẩn kia có bệnh không, hả? Có phải không? Hôm nào tao đến đập nó! Tao muốn đập nó!”

Quý Vân Tiên nói thầm rằng muốn đập nó, sau đó mê mang nhìn bốn phía. Cô ấy nói: “Bây giờ chúng ta đến đài truyền hình!”

Giang Nhiễm hít vào một hơi nhàn nhạt, sau đó trở tay giữ chặt Quý Vân Tiên: “Vân Tiên.”

Một tiếng gọi Vân Tiên lạnh lạnh này như quyết định điều gì đó.

Quý Vân Tiên nhìn về phía trước, bước chân của cô ấy cứng đờ. Cô ấy dần dần xoay người rồi cười nhạt: “Mẹ nó đúng là đài truyền hình ngu xuẩn.”

Giang Nhiễm thấy mắt cô ấy đỏ lên, Quý Vân Tiên vừa cười vừa khóc, sau đó đưa hai tay che mắt mà nghẹn ngào òa lên.

“Mẹ nó đại truyền hình! Đ*! Đ*!”

...

Giang Nhiễm đưa cô ấy về khách sạn, Dương Kế Trầm ở phòng bên cạnh.

Giang Nhiễm khóc tới đau mắt, cả đầu cũng đau, thế nhưng cô lại không ngủ được, cũng không có cách nào để khống chế nước mắt của mình. Nước mắt cứ rơi xuống một giọt rồi lại một giọt, Giang Nhiễm cũng đã rửa mặt bằng nước lạnh vô số lần.

Quý Vân Tiên co quắp trên giường như người gỗ.

Tới sáng sớm, Giang Nhiễm đã khóc không ra nước mắt. Cô ngồi dựa lưng vào giường, từng tia nắng sớm lại dần len lỏi vào căn phòng này.

Quý Vân Tiên bỗng cử động, cô ấy giương mắt nhìn về phía cửa sổ rồi nở nụ cười mất khống chế.

Cô ấy yếu ớt gọi: “Tiểu Nhiễm.”

“Ừm.”

“Mày biết lần trước bọn tao gọi điện, anh ấy nói gì với tao không?”

“Nói gì?”

“Anh ấy nói Trầm ca và Tiểu Nhiễm đã quyết định đính hôn nhanh như thế rồi, bọn tao cũng phải nhanh lên thôi. Chờ lần này anh ấy về sẽ đi gặp bố mẹ tao, dù bọn họ có không đồng ý, anh ấy vẫn muốn thử một lần. Mà biết tao trả lời thế nào không?”

“Ừm?”

“Tao nói ‘Em không muốn gả cho anh, anh chỉ toàn chọc giận em thôi, em không thích anh tí nào’. Nhưng anh ấy nói ‘Không sao, anh thích em là được rồi, cướp về làm vợ cũng được’.”

Quý Vân Tiên kể lại lời này bằng âm thanh hạnh phúc, giống như cả người bất giác trở về khung cảnh hạnh phúc ngày ấy vậy.

Giang Nhiễm cũng cười: “Mày nhớ đêm giao thừa năm đó không, mày thích pháo hoa nên anh ấy mua rất nhiều. Thật ra khi ấy tao hâm mộ hai người lắm, muốn ở bên nhau là ở bên nhau, anh ấy cũng luôn lấy mày làm trung tâm. Khi ấy tao nghĩ, nếu bọn mày có thể đi đến cùng thì tốt quá, cuối cùng bạn thân của tao cũng thật sự được hạnh phúc rồi.”

Hạnh phúc vì còn sống, vì có người thương có người yêu, và có một mái nhà bình thường.

Quý Vân Tiên cũng như đang hồi tưởng lại khi ấy, cô ấy nói: “Mày biết không, thật ra anh ấy là đồ ngốc, tao nói gì anh ấy cũng nghe cả.”

Quý Vân Tiên lau mặt rồi hít mũi một cái, cô ấy chợt lặng thinh, cả căn phòng lại lâm vào yên tĩnh.

Trong tĩnh lặng, các cô cảm nhận được màn đêm dần biến thành ánh sáng.

Mặt trời vẫn lên cao như trước, hôm qua, hôm kia, ngày mai, ngày kia đều là như thế, đều sẽ như thế.

“Tiểu Nhiễm.” Cô ấy bỗng gọi tên cô.

“Ừm.”

“Tiểu Nhiễm...”

Giang Nhiễm nhìn bóng dáng co quắp và đơn bạc của cô ấy, rồi lại nhẹ giọng đáp một tiếng.

Quý Vân Tiên chậm rãi chống người ngồi dậy mà đối mặt với cô. Cô ấy nhìn Giang Nhiễm, trong con người kia lại bao hàm màn đêm vô biên của tối qua, thêm cả mê mang, trầm mặc và suy sụp.

“Tiểu Nhiễm...”

“Tao ở đây.”

Quý Vân Tiên hơi nghẹn ngào, nhưng cô ấy cố để mình không khóc lên: “Chính tao hại chết anh ấy, tao thấy chính tao đã hại chết anh ấy.”

“Mày không làm thế.”

Giang Nhiễm xuống giường rồi đi đến trước mặt cô ấy. Cô đưa tay trấn an nhưng Quý Vân Tiên lại đấm ngực nói: “Chính tao, anh ấy không nên quen tao. Nếu không quen tao, hôm nay cũng sẽ không đi đến bước này.”

“Vân Tiên... Anh ấy sẽ không hối hận vì quen mày.”

“Trước khi tham gia thi đấu, anh ấy đã nói với tao, đã nói với tao là...” Quý Vân Tiên không kiềm được mà khóc lên: “Anh ấy nói phải mua nhẫn cho tao. Anh ấy sẽ rất cố gắng, anh ấy sẽ có tiền sớm thôi...”

Quý Vân Tiên túm lấy tóc mình rồi tê tâm liệt phế nói: “Anh ấy ngu xuẩn, anh ấy ngu xuẩn, mẹ nó tao cũng ngu xuẩn!”

Hết chương 89.

Chương 90: Đưa anh ấy đi hỏa thiêu đi, đây là anh ấy tự chuốc lấy, anh ấy đáng bị như vậy!

Tang lễ của Trương Gia Khải được cử hành ở nhà tang lễ lớn nhất Chiết Châu, người đến đưa tiễn không nhiều, chỉ có một số người bạn trong đội xe mà thôi.

Lúc Trịnh Phong và mấy người Chu Thụ đến thì đã là sáng hôm sau, bọn họ đều đã một đêm không ngủ.

Chu Thụ giúp Dương Kế Trầm xử lý các việc liên quan trong tang lễ.

Chu Thụ nói: “Anh, có phải chúng ta kết thúc rồi không?”

Dương Kế Trầm: “Không.”

“Gia Khải ra đi đột ngột, Chi Hạ ngồi tù, chỉ còn thừa lại ba người chúng ta, như vậy chính là kết thúc rồi.”

Tất cả đều thay đổi, ý nghĩa cũng thay đổi, trở nên không còn gì nữa.

Dương Kế Trầm đưa tay bóp mi tâm, anh nói bằng giọng trầm thấp đầy mệt mỏi: “Đừng nói nữa.”

Chu Thụ hít mũi một cái: “Gia Khải được vào đội tuyển quốc gia, em và Hạ Quân vui biết mấy, thậm chí còn mừng hơn lúc anh được vào. Cậu ấy rất liêu lĩnh, năng lực cũng đủ. Ngày ấy cậu ấy gọi điện tới nói được thế

xanh của Isle Of Man TT, khi ấy em và Chu Thụ còn đốt pháo chúc mừng. Anh biết không, đó là cuộc thi nhiều người Trung Quốc mơ cũng không được. Nhưng bây giờ em thà rằng cậu ấy không đi thi. Chúng ta đã quen nhau bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi... Em đã không đếm được nữa. Anh nói xem, cậu ấy sống tốt như thế, sống tốt như thế mà sao lại chết?”

Anh ấy không phải đi rồi, mà là chết rồi.

Dương Kế Trầm và Chu Thụ đứng bên ngoài nhà tang lễ, nắng sớm ngày hè thấu triệt mà sáng tỏ chiếu xuống khiến cả người bọn họ đổ mồ hôi.

Dương Kế Trầm châm điếu thuốc, nhưng không trả lời Chu Thụ.

Chu Thụ không buông tha: “Tại sao lại chết, thiếu cánh tay gãy cái chân, anh em chúng ta vẫn có thể nuôi cậu ấy cả đời. Diêm Vương đúng là biết chọn người.”

Chu Thụ bực bội phát tiết vài câu rồi đá lên cây một đạp, thân cây rung lên khiến mấy chiếc lá rơi xuống.

Dương Kế Trầm rử mắt mà rít hết hơi thuốc này tới hơi thuốc khác, nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay anh đang hơi run lên.

Chu Thụ lau mặt, anh ấy nói bằng giọng ghen ngào: “Cậu ấy như vậy thì đâu xứng với chúng ta, đâu xứng với Vân Tiên. Để lại tất cả rồi ra đi như thế không phải tác phong của cậu ấy.”

Trả lời anh chỉ có gió nhẹ chậm chậm, mà thế giới này lại vẫn ngập tràn ánh sáng tươi mới.

Sáng rõ tới mức bọn họ không biết phải dùng từ gì để hình dung.

...

Quý Vân Tiên không nói một câu trong toàn bộ tang lễ. Cô ấy cứ đi theo như cái xác không hồn, thậm chí còn không nhìn Trương Gia Khải lấy một lần, hoặc phải nói là cô ấy đang gắng sức không nhìn anh.

Trương Gia Khải bị văng ra từ tốc độ cao rồi va phải núi, cả mô-tô và người đều bay xa tới mấy chục mét, vì vậy cả khuôn mặt và cơ thể của anh ấy đều bị thương tổn. Có điều vì đã thuê người chuyên trang điểm nên anh ấy nằm trong quan tài không khác gì bình thường, vẻ mặt nhàn nhạt còn đượm thêm một tia dịu dàng.

Anh ấy từng dịu dàng hôn Quý Vân Tiên, từng dịu dàng đối đãi với mỗi người bạn họ.

Bọn họ cầm hoa hồng trắng mà vây quanh quan tài, sau khi nhạc tang lễ phát xong một lượt, người chủ trì cũng bắt đầu khẩn niệm người mất.

Sau khi hoàn tất, mấy người mặc quần áo trắng xuất hiện rồi đẩy quan tài ra khỏi vòng hoa tươi, giống như muốn chuyển tới nơi nào đó.

Quý Vân Tiên sững sốt chạy tới rồi giữ chặt lấy quan tài, cô ấy quát lên: “Các người muốn làm gì!”

Bọn họ đã gặp nhiều người nhà như vậy rồi, tuy bất đắc dĩ và chua xót nhưng nhân viên vẫn đi lên khuyên cô ấy: “Cô gái, người chết không thể sống lại, đưa đi hỏa táng thôi.”

Quý Vân Tiên thấy buồn cười: “Sao lại phải hỏa táng? Anh ấy rất ổn, nhìn thử xem, dáng vẻ này không phải rất tốt à?”

Cả sảnh chợt lặng thinh trong nháy mắt, chỉ còn lại âm thanh bén nhọn của

Quý Vân Tiên.

“Anh ấy rất ôn! Anh ấy còn đang cười! Các người mù hết rồi à?”

Quý Vân Tiên nuốt xuống một cái rồi kéo Giang Nhiễm qua: “Tiểu Nhiễm, mày nói đi, mày nói xem có đúng không?”

Giang Nhiễm giữ chặt cổ tay cô ấy rồi nói với mấy nhân viên: “Đợi thêm một chút nữa đi, cảm ơn các anh.”

Quý Vân Tiên mở to đôi mắt đỏ bừng mà nhìn về phía Trương Gia Khải, cuối cùng thì cô ấy cũng có dũng khí nhìn về phía anh rồi.

“Tiểu Nhiễm, có phải tao sẽ lập tức... lập tức không thấy người nữa không, sau này cũng sẽ không thấy nữa? Tóc của anh ấy, da của anh ấy, tay của anh ấy, từ nay về sau tao sẽ không được chạm vào nữa thật sao?”

Giang Nhiễm nói khẽ: “Sẽ như vậy.”

Quý Vân Tiên ghé vào quan tài rồi liếc mạng nhìn Trương Gia Khải chăm chăm: “Nhưng sao lại không thấy, sao lại không chạm vào được, rõ ràng anh ấy đang ở ngay đây mà.”

“Vân Tiên...”

Quý Vân Tiên khàn giọng nói: “Tao muốn chạm vào, được chứ? Có thể mở quan tài ra không?”

Chưa từng có người nhà nào có yêu cầu này.

Nhân viên nhà tang lễ vừa định mở miệng, Giang Nhiễm đã nói: “Phiền mở ra một chút.”

Sau một hồi giằng co, giọng Giang Nhiễm lạnh đi: “Tôi nói mở quan tài, các anh cũng không tổn thất gì.”

Nhân viên nhà tang lễ yên lặng, sau đó mấy người hợp sức nâng nắp quan tài lên. Hơi lạnh bên trong xông ra, khi hơi lạnh màu trắng nhạt ấy tiêu tán thì chợt lộ ra khuôn mặt của Trương Gia Khải.

Quý Vân Tiên nhìn anh ấy một lượt từ đầu tới chân, sau đó vươn tay run rẩy chạm vào tay của Trương Gia Khải.

Cứng ngắt, rét lạnh, giống như băng đá vậy.

Cô ấy nắm chặt tay Trương Gia Khải rồi tỉ mỉ vuốt ve từng đường vân trong lòng bàn tay, cuối cùng đan chặt mười đầu ngón tay với anh ấy.

Cô ấy dùng sức mà nắm lấy, nhưng Trương Gia Khải không trả lời cô.

Anh ấy sẽ không đối với Quý Vân Tiên như trước kia nữa. Trương Gia Khải luôn nhiệt tình đáp lại cô, cô ấy nói một anh không dám nói hai.

Quý Vân Tiên nhíu đầu mày: “Anh muốn chọc giận em đấy à? Em chủ động kéo tay anh mà anh cũng từ bỏ sao?”

Trả lời cô ấy là vẻ mặt dửng dưng của Trương Gia Khải.

Quý Vân Tiên hất tay anh ấy ra, cánh tay của Trương Gia Khải cũng nặng nề rơi xuống theo. Quý Vân Tiên đỡ trán rồi hít sâu một hơi.

Cô ấy lại kéo lấy tay Trương Gia Khải lần nữa: “Em tha thứ cho anh lần này, lần sau anh còn thế này nữa, em sẽ không để ý đến anh.”

Anh ấy lặng thinh, giống như đang nói “được thôi”.

Quý Vân Tiên sững sốt hồi lâu, ngón tay của cô ấy như cũng dần băng lạnh tới chết lặng.

Cô ấy bỗng nghẹn ngào khóc lên, rồi chửi đổng như người đàn bà chua ngoa: “Trương Gia Khải, anh khốn kiếp, anh không cần em thật nữa rồi! Anh khốn kiếp!”

Giang Nhiễm che miệng nghẹn ngào mà xoay người đi, Dương Kế Trầm đưa tay nắm lấy tay cô.

“Anh khốn kiếp...”

Quý Vân Tiên tự lẩm bẩm: “Anh bảo em phải làm sao bây giờ? Anh quá đáng lắm... Em cũng không để ý đến anh nữa, em không muốn gặp lại anh nữa, anh thế này là đáng đời!”

Quý Vân Tiên nói với nhân viên nhà tang lễ: “Đẩy anh ấy đi hỏa táng đi, đây là anh ấy tự chuốc lấy anh ấy thế này là đáng đời!”

Nhân viên nhà tang lễ đưa mắt hỏi Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm. Dương Kế Trầm gật đầu, bọn họ đẩy nắp quan tài lên rồi đẩy vào phòng hỏa táng.

Quý Vân Tiên đưa lưng về phía anh ấy, sau đó không tiếp tục quay lại nhìn nữa.

Tống Dật Thịnh đứng ở trong góc mà hốc mắt cũng đỏ lên, ánh mắt của cậu từ đầu tới cuối vẫn luôn dõi theo Quý Vân Tiên.

...

Tang lễ của Trương Gia Khải diễn ra trong 4 – 5 ngày, sau khi hết thầy kết thúc, bọn họ cũng bắt đầu tiếp nhận chuyện này.

Giang Nhiễm đưa Quý Vân Tiên về nhà. Hai người đều được nghỉ vào tháng 7, Giang Nhiễm không có việc gì làm, thế nên mỗi ngày đều nấu cơm cho Quý Vân Tiên, xem TV với cô ấy, cũng sẽ kéo cô ấy đi dạo và mua sắm.

Dương Kế Trầm đưa thẻ ngân hàng cho Giang Nhiễm, nói rằng để hai người đi giải khuây một chút. Thế nhưng Giang Nhiễm thấy dù cô có mua cả thế giới, thì Quý Vân Tiên cũng sẽ không động lòng chút nào.

Dương Kế Trầm xử lý chuyện của Trương Gia Khải ở Chiết Châu xong thì ở lại thêm một tuần nữa.

Những ngày này Giang Nhiễm bận để tâm tới cảm xúc của Quý Vân Tiên, còn anh chỉ là thứ yếu.

Dương Kế Trầm ít nói hơn lúc trước, một ngày có thể hút hết một bao thuốc lá, mà Giang Nhiễm cũng không xen vào nữa.

Đêm trước khi anh về Bắc Thành, hai người nằm trên giường trong căn phòng mới tinh. Trong đêm hè tươi mát, dưới ánh đèn trần tinh xảo và giấy dán tường ấm áp, Giang Nhiễm dựa vào trong ngực anh mà không biết nên nói gì.

Cô biết anh cũng khó chịu, chỉ là anh không nói ra.

Giang Nhiễm cử động khiến tiếng xột xoạt của vỏ chăn bị phóng đại.

Dương Kế Trầm hỏi nhỏ: “Muốn ngủ à?”

Giang Nhiễm lắc đầu: “Không ngủ được.”

“Vậy anh kể chuyện cũ cho em nghe nhé?”

“Kể chuyện gì?”

Dương Kế Trầm nhìn trần nhà rồi cũng không biết nên nói gì.

Giang Nhiễm nghiêng người rồi ngẩng đầu nhìn về phía Dương Kế Trầm, gò má góc cạnh của anh hiện lên thật rõ ràng dưới ánh trăng nhàn nhạt.

Giang Nhiễm nói: “Nếu cho anh thẻ xanh, anh sẽ đi à?”

“Ừm.” Dường như anh trả lời không chút do dự.

“Các anh chơi đua xe sẽ thật sự không tiếc mạng hay sao?”

Dương Kế Trầm nói: “Không phải không tiếc mạng, mà là muốn quá nhiều.”

Trước kia Dương Kế Trầm muốn sống nên mới chơi đua xe, Trịnh Phong nhiều lần ngỏ lời anh cũng không để ý, không phải anh thật sự không có mục tiêu và dã tâm, mà là chưa nghĩ thông và nhất thời thỏa mãn với bản thân. Nếu đặt trong nước thì anh là tay đua đứng ở đỉnh cao rồi, nói cách khác, vì anh có được thành công nên mới khinh thường và tự ngạo.

Có ai dễ dàng từ bỏ một khi đã đang đứng trên đỉnh vinh quang.

Anh cũng chỉ mới 25 tuổi, từ chối Trịnh Phong 100 lần, thì lần thứ 101 cũng sẽ đồng ý.

Một người không có dã tâm và dục vọng chinh phục sẽ không thể đi tới vị trí hiện tại.

Nhưng Dương Kế Trầm thấu triệt hơn những người kia một chút. Anh có mục tiêu và lý tưởng, nhưng anh cũng chuẩn bị con đường thứ hai cho bản thân mình. Anh không muốn xe đua trở thành cả đời của mình, anh còn muốn thể nghiệm một chút khác nữa.

Dương Kế Trầm: “Anh sẽ không chơi thứ này lâu, về sau đến tuổi cũng không thích hợp. Anh còn có em, về sau chúng ta có con cái, có bỏ có được mới là cuộc sống. Đừng lo lắng, nhé?”

Nhưng trước mắt, anh muốn thử một lần.

Giang Nhiễm nói: “Không phải em phản đối anh, em chỉ sợ thôi. Dương Kế Trầm, nếu chuyện đó xảy ra với anh, anh cũng thấy đáng vẻ của Vân Tiên rồi đấy. Nếu anh xảy ra chuyện, em cũng sẽ biến thành nó, thậm chí em nghĩ mình còn điên cuồng hơn nữa. Có thể bỏ qua chút danh lợi mà đặt an toàn lên trên hết không? Thất bại có thể làm lại, nhưng mất rồi thì sao làm lại được nữa?”

Cảm xúc của cô hơi kích động, thật ra mấy ngày nay cô cũng đứng trên bờ vực suy sụp. Cô còn quá trẻ, càng chưa từng trải qua đau khổ khi người bên cạnh đột ngột qua đời.

Dương Kế Trầm đè lại gợn sóng trong lòng rồi ôm sát Giang Nhiễm, sau đó bình tĩnh trấn an cô.

Anh nói: “Anh sẽ nhớ.”

Giang Nhiễm lại khóc, cô dấm nhẹ vào ngực anh: “Anh đừng an ủi em, không cần...”

Rõ ràng anh cũng đau lòng như vậy.

Đây là lần thứ hai anh đón một thi thể từ nơi đất khách quê người, hai người bạn tốt đều cùng qua đời, cũng đều gặp tai nạn xe cộ.

Mất đi một trợ thủ đắc lực, ai cũng sẽ cần một thời gian để thích ứng với.

Giang Nhiễm chôn ở ngực anh rồi khóc: “Nơi này không có người khác, anh muốn nói gì hay làm gì cũng không sao.”

Dương Kế Trầm rũ mắt rồi tỉ mỉ cầm trên đầu cô, anh rã rời nói: “Vậy để anh ôm một lúc.”

...

Ngày hôm sau, Dương Kế Trầm dọn đồ đạc đi Bắc Thành. Giang Nhiễm chỉ tiễn anh tới cửa tiểu khu, cô không yên tâm để Quý Vân Tiên ở một mình. Dương Kế Trầm nhẹ nhàng hôn cô một chút.

Dương Kế Trầm đến sân bay nhưng không vào cửa kiểm an, sau đó anh gọi điện cho Chúc Tinh.

Chúc Tinh do dự hồi lâu rồi vẫn bắt máy.

Hai người chưa mở miệng thì đã biết đối phương muốn nói gì.

Chúc Tinh nói trước: “Việc này... quên đi thôi. Không có cách nào khác, em xin lỗi anh, thật xin lỗi.”

Dương Kế Trầm: “Không liên quan gì đến cô. Thịnh Đàm ở thành phố nào?”

Chúc Tinh: “Anh ấy nói biết anh muốn tìm đến, anh ấy ở Mặc Thành chờ anh. Dương Kế Trầm, anh về Bắc Thành đi, quên đi thôi.”

Dương Kế Trầm cúp điện thoại rồi mua vé máy bay về Mặc Thành.

Hết chương 90.

Chương 91: MotoGP và danh hiệu tay đua vô địch Trung Quốc, Dương Kế Trầm tôi đều muốn

Chỉ có Trịnh Phong và Dương Kế Trầm biết chuyện này, không nói cho mấy người Chu Thụ, không nói cho Quý Vân Tiên và Giang Nhiễm, cũng không thông báo rộng rãi.

Tựa như lời Chúc Tinh nói, quên đi thôi, không còn cách nào khác.

Đây là chuyện quên đi thôi, chuyện không còn cách nào khác.

Dương Kế Trầm và Trịnh Phong đã xem video Trương Gia Khải thi đấu một lần, tay đua Châu Âu đã va chạm với Trương Gia Khải trên đoạn đường thẳng tắp bên kia. Đặc điểm chính của Isle Man Of TT là tốc độ cao, khu vực hiểm, hao tổn sức chịu đựng, tinh thần và thể lực.

Đó là vòng chạy thứ 5 của bọn họ, không khó để thấy lúc ấy Trương Gia Khải đã hơi buông lỏng. Khi tay đua kia như vô tình hay cố ý đâm vào từ phía sau, như vậy Trương Gia Khải muốn tránh đi cũng đã không kịp, cả người và xe của anh ấy đều bay ra ngoài. Sau khi người và xe bay ra ngoài va vào núi thì lại đập ngược trở lại đường đua, đã vậy còn bị kéo lê một khoảng dài trên đường đua, sau cùng là nằm lẩn trong đồng đá vụn.

Tay đua Châu Âu kia cũng ngã xuống một bên, nhưng chỉ bị lật xe và có vết thương ngoài da mà thôi.

Sau khi Trịnh Phong xem xong, ông dừng hình lại rồi chỉ vào người trong

đó: “Có lẽ cậu không biết người này, các cậu không lăn lộn trong giới Isle Of Man TT nên không biết, nhưng tôi biết. Hãn nổi danh là tên rác rưởi của Isle Of Man TT, đưa tiền thì việc gì cũng làm ra được. Người ngoài nghề không nhìn ra, nhưng cậu hiểu chứ?”

Lúc xem đoạn video này là ngày đầu tiên sau khi xử lý hậu sự của Trương Gia Khải. Dương Kế Trầm đã không ngủ ngon 5 – 6 ngày liền, hoặc là nói anh vốn không chợp mắt nổi. Mỗi khi nhắm mắt lại rồi sẽ tỉnh ngay, dù chỉ một động tĩnh nhỏ thôi cũng sẽ tỉnh lại. Giấc ngủ của anh không sâu, quầng mắt cũng đã có vệt xanh nhàn nhạt, ánh mắt càng tan rã. Nếu muốn nhìn rõ gì đó còn phải thật tập trung và cẩn thận đánh giá mới được.

Dương Kế Trầm thấy miệng mình khô khốc, anh sờ lên bao thuốc lá nhưng trong đó đã trống không. Anh đưa tay bóp huyết Thái dương và khàn giọng nói: “Bọn họ mưu đồ cái gì?”

Trịnh Phong: “Hai năm nay đứa nhỏ Gia Khải này không tệ chút nào, ngoài cậu ra, trước kia cậu ấy cũng là tay đua được tôi xem trọng. Lần này các cậu đều lọt vào đội tuyển quốc gia, cậu được bên Nhật mời sang huấn luyện, chỉ còn lại cậu ấy và người của Hải Lăng. Tôi đã nói với cậu từ sớm rồi, tham dự MotoGP, có được danh hiệu tay đua vô địch Trung Quốc sẽ vinh dự tới mức nào.”

“Vì thứ đó?” Dương Kế Trầm thấp giọng cười nhạo một tiếng.

Anh cười tới trào phúng.

Giống như đang giễu cợt bọn họ, lại như đang tự giễu chính mình.

Dương Kế Trầm đã sớm nghĩ đến những chuyện này, chỉ là vẫn không nhin được mà hỏi. Anh muốn xác định xem có đúng là như vậy không, hay đó chỉ là vọng đoán của anh.

Trịnh Phong không nghe ra nên nói: “Tôi cũng đã nói với cậu Thịnh Đàm là hạng người gì rồi. Chuyện này đừng nói ra bên ngoài, tránh cho mấy đứa nhỏ kia khó chịu trong lòng. Cậu cũng biết đấy, dù sao cũng không tìm được nhược điểm nào, chuyện này chỉ có thể là không may.”

Isle Of Man TT có quá nhiều người chết, những trận thi đấu khác cũng vậy, dù là chết chóc hay bị thương cũng chỉ có thể dùng “không may” để hình dung. Đây vốn là nghề nghiệp dùng sinh mệnh làm tiền đặt cược.

Dương Kế Trầm “ừm”, rồi đứng dậy muốn đi.

Trịnh Phong nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, mùa Xuân năm sau cậu sẽ tham gia MotoGP, nhớ cẩn trọng trong những trận đấu vào nửa cuối năm nay. Olympic còn có gian lận và xử sai, hướng chi tới những chuyện này.”

“Ừm.”

Trịnh Phong thở dài rồi gọi Dương Kế Trầm lại, ông đi đến bên cạnh rồi vỗ vai anh: “Mấy ngày này cậu vất vả rồi, tôi có thể hiểu cảm giác của cậu. Nhưng Kế Trầm à, cậu không thể suy sụp được, cũng không thể hành xử theo cảm xúc. Với người ngoài thì cậu là tay đua, tôi là huấn luyện viên, là hai người không liên quan gì tới nhau, thậm chí quá khứ còn có chút ân oán. Nhưng thực chất chúng ta là người một nhà, so với vị trí huấn luyện viên, tôi càng muốn đứng trên cương vị một ông bố hơn. Hai con bé Tiểu Nhiễm và Vân Tiên ít va chạm, khó tránh khỏi hành xử không đúng. Cậu để tâm một chút, bao dung một chút.”

“Tôi biết.”

“Haiz, rồi hai đứa sẽ lại ổn hơn, điều chỉnh lại chút đã, việc đính hôn không

vội.”

“Ừm.”

Dương Kế Trầm đi ra ngoài, sau đó vào siêu thị mini mua bao thuốc. Gió oi bức phả vào mặt, anh vã mồ hôi toàn thân nhưng vẫn đứng hút ba điếu thuốc dưới ánh mặt trời nóng rực.

...

Sau khi hút ba điếu thuốc xong, Dương Kế Trầm quyết định đi tìm Thịnh Đàm một chuyến. Thế nên đầu tiên anh không về Bắc Thành, cũng giấu cả Giang Nhiễm và những người khác.

Thịnh Đàm thuê phòng ở khách sạn Mặc Thành, nào là món ngon mỹ vị, nào là Sâm-panh trân quý hương thơm vẫn vít, giống như rất kiên nhẫn chờ Dương Kế Trầm đến vậy.

Chúc Tinh không yên tâm nên chạy tới.

Mà lúc cô ta đến đó cũng là lúc Dương Kế Trầm tới nơi, hai người gặp nhau ở cửa thang máy.

Chúc Tinh vốn không muốn để ý tới chuyện này, cô ta cũng chỉ là người nghe gián tiếp. Mãi cho đến khi Thịnh Đàm chủ động gọi điện đến, rồi báo cô ta báo thời gian và địa điểm cho Dương Kế Trầm, lúc ấy cô ta mới xác định việc này chắc chắn có liên quan tới Thịnh Đàm.

Đều đã lớn lên bên nhau, Chúc Tinh hiểu rõ tâm tính và phẩm hạnh của anh ta.

Đua xe không phải toàn bộ của Thịnh Đàm, anh ta không phải một huấn

luyện viên hợp cách. Chẳng qua anh ta chỉ là một kẻ làm ăn giết thời gian rảnh, một kẻ làm ăn không từ thủ đoạn nào.

Vẻ vang, kích thích là đồ chơi của kẻ có tiền.

Chỉ là vậy mà thôi.

Tất cả đều biết chuyện của Trương Gia Khải không có kết quả gì, chỉ có thể gọi đó là “không may”.

Chúc Tinh cũng không tin Thịnh Đàm cuồng vọng tới mức giết người, người có đầu óc sẽ không làm vậy.

Thế nên chỉ có thể gọi là một chuyện không may.

Thang máy dừng ở tầng 16, Chúc Tinh hít một hơi rồi giữ chặt Dương Kế Trầm: “Anh đừng xúc động, em biết anh cũng hiểu rõ, thật ra anh nói hay làm gì đều là vô ích cả.”

Dương Kế Trầm hất tay của cô ta ra, anh không nói mà đi thẳng vào trong phòng.

Thịnh Đàm mặc âu phục, đi giày da đã ngồi uống trà ở đó. Anh ta thấy người thì mỉm cười, rồi khoát tay ra hiệu mời ngồi.

Dương Kế Trầm cũng không có phản ứng gì đặc biệt, anh vậy mà lại cười một tiếng rồi nhìn menu đồ ăn: “Không bày thêm một Hồng môn yến nữa cho tôi đây chứ?”

Chúc Tinh ở bên cạnh anh cũng ngồi xuống, vẻ mặt của cô ta còn hơi xấu hổ.

Bữa tiệc lần trước là Thịnh Đàm tự dựng lên, mục đích của nó thật quá rõ ràng.

Thịnh Đàm cũng cười: “Lần trước là tôi không đúng, đã hiểu lầm cậu và Chúc Tinh, còn tưởng hai người tình chàng ý thiếp. Đúng là chỉ thiếu chút cơ hội thôi, về sau Tiểu Tinh đã nói với tôi rồi.”

Anh ta đưa chén trà cho Dương Kế Trầm: “Tự pha đấy, để bày tỏ áy náy.”

Dương Kế Trầm nhận lấy rồi hơi lắc chén, sau đó chậm rãi buông xuống và không uống.

Anh dựa ra phía sau một chút, sau đó ngược mắt nhìn về phía Thịnh Đàm, ngón tay lại gõ nhẹ xuống bàn: “Việc lần trước là một chén trà, vậy lần này thì sao?”

“Nén bi thương, lực bất tòng tâm.”

Dương Kế Trầm hơi thu lại biểu cảm rồi chột khinh thường: “Nén bi thương... Chính anh tìm người kia?”

Thịnh Đàm không nhanh không chậm nói: “Tôi đợi cậu ở đây vì biết cậu sẽ nghi ngờ tôi. Tôi cũng chấp nhận nói chuyện với cậu đôi câu, tránh cho đối chọi gay gắt gây không thoái mái. Nhưng Dương Kế Trầm, tôi không giết cậu ta.”

“Như vậy thì đúng là ý trời rồi.” Dương Kế Trầm nói.

Thịnh Đàm: “Thật đáng tiếc, mất đi một nhân tài.”

Dương Kế Trầm cầm điều thuốc, rồi tìm một lúc lâu cũng không thấy bật lửa. Anh nói: “Thịnh tổng, mượn bật lửa đi.”

Thịnh Đàm đẩy bật lửa trong tay qua.

Dương Kế Trầm bật hai lần, ngọn lửa hơi rung nhẹ, anh rít vào một hơi rồi ngửa đầu phun ra hơi khói.

Dương Kế Trầm nói: “Huấn luyện viên Hoàng đã nói với tôi rồi, Tưởng Long cùng vào đội với tôi rất liều lĩnh, cũng là một nhân tài không tệ, tiếc là chưa đi một vòng Isle Of Man TT. Tôi cũng thấy đáng tiếc, người vượt qua tôi ở CRRC mà lại không lấy được thẻ xanh.”

“Đứa bé Tưởng Long kia còn trẻ, cần tôi huấn luyện thêm.”

“Cậu ta người trong đội anh, cũng chính tay anh bồi dưỡng lên, làm huấn luyện viên chắc tự hào lắm gì?”

Thịnh Đàm: “Đó là đương nhiên.”

Dương Kế Trầm lại rít vài hơi thuốc rồi cười nhạt: “Tôi lại rất mong được so một trận với cậu ta, có điều hình như không có cơ hội rồi, cậu ta vào được MotoGP năm sau chưa?”

Thịnh Đàm đảo ngón tay quanh chén trà: “Nếu có cơ hội, tôi nghĩ cậu ấy cũng muốn thử một lần.”

Dương Kế Trầm gật đầu rồi biếng nhác nói: “Vậy chúc vị nhân tài đó mã đáo thành công.”

Thịnh Đàm nhìn về phía Dương Kế Trầm, anh ta nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi nhíu mày.

Việc này chênh lệch quá nhiều so với dự liệu của anh ta.

Thịnh Đàm cười: “Yang, đi Nhật một chuyến mà thay đổi không ít nhì.”

Dương Kế Trầm mở mắt ra, ánh mắt của anh thâm sâu mà nặng nề, khinh miệt mà ngoan lệ, sau đó chậm rãi nói: “Vì bất lực.”

“Cậu vẫn còn hiểu lầm tôi? Đúng là oan uổng, tôi không cần phải...”

“Vậy nếu tôi là người tới Isle Of Man TT thì sao?” Dương Kế Trầm nhìn chăm chăm vào anh ta rồi như cười lại như không.

Thịnh Đàm bị cắt lời, lại bị anh hỏi một chút, anh ta bỗng không đáp được nên chỉ có thể cười trừ.

Dương Kế Trầm cầm đầu lọ thuốc rồi đập xuống bàn, một chút tàn thuốc cũng bay thẳng tới tay Thịnh Đàm.

Dương Kế Trầm đứng lên rồi cười nói: “Được rồi, anh nói không phải thì là không phải, không quấy rầy anh em hai người gặp nhau nữa.”

Chúc Tinh: “Dương...”

Dương Kế Trầm không để ý nữa mà nện bước ra ngoài. Lúc đi tới cửa ra vào, anh đột nhiên xoay người rồi nói: “Thịnh tổng, quên mất không nói, MotoGP và danh hiệu tay đua vô địch Trung Quốc, Dương Kế Trầm tôi đều muốn, đến lúc đó nhớ chúc mừng tôi. Đúng rồi, còn nữa chuyện này nữa, ý trời khó nắm bắt, hành sự cẩn thận.”

Giọng điệu kiêu ngạo và không bị trói buộc đến vậy.

Nụ cười trên mặt Thịnh Đàm dần ngưng lại, anh ta lặng lẽ nhìn về phía Chúc Tinh: “Đàn ông em thích đúng là khác biệt nhì.”

Chúc Tinh đỡ trán: “Rốt cuộc việc của Trương Gia Khải là thế nào? Anh đừng nói với em là anh đã phát điên tới mức này!”

Thịnh Đàm hừ một tiếng: “Ba phần người làm, bảy phần trời định. Một nhân vật nhỏ mà thôi, không đáng để nghĩ nhiều thế đâu.”

...

Cả hè Quý Vân Tiên đều ở chỗ Giang Nhiễm, Giang Nhiễm cũng không về Mặc Thành, Giang Mi đi theo Trịnh Phong, nên cũng đến thăm các cô mấy lần.

Cảm xúc của Quý Vân Tiên vẫn luôn kém như thế, người nhà họ Quý lại không gọi lấy nổi một cuộc điện thoại.

Nhưng Tống Dật Thịnh thường tới trò chuyện và ăn cơm với các cô.

Quý Vân Tiên thường giam mình trong phòng và rất ít nói. Giang Nhiễm đã nghĩ nhiều cách, nhưng chính cô cũng biết tất cả đều không có ích gì.

Các cô không phải Quý Vân Tiên, các cô sẽ không hiểu được cảm xúc của cô ấy.

Trên đời này, cũng chỉ có chính cô ấy mới tự bước ra ngoài được. Thế nhưng bước ra thế nào thì lại cần thời gian, cần một khoảng thời gian rất dài.

Sắp tới khai giảng tháng 9, Tống Dật Thịnh mua đến một ít sô-cô-la homemade, nhưng cậu không dám gõ cửa phòng Quý Vân Tiên mà chỉ đặt ở phòng khách. Giang Nhiễm đang ngồi ở sofa phòng khách xem bản nhạc.

Tống Dật Thịnh cũng ngồi qua rồi nói: “Sô-cô-la kia quý lắm đấy, hai người cùng ăn đi, ăn ngọt rồi tâm trạng sẽ tốt hơn một chút.”

Giang Nhiễm “ừ”.

Tống Dật Thịnh nói: “Sao cậu học gì cũng nghiêm túc thế.”

“Tôi không thể sống uổng phí được, cơ hội đã bày ra trước mặt rồi, có thể không nghiêm túc à?”

“Cậu thích dương cầm thật à?”

“Ừm.”

Tống Dật Thịnh nói: “Cậu có biết tháng 4 hàng năm trường mình sẽ tổ chức nhạc hội với bên Úc không, sau đó còn cử một hai sinh viên có kết quả tốt đi rèn luyện. Nếu được diễn cùng thì quá tuyệt.”

Giang Nhiễm ngẩng đầu: “Nghe không tệ lắm, nhưng sao tôi đi được.”

“Thử một chút thôi, không thử sao biết!”

Giang Nhiễm gật đầu, cô nhìn Tống Dật Thịnh rồi nụ cười trên mặt cũng dần tan đi: “Cậu...”

“Sao thế?”

“Sao cậu lại chảy máu mũi?”

“Hả?”

Tống Dật Thịnh luống cuống rút khăn giấy lau đi, nhưng càng lau thì lại

càng nhiều.

Giang Nhiễm: “Cậu nằm xuống đi, nắm tay đưa cao lên, ngửa đầu ra sau.”

Giang Nhiễm cầm máu cho cậu rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cậu ốm à?”

Tống Dật Thịnh chớp mắt: “Không.”

“Đang yên đang lành sao lại chảy máu mũi, cậu đừng bảo là thấy tôi xinh quá không chịu nổi.”

“Phụt —— Tiểu Nhiễm, anh tôi mà nghe được lời này của cậu sẽ đánh chết tôi đấy. Đến lúc đó không phải chỉ chảy máu mũi thôi đâu, mà cả người tôi sẽ lỗ chỗ rồi rỉ hết máu ra ngoài.”

Tống Dật Thịnh vo giấy ăn rồi nhét vào mũi: “Không sao đâu, mấy ngày nay ăn hơi bổ quá, cậu cũng biết hai ông bà thích làm mấy món đồ đó mà.”

Hết chương 91.

Chương 92: Đợi anh thêm chút nữa, nhanh thôi

Đầu tháng 9, người nhà họ Quý đến, Quý Vân Tiên đi Úc theo như kế hoạch ban đầu.

Ngày Quý Vân Tiên đi, mặt trời ở Chiết Châu thật chói chang. Cô ấy bước xuống lầu với vẻ mặt mờ mịt, trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, còn Giang Nhiễm nhẹ nhàng nắm lấy tay của Quý Vân Tiên.

Cô ấy nói một câu mà lần nào Giang Nhiễm nghĩ lại cũng thấy sợ.

Quý Vân Tiên nhìn Giang Nhiễm rồi bình tĩnh nói: “Tao lại cô độc rồi, có lẽ về sau cũng luôn cô độc thế này. Tiểu Nhiễm, tao không biết bây giờ tao đứng ở đây còn có ý nghĩa gì nữa.”

Cô ấy không biết giờ phút này bản thân còn hít thở, trái tim còn đập, và mọi hành động của bản thân còn ý nghĩa gì nữa.

Quý Vân Tiên không đợi Giang Nhiễm nói gì mà lại cười. Cô ấy nói: “Tao đi đây, sang bên kia sẽ liên lạc với mày.”

Cô ấy ôm Giang Nhiễm, dùng sức mà ôm lấy, sau đó hít sâu một hơi và lên xe.

Giang Nhiễm nhìn chiếc xe kia lái ra khỏi tiểu khu và biến mất trên đường. Mặt trời chói mắt chiếu xuống khiến cả người khó chịu, mà Giang Nhiễm cũng ngơ ngẩn. Cô đứng ở đó một lúc, rồi cũng không biết nên làm gì tiếp.

Theo thời gian, bọn họ vẫn tiếp tục bước về phía trước, còn Trương Gia Khải sẽ mãi mãi lưu lại sân bay đó. Tất cả hơi thở và nụ cười của anh ấy, đều lưu lại nơi đó.

Giang Nhiễm nhìn quanh tiểu khu một vòng, sau đó đút hai tay vào túi áo khoác mỏng và chậm rãi trở về.

Trời Thu ngày càng rõ nét, Giang Nhiễm bắt đầu cuộc sống năm 2 đại học. Chương trình học đã ít hơn năm nhất một nửa, cũng bỏ cả tự học buổi tối.

Tháng 10 Dương Kế Trầm đi Tây Ban Nha một chuyến, Giang Nhiễm có gọi video để trò chuyện với anh mấy lần, cô còn đùa bảo anh dẫn thêm một con trâu về.

Dương Kế Trầm nói: “Mang cho em roi trâu thì sao?”

Anh không thay đổi chút nào, cách nói chuyện vẫn biếng nhác như vậy, thỉnh thoảng lại độc miệng và thích trêu cô.

Trêu đùa qua đi, có thể nào Giang Nhiễm cũng sẽ thất vọng và thể hiện nhưng nhớ, rồi chỉ hận không thể lôi anh ra từ màn hình.

Dương Kế Trầm lại không bỏ qua cơ hội trêu cô nào, mỗi lúc như thế anh sẽ cười hỏi: “Bây giờ hối hận rồi?”

Hối hận vì ủng hộ anh vô điều kiện, vì để anh đi, sau đó một mình chờ đợi và nhung nhớ đau khổ nơi đó.

Nhưng Giang Nhiễm thường thản nhiên và dịu dàng nói: “Có gì mà hối hận, còn anh nhớ chú ý an toàn đấy.”

Anh có vài cuộc thi ở nước ngoài, mỗi khi thi gì Dương Kế Trầm đều nói trước với cô, như vậy Giang Nhiễm sẽ mở máy tính xem tường thuật trực tiếp, chỉ là lần nào cũng luôn lo lắng thấp thỏm mà thôi.

Núi cao còn có núi cao hơn, anh thi đấu bên ngoài không phải đánh đâu thắng đó, thỉnh thoảng thành tích cũng không quá lý tưởng. Nhưng Giang Nhiễm thấy cũng không có gì, càng khó có được là trạng thái của Dương Kế Trầm khá tốt, mỗi khi như vậy, anh vẫn rất bình tâm.

Anh nói với Giang Nhiễm: “Chẳng qua là mấy cuộc thi nhỏ thôi, coi đó là luyện tập, chỉ có luyện tập nhiều mới biết mình thuộc trình độ nào, về sau có thể đạt được thứ hạng nào.”

Anh nói về sau là MotoGP.

...

Giang Nhiễm dùng nửa học kỳ này để thi bằng lái, cũng để thi cả bằng dương cầm cấp 6. May là cô đã qua được, cô giáo khó tính kia cũng công nhận cô bằng một chữ “ừm”.

Ngày nghỉ tết nguyên đán xảy ra chút chuyện không may.

Mấy người Từ Đan muốn lái xe đi du lịch khắp Chiết Châu, mà trong số họ lại chỉ có Giang Nhiễm có bằng lái. Đi thì đi thôi, nhưng lính mới ra đường lại thành Giang Nhiễm đâm vào xe phía trước.

Giang Nhiễm không biết Dương Kế Trầm chạy từ Bắc Thành về vì muốn cho mình niềm vui bất ngờ, mà anh thì vừa về đến nơi đã nhận được điện thoại của cô gái nhỏ.

Cô yếu ớt nói: “A Trầm, em đâm xe rồi.”

Dương Kế Trầm vừa về đến cửa nhà, lúc nghe cô nói vậy thì cuống lên: “Bị thương không? Đâm ở đâu? Có nghiêm trọng không?”

Giang Nhiễm nhìn thoáng qua chú cảnh sát đang cười nói với mấy người Từ Đan: “Người vẫn ổn nhưng xe hỏng rồi, xe của người khác cũng hỏng.”

Dương Kế Trầm đưa tay đỡ trán rồi có chút dở khóc dở cười. Anh nói: “Con gái như em đúng là không lái xe được. Đang ở đâu, anh đi đón bọn em.”

“Cục cảnh sát... Đón? Anh về rồi à?”

Dương Kế Trầm thả hành lí vào rồi lại quay đi: “Lúc đầu định về hưởng phúc, ai biết phải chùi mông sạch sẽ trước thì mới được hưởng phúc đây. Anh nói này, lần trước là ngộ độc thức ăn, lần này là đâm xe, lần sau còn cho anh bất ngờ gì nữa?”

Giang Nhiễm hưng phấn như nước ngọt vọt ga, cô đứng lên rồi cũng không sợ lạnh mà đi đến cổng cục cảnh sát nhìn quanh, như thể một giây sau anh sẽ xuất hiện vậy.

Cô nói: “Sao tự nhiên anh lại về, anh có nói gì với em đâu. Về rồi còn đi nữa không?”

“Nhớ em nên về. Về rồi không đi nữa, trở mặt với huấn luyện viên rồi.”

“Hả? Anh...”

Anh cười: “Huấn luyện viên nói anh không có chí, chỉ lo chuyện yêu đương vớ vẩn.”

Giang Nhiễm thở nhẹ ra, anh lại nói lung tung với cô.

Dương Kế Trầm châm thuốc trong gió rét, sau đó tiện tay bắt taxi.

...

Giang Nhiễm đứng ở cổng như hòn vọng phu, cuối cùng trong đêm đen như mực, phía xa chỉ có mấy tia sáng nhàn nhạt cũng dần xuất hiện bóng đàn ông đi tới, ánh sáng bạc màu kia cũng dần phác họa bóng dáng anh.

Giang Nhiễm đã không gặp anh nửa năm rồi.

Chớp mắt một cái đã là nửa năm, dù bọn thường gọi video, nhưng kiểu sờ không tới với không được đó vẫn mang tới cảm giác thật xa lạ. Anh bước tới từng bước một, mà Giang Nhiễm lại dần dần thấy thỏa mãn hơn.

Trong video không nhìn ra gì cả, nhưng đặt trước mắt thì mọi biến đổi của anh đều thật rõ ràng.

Giang Nhiễm gặp anh lúc trên người anh vẫn còn hơi thở thiếu niên, khi ấy là đan xen giữa thiếu niên và đàn ông, cảm giác không biết trời cao đất dày là gì cũng được anh phát huy vô cùng tinh tế. Nào giống như hiện tại, gương mặt đã dần góc cạnh hơn, có chút lạnh lẽo cứng rắn, lại tản ra hơi thở gợi cảm và cương nghị của đàn ông. Mặt mày anh cũng sắc bén hơn lúc trước, đôi con ngươi phản ánh cả thế giới rộng lớn kia ngày càng đen thẫm, trầm ổn. Có điều, khi trông thấy cô, đôi con ngươi ấy sẽ lại nổi lên một chút không đứng đắn.

Giang Nhiễm sững sờ đứng nơi đó, cũng trông thấy gương mặt anh ngày một rõ ràng hơn.

Dương Kế Trầm mặc khá ít, chỉ có một áo khoác và một áo len màu đen.

Anh không dừng lại mà đi thẳng tới cổng, sau đó nắm tay dắt người vào trong.

Hơi lạnh trên người anh truyền sang cho Giang Nhiễm, cô hơi run lên, nhưng huyết dịch cả người như đang sôi trào. Cô còn ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người anh nữa.

Dương Kế Trầm ôm eo Giang Nhiễm rồi lần tay xuống bóp hông cô: “Đi, đi chùi hông cho em nào.”

Giang Nhiễm đỏ mặt, giống như cô thường bất giác đỏ mặt thời hai người mới quen kia, khi ấy tim sẽ đập rộn lên và xấu hổ vô cùng. Về sau ở bên anh rồi, hai người dần có tiếp xúc da thịt và phát sinh quan hệ, thế nên cô cũng dần buông lỏng.

Mãi cho đến khi Dương Kế Trầm xử lý đầu vào đấy, ửng đỏ trên mặt cô vẫn còn chưa tan đi, cảm giác bị anh bóp hông như vẫn còn đó, vừa đau lại vừa hơi ngứa ngứa.

Mấy người Từ Đan chuẩn đi rất nhanh, Từ Đan nói: “Đội ơn ân cứu mạng của ông chủ Dương, chúc hai người có đêm xuân tươi đẹp, bái bai.”

Hai người đứng ở cổng cục cảnh sát mà nhìn ba cô gái biến mất trong màn đêm.

Giang Nhiễm chợt không biết nói gì như đang gặp bạn trên mạng, rõ ràng rất quen thuộc nhưng lại hơi ngượng ngùng.

Dương Kế Trầm ôm vai cô rồi nói: “Thất thần cái gì, không định có đêm xuân với anh à?”

Trong mắt anh mang theo ý cười, rồi cứ nhìn Giang Nhiễm chăm chú như

vậy.

Giang Nhiễm: “...”

“Em đỏ mặt cái gì?”

Nụ cười của anh càng sâu.

Giang Nhiễm đẩy anh và muốn rứt đầu vào trong khăn quàng cổ, nhưng cô còn chưa động tay thì anh đã cúi đầu hôn xuống.

Môi mỏng dán vào rồi nhẹ nhàng mút thỏa thích, hàm răng lại lướt qua bờ môi của cô từng chút từng chút một, tiếp sau đó anh đã đứng thẳng lên.

Tim Giang Nhiễm bỗng nảy lên một cái.

Dương Kế Trầm nắm chặt tay của cô rồi nhét vào trong túi áo khoác như không có việc gì, anh vừa đi vừa nói: “Bạn cùng phòng em vui hơn rồi nhỉ, thoát khỏi bóng ma thất tình rồi à?”

9 – 10 giờ đêm là lúc các hàng quán náo nhiệt nhất, phố lớn ngổ ngổ đều bốc khói nghi ngút. Dưới bóng đèn vàng, tốp năm tốp ba người đi tới, hai người rẽ ra khỏi cục cảnh sát chính là một cảnh tượng an nhàn như vậy.

Giang Nhiễm chậm rãi đi theo anh, trái tim cuồng loạn ban đầu của cô đã dần bình tĩnh lại, sau đó cũng dần quen thuộc người này hơn, vẻ lạ lẫm kia đã chột biến mất.

Nụ hôn này thật thần kỳ.

Giang Nhiễm cuốn chặt khăn quàng cổ rồi nói: “Không ổn thì vẫn phải nhìn về phía trước chứ, Từ Đan nói hận là không tránh khỏi, khổ cũng

không tránh thoát, nhưng chị ấy còn muốn sống, còn muốn sống thì phải nhìn về phía trước.”

Lúc Giang Nhiễm nói lời này thì bên miệng còn phả ra hơi khói, giọng cô rất nhẹ, trong lời nói lại như có hàm ý.

Dương Kế Trầm và cô đứng chờ ở vạch qua đường, đang là đèn đỏ.

Anh nhìn trái nhìn phải một chút, rồi hỏi như thuận miệng: “Quý Vân Tiên có liên lạc với em không?”

“Mười ngày nửa tháng lại nói chuyện một lần, có nhiều lúc nó không trả lời tin nhắn của em, càng không hay online.”

“Em ấy thế nào?”

“Không ổn lắm.”

Đèn xanh, anh dắt tay cô qua đường.

Dương Kế Trầm: “Không ổn chỗ nào?”

“Vẫn như cũ, tóm lại là không ổn lắm. Không ai biết cần bao nhiêu thời gian. A Trầm...”

“Ừm?”

“Anh thì sao?”

Giang Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, Dương Kế Trầm liếc qua. Khi ánh mắt hai người giao nhau, anh cười nhàn nhạt: “Thiếu đi người nói chuyện, thường khá trống trải.”

Dương Kế Trầm buông tay cô ra rồi tìm thuốc theo thói quen. Anh dùng một tay chặn gió và một tay châm thuốc, mãi cho tới khi rít vào một hơi thì lông mày mới giãn ra.

Lần này Giang Nhiễm cũng không ngăn anh, cô xoa xoa hai lòng bàn tay, nhưng vừa xoa được hai cái thì anh đã tiếp tục đưa tay dặt tay cô.

Hai người đứng chờ xe ở ven đường.

Giang Nhiễm thở dài và nhìn bầu trời đêm đen kịt cô nói: “Hi vọng ông trời có thể công bằng một chút.”

Cô nói với vẻ thành kính.

Dương Kế Trầm nói: “Sẽ, ông trời sẽ công bằng.”

Anh nói rất chắc chắn.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Giang Nhiễm đã quá lâu không gặp anh, cũng muốn nói chuyện vui vẻ với anh một chút. Cô hít sâu một hơi rồi cười tươi.

“A Trầm.”

“Ừm?”

“Em nuôi chó đấy.”

...

Con gái thường có tình cảm với chó mèo, sau khi Quý Vân Tiên đi, Giang Nhiễm ở đó một mình sẽ hơi sợ. Cũng vì Lâm Vân hay xem phim kinh dị, kiểu gì cũng sẽ có cương thi trong hành lang, mặt quỷ ngoài cửa sổ, hay u linh trong ngăn tủ.

Mà càng nghĩ về chuyện này lại càng sợ, trốn trong chăn không dám lên tiếng đến khi ngạt thở, tới cả đi vệ sinh cũng phải chú ý cẩn thận như 007.

Có lúc Giang Nhiễm thấy mình sắp tâm thần phân liệt rồi. Lúc đi dạo phố vào vài ngày trước với mấy người Từ Đan, cô ngẫu nhiên thấy cửa tiệm thú cưng và gặp một chú Poodle màu nâu nhạt quá đáng yêu. Nó còn ghé vào cửa sổ rồi vẫy đuôi với Giang Nhiễm.

Lần đầu tiên Giang Nhiễm dùng thẻ của Dương Kế Trầm là để mua chú chó kia về.

Nuôi tới giờ chưa được một tuần, nhưng đó cũng là một chú chó ngoan.

Giang Nhiễm nhờ tài xế taxi quay đầu, lúc tới nơi thì chủ tiệm thú cưng đang sắp đóng cửa, thế là Giang Nhiễm nhận cún con về.

Cô vốn định gửi nuôi mấy ngày, nhưng không ngờ bản thân lại thành sát thủ trên đường nên đi được một nửa thì phải trở về.

Giang Nhiễm ôm nó rồi yêu thích không buông tay: “Con nhìn đi, nhìn đi này. Dương Dương, đây là bố con, người mùi xem có phải không?”

Lúc ngồi trên taxi, cún con luôn muốn bò lên người của Dương Kế Trầm, Dương Kế Trầm thấy đau đầu vô cùng.

Giang Nhiễm nói: “Dương Dương nhận ra anh đấy, em cho nó người áo của anh nên bây giờ không lạ, nếu không nó sẽ sủa.”

“Tên là gì? Dương... Dương?”

“Đúng vậy, chó nhà họ Dương nên gọi là Dương Dương. Vừa hay vừa dễ nhớ, nó nghe cũng hiểu.”

Dương Kế Trầm cười: “Em còn chưa sang tên mà chó đã có họ trước rồi?”

Không nhắc đến còn đỡ, nhắc tới chuyện này Giang Nhiễm cũng muốn nói, nhưng lại không biết phải mở miệng ra sao.

Lễ đính hôn của họ hoãn lại vì chuyện của Trương Gia Khải, cho tới giờ Dương Kế Trầm cũng chưa từng nhắc lại. Giang Mi bên kia càng không vội, bà luôn nói cô còn nhỏ, thời gian còn dài.

Giang Nhiễm cũng thấy mình còn trẻ, vội cái gì. Nhưng tự cô lại cũng sốt ruột, nếu như có thể, cô muốn đi đăng ký với anh luôn.

Từ Đan nói cô thế này là không cứu nổi nữa rồi, đã yêu quá sâu.

Anh luôn bận thi đấu và huấn luyện, tuy việc của Trương Gia Khải cũng đã qua nửa năm, nhưng dù thế nào thì đó vẫn là một việc bất ngờ. Giang Nhiễm không muốn gia tăng gánh nặng cho anh, cô hi vọng họ đính hôn và kết hôn vào khoảng thời gian anh vui vẻ và thả lỏng nhất, chứ không phải lúc giấu những tâm tư nặng nề như vậy trong lòng.

Giang Nhiễm nghĩ như vậy nên lại quên đi, sau đó ôm chó mà dựa vào ngực anh.

...

Mọi thứ trong nhà vẫn như trước, Dương Kế Trầm về chỉ cất mỗi hành lí

rồi lại vội đi nên chưa nhìn kĩ, lúc này anh mới thư thư thái thái nằm trên sofa, gân cốt trên người cũng đều buông lỏng.

Cún con chạy loạn trong nhà mà nghe cái này một chút nghe cái kia một chút, nhưng rồi vẫn luôn quần quanh bên chân Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm bận làm nước ép trái cây và nấu nước pha trà trong bếp.

“Dương Dương! Không được nghịch! Ngoan!” Giang Nhiễm vừa ép nước vừa huấn luyện chó.

Dương Kế Trầm nằm, anh đưa hai tay lên gối sau đầu, ánh mắt lại quần quanh giữa một người một chó kia, khóe miệng cũng cong lên.

Không bao lâu sau, Giang Nhiễm đã bưng nước táo và trà nóng tới. TV LCD trong phòng khách đang chiếu bộ phim gia đình, Giang Nhiễm để trà cho Dương Kế Trầm rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

Dương Kế Trầm ngồi dậy, anh chống đầu gối trái lên rồi đặt cánh tay trên đầu gối, sau đó thổi nguội và uống một ngụm trà nóng. Anh không khát nên uống mấy ngụm đã bỏ xuống. Lúc nhìn ra phía trước thì lời thoại trên TV chẳng có nổi một câu hay ho, anh nghe cũng không lọt tai.

Giang Nhiễm lại rất khát, cô uống ực ực ực cạn sạch một hơi nước trái cây, sau đó cầm cốc thủy tinh hỏi: “Xe kia làm sao bây giờ?”

“Đem đi sửa.”

“Xe mới mà bị em biến thành như thế.”

Dương Kế Trầm thuận tay ôm chặt cô: “Xe là thứ yếu, người mới quan trọng. Em nói xem em thế nào, đầu óc này đã không dùng được rồi, chẳng

may va chạm bị làm sao thật, thì nửa đời sau anh phải chăm sóc đứa ngốc à? Em có biết đứa ngốc là như thế nào không?”

Lại cay độc với cô.

Giang Nhiễm tức giận nói: “Em biết chứ, giống anh ấy.”

“Ngốc mà được như anh, thì chắc đàn ông trên cả thế giới này đều muốn ngốc hết.”

“Anh tự luyện!”

Cười cười nói nói một lúc, rồi mặt hai người đã sát lại một chỗ. Ánh mắt của Dương Kế Trầm rơi xuống môi cô, khóe miệng anh giương lên nụ cười nhẹ, sau đó đã rút cốc thủy tinh trong tay cô ra và đặt xuống một bên.

Hô hấp của Giang Nhiễm dần chậm hơn, càng là khắc chế từng li từng tí.

Cô vẫn còn căng thẳng, nhưng căng thẳng này cũng mau chóng bốc cháy.

Dương Kế Trầm ôm sát Giang Nhiễm rồi cúi đầu hôn cô. Cô bỗng buông lỏng toàn thân, sau đó tự nhiên ôm lấy cổ anh, cũng chủ động đáp lại anh.

Cúi khô bén lửa, chẳng biết Giang Nhiễm đã bị đặt dưới thân người kia từ lúc nào, mười đầu ngón tay của hai người họ cũng siết chặt, rồi hôn càng nồng nhiệt và triền miên hơn.

Cách anh kéo quần áo hơi bạo lực, Giang Nhiễm lại nằm đó như cá ướp muối bị lột da một cách thành thạo. Trong màn đêm yên tĩnh chỉ có tiếng mở khóa thắt lưng vang lên.

Giang Nhiễm thấy lạnh nên tiện tay cầm gối ôm qua, nhưng thật ra là muốn

che chắn gì đó.

Đáy lòng cô chợt có cảm giác ngây ngô khó nói thành lời.

Dương Kế Trầm luôn có thể nhìn thấu cô, anh ném gối ôm đi rồi cúi người nhìn cô mà cười nói: “Xấu hử?”

Giang Nhiễm quay đầu đi, bên tai đã đỏ bừng.

Dương Kế Trầm nắm chặt hai cổ tay của Giang Nhiễm, sau đó đè xuống sofa mà hôn lên từng tắc trên cổ cô.

“Nhớ anh không?” Anh khàn giọng hỏi.

Giang Nhiễm mở mắt ra chỉ thấy được trần nhà trắng bóng và vằng vặc sáng chao đảo. Cô hơi co ro, nhưng những nơi bị anh hôn lại như lửa đốt.

Cô nói “có”.

Nửa năm này trôi qua rất nhanh, nhưng cũng rất vất vả.

Cô đi học và tan học một mình, sau đó nói rõ tình huống với phụ đạo viên nên mới được miễn tự học buổi tối. Có điều nếu có lớp hoặc chuyện khác thì cô vẫn sẽ tới, dù sao về đến nhà cũng chỉ lẻ loi một mình.

Không phải thấy cô đơn bao nhiêu, mà là hơi không quen. Cô hi vọng anh có thể ở bên, như vậy làm gì cũng sẽ có động lực hơn.

Trương Gia Khải qua đời, trạng thái của Quý Vân Tiên không tốt, cô cũng lo lắng sợ hãi. Dương Kế Trầm bên ba và thi đấu ở nước ngoài, cô lại càng lo lắng và sợ hãi. Sau đó thêm chút chuyện rườm rà ở trường, tâm trạng nói xấu không xấu, mà nói tốt cũng không tốt, nhưng vẫn luôn trập trùng lên

xuống như thế.

Đêm đến Giang Nhiễm nằm một mình trên giường sẽ thường nghĩ lung tung, lại luôn có cảm giác rất không thực.

“Shh...”

Lần này không còn không thực nữa rồi...

Giang Nhiễm đau tới nhú mào, giống như lần đầu tiên vậy.

Quả nhiên, đến cả cơ thể cũng lạ lẫm với anh.

Nhưng rất nhanh sau đó đã không còn xa lạ nữa, mà là nhiệt liệt hoan nghênh giống như đã lâu không gặp.

Cún con ngồi vẫy đuôi một bên mà nhìn bọn họ. Giang Nhiễm nghiêng đầu thì thấy đôi mắt to ngật nước kia, cô xấu hổ vô cùng nên nhỏ giọng đuổi nó đi.

Dương Kế Trầm bất mãn gia tăng cường độ: “Chuyên tâm một chút.”

“Gâu gâu!” Cún con sủa to.

Dương Kế Trầm liếm liếm răng rồi liếc qua cún con kia, sau đó anh ôm Giang Nhiễm về phòng ngủ và đóng cửa phòng “rầm” một cái.

Bên trong truyền đến đoạn đối thoại.

“Nuôi chó gì không biết, không tinh mắt gì cả.”

“Nó còn nhỏ...”

“Nhỏ cái con khi, có nhỏ như nơi này của em không, hửm?”

“Dương Kế Trầm!”

...

Tết nguyên đán được nghỉ ba ngày, trưa ngày nghỉ thứ ba Dương Kế Trầm lại phải đi, có lẽ 7 – 8 giờ tối sẽ tới KTX ở Bắc Thành.

Thời gian 2 – 3 ngày này thoáng cái đã bay mất, thật giống với hình dung của câu nói: Giống như mơ, ngắn ngủi mà không chân thật.

Hai người cũng không làm việc gì đặc biệt, thậm chí còn không ra ngoài dạo phố, trừ xuống nhà mua thức ăn và hoa quả.

Ngày đầu tiên xem TV, nấu cơm, làm tình. Ngày thứ hai xem TV, nấu cơm, làm tình. Ngày thứ ba, làm tình.

Ngày đầu tiên Giang Nhiễm thấy cũng không tệ lắm, ngày thứ hai vẫn ổn, ngày thứ ba cô đã không đứng thẳng được nữa rồi.

Lúc đi học, Giang Nhiễm ngồi thế nào cũng thấy mỏi, cô đưa tay ra sau dấm dấm một chút. Từ Đan nói: “Lượng của nửa năm rót vào người em, sao em tải được đây, bảo đàn ông nhà em tiết chế chút. Chăm sóc sức khỏe phụ nữ cho bạn và tôi, quý trọng sinh mạng, rời xa dục vọng.”

Cách nói chuyện của cô ấy còn lợi hại hơn so với một năm trước.

Thi cuối kỳ xong, mấy cô gái ăn bữa cơm chia tay năm 2009, sau đó phát biểu tổng kết và kiểm điểm sâu sắc.

Muốn tìm bạn trai vẫn không tìm được, muốn thoát khỏi đau khổ vì thất tình vẫn không thoát được, muốn đính hôn vẫn chưa đính hôn được, nhưng muốn gặp thần tượng... thì lại gặp được rồi...

Chỉ có Lâm Vân là hoàn thành được tâm nguyện.

2010 cố gắng không ngừng, giấc mơ sẽ thành sự thật, chỉ cần thật cố gắng.

Trước hôm Giang Nhiễm định về Mặc Thành một ngày thì nhận được một cuộc điện thoại lạ, là từ bệnh viện.

Giang Nhiễm nghe xong thì vội vàng chạy tới. Cô không nghĩ được gì cả, nhưng lại như nghĩ ra rất nhiều, nhiều chuyện cũng dần được sâu chuỗi.

Giang Nhiễm lười xếp hàng mà bò một mạch lên khu nội trú ở tầng 10, lúc đi vào phòng bệnh thì hốc mắt đã ửng đỏ.

Tống Dật Thịnh đang nằm vắt chân gặm táo trên giường.

Cậu nói: “Ha ha, Tiểu Nhiễm, cậu đến rồi à. Cũng do bọn họ gọi điện lung tung, thật ra không sao đâu.”

Giang Nhiễm vừa bỏ túi xuống đã hai tay chống nạnh, sau đó đỡ trán và bắt đầu thẩm vấn.

“Cậu có bệnh tim?”

“Ừm.”

“Thỉnh thoảng sẽ tái phát?”

“Giống như thế này...”

“Cậu... Cậu... Vậy cậu muốn...”

“Tiểu Nhiễm, tôi không muốn gì cả.”

“Vậy bây giờ thì là gì?”

Tống Dật Thịnh bỏ quả táo xuống rồi nhìn Giang Nhiễm: “Tôi nói tôi không muốn gì cả, cậu tin không?”

Giang Nhiễm nhìn cậu, một lúc lâu sau cô gật đầu nhẹ.

Tống Dật Thịnh: “Đừng nói việc này cho anh tôi, nếu không tôi mách chuyện cậu đọc truyện H cho anh ấy biết đó.”

Giang Nhiễm mím môi: “Bệnh này... có nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng.” Tống Dật Thịnh: “Nếu nghiêm trọng thật, thì tôi phải mang về hoàng tử nhỏ u buồn chứ không phải như bây giờ. Chỉ là... Tiểu Nhiễm, bệnh này khó mà nói chắc được, chẳng may tôi sẽ đột nhiên hức —— về trời, nhưng nói không chừng tôi sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Vậy sao hôm nay cậu lại...”

Tống Dật Thịnh gãi đầu: “Đợt trước thức đêm ôn tập suốt nên mệt tới hôn mê bất tỉnh, thế là lại đi gặp Diêm Vương một vòng. Đây là lần thứ 3 tôi gặp ông ấy đấy, ông ấy còn hẹn tôi lần sau xuống uống trà.”

“Tống Dật Thịnh...”

“Tôi không sao thật đấy, cậu đừng nói với những người khác.”

Giang Nhiễm thở dài, rồi chợt thấy mọi thứ như được phủ thêm lớp bụi màu xám tro.

Sau khi nằm viện ba ngày, Giang Nhiễm đón cậu xuất viện, chuyện này cũng chỉ có hai người họ biết.

Lúc đến dưới lầu KTX, Giang Nhiễm mua hai củ khoai lang nướng. Cậu một củ, tôi một củ, nhưng mới từ năm ngoái tới nay mà đã cảnh còn người mất.

Tống Dật Thịnh gặm hai miếng rồi nói: “Ăn nhiều món đồ chơi này sẽ “thả bom”, cậu vẫn nên ăn ít chút.”

Giang Nhiễm nói: “Bản lĩnh nói bậy của cậu thì lại giống Dương Kế Trầm lắm.”

Hai người đều thích trịnh trọng nói lời trêu chọc.

Tống Dật Thịnh: “Nếu tôi giống anh ấy thì tốt rồi, nếu giống anh ấy thì tốt.”

“Hâm mộ gì ở anh ấy? Cũng vì bệnh này à?” Giang Nhiễm cười nhẹ: “Mỗi người đều khác nhau, không cần phải hâm mộ người khác, cậu cũng rất tốt. Cậu không biết có bao nhiêu bạn học nam trong lớp cũng hâm mộ cậu đấy.”

“Cậu làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng cậu nói không biết có bao nhiêu bạn học nam trong lớp thích tôi.”

“...”

“Có điều cậu nói cũng đúng, không cần hâm mộ người khác.”

Giang Nhiễm nhìn bầu trời quang đãng, rồi chợt nhớ tới tấm thẻ ngân hàng Tống Dật Thịnh để trên bàn trang điểm. Cô hỏi: “Tiền kia... là bố cậu để lại cho cậu đi khám à?”

“Khám bệnh gì, đâu phải mỗi lần năm viện đều không tự lo được. Cho cũng là cho không, tôi cần số tiền đó làm gì?”

“Không nói cho Dương Kế Trầm thật à? Thật ra anh ấy không ghét cậu, chỉ luôn khúc mắc vài việc thôi.”

“Đừng nói, tránh để anh ấy phiền lòng.”

Giang Nhiễm cười: “Tôi thật sự không hiểu được cậu, sao cậu lại vô dục vô cầu thế?”

Tống Dật Thịnh ăn khoai lang nóng rồi lặc quan nói: “Cậu cũng biết đấy, tôi rất sùng bái anh ấy, tôi cũng rất hâm mộ anh ấy, tôi càng muốn ngày nào đó về trời có thể được đầu thai tốt đẹp. Tiểu Nhiễm, tôi không thích mắc nợ người khác. Tôi luôn thấy mình gánh nợ trên vai, thế nên bây giờ đều là báo ứng, tôi phải trả nợ.”

Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi muốn lại có người nhà... Thật ra ở một mình rất cô đơn.”

Giang Nhiễm: “Cậu là thiên thần đầu thai đấy à?”

“Sao cậu biết?”

Giang Nhiễm cúi đầu cười: “Tống Dật Thịnh, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cậu có thể thẳng thắn tới bên cạnh Dương Kế Trầm như thế, để anh không phải cô đơn một mình.

Tống ngọc nghếch: “Hai chúng ta như nhau cả! Có hai củ khoai thôi mà, cảm ơn cái gì! Này, cho tôi mượn truyện kia của cậu để đọc đi!”

“Tôi không đọc mấy thứ kia.”

“Thôi đi, tôi thấy cậu đọc trên lớp với Trương Giai Giai rồi, cái gì mà bấp ùi với luồn vào.”

“Đấy là truyện ngôn tình.”

“Thế mà cũng có cảm giác lắm!”

...

Tống Dật Thịnh đi theo Giang Nhiễm về Mặc Thành, nói hay thì là hộ tống cô về nhà, nhưng thật ra là muốn tham gia náo nhiệt và ăn Tết cùng với mọi người.

Ăn ý ở điểm tất cả mọi người đều tụ họp ở Mặc Thành. Giang Nhiễm không bỏ căn nhà cũ kia, ở đó còn có mấy người nhà bà Tôn, dù sao cũng là nơi cô đã sống từ nhỏ cho tới lớn.

Mấy người Chu Thụ không có chỗ ở, nhưng lại không muốn ở khách sạn, sau đó phải xin nửa ngày Dương Kế Trầm mới đồng ý cho họ ở ngôi nhà kia.

Ngày giao thừa hôm đó tiếng pháo nổ không dứt, Giang Mi làm cả bàn đồ ăn, nhóm người đã ngồi vào chỗ, nhưng Giang Nhiễm lại đứng ở cửa nhìn quanh.

Dương Kế Trầm châm thuốc đưa lên miệng, sau đó đi đến bên cạnh cô hỏi:

“Vẫn chưa tới?”

“Ừm, không biết có phải... Đến rồi, đến rồi, Vân Tiên!” Giang Nhiễm chạy ra ngoài.

Dương Kế Trầm tựa trên trụ đá mà cười cười, sau lại rít hết hơi thuốc này tới hơi thuốc khác. Cách đó không xa là cảnh hai cô gái nhỏ ôm nhau trong gió lạnh thấu xương, vừa tình cảm lại tha thiết vô cùng.

Trịnh Phong cố tình mua bàn tròn lớn vì bữa cơm này, mọi người ngồi quây quần ăn cơm với nhau náo nhiệt vô cùng.

Chu Thụ luôn là người nói nhiều nhất, uống say rồi lại nói càng nhiều: “Huấn luyện viên, cảm ơn ngài, đặc biệt cảm ơn ngài, chén này kính ngài!”

“À được!”

Hạ Quần cũng kính rượu.

Chu Thụ nói: “Con rể huấn luyện viên, chén ngày kính anh, cũng đặc biệt cảm ơn anh.”

Dương Kế Trầm lười biếng dựa vào ghế rồi cười nói: “Có bệnh à?”

Chu Thụ: “Em nói này con rể huấn luyện viên, lúc nào anh mới chính thức thành con rể huấn luyện viên thế!”

Giang Nhiễm đang nói chuyện với Quý Vân Tiên, khi nghe được đề tài này thì cũng bất giác dựng thẳng tai lên, sau đó giả vờ bình tĩnh nhìn Dương Kế Trầm.

Dương Kế Trầm kéo tay cô đặt lên đùi mình, anh nói: “Gấp cái gì, muốn

giục cũng không đến lượt cậu.”

“Ô hay! Sao em lại không giục được! Gần sang năm mới rồi không giục thì lúc nào giục! Lúc này nên giục cưới là đúng rồi! Đây là điều cần thiết khi ăn Tết!”

Tất cả đều nở nụ cười.

Trịnh Phong nói: “Được rồi, hai tháng nữa Dương Kế Trầm sẽ bắt đầu thi MotoGP, bây giờ đừng phân tâm vội. Tôi cũng muốn giục hai cậu đấy, hai cậu cũng để ý mà tìm bạn gái đi. Sự nghiệp đi lên rồi, không cần gia đình nữa à?”

Chu Thụ: “Mấy người đều có đôi rồi bắt nạt tôi với Hạ Quần, hu hu hu hu, Quần Quần, Tiểu Quần Quần...”

Tống Dật Thịnh muốn uống rượu nhưng lại bị ánh mắt của Giang Nhiễm dọa sợ. Cô đang nói cho cậu biết: Cậu còn định uống rượu? Cậu không được uống.

Tống Dật Thịnh đành phải thôi, sau đó bưng nước trái cây lên uống. Nhưng cậu vừa uống được một ngụm thì đã nghe thấy cô gái bên cạnh nói: “Cậu mù à? Đây là cốc của tôi.”

Tống Dật Thịnh mau chóng bỏ xuống: “Bà cô, cầm nhầm cầm nhầm thôi, để tôi lấy cốc khác cho ngài.”

Quý Vân Tiên: “Không cần, tôi không uống.”

Tống Dật Thịnh cười một tiếng: “Lỗi của tôi, lỗi của tôi, nếu không ngài lại vẽ mặt hổ cho tôi đi?”

“Ai thèm.” Quý Vân Tiên hừ một tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác.

Trên bàn cơm rất ồn ào, mỗi người đàn ông uống nhiều rồi đều bắt đầu nói nhiều. Trịnh Phong vậy mà còn khóc lóc, Giang Mi tặng ngay cho ông mấy cái nhìn coi thường.

Giang Nhiễm vẫn luôn khống chế chén rượu của Dương Kế Trầm. Anh không phải người thích uống rượu, nhưng vì tâm sự và nói vài chuyện thi đấu với bọn họ nên mới uống.

Pháo hoa bên ngoài “ùm ùm” rung động, ăn uống cũng đã gần xong, Giang Nhiễm dờn dờn ăn rồi để lại chút đồ nhắm cho họ lai rai.

Giang Nhiễm để túi khăn giấy mới lên bàn, lúc xoay người muốn đi thì bị Dương Kế Trầm kéo tay lại.

Một tay khác của anh vẫn đang cầm thuốc lá và tì ở một bên, anh xoa nắn ngón tay của cô: “Em đi đâu thế?”

Tiếng hỏi nhẹ nhàng, nhàn nhạt và bình thường nhất lại khiến Giang Nhiễm rung động một cách khó hiểu.

Giang Nhiễm nói: “Mua pháo hoa cho Vân Tiên rồi còn gì, em đi lấy cho nó chơi.”

Dương Kế Trầm gật đầu rồi vỗ vỗ mông cô: “Đi đi.”

Giang Nhiễm: “Hút ít thôi, em pha trà cho mọi người tỉnh rượu.”

“Ừm.”

Giang Nhiễm đi vài bước về phía trước rồi quay đầu, Dương Kế Trầm đang

ngồi nghiêng và nhàn tòn dựa vào nơi ấy. Một tay anh cầm điều thuốc, một tay xoay bật lửa, ống tay áo len kéo lên lộ ra gân mạch nhô lên trên cánh tay tràn đầy sức mạnh của đàn ông. Không biết Trịnh Phong nói gì mà khoe miệng anh ngậm ý cười. Lúc này trên người anh đã không còn hơi thở thiếu niên, mà lại tỏa ra cảm giác ổn trọng và vững vàng. Chỉ là vẻ vô lại và kiệt ngạo trời sinh không bị trói buộc e là đời này sẽ không đổi được.

...

Quý Vân Tiên tựa trên bức tường cũ, giữa ngón tay mảnh khảnh kẹp một điều thuốc lá, nhưng cô ấy vừa đưa lên miệng thì đã bị chặn lại.

Tống Dật Thịnh đưa một lon nước trái cây cho cô ấy: “Này, đền cho cậu.”

“Tôi không uống.”

“Ra nước ngoài đúng là khác hẳn nhỉ, còn học được cách hút thuốc, con gái ở nước ngoài đều hút thuốc à?”

“Liên quan gì đến cậu.”

Tống Dật Thịnh đưa tay cướp thuốc lá của cô ấy: “Được rồi, con gái con lửa mà hút thuốc cái gì, miệng hôi răng vàng, còn bị ung thư phổi nữa.”

Quý Vân Tiên bực bội gãi đầu: “Liên quan gì đến cậu? Cậu là ai? Cậu có bệnh đúng không?”

“Tính lại đánh đá thêm rồi nhỉ.” Tống Dật Thịnh giẫm tắt thuốc của Quý Vân Tiên rồi nhìn xuống cô ấy từ trên cao: “Tính có đánh đá cũng không sao, nhưng không được học thói xấu. Những thứ này không có tác dụng gì với cậu, không bằng ăn thêm mấy viên kẹo. Cái gì mà ni-cô-tin giải ưu giải sâu, chỉ là thứ đồ chơi gây nghiện mà thôi.”

“Có bệnh!” Quý Vân Tiên đẩy cậu ra.

Tống Dật Thịnh lảo đảo mấy bước rồi suýt nữa ngã sấp xuống.

“Sao sức tay của cậu khỏe thế, tim tôi có bệnh, cậu đừng làm tôi sợ.”

“Tôi thấy cậu đúng là có bệnh đấy, bị sợ chết cũng đáng đời!”

“Cái miệng này của cậu đúng là không tha ai nhỉ... Được rồi được rồi, ai bảo tôi tốt tính cơ chứ.” Tống Dật Thịnh xoa đầu cô ấy: “Uống nước trái cây đi, chúng ta không cãi nhau nữa, được không?”

Quý Vân Tiên giật mình, rồi mặt lạnh nhận lấy.

Tống Dật Thịnh cũng hơi nghiêng người dựa vào tường, sau đó ngược mắt ngắm trăng. Cậu nói: “Thật ra tôi bị bệnh tim, khi đó bị cậu đuổi ở phòng học suýt chút nữa đã về trời, may mà tôi không chế kịp thời, nếu không thì cậu đuổi được tôi chắc? Trước kia từng có một thiên thần nói, tôi thế nhưng trời sinh là kiện tướng thể thao, nếu không phải vì bệnh này thì không đến lượt Diêu Minh hay Trần Tường đâu (1). Tôi cũng có thể mang hào quang về cho đất nước.”

(1) Diêu Minh (Yao Ming; sinh ngày 12 tháng 9 năm 1980) là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đã giải nghệ từng chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Anh là một trong những cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 m

– Trần Tường (Chén Xiáng), tên tiếng Anh là Sean Chen, sinh ngày 13/12/1989 tại Thiên Thủy, Cam Túc, Trung Quốc là một ca sĩ kiêm diễn viên Trung Quốc đại lục. Anh nổi tiếng với vai trò một ca sĩ và trở thành một đại diện sáng giá của lớp thần tượng đại lục mới qua vai nam chính

Đơn Hàn Phi trong bộ phim thần tượng Runaway Sweetheart – một phiên bản làm lại từ bộ phim truyền hình Nhật Bản “Hanazakari no Kimitachi e” sản xuất năm 2011.

Quý Vân Tiên cười nói: “Cậu nói vợ va vợ vãn.”

“Cười rồi à? Cười là được rồi. Vui lên đi thôi, ăn Tết luôn tốt đẹp, đúng không?”

“Tốt cái con khi...”

...

Nhóm người đón giao thừa tới tận hừng đông, sau nửa đêm còn đánh mạt chược. Tuy họ không quá quan trọng thắng thua, nhưng Chu Thụ vẫn thua sạch sành sanh.

Anh ấy kêu ầm lên: “Tiểu Nhiễm, em chẳng thú vị gì cả, lần đầu chúng ta chơi mạt chược, em có thể này đâu! Khi ấy khách khí bao nhiêu, còn muốn trả lại tiền cho anh, bây giờ lại ra tay hung ác thế.”

Giang Nhiễm cười: “Anh Chu Thụ, nay đã khác xưa rồi.”

“Cái gì mà nay đã khác xưa, hai người đánh bài phu thê mới đúng!”

Dương Kế Trầm: “Mắt nào của cậu thấy đánh bài phu thê?”

Bốn người Chu Thụ, Hạ Quần, Giang Nhiễm và Tống Dật Thịnh đánh bài, còn Quý Vân Tiên ngồi cạnh cắn hạt dưa. Hai ông bà đã lên lầu, hình như Giang Mi đang xem TV, còn Trịnh Phong có lẽ đã ngủ từ sớm.

Chu Thụ vỗ bàn đứng dậy: “Hai người mẹ nó thế này mà không gọi là đánh

bài phu thê?”

Dương Kế Trầm ngồi trên ghế, Giang Nhiễm ngồi trên đùi anh. Anh ôm cô, cô đánh bài, thỉnh thoảng còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Dương Kế Trầm nhướn mày rồi hỏi những người khác: “Phải không?”

Tống Dật Thịnh: “Ha ha, đương nhiên không phải! Sao lại phải được chứ.”

Hạ Quần: “Không phải.”

Quý Vân Tiên: “Không phải.”

Chu Thụ: “Được, mấy người! Không được, ông đây muốn vùng lên! Muốn vùng dậy làm cách mạng!”

Chu Thụ ném áo khoác rồi vén tay lên xào bài: “Nào nào, lại chơi tiếp!”

Dương Kế Trầm ôm lấy cô bằng một tay, sau đó lấy thuốc trên bàn, nhưng bừa động đến đã bị Giang Nhiễm đánh vào tay.

Giang Nhiễm: “Đã là điều thứ mấy trong tối nay rồi, người đầy mùi thuốc.”

Dương Kế Trầm cười rồi hít hà: “Mùi nồng lắm à? Sao anh không ngửi thấy?”

“Nghiện thuốc.”

Dương Kế Trầm ôm chặt Giang Nhiễm, cằm cũng đặt ở hõm cổ của cô. Anh nhẹ nhàng ngửi hương vị trên người cô rồi khàn khàn nói: “Người em thơm quá.”

Giang Nhiễm bị ngựa nên uốn người rồi bật cười: “Đừng...”

Đôi mắt của Dương Kế Trầm hơi nheo lên, sau đó anh tách ra và nhìn gáy cô. Tóc cô nhuộm đã phai màu nhưng vẫn đẹp như cũ, tóc màu nâu vàng được Giang Nhiễm búi tròn ở phía sau, có vài sợi tóc rơi xuống phần cổ trắng nõn làm hơi thở thiếu nữ càng thêm nổi bật.

“Ù rồi ù rồi!” Giang Nhiễm ngả một dây bài, sau đó quay đầu nhìn Dương Kế Trầm cười khiến mắt cong thành mảnh trăng non: “Em lại thắng rồi!”

Dương Kế Trầm: “Được đấy, với vận may này của Giang sư phó thì xem ra năm 2010 sẽ tốt lắm.”

Giang Nhiễm không cần quá nhiều mà chỉ chơi thật tâm. Cô không mê đánh bài, cũng chỉ chơi vài ván vào dịp Tết thế này, thế nên thỉnh thoảng thắng mấy lần như thế đúng là rất có ý nghĩa.

Dương Kế Trầm vô cùng kiên nhẫn ôm cô cả một đêm.

Sau khi đốt pháo vào hừng đông xong, tất cả cũng giải tán. Tổng Dật Thịnh ở lại nhà Giang Nhiễm, mấy người Chu Thụ ngủ ở chỗ của Dương Kế Trầm, còn Quý Vân Tiên có nói thế nào cũng không chịu ở lại mà quay trở về.

Giang Nhiễm cất tiền thắng được vào trong bao lì xì, sau đó vào phòng tắm rửa mặt, quả nhiên lúc trở ra đã có người nằm trên giường cô rồi.

Lần này về Mặc Thành, Dương Kế Trầm không phải nháy cửa sổ lần nào, mà đều quang minh chính đại đi vào từ cửa chính. Anh cũng chưa từng ngủ lại nhà cô, tuy có mấy lần triền miên, nhưng đều là anh dụ dỗ cô sang bên kia.

Giang Nhiễm vừa lau mặt vừa đi tới: “Sao lại sang nữa?”

“Mỗi chân, tìm Giang sư phó thư giãn gân giãn cốt.”

Giang Nhiễm ngồi thoa mỹ phẩm trước bàn sách: “Hôm nay tay Giang sư phó mỏi lắm.”

“Thăng tiền là mỏi tay?”

Giang Nhiễm cười vui vẻ.

Dương Kế Trầm ngồi dậy rồi gập đùi phải lại mà kéo người qua.

“Đợi chút... Em còn chưa thoa xong.”

Dương Kế Trầm đề đầu cô lại rồi hôn lên.

Sau khi vội vàng xong việc, hào hứng của anh lại tăng vọt. Không cần quá nhiều thời gian, mà cứ vài lần như thế là xong.

Giang Nhiễm mặc quần áo giữ nhiệt rồi bò vào ổ chăn. Cô dựa trong ngực Dương Kế Trầm rồi đắm vào ngực anh: “Cầm thú, bại hoại, sắc lang.”

Dương Kế Trầm cũng mặc cô đánh mắng, anh muốn hút thuốc nhưng nghĩ cô chắc chắn sẽ không cho, nên cuối cùng đổi thành uống ngụm nước.

Anh nói: “Anh ngủ ở chỗ em, Chu Thụ ngủ sẽ ngáy, Ồn không ngủ nổi.”

“Chỗ em bên này là gì? Khách sạn à? Hay là tiệm mát-xa?”

Khóe miệng Dương Kế Trầm cong lên: “Tiệm mát-xa đi, nghe hình dung này chính xác hơn chút. Hoặc là tiệm mát-xa chân cũng được.”

“Anh còn đi tiệm mát-xa chân rồi?” Giang Nhiễm thuận lời anh mà truy hỏi.

“Đúng là anh đi rồi.”

Giang Nhiễm đẩy anh rồi dịch sang bên cạnh một chút, nhưng lại bị Dương Kế Trầm kéo về.

Anh lười biếng nói: “Khi ấy mới quen mấy người Chu Thụ, uống nhiều quá không có việc gì làm. Lúc đi trên đường về thấy tiệm mát-xa chân, trong đó còn có một dàn mấy cô ai, ai đi vào mấy cô ấy cũng gọi “ba ba”. Anh thấy lời quá nên đi vào.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mấy cô gái kia đều vây quanh, hỏi anh muốn cô nào mát-xa chân cho, anh mới chỉ một cô.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau... mát-xa thôi, kỹ thuật đúng là không tệ.”

Giang Nhiễm sững ra, lúc này mới kịp nhận ra là anh đang trêu mình.

Dương Kế Trầm gõ vào trán cô rồi cười không ngừng: “Sao em dễ bị lừa thế?”

“Anh đáng ghét! Tránh ra!”

Dương Kế Trầm bóp mũi cô: “Đương nhiên kỹ thuật của Giang sư phó vẫn thoải mái nhất.”

Giang Nhiễm xoay lưng lại không để ý đến anh, Dương Kế Trầm tựa lưng vào giường một lúc, sau đó cũng nằm xuống và ôm lấy cô từ phía sau.

Sáng sớm mùa Đông trong lành mà đơn bạc, ánh sáng nhạt xuyên thấu qua rèm cửa, trong không khí là những hạt bụi nhỏ lơ lửng.

Không rõ tại sao, Dương Kế Trầm chợt nói thật nhỏ: “Đợi anh thêm chút nữa, nhanh thôi.”

...

Mùa xuân này tuyết rơi không nhiều, nếu muốn làm cầu tuyết thì còn phải gom một lúc lâu. Tuyết rơi lưa thưa khiến hiên nhà luôn ướt sũng, lúc tuyết tan cũng là lúc lạnh nhất, thậm chí là ướt lạnh ngấm vào tận xương tủy.

Gần đây nổi lên Thêu Chữ Thập (2), Giang Nhiễm thêu cả một mùa Đông, cuối cùng lúc tuyết tan thì bị nê.

(2) Thêu Chữ Thập: hay còn gọi là X-stitch là phương pháp thêu trên những loại vải thô có chia các ô đều để các mũi khâu có thể thành hình chữ thập một cách đều đặn. Có hai loại vải chính dùng để thêu Cross-Stitch là vải Aida và vải Evenweave (vải thô). Vải Aida là loại vải chính dùng để thêu Cross-Stitch.

Đầu ngón tay trở của cô đã đỏ lên rồi nứt ra một chút, vừa ngứa lại vừa đau. Giang Mi bôi thuốc mỡ cho Giang Nhiễm, còn Trịnh Phong tịch thu Thêu Chữ Thập, Dương Kế Trầm mua cho cô một đôi găng tay siêu dày, một ngày phải đeo 24 giờ, không được cởi ra.

Thế là Giang Nhiễm bỗng trở thành đại hiệp cụt một tay, tay phải của cô luôn bị bọc trong găng tay, chỉ trông thấy ngón tay cái. Kể cả khi oản tù tì

cũng chỉ ra đấm được, giống như tay Doraemon vậy.

Giang Nhiễm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, mới nẻ tay mà cả nhà đã vây quanh, nếu là thiếu tay gãy chân không biết sẽ thế nào nữa.

Dương Kế Trầm và Quý Vân Tiên lần lượt rời khỏi Mặc Thành, Giang Nhiễm lại tới sân bay tiễn người với bàn tay cực gậy chú ý.

Ngay cả Quý Vân Tiên cũng cười nói: “Tiểu Nhiễm, nhìn mày thế này buồn cười quá.”

Đeo găng tay giống nữ chính trong phim Hàn, trên mu bàn tay còn có hình gấu bông nho nhỏ màu xanh.

Dường như Giang Nhiễm không thấy cô ấy cười trong kỳ nghỉ này. Tâm trạng của Quý Vân Tiên rất tệ, có thế nào cũng không cười nổi, dù có bất kỳ thứ gì tốt đẹp bày ra trước mặt, cô ấy cũng chẳng hề hay biết, tâm tư càng như không đặt ở đây.

Hiếm lắm Quý Vân Tiên mới cười.

Giang Nhiễm lại thấy lần bị nẻ này cũng đáng giá.

Quý Vân Tiên không ở lại nhà họ Quý lâu, mà tập trung tinh thần rời về Úc.

Cô ấy nói: “Tao đi đây.”

Bây giờ Giang Nhiễm rất sợ nghe thấy ba chữ này, cô không nhịn được mà gọi Quý Vân Tiên lại.

Quý Vân Tiên biết cô muốn gì, cô ấy nói: “Tao không ổn, không ổn chút

nào, sang bên kia sẽ không vui, sẽ ngủ không ngon. Tiểu Nhiễm, mọi thứ đều không ổn.”

“VẬY... MÀY ĐI THĂM GIA KHẢI CHƯA?”

Tới sát Tết Quý Vân Tiên mới về đến Mặc Thành, cô không biết cô ấy có qua Chiết Châu thăm Trương Gia Khải không.

Quý Vân Tiên ngẩng đầu nhìn Giang Nhiễm, sau đó lại cúi đầu xuống: “Đi rồi.”

Cô ấy đi rồi.

Giang Nhiễm nhẹ nhàng nói: “Vân Tiên, chúng ta đều phải tiến về phía trước, mày cũng phải tiến về phía trước. Đoạn đường phía trước còn rất dài, chỉ có chính mày mới vượt qua được thôi. Tin tao đi, rồi có một ngày mọi chuyện sẽ lại như xưa.”

“VẬY CẦN BAO LÂU? TAO KHÔNG BIẾT CẦN BAO LÂU NÊN MỚI KHÓ CHỊU, CŨNG KHÔNG NHÌN THẤY CHÚT ĐIỂM ĐÍCH NÀO.”

“VẬY CHÚNG TA ĐÁNH CƯỢC ĐI, TAO CƯỢC HAI NĂM. VÂN TIÊN, CHÚNG TA CƯỢC HAI NĂM ĐI, ĐỢI TỚI LÚC CHÚNG TA TỐT NGHIỆP XEM CHUYỆN NÀY THẾ NÀO?”

“HAI NĂM... ĐƯỢC...”

Giang Nhiễm lấy một phong kẹo bạc hà cho cô ấy: “Cuộc sống mới nên là kẹo và hoa tươi, không phải rượu và thuốc lá.”

Quý Vân Tiên rũ mắt xuống rồi “ừm”.

“MAU VÀO ĐI, SANG BÊN KIA NHỚ GỬI TIN NHẮN CHO TAO.”

“Được.”

...

Tháng 4 của Chiết Châu mưa nhiều, mưa dầm rả rích vài ngày mới quang đãng.

Mỗi ngày của Giang Nhiễm vẫn lặp đi lặp lại như vậy, là một sinh viên rất bình thường, lên lớp – ăn cơm – đi ngủ – dắt chó đi dạo.

Nhưng đầu tháng 4, Dương Kế Trầm bắt đầu thi MotoGP, chặng đầu tiên là Qatar.

Anh bận rất nhiều việc, khi bận rồi cũng không có thời gian quan tâm tới cô. Mà Giang Nhiễm cũng không nghĩ nhiều, cô chỉ lo lắng, có lẽ chuyện của Trương Gia Khải để lại ảnh hưởng quá lớn, nên mỗi lần thấy anh trên đường đua cô sẽ lại lo lắng như vậy.

Rất nhiều thứ đều xảy ra trong nháy mắt, phát sinh rồi sẽ không vẫn hồi được nữa.

Lần thi đấu này diễn ra từ tháng 4 tới tháng 11, 7 tháng ròng rã với 18 chặng.

Giang Nhiễm đã thể nghiệm cô đơn từ mùa Đông tới mùa Xuân, tới mùa Hè rồi lại đến mùa Thu. Nghỉ hè ở nhà 2 tháng, Trịnh Phong định đưa cô ra nước ngoài xem thi đấu, nhưng nghĩ đi đã thấy rất phiền rồi, cô cũng không muốn làm Dương Kế Trầm phân tâm.

Thành tích trước mắt của anh khá ổn định, tuy thứ hạng thì bình thường. Nhưng nghe Trịnh Phong nói như thế là đủ rồi, nếu có thể ổn định tới

chặng cuối thì tổng điểm tích lũy sẽ không quá kém, hẳn là sẽ có thứ hạng. Tóm lại, trừ anh ra thì cái danh “tay đua vô địch Trung Quốc” không thể là của ai khác.

Tháng 9 khai giảng năm 3 đại học, chương trình học của Giang Nhiễm ngày càng ít đi, quả là xứng với cái danh không có việc gì để làm.

Luyện dương cầm trong chương trình bằng hai thêm hai tháng nữa, Giang Nhiễm nhận được một tin tốt vào cuối tháng 10.

Lúc cô giáo khó tính kia gọi điện đến, Giang Nhiễm đang nằm cắt móng tay trên giường. Cún con lại ngậm bóng chạy khắp nơi, Giang Nhiễm bảo nó ngoan một chút rồi ngồi cắt ở bên cạnh, rồi tiếng điện thoại bỗng vang lên.

Cô giáo khó tính nói: “Giang Nhiễm đấy à? Chỗ cô có một suất, muốn thử không?”

Vậy là Giang Nhiễm được sắp xếp đi Úc vào tháng 11 như thế, buổi diễn tấu cũng đang chờ cô.

Giang Nhiễm chỉ thiếu nước ôm Từ Đan khóc mà thôi.

Hai năm này, đầu ngón tay cô đã sắp đứt mất, thế này cũng coi như đạt được gì đó rồi.

Giang Nhiễm là người rất dễ thỏa mãn, cô thấy có lẽ đây là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời mình. Có điều cô cũng không vương bận quá nhiều, mà chỉ cần như thế là đủ rồi.

Đêm đó Giang Nhiễm kể tin tốt này cho Dương Kế Trầm nghe.

Dương Kế Trầm vừa kết thúc vòng đua ở Bồ Đào Nha, anh đang chờ lấy vé máy bay ở phòng chờ sân bay. Cô gái nhỏ ở đầu bên kia điện thoại lại hưng phấn thật lâu, giọng cũng rất kích động, cô cứ lặp đi lặp lại là năm mơ cũng không nghĩ đến.

Dương Kế Trầm nói: “Đúng vậy, đúng là năm mơ cũng không nghĩ đến.”

Giang Nhiễm kể xong những vui sướng của mình rồi hỏi: “Chặng cuối của anh là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 7 tháng 11.”

“Cô giáo nói phải tập duyệt trước một tuần, buổi diễn tấu sẽ diễn ra vào giữa tháng 11. Cũng may bố đưa em đi làm hộ chiếu trong kì nghỉ Đông rồi, lúc đầu ông ấy định đưa em đi xem anh thi đấu, bây giờ buổi diễn tấu lại thành bàn đạp.”

Giang Nhiễm nằm hình chữ đại (大) trên giường, cún con lại nhảy lên liếm tay cô. Giang Nhiễm cười ha ha rồi trở mình: “Dương Dương, ngứa, ngoan, xuống dưới đi.”

Dương Kế Trầm vắt chân sang rồi nắm phong kẹo cao su trong tay, anh cười nói: “Ngày mừng 7 đến xem thi đấu không?”

“Em cũng không biết có được ra ngoài không, nếu được thì em sẽ đi. A Trầm, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau.”

“Gấp cái gì, nhiều nhất là nửa tháng nữa thôi. Nếu thật sự không chờ được thì thi xong anh đi tìm em, sau đó về nước với em.”

“Được...” Giang Nhiễm sờ cún con: “Sau khi về thì sao? Anh lại đi huấn luyện tiếp à?”

Dương Kế Trầm gấp giấy gói thành hình vuông nhỏ rồi biếng nhác nói:
“Không đi, anh ở nhà luyện chó giúp vợ.”

“Anh lại nói bậy.”

“Sao lại nói bậy, phải dạy dỗ con chó kia một chút, không nên nhìn thì đừng nhìn loạn, làm chó cũng phải thức thời.”

Anh vừa dứt lời thì có hai ba người bước vào phòng chờ máy bay. Dương Kế Trầm ngược mắt rồi không nhanh không chậm bổ sung: “Làm người cũng phải thức thời.”

“Gọi điện với bạn gái à?” Một người hỏi.

Dương Kế Trầm hơi nhú mày ra hiệu.

Giang Nhiễm nghe được tiếng nên hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

“Sân bay.”

“Hôm nay bay sang à?”

“Phải.”

Giang Nhiễm: “Có mệt không? Ngủ trên máy bay một lúc đi, sang tới nơi báo với em một tiếng.”

“Được, đi ngủ sớm chút, đừng Thêu Thập Tự gì nữa, nghe lời.”

Giang Nhiễm “vâng”, sau đó đưa mắt nhìn khung hoa phú quý thêu thập tự treo trên tường.

...

Dương Kế Trầm cúp điện thoại xong thì nói chuyện với người bên cạnh vài câu.

Người bên cạnh nói: “Yang, kết thúc chặng sau cùng về nghỉ ngơi cho tốt, tới lúc đó có muốn mở tiệc ăn mừng không?”

Tưởng Long ngồi một bên khác nghe vậy thì liếc mắt qua chỗ bọn họ, rồi còn cười một tiếng mỉa mai.

Nụ cười này khiến không khí trong phòng chờ máy bay trở nên kì lạ.

“Yang, tôi thấy trận này có thể nổi danh với F1 luôn đấy (3), không phải ai cũng có năng lực như thế đâu.”

(3) F1(Formula One): Công Thức 1 còn gọi là Thể thức 1 hay F1, là một môn thể thao tốc độ chuyên về đua ô tô bán hở cao nhất theo định nghĩa của Liên đoàn Ô tô Quốc tế (Fédération Internationale de l'Automobile hay FIA), cơ quan quản lý thế giới về thể thao mô tô. “Công thức” trong tên gọi là để chỉ một loạt quy định mà tất cả người và xe tham gia phải tuân thủ. Mùa giải vô địch thế giới F1 bao gồm một chuỗi các cuộc đua, được biết đến với tên Grands Prix, thường được tổ chức tại những đường đua được xây dựng riêng, cũng có một số ít trường hợp là trên những con đường trong thành phố, cuộc đua nổi tiếng nhất trong số đó là Monaco Gran Prix ở Monte Carlo. Kết quả của mỗi cuộc đua được tổng hợp lại để xác định hai Nhà vô địch Thế giới hàng năm, một dành cho tay đua và một dành cho đội đua.

Dương Kế Trầm mở vỏ kẹo cao su ra rồi lại gấp vào lần nữa, sau đó cười nói: “Có tiền có thể xui ma khiến quý.”

Tưởng Long nghe xong thì xù lông, cậu ta ném món đồ trong tay rồi giậm đùng đùng: “Con mẹ nó anh nói ai?”

Dương Kế Trầm nhàn nhạt nhìn cậu ta mà như cười như không.

Tưởng Long cười lạnh một tiếng rồi đứng lên, dáng vẻ tự đắc của thiếu niên quá bốc đồng, hơn nữa cũng lộ ra vẻ ngu xuẩn.

Dương Kế Trầm nhìn dáng vẻ này của cậu ta thì nhớ tới mình trước kia, nhớ xem trước kia mình có từng cuồng ngạo như vậy không? Chắc là có đi, nhưng không khoe khoang và cố tình sinh sự như thế này.

Tưởng Long: “Anh tưởng mình giỏi lắm đấy à? Đến đây không phải còn bị người ta bỏ xa một khoảng hay sao.”

Dương Kế Trầm đưa tay bóp hình vuông nhỏ bằng giấy kia rồi ném vào thùng rác với đường cong xinh đẹp mà chuẩn xác.

“Có thể bỏ xa cậu một đoạn là được rồi.” Dương Kế Trầm nói.

Các tay đua nước ngoài nhiều như mây, Dương Kế Trầm lại may mắn được chạy cùng đội với vua MotoGP – Rossi (4). Bọn họ đều là tay đua đại diện của đội Yamaha, cũng coi như đồng môn, chỉ là khác quốc tịch. Mỗi cá nhân mang về một vinh quang khác nhau, thứ hạng cũng xếp lần lượt, nhưng chỉ cần như vậy cũng đã có lợi cho Yamaha rồi.

(4) Valentino Rossi (sinh ngày 16/2/1979 tại Urbino, Italy), là tay đua xe mô tô chuyên nghiệp người Italy, với biệt danh là “The Doctor”. Anh từng vô địch đua xe ở nhiều phân khúc xe khác nhau (125cc, 250cc, 500cc). Hiện nay anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới. Anh được coi là tay đua motor vĩ đại nhất mọi thời đại.

Tiếc là năm nay Rossi bị thương ở đường đua Mugello (5). Anh ấy là quán quân ở hai chặng trước, chung cuộc đứng thứ 3. Trước đó anh ấy từng 9 lần vô địch MotoGP thế giới, nếu không có lần bị thương này và đạt 10 lần vô địch liên tiếp có lẽ sẽ càng kích động lòng người hơn.

(5) Mugello: là một đường đua ở Scarperia e San Piero, Tuscany, Ý, đường đua này có chiều dài 5.245 km.

Những lão tướng MotoGP kia đều có kinh nghiệm hơn Dương Kế Trầm, thực lực cũng cao hơn một bậc. Đúng là Trung Quốc chưa sánh bằng nước ngoài trong phương diện xe đua này, nhưng mấy năm gần đây cũng coi như cũng phát triển nhanh, về sau chắc hẳn sẽ có đất đặt chân.

Lúc đầu vốn chỉ có một mình Dương Kế Trầm được tham gia thi đấu, anh được Yamaha tài trợ đi thi, còn Tưởng Long đi được là vì Thịnh Đàm phí bao công sức.

Vào mùa hè Trương Gia Khải qua đời đó, Tưởng Long cũng được mời sang Nhật huấn luyện. Thịnh Đàm không thiếu nhất là tiền, anh ta lấy danh nghĩa công ty rồi tài trợ 2 ngàn vạn cho Tưởng Long tham gia vào MotoGP.

Nói cách khác thì người có chút manh nha đều bị hấp dẫn bởi danh hiệu tay đua vô địch Trung Quốc này.

Tưởng Long thấy buồn cười: “Bỏ xa tôi thì thế nào, chưa đến phút cuối thì ai biết kết quả chung cuộc sẽ ra sao?”

“Đúng đấy, chưa đến phút cuối sẽ không biết kết quả thế nào.” Dương Kế Trầm cười nói: “Dù sao ý trời cũng khó đoán.”

Hết chương 92.

Chương 93: Yêu một người như vậy, đời này đáng giá

Tháng 11 ở Úc đang là mùa Xuân, nhiệt độ trong mùa này rất dễ chịu, chỉ cần mặc áo sơ mi và quần thôi là đủ rồi.

Giang Nhiễm đi Sydney, mà Dương Kế Trầm thi đấu ở đảo Philip – Melbourne. Bọn họ cách nhau hơn 800 cây số, lái xe cũng phải mất khoảng 8 – 9 tiếng.

Tuổi nghề của Giang Nhiễm chưa đủ để lên sân khấu chính biểu diễn, nhưng vì được cô giáo khó tính kia coi trọng nên cô có thể đứng cạnh lật bản nhạc giúp nghệ sĩ dương cầm.

Lúc cô giáo khó tính kia nói chuyện lưu loát bằng tiếng Anh với mấy nghệ sĩ biểu diễn kia, Giang Nhiễm mới phát hiện cô giáo này tầm ngấm tầm ngấm mà đấm chết voi.

Khi Giang Nhiễm kể chuyện lật bản này cho Dương Kế Trầm, anh đã cười thật lâu.

Lúc Dương Kế Trầm gọi điện cho cô cũng là lúc anh vừa chạy xong vài vòng, cả người đổ đầy mồ hôi. Anh bỏ mũ bảo hiểm xuống để hóng mát, khi nghe cô gái nhỏ kể chuyện ở đầu kia thì hơi dờ khóc dờ cười.

Dương Kế Trầm cà lơ phất phơ nói: “Việc này cũng nhẹ nhàng, ngón tay của bảo bối chúng ta linh hoạt lại có lực, lật vài trang bản nhạc có là gì.”

“Anh lại nói lung tung.”

Giang Nhiễm ở đầu bên kia cười tới ngọt ngào, trong giọng nói còn có thêm mấy phần hờn dỗi.

Anh gọi cô là Tiểu Nhiễm, đồ ngốc, bé heo, rồi cũng gọi cô là bảo bối và vợ, đương nhiên mấy biệt danh dễ ngon dễ ngọt phía sau còn phải xem tâm trạng của anh. Nhưng giọng anh khàn khàn gọi cảm là thế, mỗi lần gọi như vậy đều khiến Giang Nhiễm thấy lâng lâng.

Dương Kế Trầm đặt khuỷu tay lên bực bên cạnh, người hơi lùi ra sau. Cảnh xuân tươi đẹp, trong không khí đều là hương thơm tươi mát, từng chiếc xe vút qua trên đường đua. Anh hí híp mắt nhìn, rồi ánh mắt rơi vào Tưởng Long, cậu ta là số 24.

Thiếu niên cuồng vọng lại tự đại giống như thằng nhóc bị làm hư, chỉ không cẩn thận một chút là sủa bậy nói càn. Người này tuy có thực lực, nhưng vẫn chưa đủ để đứng ở đây.

Tưởng Long đứng thứ 3 từ dưới lên trên đường đua xuất phát, sau một hồi ganh đua lên xuống mà cậu ta vẫn không chen được lên phía trước, rồi xuất phát ở điểm nào thì vẫn về đích ở hạng đó.

Dương Kế Trầm uống ngụm nước rồi hỏi Giang Nhiễm: “Ngày kia đến xem thi đấu không?”

Giang Nhiễm: “Anh đoán xem.”

Dương Kế Trầm cúi đầu cười một tiếng: “Bây giờ cũng chơi trò này với anh rồi?”

Khi đó Giang Nhiễm hỏi anh cái gì, anh đều nói em đoán xem, khiến cô luôn tiến thoái lưỡng nan. Kể cả mùa hè năm đó cũng vậy, cô hỏi anh thật sự thích cô sao, ánh mắt của cô gái nhỏ còn mong mỏi vô cùng, vậy mà anh lại suy nghĩ một chút rồi nói câu “em đoán xem”. Vì câu nói đó mà cô tức tới xù lông trợn mắt, chỉ thiếu cho anh hai cái tát nữa mà thôi.

Giang Nhiễm lặp lại: “Anh đoán xem.”

Dương Kế Trầm lười biếng nói: “Thế quên đi, vé vào cửa anh cho người khác, em lật bản nhạc cho tốt đi nhé.”

Giang Nhiễm sốt ruột: “Em đến! Nói với cô giáo rồi!”

“Thế à... Vậy được, cho em vé.”

...

Ngày 7 tháng 11 năm 2010, Chủ nhật, nhiệt độ rất dễ chịu, đường đua nằm ở ven biển đảo Philip. Dưới nền biển xanh mây trắng, từng khúc cua uốn lượn của đường đua vây quanh những rặng cỏ được cắt tỉa đều đặn. Đường đua đảo Philip có tổng cộng 7 khúc cua trái và 5 khúc cua phải, đường đua thẳng dài nhất là 900 mét. Sau khi hoàn thành xây dựng vào năm 1956, hòn đảo này đã trở thành nơi khởi nguồn của trận cuộc đua xe Châu Úc.

Thời tiết tốt, không khí ở khán đài cũng tăng vọt.

Quý Vân Tiên học ở Melbourne, Giang Nhiễm cũng đã hẹn cô ấy đi xem thi đấu từ sớm. Quý Vân Tiên sang đây rồi lại không quá thích ra khỏi cửa, nhưng cô ấy vẫn đi. Đã lâu không thấy ánh nắng và biển cả, khi bước vào khán đài của trường đua vẫn khiến cô ấy thấy hết hoảng.

Giang Nhiễm mua hai cốc nước trái cây.

Quý Vân Tiên uống mấy ngụm, nhưng thấy miệng không có vị gì nên không uống nữa. Sau khi nhìn quanh một vòng, cô ấy chợt nhớ tới lần đi xem thi đấu vào mùa Đông năm đó với Giang Nhiễm.

Quý Vân Tiên lấy mũ lưỡi trai xuống rồi vuốt vuốt tóc: “Tiểu Nhiễm, mà y còn nhớ lần tao dẫn mày đi xem mấy người Trầm ca thi đấu không?”

Giang Nhiễm gật đầu: “Nhớ.”

Cô nghĩ đời này mình sẽ không bao giờ quên vẻ vút đi trên đường đua của Dương Kế Trầm. Những chắc chắn, thành thạo và điêu luyện, tư thế ép của xinh đẹp, lúc áp sát xuống đường đua, cả những pha vượt lên đầy kích thích đó. Trong cái giá rét ấy, anh đã nhen lên cây đuốc đầu tiên của ngày Đông.

Cũng nhen lên ngọn lửa nơi trái tim Giang Nhiễm.

Khi nhớ lại thì lí do cô thích một người chợt rõ ràng như vậy. Cô thích lúc anh lao vút đi trên đường đua, thích anh an toàn cởi mũ bảo hiểm xuống, sau đó đảo mắt qua tất cả mọi người và dừng lại trên người cô.

Con gái thích con trai luôn vì rất nhiều lí do kì lạ, ví dụ như hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, ví dụ như động tác ném bóng vào rổ của anh, hay ví dụ như cái mỉm cười khi anh ngẩng đầu lên, rồi cũng vì một lí do ấy mà thích toàn bộ về anh.

Giang Nhiễm thích ánh mắt anh, ánh mắt anh nhìn cô.

Dưới ánh nắng chói mắt, Quý Vân Tiên hí hí mắt: “Tao vẫn nhớ dáng vẻ của Gia Khải trên đường đua hôm ấy, anh ấy luôn nghiêm túc như vậy. Từ trận thi đấu đầu tiên tao theo dõi, anh ấy vẫn luôn nghiêm túc như thế, nghiêm túc với thi đấu, nghiêm túc cả với cuộc sống. Đương nhiên, chắc

mày không để ý đến anh ấy. Tao đoán, lúc đó mày chỉ thấy Trầm ca nhỉ?”

Hơn nửa năm không gặp, trạng thái của Quý Vân Tiên đã tốt hơn lúc trước một chút, ít nhất cô ấy cũng sẽ nói sẽ cười. Có điều nhìn thì như không có gì kì lạ, nhưng giọng nói chuyện của Quý Vân Tiên luôn mang vẻ nhàn nhạt và bất lực.

Giang Nhiễm cười: “Bao giờ ánh mắt của con người cũng hướng tới điều và vật khiến bản thân hứng thú, vào thời điểm ấy thì đó đúng là một người chói mắt với tao.”

“Khi đó tao không tìm không phổi đẩy mày về phía Trầm ca, nhưng hình như mày cũng không quá phản cảm. Không phải là thích từ trước rồi đấy chứ?”

Giang Nhiễm hồi tưởng lại, nhưng hiện giờ cô cũng không nói rõ được. Khi ấy đúng là cô không thật sự muốn tới gần nhóm bọn họ, nhưng lại không quá phản cảm với họ, đặc biệt là Dương Kế Trầm. Có một số người luôn hấp dẫn người khác tới gần, vẻ ngoài của anh, khí chất của anh, nghề nghiệp của anh, tất cả mọi thứ trên người anh đều chòng chéo và biến thành sức hút đặc biệt.

So với người dịu dàng và ấm áp, Giang Nhiễm thấy mình thích một người khuếch đại hơn. Cô thích người mang theo vẻ càn rỡ và tự do như vậy.

Con người thường hứng thú với những thứ khiến mình tràn ngập mong đợi hoặc không thể thực hiện được.

Giang Nhiễm nói: “Nếu như có thể, thì đúng là tao muốn thích anh ấy sớm một chút.”

Quý Vân Tiên nói: “Đúng vậy, nếu như có thể, tao cũng muốn quen Gia

Khải sớm một chút.”

Cô ấy dừng một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Tiểu Nhiễm, gần đây tao luôn nghĩ rất cuộc làm lại từ đầu tốt hơn hay không quen từ đầu thì tốt hơn. Về sau tao phát hiện tao tình nguyện làm lại từ đầu, vì không quen anh ấy mới là một tiếc nuối. Lúc trước tao từng thích nhiều người như thế, ngay cả anh trai mở sạp hàng ven đường cũng không buông tha, nhưng những người kia đều không phải là thích. Khi ấy tao luôn thấy nếu có chia tay cũng có thể dứt ra nhanh thôi, nên cứ không tim không thối như vậy. Có điều đến lúc thích thật, thì lại phát hiện việc này quá khó khăn. Tiểu Nhiễm... nếu như bây giờ trên đường đua có Gia Khải thì tốt biết mấy, nếu như có thể trở về lúc trận đấu kia diễn ra thì tốt biết mấy.”

Có lẽ Quý Vân Tiên ảo tưởng, hoặc là hồi tưởng đến cảnh trước kia mà khóe miệng cũng cong lên.

Giang Nhiễm cầm tay cô ấy rồi vỗ nhẹ.

Quý Vân Tiên rũ mắt xuống nhìn tay của Giang Nhiễm, cô ấy nói: “Việc kia quá đột ngột, thật ra tao... Về sau tao nghe được vài lời đồn đại, cũng luôn thấy việc đó không đơn giản như vậy.”

Nụ cười của cô ấy lại phai đi.

Ánh mắt của Giang Nhiễm chột sâu hơn, rồi cứ muốn nói lại thôi.

Quý Vân Tiên cầm cốc nước hoa quả, rồi phẩy nhẹ giọt nước đọng bên trên. Cô ấy nói: “Tiểu Nhiễm, tao gần như không thể làm gì vì anh ấy. Những lời đồn kia nửa thật nửa giả, mà tao lại không thể làm gì.”

Giang Nhiễm nhìn cô ấy chăm chăm hồi lâu, cuối cùng cô mấp má môi và thở dài, sau đó chậm rãi nói: “Ngày ấy A Trầm có nói với tao một chút.”

“Cái gì?” Cô ấy ngẩng đầu.

“Anh ấy bảo tao đợi anh ấy một chút, nhưng tao không hiểu là có ý gì. Anh ấy nói với tao, anh ấy muốn làm tay đua vô địch Trung Quốc tham dự MotoGP. Dù lần này Tưởng Long cũng tham gia, nhưng anh ấy muốn làm tay đua vô địch vì mình, và cũng vì Gia Khải.”

Quý Vân Tiên hơi không hiểu, nhưng toàn bộ lực chú ý của cô ấy đều đặt trên người Giang Nhiễm.

Giang Nhiễm cố gắng sắp xếp từ ngữ: “Chơi đua xe mất mạng không phải việc kì lạ gì, nhưng A Trầm luôn thấy Gia Khải ra đi không đáng, cũng có chút ân tình bên trong, nhưng chuyện này là thật sự không may. Anh ấy nói mỗi nghề đều có chuyện nhỡ nhớp, anh ấy không thay đổi được, thế nên chỉ có thể ra sức thực hiện, ra sức tranh thủ vinh quang, để những kẻ làm việc xấu xa kia không chiếm được bất cứ thứ gì.”

“Mày nói thế là ý gì... Mày nói là Gia Khải thật sự bị người ta hại?” Quý Vân Tiên trừng mắt thật lớn, một tầng mồ hôi cũng nhanh chóng rịn ra trên trán. Hơi thở của cô ấy ngày càng gấp gáp, Quý Vân Tiên bỗng tóm lấy cánh tay của Giang Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, mày nói cho rõ đi!”

Giang Nhiễm từng do dự xem có nói chuyện này với cô ấy không, thế nhưng Gia Khải là người Quý Vân Tiên yêu nhất, chuyện đã đến nước này, cô ấy có quyền được biết tất cả, dù cho đó là việc không may.

Giang Nhiễm trấn an nói: “Không phải bị ai hại, chỉ là không trùng hợp gặp chuyện không may thôi. Vân Tiên, tao hi vọng hôm nay mày đến để thấy một số điều tốt đẹp. Tao nghĩ như thế Gia Khải cũng sẽ an tâm.”

Quý Vân Tiên dần buông lỏng tay như bị lột một tầng da. Cô ấy hít một hơi

thật sâu rồi tự lẫm bẫm: “Tao biết mà, tao biết việc này không đơn giản như thế, trong nghề này loại người nào mà không có. Hai năm nay anh ấy vượt trội hẳn lên, thế nào cũng dính vào vài rắc rối. Là ai? Là Tưởng Long kia?” Cô ấy ngẩng đầu rồi tìm kiếm bóng dáng Tưởng Long trên đường đua.

Quý Vân Tiên biết Tưởng Long này, trong lời đồn cũng có nhắc tới cậu ta.

Lúc này, các tay đua trên đường đua đã bắt đầu ra sân và về đường đua của riêng mình. Tổng cộng có 7 đường, 26 tay đua. Sau khi kiểm tra lần cuối, các nhân viên trên đường đua dần lui về, chỉ còn lại các tay đua đã được trang bị đầy đủ.

Dương Kế Trầm đứng ở giữa, mà Tưởng Long đứng ở vị trí thứ 3 từ dưới lên.

Toàn bộ đường đua dài 4448 mét, bọn họ phải chạy cả thảy 27 vòng.

Cờ đỏ phát lên, đèn đỏ phát sáng, đèn hiệu xuất phát biến mất, các tay đua đồng loạt lao đi. Vì vị trí xuất phát khác nhau, nên từng chiếc xe đua sát kéo thành một dọc dài.

Quý Vân Tiên: “Số 24 là Tưởng Long? Sao cậu ta lại làm thế? Không... Tao hỏi gì thế này, vì sao lại làm thế à, còn có thể vì gì đây? Trầm ca là số bao nhiêu?”

Cô ấy nghi hoặc bản thân, rồi lại phủ nhận bản thân.

Có một vài đáp án không cần nói cũng biết.

Giang Nhiễm chỉ vào chỗ ấy: “Chếch ở giữa, mặc quần áo màu đỏ trắng, anh ấy là số 12.”

Quý Vân Tiên cười nhạt một tiếng khó nén đắng chát: “Nhất định Trầm ca có thể làm được, tao biết anh ấy có thể.”

Giang Nhiễm nói: “Tao nghĩ Gia Khải cũng rất muốn thấy cảnh này. Đội này của bọn họ đã qua nhiều năm như vậy rồi, kể cả mấy người Chu Thụ cũng đều muốn tiến lên, rồi cuối cùng cũng đến được bước này.”

Nhưng đây không phải vinh quang của một mình Dương Kế Trầm, cũng không phải vinh quang của đội bọn họ, mà đây còn là vinh quang của Trung Quốc.

Đây chính là người đàn ông cô yêu, uy phong lẫm liệt tựa như tất cả các dũng sĩ làm vẻ vang cho đất nước, khiến người ta sùng bái và khâm phục.

Ổng kính vẫn luôn đi theo và không ngừng đổi góc quay, các tay đua trên màn hình đã tiến vào khúc cua thứ 4. Dương Kế Trầm đang bám sát số 10 với ý đồ vượt lên. Khi tới khúc cua số 10, Dương Kế Trầm vượt lên hai hạng.

Thứ hạng trên màn hình biến đổi không ngừng, Tưởng Long cũng không ngừng vượt lên, nhưng góc cua ở vòng đua số 2 quá nhanh nên cậu ta suýt chút nữa đã vọt ra khu giảm tốc. Tới khi trở về đường đua để tiến hành vòng đua thứ 3 thì người này vẫn duy trì trên dưới hạng 18.

MotoGP năm nay không ngờ lại có hai tay đua Châu Á đáng chú ý như vậy, họ cũng được lên hình tương đối nhiều. Nhưng một số tay đua từng đoạt chức vô địch đã bắt kịp phía trước và trở thành tiêu điểm của trận đấu.

Xe đua chạy ngang qua khán đài, tiếng lốp xe ma sát với mặt đất huyên náo mà chói tai, cũng là biểu tượng của tốc độ.

Lốp xe, mặt đất và thời tiết đều ảnh hưởng tới kết quả của trận đấu. Thời

tiết càng nóng thì đường đua càng khô.

Vòng đua thứ 6 lại tiến vào khúc cua số 12 lần nữa, sau khi qua khúc cua số 12 sẽ là đoạn đường thẳng, hơn 900 mét theo sát không bỏ trên đường đua. Dương Kế Trầm số 12 gia tốc rồi vượt qua một tay đua người Bồ Đào Nha và ghi danh ở vị trí số 8. Toàn trường đua đều kinh hô, ồn ào không thôi.

Những bình luận viên ở trường đua bình luận bằng tiếng Anh một cách kích động, Giang Nhiễm chỉ nghe hiểu một chữ: Wow!

Giang Nhiễm chăm chú nhìn màn hình, tim cũng treo tới tận cổ họng.

Hai cô gái đều chăm chú dõi theo, mặt trời chói chang chiếu xuống khiến miệng và môi của cả hai khô rang.

Trên màn hình, Dương Kế Trầm nằm phủ phục trên xe mà quyết chí tiến lên. Khi tới khúc cua thứ 10, anh xoay đầu nhìn thoáng qua. Tưởng Long số 24 ở phía sau run lên một cái rồi gắng sức khống chế tốc độ, cuối cùng lại tụt mất hai hạng.

Lần này Yamaha mất đi Rossi nên khá bất lực, cũng may vẫn còn Dương Kế Trầm kéo lại.

Trận đấu còn lại 15 vòng, thứ hạng vẫn biến đổi không ngừng.

Tưởng Long cắn răng nắm lấy tay lái, sau đó tới khúc cua thứ 4 đã trở lại được hạng 18, mà ngay cả đầu ngón tay của Dương Kế Trầm ở phía trên cậu ta cũng không chạm tới được.

“Đ*! Mẹ nó! Một chặng cuối cùng! Làm gì thế hả!” Tưởng Long chạy qua khán đài rồi đánh đầu nhìn sang.

Giang Nhiễm chú ý được động tác nhỏ này, cô nhìn về phía hậu trường dưới khán đài. Huấn luyện viên và các nhân viên kỹ thuật đều đang đứng ở đó, mà giữa đám người kia có một người khiến Giang Nhiễm thấy hơi quen thuộc, đó là Thịnh Đàm.

Lúc đầu cô không hề biết gì về mấy chuyện này, nhưng đêm đó Dương Kế Trầm đã rất kiên nhẫn nói cho cô một lần, sau đó cô mới biết tới những người này, rồi cũng vì tò mò mà đi tìm kiếm thông tin về Thịnh Đàm.

Khi đánh mắt trở lại đường đua, tay đua số 14 vẫn luôn bám sát Dương Kế Trầm bỗng vượt lên từ phía trong, cả trường đua lại ồ lên lần nữa. Anh ta vượt qua quá nhanh, mà khúc cua số 8 lại không thích hợp để vượt, thế nên lốp xe của anh ta không phụ tải được kiểu vượt lên thế này.

Dương Kế Trầm cũng không ngờ hai đầu xe sẽ va chạm, khi tiến đến khúc cua số 9, Dương Kế Trầm lập tức dừng thẳng xe và duy trì sự cân bằng của thân xe. Số 14 vẫn theo sát anh, giống như muốn phát động ‘công kích’.

Cuộc đua còn 7 vòng.

Dương Kế Trầm tụt mạnh xuống hạng 15, mà Tưởng Long lại gia tốc, cắt xe và nhanh chóng ngang hàng với Dương Kế Trầm.

Tưởng Long nhìn Dương Kế Trầm mấy lần, rồi trong tốc độ và kích thích mãnh liệt cũng không kịp hiểu ra, trong lòng cậu ta lại có cảm giác kì lạ khó nói.

Giang Nhiễm cũng không nhìn ra Dương Kế Trầm đang muốn làm gì, rõ ràng họ đã nói chỉ thi đấu, không làm gì khác, còn như thế thật quá nguy hiểm!

Vì số 14 vừa mới va chạm nên thứ hạng cũng thụt lùi.

Dương Kế Trầm ép Tường Long ở mỗi khúc cua, có vài lần còn suýt phát sinh va chạm. Qua mấy lần như thế, nhóm người xem cũng hiểu đây là cố ý. Trán của bình luận viên đã có thêm mấy dấu chấm hỏi, như cảm thấy đây là việc không thể tưởng tượng nổi.

Tới lúc chỉ còn 2 vòng cuối, Dương Kế Trầm ép người rồi giơ ngón tay giữa với Tường Long, sau đó gia tốc và vọt lên, thâm nhập vào phía trước. Anh ép cua góc hẹp và vượt lên từ phía trong ở khúc cua số 12 sở trường của mình, sau đó gia tốc và tạm xếp ở hạng 10.

Mà cũng vào lúc anh gia tốc bỏ rơi Tường Long, số 14 đột nhiên phóng xe về phía anh. Dương Kế Trầm né đi, Tường Long bị đè ép xong đột nhiên lao tới nên nảy sinh va chạm với số 14. Hai người kéo nhau chạy được một khoảng, nhưng không khống chế tốt thẳng bằng nên xe số 14 bị văng thẳng ra ngoài. Thân xe của Tường Long cũng rung lắc không ngừng, cậu ta không còn cách nào khác nên định dừng lại, có điều không ngờ chưa kịp ổn định thì đã ngã xuống đất và lật tới vài vòng. Xe của những tay đua còn lại lao qua vun vút, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Nhân viên trường đua cấp tốc chạy vào xử lý.

Khi nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng Thịnh Đàm bên kia đâu nữa.

Dương Kế Trầm vẫn áp cua theo dòng xe trên đường đua, sau đó vọt thẳng tìm bất kì cơ hội nào để vượt lên.

Tại khúc cua cuối của vòng cuối, anh đứng hạng 5. Hai người hạng nhất và hạng hai áp chế nhau, cuối cùng người ở hạng 3 lại ngư ông đắc lợi mà vọt lên đứng thứ nhất.

Trận đấu đã kết thúc trong tiếng bình luận và kinh hô chúc mừng.

Tổng điểm tích lũy của Dương Kế Trầm ở MotoGP 2010 đứng thứ 11, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng “tay đua vô địch Trung Quốc”.

Người đạt hạng nhất xuống xe rồi chạy về phía đội của mình, bọn họ có phương thức ăn mừng riêng, từ lắc hông, vỗ tay cho tới reo hò.

Mà sau khi Dương Kế Trầm dừng xe thì cởi mũ bảo hiểm xuống và vuốt vuốt tóc bị đè ép. Anh đi ra vùng biên của khán đài để nhìn quanh, cách thật xa, anh trông thấy cô gái người Trung búi tóc tròn trên đỉnh đầu, mặc áo phong màu quýt, cô đang ra sức vỗ tay với anh.

Dương Kế Trầm cười cười, ánh mắt cũng hơi ngưng lại một lát. Anh ra hiệu với phía khán đài, rồi xoay người về đội của mình.

Ánh mặt trời ở Melbourne xán lạn mà lóa mắt, chiếu rọi đảo nhỏ được nước biển vây quanh này, trong không khí nổi lên mùi hương mặn mòi của gió biển. Vì trận thi đấu này mà đảo nhỏ trở nên náo nhiệt vô cùng, ngay cả biển xanh mây trắng cũng nâng chén chúc mừng.

Xung quanh đều là tiếng cười tiếng nói, Giang Nhiễm thu tay lại, trong con người vẫn lưu lại bóng lưng của Dương Kế Trầm.

Anh luôn thích mặc đồng phục đua xe màu trắng đỏ, mà dù là đồ gì cũng đều rất hợp với anh. Khí khái rần rỏi và hào hùng kia chỉ bước đi thôi cũng mang theo ba phần vô lại và không bị trói buộc.

Quý Vân Tiên dùng hai tay che miệng mà hò reo. Cô ấy dùng hết sức để hò reo, giống như đã từng cổ vũ vì Dương Kế Trầm, vì đội của bọn họ, cũng vì Trương Gia Khải.

Cô ấy cười tới bật khóc.

Quý Vân Tiên che mặt rồi nghẹn ngào nói: “Nếu như... Nếu như... Gia Khải vẫn còn, chắc chắn anh ấy sẽ còn vui hơn tao.”

“Đúng vậy, nếu như anh ấy còn ở đây, chắc chắn anh ấy sẽ hi vọng chúng ta đều ổn cả. Chắc chắn anh ấy còn hi vọng mà là người sống tốt nhất.”
Giang Nhiễm cười nói.

“Tiểu Nhiễm... Yêu một người như vậy, đời này xứng đáng.”

...

Dương Kế Trầm trở lại khu nghỉ ngơi cho tay đua, người trong đội đều tới chúc mừng, huấn luyện viên cũng vui mừng nhường mà và lôi kéo anh mà nói rất nhiều rất nhiều. Tất cả đều là những chuyện tiền đồ, việc phát triển và kế hoạch của tương lai.

Dương Kế Trầm tháo găng tay ra, anh nghe thấy nhưng không trả lời, ngoài miệng lại treo nụ cười như có như không.

“Dương Kế Trầm!”

Sau lưng truyền đến một tiếng gầm.

Dương Kế Trầm không nhanh không chậm xoay người, anh cũng không quá kinh ngạc, mà vẫn dùng vẻ mặt như cười như không đó: “Huấn luyện viên Thịnh, thật có lỗi quá, nén đau buồn nhé...”

Anh cố tình nói bốn chữ “nén đau buồn nhé” này thật chậm, thật nặng.

Thịnh Đàm chừng 30 tuổi, người này dáng dấp anh tuấn, nhưng lại tản ra vẻ bén nhọn, ánh mắt anh ta càn như lưỡi đao có thể lóc thịt người.

Anh ta nhìn Dương Kế Trầm như vậy rồi gằn từng chữ: “Nhiều chặng như thế, vậy mà cậu lại chờ đúng chặng cuối cùng này? Cậu được lắm, Dương Kế Trầm.”

Dương Kế Trầm cười: “Đây chỉ là không may thôi, huấn luyện viên Thịnh không tin cũng được.”

Thịnh Đàm cười lạnh: “Đều là người Trung Quốc, hà tất gì.”

“Đúng vậy, đều là người Trung Quốc, hà tất gì.”

“Yang, phải phỏng vấn rồi! Bên này!” Nhân viên trường đua hô.

Dương Kế Trầm cầm điện thoại rồi nhú mày nói: “Có lỗi quá, huấn luyện viên Thịnh, không rảnh an ủi anh rồi. Tôi... lực bất tòng tâm.”

Dương Kế Trầm dứt lời thì cũng thu lại nụ cười, ánh mắt trầm xuống, rồi nện bước chân dài ra khỏi phòng nghỉ.

...

Ba người đầu tiên đang nhận giải thưởng và phát biểu cảm nghĩ, những người phía sau như bọn họ không có cúp, nhưng sẽ được phỏng vấn.

Đây là lần phỏng vấn độc quyền với tay đua Trung Quốc, chỉ tiếc Tưởng Long bị thương nhẹ nên đã được đưa tới bệnh viện.

Trên sân khấu căng banner lớn màu xanh nhạt có in MotoGP 2010 – Đảo Philip, bên dưới là tên một loạt các nhà tài trợ, Dương Kế Trầm đứng trước sân khấu này và được các phóng viên vây quanh.

“Yang, anh có cảm tưởng gì khi là tay đua Trung Quốc đầu tiên tham gia MotoGP?”

“Xếp hạng ở các chặng trước vẫn luôn ở phía sau, vì sao lần này bỗng tiến bộ nhiều như vậy? Anh có cảm tưởng gì không?”

“Có một lúc trạng thái trên đường đua không được tốt là do chuyện gì?”

Dương Kế Trầm nhìn điện thoại rồi khởi động máy. Đây là điện thoại anh mới mua, smartphone màn hình cảm ứng, mà hình nền của điện thoại là ảnh của anh và Giang Nhiễm.

Đó là ảnh Hạ Quần chụp bọn họ đứng ở cửa nhà vào đêm giao thừa 2008. Hai người một cao một thấp, một người hơi cúi xuống một người lại nhìn lên, trên bầu trời là pháo hoa sáng rỡ, đèn trong nhà cũng sáng tỏ, mà hình ảnh của họ lại đọng lại nơi đó.

Míc được đưa tới trước mặt anh, Dương Kế Trầm nhận lấy rồi nhếch môi cười: “Rất vinh hạnh, cũng cảm thấy rất vinh quang. Tôi nghĩ giới đua xe Trung Quốc sau này sẽ còn phát triển hơn nữa.”

Phóng viên vẫn không ngừng đặt câu hỏi, Dương Kế Trầm cũng đáp lại từng chút một.

Lúc sắp kết thúc, anh cười nói: “Có thể cắt ngang một chút không? Tôi phải gọi điện thoại.”

Phóng viên bên dưới gật đầu.

...

Quý Vân Tiên khóc một trận rồi dùng sức lau nước mắt trên mặt, cô ấy hít

hít mũi và nói: “Tao không khóc! Tao không được khóc! Ngày hôm nay tốt đẹp như vậy mà!”

Giang Nhiễm lau nước mắt cho cô ấy.

Quý Vân Tiên nhẹ nhàng nói: “Tao muốn về Chiết Châu, tao muốn báo tin tốt này cho Gia Khải.”

“Được, vậy chúng ta cùng về nhé?”

“Ừm...”

“Đi thôi, chúng ta qua chờ ở bên kia ——” Giang Nhiễm còn chưa nói hết lời thì điện thoại trong túi bỗng vang lên.

Dương Kế Trầm gọi đến.

Giang Nhiễm vẫn nhận điện thoại như ngày thường, nhưng cô còn chưa kịp nói gì, thì đầu bên kia đã truyền đến giọng nói đầy từ tính, trầm thấp và hơi hững hờ của Dương Kế Trầm.

Anh nói: “Tiểu Nhiễm.”

Vừa gọi hai chữ này xong, thì dường như bên cạnh có âm thanh ồn ào gì đó.

Nhịp tim của Giang Nhiễm đập nhanh một cách khó hiểu, cô nuốt xuống một ngụm rồi nhỏ giọng hỏi: “Sao thế?”

Giọng anh có ý cười: “Một tháng nữa là em 20 tuổi thật rồi.”

“Em biết...”

“Anh nói chờ đến lúc em 20 tuổi, thế này cũng xem như đợi được rồi chứ?”

“Gì cơ?” Giang Nhiễm sững sờ, sau đó lại nhớ tới những lời không đứng đắn kia của anh.

Dương Kế Trầm bật chế độ rảnh tay rồi nói vào mic.

Anh hỏi: “Lấy anh nhé?”

Khán đài phát đến video quay Dương Kế Trầm, Quý Vân Tiên chỉ lên, Giang Nhiễm ngẩng đầu lên cũng trông thấy. Trán anh đã ướt cả, đôi con ngươi thâm thúy lại như tỏa ra ánh sáng dưới ánh nắng rực rỡ.

Anh hỏi vào mic lần nữa: “Lấy anh, được không?”

Cả người Giang Nhiễm nóng lên, mặt cô cũng đã như trái hồng chín, cổ họng càng nghèn nghẹn. Cô dừng một chút rồi căng thẳng nói: “Được...”

Dương Kế Trầm cười vô lại: “Vậy bà Dương, mời đến bục phỏng vấn lĩnh chồng và nhẫn cưới.”

Anh trên màn hình đã lấy ra một chiếc nhẫn kim cương chói mắt từ trong túi áo đưa.

...

Tết âm lịch năm 2011, Dương Kế Trầm tổ chức lễ đính hôn ở Chiết Châu, vợ chồng Trịnh Phong, ông bà ngoại của anh và mọi người cùng đến ăn bữa cơm ở khách sạn. Họ mời mấy người Chu Thụ, Quý Vân, mà ngoại dự liệu là Tống Dật Thịnh cũng đến.

Đây là lần đầu tiên ông bà ngoại gặp cậu nên khó tránh được mấy phần oán hận, dù sao đây cũng là con của người đã chen chân vào cuộc hôn nhân của con gái ông bà. May rằng Tống Dật Thịnh khôn khéo mà không nói nhiều, thế nên lễ đính hôn vẫn diễn ra êm đẹp.

Dương Kế Trầm đã quen với sự tồn tại của Tống Dật Thịnh, anh vẫn lãnh đạm với cậu, rồi chỉ coi như bạn bè bình thường ở cạnh nhau mà thôi. Nhưng tính cách Tống Dật Thịnh lại vui tươi, cậu luôn có thể khiến Dương Kế Trầm không tài nào phản bác được.

Giang Nhiễm lại thấy buồn cười, phải nói rằng Tống Dật Thịnh áp chế Dương Kế Trầm mới đúng, bởi bình thường đến Giang Nhiễm còn không nói lại được anh.

Giang Nhiễm giữ bí mật của Tống Dật Thịnh kín như bưng, cũng thật sự không nói với Dương Kế Trầm. Thế nhưng giấy không bọc được lửa, sau ngày đính hôn, Tống Dật Thịnh lại bị đưa vào bệnh viện, mà nguyên nhân lại hơi dở khóc dở cười. Cậu thức đêm chơi game, rồi không có chừng có mực nên cứ hôn mê bất tỉnh như thế, còn dọa ông chủ hàng net hoảng sợ.

Lúc bệnh viện gọi điện tới thì Giang Nhiễm đang tắm, thế là Dương Kế Trầm nghe điện thoại.

Hai người chạy tới thì Tống Dật Thịnh vẫn là vẻ không vấn đề gì kia. Cậu còn vui tươi hơn hờ nói: “Em không sao, mới ăn hết bát cơm bò lúc lắc xong.”

Giang Nhiễm để hai người họ có không gian nói chuyện riêng, nhưng cô vừa ra ngoài thì Tống Dật Thịnh đã không gượng cười nổi nữa.

Lần đầu tiên cậu chột thấy sợ hãi, cậu nói: “Anh, em mặt dày mày dạn gọi anh một tiếng như vậy, anh đừng chê em phiền. Em thật sự không có ý gì

cả, em chỉ muốn sau này chết rồi, có người thân an táng mình mà thôi.”

Dương Kế Trầm cười nhạt: “Nghĩ đến cả đám tang rồi cơ à? Thế cậu còn ăn cơm bò lúc lắc làm gì nữa. Nào, rời giường đi, ra hàng nét mà thức đêm tiếp, tôi sẽ an táng cậu ở nghĩa trang tốt nhất Chiết Châu.”

Tống Dật Thịnh: “Nhưng mà... nhưng mà bây giờ em không muốn chết nữa rồi.”

“Không muốn chết thì sống cho tử tế.”

Tống Dật Thịnh há miệng, nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào.

Bệnh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng vẫn là một bệnh cần phải chú ý.

Giang Nhiễm phát hiện thái độ của Dương Kế Trầm với Tống Dật Thịnh đã thay đổi kể từ lần phát bệnh này. Thịnh thoảng anh sẽ hỏi thăm tình trạng của Tống Dật Thịnh đôi câu, nhưng vẫn không động đến tiền Tống Dật Thịnh trả lại.

Cũng phải thật lâu về sau, khi tóc mai của bọn họ đều bạc cả, Dương Kế Trầm mới nói với cô: Thật ra Tống Dật Thịnh là người rất ấm áp, dù quá khừ dây dưa không rõ, nhưng đời này có một người em ở cạnh như vậy cũng đã đủ rồi.

Năm 2012, Giang Nhiễm thuận lợi tốt nghiệp đại học Hoa Tây, sau đó nhận chức ở một trường nghệ thuật cấp 3 và trở thành giáo viên dạy dương cầm.

Năm 2013, hai người bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, Dương Kế Trầm xin rút khỏi đội tuyển quốc gia.

Năm 2014, tiệm trà sữa chính thức có thương hiệu.

Năm 2015, Giang Nhiễm mang thai đứa con đầu lòng.

Tết âm năm 2018, mọi người lại hẹn nhau ở Mặc Thành, mà Mặc Thành năm nay lại đồ tuyệt lớn.

Căn nhà cũ kia vẫn không thay đổi chút nào, bà Tôn đang phơi nắng ở cửa, bà đã không còn răng, khi cười lên sẽ móm ma móm mém. Bà cụ bị lẫn nên không nhận ra ai, người giúp việc vẫn là người thích cắn hạt dưa đó. Khi bà ấy trông thấy mấy người Giang Mi sẽ ra sức kể chuyện, tất cả những chuyện lớn nhỏ cũng đủ để bà ấy kể ba ngày ba đêm.

Giang Mi bận làm bánh chèo, sau đó chợt nhớ ra mình quên chưa mua xì dầu nên hô: “Trịnh Phong! Trịnh Phong!”

“Ồi! Sao thế?” Trịnh Phong đeo kính ngồi ở sofa xem đua xe trên TV.

“Ra cửa hàng nhỏ ở đầu đường mua chai xì dầu đi.”

“Được được được! Lát nữa đi!”

“Có gì hay mà xem! Đừng xem nữa! Có nghe không?”

Quân lệnh không thể cãi, Trịnh Phong cầm ví và áo khoác lên rồi nhanh chóng ra cửa. Ông vừa đi ra ngoài thì gặp được Dương Kế Trầm và Giang Nhiễm trở về từ Chiết Châu.

Xe của bọn họ đỗ bên cạnh ngôi nhà cũ, con đường nhỏ cuối cùng cũng không còn nhỏ nữa, mà đã được mở rộng và làm thành đường xi măng.

Giang Nhiễm nắm tay bé con, Dương Kế Trầm cầm mấy túi đồ thực phẩm

chức năng và ôm vai Giang Nhiễm: “Đi thôi.”

Họ vừa bước vào trong sân thì gặp Trịnh Phong đi ra ngoài.

“Bố.” Giang Nhiễm gọi một tiếng.

“Ừ, mấy đứa về rồi à, nhanh vào đi, bên ngoài lạnh lắm. Ồ, Hoàn Hoàn của chúng ta lại cao hơn rồi, nào, để ông ngoại bế một cái!”

Trịnh Phong bế Dương Hoàn rồi ước lượng thử, ông cười nói: “Bé con, thêm mấy tuổi nữa là ông ngoại không bế được nữa rồi.”

Dương Kế Trầm cười một tiếng: “Già rồi xương cũng xộp hơn, đương nhiên là không bế được, không phải sao? Con gái ngài tri kỷ, còn mua viên canxi cho ngài đấy.”

Trịnh Phong nói với Dương Hoàn: “Cháu xem bố cháu kìa, không kính già yêu trẻ gì cả, về sau đừng học theo đấy.”

Dương Hoàn cười ha ha ha, rồi giang tay ra với Dương Kế Trầm: “Bố ơi... Bố bế...”

Giọng trẻ con khiến ai nghe xong cũng phải tan chảy.

Dương Kế Trầm bế bé bằng một tay, bé con ôm lấy cổ anh rồi cười khanh khách.

Trịnh Phong nói: “Mấy đứa vào đi, bố đi mua xì dầu.”

Ở trong nhà ấm hơn bên ngoài rất nhiều, Giang Nhiễm vừa vào nhà đã đi vào phòng bếp: “Mẹ, để con giúp mẹ.”

Giang Mi ngẩng đầu đã thấy bé con đi dạo trong nhà, sau đó còn hô hào đòi bà ngoại ôm một cái, thế là bà cũng phải ôm một cái mới thoải mái được.

Dương Kế Trầm đứng cạnh sofa mà nhìn TV chăm chăm, bên trong đang chiếu lại mùa MotoGP 2017. Anh xem tới nhập thần, Giang Nhiễm nhìn anh mấy lần nhưng cũng không nói gì.

Khi ấy anh chọn rút lui đã khiến giới đua xe chấn kinh, mấy báo thể thao cũng đưa tin về anh trong một khoảng thời gian dài, bởi một người đang ở đỉnh cao sự nghiệp như vậy lại chọn từ bỏ.

Giang Nhiễm cũng từng nói cô chưa hề phản đối anh, cũng hi vọng anh có thể làm chuyện mình thích.

Nhưng người kia lại đặt cô dưới thân rồi nói: “Anh đang làm chuyện mình thích.”

Sau đó một màn hôn đã rơi xuống.

Dương Kế Trầm không giống những người khác, trong quan niệm của anh, anh còn có thể làm rất nhiều chuyện trong cả đời này, chứ không chỉ có riêng đua xe. Rút khỏi đội tuyển quốc gia không có nghĩa là anh không còn đụng đến đua xe. So với đua xe mãi mãi, anh càng muốn kinh doanh an ổn và sống bên gia đình.

Vì đã từng mất đi, nên hiện tại sẽ trân trọng vô cùng.

Nhưng thỉnh thoảng có thời gian rảnh, anh vẫn liên lạc với mấy người Chu Thụ và thi đấu một lần, cũng sẽ đưa Giang Nhiễm ra ngoài hóng gió một chút.

Dương Hoành cầm ô tô đồ chơi đến bên cạnh Dương Kế Trầm, sau đó chỉ

vào TV: “Bố... Bố cũng có quần áo này, bố cũng từng lái xe xe, hô hô hô!”

Dương Kế Trầm đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của bé: “Thế bố có đẹp trai không?”

“Đẹp!”

“Biết vì sao bố đẹp trai như thế không?”

Dương Hoành mở đôi mắt to tròn rồi đờn thuần lắc đầu.

Dương Kế Trầm cười biếng nhác: “Vì bố không hay cười, một người đàn ông không thể hay cười được. Con cũng cười ít thôi, nếu không sẽ không có khí chất. Con trai phải ngầu chút.”

“Dương Kế Trầm!” Giang Nhiễm đã bắt được tại trận, cô bê đĩa hoa quả ra rồi cầu cánh tay anh: “Anh toàn nói mấy chuyện thế này với Hoành Hoành.”

Dương Kế Trầm nhướng đuôi mắt rồi véo mặt Giang Nhiễm, Giang Nhiễm lén đưa cho anh miếng táo rồi cảnh cáo: “Không được dạy Hoành Hoành những thứ như thế nữa.”

Cô nói xong thì tiếp tục vào bếp giúp Giang Mi làm bánh chèo.

Dương Hoành ngửa đầu rồi nắm lấy ống quần anh: “Bố ơi, nhưng bố toàn cười với mẹ thôi, chẳng ngầu tí nào...”

Dương Kế Trầm bật cười: “Con thì biết cái gì, đàn ông nên cười với người phụ nữ của mình. Nào Hoành ca, chúng ta ăn trái cây thôi.”

“A ~” Bé con ngoan ngoãn há to miệng.

Trịnh Phong đi mua xì dầu về thì gặp được Quý Vân Tiên. Cô ấy đang lái xe thể thao màu đỏ rẽ vào từ giao lộ. Quý Vân Tiên quay cửa kính xuống rồi chào hỏi trước, cô ấy thân thiết gọi một tiếng “chú”. Sau đó bên cửa ghế lái phụ cũng nhô ra một cái đầu gọi “chú”, là Tống Dật Thịnh.

Trịnh Phong hỏi: “Sao hai đứa lại đi cùng nhau?”

Tống Dật Thịnh gãi đầu: “Xe cháu hỏng, mà vừa hay gặp được nên nhờ cô ấy đưa tới luôn.”

“Ừ, nhà Tiểu Nhiễm đến rồi đấy, hai đứa vào trước đi.”

“Vâng.”

Quý Vân Tiên quay cửa kính xe lên rồi đi tới, xe vững vàng dừng ở phía Tây sân nhỏ.

Đã nhiều năm rồi Giang Nhiễm chưa gặp được Quý Vân Tiên, sau khi tốt nghiệp, cô ấy cũng không về nước, trừ lúc cô kết hôn năm 2013 mới quay lại một lần.

Cô ấy làm hướng dẫn viên du lịch ở nước ngoài, tuy nghề nghiệp vất vả nhưng lại rất hợp với Quý Vân Tiên. Trên vòng bạn bè của cô ấy đều là ảnh chụp đi du lịch và một số phàn nàn về cuộc sống. Cô ấy kiệt sức vô cùng, nhưng cũng rất cần được mệt mỏi như vậy.

Mà Tống Dật Thịnh cũng thế, đã lâu rồi anh ấy chưa gặp lại Dương Kế Trầm. Từ khi bà ngoại Tống Dật Thịnh qua đời, anh ấy không thường trở về nữa. Nhất là mấy năm gần đây, anh ấy trở thành bình luận viên “hot” nên vừa phải đi bình luận trận đấu, vừa phải tham gia phỏng vấn và dẫn chương trình, cũng coi như một nhân vật nổi tiếng.

Hai người đều mang quà tới, Giang Nhiễm nhận lấy rồi trêu chọc: “Năm nay được thấy cả hai vị đúng là vinh hạnh.”

Tống Dật Thịnh xua tay ngăn lại: “Ha ha, chúng ta như nhau cả, muốn gặp em thì gọi điện là được. Có điều chị dâu này, nói ra mấy bốn chữ “chị muốn gặp em” này không thích hợp đâu, như thế là không được.”

Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười.

Quý Vân Tiên giễu cợt: “Da mặt anh vẫn dày như thế.”

“Chú ơi!” Dương Hoàn giẫm bước chân ngăn ngùn tới rồi nhào vào ngực Tống Dật Thịnh.

Tống Dật Thịnh bế bé lên cao: “Hoành Hoành của chúng ta lớn lên giống bố, mặt thật là khôi ngô.”

Giang Nhiễm: “Chẳng nhẽ lớn lên giống tôi thì không khôi ngô?”

Tống Dật Thịnh: “Cũng khôi ngô, cũng khôi ngô! Cả nhà anh chị đều đẹp đẽ! Mà lúc nào hai người sinh đứa thứ hai thế?”

Dương Kế Trầm ngồi vắt chân trên sofa: “Cậu để tâm đến chuyện cưới hỏi của mình trước đi.”

Tống Dật Thịnh liếc mắt nhìn Quý Vân Tiên, sau đó lẩm lẩm liệt liệt nói: “Còn sớm, đàn ông càng già càng đáng giá!”

Hai cô gái đi nấu cơm giúp Giang Mi.

Tống Dật Thịnh ôm Dương Hoàn ra ngồi xuống sofa, Dương Kế Trầm lại

hỏi ngay vào điểm chính: “Bây giờ gặp được rồi mà không chủ động chút đi?”

Tống Dật Thịnh trừng mắt thật lớn: “Mẹ kiếp! Anh biết từ lúc nào?”

Dương Kế Trầm gằn cười: “Đêm tổ chức lễ đính hôn đó, cậu ở cạnh em ấy một đêm hả?”

“Mẹ kiếp!”

Dương Kế Trầm liếc qua anh ấy một chút.

Tống Dật Thịnh: “Anh không kể cho Tiểu Nhiễm đấy chứ?”

“Không.”

“Thế là tốt rồi, thế là tốt rồi.” Tống Dật Thịnh quay đầu nhìn Quý Vân Tiên: “Bây giờ vẫn còn sớm quá, dù sao em cũng chờ được.”

Dương Kế Trầm: “Tùy cậu.”

Chạng vạng tối Chu Thụ và Hạ Quần mới tới, hai người họ cũng tranh thủ lúc rảnh mà mua quà là bịch bím cho trẻ. Thế nhưng vừa nhìn thì thấy bé con đã lớn nên không cần đến bím nữa. Chu Thụ tự vả miệng mình rồi nói: “Chú Chu già rồi, hồ đồ rồi, Hoàn Hoàn thứ tội!”

Nhóm người lại quây quần bên bàn ăn và ăn lẩu như trước, ăn xong cũng đánh bài và tâm sự giống năm xưa. Nhưng bây giờ mọi người không cược tiền, mà người thua nhiều nhất phải mặc bím.

Dù Chu Thụ đã vận hết sức nhưng người xui xẻo nhất vẫn luôn là anh ấy.

Mọi người cười không ngừng.

Tối đêm khuya, tuyết bên ngoài bắt đầu rơi. Rèm cửa hoa mẫu đơn được buộc gọn sang hai bên, những bông tuyết bám nhẹ lên ô cửa kính hình vuông cũ kĩ, mùi hương vẫn vít bay ra từ ống khói, ánh đèn sáng rõ và ấm áp cũng tràn ra từ ô cửa sổ.

Chu Thụ không muốn mặc bím nên hô: “Chơi bài gì thế này! Thôi thôi, đi đốt pháo hoa chơi!”

Nhóm người cười cười nói nói rồi đi ra ngoài, bầu trời đêm đã sáng rực một khoảng.

Giang Nhiễm không dám đốt pháo hoa nên chỉ đứng nhìn ở một bên. Dương Kế Trầm châm điếu thuốc, Giang Nhiễm nhú mày rồi nói nhẹ vào câu. Anh cười cười dỗ dành cô: “Hút một điếu thôi.”

Giang Nhiễm đẩy anh: “Suốt ngày nói một điếu thôi, đây là —— ưm —— ”

Dương Kế Trầm ôm Giang Nhiễm bằng một tay, một tay còn lại cầm điếu thuốc rồi nghiêng đầu hôn cô.

Bé con lại đang vui sướng chạy ra trước đống tuyết mà hô: “Bố mẹ ơi, tuyết rơi! Tuyết rơi rồi!”

Giang Nhiễm bị anh kéo vào ngực, cô ngược mắt nhìn gương mặt thanh tú của người đàn ông.

Khuôn mặt có góc, có cạnh, trong đôi con ngươi đen thẳm kia lại nhiễm chút ý cười. Anh phát hiện được ánh mắt của cô nên cũng rũ mắt nhìn xuống, sau đó nhếch miệng cười vô lại.

“Ánh mắt này của em là thế nào, sao mà si mê thế.”

Giang Nhiễm cười rồi ôm chặt Dương Kế Trầm, đầu cũng áp vào ngực anh.

Cô nói: “Nói chung là si mê thế đấy.”

“Đồ ngốc.”

Yêu một người như vậy, đời này đáng giá.

【 HOÀN CHÍNH VĂN 】

Chương 94: Ngoại truyện

1.

Ngày 5 tháng 6 năm 2013, CRRC lần thứ 4 khép lại tốt đẹp tại chặng Tân Châu, Dương Kế Trầm phá vỡ kỷ lục vòng đua nhanh nhất của thể thức 150cc tại trường đua quốc tế Tân Châu. Anh cũng giành được chức vô địch tổng quan hàng năm, trở thành nhà vô địch CRRC về điểm tích lũy 8 năm liền.

Vào lúc fan hâm mộ vô cùng mong chờ thì trong buổi họp báo sau khi kết thúc trận đấu, Dương Kế Trầm lại tung ra một quả bom quyết định. Anh đứng giơ cúp trên bục rồi cười với khán đài và hời hợt nói: “Dù tôi vẫn chưa đến 30 tuổi, nhưng đã đến lúc giải nghệ rồi.”

Cả trường đua lặng thinh trong giây lát, sau đó bắt đầu náo động, ngay cả phóng viên, bình luận viên cũng chột không biết phải nói sao, bởi trước đó chưa từng có manh nha gì về việc này.

Lúc Dương Kế Trầm tuyên bố chuyện này, Giang Nhiễm đang ngồi xem tường thuật trực tiếp trận đấu của anh trong văn phòng.

Phòng làm việc của cô không lớn, tổng cộng chỉ có 3 bàn, ngoài cô ra thì còn có hai cô giáo nữa. Cả hai bọn họ đều dạy võ đạo, bên cạnh văn phòng cũng là phòng võ đạo, bên trong là âm nhạc sôi trào và mãnh liệt hòa cùng với tiếng bước chân có tiết tấu của người nhảy.

Giang Nhiễm nhìn hình ảnh anh cười khẽ trên màn hình, rồi tiện tay sửa soạn lại sách trên bàn một chút. Dưới mặt bàn làm việc bằng kính là mấy tấm ảnh: Ảnh chụp hai người sau khi anh cầu hôn vào năm đó, ảnh cô và anh chụp lúc cô tốt nghiệp, và ảnh cưới được gửi tới từ một tháng trước.

Chương trình tường thuật trực tiếp kết thúc, khung hình cũng tối đen, chuông tiết cuối cùng của buổi sáng vang lên, Giang Nhiễm tắt máy tính và định đi ăn cơm.

Phòng vũ đạo bên kia truyền đến tiếng học sinh nói chuyện ồn ào, cô giáo vũ đạo Tiểu Lâm lau mồ hôi và đi tới: “Tiểu Nhiễm, cùng đi ăn đi, chờ tôi một chút.”

“Được.”

“Xem chồng thi đấu xong rồi à?”

“Ừ.”

“Thi đấu thế nào?”

Giang Nhiễm dựa vào cạnh bàn rồi cười nói: “Không tệ lắm.”

Cô giáo Tiểu Lâm rửa mặt rồi cười: “Cô lại khiêm tốn rồi, chắc chồng cô lại đoạt chức vô địch đúng không, đúng là không tầm thường. Này, hai người đã đăng kí kết hôn rồi, bao giờ mới tổ chức hôn lễ thế?”

Giang Nhiễm cầm phiếu ăn rồi ra khỏi văn phòng với cô giáo Tiểu Lâm: “Sớm thôi, đến lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho cô.”

Sau Tết bọn họ đã đi đăng kí kết hôn, vì là ngày làm việc đầu tiên sau kì nghỉ nên có nhiều người tới chúc dân chính. Rất nhiều cặp vợ chồng coi đây

là khởi đầu tốt đẹp của năm mới, nhưng bọn họ lại không như vậy, lần đăng kí kết hôn này của họ có hơi vội vàng.

Ngày nghỉ của Dương Kế Trầm rất ngắn, vừa qua nghỉ Tết anh đã phải vội vàng chạy về Bắc Thành để bắt đầu việc huấn luyện và thi đấu của năm mới. Thời gian đi đăng kí kết hôn này cũng là cầu ra từ đó, sau khi đăng kí xong xuôi, anh phải lên chuyến bay đi Bắc Thành ngay.

Hai người phải xếp hàng một lúc lâu trong trời Đông giá rét, vì đẹp mà Giang Nhiễm ăn mặc phong phanh. Tay chân cô đều lạnh buốt, sau còn phải núp ở cổng chính của cục dân chính mà run lẩy bẩy.

Dương Kế Trầm nói chuyện điện thoại xong và xoay người đã trông thấy cô như vậy nên vừa thương mà vừa buồn cười.

Anh không nhanh không chậm trêu ghẹo: “Cảm giác không mặc quần thun bên trong thế nào? Thôi đừng làm cô giáo nữa, đi diễn kịch là được rồi. Diễn vai cô bé bán diêm ấy, bảo đạo diễn là em có kinh nghiệm thực tế.”

Giang Nhiễm xoa tay hà hơi mà không thèm để ý đến anh.

Luôn độc miệng như thế.

Dương Kế Trầm cười rồi kéo tay cô qua mà đặt trong lòng bàn tay mình để xoa. Anh nói: “Con gái bọn em thật đáng sợ, vì đẹp mà cái gì cũng làm được, vì chụp ảnh cưới mà bao lâu rồi em không ăn tối?”

Giang Nhiễm mềm giọng nói: “Anh không hiểu.”

Dương Kế Trầm hơi cúi người xích lại gần cô, anh cười hơi xấu xa: “Đúng là anh không hiểu nổi, cái này không ăn, cái kia cũng không ăn, chỉ có hai nơi đó là nhỏ đi thôi, nơi khác thì không nhỏ. Đúng là đáng thương cho anh

mà.”

“Anh nói linh tinh gì đó.” Giang Nhiễm dờ khóc dờ cười.

“Tay này của anh còn chính xác hơn thước dây đấy. Anh đo thử cho em xem, lúc trước chỉ được ngần này, về sau là chừng này, nhưng bây giờ lại về như lúc trước rồi.” Ngón tay của anh thu ra thu vào để biểu thị nhỏ, to, nhỏ.

Giang Nhiễm tức đến mức muốn đánh anh.

Dương Kế Trầm cười trầm thấp rồi ôm người vào trong ngực: “Anh sắp phải đi rồi, còn muốn đánh anh à? Tối qua đánh còn chưa đủ?”

Giang Nhiễm chôn trong ngực anh: “Anh đáng đánh.”

“Ồ ~ Thế nên tối qua em thay nhiều quần áo như thế rồi cười lên người là để đánh anh?”

Giang Nhiễm mau chóng không lạnh nữa, vẻ mặt cô lại như lửa đốt. Cũng may cô đang được Dương Kế Trầm ôm lấy, giọng anh cũng đủ thấp, nếu không thì xấu hổ quá rồi.

Giang Nhiễm: “Anh đừng nói nữa.”

Chỉ chủ động một chút như thế, mà sau khi xong việc anh cũng nói, sáng tinh lại nói, lúc ăn cơm vẫn nói, bây giờ còn nói tiếp.

Dương Kế Trầm nhớ đến phong tình tối qua thì yết hầu hơi dịch chuyển, anh thấp giọng nói: “Thật ra là rất đẹp, về sau mặc nhiều cho anh xem một chút?”

“Không mặc.”

“Anh mua cho em, để em đổi.”

“Không muốn.”

“Con gái nói không muốn chính là muốn.”

“Anh đáng ghét!”

Dương Kế Trầm nắm chặt tay mặc cho cô làm loạn trong ngực mình. Anh nhìn Giang Nhiễm chăm chú rồi nói: “Hết CRRC năm nay xong anh sẽ về.”

Giang Nhiễm nghe không hiểu ý nghĩa trong đó, cô còn tưởng anh nói về là về nghỉ ngơi một khoảng thời gian, vì thế cô cũng gật đầu nói “vâng”.

Dương Kế Trầm: “Về rồi sẽ không đi nữa.”

Lần này khiến Giang Nhiễm thật sự ngẩn người.

Cô chưa từng nghĩ đến ngày anh sẽ từ bỏ đua xe, còn là từ bỏ khi đang ở trong thời kì đỉnh cao. Dù cô vẫn luôn lo lắng cho anh, nhưng cô cho là anh sẽ mãi mãi tiếp tục như vậy.

“Vì sao?” Giang Nhiễm nhẹ nhàng hỏi lại hai chữ này mà xen lẫn chút cảm xúc rung động.

Dương Kế Trầm hơi nhướng mày: “Còn có thể vì sao nữa, vì muốn bị em cười mỗi ngày chứ sao.”

Chỉ cần người này nói vài câu không nghiêm chỉnh, thì nỗi lòng thấp thỏm của Giang Nhiễm đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại chút bất đắc dĩ và buồn

cười.

“Số 59! Số 59!” Nhân viên bên trong hô to.

Đến lượt bọn họ rồi.

Giang Nhiễm nhìn Dương Kế Trầm, sau đó ánh mắt dời xuống cổ áo sơ mi hơi lệch của anh, cô đưa tay sửa lại một chút.

Áo sơ mi trắng, âu phục màu đen, người đàn ông trước mắt đã tôi qua thử thách của năm tháng mà càng thành thực và tuấn lãng. Chỉ chớp mắt một cái, bọn họ đã quen nhau 5 năm rồi.

Giang Nhiễm hỏi: “Anh nghĩ kỹ chưa?”

Dương Kế Trầm ôm eo cô đi lên phía trước: “Hưởng qua tư vị đó là được rồi, cố chấp quá cũng không phải chuyện tốt. Anh còn muốn làm chút việc khác nữa.”

Ví dụ như bây giờ trở thành vợ chồng với cô, ví dụ như đi sớm về khuya đều có thể trông thấy cô, ví dụ như sinh con dưỡng cái và trải qua sinh hoạt thú vị mà bình thản.

Anh từng có gia thế hiển hách, từng hưởng tất thảy những gì tôn quý nhất, cũng từng bị quăng từ trên tầng cao xuống, từng mất đi hết thảy. Nhưng phần hoa tan rồi sẽ lại là một khởi đầu mới.

2.

Hôn lễ của bọn họ diễn ra vào tuần thứ ba của tháng 6, cũng là thời điểm họ bắt đầu ở bên nhau vào 5 năm trước.

Lúc Giang Nhiễm thay váy cưới và nhìn mình trong gương thì rất nhiều thứ chợt hiện rõ mồn một trước mắt. Cô thậm chí còn nhớ tới cả một câu nói của một người thầy dạy Toán năm lớp 6. Người thầy ấy nói, đừng luôn cho rằng thời gian còn rất dài, thật ra tất cả đều là chuyện của một cái chớp mắt. Nếu không tin thì em chờ xem, chỉ chớp mắt một cái là các em đã tốt nghiệp trung học, nháy mắt sau lại lên đại học, chớp mắt nữa đã lại kết hôn và sinh con.

Khi đó mọi người đều là mấy đứa nhỏ nên cũng không hiểu lời thầy giáo nói, lúc nhắc đến kết hôn và sinh con thì tất cả các bạn học trong lớp đều che miệng cười rộ lên.

Bây giờ nghĩ lại thì đúng là như vậy thật.

Hôn lễ được tổ chức ở một khách sạn nghỉ dưỡng của Chiết Châu. Họ lo mấy trường bối không tiện đi đi về về nên tổ chức ở trong nước, nếu không Dương Kế Trầm còn định đưa cô ra nước ngoài tổ chức hôn lễ.

Cũng không phải là sính ngoại, chỉ là Giang Nhiễm rất thích phong cảnh ở nước ngoài, bởi trong lòng mỗi cô bé đều chất chứa một hôn lễ thế kỷ tại thị trấn phong tình, con đường nông thôn nho nhỏ và ruộng lúa mạch nơi sườn núi.

Anh luôn muốn cố gắng trao cho cô những điều tốt đẹp nhất.

Khi ấy Giang Nhiễm nghe xong thì đã cười thật lâu, bởi chỉ nói chuyện như vậy thôi cô đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Nhưng hiện thực có rất nhiều điều không tiện, không phải ai cũng có hộ chiếu, và không phải ai cũng có thời gian dài như vậy, hơn nữa bọn họ cũng bận bịu chi trả cho khoản vay mua nhà. Trước sau gì Giang Nhiễm cũng thấy đừng nên phô trương quá thì hơn.

Dương Kế Trầm bao khách sạn nghỉ dưỡng trong 3 ngày, nơi đây có bãi cỏ, bể bơi và vườn hoa oải hương. Tuy so ra vẫn kém những nơi mỹ lệ và phong tình kia, nhưng may rằng hoa tươi và cỏ xanh đều đủ cả.

Hôn lễ được cử hành ở sân sau của của khách sạn, trong tiết trời tháng 6 sáng rỡ và trong lành là hương thơm quần quanh của từng đóa tường vi.

Giống như tất cả các hôn lễ bình thường khác, chú rể cũng đứng ở cuối thảm đỏ chờ đợi cô dâu của mình.

Đây là lần thứ hai Giang Nhiễm trông thấy anh mặc âu phục, một lần là ngày đi đăng kí kết hôn, một lần là lúc cử hành hôn lễ này.

Về sau Dương Kế Trầm nói với cô, anh cũng chỉ mặc âu phục hai lần như vậy thôi, tất cả đều vì cô.

Giang Nhiễm khoác tay Trịnh Phong mà chậm rãi tiến về phía anh, mà lần này cũng là lần duy nhất Dương Kế Trầm không chọc tức Trịnh Phong và thật lòng gọi ông một tiếng “bố”.

Trao lời thề, trao nhẫn cho nhau, hôn, tất thấy đều thật trang trọng mà mỹ hảo.

Quý Vân Tiên là người bắt được hoa cưới, 2 – 3 năm trôi qua, cô ấy đã nghĩ thoáng hơn trước kia rất nhiều, có điều tính xấu vẫn chưa đổi được.

Một thanh niên tài tuấn là bạn của Dương Kế Trầm ở tiệm trà sữa bên kia thấy Quý Vân Tiên xinh đẹp, nên không nhịn được mà nói đùa đôi câu. Người này khen Quý Vân Tiên đã đẹp mà còn nhận được hoa cưới như vậy thì sẽ nhanh kết hôn thôi, sau còn hỏi cô ấy rằng: “Không biết Quý tiểu thư đã có bạn trai chưa?”

Quý Vân Tiên cười cười rồi nói: “Có rồi.”

Thanh niên tài tuấn nói đùa: “Vậy sao, thế thì... Quý tiêu thư xem, tôi cạy góc tường có được không?”

Tống Dật Thịnh đã nhịn lâu rồi, sau đó thật sự không nhịn được nữa nên giả là cười cười, nhưng thật ra là đang đuổi người: “Anh tôi và chị dâu kết hôn, anh lại muốn cạy góc tường của bạn thân chị ấy, đây là điềm xấu đấy. Người anh em, làm người nên biết điều một chút.”

Thanh niên tài tuấn thức thời không nói gì nữa.

Sau khi hôn lễ kết thúc, đoàn người vào phòng khách uống rượu mừng, Giang Nhiễm và Dương Kế Trầm đi ở phía trước, mà Quý Vân Tiên và Tống Dật Thịnh ở phía sau lại bắt đầu ồn ào. Một người nói anh cản đào hoa của tôi, cạy thì kệ người ta cạy đi, liên quan gì đến anh. Một người lại nói tôi như thế là cản tai họa cho anh tôi, tính cô như thế ai cưới phải mới là không may!

Giang Nhiễm thâm ý nhìn Dương Kế Trầm: “Có phải em nghĩ nhiều rồi không?”

Dương Kế Trầm ôm cô: “Không, có chuyện gì mà thẳng ngực kia không viết hết lên mặt, vừa nhìn là đã thấy rồi.”

Giang Nhiễm cũng cười và không nhiều lời thêm.

Chuyện tình cảm xưa nay không chịu chi phối của người ngoài, Tống Dật Thịnh không công khai cũng phải.

Hơn 9 giờ tối, khách mời đã về hết, hai người cũng về tới phòng.

Phòng khách sạn được trang trí rất tình thú, nào là rèm đỏ chữ hi, nào là cánh hoa hồng.

Dương Kế Trầm uống rượu nên hơi say, đôi mắt hẹp lại ánh lên tia sáng thâm thúy, mà vì say rượu nên càng gợi cảm thêm mấy phần. Anh tựa vào tường rồi cười hai cúc áo sơ mi.

Có lẽ do hôm nay là ngày đặc biệt, nên Giang Nhiễm lại có cảm giác căng thẳng và không biết phải làm sao đây khó hiểu.

Cô giả vờ trấn định mà lấy áo ngủ và đồ lót định đi tắm, sau đó còn ném quần áo cho anh như ngày thường: “Anh đấy, mau đi tắm đi, cả người đầy mùi rượu.”

Dương Kế Trầm nhướng đuôi mắt rồi nhíu mày và đi qua ôm lấy cô từ phía sau.

Cô mặc váy đuôi cá màu trắng ôm sát lấy người, đường cong trên người cũng được phô ra đầy trang nhã mà vũ mị.

Dương Kế Trầm thổi khí vào tai cô: “Bà Dương, đêm nay muốn cười ngựa không?”

3.

Dương Kế Trầm bận rộn việc của tiệm trà sữa trong cả năm 2014. Tất cả mọi việc cũng không thuận lợi đến mức đó, khi ấy cũng từng xảy ra vài vấn đề, hai người cũng từng phải lo nghĩ một khoảng thời gian, may thay lúc đón mùa Đông thì mọi chuyện dần chuyển biến tốt hơn.

Dương Kế Trầm nói, mùa Đông đúng là may mắn.

Năm 2014, Dương Kế Trầm nghênh đón tuổi 30, mà bạn bè quanh Giang Nhiễm cũng bắt đầu kết hôn và sinh con, trong vòng bạn bè đều là ảnh chụp em bé.

Hai người họ đều rất thích trẻ con, nhưng trước mắt cả hai còn chưa có ý định sinh con, dù Giang Mi không thể hiểu được việc đó và vẫn luôn thúc giục bọn họ.

Khi đón Tết năm 2015 xong, Giang Mi lại thúc giục.

Sau khi bận rộn tròn một năm, lời thúc giục này của Giang Mi cũng khiến họ bắt đầu suy tính. Có lẽ họ đã thật sự trưởng thành, hoặc có lẽ bắt đầu thấy trong nhà vắng lạnh, tóm lại là Giang Nhiễm dần tràn ngập tình mẹ, còn Dương Kế Trầm cũng không hề hấn gì, đâu phải không nuôi nổi.

Mùa xuân năm 2015 bắt đầu kế hoạch tạo người, nhưng Dương Kế Trầm vừa mới hưởng thụ tiếp xúc thân mật một chút thì sau đó đã trúng thưởng.

Đây quả thực là thể nghiệm mới lạ với cả hai người, trong bụng Giang Nhiễm có một sinh mệnh mới thuộc về anh và cô, giống như có điều gì đó càng thắt chặt và khiến họ càng khăng khít hơn nữa.

Giang Nhiễm bị ốm nghén rất nặng, thế nên mới mang thai 4 – 5 tháng đã phải xin nghỉ sinh và ở nhà dưỡng thai.

Mà phụ nữ vừa nhàn hạ một cái sẽ xảy ra chuyện. Cô bắt đầu lo lắng cho cơ thể dần đầy đặn của mình, rồi lại bắt đầu mẫn cảm và đa nghi, tính tình cũng bất định, đồng thời còn thích mua đồ trên mạng.

Trước kia Giang Nhiễm không hề hứng thú mấy thứ kia, khi mua đồ cô cũng thích đến cửa hàng xem tận nơi, dạo phố với cô mà nói chỉ là tản bộ sau bữa ăn, là giải sầu, và cũng là một cơ hội khác để ở bên chồng.

Dường như mỗi ngày Dương Kế Trầm tan làm về đều phải bê mấy hộp đồ chuyển phát nhanh lên cho cô, rồi mỗi ngày đi ra ngoài lại phải vác một vỏ hộp đã mua xuống dưới.

Đồ Giang Nhiễm mua đều là mấy món linh tinh, trong nhà cũng mau chóng bị chất đầy.

Dương Kế Trầm mời bạn đến nhà làm khách còn bị hỏi thăm: “Chị dâu mua nhiều như thế nhưng có cái nào dùng được đâu, nên mua mấy món đồ có ích một chút.”

Dương Kế Trầm lại thấy không thành vấn đề, anh hờ hững nói: “Em ấy thích mua thì mua, đâu có thiếu chút tiền ấy.”

“Được được được, ông chủ Dương thì rộng tay rồi.”

Chỉ là câu nói vô tâm của một người bạn như vậy, mà đêm đến Giang Nhiễm nằm trên giường lại chảy nước mắt. Lúc này bụng cô đã lớn, lại nước mắt lưng tròng như thế nên càng như chịu oan ức cực đại.

Dương Kế Trầm tắm xong đi ra rồi kiên nhẫn dỗ: “Bảo bối của chúng ta sao thế?”

Giang Nhiễm khóc nức nở: “Có phải em phá của lắm không, tiền đều là anh vất vả kiếm về.”

“Em tiêu tiền của chồng em thì có vấn đề gì à?”

Giang Nhiễm nghĩ nghĩ: “Không có vấn đề gì...”

Dương Kế Trầm bóp mặt cô: “Mang thai rồi mà còn như trẻ con. Bé Giang

lại đây ba ba ôm nào.”

Giang Nhiễm đá anh.

Luôn chiếm tiện nghi ngoài miệng với cô.

Dương Kế Trầm lau tóc xong thì xoa bóp cho đôi chân bị phù của cô. Hai người đang thảo luận về tên con, dù họ đã thảo luận vấn đề này hơn mấy tháng rồi nhưng lại chưa bao giờ biết mệt.

Cuối cùng họ quyết định được hai cái tên, nếu là con trai sẽ gọi là Dương Hoàn, với ngụ ý về sau bé sẽ công minh và bình tĩnh, càng là có người thanh nhã và không tranh quyền đoạt thế. Nếu là con gái thì sẽ gọi là Dương Nguyệt, với ngụ ý bé là hòn ngọc quý trên tay bọn họ.

Về chuyện con trai hay con gái, thì không ngờ hai người đều thiên vị con gái hơn.

Nhưng lúc mang thai tới tháng thứ 10, em bé chào đời lại là một bé trai. Khi ấy khuôn mặt bé nhăn tít, nhất thời không nhìn ra được là giống ai.

Sau 10 ngày nửa tháng, mặt mày bé hơi giãn ra một chút, khiến người đến thăm đều nói trông giống Dương Kế Trầm, đặc biệt là khuôn mặt.

Nhưng bé con lại rất thích cười, bé gặp ai cũng cười, hoặc chỉ cần được trêu một chút cũng sẽ cười rộ lên. Giang Mi nói đây là một đứa bé cởi mở.

Bé con cũng không để người khác lo lắng chút nào, đêm đến không khóc không nháo mà ngủ say hơn bất kì ai khác, bởi vậy hai người Giang Nhiễm cũng được ngủ an ổn.

Bắt đầu vào Thu, trời Xuân thường mệt, còn trời Thu hay buồn ngủ, lúc này

Giang Nhiễm cũng ham ngủ hơn. Dương Kế Trầm cũng để mặc cho cô ngủ, sáng ra đều là anh thay tã, có điều lúc bé con đói khóc thì đành phải đánh thức cô.

Lúc cái miệng nhỏ kia bú chụt chụt chụt, Dương Kế Trầm cũng có mấy lần nhìn mà đỏ ngẫu cả mắt, gọi tắt là đỏ mắt. Tới lúc rơi vào đường cùng, anh đành phải ra ban công rít vài hơi thuốc để bình tĩnh lại.

Giang Nhiễm nhân dịp Dương Kế Trầm không thể muốn làm gì thì làm nên cố tình cười anh. Khi ấy, Dương Kế Trầm luôn cười biếng nhác, hoặc võ mông cô rồi nói chờ mấy tháng nữa là em tiêu rồi.

Trời Thu ngày càng dày hơn, tiết trời cũng dần se lạnh, ngay cả mặt trời mọc lên cũng mang theo tia rét lạnh nhàn nhạt.

Đó là một ngày rất đổi bình thường, sáng sớm Giang Nhiễm mơ màng xoay người. Tuy cô vẫn còn buồn ngủ nhưng hơi hé mắt ra đã thấy năm đấm nhỏ trắng nõn của bé con quơ quơ, đôi mắt to tròn cũng láu lỉnh đảo quanh, miệng còn cười ha ha ha.

Mà Dương Kế Trầm đang nằm nghiêng, anh dùng một tay đỡ mặt, một tay khác lại cù bụng nhỏ để trêu bé con.

Anh mặc áo choàng tằm màu xanh đậm, ngực hơi lộ ra ngoài, nắng sớm trong veo như dát viền vàng khiến cả người vừa cường kiện mà vẫn dịu dàng.

Bé con cười, anh cũng cười theo.

Giang Nhiễm đưa tay chạm vào mặt anh, hai người bốn mắt nhìn nhau rồi cùng mỉm cười.

Hết ngoại truyện.

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36: CHƯƠNG 36](#)

[Chương 37: CHƯƠNG 37](#)

[Chương 38: CHƯƠNG 38](#)

[Chương 39: CHƯƠNG 39](#)

[Chương 40: CHƯƠNG 40](#)

[Chương 41: CHƯƠNG 41](#)

[Chương 42: CHƯƠNG 42](#)

[Chương 43: CHƯƠNG 43](#)

[Chương 44: CHƯƠNG 44](#)

[Chương 45: CHƯƠNG 45](#)

[Chương 46: CHƯƠNG 46](#)

[Chương 47: CHƯƠNG 47](#)

[Chương 48: CHƯƠNG 48](#)

[Chương 49: CHƯƠNG 49](#)

[Chương 50: CHƯƠNG 50](#)

[Chương 51: CHƯƠNG 51](#)

[Chương 52: CHƯƠNG 52](#)

[Chương 53: Đúng là nên giảm béo một chút, rồi chúng ta sẽ thật sự trở thành anh em](#)

[Chương 54: Đợi em thêm hai năm nữa, sau đó anh và em chơi tới bến](#)

[Chương 55: Hãn dám ức hiếp Giang Nhiễm! Ức hiếp con gái bảo bối ông hãn không thể nâng trên lòng bàn tay mà dễ dàng, che chở!](#)

[Chương 56: Anh còn lâu mới là đàn ông của em](#)

[Chương 57: Tiểu Nhiễm đâu rồi?](#)

[Chương 58: Không sao, anh tới tìm em rồi](#)

Chương 59: Lục Tiêu, nếu hôm nay không báo cảnh sát, tao sẽ chặt tay chân của mày ra

Chương 60: Muốn làm bố vợ của Dương Kế Trầm này, vẫn nên luyện nhiều thêm chút đi

Chương 61: Giang Nhiễm là cô gái của tôi, ông muốn nhận còn phải hỏi tôi trước đấy

Chương 62: Dương Kế Trầm, em siêu thích anh

Chương 63: Sau đó... mặt cô đã ướ

Chương 64: Nói xem tối nay em muốn thoải mái chỗ nào?

Chương 65: Bệnh viện quá kích thích, vẫn nên thôi đi

Chương 66: Trăng sáng sao thừa, phòng ngủ này thật không đơn giản

Chương 67: Em yêu anh, thế nên em bằng lòng, A Trầm

Chương 68: Ngẫm lại vẫn không nhin được, vừa rồi cố tình quyến rũ anh đúng không?

Chương 69: Gọi chồng nghe thử chút đi, bảo bối

Chương 70: Anh có bảo muốn lấy em đâu, không ngờ em gấp thế này đấy

Chương 71: Anh thấy cả rồi, anh không biết thì ai biết

Chương 72: Có đôi lúc, anh cảm thấy đây chính là điểm khác biệt giữa Giang Nhiễm và những người phụ nữ kia

Chương 73: Em có phát hiện ánh mắt của cậu ấy và bạn trai em giống nhau không

Chương 74: Ở, lần đầu tiên chạm vào tay con gái của cậu lại trúng phải quả ốt nhỏ này?

Chương 75: T nhất anh không còn một thân một mình nữa. Cảm giác có hai người thật tốt đẹp, không phải sao?

Chương 76: Anh và cô ấy không có gì. Nhớ em, cơ thể cũng nhớ em

Chương 77: Dự định à? Tôi định đi tìm cô gái nhỏ của mình, giải tỏa áp lực một chút

Chương 78: Tựa như lần đầu tiên cô gặp anh vào mùa Đông năm ngoái

Chương 79: Làm việc chính xác, anh vĩnh viễn không sai

Chương 80: Móng heo mà cũng biết đan khăn à?

Chương 81: Thích chứ! Cậu ấy là chị dâu của em! Là người nhà của em!

Chương 82: Vậy em nói rõ với cô ấy một chút, xem về sau anh làm em thoải mái thế nào

Chương 83: Em đi hỏi em ấy xem anh có yêu thương em ấy tận tình không

Chương 84: Không còn cách nào khác, ai bảo em là ác bá trong thôn, thôn dân chỉ có thể ngậm ngùi chịu đựng thôi

Chương 85: Không còn cách nào khác, vì hạnh phúc thế xác và tinh thần của em, dù sao đàn ông cũng phải chủ động một chút, hi sinh

Chương 86: Đính hôn, kết hôn

Chương 87: Anh sẽ không hăm sâu vào bất cứ điều gì, anh luôn nhìn xuống thế giới này

Chương 88: Đây là màu xám tro của mùa hè năm 2009, tình yêu của Quý Vân Tiên không có kỳ tích

Chương 89: Mặt trời vẫn lên cao như trước. Hôm qua, hôm kia, ngày mai, ngày kia đều là như thế, đều sẽ như thế

Chương 90: Đưa anh ấy đi hỏa thiêu đi, đây là anh ấy tự chuốc lấy, anh ấy đáng bị như vậy!

Chương 91: MotoGP và danh hiệu tay đua vô địch Trung Quốc, Dương Kế Trầm tôi đều muốn

Chương 92: Đợi anh thêm chút nữa, nhanh thôi

Chương 93: Yêu một người như vậy, đời này đáng giá

Chương 94: Ngoại truyện